

تصویر ابو عبد الرحمن الکوردی

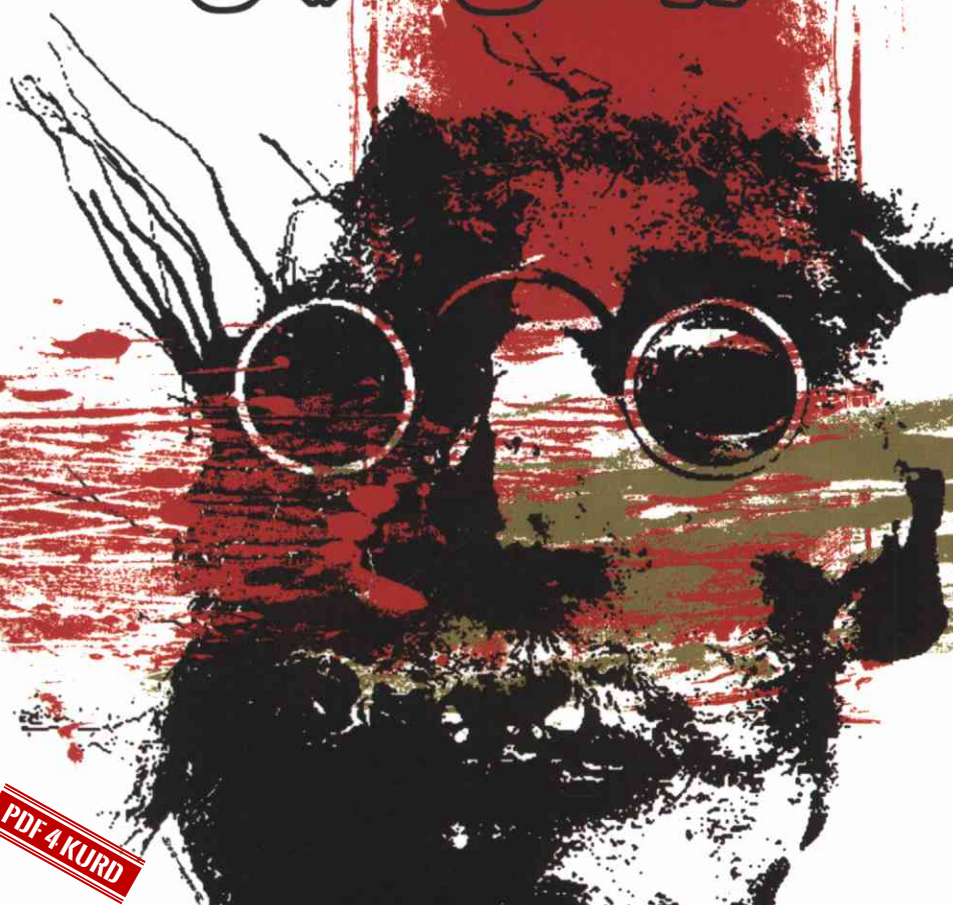
رۆمان

ENDESE
کۆتێبهێڵ و چاپخانه

به ختيار عه‌لی

هه‌وره‌کانی دانیال

PDF 4 KURD

بۆدابه زاندنى جۆره ها كتيپ: سهردانى: (مُنتدى اِقرأ الثقافى)

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنتدى اِقرأ الثقافى)

پراي دانلود كُتابهاى مختلف مراجعه: (منتدى اِقرأ الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى , عربى , فارسى)

هه وره گانی هانیال

ناوهندی روشنبیری و هونهیری ئەندیشه
بەپنۆهەری چاپ و بڵاوکردنەوە: سیروان مەحمود
بەپنۆهەری هونەری: باسەر رەسام

ناوی کتێب: هەورەکانی دانیال
ناوی نووسەر: بەختیار عەلی
بابەت: پۆمان
دیزاینی تیکست: دانا حەسەن
نۆیەتی چاپ: یەکەم ۲۰۱۵
چاپخانه: پەنجەرە
تیراژ: (۱۰۰۰۰) دانە
نرخ: (۱۲۰۰۰) دینار
ژمارەی سپاردن: لە بەپنۆهەرایەتی گشتی کتێبخانە گشتییەکان
ژمارە (۱۲۷۶) ی سالی (۲۰۱۵) ی پێدراوە.

تەواوی مافەکانی ئەم بەرهەمە بۆ نووسەر پارێزراوە. بەبێ رەزامەندی نووسەر،
هیچ کەس و کتێبخانە و چاپخانه و بنکەیهکی بڵاوکردنەوە لە ناوهوهی ولات و
دەرەوهیدا مافی کۆپیکردن یان لە چاپدانەوە ئەم کتێبی نییه. هەرۆهە کەس مافی
ئەوهی نییه بێ رەزامەندی نووسەر ئەم بەرهەمە یان بەشێکی بخاتە سەر
تۆری ئینتەرنێت یان لە شێوهی CD و کتیبی خۆپنراوەدا بۆ مەبەستی بازرگانی
تۆماربیکات. بە پێچەوانەشەوه روو بە رووی بەرپرسانی یاسایی دەبێتەوه.

ناوهندی روشنبیری و هونهیری ئەندیشه/ ئەندیشه بۆ چاپ و بڵاوکردنەوە
سڵیمانی-شەقامی مەولوی-تەلاری سیروانی نوێ-نۆمی چوارەم
www.endese.org • andesha.library@yahoo.com
<http://www.facebook.com/Andeshacenter>
07501026400

مامه سیامه‌ندم پیتیگوت که «کوشتن له خه‌ندا به یه‌کجار و به یه‌ک
گوژمی کتوپر پوونادات، کوشتن چهند کتوپر دیاربیت، هه‌ر له‌سه‌رخۆ و
هه‌نگاو به هه‌نگاو هاتۆته پیتی ... ده‌بیت شتیک له ژیا‌نتدا هه‌بیت، یاخود
پوونتەر و راستتر قسه‌به‌که‌م، ده‌بیت شتیک له ژیا‌نماندا هه‌بیت وای له تو
کردبیت ئه‌م خه‌ونه‌ بیه‌نیت».

خولیا‌ی بیه‌نیتی جه‌سته‌ی خۆی به‌ مردوویی هه‌موو خه‌یالی
داگیرکردبوو. چهند شه‌وه‌ به‌رده‌وام خه‌ونی لاشه‌که‌ی خۆی ده‌بیه‌نیت، له
خه‌و و له‌ زینه‌خه‌ودا، به‌ جۆری جیا‌واز جیا‌واز، به‌لام زۆربه‌ی جار وه‌ک
سه‌ریکی برپاو که‌ لاشه‌که‌ی له‌ هه‌وزیکی لیخ‌ندا سه‌ر ئاو که‌وتوه، خۆی
دیه‌ پێش چاو. له‌ خه‌ونه‌که‌دا سه‌ر و پو‌خساری سه‌راپا قه‌وزه‌یه، قژی
شه‌پۆلیکی هه‌یمنی ئاو یاری پنده‌کات، هه‌رده‌م له‌ خه‌یالاته‌کانیدا چا‌وانی
خۆی به‌ نوقا‌وی ده‌بیه‌نیت، تا ئیستا جاریکیش نه‌بوو چا‌وانی کراوه‌ بن، به
جۆریکی سه‌یر و توند و بێ‌رحمانه‌ چا‌وانی نوقاندوه، وه‌ک بیه‌ویت هه‌م
مه‌رگی خۆی و هه‌م سیمای بکوژه‌که‌ی نه‌بیه‌نیت. هه‌میشه‌ له‌و ئاوه‌ بۆر
و دزیوه‌دا که‌ له‌گه‌ل ره‌نگی سه‌پی جه‌سته‌ی ئه‌ودا نه‌ده‌گونجا مه‌له‌یده‌کرد.
وه‌ک له‌ عیا‌ده‌که‌ی مامم باسی‌کرد، شه‌وی پێشووتر له‌ خه‌ونه‌کانیدا له‌و
هه‌وزه‌ لیخ‌نه‌ی مه‌رگدا خۆی بیه‌نی بوو، ئاوه‌که‌ بۆن مه‌رگیکی توندی

لیهاتیبوو، بۆنه که هه راسانی کردبوو، وه ها که سکون و چرپوو وه که له گهنینی چه ندین لاشه وه بیت، هیند به هیزبوو له خهوی ههستان، وه که شهوی نه زانیت بۆنی شه وه موو مه رگه له خهونه کانییه وه دیت یاخود هه ر به راستی له هه وای هاوینهی ژووره که دایه، به پرتاو په نجه ره کانی کردبوو وه ... هه موو په نجه ره کان ... ته وای په نجه ره کانی ماله کهی، چ له نهومی خوار و چ له نهومی سه ره وه، وه که شهوی کردنه وهی په نجه ره کان بتوانیت شه بۆنه سامناکه له خهونه کانی دهر بکات و هه وایه کی تازه بهینیته خه یالییه وه. دهمه و ئیواره که به ماندوویی هات بۆ عیاده کهی مام، هینده ماندوو دیاربوو که به رده وام به دهسته سهریکی سبی عاره قی ده سهری. دوو جار داوای ئاوی ساردی کرد و من بۆم هینا تا وه که خوی دهیگوت «پۆچی فینک بکاته وه». شه کات دوو ههفته زیاتر بوو به رده وام دهاته «دهروونخانه» کهی مام تا شتیک له ناخی خوی تیگات. هه موو به میرشه و دال بانگیانده کرد، من نه بیت که به زمانیکی ره سمی و وشک، به لام پر ریز و بیخه وش بانگمه کرد «جه نابی میر»، جۆره بانگه شتیک که هه ندی جار دلخوش و هه ندی جاریش تور هیده کرد. بۆ خهونی به مردنی خویه وه ده بینی؟ ... نه یده زانی. نه دوژمنی هه بوو، نه شه که سه شی ده ناسی که له خهونه کهیدا دهر ده کهوت و سه ری ده بری، زوو زوو به سه سه ره ته وه به مامی دهگوت «پیده چیت شه خهونه باوه حیزه له خویندا بیت». شه وه چه ند ههفته یه به رده وام خهون به مردنی خویه وه ده بینیت. ئیستا ئاره زوویه کی تاریک له ناخیدا بوو، ده یویست شه قه سه بهی ناو خهونه کانی خوی بدوژیته وه و بیکوژیت، یان هه ر که سیکی دی داپاچیت که له و بچیت. شه وه ئاره زوویه کی کویر و تاریک و بیتۆ بوو که له ناخه وه میرشه و دالی ئازار ده دا.

میرشه و دال که له عیاده کهی مام دهر کهوت، پۆژیکی گهرمی هاوین بوو، گهرچی زۆربهی شوینته پزیشکییه کان ماوه یه که بوو که ره

فیتککردنه وهی نوێیان به کاردههینا، به لام له عیادهکهی ئێمه دا، وهک بیست سال له مه و بهر، پانکه یهکی کۆن، به جۆری جانه وه ریکی گێژ و ماندوو له سه قفه که دا ده سوپایه وه. مامه سیامه ند، که نزیکه کانی به دکتۆر سیا بانگیانده کرد، عاده تی بوو یه که م شت به روانکهی سبی دکتۆره کان بپۆشیت، چاویلکه یهکی شیوه پزشکی ده کرده چاوی و وهک له ستۆدیۆیهکی ته له فزیۆندا خۆی بۆ پیشکه شکردنی بهرنامه یهک ئاماده بکات، له پشت میزه کهی خۆیه وه ته یار و له خۆپازی داده نیشیت. گهرچی چاوانی لاواز نه بوون، به لام حیرسیکی زۆری هه بوو نه خۆشه کان به بن چاویلکه نه یینن. گهر چاویلکه کهی پاکبکرایه ته وه، پیشتر ده رگاکای توند داده خست و وهک له ناوه راستی مه راسیمیکدا به دزیه وه ده رپنی ژیره وه بگۆریت، له سوچیکدا چاویلکه کهی داده گرت و پاکیده کرده وه و دهینایه وه سه ر که پوو. عیاده که مان شوینیکی کۆن و پیسبوو، به لام جل و بهرگه کانی مام تابلتی نوێ و ته و ته میز بوون. هه ر نه خوشیکی بپشکنیایه سه ر هتا ده سته کیشی له ده سته ده کرد. هه رگیز نه مبینیوو ته وقه له گه ل نه خوشیکدا بکات. پیاویکی مۆن و خۆ به زلزان نه بوو، به لام به روایه کی عه جایه بی هه بوو که نه خوشیه ده روونییه کان وهک زۆربه ی نه خوشی تر، به بهریه که و تنی جه سته بی، له رینگای پیسته وه، له رینگای به کارهینانی که لوپه لی یه کدییه وه ده گوازیته وه. به دریزیای ژیا نی له وه ده ترسا ده ردی یه کیک له بیماره کانی خۆی بگرت. به پیکه نینه وه لاقرتی به ترسی خۆی ده کرد و ده یگوت «چۆن تاوانباره راسته قینه کان له ترسی شه ی تانه کهی ناو خۆیان ده بن به پۆلیس، نه خۆشه راسته قینه کانیش له ترسی ده ردی خۆیان ده بن به دکتۆر». به لام به هه له تیمه گهن و حوکه می خیرا مه وه شینن، شه وه می شه پیاویکی باش و دم به خنده نه بوو، خالی نه بوو له خۆیستی و له خواستی گه وره بوون و هه لکشانی زۆر. گهرچی من سه ر هتا به عاتیفه ی برازا سه یرمه ده کرد، وهک دکتۆریکی دونه یادیده که ئه وره پای دیوه لیم

دەروانی، بەلام ئەو بە هۆی بەدسوودی و هەلپەرسییەکی شەیتانییەوه «کە دواتر بۆم دەرکەوت، ئەوانە و هەندێ ئەخلاقی بەد و نەخوازراوی تر بەشیکی دانەبڕاوی کاراکتەری بوون» بەرپرسە لە هەندیک ڕووداوی ناخۆشی ناو ژیاڵی من... یان؟ نازانم ... ڕەنگە واش نەبێت، دواتر خۆتان هەموو شتیک دەبینن و دەتوانن بیربکەنەوه و حوکمیکی راست و دروست لەسەر کۆی شتەکان و لەسەر مامە سیاشم دروستبکەن ... ڕەنگە من یەکیک بم لەوانە ی گوناھی خۆم دەنیمە ئەستۆی ئەوانی تر، گەرچی بە ڕوکش وادیارە کە شتەکان تەواو جیاواز و پێچەوانەن و من بەدریژایی ژیاڵم کەسیک بووم گوناھی ئەوانی ترم خستۆتە ئەستۆی خۆم. یاخود بە دووری نازانم کە ژیاڵی من هەر لە سەرەتاهە بۆ تیکشکان دروست بووبێت، بۆ هەندیک یاری کە هەرگیز خۆم بۆ ئامادەنەکردن. بەر لەوهی من بچم بۆ ناو چیاکان، ئێوارەیهک بە داوایهکی نوسراوهوه چوومه لای تا تکابکەم بوار بە «زەهاوی سۆفی عەبدی» بدات وەک هاوکار یاوهری سەفەرم بێت، کەمیک پێکەوه دانیشتم، ئەو کات چەندین پۆژ بوو نەمدیبوو، پێکەوه باسی ژیاڵ و مردنمان کرد، ئەو گوتی «هەندێ کەس تەنیا بۆئەوه لە دایکدەبن تا مردن دووبارەبکەنەوه». «دووبارەکردنەوهی مردن» ئەوهی بە ئامانجی نهێنی هەموو بوونەوهریکی زیندوو دەزانی. منی وەک یەکیک لەو بەدبەختانە دەبینی کە تەنیا لە بەرئەوه دەژیم، تا جاریک لە جارهکان مردن دووبارەبکەمەوه. سەرەتا کەسیکی خراپ نەبوو، هەتا ڕەفتار و هەلوێستیشی بەرامبەرم شتیک لە باشە ی تێداوو، دەتوانم بلێم تاکە غەمخۆری راستەقینە ی من بوو، بەلام دەمیک لە دکتۆریکی بچوکهوه کە هیچ کات نەخۆشیکی چاک نەکردۆتەوه، بوو بە لایەنگر و ڕاویژکاریکی گەورە ی دەولەت، پەيوەندی لەگەڵ منیشدا گۆڕانکارییهکی قوولی بەسەردا هات. تا ئەو کاتەش کە منیان نارد بۆ ناو چیاکان، هەر نەمدەزانی مام چ بایەخیک بە من دەدات، بەلام دواوەمین پۆژەکانی پێکەوهکارکردنمان

تینگه‌یشتم که هیچ کات هه‌ستیکی تایبەت یان عاتیفەیه‌کی قوول له‌نیوان من و ئەودا نەبووه. ئەو کات که وهک بەرده‌ست له‌عیاده‌که‌ی ئەودا دەست به‌کاربووم، ناچاربووم هه‌موو شتیک قه‌بوولبکه‌م. دلنیا‌بووم هه‌ر ناره‌زایی و توپه‌یه‌یه‌کیش دهر‌بخه‌م، باوکم ده‌لێت «ده‌عبا ... ده‌تکه‌م به‌قوربانی مامه‌ سیات، ئەم چەرت و پرته‌ چیه‌. کێ خوا ده‌یدات، له‌ بەرده‌ستی عالمیکی وه‌ها که‌وره‌دا ئێش‌بکات». زۆربه‌ی خزمانی نزیکمان مامه‌ سیایان وه‌ک زانایه‌کی که‌وره‌ سه‌یرده‌کرد، ده‌یانگووت، م‌رو‌ف له‌ دیلاوار نرخیکی نییه‌، که‌ر قه‌در و قیمة‌ت ببوایه‌، ده‌بوو لایه‌نیکه‌م ئەو وه‌زاره‌تیک وه‌ربگریت. هه‌لبەت من ده‌زمانی که‌ دکتۆر زانایه‌کی که‌وره‌ نییه‌. خۆشی دلنیا‌بوو، به‌لام به‌جۆریک حەزی له‌ پایه‌ و مه‌قامی کۆمه‌لایه‌تی بوو، به‌رده‌وام له‌ کۆششدا بوو زیاتر و زیاتر ئەو چیرۆک و ئەفسانانه‌ له‌سه‌ر خۆی بلالو‌بکاته‌وه‌. ئەو جۆره‌ ئەفسانانه‌ وایانده‌کرد، له‌ ناو بنه‌ماله‌ی «زه‌ریا‌واری» دا هه‌یه‌تیکی زۆری هه‌بیت، به‌رده‌وام ناوی هاوشان به‌ ترس و پ‌ر‌یزه‌وه‌ ده‌هاته‌ سه‌ر زمان. خزمه‌کانمان درۆی زۆریان له‌سه‌ر زیره‌کی و حیکمه‌تی ئەو هه‌لده‌به‌ست، دکتۆر نه‌وه‌ک ئەو چیرۆکانه‌ی به‌درۆ نه‌ده‌خسته‌وه‌ به‌لکو شتی نادروستی دیکه‌ی ده‌خسته‌سه‌ری و زۆریشی بۆ زیادده‌کردن. ده‌یگووت «به‌لێ، به‌لێ هه‌موو م‌رو‌ف‌ئیک ده‌بیت ئەفسانه‌ی خۆی هه‌بیت، ئەگینا خۆ نابیت به‌ م‌رو‌ف». هه‌میشه‌ وینه‌ی «زانایه‌کی غه‌در لێکراو» ی ده‌دایه‌ خۆی و چیرۆکی زۆری له‌وه‌ ده‌بینی وه‌ک مه‌زلوم‌ئیک دهر‌بکه‌ویت. ئەوکات له‌گه‌ل هه‌ندی دکتۆر و ئەکادیمیستی تردا، که‌ دلنیا‌م هه‌چیان زانای که‌وره‌ نه‌بوون، جه‌مه‌یه‌تیکی بچوک و نافه‌رمییان دروستکردبوو، ناوی «ئەکادیمیسته‌ غه‌مگینه‌کانی دیلاوار» بوو. مامم، له‌و جه‌مه‌یه‌تدا دکتۆر جاه‌داری ناسی که‌ دواتر پ‌ن‌که‌وه‌ تیوره‌یه‌کیان دانا، تیوره‌یه‌کی پوچ و پ‌ن‌که‌نینا‌وی، که‌ کاریگه‌رییه‌کی که‌وره‌ی له‌سه‌ر ژیا‌نی خه‌لکی دیلاوار هه‌بوو.

جه‌نابی میر پیاویکی به‌ هه‌یکه‌ل بوو، به‌لام ده‌مو‌چا‌وی مندالێکی هه‌بوو،

سهریکی خپ و جووتیک چاوی گه وړه و کال، پر له پامان و سهرسامی. بهردهوام قات و هیلهکی له بهردهکرد، هر پوژه و جوړه بۆینباغیکی ده بهست، بهلام له گهل ئو سهر و پوخساره مۆدیرنهیدا، تا خوا چه زبکات ئیلچی و عه شرهتی بوو، ده مارگیریهکی بۆینهی بۆ تایه فه که مان هه بوو. جاریک به مامه سیامی گووت «گهر تۆ سهر به عه شرهتی زه ریاواری نه بایتایه، قه سه م به خودا، عیلمی خو ت نه وهک له بهریتانیا، به لکو له ته به قه ی چه وته می ئاسمان بتخویندایه، رازی خو م لا نه ده درکانی». هه لبت میرئه ودال ماممی خو ش نه ده ویست، بهلام هر ده ویست ده ماری ئیلگه رای و عه شره تچیتی خو ی ده ربخات. له و پیاوانه بوو که شهرمه که ن سهردانی پزیشکی دهروونی بکه ن. پشتریش له عیاده که دا، میوانی وهک میرمان که م بوو. پیاوماقوولانی شار، سیاسه تمه داره کانمان، خوینده واره ناسراوه کانمان خو یان واده رده خست وهک ئه وه ی تووشی کیشه ی دهروونی نه بن، شوره یی بوو یه کیکیان لای پزیشکی دهروونی ببینریت. مامم زۆر له وه په سته بوو، خه لکی وایانده زانی که پزیشکی دهروونی ته نیا بۆ شیته کانه. ئه و قینه ی ناو دلی وایکرد، دواتر سه دان خه لکی ساغ بخاته قهره نتینه ی دیوانه کانه وه، وهک به وه بیسه لمینیت که ده سه لاتی پزیشکی دهروونی ته نیا به سهر شیته کاندانیه، به لکو له راستیدا به سهر ته ندروست و ساغه کاندایه. هه لبت هۆی ئه و ترسه له پزیشکی دهروونی ده که پرایه وه بۆ بره وایه کی به ربلاو و گه مژانه ی خه لکی دیلاوار، گهر بیان بیستایه سیاسه تمه داریک، هونه رمه ندیک، دکتوریک، چۆته لای دهروونناس، هه موو قاقا پیده که نین و ده یانگووت «بروانه کابرا مه مله که ت به پتیه ده بات، یان کابرا نوسه ریکی ناسراوه که چی خو ی ده ردی دهروونی هیه... هاهاها ... تو خودا شتی واده بیت؟ برۆ بابیه، له بری کاروباری ولات، له غه می عه قلی خو تدا به». هه موو ده که وتن به پشتدا و پیده که نین و به شتیکی عاجباتیان ده زانی، مرۆف ئیشیکی گرنگ یان به هره یه کی گه وړه ی هه بیت.

له‌گه‌لێشیدا بيمارێکی ده‌روونی بێت. مامه‌ سیام هه‌موو پوژیک له‌ کۆتایی ده‌وامدا و به‌ر له‌ داخستنی ده‌رگای ده‌روونخانه‌که‌، ده‌ستی به‌ دیتۆل ده‌شت و ده‌یگوت « پێنوار، زۆری ده‌ویت تا خه‌لک له‌م کارخانه‌ی سه‌گه‌دا تێده‌گن ده‌روونیان هه‌یه‌». مامه‌ شاره‌که‌ی به‌ کارخانه‌ ناوده‌نا، کارخانه‌ی سه‌گ، کارخانه‌ی گورگ، کارخانه‌ی مه‌یمون، کارخانه‌ی گوو. باوه‌رده‌که‌م مامه‌ سیام له‌وه‌دا له‌سه‌ر هه‌ق بوو، شاری ئێمه‌ باوه‌ری به‌ جه‌سته‌، به‌ عه‌قل، به‌ پوچ هه‌بوو، به‌لام که‌س باوه‌ری به‌ ده‌روون نه‌بوو. جه‌نابی میر دوو هه‌فته‌بوو، زۆربه‌ی پوژ ده‌هاته‌ لای مامه‌، دیاربوو گوشارێکی بێته‌ندازه‌ وایکردوه‌ پوو له‌ ئێمه‌ بکات. یه‌که‌م روژ گووتی «من پیاویکی ساغم، به‌لام خه‌ونه‌کانم کێشه‌یان تیکه‌وتوو». ئه‌و یه‌که‌مین نه‌خۆشی ئێمه‌ بوو له‌وجۆره‌ خه‌وانه‌ ببنیت. دکتۆر سیا دوو سێ پوژی یه‌که‌م، به‌رده‌وام ستایشی میرئه‌ودالی ده‌کرد، که‌ ئازایه‌تییه‌کی وه‌های هه‌یه‌، ده‌وێریت له‌ سه‌ر ده‌روونی خۆی قسه‌بکات، ستایشی که‌سێک خه‌ونه‌ تاریک و ترسناکه‌کانی خۆی هه‌تاوه‌ته‌ لای پزیشکی ده‌روونی. دوایی زانی‌م که‌ خاتوو «مرواری» هاوسه‌ری «جه‌نابی میر» له‌ پشت ئه‌وه‌وه‌ بووه‌ جه‌نابیان پێ به‌ جه‌رگی خۆیاندا بنێن و بپێتس پوو له‌ جێگایه‌ک بکه‌ن که‌ وه‌ک خۆی ده‌یگوت، ته‌نیا شیت و شه‌پوکه‌کان پووی تێده‌که‌ن.

مامه‌ هه‌موو قسه‌ و دانێشتنه‌کانی خۆی له‌گه‌ل میوانه‌کانی ده‌روونخانه‌که‌دا، به‌ رێکۆردێکی بچوک و کۆن تۆمارده‌کرد. شه‌وان ده‌بایه‌ من ناوه‌پوکی کاسیته‌کان بگوازمه‌وه‌ سه‌ر کاغه‌ز. بۆ هه‌ندێ نه‌خۆش دۆسیه‌ی زۆر تاییه‌تی ده‌کردوه‌، هه‌موو دۆسیه‌کانی له‌ جێگایه‌کی دوورده‌ست و به‌رزدا، له‌ ژووری خۆینده‌وه‌کانی خۆیدا پاراستبوو. هه‌ندێ له‌ نه‌خۆشه‌کانی خۆشه‌دوێست، بۆ هه‌ندیکیان ده‌گریا، زۆر جار ببنیومه‌ گریاوه‌، هه‌لبه‌ت به‌ ده‌نگی به‌رز نا، به‌جۆرێک نا و یقاری پیاوانه‌ی برینداربیت، وه‌ک زۆرینه‌ی دانێشتوانی ئه‌م شاره‌ باوه‌ری وابوو پیاو ده‌بیت به‌ جۆریکی نه‌ینی و تاییه‌تی

بگري. زۆر جار كە ئازارى نەخۆشەكانى خۆى دەبينى، وەك پادشاھىك ئازارىكى نەينى ھەيىت، پالى دەدايەو و بىدەنگ چاوانى پردەبوون لە ئاو و دەيگوت «دەروون دۆزەخە». من زۆر بە وردى گويم لىدەگرت، چىروكى ھەندى لە نەخۆشەكانى زۆر ئازاريان دەدا، ھۆكارى زۆر دەردى نەدەزانى. پاي وابوو ھەر كاتىك مەرف زانى ھۆكارى نەخۆشەيە دەروونىيەكان خودايە ياخود شەيتان، دەتوانىت لە نەينى گەردون تىيگات. ھەستەدەگرد بەردەوام دەيەويت زانستە ئالۆز و پە كىشەكانى خۆى بە شتىكى ناديار و غەيبىيەو گرييدات. من دەمىينى ھەندى جار ئيمانىكى بەھيزى بەخودا ھەبوو، ھەندى جاريش كوفرى دەگرد و لە بەرامبەر ژان و كەسەرى نەخۆشەكانىدا، يەخەى ئاسمانى پادەتەكاند. ھەندى جار غەيب و خوداى بە بەرپسى نەخۆشەيەكانمان دەزانى، ھەندى جاريش ھيۆر دەبوو وەو و بىرو بۆچوونى دەگۆرا و بە زمانىكى دى قسەيدەگرد. باوہرى وابوو كە شوينى شارەكەى ئيمە، ئاو و ھەواكەى، چۆنىتى خواردن و جلوہرگمان، ھۆكارى سەرەكين بۆ دەرکەوتنى ئەم دەردانە. باوہرىكى تەواوى ھەبوو، ھەموو ئەو زانست و زانيارانەى خويىدونى كۆمەكى ناكەن لە دەردەكانى ئەم شارە تىيگات، سال دواى سال زياتر تىدەگەيشت كە ناتوانىت بە راستى ھەتا يەك نەخۆشەيە چاكبكاتەو. بەلام ئەو مامە باشەم، ئەو مامەم كە غەمى نەخۆشەكانى دەخوارد، ھەميشە وا نەبوو، ديويكى تاريك و شەپانى ھەبوو، تەنيا چاوہروانى دونيا و پەوتى رۆژگارى دەگرد تا دەرەكەويت ... پۆژىك ھات ئەويش زۆر گۆرا ... ئەويش وەك ھەموومان بوو بە كەسيكى تر.

لەدواى دانىشتنى سىنەمەو لەگەل جەنابى مير، كاسيتى دانىشتەكانى دايە دەستم و بە منى گووت «ئەم پياوہ نەخۆش نييە، بەلكو ترسناكە». من شتىكى تاييەتم لە ميرئەودالدا نەدەبينى، دەمىك گويم لە كاسيتەكانىش كرت، بەجۆرىكى سەير شىفتەى خەونەكانى بووم. خۆم عاشقىكى نەيت

شیر بووم، خه‌ونه‌کانی میرئه‌ودالم وه‌ک دونیایه‌کی نه‌ینی و ئه‌فسوناوی هاته‌ به‌رچاو. سه‌یربوو لام پیاویکی وه‌ها، که پتر له‌ میرزاده‌یه‌کی که‌مژه ده‌چوو، خه‌ونی له‌و جو‌ره‌ بینیت... خه‌ونه‌کانی که‌رچی له‌ ده‌وری کوشتیکی دل‌ه‌قانه‌ ده‌سورانه‌وه، کوشتی به‌رده‌وام و دووباره‌ی خۆی به‌ ده‌ستیکی نه‌ناسراو، به‌لام که‌لیک په‌نگین و شاعیری بوون. به‌رده‌وام خه‌ونی ده‌بینی که‌سیک ده‌یکوژیت، سه‌ری لیده‌کاته‌وه و ده‌یخاته‌وه‌زیک که‌وره‌وه. به‌ه‌شقیکی زۆره‌وه خه‌ونه‌کانیم ده‌نوسییه‌وه و دوا‌ی نوسییه‌وه‌ش ده‌مخوینده‌وه، له‌ خه‌ونه‌کانیدا هه‌میشه‌ به‌ ئاره‌زوویه‌کی درنده‌وه ده‌کوژرا، وه‌ک ئه‌وه‌ بوو خۆی ه‌شقیکی نه‌ینی بو ئه‌و جو‌ره‌ مردنه‌ هه‌بیت. هه‌رجاره‌ی له‌ جیگایه‌کدا و له‌ ناو په‌نگیکدا تاوانه‌که‌ ئه‌جامده‌درا، جارێک له‌ باغیکدا که‌ دره‌خته‌کانی هه‌موو مۆرن، جارێکیش له‌ نزیک ئاوی پوباریکه‌وه که‌ پر بوو له‌ شه‌پۆلی ئه‌رخه‌وانی و قایه‌غی سه‌وز و ماسی وه‌نه‌وشه‌یی، ئه‌و جیهانه‌ی تییدا ده‌مرد، پر‌بوو له‌ په‌نگ، فواره‌ی زه‌رد، ئاسمانی په‌میی، پێگای سوور، بالنده‌ی قه‌ترانی. میرئه‌ودال له‌ خه‌ونه‌کانی خۆیدا هه‌میشه‌ پالتویه‌کی خۆله‌میشی له‌به‌ردا بوو، قژیکی درێژی هه‌بوو، کلێته‌یه‌کی چه‌سپی په‌شی له‌سه‌ردا بوو. له‌ خه‌ونه‌کانیدا بۆنی گولیکێ ئه‌فسوناوی به‌ره‌و پێچاو‌پێچی جه‌نگه‌لیک ده‌یبرد، هه‌میشه‌ هه‌مان جه‌نگه‌ل دووباره‌ده‌بووه‌وه، به‌لام هه‌ر جاره‌ و به‌ جو‌ریک خۆی ده‌گو‌پێ وه‌ک ئه‌وه‌ی جه‌نگه‌لیکی دیکه‌ بیت، نوێ بیت، شوینیک بیت پێشتر جه‌نابی میر خه‌ونی پێوه‌ نه‌بینیت. ئه‌و له‌ کاتی خه‌وبینین و دواتریش له‌گه‌ل بیدارییدا، له‌ خۆی ده‌پرسی: به‌راست من ئه‌م جه‌نگه‌له‌م بینیه‌وه؟ به‌لام که‌ بیرم له‌ شوینی دره‌خته‌کان، جو‌ری هیلانه‌کان، سروشتی دووباره‌بوونه‌وه‌ی پێگا‌کان ده‌کرده‌وه، دل‌نیا‌بوو هه‌مان جه‌نگه‌له‌ و به‌ جو‌ریکی مه‌کرباز و فریوده‌ر خۆی ده‌گو‌پیت. نێو دره‌خته‌کان پر‌بوون له‌ بانگه‌یشتی نه‌ینی، ده‌نگی جانه‌وه‌رانیکێ خه‌یالی که‌ هانیان ده‌دا به‌ره‌و پێش بچیت و نه‌ترسیت،

چەشنە ئاوازیکی مۆسیقیش دەهاتە بەر گوینی کە پیشتر لە هیچ جیگایەکی دیکەدا نەیبیستبوو. میرئەودال خەونەکانی خۆی بە هەموو وردەکارییەکەوە لە بیربوو، بۆ نمونە لە زۆربەی خەونەکانیدا خالخالۆکەیەکی گەورە دەرەکەوت کە ئەویش هەر جارە و بە جۆریک پەنگەکانی خۆی دەگوێری. دەبوو هەمیشە فرینی ئەو خالخالۆکەیە بکاتە نیشانە تا بەرەو نیازیکی نەینی بیبات... لە ناکاو، لە ناو درەختەکاندا ئەو پیاوێ دەردەکەوت. میرئەودال دەیزانی کە بۆیە هاتۆتە ئەم خەونەوێ تا ئەم پیاوێ بیکۆزیت، دەیزانی کە ئەم چارەنوسە، ئەم قەدەرە خۆیناوییە زادهی خەون نییە، بەلکو جیگایەکی قوولتری هەیە، وەک قەدەریکە کە خۆی دەسەلاتی بە سەردا نییە. لە کاسیتەکاندا چەندەها جار لە دکتۆر دەپرسیت «نازانم من خەونەکان دەبینم یان خەونەکان من دەبینن؟» خەونەکانی مولکی منن، یان من مولکی خەونەکانم؟». پرسیارەکی تەنیا یاریکردنێکی گەمزانە نەبوو بە زمان، بەلکو نەیدەزانی ناخۆ ئەو خۆی ئەم خەونانە بانگهێشتدەکات یان خەونێک هەیە گەورەتر لەم، هێزیکە نازانیت لە کوێوێ دیت، بەلام داگیریدەکات و ناچاریدەکات ئەم خەونە ببینیت. زۆرجار لە کوتایی دانیشتنەکاندا بە دەنگێکی ماندوو کە گەلیک لە گەل ئەو هەیکەل و قیافە زەلیدا دەگونجا، دەیکووت «دانیانیم ... ئایا ئەمە خەونی منە یان نا؟». سەرەتا دکتۆر هیچ نرخیکێ بۆ ئەو پرسیارانە دانەدەنا و بە هێمنییەوێ دەیکووت «جەنابی میرئەودال، هەموو کەسێک تەنیا خەونی خۆی دەبینیت، گەر دوو کەس پێکەوێ یەک خەونیان بینی، دلت هیچ نەکات، دلتیابە کەسیان دز نین، بەلکو دوو دەروون لە یەک کارخانە هاتوونەتە دەر».

کە ئەو پیاوێ لە خەونەکانی میرئەودالدا دەرەکەوت، هەمیشە میر موچرکیکی پێدا دەهات، ئارەزوویەکی بەهێزی کوشتن دەیجولاند، توانایەکی نامۆ لە جەستەیدا دەگەرا، بۆ ساتیک هەموو فەزای خەونەکی پەشەدەبوو، لە چرکەیهکدا دەیان جانەوهری ترسناک لە ناو دەبوو.

بێرهنه کانه وه سهريان دهردههنا، ههوايه کي خۆله ميشي و خنکينه ر بالي به سه ر پيگا کاند دهگرت، مير هه ستیده کرد ئهم پياوه ده يکوژیت، ده ترسا و ده ويست رابکات، به لام قاچه کانی له گه لیدا نه ده هاتن، پر به جهنگه لی خه ونه کانی هاواریده کرد، هه ستیده کرد له گه ل هاواره کیدا بازووه کانی سفت و ئه ستوور ده بن، هه ناسه کانی قورس ده بوون. دلنیا بوو ئیستا له پشت ئه و پياوه وه ده ریاچه یه کي نه ئینی ده رکه وتووه، ده ریاچه یه کي لیخن و ژهنگین، ده ریاچه یه ک وه ک ئه وه ی ئهم پياوه له بری تابووت بۆ مردنی ئهم هیتابیتی. پیاویکی لاواز و غه مگین به جلێکی سه رتاپا ره شه وه، پیاویکی بیده نگ، بن هه ست، بن قسه، که وا دیار بوو شتیکی نه ئینی به و ده ریاچه تاریکه وه ده بیه ستیده وه. ئاوه لیخنه کان هه لمیکی سارد و سه بیان لێ هه لده ستا، کتوپر هه موو شت غه مگین و په ژمورده ده بینواند، رهنگه کان له خه ونه کیدا له نیوان زه ردی مات و خۆله ميشي توخدا ده که وتنه داگیرسان و کوژانه وه. میرئه ودال ده یزانی که ئیستا ده بیئت بکوژریت، ده یزانی هه یچ چاره یه کي نییه ئه وه نه بیئت ملی به رزبکاته وه و ئاماده یبکات سه ری لێ بکه نه وه. پیاوه که وه ها بوو وه ک ته نیا بۆ سه ربهرین هاتبیت... وه ک زاده ی ترسیکی ده روونی و ئه زه لی میر بیئت، له سه ربهرین. پیاوه که بیده نگ، به لام بێرهم، به هه موو توانای خۆی په لاماری سه ری میری ده دا، ئهم هه یچ شتیکی نه ده کرد، نه به رگری له خۆی ده کرد، نه په لاماری ده دا، به لکو وه ک یه کێک نمایشی مردن بکات، چاوانی ده نوکاند و به بیده نگي بیري له چه قوکه ده کرده وه که بیته وه ی ئازاری هه بیئت، له مله وه ده چووه ناو گوشته که ی. میرئه ودال سه ری خۆی ده بیینی که به هیمنی له له شی جیا ده بیته وه، زیاتر وه ک سه ری گه وره ی بوکه شوشه یه کي لاستیک ده هاته به رچاوی تا سه ری ئاده میزادیکی ناسراو، هه یچ خوینێکی نه ده بیینی، هه یچ هاواریکی له جهسته ی کوژراوی خۆیه وه نه ده بیست. وه ها دیار بوو ته نیا بۆ سه ربهرین هاتووه. ئه وه ی میرئه ودال ده بیینی، له شی خۆی بوو که وه ک

گامیشیکی کینویی و تورپە و بوخاردار دەکەوت و بێ هیچ پەلەقازەیک تەسلیمی قەدەری خۆی دەبوو. میرئەودال لە دەسفی ئەو هەستەدا، هەندێ وشە ناشارستە بەکار دەهێنا، هەتا لە جیگایە کدا گووتی «قەحبە چۆن لەشی خۆی دەبەخشیت، من بەوجۆرە لەشی خۆم دەبەخشم». هەلبەت من پەیوەندییەکێ زۆر نزیکم لە نیوان ئەو دووانەدا نە دەدۆزییەوه، بەلام میرئەودال دەیویست بلیت کە ئەم لە خەونەکانیدا تەنیا بۆ تێرکردنی ئارەزووی وەحشیانەی ئەو قەسبە دەرکەوتووە. دواتر لە ناکاو هەموو شتیک دەگۆڕا، سەری خۆی کتوپر دەکەوتە سەر ئاوی دەریاچەکە... هەمیشە بەو جۆرە، وەک هیزیک لاشەکی لە حەوزیکی لیخندا سەرئاو خستبیت، وەک پەیکەریکی بەردینی قورس بیت و دەستیک بەسەر ئاوەوه پرایگرتبیت، سەر و پوختاری سەرپا قەوزەیه، قژی شەپۆلکی هێمنی ئاو یاری پێدەکات، هەردەم چاوانی خۆی بە نوقاویی دەبینیت، تا ئێستا نەبوو چاوانی کراوە بن، بە جۆریکی سەیر و توند و بێرەحمانە چاوانی نوقاندووە، وەک کەسیک بیهوێت هەم مەرگی خۆی و هەم بکوژەکی خۆی نەبینیت.

دکتۆری مامم سەرەتا ویستی پەیوەندییەک لە نیوان پوختاری باوکی میرئەودال و پیاوی ناو خەونەکاندا بدۆزیتەوه. هەولی بوئەوهبوو، بیسەلمینیت کە بکوژی ناو خەونەکە ویتەیکە لە ویتەکانی باوکی میرئەودال، بەلام میرئەودال چەندین جار بۆ ماممی دووبارەکردووە کە باوکی هەر زوو، بەر لە دایکبوونی ئەم مردووە و زۆرینەی سالانی مندالی لە ژینگەیهکی تەواو مینەدا بردۆتەسەر. چیرۆکی کە دواتر بۆم دەرکەوت درۆیه و میرئەودال تەنیا بۆ فریودانی مامم و بەتاکردنەوهی زانستەکانی پەنای بۆ بردووە. ژینگەیک بە قسەی میر لە بری ئەوێ ئارام پەرۆردەیبکات، ناخی پرکردبوو لە جۆریک لە شەپانگیزی تایبەت کە ژنەکی بە «شەپانگیزی ژنانە» ناویدەنا. دکتۆری مامم باوهری بەجۆرە شتیکێ وەها نەبوو، دەیکووت «شەپانگیزی ژنانە؟» شەپانگ

ژنانه چييه؟ شتى ودها بوونی نيه». به لام مرواری خان به ته له فون به مامی گووت، که جه نابی میر دوی ئه و خونه به جوړیگی بهرچاو ترس دایده گریت، شه پانگیزده بیت، ده قریشکینیت، ده زریکینیت، وهک ژنانی پرسه دار جل له بهری خوئی داده دپیت و قاپه کانی سه میزی نانخواردن ده شکینیت و سه ری ده خاته ناو کوشی و به دهنگی بهرز دهگری. مرواری خان که هندی پوژ به ماشینه که ی خوئی، میری تا عیاده که ی مام ده هینا، بوئه وهی میزده که ی توربه تر بکات، ئه و شتانه ی ناوده نا «فهرته نه ی ژنان».

به لام مام به لومه وه نیگایده کرد و دهیگووت «خانم، له دهروونناسیدا زاراوه یه کی ودها بوونی نيه». له راستیدا مام له تیگه یشتی ته واوه تی نازاره کانی میرئه ودالدا دهسته وهستان بوو، هیچ شتیکی پویشن و مه نتیقی نه ده دوزیه وه تا خونه که ی پی پرونبکاته وه، خونیکی بهرده وام دوباره ده بووه وه، ئاره زویه کی ترسناکی له میردا دروست کردبوو بگه پیت پیاوی ناو ئه و خونانه بدوزیه وه و بیکوژیت، ده یویست جهنگیک بهرپابکات، سه رزمین بگوریت بۆ گوره پانی شه پیتی گه وه. شتیکی له کاسیته کاندایم ناچیه وه ئه وه بوو که مام له جیگایه کدا له میر ده پرسیت: ئایا له و ماوه یه ی رابوردوودا ئاره زویه کی تاییه تیتان هه بووه که سیکی دیاریکراو بکوژن، یاخود کینه یه کی گه وره تان بهرام بهر که سیکی هه ست پیکردوه؟ . میرئه ودال، له ویدا ده وه ستا و وه لامیکی ده دایه وه که شایه نی تومار کردنه: «به لی، به لی جه نابی دکتور، هیچ پوژیک له زیانمدا نه بووه، له مندالیمه وه، ئاره زووم نه کردیت که سیکی بکوژم، بهر یکه وم بۆ گوره پانی جهنگیکی دور ... هه ر که سیکی بیت بیکوژم، هه ر دوژمنیک بیت گرنک نیه. هه میشه هه ستم کردوه، پوژیک دیت ده که ومه جهنگیکه وه، له ویدا ده کوژم و ده کوژریم، ئه وه ش ئه و په ری ئاسووده یی منه».

دیلوار شاریکی گه ورهیه، زور زور گه ورهیه، ئه وهی دنیای نه دبیت
 واده زانی دیلوار نیوهی گۆی زه مینی گرتوه، گه ورهیی راسته قینهی
 دیلوار ته نیا کاتیک ده رده که ویت که له باکووره وه، له لوتکهی چیا
 دووره کانه وه بته ویت هه موو شاره که ببینیت. له هیچ پنتیکی شاره که وه
 ناتوانیت به سه ره موو دیلواردا بپوانیت، دهیان گردۆلکه و به رزایی
 به رچاوت ده گرن، چه ندین ده ریاچهی بچوک بچوک گه ره که کان و
 به شه کانی له یه کتر جیا ده که نه وه، مروف گه ر بیه ویت دیلوار بکه ریت هه م
 زه وی وشکانی دیته رینگا و هه م ده ریاچه و جه نگه ل. گه ر بته ویت به پس
 له مسه ری دیلوار وه به جیت بۆ ئه وسه ره چه ند روژیکت ده ویت، هۆکه ش
 ته نیا دریزی تیره ی دیلوار نییه، به لکو ئه وه هه موو به رزی و نزمی و
 کوچه پچاوپچ و گه ره که کۆنانه ن که مروف به ئاسانی سه روده ریان
 تیا ده رناکات. شاره که چوار به شی سه ره کی هیه که به تته پینی زه مان
 و له ماوه ی جۆراو جۆردا دروست بوون، دیلواوری باکوور و دیلواوری
 باشوور، خۆره لات و خۆرئاوا. له سه دان سال له مه و به ره وه ژماره یه ک
 له خیله کانی ده ور به ره له م سه ره زه مینه دا نیشته جی بوون، که زمان و
 شیوه زمانی جیا قسه ده که ن، بنه ماله دیزینه کانی دیلواواریش هه ن که ده لین
 له گه ل بناغه ی شاره وه لیره ن. له میژه ده سه لات به جۆریکی بنه ره تی له

نیوان هه‌ندی له بنه‌ماله‌کاندا دابه‌شبووه. خانه‌واده‌ی ماروفی، که هه‌ندی به «مه‌عروفی» ناویانده‌به‌ن، نزیکی سه‌د سه‌اله‌ فه‌رمانده‌ی دیلاوارن. ئه‌ها ده‌بیت بلیم، که ئیستا له‌ خوشترین پوژ و له‌ زیرینترین قوناغی خۆیاندانین، به‌لام هه‌شتا هه‌ر فه‌رماندارن. له‌و سه‌الانه‌شدا که دوژمنان دیلاواریان داگیرکردبوو، فه‌رماندار هه‌ر له‌ ماروفیه‌کان بوو، دواتریش که خه‌لکی ناپازی له‌ داگیرکه‌ران شو‌پشی که‌وره‌ی دیلاواریان هه‌لگیرساند، دوا‌ی مو‌رکردنی به‌یاننامه‌ی ئازادیی، وه‌ک میر و فه‌رمانداری مه‌ده‌نی دیسان هه‌ر ره‌زای ماروفییان دانایه‌وه. له‌ دوا‌ی شو‌پشه‌وه، ئه‌نجومه‌نیکی بالا که کونفیدراسیۆنیکی خه‌له‌کیه، له‌ پال مه‌رکه‌زی فه‌رمانداریدا دیلاواریان ده‌برده‌پێوه، به‌لام که‌ر له‌ من ده‌پرسن ده‌لیم وه‌زیفه‌ی ئه‌و کونفیدراسیۆنه‌ خه‌له‌کیه‌ وه‌ها لاواز و بیکه‌لک بووه، له‌ ئیستادا به‌ نه‌بوو حیساب ده‌کریت. جاران وه‌زیفه‌یه‌کی هه‌بوو که سوپای دیلاوار به‌پیتی پێژه‌ی بنه‌ماله‌کان دیارییکات، به‌لام ئه‌م‌رو به‌ هوی که‌شه‌ی سوپا و ته‌کنیکی سه‌ربازییه‌وه، کاری وه‌ها شیاو و شایسته‌ نییه، زۆربه‌ی ئه‌فسه‌ره‌کان ئیستا له‌ کۆلیژیکی بالای سوپا ده‌رده‌چن که ته‌نیا هه‌ندیک بنه‌ماله‌ی تایبته‌ ده‌ستیان به‌سه‌ردا گرتووه. له‌ سه‌الانی دوا‌یدا هه‌ندی جینگای شاره‌که نو‌یۆته‌وه، به‌لام له‌ هه‌ندی که‌په‌کیدا هه‌شتا خورافه‌ت، سی‌حر بره‌ویکی که‌وره‌یان هه‌یه. ئیستا هه‌ر بنه‌ماله‌یه‌ک، که‌په‌کیک یان چه‌ند که‌په‌کیکی له‌ شاره‌که‌دا داگیرکردوه، به‌لام له‌ دوا‌ی له‌دا‌یکبوونی منه‌وه، له‌م بیست سه‌اله‌دا کۆمه‌لێک که‌په‌کی سه‌یر له‌ دیلاواردا دروستبوون که وه‌ک پشتینه‌یه‌کی که‌وره به‌ چوارده‌وری شاردا که‌شاون، دانیشه‌توانه‌که‌ی له‌وانه‌ن که بنه‌ماله‌ و ئه‌سل و فه‌سلێکی وه‌هایان نییه، له‌ شاره‌وانی به‌و که‌په‌کانه‌ ده‌لێن «دیلاواری په‌ش». به‌شی هه‌ره زۆری دانیشه‌توانی ئه‌و، خه‌لکی ئه‌و گوندانه‌ن که ده‌که‌ونه‌ نزیک سنووره‌ هاوبه‌شاکانی ئیته‌ له‌گه‌ل دوژمندا. له‌ بیست سه‌الی پابوردوودا دوژمن له‌و سه‌ر سنوورانه هه‌ر جموجۆلیکی کردبیت، سه‌دان

خیزان ئاواره‌بوون و هاتوون له شار نیشته‌جییوون. خه‌لکی شه‌و گه‌په‌کانه وه‌ک بوونه‌وه‌ری غه‌ریبن، نه‌خه‌لکی دیلاوارن و نه‌که‌سیش لیره‌ده‌توانیت وه‌ک دۆست و هاو‌زمان ناویان بنیت. خه‌لکانیک به‌غه‌واره‌ناویانده‌بن، به‌پاره‌یه‌کی که‌م شه‌قامه‌کان پاکده‌که‌نه‌وه، له‌و بینا تازانه‌دا کارده‌که‌ن که‌له به‌شه‌کانی تری دیلاواردا دروستده‌کرین، له‌مه‌زرا و خانووه‌هاوینه‌کاندا ده‌بنه‌خزمه‌تکار. به‌لام شه‌وه‌ی سه‌یره‌شه‌وه‌یه‌که‌همیشه‌به‌غه‌ریبی ده‌میننه‌وه. غه‌واره‌کان پتر خه‌لکانیکن وه‌ک شه‌وه‌ی نه‌ته‌وه، شار، نیشتمان، زمانیان نه‌بیت، که‌یه‌کجار له‌گونده‌کانی خویان هه‌لده‌که‌نرین، ئیتر وه‌ک مرو‌فی ئاسایی له‌هیچ شوینیک جیگایان نابیته‌وه.

به‌لام میژووی دیلاوار له‌وه‌دیترتره. دیلاوار، شه‌م شاره‌گه‌وره‌و کشاوه‌ی سه‌ر شه‌م خا‌که‌پان و به‌رینه، له‌ده‌وری زیندانیکی دروستبووه، که‌له‌دیترزمانه‌وه‌پتی ده‌گووتریت زیندانی‌یه‌که‌م. زیندانی‌یه‌که‌م له‌ناوه‌پراستی شاردا‌یه. پینج سال له‌مه‌وبه‌ر ویستیان زیندانه‌که‌بگو‌یزنه‌وه‌بو شوینیکی دوورده‌ست و بیناکانی بروخین و له‌جیگایدا باغه‌یه‌ک و مه‌له‌وانگه‌یه‌کی شه‌له‌ی دروستبکه‌ن. بپاریابوو زیندانیکی مۆدیرن له‌ده‌ره‌وه‌ی شار دروستبکه‌ن، شوینیکی په‌نا ته‌نیا شه‌و که‌سانه‌بیگه‌نی که‌بو دیداری ناسیاویک پروده‌که‌نه‌شه‌و. به‌په‌یوه‌به‌ری شاره‌وانی نویی شاره‌که‌که‌سه‌ر به‌خیلی ئالیانییه، کوریکی گه‌نج بوو، هیچ شتیکی له‌سه‌ر میژووی پاسته‌قینه‌ی دیلاوار نه‌ده‌زانی. بپاریادابوو وابکات خه‌لکی شار زیندان له‌بیربکه‌ن، ژیانیکی تر ده‌ست پینکه‌ن و شتیک له‌شادی بنۆشن، جو‌ره‌میژوویه‌کی نوی بو خویان بسازین. سه‌یری لیده‌هات چۆن شه‌م زیندانه‌سه‌دان ساله‌لیزه‌دا‌یه و که‌س بیر له‌لابردنی نه‌کردۆته‌وه، به‌ساده‌یی و دلپاکی ده‌یگووت «بو ده‌بیت شه‌م زیندانه‌له‌ناوه‌پراستی شاردا‌بیت، بو ده‌بیت له‌هه‌موو هاتن و چوونیکدا چاومان به‌م دیوارانه‌که‌ویت».

به‌په‌یوه‌به‌ری شاره‌وانی له‌وه‌دا له‌سه‌ر هه‌ق بوو، زیندانه‌که‌به‌گه‌

و ساردیی و ناشیرینی خوێ، هه ر که سێکی دهتۆقاند. وینهیهکی غه مگین و ترسناکی دابوو به سهنتهری گه وره، هه ر چۆنیک بسورابایتیهوه، بتویستبایه بچیت بۆ هه ر جیگایهک دهبوو به کهناری ئهو بینا بهردین و مۆنه دا تێپه ربیت. به لام هه موو به وه راهاتبووین، نه دهکرا بیر له وینهی شار بکهینه وه بیته وهی زیندانیککی وا گه وره له ناوه راستیدا بیته، زۆر کهس بۆیان ئاسایی بوو ده موچاوی خۆیان بی لووت بیینن، که چی بۆیان ئاسایی نه بوو دیلاوار بی ئهو زیندانه بیینن. راستیه که ی شار ی ئیمه هه چ شتیکی تیدا نه بوو مایه ی شانازی بیته، نه مزگه وتیکی کۆن، نه قه لایهک، نه کتێبخانه یهک، نه بورجیکی تازه... هه چ شتیکی تیدانه بوو. ته نیا شتیک که مایه ی ئیفتخاری هه موومان بوو پاشماوه ی زیندانه کۆنه کان و ئهم به ندیخانه گه ورا نه بوو. راسته دیلاوار زۆر کۆن بوو، به لام هه چ کهس بیر ی له نهجامدانی شتی گه وره و تاییه تی نه کردبووه وه. زیندانهکانی دیلاوار له سه رتاسه ری دنیادا ناویانگیان هه بوو، لای هه ندی ریکخراو و میژوونوس وهک ئیرسیکی به نرخی به شه ری له قه له مده دران و له لیستی شوینه واره گرنگهکانی میژوودا دانرابوون. هه لبه ته زیندانی مه رکه زی که له سه دان سهاله وه هه یه، گرنگترینیان بوو. کهس بیر ی نایه ته، رۆژیک زیندانییهک توانییه تی لێ هه لبیته... هه چ کات... یهک کهس نه بیته که دواتر چیرۆکی دیته سه ر رینگامان، هه چ رۆحه به ریک له وێ نه هاتبووه ده ری، مه گه ر به رینگای یاسایی و دوا ی ده رچوونی ره زامه ندی به رپرسانی زیندان. وهک ده لێن خودی شاره که له دێر زه مانه وه به ده وری ئهو زیندانه دا دروستبووه، سه ره تا مالی به پێوه به ر و پاسه وانهکانی زیندان له وێ نیشته جییوون و دواتر خانه واده ی دیلهکان له و نزیکانه هه واریان خستوه، ئیتر له گه ل تێپه رینی کاتدا، خه لکی تر هاتوون و نیشته جییوون و ناوکه ی شارۆچکه یهکی وهک ئهم شارهیان دامه زراندوه. هه تا ده لێن دیلاوار ناوی شاره که مان له دیلاواوه وه رگیراوه، که مانای سه رزه مینیک زیندانییهکان ئاویان کردۆته وه، هه لبه ته کهسانیش

هەن ئەو پەتدەكەنەو و دەلێن ناوی «دیلوار» لە دلاوهرهوه هاتوو كه نازناوی شارێكە سەردەمانی زوو پەر بووه لە جەنگاوه‌رانی دلێر و نەبەز. میژوونوسیکی دیمان لە ساغکردنەوێ ناوه‌كه‌دا دەلیت هەر دوو ئەم بۆچوونە پوچن و دیلوار لە «دێ لەوێ» هوه وەرگیراوه، واتە گوندێك خەلكەكەى لە لەوێ مەفتن، دەژین و جگە لە خواردن و خەو و كەیفی پوچ، عەقل و فەكریان لای هێچى تر نییه. ناوه‌كه‌ لە هەرچیه‌كه‌وه‌ هاتیبت، دەمێك قسه‌ هاته‌ سەر گواستنه‌وه‌ی زیندانه‌كه‌، خەلكی وایان دەزانی به‌ پوخانی ئەو جیه‌ شار دەبیته‌ وێرانە، پێیان وابوو پزوحی ئەم شارە و نەینیه‌ موقەدەسه‌كه‌ى لەو زیندانه‌دايه. لای كه‌سانێك هەم پاسه‌وانه‌كان وه‌ك موقەدەس و هەم دیله‌كانیش به‌ موباره‌ك سەیردەكران. ئیتر دژ به‌ بێریارى به‌رپوه‌بەرى كالفامی شارەوانی، خەلك ناپه‌زایی زوریان دەرپەری، زیندانه‌كان مانیاڤگرت و پاسه‌وانه‌كان هه‌په‌شه‌ی دەست له‌ كاركێشانه‌وه‌یان ڕاگه‌يان، ئەو بووه‌ بۆوه‌ مایه‌ی ئەوه‌ی بێره‌كه‌ له‌لایه‌ن جەنابی فەرماندار و كۆنفدراسیۆنى خێله‌كانى دیلواره‌وه‌ دژایه‌تیكریت، سەرۆكى شارەوانیان گۆپی و پڕۆژه‌ی تێكدانى زیندانه‌كه‌یان به‌ ئاشكرا و له‌ به‌رنامه‌یه‌كى ته‌له‌فزیونیدا دراند. به‌جۆریك له‌ جۆره‌كان هه‌موو خۆشحال بووین زیندان له‌ جینگای خۆی بمیشتیه‌وه‌، له‌ ناو جهرگه‌ی شاردا. ئەو به‌ر له‌ هەر شت، دلی زیندانه‌كانى ئاسووده‌دەكرد كه‌ هه‌ستیاندەكرد هیشتا به‌شێكن له‌ ئیمه‌، پارچه‌یه‌كن له‌ جه‌سته‌مان و جیانه‌بوونه‌ته‌وه‌.

دوو پۆژ دواى سەردانه‌كه‌ى میرنه‌ودال مامم ناردمى بۆ زیندان تا بزانم حال و حیاكه‌ت له‌وێ چیه‌. چەند پۆژێك پێشتر هه‌وال هاتبوو كه‌ له‌ زیندان نه‌خۆشییه‌كى ده‌روونى بلاوبۆته‌وه‌ و وه‌ك هەر تاعوونێك كه‌ فایرۆسه‌كه‌ى له‌ یه‌كێكه‌وه‌ بۆ یه‌كێكى تر ده‌گوازیته‌وه‌، مه‌ترسى ئەوه‌ هیه‌ له‌ ماوه‌یه‌كى كورتدا ده‌رده‌كه‌ ته‌واوى زینداییه‌كان و پاسه‌وانه‌كانیش بگرتیه‌وه‌. مامم پۆژى پێشتر گوتى «سبه‌ی به‌رله‌وه‌ی بییت بۆ سه‌ر»

بچو بزانه چ باسه. راپورتیکی سهره تایم بۆ بنوسه و بۆم بهینه». پیشتەر یهک دوو جاری تر کاری وهما پوچ و لابه لایی پی سپاردبووم، هه ندی ئیشی پشکینی سهره تای و سهرنجانی یه که مینی نابوو تهستوی من. من هه موو کاره کانم به وردیه کی باش ته نجامده دا. مامم هه ندی جار ده یگووت «راپورته کانته بۆنی قه سیده یان لی دیت، گهر له زه مانێ شکسپیردا بوویتایه، ده تتوانی له بری ئه و رۆمیو و جۆلیت بنوسیت». نه مده زانی ئه وه وه سفیکی باشه یاخود پلاریکی چه وته و مۆریکی ریسواییه له سهر ناوچاوانی من، چونکه مامم گه له ک گالته ی به رۆمیو و جولیته ده هات و ده یگووت شه رمه میژووی ته ده بیاتی دنیا شتیکی وا پرپوچی پاراستوه. که چووم بۆ زیندان شتیکی ته وتۆم له سهر نه خۆشییه که نه ده زانی. من گهرچی ته نیا وه ک به رده ستیکی مامم کارم ده کرد، به لام له و دوو ساله دا هه ندی کتیب و وتارم ده رباره ی ده روون و ده رده کانی خۆینده بووه، شته گه لیکی سهره تای له زانسته کانی پشکینی ده روون فیربووبووم. هۆی خۆینده نه وه کانم ئه وه نه بوو بیمه به رده ستیکی باش، یان بیمه که سیک که ده یه ویت شتیک له و جیهانه تییگات که له ناویدا ئیشده کات، به لکو زۆرجار شته کانم وه ک مه ته لیکی ئالۆز ده بینێ. هینده ی نه خۆشیکی پر ته لسیم و ئالۆز له عیاده که ده رده که وت، من ئۆقره م له بهر ده برا، ده مگووت چۆن مرۆف ده بیته هیتد ده سته وه ستان بیت له ده روونی خۆی تینه گات. ئه و پۆزانه هه موو دنیا له پیشچاوم ته ماوی ده ینواند... هیچ شتیک مانای نه ده ما، ده نگه کان و هه سته کان به جۆریکی دپندانه له سه رمدا تیکه لده بوون. ئیتر له هیچ تینه ده که یشتم، نه له ده نگێ ئه و فرۆشیارانه ی له پشت عیاده که مانه وه به ده نگێ به رز میوه کانی خۆیان هه راجده کرد و نه هاواری ئه و مه لایانه ی که پۆزی پینچ جار له مسهر بۆ ته وسهری شار، خودایان به هه موو تۆن و ده نگ و وشه یه ک بانگده کرد، هه تا هۆرپی ماشینه کان و خۆیندنی که له شیره کان و ده نگێ باران و گفهی بای زستانان پرده بوون

له تهلیسم و پهمز و ئیبهامی قول. من زۆرجار به چاوی خۆم ده‌مینی که مامم به ده‌ست تاریکیه‌کانی ده‌روونه‌وه ده‌ینالاند. تا ئه‌و ئازاری زیاتر بایه و له ئیبهامدا نوقم بایه، منیش زیاتر له تاریکی ده‌روون ده‌ترسام... مامم هه‌میشه ده‌روونی به وشه‌ی شاعیرانه وه‌سفته‌کرد، ده‌یگوت « پێنوار. ده‌روون فیتنه‌بازه، فیتنه‌شی ئه‌وکاته ده‌رده‌که‌ویت که ده‌ته‌ویت ده‌رگا‌کانی بکه‌یه‌وه و سه‌یری بکه‌یت. تا نه‌ته‌ویت قفله‌کانی بشکێنیت مه‌کر و فیله‌کانی ده‌رناکه‌ویت، هه‌نده‌ی کردته‌وه، ئیتر تیناگه‌یت چیت دیوه و چی ده‌بینیت. هه‌ندێ جار وه‌ک ئه‌شکه‌وتیکی تاریکه، هه‌ندێ جارێش وه‌ک باغیکی رازاوه‌یه، هه‌ندێ جار وه‌ک ده‌ریا وه‌هایه، هه‌ندێ جارێش ئاسمانیکی فراوان و بێینه. پڕه‌ له‌ خه‌لکێک که بینووتن و نه‌تبینوون، له‌ سفره و خوانیک جاری وایه ژه‌هری له‌ سه‌ره و جاری وایه میوه‌ی به‌ تام، له‌ ئاره‌زوو هه‌چ وه‌خت تیرنا‌بن، له‌ خواست که خۆیان ده‌رنا‌خه‌ن، له‌ ده‌مامک که به‌ دوا‌ی ده‌موچاودا راده‌که‌ن، له‌ ده‌موچاو که بۆ ده‌مامک ده‌که‌پێن. به‌لێ ئاوه‌یه ده‌روون».

ئه‌و پۆژه‌ی که چووم بۆ زیندان، ده‌موده‌ست له‌ ژووری به‌رپوه‌به‌ریی زیندانه‌وه ناردیانم بۆ لای دکتۆر حسامه‌دین، دکتۆری سه‌ره‌کی زیندان. پیاویکی بچکۆله‌ی پێشن و کوپه‌ل بوو، سه‌ریکی پووتاووه و ناوچاوانیکی ته‌ختی هه‌بوو، چرچ به‌ جۆریکی قات قات و یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک له‌ ناوه‌راستی سه‌ریه‌وه تا سه‌ر برۆی پیزبووبوون. نه‌ وبقاری دکتۆری تێدا‌بوو و نه‌ هه‌یه‌تی پاسه‌وانی زیندان، وه‌ک مه‌خلوقیکی نامۆ هاته‌ پێشچاوم که بێ هه‌چ کاریکی دیاریکراو له‌م جیهانه‌ تاریک و تاییه‌ته‌ی زیندانداندا ونیوو‌بیت و خه‌ریکی خۆدۆزینه‌وه‌یه‌کی بێته‌نجام بیت. پزیشکی گشتی بوو، دوو به‌رده‌ستی هه‌بوون، هه‌ردووکیان وه‌ک خۆی کورته‌بنا و خرکه‌ل بوون، دوو ده‌موچاوی غه‌مگینیان بوو وه‌ک سیمای دوو زیندانی که ئازاری دیلی شیوه‌ی شیواندین. که به‌ دکتۆرم گوت

په‌وانه‌کراوی دکتور سیامه‌ندم، که‌له‌ک خو‌ش‌حال بوو، دیاربوو له‌ دکتوره‌وه
چاوه‌پروانی خه‌به‌ریک بوو. دکتور حسامه‌دین ده‌موده‌ست بانگی‌کرده‌ هه‌ر
دوو یاوه‌ره‌که‌ی و پیکه‌وه‌ منیان برده ژووری تایبه‌تی خو‌یان. دکتور به‌
ده‌نگیکه‌وه‌ پرپوو له‌ نیگه‌رانی گووتی «سو‌پاسی دکتور سیامه‌ند ده‌که‌م
که‌ ئیوه‌ی نارده‌، که‌رچی ماوه‌یه‌که‌ چاوه‌پروانم به‌لام ئومید‌پراو نه‌بووم.
له‌م زیندانه‌دا ئومید وەک ده‌رمانیکی دانسقه‌ وایه‌، زور ده‌ستی پتوه‌
ده‌گرم. له‌ راستیدا له‌ زیندان خه‌ونیک بلأوبۆته‌وه‌ که‌ ئیمه‌ تینا‌گه‌ین...
شتیکه‌ هه‌م نه‌خۆشییه‌ و نه‌خۆشیش نییه‌. نازانم چون وه‌سفیکه‌م. زور
جۆری ده‌رد هه‌یه‌ باسکردنی شیتییه‌، به‌لام باس نه‌کردنیشی هه‌ر شیتییه‌.
خۆم و هاوکاره‌کانم له‌و پروه‌وه‌ ده‌سته‌وه‌ستانین و شتی‌کمان بۆ نا‌کریت،
مرۆف ده‌ترسیت باسی‌بکات وەک گه‌مژه‌ ده‌ربکه‌ویت، ده‌ترسیت باسی‌شی
نه‌کات کاره‌سات بکه‌ویت‌وه‌». دکتور که‌لیک نا‌ئارام و به‌ ده‌نگیکی غه‌م‌گین
قه‌سیده‌کرد، من نه‌مه‌زانی باسی چی ده‌کات، به‌ په‌له‌ گووتم «که‌ر ئیوه‌
پا‌پۆرتین‌کمان هه‌بیت، من ده‌یبه‌مه‌وه‌ بۆ دکتور، که‌ر نه‌بیت، ده‌بیت هه‌موو
شتیکم بۆ بگێرنه‌وه‌ تا بینوسم و بیخه‌مه‌ به‌ر ده‌ستی به‌ری‌زیان». دکتور
به‌ هه‌مان ده‌نگی غه‌م‌گینه‌وه‌ گووتی «گێڕانه‌وه‌ی ئاسان نییه‌. هه‌مووی
ده‌رباره‌ی خه‌ونیکه‌ له‌ ناو زیندانییه‌کاندا بلأوبۆته‌وه‌، خه‌ونیک هه‌ر که‌س
ده‌ی‌بینیت وەک سه‌گی هاری لیدی‌ت، شیت و شه‌رانی ده‌بیت، پرده‌بیت له‌
واهییه‌ و خه‌یالات. دیله‌کان به‌ رو‌که‌ش و پوخسار شتی‌کیان پتوه‌ دیار
نییه‌، به‌لام ئه‌وه‌ته‌ی ئه‌و خه‌ونه‌ بلأوبۆته‌وه‌، شیرازه‌ی زیضان تیکچووه‌.
ده‌ترسم که‌ر چاره‌یه‌ک نه‌دۆزینه‌وه‌، شته‌کان وردو ورده‌ له‌ ده‌ست
ده‌ربچن، له‌به‌رئ‌وه‌ پتو‌یستیمان به‌ کۆمه‌کی به‌ په‌له‌ی جه‌نابی دکتور
هه‌یه‌». هه‌ر دوو یاوه‌ره‌که‌ی له‌ ته‌نیشته‌وه‌ سه‌ریان بۆ له‌قاند. هه‌ردووکیان
هه‌مان ترس و هه‌سرته‌ له‌ چاویاندا بوو. دکتور حسامه‌دین هه‌ر
چییه‌کی ده‌گه‌ووت یاوه‌ره‌کانی له‌ ریگای ئه‌و غه‌مه‌ی نپۆ نیگایانه‌وه‌ بۆیان

دهسه لماند. من گوتم «پراستیه که ی، دکتور سیامند داوای له من کردوه هموو زانیارییه کی پتویست له ئیوه وهر بگرم. ئهم ماوه یه زور سهرقال و بی مه جاله ... به سهریک کهه که ی زهماوهند دهکات و به سهریکی تریش ژماره ی نهخوشه کانمان ئهم سال به جۆریکی بهرچاو زیادیانکردوه. گهر بهمجۆره بپوات رهنگه له زستانی داهاتوودا شار پتویستی به زیاد له دکتوریکی دهروون هه بیئت. دکتوری مامیشم وا ههستدهکات که ماوه یه که خه لک به لیشاو تووشی نهخوشی دهروون ده بن». دکتور حسامه دین گووتی «من وهک پزیشکیکی تایبهت به نهخوشیه گشتیه کان، زانیاری دکتوریکی وهک جه نابی دکتور سیامه ندیم نییه. لهو چهند ساله ی پابوردوودا، من جگه له ستایشی جه نابیان، جگه له پیاوه لدان به ناو و ناوبانگیدا شتیکی خراپم له سه ره ئه وان نه بیستوه. واده زانم زیندان ئیستا پتویستی به دکتوریکی وهک ئه وه تا من». پیتشت جۆره له خۆبوردنیکی وه هام له نیتو دکتوراندا نه بینیبوو. دکتوره کانی دیتلاوار، وهک زۆربه ی خاوه ن ئیش و پیشه کانی تر، جنسیکی له خۆبایی و له خۆرازیی بوون، بیستنی قسه یه کی وه ها له زاری دکتوریکه وه ئاسایی نه بوو. له نیوسه عاتی دواتری دانیشتنه که مدا خهریکی کوکردنه وه ی زانیاریی بووم له سه ره ئه و خه ونه ی که ئاسووده کی زیندانی تیکدا بوو. خه ونه که هه مان شیوه ی خه ونی میرنه ودال له دهوری پیاویک ده سه وراپه وه که ده رده که ویت و سه ره کان ده په رینیت. ئه وه ی جیکای پرسیار بوو ئه و ده نگۆ سه یره بوو که ده یگووت، هه مووان خه ون به یه ک که سه وه ده بینن، به یه ک پوخساره وه، که سیک که سه ری خه ونینه کان ده په رینیت و تووشی سام و هه راسیکیان دهکات، ده میک که وریا ده بنه وه، ئاسه وار و کاریگه ری خراپی لا ناچیت.

له وئ من چاوم به یه که م که س که وت که یه که مین خه ونی بینیبوو، پیاویکی نیمچه لالی پته پتکه ر که به تاوانی کوشتنی ژنه که ی له زیندا بوو، که چه لیککی لووت درێژ، پزیشکی کورتی هه بوو، جووتیکه ی

نەخۆش کە وەک چاوی بالەندەیه‌کی ناشارام بە ژووڕەکەدا دەگێتێرا . بە ترسیکەوه، وەک کەسیک هه‌لگری یه‌که‌م نیشانه‌کانی فایرۆسیکی کوشنده بیٔت، بۆی گێژامه‌وه کە شه‌وانه به‌رده‌وام یه‌ک خه‌ون ده‌بینیٔت. له‌به‌ر لالی و ته‌له‌کردنی به‌رده‌وامی زمان، زۆر وشه‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه، باسی بایه‌کی کرد کە ته‌نها جلی ژنانی پێیه، بایه‌کی به‌هێز کە هه‌زاران پارچه جل به ئاسماندا ده‌بات، ئینجا له ناکاو خۆی له گوزه‌ریکی قه‌یسه‌رییه‌کانی سه‌نته‌ری دیلاواردا ده‌بینیته‌وه، گوزه‌ریک پڕ له بۆ عه‌تریکی خه‌یالی کە پێشتر ئه‌و بۆنی نه‌کرده‌وه، بۆنه‌کان گێژیده‌که‌ن، ته‌واوی خه‌ونه‌که‌ی له گێژی و سه‌رئێشه و و پیه‌کی زۆردا دووباره‌ده‌بیته‌وه، دیمه‌نه‌کانی خه‌ونه‌که له‌سه‌ر یه‌ک و به پلان خۆیان دووباره‌ده‌که‌نه‌وه، له خه‌ونه‌که‌یدا وه‌ها دیاره وەک ئه‌و قه‌یسه‌رییه بسووتیت، ته‌م و دوکهل به‌رچاوی ده‌گرن، هه‌ناسه‌ی سواره‌بیٔت، ده‌یه‌ویٔت هاواربکات و ناتوانیت، هه‌ست به‌خنکان و گه‌رمی و له هۆشچوون ده‌کات، له‌ناو ئه‌و ته‌م و ترسه‌دا ئه‌و پیاوه ده‌رده‌که‌ویٔت، لاواز و غه‌مگین، ئه‌م هه‌ست به ئاره‌زوویه‌کی توند ده‌کات بۆ مردن، شتیکی تاریک له‌رۆحیدا ده‌جولیت، هه‌سته‌ده‌کات ده‌بیٔت شتیکی بکات، گه‌ردنی به‌رزده‌کاته‌وه بۆ چه‌قوی ئه‌و، له دووره‌وه بڕیسکه‌ی ئه‌و کێرده کوشنده‌یه ده‌بینیت کە له کێردی قه‌سابه‌کان ده‌چیت. تا ده‌گاته به‌رده‌می ئه‌م چه‌ندین جار ره‌نگی کێرده‌که ده‌گۆرێدیت، له ناکاو هه‌سته‌ده‌کات چه‌قۆکه له ناو گوشتیدایه، به‌خوینیدا پۆده‌چیت، هه‌ست به ئیسکه‌کانی ده‌کات ده‌شکێن، ده‌ستی ئه‌و پیاوه توند و درێندانه گه‌ردنی به‌ره‌و دوا ده‌شکێنیته‌وه، گوژمی خوین به‌ره‌و ناو گه‌روی ده‌پۆیٔت و خه‌ریکه ده‌خنکیت، هه‌ست به‌سه‌ری خۆی ده‌کات له‌جه‌سته‌ی ئازاد ده‌بیٔت. بۆ ئیسٔیک هه‌سته‌ده‌کات باری له‌شی سووک بووه، ده‌یه‌ویٔت بێ سه‌ر هه‌ستیٔت، به‌لام ناتوانیت. له ناکاو وەک یه‌کیک له‌کاتی خنکاندا، ئاو هه‌لیگریٔت و به‌هیزیکی گه‌وره‌فریبیداته ده‌ره‌وه و ریاده‌بیته‌وه و راده‌چله‌کیٔت، بۆ سه‌ری خۆی ده‌گه‌ریت، له‌سه‌ر

زەوییه‌که، له ژێر جیگا که‌یدا، له پال نوینی زیندانییه‌که‌ی ته‌نیشتی‌دا، به‌لام نایدۆزێته‌وه. ته‌واو وریاده‌بیته‌وه و وه‌ک هێزێکی ئه‌فسانه‌یی تیگه‌پا‌ییت هه‌لده‌ستیت و هه‌موو گیانی ده‌له‌رزیت... خه‌ونه‌که‌ له‌ویادا ته‌واو ده‌بی‌ت، بیته‌وه‌ی هه‌رگیز کوتایی هات‌بی‌ت.

دیه‌که‌ ئه‌و خه‌ونه‌ی به‌زمانی‌کی لال و ئالۆز بۆ گێرامه‌وه. سه‌رم له‌وه سو‌رما، چۆن ئه‌م خه‌ونه‌ هینده‌ له‌ خه‌ونه‌که‌ی میرئه‌ودال ده‌چیت. له‌گه‌ل هه‌موو جیاوازییه‌کی‌شدا، لیکچوونی‌کی کوشنده‌ له‌ نیوان هه‌ر دوو خه‌ونه‌که‌دا هه‌بوو. ئه‌وه‌ی سه‌یر بوو قسه‌ی دکتۆره‌کان بوو، خه‌ونه‌که‌ به‌ خێزایی بلاوده‌بووه‌وه، ئه‌وانه‌شی ده‌یانینی ئاره‌زوویه‌کی وێرانکردن و کوشتیان تیندا ده‌جولا، شه‌پانگێز ده‌بوون، ئارامییان له‌ ده‌ستده‌دا، په‌لاماری په‌کریان ده‌دا، تووشی و‌پێته‌ ده‌هاتن، نیگاری تاریک و هه‌ستی ناخۆش ته‌نگی پێه‌لده‌چنین، له‌ خه‌و ده‌ترسان، به‌لام له‌ وریایشدا ئه‌و دیمه‌نانه‌ هه‌ر ئاوقای خه‌یالیان بوو، خولیا‌یه‌کی ره‌ش ده‌یگرتن و په‌خه‌ی به‌رنه‌ده‌دان.

وه‌ک دکتۆر حسامه‌دین گووتی «شیرازه‌ی زیندانه‌که‌ ته‌واو تیکچوو‌بوو». سه‌ره‌تا به‌پێوه‌به‌ری زیندان ئه‌و که‌سانه‌ی له‌ قه‌ره‌نتینی‌کی تایبه‌تدا جیا‌کرد‌بووه‌وه، پۆژانه‌ گه‌توگۆی له‌گه‌ل کرد‌بوون، خه‌ونه‌که‌ی پیکێ‌پا‌بوونه‌وه، به‌ دوا‌دا‌چوونی بۆ هۆکاری شه‌پانگێزیان کرد‌بوو. تا هه‌فته‌یه‌ک له‌ مه‌وبه‌ر خودی به‌پێوه‌به‌ر خۆشی تووشی خه‌ونه‌که‌ بوو‌بوو. ئیستا دکتۆر حسامه‌دین زۆر ده‌ترسا، هه‌فته‌یه‌ک بوو جیگه‌ری به‌پێوه‌به‌ری زیندان نه‌قیب زرار له‌ جیگای عه‌قید قه‌لباش ده‌وامیده‌کرد. عه‌قید خه‌ونه‌که‌ به‌ جۆری‌ک ته‌نگی پێ هه‌لچنی‌بوو، دوو هه‌فته‌ پشوو و هه‌رگرت‌بوو تا له‌گه‌ل ژن و من‌داله‌که‌یدا به‌چیته‌ ماله‌ کۆیستانییه‌که‌ی له‌ بناری چیا و له‌وێ که‌میک ئارام بیته‌وه. دیار‌بوو جیا‌کرد‌نه‌وه‌ی نه‌خۆشه‌کان له‌و قه‌ره‌نتینه‌دا، سوودی‌کی به‌رچاوی بۆ رێگرتن له‌ نه‌خۆشییه‌که‌ نه‌بوو. به‌لام ئه‌وه‌...

دۆخه‌که‌ی گه‌یاندبووه‌ حاله‌تی مه‌ترسی، په‌لاماردانی پیاوێکی باریک و
 ریشن بوو له‌لایه‌ن زیندانییه‌کانه‌وه‌ که‌ تا سنووری مردن ئه‌شکه‌نجه‌درابوو.
 ئه‌وه‌ی نه‌خۆشیه‌که‌ی ده‌گرت، تووشی وه‌سواسێکی ترسناک ده‌بوو، له‌ ناو
 خه‌لکدا بۆ مۆته‌که‌ی ناو خه‌ونه‌که‌ی ده‌گه‌را، که‌سانێکی تری لێ ده‌بووه
 ئه‌و ... به‌ گشتی وه‌ک دکتۆر حسامه‌دین ده‌یگووت، هه‌موو خه‌وبینه‌کان
 تووشی واهیمه‌ی لیکچوون و تیکه‌لکردن ده‌بوون، خه‌ون و پاستیان وه‌ها
 تیکه‌لده‌کرد، جیاکردنه‌وه‌یان ئیتر ئاسان نه‌بوو .

من ویستم وه‌سفی ده‌موچاوی جه‌لادی ناو خه‌ونه‌که‌م ده‌ستبه‌کویت،
 قسه‌یه‌کی زۆرم له‌گه‌ل زیندانییه‌که‌دا کرد، به‌لام وه‌سفکردنی ده‌موچاوێک
 که‌ له‌ خه‌وندا ده‌بیینی ئاسان نییه، هیچ که‌س ناتوانیت به‌ ته‌واوی بزانیته
 له‌ خه‌وندا کێی بێنیوه، ئه‌وه‌ بپوای منه. له‌گه‌ل یاریده‌ده‌ره‌کانی دکتۆر
 حسامه‌دینیشدا، که‌ دوو پیاوی هێمن و زرنگ دیاربوون، هه‌ندێ قسه‌مکرد،
 نه‌مه‌زانی ئه‌و قسانه‌ دواتر پۆلێکی گرنگ «زۆریش گرنگ» له‌ داهاتوومدا
 ده‌بینن. سه‌رسه‌ختانه‌ پێم له‌وه‌ داگرت که‌ ئه‌سته‌مه‌ مرو‌ف ده‌موچاوێکی ناو
 خه‌ونی وه‌ک خۆی له‌ بیریت، ئه‌وانه‌ی له‌ خه‌وندا پرووده‌ده‌ن ناکریت له‌گه‌ل
 حه‌قیقه‌تدا تیکه‌لبکری. به‌لام دواجا یه‌کنیک له‌ زیندانییه‌ لاوازه‌کان کرابوو
 قوربانی ده‌رده‌که، هه‌ندێ له‌ نه‌خۆشه‌کان تا له‌ خولیا و ترس و ئازاری
 خۆیان هه‌لپێن، گه‌نجیکی لاوازیان به‌وه‌ تۆمه‌تبارکردبوو که‌ ئه‌و جادوبازی
 گه‌وره‌یه‌ و ده‌ستی شه‌یتان خۆیه‌تی و ئه‌و به‌ به‌کاره‌ینانی سیحری
 په‌ش خزاوته‌ خه‌ونه‌کانیان. ئه‌شکه‌نجه‌یان دابوو، به‌ تۆمه‌تی جادوگه‌ری
 په‌تیان کردبووه‌ ملی و ویستبوویان بیخنکێن. ئه‌وه‌ دکتۆر حسامه‌دینی
 ترساندبوو، ده‌ترسا له‌ خۆرا تاوانیک له‌ به‌ندیخانه‌که‌دا پرووبدات. ئیستا
 دلایابو شته‌کان له‌ ژێر ده‌ستی ده‌رده‌چن و هێچی پێ ناکریت. به‌ ناچاری
 و به‌ فهرمانی نه‌قیب زرار زیندانییه‌ به‌سته‌زمانه‌که‌یان گواستبووه‌وه‌ بۆ
 نه‌خۆشخانه‌ و له‌وێشه‌وه‌ بۆ زیندانیکی چوکتێر له‌ گه‌ره‌کیکی دیکه‌ی شار.

ئەو پۆژە تا درەنگ لە زیندان مامەو، خەریکی کۆکردنەوێ زانیاری و پێکخستنی ئەو راپۆرتە بووم کە دەبوو بیدەم بە دکتۆر سیاى مام. خۆیندەوێ راپۆرتەکان لە لایەن دکتۆر سیاوێ هاوشان بوو بە سەرسامییەکی زۆر. دکتۆر چیرۆکەکی وەک جۆریک لە لادانی نامەنتیقی و تێکچوونی نەزمیکی گەردونی سەیرکرد. من ھەمو زانیارییەکانم بە وردەکارییەکی زۆرەوێ بۆ نوسی، پێموابوو ئەوێ من لە زیندان بێنیومەوێ نیشانەى شتیکی ئاواساییە کە دەبێت لە پووی زانستیەوێ تەفسیریکی روشنی ھەبێت. سەرھەتا باوھەری بە من نەکرد و خۆی بە نھێنی و بەجۆریکی تاییەت، دواى ئەوێ دەرگای ژوورەکی داخست، لەگەل دکتۆر حسامەدین بە تەلەفون قسەیکرد. دانیابووم وادەزانیت تەواوی چیرۆکە کە زادەى خەیاڵی شاعیرانە و لێکدانەوێ خورافاتى منە کە زۆرجار دەبووێ مایەى بێزارى ئەو. دەمێک دانیابوو ھەوالە کە دەستکردی من نییە، ئاژمێدانە لە ژوورەکی ھاتەدەری و گووتی «شتیکی باش نییە، لەم چیرۆکە رازی نیم. ھەر شتیکی تەفسیری نەبێت ترسناکە، وەک خودا، وەک شەیتان... یان ھەر شتیکی تر. دنیای ئینسان لەسەر تەفسیر بەندە».

مامە سیاى ھەمیشە پێویستی بە تەفسیریکی پوون بوو، گەر تەفسیرە زانستیەکان پێدا رانەگەشتیان، دەمۆدەست پەنای بۆ تەفسیریکی غەیبی دەبرد. بەلام ئەو پۆژە کە لەگەل دکتۆر حسامەدین قسەیکرد، بە ھێمنی منى لە ژوورەکی کردە دەری و گووتی «شتیکی بێ پیشینە، شتی وام تا ئیستا نەبیستوو. بەلام دانیاندە کە مەوێ ھیچ نەخۆشیەک لە گوپی نییە، بەلام وای بە حالى پزیشکیک لە دیلاوار گەر غیرەتی ئەوێ ھەبێت بە خەلک بلیت، ئێو نەخۆش نین. خەلکی ئەم شارە عاشقی نەخۆشین، چەند حەزدەکەن دەولەمەندبن، خۆش بژین، ئەوئەندەش عاشقی نەخۆشین، نەخۆشی بە جۆریک لە پالەوانیتی و ھونەر دەزانن. پێویستیان زیاتر بە نەخۆشیە تا لەشی ساغ»... وای گووت و دەستی برد ھەندى

ئینگلیزی کونی له کتێبخانه هه‌زار و تو‌زاوییه‌که‌ی خۆی ده‌ره‌ینا و خستنییه
سه‌ر میزه‌که‌ی، به‌ منی گووت «تون‌د ده‌رگا‌که‌ دا‌بخه‌، تون‌د ده‌رگا‌که‌ دا‌بخه‌،
ده‌میکه‌ مو‌تاله‌عاتم نه‌ماوه‌، کاتی ئه‌وه‌یه‌ هه‌ندێ شت مو‌راجعه‌ بکه‌م». مامم
چی خو‌ینده‌وه‌ و له‌ دوا‌ی چی ده‌گه‌را، نازانم. به‌لام د‌ل‌نیا‌بووم ئه‌وه‌ی
بو‌ی ده‌گه‌ریت له‌ کتێبه‌کاندا نای‌د‌و‌زیته‌وه‌.

ئەو کاتەى لای مامە سیام ئیشمەدەکرد، تەمەنم ۶۲ سال بوو. سالیك له کولێژى حقوق خویندبووم، بەلام هەر زوو له یاسا و ناکوکی و لۆژیکە چەوتەکەى بێزاربووبووم، سالیك بەس بوو تینگەم یاسا له جەوهەردا هیچ نییه جگە له هۆیهک بۆ دیل و ئیقلیجکردنى ئینسان. له چەند وانهى یەکه‌مه‌وه تینگەیشتم، مرۆف یاسای دروست نه‌کردوه تا کیشه‌کانى خۆى پى چاره‌سەر بکات، بەلکو یاسای دروستکردوه تا ژيانى خۆى پرېکات له کیشهى بى کوتایى و له کویدا کۆسپیک یان چالیک نه‌بوو، جەنابى یاساناس بێت و خەرەندیگمان بۆ دروستبکات، یاسا سەرەتای داگه‌رانی مرۆقه بۆ قوناغى دېنده‌یى، دواىى دروستبوونى یاسا دېنده‌یى مرۆف شیۆه‌یه‌کى پرېخراوتر و ئامانجدارتر وەرده‌گریت، به‌پنجه‌وانه‌ى جیهانى پینش یاساوه، که دېنده‌یى ملکه‌چى ناچارى و پتووستى و مانه‌وه بووه. دواىى بیرم له‌وه کرده‌وه بېم به‌ئەندازیار، سالیك ئەندازیاریشم خویند و تینگەیشتم یەکیکه له پوچترین زانسته‌کانى دنیا، چونکه بۆم دەرکەوت ئەو یاسایانه‌ى دونیای جەماد و مەتریاله وشکەکان دەبەنە‌پنوه، کاریکیان به‌ئەندازه و پتکهاتى دونیای ئینسانە‌کانه‌وه نییه، به‌پنجه‌وانه‌وه کیشه‌ى وجودم واهاته به‌رچاو وهک ململانێى دونیای پر نه‌زمى شته بێگیانه‌کان و دونیای بێشیۆه و بێفورمى زیندویتی بێت، ئەندازه هیچ نه‌بوو جگە له وه‌بیره‌یتانه‌وه‌ى نارێک.

ئینسانیه‌کانمان، هه‌ر چه‌نده یاسایه‌کی لۆژیک و تیوریکی هه‌نده‌سی وردم ده‌خویند، چه‌نده ده‌مبینی ئه‌م یاسایانه ده‌توانن جیهانی شته نه‌گۆره‌کان پرپه‌کن له یه‌قین، ئه‌وه‌نده‌ش بێ نه‌زمی و نارێکی دونه‌ی ئینسان تووشی په‌ریشانی و سه‌رلێشێوانی ده‌کردم. بۆ سالیکیش چوومه به‌ر خویندنی فه‌لسه‌فه ... فه‌لسه‌فه‌م له یاسا و ئه‌ندازه لا خۆشتر بوو، به‌لام هه‌ستمکرد فه‌لسه‌فه‌ شتیک نیه ئینسان بتوانیت له کتیییدا یان له زانکۆدا بیخوینیت. فه‌لسه‌فه‌ کاتیک چیژی هه‌یه، مرۆف خۆی فه‌یله‌سوف بیت... ئه‌و ساله زۆر به وردی هه‌ندیک له کتیبه‌کانی ئه‌فلاتون و ئه‌رسطۆ و کانت و نیتشه‌م خوینده‌وه، به‌لام له کۆتاییدا هه‌ستمکرد، من ناتوانم فه‌یله‌سوف بم. من له‌و که‌سانه‌بووم که ده‌مویست بژیم، فه‌یله‌سوفیش ده‌بیت توانای ده‌ستبه‌رداربوونی له ژیان تیدا بیت، ده‌بیت بیرۆکه‌یه‌ک یان خه‌یالیکی که‌ژانه بتوانیت هه‌موو میتشک داگیربکات تا بتوانیت له‌و بیرۆکه‌ به‌لج و گیلانه‌یه تیوره‌یه‌کی قوول و قه‌شه‌نگ دروستبکه‌یت. به‌لام من له‌وانه نه‌بووم بتوانم ماوه‌ی درێژ له‌سه‌ر کتیییک یان نویسنیک دابنیشم و بیربه‌که‌مه‌وه. وازه‌یتانم له‌ خویندنی فه‌لسه‌فه‌ باوکی به‌ ته‌واوه‌تی ناویمیکرد و ناوم له‌ نیو خوشک و براکانمدا وه‌ک که‌سیکی بیه‌که‌ک و خۆنه‌ناس ده‌نگیداوه. هه‌تا برا که‌وره‌کانم پێشنیاری ئه‌وه‌یان دایه باوکم که له ناوه‌راستی بازاردا دوکانیکی فروشتنی جلوه‌به‌رگی ژیره‌وه‌ی ژنانم بۆ دابنن و چیتراکات و ژیا‌نی خۆم به‌ خویندنه‌وه سه‌رف نه‌که‌م. به‌لام باوکم وه‌ک بزانی‌ت بۆ هیج ئیشیک ده‌ست ناده‌م، سزایه‌کی دیکه‌ی دام و جو‌ره‌ پلانیکی تری له‌ فیکردا بوو. دوو سال ناویمید له‌ دوکانیکی عه‌جایه‌بدا گیریکردم و هیج کاریکی دیاریکراوی پێ نه‌سپاردم، پێشتر هیج باوکیک له‌م شاره‌ی ئێمه‌دا به‌جو‌ره‌ مندالی خۆی سزا نه‌دا‌بوو.

هه‌موو له‌و باوه‌ره‌دا بوون که هۆی نیگه‌رانی باوکم ئه‌و دۆخه ناله‌باره‌ی خویندنه‌ که تیدا گیرم کردبوو. به‌لام نا... من له‌ کۆتایی بیست و سێهه‌مین ساله‌ی ته‌مه‌نمدا شتیکی ترسناکم تووشه‌ات، شتیک که خۆشم هۆکاره‌که‌یم

نەدەزانی، شتیک لێرەدا دەبێت ئاشکرایبکەم. شتیک بوو هەژنی تێکدانی
 تەواوەتی ژيانم. ئەو سەلەیی کە لە بەشی فەلسەفە بووم، لە خیزانی منەو
 خانمیکیان بۆ دیاریکردم تا بیخوایم و ژيانی خانەوادەیی دروستبکەم، من
 کە کۆریکی ئارام و شەرمێش بووم، هەر زوو پێشنیارەکم قەبوولکرد
 و پازیبووم بێ هیچ خۆشەویستییهک خیزانیک دابەزرێنم و لە کونجێکدا
 سەرە داوی ژيانیکی هێمن بگرە دەست و دانیشم. خانمی دەستگیرانم
 کچیکی تا بێنی ناسک و سەلار و لەبار بوو، من بە هێمنی و وەک کۆریکی
 شەرمەن و بێدەنگ دەمويست قوناغی دەستگیرانی تێپەرێنم و بچمە سەر
 ژيانی سروشتی خۆم، راستییەکی هەستەمە کرد کێژەکش وەک من
 ژنیکێ ئاسایی و عادییه کە خەون بە مال و حالی خۆیەو دەبینیت،
 هیچ کات هەستم نەکردبوو دلی بە کەسیکی دییهو بێت یاخود بەرامبەر
 من بێزارییەکی قوول لە ناخیدا بێت. هەر لەو سەرەدەمی دەستگیرانییهدا،
 سەرەتاکانی ئەو دەردەم لێ دەرکەوت، دەمتوانی خەونی ئەوانی تر ببینم...
 سەرەتا خەونی هەندێ لە برا و خوشکەکانم دەبینی، شەو من خەونەکانی
 ئەوانم دەبینی و دەمێک بە یانی هەموو لەسەر سفرەیی بەرچایی دادەنیشتن،
 ئەوان بە ریز لەسەر کورسییهکانی مەتبەخە کە دادەنیشتن و بەخۆشییهو
 دەرکەوتنە گیرانەوێ خەونەکانیان، سەیربوو لەلام کە پۆژیک و لە ناکاو
 بۆم دەرکەوت من شەو خەونی هەندیکیان دەبینم، هەندێ خەون کە ئەوان
 دەیانگیرایه و شەو من بینیبووم، خەونی خۆم نەبوون، بەلکو خەونی
 ئەوان بوو. من هیچم نەدەدرکەوت و خۆم ئاشکرا نەدەکرد، بەلکو بێدەنگ و
 حەپەساو لەسەر میزە کە سەیری هەموویانم دەکرد و وەک کەسیک لە سەر
 لیواری شیتیدا بێت، دەمروانی و غەمگین بووم. تا پۆژیک خەونیکم بینی
 کە دانیابووم خەونی «سابات»ە، ئەو کێژەیی دەمويست بیکەمە هاوسەرم.
 زۆر خۆشحال نەبووم خەونی کەس ببینم، بەتایبەت ئارەزوویەکم نەبوو
 بچمە دنیای خەونەکانی ساباتەو، دەمويست پێکەو بژین بێتەوێ شتیک

زۆر له سه ره خه ياللات و وینهکانی ناو سه ره ی بزانه، به لام بیهینی خه وه نه کان له ده سه لاتى مندا نه بوو، پیده چیت له به ره وه ی من خۆم خه ونیکی وه هام نه بوو بیهینم، ده متوانی ئه و خه ونانه بیهینم که ئه وانی دی ده بیهینن. خه ون بیهینه کانم رێک و پێک و به نه زم نه بوون، سه ره تا شتیک نه بوو به توانم به رنامه ی بۆ دابنیم و پلانی بۆ بکیشم، هه ندی جار له شه ویکدا خه و ی چه ندین که سم ده بیهینی، هه ندی جاریش به چه ندین مانگ ئه و توانایه م له ده ستده دا و ئاسووده ده خه وتم و به یانیان دیمه نیکیش چیه نه ده هاته وه یادم. جارێکیان چه ند شه ویک له خه وه نه کانى سابا تا، تارمایی گه نجیکی جوانم بینی که هه میشه له دیمه ن و هه لوێستی عاشقانه دا له گه ل سابا تا ده رده که وت، من له خه وه نه کانى ئه ودا هه میشه به ده مامکیکی ره شه وه ده رده که وتم، وه ک که سیک بووم له تارکییه وه دیت و شتیک ده فریئت و ده روات. زۆر جار له خه وه نه کانى ئه ودا وینه ی کونه په پویه کم بوو که سه ری ئاده میزادیکی هیه، کونه په پویه ک ده فریئت و له تارکیدا خۆی ده کیشیت به پوخساری ئه و گه نجه نه ناسرا وه دا و برینداریده کات، له خه وه نه که دا سابا ت به داریکی گه ره وه کونه په پویه که ی راوده نا که من بووم. هه لبه ت خه ونی تری ئه وم ده بیهینی که تییدا دیمه نی عاشقانه ی تیدا بوو، به جۆریک پۆشن ده متوانی تیکه م له سه ری بیتگونا ه ی ئه و خانمه ژیکه له دا چ شتگه لیکى سه یر کو بۆته وه. پۆژیک ناچار دانیشتم و هه موو ئه و خه ونانه م بۆ ئه و کچه به سه ته زمانه گیرایه وه، که وه ک که سیک بروسکه لێیدا بیت و اق ی ورمابوو. هه ر ئه و پۆژه به ده م گریان ه وه دانی به وه دا نا که چه ندین سه له عاشقه و هه موو ئاواتی ئه ویه به توانیت له من جیا بیت ه وه و بگات به و کو په ی که خۆشیده ویت. من هه ر ئه و پۆژه ده ستو برد جیا بوونه و ی خۆم را گه یاند و مالاوایی هه تاهه تاییم له سابا ت کرد. تاکه که سیکیش که سه باره ت ئه و دۆخه ده روونییه قسه م بۆ کرد مامه سیام بوو. پۆژیک وه ک نه خۆشیک چووم بۆ عیاده که و ژماره یه کم گرت و وه ک هه ر نه خۆشیکى نه ناس چوومه ژووری، سه یربوو

که ئه ویش هه ر وهک نه خوشیکی نه ناس پیتشوازی لیکردم و داوای لیکردم
 راز و خواستی په نهانی دلم دهر بزم. من بۆم گێرايه وه که خه ونی ئه وانی
 تر ده بینم، خه ونگه لیک که ده زانم که سانیکی تر ده یانیین، خه ونگه لیک هی
 من نین. سه ری سوورما له چیرۆکه کانم و پیتیگووتم، خۆم به دوور بگرم له
 تیفکرین له نهینی خه لکی تر. من ده مزانی که که سێکی کونجکۆل و تاریکی
 دۆزم، به لام نه تا ئه و جیگایه ی هه سته کانم و هه ا تیز و در بچولینم، خه ونی
 خه لکی تر بینن. مامم تکلای لیکردم که نهینی خه لک بپاریزم، هه یج شتیک
 چهنده بچوک و که و ره بیت نه یدر کینم و گووتی «ئهم توانایه هه لبگره بۆ
 پوژیک، بۆ کاتیکی گرنگ... کێ چوزانیت، رهنکه جاریک سوویدیکی هه بیت»،
 به لام هه ستم به دوو شتی سه یرکرد له چاویدا، یه کهم: ریز، دووهم: ترس.

چیرۆکی جیا بونه و هم یه کیک بوو له و هۆ که و رانه ی وایکرد باوکم بیر
 له سزادانی من بکاته وه. باوکم وایده زانی من چۆن بیهۆ وازم له زانکۆ
 هه تابه و، هه مان شیوه و هه ر له سه ر هه و ا و هه وه س وازم له سابات هه تابه.
 به رده وام ده یگووت «کچیکی ماقول و سه لاری وات ده ست ناکه ویته وه».
 هه ر هه فته یک دوا ی جیا بونه و هم، کللی دوکانیکی دایه ده ستم و گووتی له
 ئیسته به دوا وه ده چیه سه ر دوکان و که مته ر خه می ناکه یه ت، رینماییه کانی
 ئه وه بوو هه ر چی بیت و هه ر شتیک پروویدات، به فر بیت یان باران،
 ته رزه بپاریت یان ته ور من ده بیت پوژانه له نو ی به یانییه وه بۆ شه شی
 ئیواره له سه ر کاریم. دوکانیکی چۆل بوو، هه یج شتیک تیدا نه بوو، جگه له
 کورسی و میزیک و ته له فونیک سپی و قاسه یه کی ئاسنینی به تال، من پوژانه
 دوکانه که م ده کرده وه و به ته نیا له و ی داده نیستم و سه یری رینواره کانم
 ده کرد، باوکم هه یج کات پیتی نه گووتم بۆ ده بیت من به رده وام بچه سه ر ئه و
 دوکانه چۆله و منیش هه یج کات نه مپرسی، هه موو پوژ بیده نگ ده چووم و
 بیده نگ ده که رانه وه، به در یژایی دوو سال هه یج که س نه هات و هه یج که س لێی
 نه پرسیم تۆ چی ده فروشیت، واده زانم ته وای ئه و ماوه یه مه شقیکی

بوو تا بتوانم له‌گه‌ل به‌تالی ژياندا هه‌لبه‌م. هه‌ندێ جار کتیییکم ده‌برد و تا ته‌واوم نه‌کردبایه هه‌له‌ده‌ستام، هه‌ندێ جاریش بێ خه‌یال داده‌نیشتم و ته‌نیا سه‌یری پێیوارانم ده‌کرد. دوو سال به‌جووره تێپه‌ری، له‌و دوو سه‌له‌دا هه‌تا یه‌که‌جاریش ته‌له‌فونه سپیه‌که‌م زه‌نگی بۆ نه‌هات، وه‌ک په‌مزیك له‌ ره‌مه‌زه‌کانی ته‌نهایی من له‌وێ بوو، وه‌ک پێمبلی ده‌رگا‌کانی جیهان کراوه‌یه و تۆ ناتوانیت به‌جێته ژووری، وه‌ک بلی سه‌دان هه‌زار ئاده‌میزاد له‌م شه‌اره‌دان، سه‌دان هه‌زار ئاده‌میزاد لی‌ره‌وه دینه و ده‌رۆن و هه‌یج که‌سیکیان بیر له‌وه ناکاته‌وه له تۆ به‌رسیت. من تا ده‌هات بیده‌نگتر و ته‌نهاتر و غه‌مگینتر ده‌بووم، به‌خه‌لیم به‌ ژيانی چه‌ و په‌ر له شه‌وق و جوله‌ی خوشک و براکانم ده‌برد، به‌لام وام لی‌هات بیده‌نگی و ته‌نهایی و غه‌مگینیم به‌ بنه‌ما سه‌ره‌کییه‌کانی هه‌موو جو‌ره ژيانیکی پاسته‌قینه و ته‌ندروست ده‌زانی. ئه‌وه‌ی ده‌توانم هه‌موو پو‌زیک به‌چه سه‌ر دو‌کانیکی به‌تال و تا دره‌نگ به‌میته‌وه، بووبوو به‌ په‌رسیاری زۆر که‌س، بووبوو به‌ که‌سیک که به‌ جو‌ریکی ئه‌فسانه‌یی به‌رگه‌ی پوچی و بیهوده‌یی ده‌گرم. زۆرینه‌ی که‌سوکارم گومانی شیتی و بی‌عه‌ق‌لی و له ده‌ستدانی هاوسه‌نگیان لێ ده‌کردم، به‌لام ده‌می‌ک ده‌یان‌وانم و قسه‌یان‌ده‌کرد سه‌ریان لی‌ده‌هات که ده‌یان‌بینی که‌سیکی هه‌یت و له‌سه‌ره‌خۆم و ده‌توانم به سه‌بر و ته‌حه‌موله‌وه به‌رگه‌ی توانج و ئازاردانیش بگرم. دوو سال بوو له‌و دو‌کانه‌دا کار‌مه‌ده‌کرد، ئیواره‌یه‌ک بێ هو و بێ هه‌یج پێشه‌زمینه‌یه‌ک مامه سیام هات بۆ لام و بی‌ته‌وه‌ی زۆر درێژه به‌ قسه‌کانی بدات گووتی « ده‌مه‌و‌یت بی‌ته‌ لام، من له عیاده‌که پێویستم به‌ هاوکاریکی باشه‌ کۆمه‌ک‌م‌ب‌کات، که‌سیک تو‌زیک قامیده و هه‌یتن بیت، به‌رگه‌ بگری‌ت و سه‌بری هه‌بی‌ت... تۆش که‌نجیکی ئارام و سه‌بوور دیاری که پێناچیت پوچی ژیان زۆر ئازارت بدات». هه‌ندێ وه‌سفی دیکه‌ی منی کرد و گووتی «زۆر بیرم لێ کردۆته‌وه، واده‌زانم تۆ بۆ ئه‌و ئیشه‌ی من باش بیت». من وه‌ک که‌سیک که له‌ نیوان پیزی باوک و مامیدا گیریکرد‌بیت، داوام‌کرد که مامه سیام ئه‌م داوا‌یه به‌ری‌ته‌ لای

باوکم و چیرۆکه که له گهل ئه ودا باسبکات. له راستیدا من ئه و دوو سالمه وهک حوکمیکی سزا سه یرده کرد، به لام له و باوه رهندا نه بووم ئه و حوکمه ئه به دی بیت، راسته وهک خوشک و براکانم نه بووم، به لام ههستم نه ده کرد شایه نی سزایه کی. وه ها سه خفیش بم. ههفته یه ک دواتر ئیواره یه ک مام و باوکم پینکه وه هاتن و باوکم به دهنگیکی پیر و گر که خالی نه بوو له تو ره یی و نیگه رانی گووتی «ده عبا ئیتر کاتی ئه وه هاتووه ئه م دوکانه جیبه یلیت و ئیشیکی باش و راسته قینه دهست پینکه یته... ههسته له سه ر ئه و کورسییه وه و کلیلی دوکانه که م به ده ری و بزانه مامه سیات چی ده لیت. به ده بخت، باش گوپیگره، له مرق به دوا، مامه سیات هه ر چیه کی گووت به سه ر سه ر له فهرمایشتدا ده ییت».

که چوومه لای مامه سیام، خودی ژن و کهچهکانی مام که لیک نا رازی و نه یار بوون، منیان وهک که سیتیکی بی که لک ده بیینی که جگه له ده ر دیسه ری هیچی تر دروست ناکه م. ماوه یه کی زۆری نه برد که مامه سیام به ستایش و لیدوانی باش ده رباره ی من شتیک له پیز و نرخ ی لای هه مووان بو دروست کردم، هه لبه ت هه موو ده یانزانی ئیشه که شتیک ی وه ها گرنگ نییه و من دوا جار له به رده سستیکی دکتور به و لاوه هیچی تر نیم. هه تا هه ندی له برا و خوشه که کانم ده یانگووت «هاهاها... دوا جار دیار بوو چاره نوست ئه وه یه، بوویته فه راش». من هه میشه جنیوه که م قه بوولده کرد و فرمیسه که کانم ده گرتوه و به خۆم ده گووت «وانییه، با ئه وان هه روا بلین، من یاریده ده ری یه که می دکتورم». له ماوه ی کارمدا دکتور ته نیا وهک به رده سستیکی هوشیار سه یری منی ده کرد، هه ندی جار بیویستبایه قسه یه ک بکات و بیزانیا یه هه چ که سیک تینا گات، منی بانگ ده کرد و ده رگای ژووره که ی داده خست و ده که وته قسه کردن بووم. مام هه ندی کیشه ی فیکری و پۆخی هه بوو که ده یزانی من نه ییت هه چ که سیتیکی دیکه له خانه واده که مان تیی ناگات. ئه و دلنیا بوو، من تا که خوینده واری هه موو بنه ماله که یانم. له راستیدا بنه ماله ی زه ریا...

که‌مژه خیلێک بوو بۆ خۆی، هه‌تا یه‌ک که‌سیش نه‌ده‌ناسی له‌ ژيانیدا
 چیرۆکیکی خۆیندییته‌وه، له‌ باشترین حاله‌تدا و گه‌ر زۆر بلیمه‌ت بان گوێیان
 له‌ ده‌نگوباسی ته‌له‌فزیۆن ده‌گرت. مامم ده‌یزانی من چه‌ند ده‌خوینمه‌وه،
 به‌لام پیتی سه‌خت بوو به‌ ئاشکرا بلێت من هاوده‌میکی باشم و ده‌توانم
 له‌ زۆر شت حالی بم، له‌ مندالییه‌وه ته‌واوی بئه‌ماله‌که‌ به‌ چاوێکی سووک
 سه‌یری منیان ده‌کرد، وه‌ک که‌نجیک که‌ له‌ وریایی و توانای ئیش و پاره
 په‌یداکردندا نه‌چوومه‌ته‌وه سه‌ر باوو باپیرانم، مامیشم گه‌رچی ده‌یزانی ئەم
 بره‌ویه نادرسته، که‌چی شتیکی نه‌ده‌کرد ده‌رییخات، من تا که‌ خوینده‌واره‌ی
 بئه‌ماله‌ی زه‌ریاواریم. گه‌ر میوانیک یان که‌سیک به‌اتبایه‌ هه‌ر زوو خۆی
 کو‌ده‌کرده‌وه و ده‌یویست به‌ ئەنقه‌ست من ته‌نیا وه‌ک به‌رده‌ستیکی بچوک
 و ئیشکه‌ریکی که‌میک زرنه‌گ نیشانبدات، هه‌ر زوو هه‌ندی کاری پێکخستن
 و پاککردنه‌وه‌ی ده‌دا به‌ سه‌رمدا تا میوانه‌که‌ بزانی‌ت من ته‌نیا به‌رده‌ست و
 خه‌مه‌تکاریکی زه‌لیلیم، منیش هه‌موو کارو پاسپارده‌یه‌کم به‌ وردی و بێ کێشه
 راده‌په‌راند. مامم ده‌یزانی به‌ده‌بختی من له‌وه‌دایه‌ که‌ ناتوانم که‌سیکی ئاسایی
 بم. خۆی سه‌ره‌تا باوه‌ریکی پته‌وی به‌ جیاوازیی نێوان مرقۆفی ئاسایی و
 شیت هه‌بوو، به‌لام دواتر که‌ له‌ به‌ر هه‌ندیک هۆ ئه‌و بیروپایانه‌ی خۆی به
 جو‌ریکی بێمانا گو‌ری، که‌لێک نیگه‌ران بووم لێی و که‌لیکیش له‌ به‌رچاوم
 بچوک بووه‌وه. ئه‌و سه‌ره‌تا ئه‌و جیاوازییه‌ی به‌ بئه‌مای ئیشه‌که‌ی خۆی
 ده‌زانی. به‌لام منی وه‌ک مه‌خلوقێکی سه‌یر ده‌بینی، ئه‌و ده‌یگووت «له‌ نێوان
 مرقۆفی ئاسایی و شیتدا په‌که‌زێکی تر له‌ به‌شه‌ر هه‌یه، که‌ نه‌ ئاسایی
 و نه‌ شیت، سه‌رنجراکێشترین جو‌ری بوونه‌وه‌ران له‌ په‌که‌زه‌ن، عرقێکی
 زۆر بلۆ نین، به‌ ژماره‌ که‌من، به‌لام هه‌یج مرقۆفیکی جوانم نه‌بینیوه سه‌ر
 به‌و په‌که‌زه‌ نه‌بیت، تۆش سه‌ر به‌وانیت، به‌لام که‌سانی وه‌ک تۆ پو‌ژیک
 شیت ده‌بن، که‌م که‌س ده‌توانیت تا کوتایی له‌ سه‌ر خه‌ته‌که‌ بوه‌ستیت، که‌م
 که‌س. تۆش یان ده‌بیت بیته‌وه به‌ که‌سیکی ئاسایی یان پو‌ژیک دیت تۆش

شیت دەبیت». دەیزانی من هیچ نالیم، دەیزانی من گەر جارنیکیش بمەوێت شتیک بلیم، ئەو دەموەستینیت و ناھیلێت تەواوییکەم، کەم جار ... زۆر کەم ... دەبەشت من بۆچوونەکانی خۆم تا کوتایی باسبکەم. بۆی گرنک نەبوو من چی دەلیم، بەلام دەیزانی من شتەکان جیاواز دەبینم، دەیزانی من بەجۆریکی زۆر جیاواز دەتوانم قسەبکەم، بەلام هیچ کات خودی قسەکانمی بۆ گرنک نەبوو، بەلکو ئەوەی کە من جۆرە کەسیکی ترم، جۆرە دەروونیکی ترم ھەیە سەرسامیدەکرد. من سەرەتا زۆر بەختەو ەردەبووم گەر کەسیک ھەبایە و لەگەڵیدا ھەندێ بیرورام بگۆرپیایەتەو، بەلام هیچ ھاورپیەکی نزیکم نەبوو، لەبەرئەو کە کاتیکم ببوایە یان بە خۆیننەو یان بە بیرکردنەو یان بە خەوتن دەمبەردە سەر. ھێدی ھێدی وام لیھات تکام لە مامم دەکرد، مۆلەتم بداتێ شەو لە سالۆنی عیادەکە بخەوم. ئەو گەرچی خۆی ناپەرھەت و تورە ەردەخست، بەلام چاوپۆشیدەکرد و لێدەگەرا شەو لەوێ بمیتمەو. راستە عیادەکە ی جیگایەکی کۆن و پڕ ئەساسی پەپھوت بوو، لە پووی پاکێ و دیکۆرەو، چەندین سال لە دوای جیگاکانی تری شارەکەو بوو، ھاوینان میش و مەگەز سالۆنی چاوەروانییەکەیان پرەدەکرد، بۆنی نەخۆشەکان دەبوو مایە ی تەنگەنەفەسی و غەمگینی ... بەلام تازە بۆ من وەک مالی لیھاتبوو و لە زۆر جیگای دی پێم خۆشتر بوو.

ئەو شەو دوای سەردانی زیندان من لە عیادەکە مامەو، کەمیک سەرسام و مەستبووم، چیرۆکی ئەو خەونە ی زیندان زۆر خەیاڵی گرتبووم. مامم کتییێکی زۆری لەسەر میز و کورسییەکانی ژوورەکە ی خۆی بلاوکردبوو، دیاربوو لە ناو کتییەکاندا بۆ شتیک گەرابوو، وەک بیهوێت بزانی ت ناخۆ پێشتر لە میژوودا ھالەتی وەھا بوو، شتیک ھەیە ناوی قايرۆسی خەون بیت. ئەو ژوورەکە ی بەجۆریک پژاندبوو، من هیچ ئارەزوویەکم نەبوو کۆبیکەمەو. ھەلبەت بۆم نەبوو هیچ جۆرە پێخەفیکی تاییەت ببەمە عیادەکەو، تاکە شتیک توانیبووم دزە ی پێیکەم، چەرچەمە

سپی بوو که له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌یه‌کی کۆن و شکاوی ژووری چاوه‌پروانییه‌که ده‌مدا به‌خۆمدا. ئه‌و شه‌وه، نزیکێ دوانزه‌ی شه‌و، عیاده‌که ته‌واو کش ومات بوو، من پۆمانیکی کازانتزاکیسم به‌ده‌سته‌وه بوو، من مه‌ستی خۆیندنه‌وه بووم که به‌جۆریکی ناوه‌خت و کتوپر زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که لییدا. هیچ که‌س نه‌یده‌زانی من له‌عیاده‌که‌م، زۆر که‌سیش هه‌ر نه‌یده‌زانی عیاده‌که ته‌له‌فونی هه‌یه، ئه‌وه ژماره‌یه‌کی تایبه‌ت بوو که مامم هه‌ندێ جار له‌گه‌ل مال و هه‌ندێ جاریش له‌گه‌ل ئه‌کادیمیسته‌کانی تری چه‌معییه‌ته‌که‌دا قسه‌ی پێده‌کرد. من واهات به‌خه‌یالمدا مامم بی‌ت و داوای شتیکی تایبه‌تی له‌من بکات، ته‌له‌فونه‌که‌م هه‌لگرت و چاوه‌پروانی قسه‌ی به‌رامبه‌رم بووم. له‌وبه‌ری خه‌ت بێده‌نگییه‌کی گه‌وره‌ زال بوو، یه‌کیک به‌هیمنی هه‌ناسه‌ی هه‌لده‌کیشا و هیچی نه‌ده‌گوت. من پێموابوو که‌سیک بی‌ت به‌هه‌له‌ ژماره‌یه‌کی لی‌دا بی‌ت، بۆئه‌وه‌ی زۆر به‌هه‌له‌دا نه‌چیت، گووتم «بی‌ورن ئه‌مه‌ ژماره‌ی عیاده‌یه‌کی پزیشکییه‌، گه‌ر ژماره‌که‌تان به‌هه‌له‌ گرتوه‌، شه‌ویکی ئارام و خۆشتان بی‌ت». من به‌هیمنی ته‌له‌فونه‌که‌م دانیاه‌وه و چه‌ند هه‌نگاوێک دوورکه‌تمه‌وه، هه‌یشتا نه‌گه‌یشتبوومه‌وه سه‌ر جینگای خۆم که‌ دووباره‌ زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که‌ لی‌دایه‌وه، دووباره‌ هه‌لمگرته‌وه. ده‌نگیکی ئاشنا له‌وسه‌ره‌وه، به‌ئاوازیکی که‌ پر بوو له‌ دوودی گوتی «تۆ دکتۆر سیامه‌ندیت؟». ده‌نگی نامۆ نه‌بوو بۆم، به‌لام هه‌ر چیم کرد نه‌مزانی که‌ی و له‌کوێ ئه‌م ده‌نگه‌م بیستوه‌، من ترسام... بێشه‌وه‌ی هیمنی خۆم له‌ده‌ست بده‌م گووتم «نا، من رینواری زه‌ریاواریم، من یاریده‌ده‌ری یه‌که‌می دکتۆرم، بفه‌رموو کاریکی تایبه‌تتان هه‌یه».

هیچی نه‌گوت، وه‌ک ئه‌وه‌ی بی‌ربکاته‌وه‌ شتیکی بلیت و نه‌زانیت چی بلیت، ماوه‌یه‌ک وه‌ستا و دوا‌یی ته‌له‌فونه‌که‌ی داخست. من ماوه‌یه‌ک سه‌رسامانه‌ به‌ دیار ته‌له‌فونه‌که‌وه‌ وه‌ستام و چاوه‌پروان بووم دووباره‌ زه‌نگ بداته‌وه، به‌لام زه‌نگی نه‌دایه‌وه.

گه په کی «غه فاری» ده که ویتنه باکووری خۆره لاتنی شار وچه که مانه وه،
 کوچه کان له وێ له زستاندا ده بنه قوڤ و لینه یه کی بیویننه، شوین تایه ی
 ماشینه کان کۆلانه کان وها چالده کهن و دهیکلن، دواتر هاتوچو بۆ پیا ده کان
 که لیک سهخت ده بیت. هاوینانیش ته پوتوزیککی خنکینه ر له و کوچانه دا مرقف
 خه فه ده کات، بایه کی گه رمی پیده شته کانی دهره وه ی شار، له گه ل خویدا له پال
 تۆز و پوش و په لاشدا، سه ره که رته شی و که ر خۆره ش ده هیتیت، ئینواران
 هه وا پرده بیت له پۆله میروو و مه که زی سه یر سه یر که وهک هه وری په ش،
 به کۆلانه کانددا ده سوپینه وه و رینواران هه راسانده کهن، به لام سه یرترین
 شتی تاییه ت له و گه ره کانه دا نه وه موو بالنده سه یره یه که ئینواران له سه ر
 سه ربان و ستاره و ته لی کاره باکان کۆده بنه وه، ده یان جۆره بالنده ی جیاواز
 جیاواز که هه ندیکیان به ده گمه ن له ناو شاردا ده بینرین، بالنده ی کتوین،
 له شوینی به ردین و عاسیدا ده ژین، له کتو دوژمنی یه کن، که چی لیره له
 شاردا دینه سه ر گۆیسه بانه کان و پیکه وه هه لده نیشن و وهک کۆری هه کیمان
 بن، دهسته یه ک بن له دووره وه بۆ وردبوونه وه و پشکنین هاتبن، له جیکای
 خۆیانه وه له هه موو شتیک ده روان، چاویان و باله فری و به رزبوونه وه و
 نیشتنه وه یان هه ر که سیک توپه ده کات، گه ر بیت و به وردی له په فتاریان
 وردبیتنه وه. بالنده کان له سه ر سه ربانی مزگه وتی غه فاریی و له سه ر مناره و

بلندگوکانی زیاتر له هه ره جیگایه ک ده نیشته وه.

ئه وه پۆژه دواى نوێژى نیوه پۆ «حامید سولتان» و «فهراسه رهش» که هه موو به «به رازه رهش» بانگیانده کرد، له به ردهم مالى «ماموستا ئهسلان» دا وه ستابوون که دوور له چاوه پروانى نه وان پۆلیکی گه و ره له بالنده که پیشتر ئاوها به پۆلی گه و ره نه یانینیبوون، به سه ر مالى ماموستا و دواناوه ندى «شه به یخون» دا ده سوپانه وه. ماموستا، که که سه نزیکه کانى به سه ی ئهسلان بانگیانده کرد، نزیکى چواره سال له و قوتابخانه یه دا وانه ی میژووی گووتبووه وه، له وانه بوو که هه ستیده کرد ژیان و هه سته کان و زمانى ئیمه له دیلاوار هه مووی له مه ترسیدا یه. پیاویک بوو چاویلکه یه کی پزیشکی ئه ستووری له چاوده کرد و خۆی به عاشقی یه که مى دیلاوار ناوده برد. ئه ویش وهک زۆربه ی خه لکانى تری دیلاوار پای وابوو بالنده ی نامۆ و قه له ره شان، هه میشه په یامیکیان له و دونیاوه پێیه، پقیکی تایبه تی له م بالنده نه بوو، له مندالییه وه پقی لییان بووه، له میژبوو خه ونى بوو دیلاوار بیت به شاریکی خالی له بالنده ی نامۆ و نه ناسراو، ئه م بالنده ی به هیمای هیرشیکى غه ریب ده بینى، که له میژه به جوړیکی نه ینى ده ستی پێکرده وه. که هات دهرگا له حامید و هاوپرێکه ی بکاته وه، گووتی «خودا ئامان، تا ئیستا پۆلی وا گه و ره ی ته یرو تیورم له م ناوه نه بینوه، رقم له م بالنده نه یه، که س نازانیت له کوپوه هاتوون بۆ دیلاوار». به رازه رهش که ته مه نى بیست و سئ سالیک ده بوو، خپیکی ره مشال بوو به قژیکی لوول و سیمیلیکی زۆر زله وه، گه رچی زۆر گهنج بوو، به لام به سه روسیما له پیاویکی چل ساله ی کامل ده چوو. هه ر له مندالییه وه وها بوو، نه چوو بووه پۆلی سئى ناو مندی که چی سیمای هه یه ته ی پیاوانى وهرگر تبوو، ئه وه له گه ل ناوه وه ی ده ورونی دا نه ده گونجا که هه میشه مندال و پقاوی و گرۆز بوو. فهراس له روخساری خۆی زۆر به گومان بوو، ئیستا هه ستی به پارچه پارچه بوونیکى ناوه کی قوول ده کرد. به سه ریک قورئانى ده خویند و خودا په رستیده کرد و له مزگه وتدا له

پیشه وه دادەنیشت و دەمیک مه لا زاهیر قسه‌یده کرد، دلی پرده‌بوو له گریان. به‌سه‌ریکی دیش پۆزانه چەند سه‌عاتیک سه‌یری فیلمی پروتی ده‌کرد و له که‌ناله ئاسمانیه‌کان سه‌یری ئەو کلیپه ئیروٲٲیکانه‌ی ده‌کرد که ٲٲیدا له‌شی نیوه پروتی کیژده‌کان هه‌موو خه‌یالاتیکی فاسید و ره‌شیان تیا ده‌خولقاند. ده‌یویست ٲٲیگات خۆی چیه، هه‌م ئیمانی ئازاری ده‌دا و هه‌م جه‌سته‌ی، هه‌م ده‌یویست خوش بژی و هه‌م ده‌یویست تۆبه‌بکات و دونیای له‌زه‌ت و مادییات فه‌رامۆش‌بکات. فه‌راس که به‌شی زۆری ئەم سالانه‌ی دوایی به دیار ته‌له‌فزیۆنه‌وه برد‌بووه سه‌ر، ده‌میک سه‌ی ئەسلان سه‌یری ئاسمانی کرد و بالنده‌کانی بینی، هه‌ستیکرد ئەمجۆره دیمه‌نه‌ی له چەنده‌ها جیگاندا بینیه، له فیلمدا، له چیرۆکدا، له ژياندا... له جیگایه‌کی دیکه‌شدا. هه‌میشه ئەم قه‌له‌ره‌شه مه‌لعونانه له کات و جیگای ناجایزدا ده‌رده‌که‌ون و هه‌رده‌میش یه‌ک شینوه هه‌ست له مڕۆڤدا دروستده‌که‌ن. فه‌راس به تو‌ره‌یه‌وه گووتی «ئینسان بۆ هه‌ر کۆنیه‌ک ده‌چیت ئەم بالنده‌ به‌دوایه‌وه‌ن». تو‌ره‌بوونه‌که‌ی هۆیه‌کی گونجاوی هه‌بوو، چه‌ندین شه‌و بوو له‌گه‌ل حامید سولتان و نزیک ده‌گه‌نجی دیکه‌ی گه‌ره‌که‌دا خه‌ونیککی سه‌یریان ده‌بینی، هه‌موو پیکرا یه‌ک خه‌ونیان ده‌بینی، له خه‌ونه‌کانیاندا هه‌میشه ئەم قه‌له‌ره‌ش و بالنده کٲٲویانه‌ی سه‌ر ئاسمانی غه‌فاریی ده‌رده‌که‌وتنه‌وه، ئەم بالنده‌، ئیستا هه‌ر به راستی وه‌ک ئەوه‌ی له خه‌ونی ئەوان هه‌له‌تاییتن، به‌سه‌ر سه‌ریاندا ده‌فڕین. حامید سولتان به پٲچه‌وانه‌ی فه‌راسه‌ ره‌شه‌وه، جلیکی گه‌لیک پٲک و جوانی پۆشی بوو، چاویلکه‌یه‌کی ره‌شی نابوو سه‌ر چاوی، قژی به جلیکی برقه‌دار چه‌ورکرد‌بوو، هٲند به‌ و یقار و به‌ شکۆ بوو، فه‌راس له پٲشده‌میدا هه‌ر به گه‌دایه‌کی شرۆڤه‌ و لانه‌وازی ده‌کرد. فه‌راس دوو هه‌فته له مه‌وبه‌ر، یه‌که‌م خه‌ونی بینیبوو، خه‌ونه‌که‌ی پر‌بوو له‌م بالنده‌... پیاویک له ناو پۆلیکی گه‌وره‌ی بالنده‌دا ده‌رده‌که‌ویت و ئاره‌زوویه‌کی توندی کوشتن له ده‌ماره‌کانیدا ده‌سو‌پٲته‌وه، له فه‌زایه‌کی سه‌یر و ته‌ماویی و پر له‌ هاواری بالنده‌دا به‌

چه‌قویه‌کی درێژ سه‌ری ئهم گه‌نجانە ده‌بریت و فریانی ده‌داته سه‌ر به‌ردیکی سببی. سه‌ره‌تا ئه‌و خه‌ونه‌که‌ی بینیبوو، دوا‌ی ئه‌و حامید سولتان، دوا‌ی ئه‌ویش وه‌ک ئاگری ناو پو‌ش به‌ ناو کو‌رانی گه‌ر په‌کدا بلا‌وبوو‌بووه‌وه، هه‌مووشیان هه‌مان خه‌ون ده‌بینن، به‌ هه‌مان ئه‌و بال‌دانه‌وه، به‌ هه‌مان ئه‌و کێرده تیژه درێژه‌وه، به‌ هه‌مان ئه‌و پیا‌وه لا‌وازه‌وه که بۆ کوشتن ده‌رده‌که‌وێت، به‌ هه‌مان ئه‌و په‌لاماره‌وه که پر‌بوو له ئاره‌زوویه‌کی خوێناوی، ئه‌و سه‌ر‌برینه به‌ کاوه‌خۆ و هێمنه، ئه‌و له‌زه‌ت‌بر‌دنه له دانانی چه‌قۆکان و سه‌یر‌کردنی خوینی ئه‌وان وه‌ختیک ده‌برێت، ئه‌و ها‌واره‌ی دوا‌ی لی‌ک‌ر‌نه‌وه‌ی سه‌ره‌که له گه‌روی دێته‌ده‌ری، ئه‌و دره‌خته له ناکا‌وانه‌ی له خه‌ونه‌که‌دا سه‌وزه‌دین، ئه‌و هه‌موو گیا د‌ر‌نده‌یه‌ی له ناکاو بۆ‌نیان ده‌گاته هه‌ناسه‌ی خه‌وت‌وه‌کان، هه‌میشه‌ش ئه‌و سه‌ره برا‌وانه که به‌سه‌ر به‌ردیکی سپیدا تل‌ده‌بنه‌وه. دوو کو‌ره گه‌نچه‌که ها‌تب‌وون بۆ لای ما‌مۆستا ئه‌سلان خه‌ونه‌که‌یان ب‌گ‌ێ‌رنه‌وه، با‌سی ئه‌وه ب‌که‌ن که خه‌ونه‌که به‌ جو‌ریکی بی‌مانا ژیا‌نیانی تی‌ک‌دا‌وه، هه‌میشه پو‌خ‌ساری ئه‌و پیا‌وه‌ی له‌خه‌ونه‌که‌دا‌یه ئازا‌ریان‌ده‌دا، ئه‌ش‌که‌نجه ده‌بینن، وه‌ک خو‌لیا‌یه‌کی تر‌س‌ناک ده‌ستی‌ان لی به‌ر نا‌دات. حامید که له ژو‌وره‌وه چا‌ویل‌که په‌شه‌که‌ی دا‌که‌ند‌بوو و به‌ جو‌ریک له‌سه‌ر فه‌رش‌ی ما‌لی ما‌مۆستا دا‌نیشت‌بوو ده‌قی قا‌ته‌که‌ی تی‌ک نه‌چ‌یت، به‌ ده‌نگ و تونی گێ‌ر‌انه‌وه‌که‌یدا دیا‌رب‌وو که ژو‌ر نا‌اس‌و‌وده‌یه و ئازار ده‌چ‌ێ‌ژ‌یت، پو‌خ‌ساری مر‌دوو و بی‌لایه‌ن ده‌ی‌ن‌اند، له‌وانه بوو که نا‌توان‌یت له‌ چا‌وی‌ان‌دا، یان له‌ جو‌له‌ی برۆ و لی‌و و ده‌ستی‌ان‌دا شتی‌کی پو‌ون بخوینیته‌وه. هه‌موو شتی‌کی ده‌کرد هی‌چ له‌ یقا‌ری خۆی تی‌ک نه‌دات و هه‌ستی‌ک یان ر‌سته‌یه‌ک ده‌رنه‌بر‌یت دوا‌یی بۆی ر‌است نه‌کر‌یته‌وه، به‌لام ده‌نگی به‌ پ‌ۆش‌نی ئازا‌ری پ‌ێ‌وه دیا‌رب‌وو. گو‌وتی «کێشه‌که ما‌مۆستا له‌ خه‌وه‌که‌دا نییه، خه‌و هه‌ر چیه‌ک بی‌ت ئینسان گه‌ر نه‌مر‌یت خه‌به‌ری ده‌بیته‌وه، به‌لام من له‌ دوا‌ی خه‌وه‌که‌یه‌ک ئاره‌زووم تی‌دا ده‌جو‌لی‌ت که ما‌مۆستا پ‌ێ‌ش‌تر نه‌مدی‌وه، هه‌سته‌که‌م ته‌نیا به‌وه له‌م م‌ۆته‌که‌یه‌ پر‌زگارم

دهبیت که ئه و پیاوه بدۆزمه وه و بیکوژم... ههستده کهم ئه م پیاوه هه
 خوی نییه، به لکو زۆرن، شتیکی سهیره مامۆستا، له دله وه ههستده کهم
 جنسیک له به شهر له م شارهدا دهژین که خوینیان حه لاله». به رازه رهش
 گوئی له قسه کانی حامید دهگرت و زهرده خهندهیهکی پیس له سه ر لئوی
 بوو، زهرده خهندهیهک ته نیا له کاتی خوئاسووده کردندا له به رده م فیلمه کانی
 پۆرنۆدا ده په رپیه سه ر لئوی، حامید چه ند قسه ی بکردبایه، مامۆستا ئه سلان
 ته نیا سه یری ئه و خه نده شه یتانییه ی سه ر روخساری به رازی ده کرد، که
 هه م مه کربازانه و هه م گوهراش ده رده که وت، پیشتر چه ند جار ئه وی بینیبوو،
 سه رنجی خه نده ی وه های نه دابوو. ده یزانی گه نجه کانی دیلاوار، خالی نین
 له شه هوه تیکی سه رکوتکراو و در، به لام چ به شهریک هیه پر نه بیت له
 شه هوه تی در؟ . مامۆستا ئه سلان له ناخه وه باوه ری به وه بوو ده توانیت
 ئه و شه هوه ته در به جوړیکی تر بخاته کار، ده یویست ئه و ئاره زوه بخاته
 خزمه تی شتیکی گرنگ و پپۆزه یه کی پپۆزه وه. خودی خوی له و شه هوه ته
 کئویی و رام نه کراوه بییه ش نه بوو، سا بگات به م هه رزه کاره ویلانه که
 له سه ره تای جو ش و خرۆشی گه نجیدا بوون. سه ره تا هیته ی خه یالی لای
 ئه و خه نده ژههرینه ی فه راس بوو، خه یالی لای چیرۆکی خه ونه که ی حامید
 نه بوو، که ته نیا به دوودلی و چه وتیبینی گه نجیکی به دگومانی تیگه یشته. به لام
 فه راس گووتی «به لئ مامۆستا، شته که خه ریکه ناخۆش ده بیت، که سیک
 هیه ده چیه مێشکه مانه وه و سه رمان ده بریت. تو ئه مه چۆن لیکده ده یته وه،
 هه موو شه ویک من له خه ومدا سه رده بردریم، ئه وه هه موو گیانم ده خاته
 سه ر ئاو و چی ده مار و ئیسکیک له به ده نما هیه سه ریانه دکات، هاتووم
 به جه نابتان بلیم که بیر له کرینی چه ک ده که مه وه، شته که له خۆرا نییه،
 خه و له خۆرا نابیزیت، قهت خه و له خۆیه وه نایهت... ئیمه قوتابی توین،
 تو ئه وه ته ی هه یت پیمان ده لیتیت دیلاوار له مه ترسیدایه، ئۆه له مه ترسیدان،
 شته که مان به گالته گرتبوو، به لام جه نابتان له سه ر هه قن، ئه م خه ونه و...

کومه لدا خۆیان ونبکهن.

سه ی ئه سلان ههچی ئه وتۆی نه بوو پێیان بلێت، چه ند سال بوو هه ولی دامه زرانندی حیزبێکی ده دا به ناوی عاشقانی دیلاواره وه، گه نه کهانی گه ره کی غه فارسی زۆربه یان قوتابی خۆی بوون. فه راس تا له قوتابخانه بوو خۆی به موریدیکی مامۆستا و بیرکردنه وه کهانی ده زانی. دوا ی ده رچوونیشی له قوتابخانه، جار جار له گه له هه ندێ قوتابی کونی مامۆستا ده چوونه خزمه تی و گوێیان له ره خنه تونده کهانی ده گرت سه باره ت به هوکمرانه کهانی دیلاوار، هه میشه هه ندێ ده ستنوسی خۆی ده دانی بیخوێننه وه، که زۆریان په لاماردانی دوژمنه چه په له کان بوو، ئه و دوژمنانه ی چاویان له خاک و سامانی ئه م هه ریمه بریوه. مامۆستا هه میشه فه نتازیایه کی زۆری سه رفه کرد که دوژمنانی دیلاوار وه ک کومه لێک جانه وه ری درنده نیشاندات. ئیستا نه یه ده زانی چی له سه ر ئه م خه ونه بلێت، هه ر ئه وه ندیه بوو پێشنیاری دا، که هه موو ئه وانه ی خه ونه که ده بینن، هه فته ی داها توو له ماله هاوینه که ی ئه و، له دووری چل کیلۆمیتری دیلاواره وه کوێنه وه. له راستیدا بۆیه ئه و پێشنیاره ی دا، چونکی قسه یه کی نه بوو بیکات. که دوو کوره که رۆیشتن، به په له و بێئه وه ی بوه ستیت، سه رکه وته قاتی سه ره وه بۆ لای کتێبه کهانی خۆی، هه ستیکرد ده بیت دوو باره هه ندێ شت له سه ر خه ونه کان بخوێنێته وه. دلنیا بوو کتێبه کان زانیاریه کی پێده به خشن و به جوړیک پرێنمایدیه که ن. به لام به رده وام خه یالی لای بالنده کانیش بوو، لای ئه و پۆله گه وره یه له په له وه رانی شوم و نه گبه تیه تین. دوا ی که مێک گه ران له ناو کتێبه کا ندها، له په نه ره ی کتێبخانه که وه جاریکی دی سه یری بالنده کهانی کرده وه، به لی بالنده کان هیشتا وه ک هه وری ره ش به ئاسمانی گه ره کی غه فاریددا ده سو رانه وه.

دەفەرێکی زۆر گەوره چواردەوری دیلاواری گرتوو، سەدان گوند و شارۆچکە لە خۆی بچوکتەر بە جۆریکی ناپێک لە دەوری شار بلاوبوونەتەوە، زستان لە هەموو لایەکەوە بای سارد ڕووی تێدەکات و هاوینانیش لە هەر چوار قورنەی دنیاوە تەپۆتۆز، بەھاران زۆر شاددەبێت و پاییزان زۆر غەمگین. دیلاوار چاران بە بەروبومی دەوروبەر دەژیا، لە کەژ و کێوانی دەوروبەرەوە جووتیارەکان بەشی پێداویستی ئێمە ماست و پەنیریان دروستدەکرد، ئاژەلیان بەخێودەکرد، بەلام چەندین سالە کەس نازانیت چی بەسەر ئەم هەریمانەدا هاتوو، خەبەرێک لە بەروبومی جووتیارەکان نییە، دەلێن ئەو پەلامارە زۆرانەی کە سوپا و میلیشا و خێلە دوژمنەکان دەیکەنە سەر خاکی دیلاوار ھۆیکەکی سەرەکییە بۆ کزبوونی بەروبومی ناوخوا. شارێگەیکە باریک و درێژ ھەیە کە دیلاوار بە دەرەوە دەبەستیتەوە، ئەو ڕێگایەش سەد سالە بە تەواوی لە چنکی خێلی ماروفیدا یە، یەکیەک لە دەسلەتدارترین بنەمالەکانی دیلاوار، شتیکی قاچاغ نەبێت لەو شارێگایەو دەیت، ڕێگایەکی باریک و نەبپاوە و غەمگینە کە کەم کەس دەتوانیت سەفەری پێدا بکات. ئەوانەی سەفەریان پێیدا کردووە ئامۆژگاریماندەکەن نەیکرینە بەر و سەفەری پێدا نەکەین، نە لەبەرئەوێ خەتارناکە یان چەتە و ڕێگر دینە سەر ڕیت، بەلکو زۆر درێژ و بیپراوەیە،

دواجاریش له بهردهم بنکه یه کی پشکنین و سنوورنکی بیابانی و تۆزاویی و تهلبه ندکراودا دوايي دیت که به دهگمن کهسانیک لینی دهپه رنه وه. مرؤف گهر هه زاران کیلۆمه تریش له سهر ئه و جاده یه به ره و باشور پروات، ناگاته شاریک له شاری راسته قینه بچیت، هه میشه بیئوه ی گه یشتیتته جیگایه کی گرنک، وهک سه فه ریکی پوچ به خاکیکی وشک و گهرم و نادوستدا کوتایی دیت. به لام سهیریشه له سهر هه مان ریگا بهردهوام شتی سهیر له شوینی نادیا ری دونیاوه به ره و ئیمه دین، باری گه وره گه وره له لۆری زه به لاحدا که هیچ کهس به دروستی نازانیت چییان تیدایه. خۆتان ده زانن ته نیا ریگایه ک به سه تا له ویتوه هه موو به دبختی دونیا پرومان تیکهن. ریگا ترسناکه، هیچ شتیک وهک ریگا ترسناک نییه، گهر ریگا نه بوایه ئینسان له هه زاران به لا و درده سهر به دوورده بوو. مامه سیام زۆرجار ده یگوت «ئینسان هه میشه به ریوه یه، گۆر ته نیا شوینیکه ریگا کان تیدایه ته واد ده بن ... گۆر کوتایی ئه و به لایه یه که پتیده لئین ریگا، ئیتر له ویتوه سه فه ر ناکه ین، پیتخسته ناو قه بره که، ئیتر هه موو شت ته واد، خواحافیز ریگا کان، ریگا نه ما سهر په حته». مام له سهر هه ق بوو، خۆی یه کتیک بوو له وانه ی که به قه ولی خۆی «ریگای زۆر مه سهره ف نه ده کرد»، ده یگوت «تا ریگا زۆر مه سهره ف بکه یه، ژیانته سه ختتر ده بیته، گهر ریگایه کت دۆزیوه پیا بیته و برۆیت، ئیتر مه یگۆره، یهک ریگا به سه ... ریگا شتیکه وهک درمان، ته نیا له کاتی پنیوستدا و به په حته ی تاییه ته ده بیته مه سهره ف بکریته». من به پینچه وانه ی ئه وه وه، له وانه بووم فزول و چه وته سه ریی به ره و لارییان ده برم. گهرچی که سیکی بیده نگ و هیمن بووم، به لام له ژیره وه گه رۆک و کونجدۆز بووم. پیده چوو شاره که مان به گشتی به عه قلی مامه سیام بیریکردیته وه، ئه و ریگایه تاکه شه قامی نتوان ئیمه و دونیا بوو. چه ندین ساله له و ریگایه وه هه موو شتیک دیت، تا دیتیش خودی ریگا که زۆرتتر و زۆرتتر پیر و بریندار ده بیته، پرده بیته له تاسه

چال و داخووانی قوول، پێگایه‌که پتر له هه‌ر شتیکی تر ته‌نهای دیاوار نیشانداده‌توه . هیچ شتیکیش له دنیادا وه‌ک پێگای پیر ناشیرین نییه . پێگایه‌ک بۆنی ماندویتی لیدیت و په‌نگی زه‌مانی لێ نیشتووه . «مه‌رزی په‌ش»، که گرنه‌ترین بنکه‌ی بازه‌رگانی ئەم هه‌رمه‌یه، ده‌که‌وێته سه‌ر ئەو پێگایه . له جیگایه‌کی تایبه‌تدا بازه‌رگانه‌ بیانییه‌کان، جلی په‌ش و ده‌مامکی په‌ش ده‌پۆشن و له پنتیکدا به‌ خۆیان و هه‌موو کالا عاجباتیه‌کانیان هه‌ ده‌ده‌که‌ون، بازه‌رگانه‌کانی ئیمه‌ش هه‌مان شیوه به‌ ده‌مامکی په‌شه‌وه و له شه‌وی تاریکدا له‌وسه‌ر مه‌رزه‌ کالاکانی خۆیان ده‌هێنن و له‌و جیگایه‌دا باره‌کانی خۆیان پۆده‌که‌ن و شته‌کانیان ده‌فرشن، زۆربه‌ی کالاکانمان ماده و مه‌تریالی کانگاکانی ژێر زه‌وین که هه‌ندێ تایه‌فه و بنه‌ماله‌ی ناسراو ده‌ستیان به‌سه‌ردا گرتوون، ئەوان بازه‌رگان و ده‌لال و فره‌شیاری خۆیان هه‌یه، که له ژێره‌وه و له تاریکیدا کالاکان ده‌به‌نه سه‌ر مه‌رز. له‌وه‌ش بگه‌ژه‌ریت، کالای سه‌ره‌کی ده‌فه‌ری ئیمه‌ دار و دره‌خته‌کانمانه که ته‌خته‌ی عه‌جیبی لێ به‌ره‌م دیت، هه‌ندێ گۆ و گیا و به‌روبوومی کێوی که له دروستکردنی ده‌رمان و گیراوه‌ی پزیشکیدا به‌سوودن، له پالیشیدا به‌ردی مه‌رمه‌ر و چه‌ند جو‌ره‌ خشتیک که به‌ توندی و به‌هێزی ناسراون، جو‌ره به‌ردیک له‌ کۆنه‌وه زیندانه‌کانی دیاواری لێ دروستکراون، به‌جو‌ریک ئیستا دیاوار گه‌وره‌ترین نێره‌ی به‌ردی زیندانه‌ بۆ شوینه‌کانی تری دونه‌... له هه‌ر جیگایه‌ک حاکمیک بیه‌وێت زیندانیک دروستبکات، بازه‌رگانه‌ تاریک و ده‌مامک به‌ سه‌ره‌کانی دین و لێره‌وه به‌رد ده‌کرن، وه‌خته‌ بلیم ئیستا بنکه‌یه‌کی نه‌ینی، زیندانیکه‌ گه‌وره له‌ خو‌ره‌لاتدا نییه، به‌ردی دیاواری تیدا نه‌بێت. ئیستا که‌س له‌ شار بازه‌رگانه‌کان نانه‌ست، هیچ که‌س به‌ دروستی نازانیت شته‌کان له‌ کوێوه دین و بو کوێ ده‌چن، به‌جو‌ریک ده‌توانم بلیم چه‌معه‌یه‌تی بازه‌رگانانی دیاوار ، له‌ چه‌معه‌یه‌ته‌ هه‌ره‌ نه‌ینییه‌کانه که هیچ که‌س زانیارییه‌کی ئه‌وتۆی له‌ باره‌وه نییه .

سنووره‌کانی دیلاوار زنجیره چیا به کی سروشتی و بهرز نه خشیانکتیشاوه، لهو دیو چیاکانه وه سه‌رزهمینی دوژمن ده‌ست پنده‌کات. تا ماوه‌یه که له‌وه‌به‌ر دیلاوار ته‌واو له چنگی دوژمندا بوو. به‌ر له له‌دایکبوونی من به چهند سالیکی کهم، جه‌نگاوه‌رانی دیلاوار ناوچه‌که‌یان پزگارکرد و لهو کاته‌وه وهک هه‌ریمیکی ئازاد ده‌ژین، به‌لام ترس له دوژمن شتیکی ئه‌به‌دیه له ناخماندا. ئهم چهند سالی دوا‌یی ئارامی و ئاسووده‌گیه‌کی زور لیره به‌رقه‌راره، به‌لام چهندین ساله هه‌موو ده‌لین «شته‌کان پروکه‌شن. ها‌کا دوژمن په‌لاماری دا و شاره‌که‌ی گرته‌وه». ئهو ترسه وهک دپکیکی ژه‌هراوی له دلماندا‌یه و به‌رده‌وام تووشی گینگل و گومان و خه‌ونی په‌شمان ده‌کات. به‌لام له پال ئهو ینگا باریکه‌دا، چهندین ینگای نه‌ینی هه‌یه که پتر خه‌لکانی هه‌له‌هاتوو، قا‌چاغبه‌ران، سیخو‌ران، تلیاکفروشان و عاشقانی سه‌ره‌له‌گرتوو به‌کاریانده‌هین، ژیان له‌سه‌ر ئهم ینگایانه به‌جۆریکی تره، راسته ینگای ترسناکن، به‌لام به‌پنجه‌وانه‌ی ئهو ینگا په‌سمی و نیوده‌وله‌تیبه‌وه، هه‌ر که‌سیک بیانگریته به‌ر، هه‌ر که‌س ترس و سه‌رکیشیان له ئه‌ستو بگریته، ئه‌وکات که‌پیده‌ی دلیری خۆیان، پێ‌یواری سه‌ره‌که‌شیان به‌ره‌و جینگایه‌کی دیاریکراو، شاریکی تر، زینده‌گییه‌کی دی هه‌له‌گرن.

بۆ که‌نجیکی گۆشه‌گیر و بیته‌زمون و که‌م هاو‌پینی وهک من، ناسینی شاریکی ئالۆز و که‌وره‌ی وهک دیلاوار ئاسان نه‌بوو، به‌لام سه‌ره‌له‌دانی چیرۆکی ئهم خه‌ونه ده‌رگای هه‌ندیک په‌رسیار و پووی هه‌ندیک نه‌ینی بۆ ده‌رخستم که‌پێشتر هه‌ستم پێ نه‌کردبوون و ده‌رکم به‌بوونیان نه‌ده‌کرد.

پۆژی دوا‌ی سه‌ردانه‌که‌ی من بۆ بیمارستان، دک‌تۆر سیامه‌ند خۆی به‌ته‌نیا چوو بوو بۆ زیندان. که‌هاته‌وه‌ حال‌ی ئاسایی نه‌بوو، په‌نگی به‌جۆریکی سه‌یر زه‌ردبوو‌بوو. پێ‌ده‌چوو له‌ زیندان بارودۆخ‌یکی ناله‌باری دیبیت. دک‌تۆر که‌ر تووشی په‌رسیار و کێشه‌ی قورس ببوایه له‌که‌لیدا

سه‌رئیشه‌یه‌کی توندی ده‌گرت و ده‌ستی ده‌گرت به‌سه‌رییه‌وه و ده‌یگوت «هه‌سته‌که‌م گيا له‌سه‌رمدا ده‌رویت، دارستان له‌سه‌رمدا سه‌وزده‌بیت». که شه‌و وایده‌گوت، من له‌ناو‌گه‌رما و هه‌وای خنکاوی عیاده‌که‌دا، بۆ ئیستیک له‌ناو‌په‌ژاره و ترسدا، هه‌ستیکی ره‌ش دایده‌گرتم که له‌زه‌مینیکی شیدار و جه‌نگه‌لیی و غه‌مگیندا گیرم‌کردوه و ده‌ربازم بۆ نییه. هه‌ستمده‌کرد له‌م هه‌وایه‌دا جگه‌ له‌جانه‌وه‌ری ترسناک هه‌چی دی دروست نابیت. هه‌ستم‌کرد مامم له‌سه‌ره‌تاوه‌ بۆنی قه‌ومانی شتیکی ناخۆشه‌کات.

شه‌و ئیواره‌یه‌ عیاده‌که‌ به‌جۆریکی بێمانا جه‌نجال بوو، میرئه‌ودال له‌پیش هه‌موو نه‌خۆشه‌کانی تره‌وه‌هات و ژماره‌ی خۆی گرت، دوا‌ی هاتنی شه‌و سالۆنی چاوه‌پوانیه‌که‌ به‌جۆریکی خه‌را پر‌بوو. میر به‌رامبه‌ری پیاویکی لاواز و چکولانه‌ دانیشتیوو، کابرای بچکوله‌ پریشیکی ره‌ش و جووتیک برۆی شه‌ستوو و په‌یوه‌ستی بوو، که به‌جۆریکی وه‌ها مۆن دابوونی به‌یه‌کدا مرۆف زاتی نه‌ده‌کرد لێی بروانیت. میرئه‌ودال له‌پوژانی پیشوو خیشن و باکردوتر ده‌هاته‌ پیش چاوم، ده‌موچاوی به‌جۆریکی سه‌یر پفی کردبوو، پوومه‌تی سوور هه‌لگه‌رابوو. پیش شه‌وه‌ی کاتی کردنه‌وه‌ی عیاده‌که‌ بیت و مامم ده‌ست به‌بینینی نه‌خۆشه‌کان بکات، میر ده‌نگی هه‌ناسه‌ی به‌جۆریکی ئاناسایی به‌رزبووه‌وه‌ و بیده‌نگی سالۆنه‌که‌ی شکاند، به‌جۆریکی توند عاره‌ق ده‌رده‌دا، له‌ناکاوه‌ به‌ده‌نگی به‌رز گووتی «دکتۆر... دکتۆری چی... هه‌ی نازانیت، ناتوانیت گونی خۆی و گوێزه‌ر له‌یه‌ک جیابکاته‌وه‌، خۆی ناوناوه‌ دکتۆر. تپ‌پ بۆ هه‌زار دکتۆری وا». پیشتر هه‌ی کات به‌وجۆره‌ قسه‌ی نه‌کردبوو، خه‌را ده‌سته‌سپریکی له‌گیرفانی ده‌ره‌ینا و به‌وپه‌ریی توپه‌رییه‌وه‌ عاره‌قه‌که‌ی سپی، له‌جیگای خۆی هه‌ستا و پرویکرده‌ پیاوه‌ بچکوله‌که‌ی به‌رامبه‌ری و گووتی «بۆ واسه‌یرم ده‌که‌یت... خۆ شیت نیم، بۆ به‌وجۆره‌ سه‌یرمه‌ده‌که‌یت. ئاخ‌ر هه‌ر باوه‌جیزیکی وه‌ک توپه‌ ژيانی تیکداوم، هه‌ر جانه‌وه‌ریکی وه‌ک توپه‌ دیته‌ خه‌وم». پیاوه‌که‌

کەمێک دەستەپاچە و سەرسام لێپروانی و تەماشایەکی منی کرد، وەک داوای یارمەتی بکات و بیهوێت کۆمەکیکەم، چاوانی پڕبوون لە ترس و سەرسامی. من بە هیمنی لە میر چوومە پیشی و گووتم «جەنابی میر، فەرموو دانێشە، ئێستە تۆبەت دیت و دەتوانیت لای دکتۆر ھەموو قسەکانت بکەیت، تۆ یەکەمین ژمارەت ھەیە». ھێشتا لە نیوێ پستەکەمدا بووم کە وەک تینیکی سیحراوی تینگەراپیت، میر بە تەواوی ھیزی خۆی پیاوێ چکولانەکی ھەلگرت و بەوپەڕی ھیزووە فڕێداوە کونجیکەوێ کە ژنیکی پیر و کۆرەکەیی بە کەساسی لەوێ دانیشتبوون. کابرا بە جۆریکی توند درا بەو کۆرە نەخۆش و لاوازداد و کۆرەش زیقەیی لێھەستا و دایکی وەک شێت ھاواریکرد و لەجێگای خۆی دەرپەڕی. تەواوی نەخۆشەکانی تر، کە ھەموو پیشتر کز و مەلۆل لەسەر کورسییەکانی خۆیان چاوەروانیاندا کرد، راپلەکی و سەرسام و ترساو کەوتنە سەیرکردن. میرئەودال دوو ھیندەیی من دەبوو، وەک دیویکی سورفل و کەفکردو، چاوانی جۆرە ھەستیکی ناوازی شیتیان تێدابوو کە پیشتر لێم نەبینیوو. ویستم بەری پێگرم تا جاریکی دی ڕوونەکاتەوێ ئەو پیاوێ بەستەزمانە، بەلام لا لێوێکانی بەجۆریکی سەیر کەفی زەردیان دەردەدا و ھیزی بە شێوێھەکی وەحشییانە لە جۆشدا بوو. وەک ماتۆپیکی ترسناک چۆن دادەگیرسیت، لە ناکاو میرئەودال داگیرسابوو، بێ ھیچ ھۆیک پەلاماری ئەو میژە کۆنە شوشەیی دا کە لە ناوھەستی سالتۆنەکەدا بوو و لە جێگای خۆی ھەلگرت و بە ھەموو توانای خۆی کوتایەوێ بە زەویدا، شلپە و شریخەیی شکانی شوشەکەیی ھیندە بەرزبوو، تەواوی عیادەکەیی لەرانداوە، دکتۆری مام بە خێرای و بیوستان لە ژوورەکەیی خۆی ھاتەدەری و بەخێرای دەستکێشەکانی ھەلکێشا و بەرەو لای ئێمە ھات. لە ناو عیادەکەدا بوو قیژە و ھاواریکی زۆر، بەلام پێدەچوو میرئەودال وەستانی بۆ نەبیت. بە مستە ئەستورەکانی کێشای بە دیواریکی

ته‌نیشتی‌دا و هیزشی برده‌وه بۆ‌ئو پیاوه بچوکه‌ی به‌زه‌حمه‌ت هه‌ولی ده‌دا
 خۆ‌ی راست‌بکاته‌وه. مامم چووه پێشده‌می و هاواری‌کرد «میرئه‌ودال، ئارام
 به‌ره‌وه، له‌ سه‌ره‌خۆ، له‌ سه‌ره‌خۆ». میر ته‌کانیکی دا و پالێکی بچوکی نا به
 ماممه‌وه و دیسان به‌ره‌و لای کابرای به‌سته‌زمان هیزشی برد، که هیشتا
 له‌سه‌ر زه‌وییه‌که له‌سه‌ر چۆک هاواری‌ده‌کرد. ژماره‌یه‌ک له‌ نه‌خۆشه‌کان
 به‌ قیژه‌قیژ له‌ ته‌نیشته‌ میره‌وه هه‌له‌هاتن و چوونه‌ده‌ری، ته‌نیا که‌سیک له
 ژووره‌که‌دا مایه‌وه گه‌نجیکی چوارشانه‌ی به‌هیزبوو، ئه‌سمه‌ریکی بازو‌دار
 و قژ درێژ که به‌قیافه‌ت له‌ میرئه‌ودال به‌رزتر بوو. ئه‌و له‌ دواوه‌ باوه‌شی
 به‌ میرئه‌ودالدا کرد و به‌هه‌موو هیزی خۆ‌ی جه‌راندی و رایکیشایه‌وه بۆ
 دواوه. مامم کۆمه‌کی گه‌نجه‌که‌ی کرد و به‌ توندی میرئه‌ودالیان راکیشتا و
 منیش کۆمه‌که‌کردن تا بتوانین به‌ هه‌ر سێکمان له‌ سوچینکا توندی‌بکه‌ین،
 به‌لام مامم هاواری لێ‌کردین که رایکیشین و ببیبه‌ینه‌ ده‌ره‌وه. میرئه‌ودال
 وه‌ک که‌سیک تینیکی وه‌حشیانه‌ی تیگه‌راییت، جله‌وکردنی ئاسان نه‌بوو، من
 به‌هه‌موو توانای خۆم ده‌نگم به‌رزکرده‌وه و داوای یارمه‌تی و کۆمه‌که‌کرد،
 چهند جارێک به‌ ده‌نگی به‌رز قیژاندم که کۆمه‌ک و یارمه‌تی‌مان پێ‌ی‌سته.
 دوا‌ی چهند هاواریک سێ گه‌نج له‌ نوسینگه‌کانی ده‌ورو‌به‌ر و دوکانداره‌کانی
 سه‌ر جاده‌که‌ خۆیان کرد به‌ ژووردا و هاتن به‌ ده‌نگمانه‌وه. میرئه‌ودال
 وه‌ک جانه‌وه‌ریکی نه‌به‌ز و بی‌سه‌ره‌وت له‌ گیانیدا بیته‌، ته‌کانی توندی ده‌دا و
 به‌هه‌موو هیزی ده‌یویست له‌ چنگمان ده‌رباز‌بیته‌، چهندجار خه‌ریک‌بوو له
 ژێر ده‌ستی هه‌ر سێکمان ده‌رچیت و دووباره‌ به‌ره‌لا بیته‌وه. به‌لام هه‌موو
 جارێک گه‌نجه‌ قژ‌درێژه‌که وه‌ها مه‌حه‌کم و توند ده‌یگرته‌وه، ده‌رچوونی
 میری سه‌خت ده‌کرد. که کۆمه‌که‌مان بۆ هات، له‌ ته‌کانیکی تونددا به‌ هه‌ر
 شه‌شمان میرئه‌ودالمان پێ‌چدا و له‌سه‌ر زه‌وی له‌ ناو ورده‌ شوشه‌ی
 هه‌له‌پژاودا دامان به‌ زه‌ویدا، مامم له‌و جوله‌ سه‌خته‌دا که‌میک ده‌ستی چه‌پی
 بریندار‌بوو، به‌لام کابرای زل به‌ جۆریک نیشته‌ سه‌ر سنگی میر من ترسام

هه موو په راسوه كانى پيكه وه خه بكه ن و بوهرينه ناو زگى. هه موومان بۆ ماوه يه كى دريژ دهست و قاچيمان توند گرت، ئه و چيتر جوله ي نه ده كرد، بهلكو ته نيا توند و نه خوشناسا هه ناسه ي ده دا، هه ستمكرد هيدى هيدى ئارام ده بيته وه، تا دؤخيشى ئاسايى بايه ته وه سه رسامتر ده ينواند، وهك له ناكاو هوشيار بوو بيته وه و نه زانيت چى بووه، نه زانيت بۆ شهش پياو به و جوهره نيشتونه ته سه رى. دواى نزىكى پازده ده قيقه پؤليس گه يشته لامان، من له ناخى ده وه به زه يم به ميرئوده لدا هاته وه كه خوشى نه يده زانى بۆ واى ليه اته وه، به لام مامم زوو زوو ده يگوت «جه نابه مىر... جه نابه مىر... خه ريكه ده بيته پياويكى خه تر». پؤليه كان قؤله ستيانكرد و مشتگيريان له دهست نا و له زهوى به رزيانكرد وه، ميرئوده ل كه هه ستا و سه يرى منى كرد عاره ق و فرميسك پيكه وه له پوخسارى ده بارين. وهك قاره مانىكى بريندار و زامدار و ماندوو قزى ژاكاوى نيشتبوه سه ر ته ويلى. ئه و باوه رى نه كرد بوو پؤزىك شتىكى واى به سه ر بيت، مامم چوه ژوورى و به ته له فون مروارى خانى هاوسه رى ئاگادار كرده وه. ئه وه ده ستپيكيكى سه يربوو بۆ زنجيره رووداويكى غه مگين كه ئه وكات هيشتا به روونى له هه چه وه ديار نه بوون. مير له دابه زيندا شكسته و تيكشكاو ده ينواند... له و ساته دا بۆ ئيستىكى كورت هه ستمكرد، كه ئيمه زور بيتوانا و بيده سه لاتين. له و ساته دا هه م دكتور سيامه ند، هه م پؤليه كان، هه م من و ئه و گه نجه سه رسامانه ي كه نه يانده زانى بۆ وا به خروشه وه په لامارى ميرئوده ليان داوه، هه موو وهك خودى مير ته نيا و بيده سه لات بووين... بهلكو من هه ستمكرد، زور له مير ته نيتر و نه خوشتريشين.

دواى سه عاتىك له دهستبه سهركردنى مير نه و دال، له لايه ن پۆل سه وه، بارو دۆخى عياده كه گه پايه وه جىنگاى خۆى. من ته واوى ورده شوشه كانم كوكرده وه و كورسى و موزه كانم خسته وه سه ربارى خۆيان و داوام له نه خوشه كان كرد، كه له دهره وهى عياده كه و له سه ر شه قامه كانى دهوروبه رى كۆبوو بوونه وه بگه پينه وه ژوورئ. له و پۆژه وه ئيدى كاتىك سه خت و سه يرمان برده سه ر، ژماره يه كى زۆر له ميوانانى عياده كه، تووشى دهردى ئه و خه ونه بوو بوون كه وهك ئافات له شاردا بلاوده بووه وه. چيرۆكى ئه و خه ونه به جورىكى وه ها خيرا ته شه نه يده كرد، ئيمه ي ته واو په ريشان كردبوو. عياده كه بوو بوو به يه كىك له و جىنگا سه ره كيانه ي چيرۆكه كان پرويان تيده كرد. كه م جىنگا له شاردا وهك ئيمه خه به رى له جىنگا و شوينى بلاو بوونه وهى خه ونه كه هه بوو. به لام من تا ئه و كاتيش هه ستم به مه ترسييه كى گه و ره نه ده كرد، له و باوه ره شدا نه بووم شتىكى ترسناك به پژه ييت.

ئىواره يه ك، دواى ته واو بوونى هه موو نه خوشه كان، دكتورى مام منى بۆ ژووره كه ي خۆى بانگكرد و گووتى « پىنوار دانیشه ». يه كه مجار بوو دهنگى هينده دۆستانه بيت. به ماندوئيتى دهستكيشه كانى داكه ند و چاويلكه كه ي لادا و به ئارامى ماوه يه كى دريژ سه يريكردم و گووتى « گوئيگره پىنوار.

باش گوئیگره. من و تۆ و ئەم شارە پوژگارێکی سەختمان لە بەردەمدایه،
 سەختتر لەوهی بە عەقلماندا دیت. دەرگاکی دابخە و وەرە با قەسبەکەین». من هەستام و دەرگاکی داخست و گەڕامووە شوینی خۆم. سەیریکی جیدی
 کردم و گووتی «تۆ ماوێهەکی لەمەوبەر هاتی بۆ لای من، پوژیک وەک
 غەریبەیهەکی هاتی بۆ عیادەکه ... وایە یان وانیه؟». من بە هیمنی سەرم
 لەقاند و گووتم «بەلێ». مامم گووتی «گوئیگره پێنوار، من لە خۆرا تۆم
 نەهێناوەتە ئێره، دەزانم ئەوتەئێ لای من ئێشیدەهەیت، نە پوویەکی ئەوتۆم
 داوەتە تۆ و نە مەحەبەتیکی زۆرم پیشانداویت و نە موچەیهەکی بەرز، لەو
 پووهوه هەم لەسەر هەق بووم و هەم ناھەق. ئێمە خۆمان تایەفەیهەکی
 وشکین، هەتا کەسیکیشمان خۆشبویت، ناتوانین بە روونی خۆشەویستی
 خۆمانی لائاشکرابکەین، شتەکه لە فێترەتماندایه. دەلێن یەکیک لە مامەکانمان
 کاتی خۆی لە عەشقدای مردووە، بەلام تا ساتی گیانکێشان نەپوێراوە رازی
 خۆی بەیانبکات. تێدەگەیت... شتەکه لە خۆینتماندایه. چەندە خۆیندەواری
 و پلەئێ زانستیمان سەربکەوێت، ئەو شەرمە لە ناخماندا زۆرتر دەبێت.
 شتەکه فێترەتە، لەووه نەهاتوووە کە عاتیفەمان نییه. بەشەر هەموو وەک
 یەکی عاتیفەیان هەیه، عەشرەتی زەریاواریش شتیکیان بەرکەوتوووە. بەلام
 بەشەر هەیه دەتوانیت دەریبخت و بەشەر هەیه ناتوانیت ... من کە تۆم
 هێنایە ئێره، تووشی دەردەسەری زۆر بووم، خێزانەکەم دژم بوون. ژنەکەم
 حەزی بەو نەدەکرد، برازای خۆم بێنمە سەرئێشەکەم. خۆت دەزانیت
 خانمی من سەر بە بنەمالەئێ خانزاییه، خانزاییهکان کە یفیان بە ئێمە نایەت.
 باوکت برا گەورەئێ من، ئەو پیاوی بازارە... زۆرجار لە ژيانمدا حەزمکردووە
 وەک ئەو سەرۆت و سامانی خۆم بە کاسبی پەیدا بکرایە. بەلام من
 یەکیکم لەو کەسە بەدبەختانەئێ کە سەردەمێک دێلاوارم بەجێهێشتوووە و
 شەھادەیهەکم هێناوە. دەسال لە لێندەن خەریکی فێربوونی دەروونناسی
 بووم، پاستییەکەئێ پێنوار نەمدەوێست بگەرێمەووە، دەزمانی عێلمەکەم بە

که لکی ئیره نایهت، لیت ناشارمه وه که زۆری عیلمه که شم بیر چۆته وه، به لام با شتیکت پێلیم، خه لکی ئهم شاره دهروونیان نییه ... که ده لیم دهروونیان نییه، واتیمه که که ئیتر یه کسهره دهروونیان نییه و تهواو، وهک که سێک چاوی نه بیت یاخود لاقیکی له دهست داییت، نا... بیهینه پێشچاوی خۆت له ژیر ئهم شارهدا ده ریایهک مچه وه رات و یاقووتی سوور و ته لای ئه سل هه بیت، به لام به چی ده چیت که هه رگیز مرۆف دهستی پیا دا نه گات، به که لکی چی دیت، له ویدیو قاپیه کی حهوت قفلییه وه دیلکراییت و نه کریته وه... دهروونیش لیره وایه. من تا خویندنیشم تهواو کرد هه ر له و بره وایه دا بووم، جاریکی تر سه ر نه که مه وه به پۆزه لاتدا... به لام یهک ده فعه هات به سه رمدا و که رامه وه. مردنی باوکم و مه سه له ی میرات و دابه شکردنی مولکه کانی شیوی سه ی هه سه ن، هۆی سه ره کی که پانه وه م بوون. براکانم بریاریان دا بوو، که نه که پیمه وه هه موو شتی که له نیوان خۆیاندا به شبه کن و له هه ر جۆره میراتی که بیه شمه بکه ن. دلنیا بووم به بیست سال کاری به رده وام به ئه ندازه ی ئه و میراته م بۆ پهیدا نا کریت، له به ره وه وازم له خه یالاته عیلمیه کانم هینا. یه کجار وازم لیهینان، مرۆف له هه موو ئان و زه مانیکدا بزانیته. تۆ په نگه هه ندی شتت بیستیته، په نگه هه ندی شتی که م له میژووی ئهم شاره ی ئیمه یاخود ئهم خانه واده یه بزانیته. به لام که مه، پێنوار شه وه ی تۆ و براکانته و خوشکه کانت ده یزانن، که مه... با وه ربکه هه یج نییه. نه سلی ئه مرۆ زۆر گوێی له وه نییه جاران چی بووه، له وه شدا له سه ر هه قن، میژووی دیلاوار هه رچییه ک بیت، میژوویه کی گرنگ نییه، ئه سلهن گرنگ نییه، به لام په نگه ترسناک بیت، زۆر ترسناک بیت».

به رده وام سه یریده کردم، ده یو یست منیش پوو به روو له چاوانی بره وانم و خه یالم نه پوات. من شتی که له سه ر ژیا نی مامه سیا ده زانی، به لام نه مده زانی بۆ وه رگرته وه ی به شه میراتی خۆی له سه روهت و سامانی خانه واده که پاره وه ته وه، هه لبهت که تیشه ی خه یزانی ئیمه له سه ر سه روهت و سامان له وه

گه‌وره‌تر بوو که مامم باسیده‌کرد، به‌لام چونکه من ته‌ماحیکم نه‌بوو، ورده‌کارییه‌کانیم نه‌ده‌زانی. مامم که دلنیا‌بوو من به‌ه‌موو هه‌ستیکه‌وه گویی لئ ده‌گرم گووتی « پیتوار، له‌خانه‌واده‌ی ئیمه‌دا شتیک که له‌عاتیفه زیاتر کومانده‌کاته‌وه، هه‌زی به‌رده‌وامی هه‌موو براکانه له‌عیش و نوش... تو وانیت... من چهند ساله سه‌رنجی تو ده‌دم، له‌تایه‌فه‌ی ئیمه‌دا که بوغز ده‌که‌وێته به‌ینه‌وه، یه‌کیک داوه‌تیکی گه‌وره ده‌کات و هه‌موومان کۆده‌کاته‌وه، شه‌ویک هه‌موو پیکه‌وه داده‌نیشین، ده‌خۆینه‌وه و مه‌ستده‌بین. سه‌ماده‌که‌ین، گۆرانی و ته‌سنیفات هه‌که‌کانی ئهم پیده‌شتی دینا‌واره ده‌خۆنشین، دوا‌یی که هه‌لده‌ستین هه‌موو ئاشتین و براین... به‌تایبه‌ت من که مه‌ست ده‌بم، ئیتر ناتوانم به‌که‌س بلێم نا». دوا قسه‌کانی پتر بیزاری پتوه دیار‌بوو تا ئاسوده‌یی. که‌میک ریشی خوراند و گووتی «ده‌روون چالیکه به‌رده‌وام شتی تیده‌که‌ین و سه‌رقاپه‌که‌ی داده‌خه‌ین. ده‌روون لیتره گه‌نجینه نییه، به‌لکو گۆرپکی تاریکه که یه‌کجار داخرا ئیتر دووباره سه‌ری هه‌لنادریته‌وه... به‌لام هه‌ر ئیمه وانین، له‌و کاته‌وه‌ی گه‌راومه‌ته‌وه پۆزانه به‌چاوی خۆم ده‌بینم که ئینسان له‌م شاره‌دا به‌رده‌وام شتیک ده‌شاریته‌وه، ئهمه هه‌ر ده‌ردی تایه‌فه‌ی زه‌ریا‌واری نییه، هه‌موو شاره‌که به‌وجۆره‌یه، ئهم شاره سه‌رقاپیکی گه‌وره‌ی له‌سه‌ره... سه‌رقاپیک به‌س خودا ده‌زانیت که‌ی و کی خستۆیتییه سه‌ری، به‌لام پیتوار ئهو سه‌رقاپه خه‌ریکه شل ده‌بیت، ئه‌وه‌ش ئهو شته‌یه که من هه‌م دلخۆشم پتی و هه‌م لپی ده‌ترسم. ئه‌وه‌ی له‌میر ئه‌ودالت بینی ته‌نیا سه‌ره‌تایه. به‌لام نا‌کریت دانیشین، نا... شتیک هه‌یه ده‌جولیت. سیامه‌ندی زه‌ریا‌واری له‌و دکتۆرانه نییه هه‌روا دانیشیت، ده‌بیت شتیک بکه‌ین، ده‌مه‌وێت هه‌ندی شت بکه‌م، شاره‌که له‌پووی ده‌روونییه‌وه پتووستی به‌پتسا و یاسا هه‌یه، ئهم ماوه‌یه پتووستیه‌کی زۆرم به‌تو ده‌بیت، له‌مه‌ولا بقه‌ر کو‌ی چووم ده‌بیت تو‌م له‌گه‌لدا بیت. ئه‌مشه‌و فایلیکی تایبه‌تی بکه‌ره‌وه و ناوی بنی «فایلی خه‌ونه‌کان» یان هه‌ر ناویکی

تر که خۆت ده‌ته‌وێت، له‌مه‌ولا تۆ به‌رپرسی ئه‌و فایله‌ ده‌بیست، هه‌موو شتی که لای تۆ ده‌بیست... من چه‌ند ساڵه‌ له‌وه‌ ده‌ترسم... ده‌ترسم، ئه‌م شاره‌ ده‌ستبه‌ریت و ده‌رگا‌کانی ناوه‌وه‌ی خۆی بکاته‌وه‌... ده‌بیست چی تیدا بیست... خۆای که‌وره‌ ده‌بیست چی تیدا بیست؟».

من ته‌نیا گویم ده‌گرت... مامم وه‌ک هه‌میشه‌ چاوه‌پوانی قسه‌ی من نه‌بوو. به‌لام به‌ر له‌وه‌ی هه‌ستیت و خۆی بگوریت گووتی «من ده‌زانم تۆ له‌ که‌سی تر ناچیت، تۆ له‌ تایه‌فه‌ی زه‌ریا‌واری که‌رێ، له‌ هه‌موو شاره‌که‌ شدا که‌سی وه‌ک تۆم نه‌دیوه‌! ئه‌وانه‌ی ده‌یانگووت پێنوار به‌ که‌لکی ئه‌م کاره‌ نایه‌ت به‌ هه‌له‌ داچوون. هه‌موو به‌هه‌له‌ داچوون، هه‌ر هه‌موویان. من خۆم فه‌راسه‌تیکی باشم هه‌یه‌، ئاده‌مناسم، زۆجار بووه‌ ژن و می‌تردم له‌ دووره‌وه‌ بیه‌یوه‌ و زانیومه‌ بۆ یه‌ک ده‌گونجین یان نا. تۆ ئه‌هلی کتیییت، کتیییش ئێنسان یان ده‌کات به‌ درنده‌ یان ده‌یکات به‌ مرو‌ف... ده‌بلێ وانیه‌. تا ئێستا خراپه‌یه‌کم له‌ تۆ نه‌دیوه‌، ئه‌وه‌ی له‌ هه‌ر شت زیاتر له‌ تۆدا ده‌مجولینیت، هه‌منیه‌... راستده‌وێت، من زۆر چه‌زم له‌و هه‌منیه‌یه‌، به‌لام زۆریش لێی ده‌ترسم. هه‌ستیتی خراپم هه‌یه‌ که‌ تۆ شت زیاتر ده‌زانیت له‌وه‌ی ده‌ریده‌خه‌یت. ته‌نیا شتی که‌ ئاسوده‌م ناکات چاوته‌، شتی که‌ تیدا به‌ ده‌لیت تۆ زۆرتر ده‌بینیت له‌ من، ئه‌وه‌ش په‌ستمه‌کات».

ئو پو‌ژه‌ نه‌مه‌زانی، قسه‌کانی مامم هه‌ولێکه‌ تا له‌ داها‌تو‌دا به‌ هه‌موو ئه‌و نه‌خشه‌ و پلانه‌ پازیم که‌ له‌سه‌ری ئه‌و دا‌خوله‌خۆن. ستایشی بۆ من، هه‌لدانی قولاییکی شیرین بوو، بۆ ماسیه‌که‌ هه‌موو ژیا‌نی له‌ ئاوی تالدا مه‌له‌ یکردبوو، ده‌یویست به‌ر له‌وه‌ی ئه‌م سه‌رده‌مه‌ ده‌ست پێیکات، به‌ سو‌ز و می‌هر، من بخاته‌ ژێر پێکی خۆی. مامم پێشتر به‌و جو‌ره‌ قسه‌ی نه‌کردبوو، یه‌که‌مجار بوو قسه‌ی له‌و جو‌ره‌م لێ ده‌بیست... نا، من نا‌لیم پیاویکی درنده‌بوو، به‌لام پیاویکیش نه‌بوو ئاسان ستایشی که‌سیکی وه‌ک

من بکات که دواچار له باشترین هه لسه نگانندان، ته نیا وهک برازه یه کی ژیر و ناوازه ده یینیم. ویستم سهیری چاوی بکه م، تا باشتر تیگه م ده لیت چی، وهک بترسیت پروو یکرد به و دیودا و به منی گووت «دوو سال له مه و بهر تو هاتی بۆ لام و گووتت ده توانم خه ونی ئه وانی تر ببینم...». ده مزانی مامم ده لیت چی، ده ستوبرد پیشی که وتم و گووتم «جه نابی دکتور، له میژه ئه و توانایه م نه ماوه». مامم وهک باوه رنه کات، سه یریکی پر گومانی کردم و گووتی «ئه مجاره هه ر کات خه ونی که سیکێ ترت بینی، ئاگادارمبکه وه». ئه وه دوا پرسته ی گرنگی نیوانمان بوو له و ئیواره یه دا. من که رچی شتیکی ئه وتۆم نه گووت، به لام بۆ یه که مجار هه ستم به سه رکه وتنیکی نه ینی کرد. کاتیک مامم جانتاکه ی هه لگرت و له عیاده که چووه ده ری. هه ستمکرد ئه مپرو... ته نیا ئه مپرو ژیا نی پاسته قینه ی من ده ستی پیکردوه.

سەردانی ئەو پۆژەمان بۆ مۆزەخانە، لە بەر داواوەکی بە پێوەبەری پۆلیس
 ھەلۆەشایەو. عەقید بابەتاھیری وەزیری، بەیانی زوو ناردبووی بە دوا
 مامدا، دەبوو سەعات یازدە لە نوسینگەی جەنابی عەقید بین. مامە سیام
 سووربوو من لەگەڵ خۆیدا بەریت، نەک ھەر ئەو، کە بەیانی ھات بۆ
 عیادەکە، چەندین بەند کاغەزی سپی و پیکۆردیکی نوێ و چەندین جۆر
 شوشە مەرەکەب و قەلەمی کپیوو. بە پەلە منی نارد بۆ لای سەرتاشەکە
 ژیرمان و گووتی سەر و قزت بەجۆریکی گونجاو پیکبخە و ھەولیدە لە
 لای «سدقی» کراسیکی تازە ی سادە بەئیت و لەلای ھەسەنی بۆیاغچی
 پتلاوکانت بۆیاغبکەیت. پێمی گووت «لێرە بەدواو ھەوانیە کارمان زۆر
 بکەوێتە جیگا پەسمییەکان، دەیت ھەردوو کمان قەد و قیافەتیکێ باشمان
 ھەیت. چووینە ھەر جیگایەک بزانی کاری گرنگمان لە دەست دیت». من
 بەخیرایی خۆم ئامادەکرد و لە نزیکی دەو نیودا بە سەرپووخساریکی
 نوێو لە بەردەم مامە سیامدا وەستابووم. ھەستمکرد دکتۆر گەلیک کەیفی
 بەم خۆگۆرینە نوێیەم ھات. ئیستا لە گەنجیکی زیرەک و جوان خاس
 دەچووم، ئیتر ئەو بێ دوودی دەیتوانی من وەک یاوهریک بخاتە دوا
 خوی و شەرم لە پوختار و جل و بەرگم نەکات. لە بری ئەوێ بە
 فیاتە کونەکە ی مامم بپۆین، لە بەر عیادەو تاکسییە کمان گرت و تا بینای

پۆلیسخانهی مه که زی نه وه ستاین. دیاربوو عه قید بابه تاهیر به شه و قه وه چاوه پروانی کردوین. تا ئه و کات هیچ به پێوه به ریکی پۆلیسم نه دیبوو، عه قید بابه تاهیر سێ جار له هه ر مرۆفکی ئاسای زلتر بوو، هینده زل بوو، هه ر چاوم پیکه وت خه ریکبوو بده مه پرمه ی پیکه نین. بۆ ئه وه چاک بوو، له گه ل سیرکیکی گه رۆکدا دونه ا بگه ریت و زلیتی خۆی نمایشکات و بالای دیو ئاسای پیشانی خه لکانی دی بدات، نه وه ک لیره دلی به م کاره پوچه ی خۆی خوشییت. من پیم سه یربوو له شاریکی گه و ره و بینه زمی وه ک دیلاوارد، مرۆف هیند بێ میتشک بیت، بییت به به پێوه به ری پۆلیس. من و مامم سلوامانکرد و خۆمان به جه نابی عه قید ناساند که به په شوکانه وه پێشوازی لیکردین. دیاربوو عه قید زۆر شه ژاوه، گووتی «دکتۆر بمانبۆره، باوه ریکه ئه م شاره له زه مانێ جه زه رته ی نوحه وه هه یه، به لام تا ئیستا نه بووه له کاروباری پۆلیسدا ئیشمان بکه و یته ده رووناس، به خودا تا دوینی شه و شتیکم له سه ر ده رووناس نه بیستبوو، ئه سلان تا ئیستاش نازانم وه زیفه ی ته واوه تی جه نابتان چیه، به لام ماوه یه که شار وه ک خۆی نه ماوه، هیچ له شوینی خۆی نه ماوه... لیره خه ریکه ته وقیفخانه که پرده بییت. نزیکه هه شت سه له به پێوه به ری پۆلیسم، له دوا ی کۆچی دوا ی بابه ره سو لی باوکه مه وه من له سه ر ئه م کورسییه م که ئیوه ده یبینن، به لام هیچ کاتیک نه بووه دیلاوار وا پر شه ر و ئاژاوه بیت، هه موو شتیکمان کردوه شاره که له ئه من و ئوماندا بیت... ئیستا سێ قاوشی گه و ره مان له هه پس و خه لکی زنجیر له پێ پر کردوه، زۆریان له بارو دۆخیکی ناله باردان. خۆم زۆر سه ر له شته کان ده رناکه م، بابه عه لی کوپم هه موو شتیکتان بۆ پرونده کاته وه. دکتۆر گیان هه رچی شتیگ له ده ست من بیت، بۆ ئاسانکاری ئیشی ئیوه له خزه تدام و ئینشه لا درێغی له منه وه نابینن. فه رموون دانیشن، ئیستا بابه عه لی بانگده که م... دانیشن قوربان، دانیشن».

خۆی هه ستا و چووه ده ری و که میکی پێچوو له گه ل کوپکی گه نجی

سپیکه‌له و پروخوشدا هاته ژوورئ. ده‌بوو گه‌نجه‌که له‌گه‌لمان بێت بۆ ناو ته‌وقیفخانه‌که. گه‌نجیکی زۆر وریا و به‌ و یقار بوو، به‌ پێچه‌وانه‌ی باوکییه‌وه ده‌ستیک جلی شیکی پۆلیسی پۆشی بوو. له‌ پێگا کو‌ره‌که به‌ زمان و شیوازیکی جیاواز له‌ باوکی قسه‌یکرد. گووتی «من پێشنیارم داوه‌ته سه‌رۆکی پۆلیس که په‌نا بۆ ده‌روونناس ببه‌ین، به‌وه‌دا له‌ ئێوه زیاتر هیچ ده‌روونناسیک له‌ شاره‌که‌دا نییه، ناچار په‌نامان بۆ ئێوه هێنا. دوینی شه‌و من خۆم پرسیارم له‌ میرئه‌وداڵ کرد و زانیم هه‌ندێ له‌ گیراوه‌کان نه‌خۆشی ئێوه‌ن. له‌ ماوه‌ی هه‌فته‌یه‌که‌دا زیاتر له‌سه‌د و بیست گیراومان هه‌یه، که به‌ هۆی توندوتیژی و په‌لاماردانی بێهۆ و شه‌پانگیزی کتوپره‌وه که وه‌ک نۆبه‌تیک هاری تووشیان دیت هاتوونه‌ته ئێره. شتیکه وه‌ک په‌تایه‌کی کتوپر، ئه‌وه‌ی ئێوه له‌ عیاده له‌ میرئه‌وداڵتان بینی بوو، نزیکی بیست شه‌وه له‌ زۆر که‌س و له‌ زۆر جێگای تر دا پرووده‌دا. تا دیت ژماره‌کان به‌رزده‌بنه‌وه، به‌ جۆریک ئێتر مایه‌ی نیگه‌رانییه... ئیمه‌ لیتره له‌ ته‌وقیفخانه‌که جێگایه‌کی ترمان نییه، به‌لام زیندانیش هه‌مان کێشه‌ی هه‌یه... من خه‌به‌ری ئه‌وه‌شم هه‌یه که جه‌نابتان له‌ زیندانیش بوون. مرۆف ده‌سته‌پاچه ده‌بێت». گه‌نجه‌که گه‌لێک جوان و پاراو قسه‌یده‌کرد، نه‌ خۆی و نه‌ شیوه‌ی قسه‌کردنی له‌ پۆلیس نه‌ده‌چوو. ناوه‌که‌شی لای من زۆ سه‌رنجراکش بوو، بابه‌عه‌لی وه‌زیری، هه‌ستمکرد به‌ هۆی ئه‌م ناو و قیافه جوانه‌وه پاشه‌پۆژیکی پروونی له‌ ئیداره و ده‌وله‌تا ده‌بێت. من و مام سه‌ره‌تا ته‌نیا گویمان ده‌گرت، دواتر ئه‌و به‌ره‌و هۆلی یه‌که‌می ته‌وقیفخانه‌که بردینی، له‌وێ میرئه‌وداڵمان له‌ده‌ستیک بیجامه‌ی سووردا بینییه‌وه، هه‌موو گیانی میر له‌ زنجیردا‌بوو، پێده‌چوو له‌ پۆلیسخانه‌ش هه‌را و زه‌نای کردبێت و کێشه‌ی نابێته‌وه. مام پرسى بۆ میرئه‌وداڵ وا له‌ زنجیردا‌یه، یاوه‌ره‌که‌مان گووتی «له‌دوینی شه‌وه‌وه سێ جاری تر نۆبه‌تی هاری گرتویه‌تی. به‌هۆی قیافه‌تی زلییه‌وه پاسه‌وانه‌کان ئاسان بۆیان کونترۆل

ناکریت. دوینی شهو په لاماری زیندانییه کی داوه که دهلیت دیته خه وم. راستیه که ی جهنابی دکتور، ئیمه لیره نازانین حیسابی چی بۆ ئه مانه بکهین. ئایا شیتی ئاسایین، یاخود تاوانباری ئاسایین. هه موو به جوړیکی له پاده به در شه پانی دهین. کیشه که چهند په یوه ندی به ئاسایشی شار هوه هه یه، هیتدهش موشکیله یه کی یاساییه. ده بیت بزانی ئه مانه په وانیه دادگا و زیندان بکهین یان شیتخانه یه کی تایه تیان بۆ بکهینه وه». بینینی میرئ هودال له وه هه موو زنجیره دا، زور دل ته نگیکردم، هه ستمکرد که سیک کی له وه باشت و به و یقارتره، وه ک شیتیکی له زنجیرنراو کوتایی بیت. ئیستا شیوه ی هار و فیکیریکی ته وای گرتبوو. مامیشم په نجه یه کی خستبووه سهر لئوی و به جوړیک وه ک قبول تیفکریت سهیری هه موو زیندانییه کانی ده کرد. به هیمنی سهیری هه سس قاوشه که مان کرد، زیاد له ده زیندانیمان بینی که وه ک میرئ هودال له زنجیردا بوون. ئه وانی تریش به گشتی بینخه وی و ترس له چاویاندا بوو. بابه علی گووتی «هه یه که یان لایه نیکه م پوژی سس جار تووشی ئه و فیه دین. زور به ی جار زیندانییه کان خویان یه ک یه کتری جله وده که ن، به کومل دمنیشن سهر ته وقه سهری نه خوشه که تا په لبه سستی ده که ن و ئارامیده که نه وه، له م هه فته یه دا ده یان جار شتی له و جوړه له قاوشه کاندای روویانداوه، خویان پییده لئین هاری. به لام هه ندی جاریش وای پیوسته دکات پولیسه کان بینه ژووری و خویان دهست به کاربن. شه وان حالیان زور خراپتر ده بیت، به شه و هه موویان خه وده بینن، هه موو ده لئین پیکه وه یه ک خه ون ده بینن. واهه سته ده که ن که سیک دیته خه ویان و سهری ئاره زوویه کی خنکاو له ناخیاندا هه لده داته وه، دوی ئه وه هه موو تووشی ئه م حالته دین. حه زده که ن یه کیک بکوژن. حه زده که ن ئه و که سه بدوزنه وه که دیته خه ویان، ئاره زووی ناو خه ونه که دواتر وازیان لینا هیتیت».

له که پانماندا، بابه علی به جوړیکی ورد هه ندی خه ونی بۆ مام گتیا وه که له کاتی لپرسینه ودا له ده می زیندانییه کانی بیستبوو، منیش و مامیش

له‌و هه‌فته‌یه‌دا چهنده‌ها جار ئه‌و خه‌ونه‌مان بیستبوو، خه‌ونه‌کان هه‌مووی یه‌کیک بوون، ته‌نیا هه‌ندێ دیکۆر و پاشخان و هه‌ستی به‌چوک له‌ ناوی‌دا ده‌گۆران. دوا‌جار مامم به‌ تیفکرینیکی قووله‌وه‌ گووتی «بیگومان ئه‌مانه‌ تاوانبار نین، هیچ یه‌کیک له‌م زیندانیانه‌ تاوانبار نییه‌. من ئیستا شتیکی پروونم له‌سه‌ر خه‌ونه‌که‌ بۆ ناگوتریت، ده‌بیت زیاتر بگه‌ڕیم، زیاتر تیبگه‌م... به‌لام، کیشه‌که‌ له‌وه‌دایه‌ که‌ ئه‌گه‌ر لی‌ره‌ رایان نه‌گرن، ده‌یانبه‌ن بۆ کوێ». باب‌عه‌لی گووتی «شه‌و له‌گه‌ل فه‌رماندار کۆبوونه‌وه‌مان هه‌یه‌، پێویستیمان به‌ راپۆرتیکی ئێوه‌ هه‌یه‌. تا ئیستا له‌ شاره‌که‌دا شتیکی نییه‌ ناوی پشکنینی ده‌روونی بیت، که‌ ئه‌مه‌ عه‌یبیکی ترسناکی ده‌زگای پۆلیس بووه‌. من له‌ سێ سالی رابوردوودا چه‌ندجار پێشنیاری دانی پشکنینی ده‌روونیم بۆ هه‌ندێ زیندانی کردوه‌. به‌لام لی‌ره‌ شتیکی له‌و جو‌ره‌ بوونی نییه‌. ئینسان شیت یان عاقل دیته‌ دنیا و ده‌مریت. شاره‌که‌ هیدی هیدی پێویستی به‌ شیتخانه‌یه‌ک هه‌یه‌، به‌وه‌دا ئێوه‌ تاکه‌ پزیشکی ده‌روونین دروستکردنی شیتخانه‌ بێ ئێوه‌ نابیت... تاکه‌ که‌سێک بتوانیت ئه‌و شیتخانه‌یه‌ بیات به‌رێوه‌، ئێوه‌».

دیلاوار هیچ شیتخانه‌یه‌کی نه‌بوو، شیتخانه‌کان به‌ره‌لا و له‌ کوچه‌ و بازاراندا ده‌زیان. ئه‌و پۆژه‌ مامم هیچی نه‌گووت، ته‌نیا بیریده‌کرده‌وه‌. باب‌عه‌لی دووجاری تر داواکه‌ی دووباره‌کرده‌وه‌. مامم که‌ له‌ تیفکرینیکی قوولدا بوو گووتی «ده‌بیت بیریکی ورد له‌ هه‌مووی بگه‌مه‌وه‌، بیگومان من دوینی له‌ زیندان بووم، شته‌کان پێویستیان به‌ کۆبوونه‌وه‌یه‌کی گه‌وره‌ هه‌یه‌. ده‌بیت بریاری خیرا بدریت».

من تا ئه‌وه‌کات نه‌مه‌ه‌زانی که‌ مامم چه‌ند دۆخه‌که‌ به‌ ناجۆر و خه‌ته‌رناک ده‌بینیت. به‌لام بینینی ئه‌و هه‌موو زیندانه‌ هه‌ردووکه‌مانی دوودل کردبوو. پۆلیسه‌ گه‌نجه‌که‌ گووتی «من پێویستیم به‌ راپۆرتیکی ده‌روونی هه‌یه‌،

يان بەرپزتان خۆتان راپۆرتىك ئامادەبەكەن ياخود خۆتان لە تەكمدا وەرن. بەلام بەر لە ھەر شت واى بەباش دەزانم ئىوھ چاوتان بە ھەندى لە زىندانەكان بکەوئیت و چىرۆكەكەيان وردتر بزائن تا بتوانن راپۆرتى خۆتان بە باشى بنوسن، باوەردەكەم لە دۆخىكى وەك ئىستادا جەنابى فەرماندار زۆر گوئى لە ئىوھ دەگرئیت».

دىاربوو گەنجهكە تەواو خۆى بۆ قسەكانى ئامادەكردو، پۆشتن و رەفتارى بپروا بەخۆبوونىكى تىدابوو كە زۆر بۆ من نامۆ و شایەنى ستایش بوو، بەتایبەت من خۆم ھىچ كات توانای ئێوھم نەبوو لە بەردەم غەریببەندا بەو بپروا زۆرەوھ دەربكەوم. من و مامم ئێو پۆژە چاوپىكەوتنى تايبەتمان لەگەل نزىكى شازدە دىلدا ئەنجامدا كە زۆربەيان كۆپى گەنج بوون، ئامانجى سەرەكىمان ديارىكردنى نیشانە و ھۆكارەكانى نەخۆشییەكە بوو. من ھەموو چاوپىكەوتنەكانم لەسەر كاسىتە بچوك و تايبەتەكان تۆماركرد و چەندىن جار گویم لىگرتنەوھ. كۆكردنەوھى زانىارىيەكان شتىكى سەخت نەبوو، ھەموو دىلەكان يەك چىرۆكىيان دەگىرايەوھ. دواى چەند سەعات كاركردن مامم پەيمانى دا راپۆرتىكى گونجاو بۆ بەرپوھەرايەتى پولىس ئامادەبكات.

ئێو پۆژە لە زۆر پووھەوھ بۆ من گرنگ بوو، لە نزىكەوھ چەندىن پرسىارم لە مامم كرد، دەبوو پىكەوھ بگەینە ھەندى دەرنەجام. مامم گووتى «زۆر دەرنەجامگىرى گرنگ لە ژياندا بە ھۆى زانستەوھ نایەنەدى. زانست تەنيا مرۆف فىردەكات چۆن بىربكاتەوھ. مرۆف بۆ كىشە قورس و گرئ كۆيرەكان زياتر پىوئىستى بە مەنتىق و خەيال ھەيە». مامم بەو قسانە دەيوئست منىش لەگەلیدا بىربكەمەوھ و بۆچوونى خۆمى پىلنم.

نەخۆشەكان چەند نیشانەيەكى ھاوبەشيان ھەبوو، لە كاتى ئاسايیدا ترس دايدەگرتن، ترسىك وايدەكرد حەزبەكەن چوار دەورىان قەرەبالغ بىت.

له ناو ده‌سته و تاقمی گه‌وره‌دا بن، پێکه‌وه‌بن و یه‌ک خۆیان به‌یه‌که‌وه بنوسین. به‌لام هه‌ر ئه‌و ترسه‌ وای له‌ هه‌ندیکێ دییان ده‌کرد بچنه‌وه ناو خۆیان، کرژ و گرمۆله‌بن، ده‌ست و قاچیان توند پێکه‌وه بنوسین و وه‌ک یه‌کیک له‌ سامی شتیکی گه‌وره‌ کوڕ بووبیت، سه‌ر بخه‌نه به‌ینی ئه‌ژنۆیان و هه‌ولبه‌دن بێ ئه‌ندازه‌ بچوک بینه‌وه، هه‌ندیکیان ئازاریکی سه‌یریان له‌ ملیاندا هه‌ست پێده‌کرد، وه‌ک چه‌قویه‌کی راستی گوشتی گه‌ردنیانی برییت، هه‌ندیکیان ملیان به‌ شتیکی ئه‌ستور پێچابوو، چونکه‌ ترسی ئه‌وه‌یان بوو یه‌کیک ئامبازیان بیت، له‌ هه‌ندیکیاندا پله‌ی شه‌پانگیزی به‌رزتر بوو، توپه‌تر و جه‌نگاوه‌تر ده‌یاننواند، له‌ هه‌ندیکێ دیشدا پله‌ی ترس و خۆشاردنه‌وه‌ بالاتر و به‌هێزتر بوو.

مامم گووتی «باوه‌رم به‌ بوونی خه‌ونیکێ وه‌ها نییه، خه‌ونه‌که‌ بوونی نییه، به‌لام ده‌بیت هه‌موو وا په‌فتاربه‌کین، وه‌ک ئه‌وه‌ی ئه‌و خه‌ونه‌ بوونی هه‌یه». قسه‌کانی مامم بۆ من سه‌یربوو، من ده‌مزانی ده‌رووتناسه‌کان گرنگیه‌کی تایبه‌ت ده‌ده‌ن به‌ خه‌ون، به‌لام هه‌ستمکرد مامم ده‌یه‌ویت نه‌یتی خۆی نه‌درکینیت و هه‌یج له‌ سه‌ر ئیشه‌که‌ی خۆی ئاشکرانه‌کات. من به‌ گومانه‌وه‌ سه‌یرمکرد و گووتم «پیتویه‌ خه‌ونه‌که‌ ته‌نیا درۆیه‌ و هه‌یجی تر، چون؟ نابینیت هه‌موو به‌ ده‌ستییه‌وه‌ داغانن». مامم که‌میک بیریکرده‌وه‌ و گووتی «نا. پینوار ترسناکترین خه‌ون ئه‌وه‌یه‌ که‌ مرو‌ف به‌ هوشیاری ده‌بینیت. باوه‌رم به‌ خه‌ونی بیهۆشی نییه، خه‌لکی ئهم‌ شاره‌ ده‌منی سه‌له‌ ده‌وری مرو‌فی ساغ و ته‌ندروست ده‌بینن، ئیستا جو‌ره‌ شیتیه‌که‌ هه‌یه‌ هاو‌ته‌ سه‌ر. هه‌یج شتیک له‌وه‌ خراپتر نییه‌ ئینسان شیتیتیه‌کانی خۆی به‌شاریته‌وه‌، دیلاوار شاریکه‌ شیتیتیه‌کانی خۆی ده‌شاریتیه‌وه‌، ئه‌وه‌ش زیاتر و زیاتر شیتیده‌کات، ژیان ئه‌وه‌یه‌ بتوانیت شیت بیت، ئازادی ئه‌وه‌یه‌ بتوانیت تائه‌وپه‌ری شیتی شیت بیت، به‌لام له‌ دیلاوار نه‌عه‌قل و نه‌شیتی بوونیان نییه، هه‌مووی شتیکی تره‌، شتیکی تره‌، مامۆستایه‌که‌م هه‌بوو

سهی فەتحوڵا، به رحمت بینت دەمی سالا مردوه، دهیگوت له دیلاوار
- زیرهکی گهزەکان - کوشتووینی، بهلێ زیرهکی گهزەکان. ئەوهی ئیستا
بلاوبۆتهوه نه دەردی شیتییه و نه دەردی عەقل، بهلکو زیرهکی گهزەکانه.
ئیمهش چارمان نییه، جگه لهوهی لهگهڵ زیرهکی گهزەکاندا برۆین». من
پرسیم «مامه گیان، بهلام تکایه... نهینی ئەو کهسه چیه که له ههموو
خهونهکاندا دهردهکهوێت. ئەو کهسه کییه؟ چ کارهیه؟» قۆلی گرتم و
وهک بیهوێت سهرزهنشتم بکات گووتی «ئاسانه بزانیین کییه. ئەو کهسه
هیچ کهس نییه، هیچ کهسێکی دیاریکراو نییه، دهکریت من بم، تۆ بیت،
یان ههر بێگوناھیکی تر». ئینجا کهمیک توند رایوهشاندم و وهک بیهوێت
له بیهوشییهک وریامبکاتهوه گووتی «باش بزانه، ئەوهی پێت دهلیم نرخێ
خۆی هیه. ئەم شاره پێوستی به قوربانییه ... من لهو پۆژه دهترسم که
ههر مڕۆقه و پێوستی به لاشهیهک بیت. گوئیگره، دهبیت به وردی له
رابوردووی دیلاوار تێبکهین. سبهی دهبیت بێ وهستان بچین بۆ موزهخانه
بۆ لای پرۆفیسۆر بهنام، ئەو تاکه کهسێکه دهتوانیت یارمهتیمان بدات...
دهمهوێت شتیکی زیاتر لهسهه دیلاوار بزانم».

من زۆر بیرم له قسهکانی کردهوه و پرسم «بهلام قهت بووه پێشتر
شاریک له شارهکان ههموو یهک خهون ببینن، چۆنه شتیکی وهها لێره
پودهات؟». مامم سهیری کردم و گووتی «خهلکی دیلاوار له شتیکی
دهترسن، شتیکی خراپ بهریوهیه. شتیکی ترسناک بهریوهیه. دهبیت
بیربکهینهوه بزانیین چی بۆ خهلکی ئەم شاره پێوسته؟ نا من کهشبین
نیم، کهشبین نیم».

ئىوارە دووبارە عەقید بابە تاهیری وەزیری بانگی کردینە وە و پیتی راگە یان دین
 کە دەبیت لە گەل بابە عەلی کورپیدا بچین بۆ دانیشتنیکی تایبەتی لە گەل
 جەنابی فەرماندار و «لیوا یاسین» حاکمی سەربازی. من کەمیک سەرسام
 بووم، ئەو دووانە دوو پایە دارترین فەرمانرەوای دیلاوار بوون. گەیشتن
 بەوان و بینینیان لە دۆخی ئاساییدا کاری نە کردە بوو. ئەو هی ئیستا ئیمە
 هەروا سووک و ئاسان دەچووین بۆ بینینیان، شتێکی ئاسایی نە بوو.
 هەوا زۆر گەرم بوو، هاوین تا دەهات بێرە حمانە تر دەیکوتاین، ئەو پۆژە
 تەپۆتوزیکی خەست لە باشوورە وە ئاسمانی سەر دیلاواری گرتبوو. ئەو هی
 مامم لە ناکاو کەوتبوو بەرچاوی بەرپرسە بالاگان و ئیشە کە ی بوو بوو
 بە جینگای سەرنجی ئەوان، لای من شوینی خۆشحالی نە بوو، بەلام خۆی
 گەلیک کە یفی پێدە کرد، لە پال نیگەرانییە زانستییه کانییا، هەستیدە کرد لەم
 رینگایە وە ئەستێرە ی پۆشتەر دەرەوشیتە وە. ئەو ئیوارە یە لە بری ئەو هی
 لە بینای فەرمانداری کۆبیینە وە، داوە تی مالی خودی فەرماندار بووین.
 من سەرەتا سەیرم لیھات کە دانیشتنیکی بە وجۆرە لە مالدای بکریت، بەلام
 پۆلیسە بۆشناخ و خۆش پوخسارە کە بۆی پوونکری نە وە کە چەندین سالە
 زۆربە ی کۆبوونە وە گرنگە کان لە مالی بەرپرسە بەرزە کاندای دەرکرین و لە
 سەر سفرە ی خواردن و خواردنە وە ی پازاوە ئەنجام دەرین.

مالى فرماندار له باكوورى ديلاوار بوو، راستيهكهى من گهرچى خۆم به گهړوك و شارهزاي ديلاوار دهزانى، بهلام بۆ گيشتن به مالى فرماندار كومهليك شهقام و گهرهكى نويمان بينى كه پيشتى له ديلاوار نه مينيبيوون. ياوهكه مان گووتى «ديلاوار له وه گورهتره مرقف بتوانيت هموى ببينيت. له ستهترى شاردوا وه ستهكهيت له شاروچكهيهكى بچوكدايت، بهلام وانپه، من چهند وهخته بهرپرسى بهشى نهخشه و پلاندنان و ريځخستى له پوليس، هميشه كيشم له گهل گورهى نه شارهدا هه بووه». سهيربوو بهلامه وه كه بابعهلى وهزيرى له بهيانپه وه تا ئيستا نه ماندوو بووبوو، نه شتيك له قيافهى تينكوو بوو، نه چرچي كوتبووه جله پوليسييه جوانه كانپه وه. له دله وه غمم له وه خوارد كه بۆ دهبيت گهنجيكى وا جوان و به توانا، پاشه پوژى خوى به پوليسه وه گرنيادات، بهلام دواتر زانيم كه له سيستمى دابهشكردى دهسلاتدا له ديلاوار، هر بنه مالهيه و بواريكى كاركردى بۆ براوه ته وه، واته دهميك كه دهسلات له نيوان تايهفه و خانهواده جياوازه كاندا بهشكراوه، بنه مالهى «وهزيرى» ئيدارهى پوليس و گومرگيان بهر كهوتوه و ئيستاش نه وه له دواى نه وه، پوليسى ديلاوار له بن دهستى نه وانه.

نه و ئيوارهيه ته پوتوز به جوړيک بوو، كه من و مام دابهزين دهتگوت له بهرميليك خوليان هه لكيشاوين، هموو سهر و قامهتمان تۆزبوو، به پيچه وانهى ياوهكه مانه وه كه ههستم نه كرد گهرديكى وه هاى لى نيشتيبت. جهناى فرماندار له بهردهرگاوه پيشواى لى كردين، پياويكى بالا مامنه و هندی سميل زهرد بوو، چاويكى كال و مهكر بازانهى هه بوو، سهليقهيهكى جوانى له ريځخستى جل و قز و پيلاوهكهيدا به خهرج دابوو، دواى به خيرهايتيكي گهرم ئيمهى رينماييكرد بۆ دهستشورييهكى زور پاك و بريقه دار كه هيجى له و تهوالپته پيس و بوها تووانهى ناو ئيدارهكانى شار نه دهچوو، له وى خزمهتكارىك كه جلى تايبهتى له بهردابوو، كومهكيكردي.

ته‌واو خۆمان له ئاسه‌واری ته‌پوتۆزی ته‌مڕۆ پاک‌بکه‌ینه‌وه، ده‌مو‌چاومان بشۆین و به‌هه‌یه‌ئه‌تیکه‌وه که مایه‌ی شه‌رم نه‌ییت به‌چینه‌ سه‌ر سه‌ره‌ی فه‌رماندار. جه‌نابیان وه‌ک خۆی ده‌یگوت، سه‌ره‌یه‌کی جوانی له‌سه‌ر شه‌ره‌فی تاقانه‌ دکتۆری ده‌روونی دی‌لاوار پیک‌خستبوو. چه‌ند جارێک خۆی ئه‌وه‌ی دووباره‌کرده‌وه که داوای لێ‌بوردن ده‌کات که چه‌ند وه‌خته نه‌یزانیوه زانیه‌کی ده‌روونی وا که‌وره له‌ دی‌لاوار ده‌ژی. جگه‌ له‌ جه‌نابی فه‌رماندار که ناوی «عه‌بدولسه‌لامی ماروف» بوو، حاکی سه‌ربازیش له‌وئ بوو که پیاویکی جیدی و مۆن دیاربوو، هه‌ر به‌ حاکم بانگیانده‌کرد، نه‌قیب زرار و دکتۆر حسامه‌دینیش، له‌گه‌ڵ دکتۆر مالیک به‌‌ڕێوه‌به‌ری بیمارستانی گشتی له‌سه‌ر سه‌ره‌ چاوه‌روانی ئیمه‌یان ده‌کرد. جه‌نابی فه‌رماندار له‌ ناو هه‌موواندا پزیزکی تایبه‌تی له‌ من و مامم گرت. دوا‌ی خوائیکی لایه‌ق و چه‌ور، که دیاربوو تیپیکی تایبه‌ت له‌ چه‌شتکه‌ری زۆر شاره‌زا دروستیان‌کرده‌وه، ئیمه‌یان برده‌ ناو سالۆنیکی دانیشتنی شاهانه‌وه که دلنایام هه‌چ پارچه‌یه‌ک له‌ دیکۆره‌که‌ی ده‌ستکردی وه‌ستا‌کانی دی‌لاوار نه‌بوو، به‌لکو سه‌رتاپا له‌ کاری هونه‌رمه‌ندی ولاتانی تر بوون. دوا‌ی چا‌ خواردنه‌وه ئیتر کاتی ئه‌وه‌ هاتبوو، به‌چینه‌ سه‌ر ئه‌سلی چیرۆک و بزانی‌ن جه‌نابی حاکم و فه‌رماندار چییان ده‌وێت.

من و مامم که‌رچی ئه‌و پۆژه نه‌مانتوانیوو راپۆرتیکی ورد ئاماده‌بکه‌ین، به‌لام زانیارییه‌کانمان به‌شی ئه‌وه‌ بوو به‌ وردی باس له‌ «نه‌خۆشییه‌که» بکه‌ین. مامم خۆی قسه‌یکرد و بۆ هه‌ندێ ورده‌کاری، بواری به‌ من ده‌دا زانیاری زیاتر ب‌خمه‌ سه‌ر قسه‌کانی. له‌گه‌ڵ قسه‌کردندا هه‌مووان شه‌رابیان ده‌خوارده‌وه، دوو خزمه‌تکار په‌یتا په‌یتا له‌سه‌ر میزێکی که‌رۆک خواردنه‌وه و مه‌ی و عاره‌فی گرانبه‌هایان ده‌گێرا. مامم بێ له‌مپه‌ر و بێ سه‌بر، وه‌ک یه‌کیک گومان و دوودلییه‌کانی ئارامیان لێ‌ ب‌ری ییت ده‌یخوارده‌وه، پ‌شتر نه‌مدی‌بوو به‌‌وجۆره‌ ب‌شهرم و قولقولی بخواته‌وه، به‌شیوه‌یه‌ک هه‌ر له‌

سهره تاوه ترسم لی نیشته، شهومان به جوریکی بهد تهواو بیت. من پینکیکی بچوکم داگرد و بیته وهی قومی لیبدەم، خۆم ئاماده کرد، هەر شتیکی نه گونجاو پرویدا زوو پاستیکه مه وه.

دیاربوو. فه رماندار له بوونی نه خوشیه کی ئاناسایی ئاگادار کراوه ته وه. مام له سهره تاذا زۆر به دوودلی وشه ی نه خوشی به کارده هیتا، ده یو یست واده ریکه ویت که ورده کاری و دیقه تی زانستی پینگای شه وه ی لیته گرن سه ریپی هندی ناو و وشه به کاربه ی نیت. حاکم یاسین له وانی تر کونجکولتر دیاربوو، من به رده وام سه یری پوتبه کانیم ده کرد، هەر له سه ره تای قسه گانه وه گووتی «ناکریت وا دهسته وهستان دابنیشین، ده بیت شتیک بکه ین گه ناجانی خۆمان بپاریزین و دۆخه که ئارامکه ینه وه، هەرچی به ک بیت گه نه گانمان ترسیان لی نیشته وه و په شوکانیان پیوه دیاره». مام بوئه وه ی هیوری بکاته وه، گووتی «شته که تا ئیستا ترس و خه یالینکی نابه جییه و هیچی تر. پاسته له هندی جیگادا کرداری توندوتیژییش ده بیتریت، به لام شته که له سه ره تا دایه. مروّف ده بیت بزانیته سه رچاوه ی ئه م ترسه چییه، بوئه وه ش کاریکی زانستی دووردریژمان پیویسته».

من و مام چه ند جۆری جیاوا زمان له و خه ونه بیستبوو خستمانه به ر دهستی جه نابی فه رماندار. هه ستمکرد بابه علی وه زیری و جه نابی فه رماندار له ئه وانی تر خۆگرت و وردتر ده توانن بیر له دۆخه که بکه نه وه. دکتۆر مالیک و دکتۆر حسامه دین په یتا په یتا قسه یان له ئافه تیکی نادیار ده کرد که له وانه یه له ده ست ده ربجیت و وه ک تاعوون ژیا نی شار له بنه ورا له به ر یه ک هه لته کینیت. هه ردووکیان ترسا بوون، هه ولیانده دا نه خوشیه که له ئه ستوی خۆیان دووربخه نه وه و بلین ته نیا پۆلیس و ده رووناسه کان ده توانن له م بواره دا ده ست به کاربن. له سه ره تاوه ته واوی پرسیاره کان ده رباره ی شه وه بوون، چۆن پینگا له بلاو بوونه وه ی نه خوشیه که بگرین.

سه‌یرم لێهات که ببنیم مامه سیامه‌ندم له‌و پوهوه‌و زۆر خه‌تیکی توندگیر ده‌گریته‌ به‌ر. پێشنیاره‌کانی مامه‌ سیام، پتر له‌ پێشنیاری ژهنراڵیکی توندپه‌وی سوپا ده‌چوو تا پزیشکیکی پسپۆر و مرقه‌دۆست. من ده‌مزانی مامم پیاویکی خۆپاریز و موخافه‌زه‌تکاره‌، به‌لام پێشنیاره‌کانی بۆ من مایه‌ی نیگه‌رانی بوون. ئه‌و له‌ ناخدا که‌سیکی ناسک بوو، به‌لام ئیستا ترسیکی نادیار له‌ چاویدا‌بوو، پێشنیاری ئه‌وه‌بوو به‌ توندی رینگا له‌ گێرانه‌وه‌ی چیرۆکه‌که‌ بگيریت بۆ رای گشتی، گروتی ئه‌وه‌ی بلاوده‌بیته‌وه‌ ئاره‌زوویه‌کی نه‌ینیه‌، ئینسانه‌کان له‌ هۆشیاریدا بیت یاخود له‌ خه‌وندا ترسیکی ناوه‌کیان هه‌یه‌ یه‌خه‌یان ده‌گریت. پلانی مامم ئه‌وه‌بوو خه‌ونه‌که‌ له‌ میدیاکانی دیلاواردا زۆر باس نه‌کریت، پۆژنامه‌ و ته‌له‌فزیونه‌کان بێده‌نگی لێ بکه‌ن، به‌هانه‌یه‌ک نه‌دریت به‌ خه‌لک ده‌رده‌که‌ له‌ ناو خۆیاندا بگوازنه‌وه‌ و یه‌ک ترسه‌که‌ بده‌ن به‌ ئه‌ویتریان. به‌جۆریکی هیستیری و توپه‌، وه‌ک بیه‌ویت له‌ رینگای هه‌ماسه‌تی زۆره‌وه‌ دلسۆزی خۆی بۆ دیلاوار و حاکه‌مه‌کانی نیشانبدا‌ت گروتی «ئه‌وانه‌ی خه‌ونه‌که‌ ده‌گوازنه‌وه‌ بۆ ئه‌وانی تر، ده‌بیست بخریته‌ حیجزی کاتییه‌وه‌. دوو سه‌د سه‌له‌ ئه‌وروپییه‌کان ئه‌م کاره‌ ده‌که‌ن، که‌س لێره‌دا نابیت باسی دلنه‌رمی و به‌زه‌یی بکات». جه‌نابی فه‌رماندار زۆر له‌گه‌ل ئه‌و رۆحه‌ سه‌ربازی و تونده‌ی مامه‌ سیادا بوو، من گه‌رچی پێشتر زۆر به‌ بیروپای سیاس‌ی مامم ئاشنا نه‌بووم، به‌لام هیچ کات باوه‌رم نه‌ده‌کردم له‌م مه‌سه‌له‌یه‌دا وه‌ها توند به‌جێته‌ پێشی، بۆچونه‌کانی بۆنی سیاس‌ه‌تی پیاویکی ترستۆکیان لێ ده‌هات که‌ ده‌یه‌ویت دلسۆزی خۆی پێشاندا‌ت. حاکی سه‌ربازی له‌گه‌ل هه‌ر پێشنیاریکی مامه‌مدا، ده‌نگی به‌رزده‌کرده‌وه‌ و ده‌یگوت «احسنت». بابعه‌لی وه‌زیری زۆر له‌ قسه‌کان نیگه‌ران بوو، به‌ هه‌منی گروتی «گرتن و جیاکردنه‌وه‌ی هه‌موو ئه‌وانه‌ ماوه‌یه‌کی تر ده‌بیته‌ کاریکی ئه‌سته‌م. توانای پۆلیس له‌ گرتن و جیاکردنه‌وه‌ و دروستکردنی قهره‌نتینه‌دا سنوورداره‌، نابیت له‌و پوهوه‌و پشت به‌ ئێمه‌

بیهستن، دائیره‌ی ئیمه چهند ساله که مبودیکی زوری بودجی هیه که ههمووتان هۆکه‌ی ده‌زانن، هر ده‌زگایه‌ک به‌ده‌ست بنه‌ماله‌ی وه‌زیرییه‌وه بیت، خانه‌دانه‌کانی خپلی «بالول» که کاروباری مالیاتیان له‌لایه‌ گرفت و کیشی بۆ دروسته‌که‌ن. له‌وانه‌ش بگوزهریین، به‌پیزان، ئیمه له‌ ناو ته‌وقیف‌کراوه‌کاندا پوو به‌ رووی هه‌ندی حالت ده‌بینه‌وه که نازانین چون په‌فتاریان له‌گه‌لدا بکه‌ین، له‌ توانای دائیره‌ی ئیمه‌دا نییه‌ بریاریان له‌سه‌ر بدات. یه‌کێک له‌ باشیه‌کانی ده‌زگای پۆلیسی دیلاوار نه‌وه‌یه که بۆ ههمو کاریکمان ده‌بیت چوارچینه‌ی قانونیمان هه‌بیت به‌شیک له‌ حاله‌ته‌کان تایبه‌تن به‌ شیتخانه و بیمارستانی ده‌روونی، بۆیه یه‌که‌م کاریک بیکه‌ین نه‌وه‌یه جیگایه‌کی تاییه‌تی بکه‌ینه‌وه که شیتخانه‌کان له‌ خو بگریته، دیلاوار ناتوانیت تا هه‌تا هه‌تایه به‌مجۆره به‌میتته‌وه، تا که شاریک بیت که شیتخانه‌ی خۆی نییه. به‌بروای ئیمه هه‌ندی له‌ تووشبووه‌کان ده‌بیت له‌ شیتخانه‌یه‌کی تاییه‌تدا جیا بکرینه‌وه، شار دهم و ده‌ست پتووستی به‌ جیگایه‌کی باشه تا شیتخانه‌ی تیدا جیا بکه‌ینه‌وه».

مامم که پنده‌چوو ههمو ده‌ماره خراپه‌کانی هه‌ستابیت، به‌ که‌یفیکی زۆره‌وه پیشوازی له‌م پیشنیاره کرد. من له‌و گۆرانه کتوپره‌ی مامم سه‌رسام بووم، نه‌و به‌یانی هه‌چ جۆره جۆش و هه‌ماسیکی بۆ نه‌م پیشنیاره نه‌بوو، به‌لام له‌ ناکاو، له‌م جه‌مه‌دا دلگه‌رمانه هوتافی بۆ ده‌کیشا. من شیتخانه‌کانم به‌ که‌سانیک نه‌ده‌زانی شایه‌نی زیندان بن، به‌شیک له‌ جوانی شاره‌که له‌ شیت به‌ره‌لا و ئازاده‌کانیدا بوو. دیاربوو خواردن و خواردنه‌وه‌ی زۆر ماممی له‌ پێگا لادابوو، به‌لام توانام نه‌بوو کاریک بکه‌م به‌ری بگرم و نه‌هیلیم زیاتر ته‌سلیمی نه‌م فه‌تازیا شه‌رانییه بیت که کتوپر له‌ ناخیدا گوژمی گرتبوو.

له‌و قسانه‌دابووین که جه‌نابی حاکم ههموومانی گێڕایه‌وه بۆ سه‌ر نه‌و

پرسیاره‌ی که ده‌بیت بزانیین ئه‌و که‌سه‌ کێیه ده‌چێته‌ خه‌ونی گه‌نجانی دیلاوار و سه‌ریانده‌برێت. من ئه‌و شه‌وه‌ زۆر له‌ مامه‌ سیام ترسابووم. به‌ له‌وه‌ی مامه‌ سیام قسه‌بکات و بێته‌ زمان، په‌ریمه‌ ناو قسه‌کان و گووتم «جه‌نابی حاکم، ئه‌و که‌سه‌ی له‌ خه‌ونه‌کاندا ده‌رده‌که‌وێت یه‌ک که‌سه‌ نییه‌، هه‌یج که‌سه‌یش نییه‌، مرۆف نابێت له‌ راستیدا بۆ وێنه‌ی ناو خه‌ونێک بگه‌رێت. ئێوه‌ وه‌ک کومه‌لێک ده‌زگای په‌رسی ده‌بیت مه‌ودای نێوان خه‌ون و حه‌قیقه‌ت وه‌ک خۆی به‌ پارێزرای رابگرن، تیکه‌لکردنی ئه‌و دوو دنیا‌یه‌ زۆر خه‌ته‌رناکه‌ ... ئینسانه‌کان له‌ خه‌وندا له‌ ته‌واوی هوشیاری خۆیاندا نین و نازانن چی ده‌بینن».

جه‌نابی حاکم عه‌سکه‌ری به‌ مۆنییه‌که‌وه‌ گووتی «وا نییه‌، ئێمه‌ وه‌ک حاکم و به‌رپوه‌به‌رانی شار ده‌زانین خه‌وی ئینسان په‌یوه‌ندی به‌ ناخیه‌وه‌ هه‌یه‌. وایه‌ جه‌نابی دکتۆر یان نا؟ . هه‌موو هاوڵاتییه‌ک ناتوانیت به‌ ئاره‌زووی خۆی چی خه‌ونێکی بوی‌ت ببینی‌ت. ده‌وله‌ت ته‌نیا به‌ر په‌رسی ژبانی پۆژی هاوڵاتیان نییه‌، به‌لکو به‌ر په‌رسی شه‌ویشه‌». سه‌یرکردنه‌که‌ی حاکم یاسین سه‌یر بوو، مامه‌ که‌ به‌رده‌وام سه‌یری هه‌مووانی ده‌کرد، به‌ ترسیکه‌وه‌ گووتی «به‌لێ جه‌نابی حاکم بێ گومان، بێ گومان خه‌ون په‌یوه‌ندی به‌ ناخی ئینسانه‌وه‌ هه‌یه‌».

حاکمی سه‌ربازی تا ده‌یخوازده‌وه‌ و سه‌رگه‌رمتر ده‌بوو، کولمانی سوور هه‌لده‌گه‌ران و مووی سمیله‌ سولتانیه‌که‌ی به‌جۆریکی به‌رچاو په‌پده‌بوون. حاکم بۆئه‌وه‌ی مانایه‌کی په‌وانتر بدات به‌ قسه‌کانی و بێته‌ده‌ب ده‌رنه‌که‌وێت گووتی «جه‌نابی دکتۆر، من خزمیکی خۆم هه‌بوو، خزمیکی زۆر نزیکم. ئه‌م حیکایه‌ته‌ی بۆت ده‌گێر مه‌وه‌ زۆر کۆن نییه‌، ده‌گه‌رێته‌وه‌ بۆ چه‌ند سالی‌ک له‌مه‌وبه‌ر، خزمیکی تابلیی عاقلم. شه‌ویک خه‌وی بینی ژنه‌که‌ی له‌ خه‌ودا ده‌یکوژیت... تیده‌گه‌یت جه‌نابی کاک عه‌بدوله‌سلام، شه‌ویک ئاسایی

و هەك من و تۆ دەخەوێت و لە خەویدا دەبینیت ژنەكەى چەقۆى خستۆتە سەر گەردنى و خەرىكە نىخە نىخ سەرى بېرىت. خزمەكەمان كە خەبەرى دەبیتەو هەموو گيانى دەنیشیتە سەر عارەق، تووشى لەرزوتا دیت و وەك لە ناكاو توفانى لى نازل بوو، دەكەوێتە دانەچۆقە. بەلام هەرچۆنێك بوو، خۆى دەگریت و هیچ نالیت، چەند شەویك دەپروات و دواتر جارىكى تر خەوێكە دەبینیتەو. جا گۆنێگرە قوربان، خەو شتێك نىيە هەروا بەسەرىدا تێپەرىت، لە قەدىمەو هەموو دەزانين كە خەو هەروا نابینریت. خەو شتێكى خۆرا نىيە، ئاگادارىيەكە يان نامەيەكى غەيبىيە يان شتێكى لەو جۆرەيە. خزمەكەمان كە ئەگەر ناوى بەینم پەنگە زۆرتان بىناسن، چەند جار خەونەكەى بۆ زۆربەمان گێرايەو، بەلام هەر دەستەوەستان دانیشت و هیچى نەكرد... شەش مانگى نەبرد شەویك ژنەكەى بە كۆمەكى دۆستەكەى لە شیرين خەودا سەریانبەرى ... خەو شتێك نىيە هەر بلێين بابەروا و تەواو. جەنابى كاك عەبدولسەلام، گەر خزمەكەمان زوو فریای خۆى بكەوتايە، شتى وا پرووى نەدەدا ... بەستەزمانە چى لە خەوندا ببینیوو، هەر بەراستی هاتەو پێگای».

جەنابى فەرماندار زۆر بە وردى و سەرسامییەو سەیری حاكم ياسینی كرد، كاتێك ئەو قەسەى دەكرد فەرماندار بەردەوام و بى ئیرادەى خۆى سەرى بۆ دەلهقاند، دواجار وەك باسیكى زۆر جىدى بىستىت گروتى «بەلى، جەنابى حاكم، منیش دانیام خەو بۆى هەيە، منیش چىرۆكىكى سەیر لەو بارەو دەزانم، ئەوێ بۆتان دەگێرمەو عەینى حەقیقەتە، سى و پێنج سال لە مەوبەر من هیشتا گەنج بووم، لە گوندى خەزەبا مامۆستا بووم، باوكم بە پەحمەت بێت خۆى حاكمى دیلاوار بوو، بەلام بۆئەوێ كەس نەلێت خاتەر و خۆتر دەكات و كۆپەكەى خۆى غەرقى ناز و نىعمەتە، منى پەوانەى دوورترین گوند كەردبوو كە حاشا لە پرووى ئێو، بە جۆرىك لە دوژمن نزىك بووین، لەوێو بۆ تسى ئەوانمان دەگەشتى. ئەوێ بۆتان:

دهکێرمهوه خۆم به چاوی خۆم بپینومه، مامۆستایه کمان ههبوو که ههموو شهویک خهوی دهپینی ماریکی گهواره قووتی داوه، ماریکی زۆر گهواره، که بهیانیاڵ له خهوه لهدهستا و وهسفی مارهکهی بۆ ئیمه دهکرد، موچرک به لهشماندا دههات. مامۆستاکه ههموو شهویک ئهوه خهونهی دهپینی بهجۆریک ورده ورده کاری له ژیاڵ و تهندروستیشی کرد، وای لیهات نهیده توانی واتهکانی به باشی بلیتهوه، نهیده توانی به راحهتی بخهویت. خهوهکه ئارامی له بهر هه لگتربوو... پهنگه باوه پهنگه، بهلام ئهوهی پیتان دهلیم عهینی حهقیقهته، باوه ربه که جهانبی دکتۆر سیامه ند، دوو مانگی نهبرد، بهیانیه که به مردوویی دۆزیانهوه، ئهژدیهایه کی گهواره له ملی ئالا بوو، ماریکی زه به لاه که دهیانگوت تا ئهوه دم کهس ماری وا گهواره ی لهو ناوچه یه دا به چاوی خۆی نه پینوه».

دکتۆر حسامه دین که تا ئهوکات شتیکی نهوتوی نهگووتبوو، یه که له سه ر یه که بیرهی دهخواردوه و به سه رسامی به چوارده وری خۆیدا دهپروانی. بۆ یه که مجار سهیری هه مووانی کرد و گووتی «به لێ، خهون په یوه ندییه کی زۆری به راستیه وه هیه، خهون دونیایه کی جیاواز نییه. من پزیشکم، له ئه زموونی خۆمه وه دهزانم. ناتوانین بلیین له بهر ئه وه ی شتیکی خهونه که واته هیچ نییه، به لێ عه زیزی من کاک پیتوار زه ریاواری، خهوی جهرنی و فرنیس هیه، به لام خهویکی وه که ئه وه ی ئیمه قسه ی له سه ر دهکه یین، خهوی جهرنی و فرنی نییه، دیاره شتیکی له پشته ... خۆ شته که خۆی هاوارده کات». دکتۆر مالیک که جووتیک چاویلکه ی رهشی له چاودا بوو، شیوه ی وهستان و قسه کردنی زیاتر له هی نابینایان دهچوو، سه ری بۆ هه موو قسه کان ده له قاند، به لام بیزاریه کی پرونیس له پوخساریدا بوو، قاتیکی شه که ری زۆر جوانی له به ردا بوو که زۆر له که ل گرژ و مۆنییه که یدا نه ده گونجا. قسه کانی به دکتۆر حسامه دین به ری و گووتی «له حیکایه تی ئۆدیسی پادشادا، کاره ساتیک و فاجیه یه کی گهواره به ئافاتیکی

دهس پێدهکات. من له گهلم کوڤم، من له گهله جەنابی دکتۆر حسامه دینم. ئافاتیکی وا نیشانهیه بۆ شتیکی، بهلێ، بێ مەلامەت نییه. من له دوینیوه که خهریکه له شتهکه تیدهگه، دهلیم دهییت دهستوبرد بکهین. جەنابی فرماندار ئیوه له هه موومان دلسۆزترن، پێشنیارهکانی جەنابی دکتۆر سیامه ند و کاک بابەههلی وه زیری دهییت هه زو له ئهنجومهنی شار بخزینه کارهوه. نابیت شتهکه فهرامۆش بکریت، دهییت بزانی هوی ئافاتهکه چیه، ئه تاعونه چیه یه خه ی گرتوین. بزانی چی قهوماوه و چی ئه به ده بهختیه ی بۆ شاره که مان هیناوه...».

من و مام نهییت که ئاگاداری چیرۆکی ئودیپ بووین، ئهوانی تر هیچیان ده رباره ی ئهفسانه که نه ده زانی. من ههستم به وه پزیهکی زور ده کرد له ناو ئه به رپرسانه دا. یه که مین جارم بوو کومه لیک پیاو بیینم، له پله یهکی وا بالادا، به وجۆره وه حشیانه بخۆن و بخۆنه وه، به شیوه یه که به رده ستهکان پیا نه ده گه یشتن، په رداخی شه رابه کان و قاپی مه زه کان په ر بکه نه وه.

من پێدهنگ بووم، نه مده ویست شتیکی بلیم له گهله بڤوا و بیر کردنه وه مدا نهییت، به لام مامه سیامه ند ته واو هه وای ئه شوینه شاهانه و دانیشه نه لۆردانه یه گرتبووی، هه ستمه کرد هه موو ژیا نی چاوه پوانی فرسه تیکی وه ها بووه خوی له حاکمانی دیلاوار نزیک بکاته وه، جاریک له گه رمه ی قسه کانیدا، مهستی وه ها گه مه ی به هۆشی کردبوو، هه سته ی سه ره ی و به دهنگی به رز گووتی «بهلێ جەنابی فرمانداری به ریز، ئیوه نازان چ شه ره فیکی گه وره یه بۆ من له گهله ئیوه دا دانیشم. گرنگترین شت ئه وه یه هه موو به یه که ده ست ئیش بکه ی، ئیمه ی ها ولاتیان و ئیوه ی فه رمانه ر ه وایانی دلسۆز. جەنابی حاکم تۆ له سه ره قی، دهییت بزانی ئه و پیاوه کییه که به وجۆره له خه ونه که دا ده رده که ویت. ئه مه کییه و ئه م چه قویه ی دهستی ئیشاره ت

بۆ چی دهکات و کێ دهترسینیت. به‌لێ به‌پێزان، ده‌روون مه‌کینه‌یه‌کی سه‌یره، مه‌کینه‌یه‌کی ناشیرینه. کاتی ئه‌وه هاتوو به‌زانین ده‌روونی ئه‌م خه‌لکه‌ی دیلاوار چی تیدا‌یه».

بابه‌عه‌لی به‌رده‌وام سه‌یری منی ده‌کرد و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک له‌سه‌ر لێوی بوو. هه‌رجار که پێکیکی هه‌لده‌دا، نه‌رم چاویکی لێ داده‌گرتم، ده‌یزانی نامۆم به‌ دانیشته‌که و له‌ په‌فته‌اره‌کانی دکتۆر بێزار و توپه‌م. هه‌ستمکرد ئه‌ویش له‌ دله‌وه وه‌ک ئه‌وان بێرده‌کاته‌وه، به‌لام ته‌نیا بۆ ئه‌وه‌ی من زۆتر نیکه‌ران نه‌کات هه‌یج نا‌لیت. ته‌واو خۆم کێشابه‌وه‌وه و نه‌مده‌ویست قسه‌یه‌کی تر بکه‌م، هه‌یوام ده‌خواست مامیشم زۆر نه‌لیت و خۆی نه‌کات به‌ ژێر باریکه‌وه له‌ توانایدا نه‌بیئت.

دوا‌جار فه‌رماندار ئه‌و قسه‌یه‌ی کرد که من له‌ سه‌ره‌تاوه‌ لێی ده‌ترسام، پێکیک عاره‌قی یۆنانی هه‌لدا و که‌مێک ده‌ستی به‌ سمیل و ریشیدا هه‌نا و گووتی «خۆزگه‌ بۆ جارێکیش بووه ئه‌و خه‌ونه‌م ده‌بینی، خۆزگه‌ هه‌ر یه‌کیک له‌ ئێوه خه‌ونه‌که‌تان ده‌بینی. ده‌مه‌وێت بزانی ئه‌و پیاوه‌ چۆنه‌ که ئه‌م هه‌موو ترسه‌ی ناوه‌ته‌وه ... هه‌یج شتی که‌ له‌ دنیادا له‌وه‌ باشتر نییه‌ حاکیمیش ئه‌و خه‌ونه‌ بیه‌ینیت که‌ خه‌لک ده‌بینن». مامه‌ سیامه‌ندم که‌ خه‌ریکبوو ته‌واو مه‌ستده‌بوو، هه‌ر ئه‌و قسانی بیست له‌ شوێن خۆی ده‌رپه‌ری و هه‌ستایه‌وه سه‌رپێ و گووتی «ئاسانه، جه‌نابی فه‌رماندار ئاسانه، من ده‌توانم کاریک بکه‌م ئه‌و پیاوه‌ بیه‌ینن. سه‌به‌ی هه‌ندی نیکارکێش ده‌هه‌ینم و واده‌که‌م نیکاری ئه‌و پیاوه‌مان بۆ بکێشن... راستیه‌که‌ی کونجکولی منیش پوو له‌ زیاده‌بونه‌، فزولی منیش ومخته‌ بتره‌کی، تا بتوانم ئه‌و پیاوه‌ بیه‌ینم، ده‌مه‌وێت بزانی له‌ کێ ده‌چیت، ده‌ی ته‌مه‌ناده‌که‌م له‌ یه‌کیک له‌ ئێمه‌ نه‌چیت». وای گووت و هه‌مووان دایانه‌ تریقه‌ی پێکه‌نین. حاکیم یاسین جارێکی تر ده‌نگی به‌رزکرده‌وه و گووتی «ئافه‌رین، ده‌بیئت ئه‌و پیاوه‌ بیه‌ینن، ده‌بیئت بیه‌ینن،

هه‌رچییه‌کمان کردوه ده‌بیت توزیک بچینه ناو ئه‌و خه‌ونه‌وه». له‌و کاته‌دا مامم پروویکرده من و گووتی «به‌پیزان، توزیک بیته‌نگی، توزیک ئارامی. من ئیستا و له‌ به‌رچاوی ئیوه پینواری زه‌ریاواری، هاوکاری خۆم، ده‌سته راستی دلسۆزی خۆم راده‌سپێرم بیته به‌رپرسی ئه‌و کاره، ئیشی ئه‌وه هه‌م نیکارکێشمان بۆ بدۆزیته‌وه و هه‌م وینه‌کان ئاماده‌بکات ... پینوار گویت لێ بوو ... تۆ له‌ سبه‌ینیه‌وه ئه‌و کاره‌مان بۆ بکه، دانیام پیت ده‌کریت. به‌و بۆنه‌یه‌وه ئیستا داواتان لیده‌که‌م پیکرا پیککی تر هه‌لبه‌هین». حاکم و فرماندار به‌ خوشی و سه‌رسامیه‌وه سه‌یری مامه‌ سیایان کرد، که مه‌ستی وه‌ها زه‌فه‌ری لیه‌یتابوو، من ده‌ترسام هه‌ر بجولیت له‌تریک بدات و بکه‌ویت به‌سه‌ر میزه‌که‌ی به‌رده‌مماندا.

بوونم به‌ به‌رپرسی تایبه‌ت به‌ دۆزینه‌وه‌ی وینه‌ی ئه‌و پیاوه‌ی ده‌چیته‌ خه‌ونی خه‌لکه‌وه، خستیمیه‌ دۆخیکی سه‌خته‌وه. نازانم له‌ به‌ر هه‌ر هۆیه‌ک بیت دانیابووم، هه‌چ نیکارکێشیک ناتوانیت وینه‌ی ناو خه‌ونیک بکێشیت. تا ئه‌وکاته‌ چی نیکاریکم بینی بوو، که‌ گوايه له‌ قوولایی خه‌وندا گیراون، لای من هه‌ر نیکاری عه‌قڵی هوشیار و خه‌یالی هوشمه‌ندانه‌ بوون. ئه‌و شه‌وه له‌ که‌رانه‌وه‌دا که‌میک نیکه‌ران به‌ مامم گووت «تۆ خۆت ده‌زانیت، من باوه‌رم به‌وه نییه ئینسان هه‌چ کات بتوانیت نیکاری که‌سیکی ناو خه‌ون بکێشیت. مرۆف چه‌نده هه‌ول‌بدات، هه‌چ کات ناتوانیت خه‌ونیک وه‌ک خۆی ره‌سمبکات، چونکه ئینسان هه‌چ کات خه‌ونیک وه‌ک خۆی له‌ بیر نامینیت ... تۆ خۆت پزیشکی ده‌روونیت، ئه‌وه باش ده‌زانیت».

مامم له‌وه مه‌ستتر بوو بتوانیت وه‌لامم بداته‌وه، به‌لام به‌ ده‌میکی نیوه‌خوار و له‌فزیکی شکاوه وه، بیته‌وه‌ی خوشی بزانیته‌ ده‌لێت چی گووتی «کو‌په تۆ ده‌لێی چی. حکومه‌ت وا ده‌لێت، منی چی، خۆ که‌

به منه وه نییه... خه تای حکومه تی سه خیفه ... هه مووی خه تای حکومه تی حیزه، کاری به منه وه چیه». مامم به جۆریک مه ست بوو، چه ناگهی یه ک و دووی ده کرد، هه موو له شی ده له رزی... له دۆخیکدا نه بوو وه لامیکی دروست بداته وه.

ئهو شه وه مامم گه یانده وه مال و خۆم گه پامه وه بۆ عیاده که و ته نیا له بیرى ئه وه دا بووم په یوه ندی به چ هونه رمه ندیکه وه بکه م تا خه ونه کانمان بۆ نیگار بکات. سه ره تا خواستی دروست کردنی نیگار هکانم به ئیشیکی گه مژانه له قه له مدا، هه ستم نه کرد هیچ مه ترسییه ک له جۆره کاریکی وه ها بکه ویته وه، به لام وه ک بیسوود لیم ده روانی. به لام خۆشم فزولیکی زۆرم هه بوو، ئهو دیمه نانه ی ناو خه ونه که به تابلۆ بیینم، هه ستم کرد با به تیکی باش ده ست هونه رمه ندان که وتوو تا نیگار بیکه ن. منیش ئاره زووم بوو به جۆریک له جۆره کان به شیکی ئهو خه ونه پرووتتر بیته به رچاوم. تا ئه وکاته له هه موو خه ونیک تر سا بووم، به لام هه ستم کرد ئه م خه ونه نامترسینیت، به پیچه وانه وه ئاره زوویه کی سه یرم له خۆمدا هه ست پیکرد هه ولبده م بیینم. ئهو شه وه ناوی هه ندی نیگار کیشی ناسراوی دیلاوارم له خه یالمدایه تا و برد. راستییه که ی چونکه هیچ زانیارییه کی ورد و زۆرم له سه ر هونه رمه ندانی دیلاوار نه بوو، بپارمدا سوود له ناسیاویکی کۆن وه ربگرم، که خۆی نیگار کیش و په یکه رتاش بوو، له یه کیتی هونه رمه ندانی دیلاواریشدا پله و پایه یه کی هه بوو. بۆ رۆژیی دوایی ده می چیشته نگاو، ته له فونم بۆ هاوڕیکه م کرد و ڕیکه وتین ئیواره له شه قامی قاوه خانه کان له سه نته ری دیلاوار، له قاوه خانه ی «عه شق و کتیب» یه کتری بیینن.

بۆ پۆژی دواتر مامم سەعاتیک زووتر گەیشتە عیادەکە. جۆریک لە پەشوکانی پێوه دیاربوو، بە هیچ جۆریک نەیدەویست سەیری من بکات، کاتیک بۆ جیبە جێکردنی کارە پێویستەکانیش قسەی لەگەڵ دەکردم، هەولی دەدا چاومان بەر یەک نەکەوێت. منیش شتیکم نەکرد وەپزیکەم و بەهانی بەدەمە دەست تورەبیّت. زۆربەی نەخۆشەکانی ئەو پۆژەمان خەلکانیک بوون بە دەست سەرھەلدانی شەپانگیزییەکی کتوپرەو دەیاننالاند. دوو باوک بوون کۆرەکانی خۆیان بە بەستراوایی هینابوو بۆ عیادەکە چونکە ماوەیەک بوو دەستیان دەوێشان، شتیان دەشکاند و ئازاری غەریبە و دەرودرائوسییان دەدا، کچیکیش بوو لە ناکاو خواستی ئاگرکردنەوێ لە ناودا جولابوو، ویستبووی مالی خۆیان بسووتینیت، ژنیکیش بوو مێردەکە ی هیندە ی لێدابوو تووشی خەیاڵاتی چەرت و پەرت بووبوو.

دوای تەواوبوونی وادەی پشکنین، بە مامە سیام گووت، دەبیّت زووتر لە پۆژان بڕۆم و چاوم بە کەسیک بکەوێت کە دەتوانیت لە دۆزینەوێ نێگارکیشیکی باشدا یاریدەدەرم بیّت. ئەو پێی گووتم بەر لەوێ بڕۆم، دەبیّت پێکەوێ کەمێک قسەبکەین. کە مامم دەستی کرد بە قسەکردن، هەستم کرد شتیک لە شەرم لە دەنگیدایە، بەلام شەرمیک نا کە مەرۆف هێمن و هێنور دەکاتەو، بەلکو شەرمیک دێندە، شەرمیک و لە مەرۆف

ده‌کات، تیزئاژۆ و دل‌ره‌ق بێت. دل‌نیا‌بوو له‌ دوینی شه‌وه‌وه‌ شتیک له‌ مندا به‌رام‌به‌ر شه‌و گۆراوه‌، شتیک ته‌نیا له‌ به‌ر که‌می ئازایه‌تی و نه‌بوونی جوړئه‌ته‌ ناتوانم به‌ پوونی دانی پێدا بنێم. مامم له‌م ساتانه‌دا تا بۆی بکرایه‌ ده‌یو‌ست مه‌نتیقی بێت، به‌ هێمنی گووتی «دانیشه‌ کو‌رم، هه‌ندی‌ک شت هه‌یه‌ ده‌بیت بۆتی پوون‌که‌مه‌وه‌». من بێشه‌وه‌ی هه‌یج جوړه‌ هه‌ست و چاوه‌روانییه‌ک له‌ چاومدا بێت گووتم «به‌لێ مامه‌، فه‌رموو». «دانیشه‌ ... دانیشه‌ و ئیسراحه‌تی خۆت وه‌ربگره‌» «به‌لێ مامه‌» «پینوار. شتیک هه‌یه‌ ده‌بیت بیزانیت، شتیکی گرنه‌، په‌نگه‌ بۆ زۆر که‌س بایه‌خی نه‌بیت، به‌لام ده‌زانم بۆ تۆ گرنه‌ و باش‌تره‌ بیزانیت. کو‌رم په‌نگه‌ له‌ داهاتو‌ودا دانیشتنی تری وه‌ک دوینی شه‌ومان بێته‌وه‌ پێ، تۆ که‌ر له‌ مامی خۆت تینه‌گه‌یت و بپروات پێم نه‌بیت په‌نگه‌ بکه‌ویت به‌ دوودی و گومان‌ه‌وه‌. دانیشه‌... به‌جوانی دانیشه‌، زۆر قن مه‌نێره‌ سه‌ر قه‌راغی کو‌رسییه‌که‌. به‌لێ... چیمان ده‌گووت؟ . ئه‌ها... ئه‌م شاره‌ له‌ سه‌ره‌تایه‌کی تازه‌دایه‌، تیده‌گه‌یت، دیلاوار له‌ سه‌ر پێگایه‌کی نوییه‌. ده‌بیت به‌ر له‌وه‌ی هه‌یج شتیک بکه‌ین و هه‌یج هوکمی‌ک ده‌ربکه‌ین له‌و راستیه‌ تییگه‌ین، دیلاوار ئیستا به‌ ساتیکی قورسدا ده‌پروات، ساتیکه‌ هه‌موو شاره‌کانی تری دنیا پیا پویش‌توون». «به‌لێ مامه‌». «ساتیکی خۆش نییه‌، به‌ هه‌یج جوړیک ساتیکی خۆش نییه‌، نا من به‌ جوړیک له‌ دایک‌بوونه‌وه‌ی تازه‌ نایشوبه‌ینم، هه‌موو شاریک یه‌ک جار له‌ دایکه‌بیت، به‌لام ده‌یشوبه‌ینم به‌ دۆنادۆنکی گه‌وره‌. دۆنادۆن شتیکه‌ جیاوازه‌ له‌ که‌ل له‌ دایک‌بووندا، له‌ دایک‌بوون شتیکي گه‌وره‌یه‌، هاتنه‌ دونه‌ی مه‌خلوقیکی تازه‌یه‌ که‌ پێش‌تر نه‌بووه‌، به‌لام دۆنادۆن وانیه‌... ده‌زانیت دۆنادۆن چیه‌؟» «نه‌خێر مامه‌ نازانم چیه‌». «دۆنادۆن سه‌فه‌ری پو‌حیکه‌ له‌ جه‌سته‌یه‌که‌وه‌ بۆ جه‌سته‌یه‌کی تر، وه‌ک شه‌وه‌ی دیلاوار جه‌سته‌یه‌ک بێت بێ پو‌ح. وه‌ک شه‌وه‌ی شاریک بێت له‌ دێر زه‌مانه‌وه‌ چاوه‌روانی پو‌حیکی کردبیت، ئیستا له‌ نا‌کاو، گیانیکی تر ئه‌م شاره‌ی

دۆزیبیتتهوه». «بهائی مامه دهزانم». «بۆشهوهی جهستهیهک پۆحیکی تازه وهر بگریت، دهبیت چی بکات؟». من تهنیا تهماشامکرد و هیچم نهگووت. «دهبیت توند بیت، زۆر توند بیت، دهبیت بهرگهی هاتنی ئه و پۆحه تازهیه بگریت. من دوو پۆژه بیر دهکه مهوه، هه موو پۆحیکی تازه، کومه لیک خه یالات، تراویلکه، و پینه له گهل خۆیدا دههینیت. پۆح ؟ پۆح چیه ؟ . تهنیا زنجیرهیه که له و شتانه. زۆر بیرى لى بکه یته وه ناکام ده رده چیت... ئینسان هه میسه خه یالات، و پینه، زینده خه وهکانی خۆی ناوده نیت پۆح. پۆح هه ر ئه و شتانهیه... ئه وهیه و بهس... ترسیکی تازهت ههیه، یه عنی پۆحیکی تازهت ههیه. ئه ی چی، پۆح قابیله چی بیت. ئه م خه وه تهنیا نیشانهیه که... نیشانهیه که بۆ پۆحیکی تازه. له گهل هه موو ئازارهکاندا دهبیت دلمان خۆش بیت، دیلاوار پۆحیکی تازهی ههیه». من نازانم چی بلیم، وهک هه میسه ناتوانم خۆم کو بکه مهوه، له دهسته پاچهیی و په شوکاندا وهک که مژه ده پرسم «مامه، که واته ئیوه پیتان وایه ئه و خه ونه په یوهندی به و پۆحه تازهیه وه ههیه؟». «گوئیگره رینوار، عه زیزم خه لکی ئه م شاره وزهیهکی زۆریان ههیه، تین و تاویکیان ههیه که چه ند ساله خنکینراوه. ئیستا هه سته که م شاره که خه ریکه دهجولیت، وزهیهکی که و ره خه ریکه سه رده که ویت، خه ریکه دیته ده ری... ئیمه شایه تحالی ئه وهین، شیتی تهنیا ده رکه وتهیهکی ئه و وزهیهیه، گه ر زیرهک بین ده توانین زۆر سوود له و وزهیه ببینین. ئه و پۆحه تازهیه جاریک خه ونی پرپوچ ده بینیت، مۆته که ی خۆی ههیه، ده ترسیت، راده چله کیت، به لام به دیویکی تر ده توانیت هیزیکی که و ره بیت، هیزیک که دیلاوار پیوستی پیتتهی». له و ساته دا که ئه و پرستانه ی ده گووت چاوانی بریقیه کی تاییه تییان تیدابوو، توند دانی به وشه ی هیزدا ده نا. «نابیت ریکا له و پۆحه بگرین ده رکه ویت، ده بیت شیتهکانی له جهنگاوه رهکانی جیا بکه ینه وه... شیتهکانی بخه ینه لایهک و به زنجیر بیان به ستنه وه و ستایشی قاره مانهکانی بکهین. من دوینى شه و

که له‌گه‌ل جه‌نابی فه‌رمانداردا قسه‌مده‌کرد، به هیزی ئه‌و پ‌و‌حه تازه‌یه مه‌ستبوم. ئه‌و شه‌پانگیزییه‌ی بلا‌بو‌ته‌وه ته‌نیا سه‌ره‌تایه ب‌و سه‌ره‌لدانی شاریکی نو‌ئ، نه‌ته‌وه‌یه‌کی نو‌ئ، که له‌و نه‌ته‌وه حیزه ملکه‌چه‌ی ئیستا ناچیت... پ‌و‌ح که ماوه‌یه‌کی در‌یژ گیر‌بوو، دوایی وه‌ک لافاو به‌رده‌بیت، من و تو و جه‌نابی فه‌رماندار و ئه‌وانی تر ده‌توانین وای لیتکه‌ین ئه‌و لافاو به‌ریگایه‌کی باشدا به‌روات، ده‌بیت له‌ پ‌یناوی ئه‌و ئه‌رکه دا سوود له‌ توانا و هیزی ده‌سه‌لاتداران وه‌ربگیرین، له‌گه‌ل حاکم و که‌سانی به‌ توانادا بین به‌ د‌وست. ئه‌مه‌ خه‌ون نییه دیلاوار ده‌بیینیت، ئه‌مه‌ دل‌یکی نو‌ییه ل‌نده‌دات، هیزیکی تازه‌یه له‌ خه‌و هه‌لده‌ستیت، وه‌ک چ‌و‌ن لافاو له‌گه‌ل خ‌ویدا ترس ده‌هینیت، ئه‌ویش ترسیکی که‌وره‌ی له‌گه‌ل خ‌ویدا ه‌یناوه، وه‌زیفه‌ی من وه‌ک د‌کت‌ور ئه‌وه‌یه نه‌ه‌یلم ترسه‌که بمان خنک‌ینیت، وه‌زیفه‌ی ئیمه‌ گ‌ر‌پ‌ینی پ‌یاوه ترساوه‌کانه ب‌و جه‌نگاوه‌ر... ب‌و خه‌ل‌کیکی ئازا و بو‌یر ... من دوو پ‌و‌ژه به‌رده‌وام بیر له‌و خه‌ونه ده‌که‌مه‌وه و که‌یشتوومه‌ته ئه‌و ده‌ره‌نجامه».

یه‌که‌م جار بوو مامم به‌وج‌وره قسه‌بکات. ئه‌و پ‌و‌ژه ز‌و‌ر قسه‌یکرد، ز‌و‌ر باسی له‌ ئاینده‌ی دیلاوار کرد ... من ئیستا ه‌یچیانم له‌ یاد نییه، ه‌یچیان... به‌لام ئه‌وه یه‌که‌مجار بوو به‌ روونی هه‌ستبه‌که‌م که‌ چ‌یت‌ر د‌کت‌وری مامم ج‌یگای متمانه نییه.

من له‌ گ‌وزه‌ری قاوه‌خانه‌کان له‌ سه‌نته‌ری دیلاواری باکوور، له‌ قاوه‌خانه‌ی «عه‌شق و ک‌ت‌یب» که‌ ک‌ومه‌ل‌یک ک‌ور‌ی ق‌ژدر‌یژ ده‌یان‌برد به‌پ‌یوه، قاسم وه‌ل‌یدم بین‌ی که‌ پ‌یکه‌وه له‌ د‌واناوه‌ندی ده‌مان‌خو‌یت‌د. قاوه‌خانه‌که‌ سه‌نته‌ری ک‌و‌بو‌ونه‌وه‌ی ئه‌و که‌ن‌جانه بوو که‌ تازه پ‌ی‌یان ده‌خسته ج‌یهانی ک‌ت‌یب و ه‌ونه‌ره‌وه، هه‌ر یه‌که‌یان خ‌و‌یان به‌ کام‌ویه‌ک، م‌و‌زارت‌یک یاخود مایه‌ره‌و‌لد‌یکی نو‌ئ ده‌زانی. ز‌و‌ربه‌یان که‌ ده‌هاتنه ژو‌وری ب‌و قاوه‌خانه‌که،

چاوه‌پوانی شهوه بوون قه‌در و حورمه‌تی بلیمه‌تیکیان لئ بنریت. هه‌موو به‌شیوه‌ی وه‌ستان و نیگاکردنیاندا ده‌یانگووت «ئیه‌ نازان، ئیستا وه‌ک که‌سیکی گرنگ نامیین، به‌لام بوه‌ستن، ماوه‌یه‌کی تر تیده‌گه‌ن که‌چ بلیمه‌تیکان بینوه». من مانگی جاریک یان دووان ده‌چووم تا چایه‌ک بخۆمه‌وه و گهر ریکه‌وتبایه‌ هه‌ندئ له‌ ناسیاوه‌ دیرینه‌کانیشم ببینم. قاسم یه‌کیک بوو له‌وانه‌ی له‌ دوا‌ی ته‌واو‌بوونی سه‌رده‌می خویندکاری، به‌ به‌رده‌وام له‌ چایخانه و قاوه‌خانه و کافیتریاکان ده‌مبینی، هه‌ر جیگایه‌ک شوینی دانیشن بووایه، شه‌و له‌وئ بوو. گه‌نجیکی ریشنی ده‌موچاو درێژ بوو، هه‌میشه‌ کاسکتیکی تاییه‌تی له‌سه‌ر ده‌کرد که‌ ناوی نابوو کاسکتی پرولیتاری، به‌رده‌وام ده‌یگووت «شه‌وه‌ی کاسکتی چالاکوانه‌ چه‌په‌کانی سه‌ره‌تای سه‌ده‌ی بیسته و من عه‌لاقه‌یه‌کی رۆحیم له‌گه‌لیدا هه‌یه». خۆی وه‌ک چه‌پ پیشانده‌دا، به‌لام له‌وانه‌بوو که‌ چه‌پبوون ته‌نیا وه‌ک که‌ره‌سته‌ی به‌ره‌مه‌بنانی بۆله‌بۆل به‌کارده‌هێتن، به‌رده‌وام خۆی نیگه‌ران پیشانده‌دا و جنیوی به‌م دنیا و به‌و دنیا ده‌دا، گه‌رچی ریزیکی زۆری منی ده‌گرت، به‌لام خه‌لکانی تر وه‌ک جنیوفرۆشیکی شه‌به‌دی ده‌یانبینی که‌ زۆر له‌زه‌ت له‌ بی‌حورمه‌تییه‌کانی خۆی ده‌بینیت و جنیوفرۆشی خۆی لئ بۆته‌ جووریک له‌ تیفکرینی بلیمه‌تانه. قاسم له‌ دواناوه‌ندی هاو‌پۆلی خۆم بوو، وانه‌ی هونه‌ر نه‌بیت له‌ ته‌واوی وانه‌کانی دیدا خراپ بوو، من له‌ پینش شه‌زمونه‌کان کومه‌کم پئ ده‌کرد و له‌ کاتی تاقیکردنه‌وه‌شدا بۆم بگونجایه‌ زۆر له‌ پرسیاره‌کانم پئ ده‌گوته‌وه. شه‌و جگه‌ له‌وه‌ی نیگارکێشیکی ده‌ست ره‌نگین بوو، تاکه‌ په‌یکه‌ریک له‌ شاری دیناواردا دانرابیت «په‌یکه‌ری بزنیک به‌ کلاو و بۆینباخ و کومه‌لیک کتیبه‌وه» له‌ده‌ستکردنی شه‌و‌بوو. هه‌ندئ وایان له‌ قه‌له‌مده‌دا، شاره‌وانی دیناوار بۆ سوکایه‌تی به‌ رۆشنییرانی شار شه‌و تاکه‌ په‌یکه‌ره‌یان رینداوه‌ دابنریت، هه‌ندیش به‌ گالته‌یه‌کی تالی هونه‌رمه‌ندیان ده‌زانی به‌ خویندن و زانکۆ و شه‌کادیمیسته‌کان، به‌تایبه‌ت په‌یکه‌ره‌که‌ له‌

ناوه‌ندی فولکه‌یه‌کدا بوو، ده‌بووه شوینی هاتوچۆی مامۆستا و قوتابیانی زانکۆی گه‌وره‌ی دیلاوار. قاسم خۆی له‌وانه‌بوو که ته‌نیا که‌یفی به‌وه ده‌هات ناوی ب‌بریت، بۆی گرنگ نه‌بوو خه‌لک چی له‌سه‌ر کاره‌کانی ده‌لێن، تاکه‌ شتی که له‌لای بایه‌خی بوو، بتوانیت سه‌رنجی خه‌لک پابکیشیت، ئه‌وه‌شی بۆ گرنگ نه‌بوو ئاخۆ خه‌لک له‌عه‌شق و خۆشه‌ویستی هونه‌ره‌وه باسیده‌که‌ن یان بۆ لا‌ق‌رتی و گالته‌کاری. هینده‌ی من له‌گه‌لیدا دانیشتم و گووتم «داواکه‌م په‌یوه‌ندی به‌ ئه‌نجامدانی ئیشیکی هونه‌رییه‌وه هه‌یه». ئه‌و وه‌ک قسه‌کانی له‌به‌رگر دیت گووتی «ئاه پ‌ینواری برام، تۆ ئاگات لێ نییه، هونه‌ر مردوه، نیگارکێشان مردوه، په‌یکه‌رتاشی مردوه. ئه‌م شاره‌ هه‌موو شتیکی کوشتوه، نازانم تۆ باسی چ کاریکی هونه‌ری ده‌که‌یت، م‌رو‌ف زۆر جار ده‌بیت خۆی پ‌یس‌وابکات، خۆی نزمبکاته‌وه، ب‌پارێته‌وه، پ‌یلاوی هه‌ندی ناکه‌س به‌چه‌ بس‌ریت، به‌سه‌ر ده‌ستی ئه‌م و ئه‌ودا بنوشتیته‌وه، بۆئه‌وه‌ی بینه‌ریکی هه‌بیت، بۆئه‌وه‌ی ب‌ین و ته‌ماشای کاریکت بکه‌ن، ده‌بیت گوێ له‌ قسه‌ پوچه‌کانیان بگریت، گوێ له‌ په‌خنه‌ نابه‌جێکانیان بگریت...».

قاسم ویستی زۆر له‌سه‌ر قسه‌کانی ب‌روات. من ده‌ستم خسته‌ سه‌ر شانی و گووتم «قاسم من ده‌مه‌ویت، خۆت له‌گه‌ل که‌سیکی تر دا وینه‌ی خه‌ونیکم بۆ بکیشیت، خه‌ونیکه‌ له‌م ماوه‌یه‌دا خه‌لکانیکی زۆر ده‌بینن».

قاسم جگه‌ره‌یه‌کی داگیرساند و گووتی «مه‌به‌س‌ت چییه؟ خه‌ونی چی؟ گالته‌ده‌که‌یت یان به‌راسته‌؟».

«ماوه‌یه‌که‌ خه‌ونیک ب‌لا‌بو‌وته‌وه، نازانم چۆن بۆت وه‌سفبکه‌م، من به‌ حوکمی ئه‌وه‌ی له‌ عیاده‌که‌ی م‌ام‌م ئیشده‌که‌م، پ‌و‌ژانه‌ گوێ بیستی ده‌بم... خه‌ونیکی سه‌یره، ئه‌وانه‌ی ده‌بینن، به‌جۆریک له‌ جۆره‌مکان ده‌که‌ونه‌ ژێر کاریگه‌رییه‌کی نادیاره‌وه، ه‌یزیکی نه‌یتی که‌ ته‌فسیری زانستی نییه، ئیستا خه‌ونه‌که‌ خه‌ریکه‌ زۆر ب‌لا‌وده‌بیتته‌وه، خه‌ریکه‌ ده‌بیتته‌ هه‌ره‌شه، حاکیان و به‌رپرسیانی ده‌وله‌تی ده‌یانه‌ویت نیگارنکیان له‌و که‌سه‌ هه‌بیت که‌ له‌ خه‌ونه‌که‌دا ده‌رده‌که‌ویت... ئه‌و کاره‌ به‌ من سپێردراوه.

لە بەر ھەر ھۆیک بێت، من بە ڕیکەوت کەوتمە ناو جەمعیکیوە و ئەو کارەیان دا بە ملی مندا. ئیستا پێویستیم بە کۆمەکی تۆیە». قاسم دایە قاقای پێکەنین و گووتی «بیسستووومە ... بیستووومە، شتیکی لەو جۆرەم بەرگوێ کەوتوو، بەلام ڕینوار کاتی خۆی کە خوێندکار بووین، تۆ تەنیا کەسی ناومان بوویت، تاکە کوپی پۆلەکەمان بوویت کتێت دەخوێندەو و شت دەزانی ... نازانم بۆ زانکۆت تەواو نەکرد؟ بەلام خۆ دەبێت بزانیست کە خەون ڕەسم ناکریت...». من دەستم خستەو سەر شانی و گووتم «دەزانم، بەلام ئەمە یەک خەونە، یەک خەونە و تا ئیستا سەدان کەس دەیبینن، کەسیک کە بۆ جاریک خەونەکە دەیبینت ئیتر بەردەوام دەیبینتەو، خەونەکە وەک خولیا یەکی لیدیت، وازناھینیت، کەسیک لە خەونەکەدا ھەیە کە ھەمووان سەردەبێت. خەونەکە دەبێتە مایە ئازار و ترسیکی دەروونی قوول کە من پۆزانە لە دەمی نەخۆشەکانەو چیرۆکەکی دەیبیستم». «ئۆکیی ... ئۆکیی، تێدەگەم. بەلام ڕەسمیان بۆچیە، دەیانەویت کابرای ناو خەونەکە بگرن یان چی؟». دەنگم نزمکردەو و گووتم «نازانم بۆچیانە، کەر بمزانیایە دنیایە پێم دەگووتی. بەلام خۆت دەزانی بەشی زۆری خەلکی دیلاوار خورافاتین، پێیان وایە ئەوێ بە خەون دەیبینن بەراستی دیتەو ڕیگایان، خەون پیشبینیکردنی پاشەپۆژە... دەیانەویت شتیک بکەن، بە ھەر ڕیگایەک بوو خۆیان بپاریزن. دانیام ھەر ھونەرماندیکیش ئەو نیکارە دروستبکات ھەق دەستی خۆی وەردەگریت. من دەزانم باری دارایی ھونەرماندانی دیلاوار باش نییە». قاسم ڕەنگی گۆرا و ئەو زەردەخەنە گالته جاپییە سەر ڕوخساری پەڕی. کەمێک کاسکیتەکی جولاند و گووتی «بەلام چۆن؟ دەبێت چی بکەم؟ من ھێشتا نازانم تۆ مەبەستت چیە، بە راستە یان گالته لەگەڵ دەکەیت؟». من نیکەران ڕوانیم و گووتم «نا قاسم، من ئەھلی گالته نیم. من پێتدەلیم، من ھەموو شتیکت پێتدەلیم، من دەتەم بۆ لای ھەموو نەخۆشەکان... دەتەم بۆ لای یەکەیکەیان...

من ده‌تبه‌م، به‌لام پێویستیمان به‌نیگارکیشیک یان دووانی تر ده‌بیت. من ده‌مه‌وێت زیاد له‌نمونه‌یه‌کم هه‌بیت. ده‌مه‌وێت زیاد له‌هونه‌رمه‌ندیک تابلۆکه‌م بۆ دروستبکه‌ن». قاسم دوا‌ی که‌میک بیرکردنه‌وه، دوا‌ی هه‌ندی پرسیا‌ری دیکه، ژماره‌ی ته‌له‌فونی عیاده‌که‌ی وه‌رگرت و گووتی هه‌ولده‌ده‌م دوو نیگارکیشی ورده‌کار بدۆزمه‌وه تاسبه‌ی هه‌موو شتیک ئاماده‌بکه‌م. هه‌ستمکرد له‌ناخه‌وه دلخۆشه، بۆی گرنگ نه‌بوو چی نیگار ده‌کیشیت، ئه‌وه‌ی بۆ گرنگ بوو ئیشیک هه‌بوو بیکات، تا شتیک ده‌ستکه‌وتی په‌وا‌ی هه‌بیت و گرفتیکێ ژیا‌نی پێ لاب‌دات.

شه‌و قاسم وه‌لید ته‌له‌فونیکرد و گووتی به‌یا‌نی ئه‌و له‌گه‌ل هه‌ر دوو هونه‌رمه‌ند ئاسه‌ف بو‌رهان و مسته‌فا له‌یلان دیت بۆ لام و ده‌توانین له‌ویوه‌ برۆین بۆ هه‌ر جیگایه‌ک من ده‌مه‌وێت. ئه‌و شه‌وه به‌ته‌له‌فون قسه‌م له‌گه‌ل باب‌ه‌عه‌لی وه‌زیری کرد و ئاگادارمکرده‌وه که هونه‌رمه‌نده‌کان ئاماده‌ن و ده‌توانین به‌پێی فه‌رمانی کاربه‌ده‌ستانی بالا ده‌ستبکه‌ین به‌کیشانی نیگاری ئه‌و خه‌ونه.

چەند پوژ بوو سەى ئەسلان لە کتێخانە کەى نەدەهاتە خواری تا بتوانیت
 لە دوو توێى کتێبەکانى میژوودا دەربارەى دوژمنان زۆرتر بخوینیتەو. دەبویست
 بیسەلمینیت کە دوژمنان چ عەقلىکى ترسناکیان هەیه، نوسەر و زاناکیان
 بە چ رق و کینەیک لەسەر دیلاوار نوسیویانە. سەرى لە ناو کتێبەکاندا
 بوو کە هەوال هات، دوژمن لە بەرى دەریاچەى دیلاوارەو، پەلامارى
 ژمارەیک ماسیگریان داو و چەندانیان لى کوشتون. سالانە چەند
 جارێک ئەو جوړە هیزشانه لەلایەن دوژمنەو لە سەر سنوورەکانى دیلاوار
 پووى دەدا. چەندجا پیکەوتى کردووە کە دوژمن بە چەدارکانى خۆى
 پیشرەوى کردووە و چەندان کیلۆمیتى چوارگۆشەى لە خاکی دیلاوار
 گرتووە و تالانىکردون و باغ و بیستانى سووتاندون و دواتر پاشەکشەیان
 کردووە. دوژمنەکانى دیلاوار ناویکی تایبەتیان نەبوو، ئیمە لە دیلاوار
 هەر پێیان دەلێین دوژمن. ئەوان لە یەک پەنگ و یەک خوین و یەک زمان
 نین، بە یەکشێوەش پیک نەخراون و یەک نیاز و یەک سەنگەریان نییه،
 لە نەتەو و عرقى جیاواز دروستبون، لە سوپای پیکخراو و پرچەکەو
 تیاپاندایە تا دەگاتە گروپی نەتەو پەرسى بچوک. لەو پەرى چەپەو
 تیاپاندایە کە دیلاوار وەک هەریمیکى دواکەوتووی خێلنشین
 سەیردەکەن، تا راسترەو پەگەزپەرستەکان کە خەلکى دیلاوار

به عیرقینکی لاوز و نزم و درنده ده‌زانن... سه‌ی ئه‌سلان دیتلاواری به «خاکی بو ئه‌به‌د گه‌مارۆدراو» ناوده‌نا، خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌ساریشی وه‌ک ترسناکترین دۆژمنانی ئیمه‌ ده‌ناساند. کوشتاری ماسیگره‌کان ئه‌مجاره‌ ترسینکی زۆری دروستکرد، پۆژنامه‌کان و ته‌له‌فزیۆنه‌کان بایه‌خینکی زۆریان پێدا. ئه‌وه‌ به‌هانه‌یه‌کی باش بوو، که سه‌ی ئه‌سلان، پێ له‌سه‌ر نیازی تاریکی دۆژمنان دابگریت و گه‌نجانی هه‌واداری خۆی سه‌رگه‌رم و سه‌وداسه‌رت‌ر بکات.

ماله‌ هاوینه‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلان ده‌که‌وته‌ ده‌ره‌وه‌ی شار، نزیکێ چل کیلۆمه‌تر له‌ سه‌نته‌ری دیتلاواری باکووره‌وه‌ دوور بوو. ئه‌و زیاد له‌ بیست سال بوو خه‌ونی به‌وه‌وه‌ ده‌دی هینیکی سیاسی نوێ دروستبکات، هه‌موو به‌ جۆریک له‌ گومانه‌وه‌ سه‌یریانده‌کرد، به‌لام گه‌ر ببوایه‌ته‌ سه‌روک، روخسار و هه‌یکه‌لی له‌ سه‌روک پارته‌کانی دیکه‌ی دیتلاوار باشت‌ر بوو. لاجانه‌ سه‌پییه‌کانی، پێشی پروفیسۆری، قژی ماش و برنجی، قامه‌تی قیت و به‌رزى، هه‌موو روخساریکیان ده‌دایه‌ گه‌لێک له‌ سه‌روکه‌کانی ترمان شایسته‌ و له‌بارتر بیت. وه‌ک خۆی ده‌یگوت، ماوه‌پێ به‌ سێ شت هه‌بوو «خودا - نیشتمان - گه‌نجان». پێشتر نه‌بووبوو مامۆستایه‌کی قوتابخانه‌ پارتیکی سیاسی دابمه‌زینیت و سه‌رکه‌وتن به‌ده‌ست به‌نیت. به‌لام له‌ میژه‌ ئه‌و یه‌ک هه‌ست دل و ده‌روونی گرتوه‌، یه‌ک ترس هه‌موو ژیا‌نی به‌پێوه‌ده‌بات، ئه‌ویش ئه‌و ترسه‌یه‌ که دیتلاوار بکه‌ویت‌وه‌ ده‌ست دۆژمن. ماله‌ هاوینه‌که‌ی له‌ خۆشترین کۆشکه‌ تازه‌کانی ئه‌و ناوه‌ بوون، سه‌رجه‌م ژووره‌کانی فهرشی گرانبه‌هیا‌ن لێ داخرابوو، دیواره‌کان به‌ تهنکی کۆن و ته‌وری دارپه‌رده‌یه‌یه‌ دیتلاوار رازبوونه‌وه‌. ماوه‌یه‌ک بوو خولیا‌ی کۆکردنه‌وه‌ی ته‌ور بوو، له‌ ژێرخانی ماله‌که‌یدا کۆمه‌لێک له‌ ته‌وره‌ هه‌ره‌ دێزینه‌کانی دیتلاواری هه‌بوو، که ده‌یگوت چه‌کی قاره‌مانه‌ کۆنه‌کانی ئه‌م نیشتمانه‌ بووه‌. سه‌ی ئه‌سلان، له‌ راپه‌وه‌کاندا له‌ بری تابلۆ، قوتۆی ئه‌و

جهنگاوه ره دیرینه‌ی هه‌لواسیوو که پیده‌چوو له سه‌ره‌تای دروستبوونی کامیرادا گیرابن. ماله‌که‌ی به‌جۆریک پرپوو له چهک و تفاقى دیرین، به‌کیک نه‌یزانیبایه، ده‌یگوت ئیره‌ مالی سه‌ره‌له‌شکریکی سه‌ده‌ی نۆزده‌یه. به‌لام ئه‌سلان به‌ راستی ده‌ترسا، ئه‌و هه‌سته تالترین و ئازاربه‌خشتین هه‌ستی ژيانی بوو. هۆی بایه‌خدانی به‌ میژوو ده‌گه‌رپته‌وه بۆ پشکینی ئه‌و ترسه. سالانی به‌که‌م که به‌ قوولی خه‌ریکی خۆیندنی میژووی خۆره‌له‌ت بوو، تووشی نه‌خۆشییه‌کی ده‌روونی گه‌وره‌ بوو. ئاخۆ نه‌خۆشییه‌کی ده‌گه‌رپیه‌وه بۆ ئه‌و هه‌موو کوشتار و جهنگ و ناله‌باریه‌ی له‌ میژووی ئه‌م ده‌قه‌رده‌ا هه‌بوو یان هه‌ر ده‌رکه‌وته‌یه‌کی سه‌ربه‌خۆی ده‌روونی بوو؟ هه‌چ که‌س نه‌یده‌زانی. به‌لام که‌سه‌ نزیکه‌کانی ده‌لین، په‌تای زۆر، له‌رزى په‌یتاپه‌یتا، له‌ هۆش خۆچوون، که‌ف ده‌ردان، هه‌موو ئه‌و دیاردانه‌ ژيانیان تیکداوه و زوو سه‌ریان سه‌ی کردوه. ئه‌و هه‌شتا گه‌نج ده‌بیت که‌ دىلاوار ئازاد ده‌کریت، ئه‌و ئازادییه‌ جیته‌گر و له‌رزۆکه‌ تووشی ئه‌م ترسه‌ی ده‌کن... ئه‌و، له‌گه‌ل خه‌لکانیکی زۆری ئه‌م شارهدا دله‌پاوکی و وه‌سواسی ئه‌وه‌ ده‌یگریت که‌ دوژمن به‌م زوانه‌ ده‌گه‌رپته‌وه. ئه‌و ترسه‌ وای لینه‌کات له‌ ژنی به‌که‌می جیاببیته‌وه، چونکه‌ بریاریدا‌بوو مندالی نه‌بیت و هه‌چ وه‌چه‌یه‌ک بۆ ناو ئه‌م ئاگرستانه‌ دروست نه‌کات. هه‌موو سامی ژيانی ئه‌وه‌ بوو گه‌ر مندالی ببیت، له‌وانه‌یه‌ پۆژیک دوژمن بدات به‌سه‌ر دىلاواردا و منداله‌کانی سه‌ر بپرن. ئه‌و خه‌یالانه‌ هه‌نده‌ دیانتترسان، ئارامیان لى ده‌بیری و تووشی کینه‌یه‌کی قوول و ترسیکی ناسروشتیان ده‌کرد. که‌سانیک که‌ سالانی گه‌نجی سه‌ی ئه‌سلانیاں له‌ بیر، ده‌لین، به‌رده‌وام باسی هه‌رش و په‌لاماره‌کانی میژووی دیرینی کردوه. سه‌ربوردی قرمتیه‌کان، فاتمیه‌کان، مه‌غۆله‌کان، سه‌لجوقیه‌کان، سه‌فه‌ویه‌کان، ئیسماعیلییه‌کان، عوسمانیه‌کان. سه‌ری پرده‌بیت له‌ هه‌رشى له‌شکری خه‌یالی، له‌ ته‌پوتۆزی په‌ش، له‌ هه‌را و قرمه‌قرمی جهنگ، شه‌پی گه‌وره‌ که‌ شه‌وان له‌سه‌ر ده‌نگی پنی ئه‌سه‌په‌کان

و هاواری کوشتهکانی بهخهبردیت. هه ره ئه و ترسه وای لیدهکات بیر له دروستکردنی شورای گهواره و خندهکی قوول و لهشکری دلرهق بۆ دیلاوار بکاتهوه. وهک دهلین چهندن جار پیشنیاری دروستکردنی سوپایهکی پر چهکی داوهته فرمانداران و حاکمانی ههریم و ههمیشه به پیکهنین و گالته پیشوازی لیکراوه. له گهل تنیهپینی سالاندا ترسهکانی هتور دهبنهوه، تهپوتوزی جهنگهکانی ناو سهری دهنیشهوه و خولیاکانی له خولیای نهخۆشیکهوه که پره له ترس و ههراسی دهروونی دهگۆریت بۆ خولیای سیاسیهک که دهیهویت عهشقی دیلاوار له خه لکدا سهوزبکات. دهگهپهتهوه بۆ بواری خویندن وهک مامۆستایهکی قسهزان و شارهزا و دووربین، ترس له پاشهپوژیکی نادیار له ههموو خویندکارهکانیدا دهچینیت. وانهکانی له خویندنگای غهقاریی له ههموو دیلاواردا دهنگدهنهوه، بهردهوام له سه ره ئه و دوژمنانه دهوویت که دهبیت خۆمانیان بۆ ئامادهبکهین، قسه له سه ره پهیداکردنی چهک و مهشکردنی بهردهوام دهکات. وهک نیشتیمانپهروهریکی بن وینه له لایه ن مامۆستایان و خویندکارانهوه پرێز و مهحهبهتیکی تایبهت به دهستدههینیت، له قسه و نوسینهکانیدا، که ههمیشه به دهستتوس دابهشیاندهکات، خۆی وهک که سیک دهردهخات که جگه له زامنکردنی پاشهپوژ هیچ غهمیکی تری نییه. ئه وههفتهیه که فهراسه رهش و حامید سولتان دهچن بۆلای، بریاردهدا گهر زهمینه له بار بیت یه که م ههنگای راستهقینه بنیت بۆ جیههچیکردنی خهونه دێرنهکهی خۆی. له نوسینهکانی پیشتری خۆیدا ههمیشه باسی له «نهفرهتی میژوو» کردوه. وشه ی میژوو سیحراویترین و سهیرترین وشه بوو لای، نوسینهکانی پرپوون له زاراوهگهلی وهک «نهفرهتی میژوو» «زه لکاو ی میژوو» «په و په وه ی میژوو» «تۆله ی میژوو» «زبلخانه ی میژوو» «دهرفه تی میژوو» «حوکمی میژوو» «دادگای میژوو». هه ره که س نوسینیکی بدییایه دهیزانی وشه ی میژوو تا چ نه ندازهیهک هۆش و خه یالی گرتووه. ئه و ماوهیه

تاکه شتیک له خه یالیدا بوو، وشه ی «فرسه تی میژوو» بوو. ئه پوژانه وهک دهره نجامی خویندنه وه یه کی دریژ له کتینه کلاسیکیه کانی سیاست و تیوریزه که رانی فیکری نه ته وه یی، له و باوه په دابوو که خه لکی دیلاوار نابنه میلله تیکنی راسته قینه تا هه موو پیکه وه یه ک خه ون نه بینن. که کورانی غه فارسی هاتن بۆ لای و داوای ئیرشاد و یارمه تیهان لی کرد، هه ستیکرد ئیدی کاتی ئه وه هاتوو هه شتیک بۆ ئه م شاره بکات.

ئه و پوژهی گه نجه کان چوونه ماله هاوینه که ی، له نیوه پووه له بهر هه یوانیکی بهوک و فینکدا که به سه ر سروشتی شیتی ئه و ده قهره دا ده یروانی، سه ری له ده فته ریکدا نو قمرکدبوو تا وتاریک بۆ ئه و کوبوونه وه یه ئاماده بکات. ده مه و ئیواره، کاتیک گه نجه کانی غه فارسی له پاسیکی گه وره و چه ند ماشینیکی تایبه تیدا گه یشتن، خوی له پیشوازییانا بوو... گه نجان هه میشه به شه وق و زه وقه وه ده هاتنه دیدنه ی سه ی ئه سلان. ئه و پیشتر جینگای ته واوی له هه وشیکی پشته وه ی ماله هاوینه یه که یدا سازکردبوو. له جلیکدا که نه شیوه ی پیای فیزن و لاف لیدهری ده دایه، نه رهنگی مامۆستایه کی په رپوت و که مته رخه م، پیشوازی لیکردن... به مه به ست که مه پیشیکی غه مباری هیشته بووه و تا رۆمانسیتر و کاریگه رتر دهر بکه ویت. گه نجه کان سه رو بیستوپنج که س ده بوون... هیه که سیان تیدانه بوو پیشتر ده ستنوسیکی سه ی ئه سلانی دهر باره ی گرنگی نه ته وه و میژوو و خوپاراستن نه خویند بیته وه. سی برازای سه ی ئه سلان خزمه تی میوانه کانیان ده کرد. گه نجان هینده ی دانیشتن و ئاو و شه ربه تیان خواره وه، سه ی ئه سلان ده ستیکرد به پیشوازی و به خیره اتنی گه رمیان، ده ستی زوریانی دووباره گوشیه وه و چه ند دانه یه کیانی گرته وه ئامیز و گووتی «ماشه لا له دیلاوار و له م گه نجه خوین گه رمه جوانانه». هه وا ی ئیواره به جوریک فینک بوو، هه وشه که ی سه ی ئه سلان به جوریک سه وز و ئارام بوو، هیمنی به سه ر هه موواندا سه پاند. ئه و دلنیا بوو ئه م دانیشته ی دهر گای قوناغیکی تا

ژيانيدا دهكاته‌وه. كه‌م كه‌س له‌ ديلاولار ده‌يتواني‌ تاوا‌ گه‌نجان له‌ خوى كوكباته‌وه، دانىشتنىكى وه‌ها‌ سياسييه‌ به‌رزه‌كان و به‌رپرسه‌ پايه‌ بلندكەكانى ديلاولار خه‌ونيان پتوه‌ ده‌بينى. سه‌ى ئه‌سلان زور هه‌ولى ده‌دا جوش و خروشي‌ ساته‌كه‌ وه‌ها‌ نه‌ييزوينن په‌يامى راسته‌قينه‌ى خوى له‌ بىربكات. پيش هاتنى گه‌نجه‌كان له‌ به‌ر خويه‌وه‌ گووتى «ئەسلان، تۆ نه‌ پاره و پو‌لت ده‌ويت، نه‌ پله‌و پايه‌. ئه‌وه‌ى هه‌ته‌ و نيته‌ ترسيكه‌ له‌ دلتدا. ترسيكه‌ دانامركيته‌وه‌ تا گه‌نجانى ديلاولار به‌ يه‌ك ريزى و ريكخراوه‌يى نه‌بينيت، ئه‌م گه‌نجه‌ تورپه‌ و خوين گه‌رمانه‌ پيوستيان به‌ پياويكى دلسوزى وه‌ك توپه‌ رابه‌ر و چاوساغيان بيت، نايت تۆ له‌ ژير بارى ئه‌رك و فه‌رمانى خوت هه‌لبيت»، ئه‌و قسانه‌ قسه‌ى راسته‌قينه‌ى دلى بوون، ئه‌و به‌راست دلسوزى ديلاولار بوو. ئه‌سلان گه‌رچى زور دلى خوش بوو، هه‌ولى ده‌دا و انيشاندات كه‌ هوى دلخوشييه‌كه‌ى ته‌نيا بينى حه‌ماسه‌ت و دلگه‌رمى گه‌نجان، به‌لام نه‌شيده‌توانى ريزيك بو‌ ئه‌م ريبازه‌ شه‌خسيه‌ى خوى دانه‌يت كه‌ ده‌يگووت «تا ئه‌مرو به‌ پاكي هيتاومه‌». گه‌نجه‌كان كه‌ رووى گه‌شى ماموستايان دى پتر كرانه‌وه‌، هاتبوون و باوه‌رى ته‌واويان هه‌بوو كه‌ ته‌نيا كه‌سيكى وه‌ك ماموستا ئه‌سلان ده‌توانيت رابه‌ر و رينيشانده‌ريان بيت. هه‌نديكيان سه‌رساميان به‌ ماموستا و ده‌ستتوسه‌كانى ده‌گه‌يشته سه‌رسامى به‌ فريادره‌سيكى غه‌يبى. ماموستا به‌ زمانىكى ساده‌ ده‌ينوسى، شتىكى ده‌خسته‌ سه‌ر كاغه‌ز وه‌ك خوى ده‌يگووت قسه‌ى دلى خه‌لك بيت.

که گه نجه کان هاتنه قسه، زوریان دهیانویست له سهر ئازاری خه و نه کان قسه بکه، به لام خه و نه که ورده ورده له وه درده چوو هر خه و نیک بیت. یه کیک له گه نجه کان، که سورفلیکی موو زهره بوو، دهنگیکی غه مگینی نیر و قرخنی بوو، له پیش هه موواندا سوار کۆلی کۆره که بوو و گووتی «ماموستا خه لکیک هه یه له وه سهرسامه که ئیمه خه و نیککی وا عاجباتی ده بینین، به لام من سهرسام نیم. هیچ سهرسام نیم، ئیمه ی گه نجان له

راستیدا پۆژانە سەردەبردین، خەونەکانمان سەردەبردین، ژيانمان لە پوچیدا نوقم بوو. من هەر خۆم بگره، هیچ هیوايەکم بە ژيان نیه، هەر خۆم بگره، تا ئیستا چەند جار بیرم لە خۆکوشتن کردۆتەو. من واھەستدەکەم مردوم، ئەو کەسە لە خەونەکەدا دەبینم جەلادیکە پیشتر منی کوشتۆ، ژيانی من چ نرخیکى هەیه... چەند سالە لە فەقیریەکی خراپدا دەژیم، هەرچی زەوی و زاریکمان بوو، هۆزی ئالیانی هەرزان لە چنگیان دەرھێناين، ئیستا ژيانی باوکم هەر لە ژيانی سەگیکى نەخۆش دەچیت، بەستەزمانە بوو بە سەگیکى نەخۆش کە دایمە بۆن بە چاک و دامینى ئەم و ئەووە دەکات بەلکو ئاورپیکى لێدەنەو. من ئەو ناشارمەو کە باوکم هەمیشە ئەخلاقى سەگی بوو... هەمیشە مایەى شەرمەزاریمان بوو، لووتیکى هەیه بە بۆن دەزانیت، کى کۆمەکیدەکات و کى لەقە لە لمۆزى هەلەدا، بەلام قەسەم بە خوا، هەندى جار خوشحاله لەقە لە لمۆزى هەلەدن. من لیتان دەپرسم، گەر باوکم لە دیلاوار لە دایک نەبوایە وادەردەچوو؟ . نا دلنایام کەسیک دەبوو خواوەنى کەرامەتى خۆی، دوینى کە باسى ئەو خەونەم بۆ کرد کە دەبینم، دەزانن چى گووت، دلنایام باوەرناکەن چى گووت، گووتى بەو جووتە گوونەمەو سەرت دەبرن... گووتى دلناییت ئەو کابرایە سەرى بریت، هەتیو دلناییت هیچى تری لى نەکردیت؟ ...». هەموو پیکەنین، سەى ئەسلان خەندەیهکی تال کەوتە سەر لىوى و گووتى «چ خوشحالم گویم لیتان بیت، باسى خۆتانم بۆ دەکەن، وادانن من لە برى باوکم و چ غەمیکت هەیه بۆ منى پۆبکە». زۆرینەى گەنجەکان، لە هەژارانى گەرەکی غەفاریی بوون، هەلبەت غەفاریی هەژارتەین جیگای دیلاوار نەبوو، چەندین گەرەکی زۆر هەژارتەر، لە باشوورى خۆرئاوا هەبوون کە هەتا گەنجانی غەفاریی لە بینینی مال و پۆشاک و ئاستى زیندەگی ئەویدا شەرم دەیگرتن. مامۆستا ئەسلان کە یەکە یەکە لە گەنجانی دەپوانى، هەستیکرد بەم قسانە، خەریکە لە ناکاو

شهوقی خوشی و بریقەیی هاتنی سەرەتا دەرەوێتەوه و غەمیکی قوول
 لە سەر دەموچاوهکان دەرەکهوێت. یەکیکیان کە بەو هاوینە پالتۆیەکی
 پەشی لە بەردابوو و جامانەیهکی پەشی لە مللی پتەچابوو، کەمێک پێشی
 هاتبوو، قژیکی پەشی پەشوکاری هەبوو، کە دیاربوو پتر لە سێ مانگە
 سەرکۆرسی سەرتاشی نەبینووه، جووتیک چاوی هەبوو کە مەرووف نازانیت
 وەک چاوانی شیتیک یان بلیمەتیک بیانینیت، هاتەقسە. بە «نەجمەیی
 نایشەگول» بانگیاندا کرد. هەم زیڕەک و هەم خەتەرناک دەینواند، بەجۆریک
 سەیی ئەسلان هەر چاوی پێکەوت، زانی کە پیشتر هیچ کات ئەم کۆرەیی
 لە ناو قوتابییهکانی خۆیدا نەبینووه. سەرەتا وایزانی کرێچییهکی نوێی
 گەرەکی غەفاریی بیت، بەلام دواتر زانی کە گەنجیکی نەخۆش بووه و لە
 دوایی چەند سالیک چارەسەریی لە یەکیک لە بیمارستانەکانی ویلایهتیکی
 دوور لە دیلاوارەوه گەراوەتەوه. نەجمە بە شتیک لە گرژییهوه تەماشای
 قسەکەری یەکەمی کرد، وەک ئەوێ هەقیکی ئەمی خواردبیت. گۆرتی
 «بەرێز سەیی ئەسلان، من یەکەمجارمە ئێوه دەبینم، بەلام لە شەش مانگ
 لەووه پێشەوه ئێوه دەناسم، هەلبەت ئیدیعی ناسینی ئێوه زیاده‌پره‌وییەکی
 زۆری تێدا، بەتایبەت من رەقم لە زیاده‌پره‌وییە، مەروفتیکی میانە‌پره‌وم، هەتا
 رەقم لەو شۆفێرانەشە کە تیز دەئاژۆن، هەموو کەس دەزانی من لە کاتی
 پتووستدا نەبیت و بۆ مەبەستی پێروژ نەبیت، رەقم لە زیاده‌پره‌وییە. نا ناتوانم
 بلیم کە زۆر دەتاناسم، هێندە دەتاناسم ئەو نەندەیی خۆیندەوهی هەندێ
 دەستفوس رینگا دەدات خۆینەرێک نوسەرێک بناسیت». شتیک لە نا ئارامی
 و دوودلی لە دەنگیدا بوو، کە سەیی ئەسلان خێرا سلی لێکرده‌وه. چاوانی
 بە جۆریکی شیتانە دەگەرێن... نا ئارام و شەپانگیز بوون. «تاکە شتیک بۆم
 گرنگ بوو ئەو هەبوو یەکەم کەس قسەبکەم، چونکە دەمەوێت لە قسەیی پوچ
 دەرچین، شتیک ئارام لەبەر هەڵدەگریت قسەیی پوچە، قسەیی دووبارەیه
 کە ناگەنە هیچ. هیچ شتیک لەو قسانە گرنگتر نییه کە راستەوخۆ ئامانجی

خۆیان دهپێکن. من یهکیکم لهوانه ی ئهو خهونه دهبینم، بهلام ئهو خهونه نامترسیینیت... ههلبهت ههر یهکیک له ئیمه ئاگریک له ناخایهتی، ههر یهک لهم گهجانهای تو دهییینیت، ئهو ژیانه شایستهیهی نییه که خۆی دهیهویت. بهلام بوهسته بهپیزم، ژیانی شایسته چیه؟ من له ههموتان دهپرسم ژیانی شایسته چیه؟ . ژیانی شایسته ئهوهیه که خوش بژیت و له هیچ شتیکت کهم نهییت؟ ئیوه وادهلین... قهسهه بیت بهر لهوهی بینم دهمزانی گویم له قسهی وادهیت، دهمزانی خهڵکانیک ههلهدستن و باس له ههژاری خۆیان دهکهن، یان باس لهوه دهکهن باوکیان بۆ پاروویهک نان وهک سهک لهسهه قاجیک سهمایکردوه. من بهر لهوهی بینم ههمویم له بهرچاو بوو. من بهو بهپیزانه دهلیم که هاتوون لیرهوه بۆ ژیانی خوش بکروزیتهوه، من ههمو ئهو ژیانه خوشهه بینیه که ئیوه بۆی دهگهڕین. من نیوهی ژیانم له دهرهوهی دیلاوار بووم، بهلێ نهخوش بووم، بهلێ سهرمایهکی رهش چووبوو ئیسقانهوه، بهلێ دکتۆرهکان دهیانگووت من جۆره لهزێکی ئهبهدیییم ههیه که ههرگیز چاک نابیت، بهلام ئهو ههموو ساله له دهرهوهی دیلاوار کاتی تهواوم بهدهستهوه بوو تا خوش بژیم، کاتی تهواوم ههبوو خۆم له ههر عیش و نوشیکدا نوقمبکهه که گهجانای دیلاوار خهوشی پیه نابین، تا سهه ئیسقان ههموو لهزهتیکی تاقییکه مهوه که به خهیالی شهیتانیشتا نایهت... بهلام دواچار ههر دهبوو بیهوه بۆ دیلاوار، بۆ کوێ بچوومایه؟ . شتیکی گهورهه کهم بوو. شتیکی ناوی دهنیم ئاگر... وامهزانن حهزی من له ئاگر پهیرهندی به نهخوشییه که مهوه ههیه، بهلام ئینسان به فیترهتی خۆی گریک له دهروونیایهتی به خوشی و کامهرانی ناکوژیتهوه. بهلێ من قهسهه له گریکه که جۆشیکی تر خاموشیدهکات، جۆشیکی بهس رهنگه له جهنگیکدا ئارام بیتهوه. دیاره من باسم له جهنگی راستی نییه، باسم له بۆشاییه که له ژیانمدا که به شتیکی پردهبیتهوه که به تهنیا ناکریت، ههر شتیکی من لهم پیسته نهخوشهه بهیئیته دهری و به ئیوهوهه بهستیت

گه‌رممده‌کاته‌وه... ئه‌م خه‌ونه بۆ من شتی‌که له‌و جۆره، ئه‌و خه‌ونه هه‌ر چیه‌که لای من گرنگ نییه، به‌لام ئه‌وه‌ی گرنگه به‌ ته‌نیا نایبینم، له‌زه‌تی ئه‌وه‌یه به‌ ته‌نیا نایبینم، ئه‌وه‌یه له‌و کاته‌دا ده‌خه‌وم و چاوه‌پروانی ده‌که‌م بێت، ده‌زانم ئێوه‌ش هه‌مووتان له‌ هه‌مان کاته‌دا چاوه‌پروانی ئه‌و ترسه‌ن بێت... ئه‌وه گرنگه بۆ من، ئه‌وه‌ی هه‌موومان پێکه‌وه چاوه‌پروانین، ئه‌و هه‌سته‌یه که تاسه‌ر ئێسقان گه‌رمی به‌جه‌سته‌م ده‌به‌خشیت، شتی‌ک که هه‌تا نوسینه‌کانی ئێوه ناتوانیت پێم به‌بخشیت». که قسه‌یده‌کرد به‌رده‌وام به‌ جۆریکی نا‌ناسایی سه‌یری ده‌ورو به‌ری ده‌کرد، دیار بوو پێشتر ته‌نهاییه‌کی زۆری چه‌شتوو، دیار بوو هه‌ر چیی کردووه نه‌یتوانیوه له‌و ته‌نهاییه‌ بێته‌ ده‌ری، به‌لام ئێستا پوناکیه‌ک ده‌بینیت و وه‌ک شیت به‌ره‌و رووی ده‌فریت.

هه‌ندیکی دیکه‌ش قسه‌یانکرد، یه‌کیکیان که کوری به‌قالێکی پیر بوو له‌ غه‌فاری، هه‌موو به‌ بۆقبۆقیله بانگیانده‌کرد قسه‌کانی له‌ هه‌مووان سه‌رنج ڕاکێشتر بوو، گووتی «خوام نه‌ما بێت، ئه‌وه‌ی بلی ئه‌وه خه‌ونه خیری ناگات، خه‌ونی چی کاکه گیان، من ئه‌سله‌ن خه‌ونم هه‌ر بیر نایه‌ته‌وه، له‌ دایکبووم و دوو گویم لێ ڕواوه خه‌ونم بیر نه‌که‌وتۆته‌وه، هه‌موو له‌ شه‌ودا ماوه‌یه‌ک خه‌به‌رمان ده‌بیته‌وه و ئه‌و ترسه‌ ده‌چیته‌ دڵمانه‌وه. کاکه گیان. ترسه‌که شتی‌ک له‌ ئاباو ئه‌جدادمانه‌وه ماوه‌ته‌وه. من باپیره گه‌وره‌م سه‌ر قافله‌چی بووه، له‌ سیستان و بلوچستانه‌وه ئاوریشمی هیندی هیناوه و نارویتی بۆ ئه‌سته‌نبول، چی لێ بکات ئه‌و کات له‌ هه‌موو دیلاواردا په‌نجا که‌سی تێدا نه‌بووه قاتیک جلی ته‌واویان له‌به‌ردا بێت، ئاوریشمی به‌ دیاریش بدایه‌ته‌ خه‌لک، چلمیان پێ ده‌سه‌ری. باپیرم له‌ جیگایه‌ک که به‌س خودا ده‌زانیت کوینه، له‌سه‌ر ڕیگایه‌ک که به‌س خودا ده‌زانیت چ ڕیگایه‌که، سه‌ر ده‌به‌دریت... سه‌ره‌که‌ی ده‌خه‌نه مه‌شکه‌یه‌ک ئاو و خوێوه و ده‌می ده‌به‌ستن و ده‌یده‌نه‌وه به‌ قافله‌چیه‌کانی تر، ئه‌وانیش ده‌یه‌ننه‌وه بۆ نه‌نکم، یه‌عنی بۆ نه‌نگه‌وره‌م. کاتیک نه‌نکم سه‌ری مه‌شکه‌که ده‌کاته‌وه، ئاوێکی ڕه‌ش و بۆگه‌ن

دیته ده ری، له گه له کله سه ریگ و دوانزه دانی ئالتون. که به قسه ی باوکم
 بیت تا ئیستاش هر ماون. ده لین دوژمن باپیره گه وره یان سه ربړیوم...
 دوژمن... ئه وه راستیه که یه تی. من دوو گویم لی ږواوه ده ترسم، شه ونیه
 که ده چمه ناو جیگا نیو سعات له خودا نه پاریمه وه په حمم پییکات و
 به یانی به زیندوویی و ساغ و سه لامه تی خه به رم بیته وه. ترسه که له گوشت
 و ئیسقاندایه... ئیستا شار که جاران جیگایه کی ئاسایی و ئاسایشدار بو،
 وا نه ماوه. له هندی گه په کی دیلاواردا مروف نازانیت خه لک به چ زمانیک
 قسه ده کن، له ئه ترافی ږوژه لاتی شاره که وه به رده وام خه لکی ده ورو به ر
 دینه ژووری، خه لکینک پیشت که س نه بیینیون، هتا ده موچاویشیان له به نی
 ئادم ناچیت. من هشت مانگ له مه و به ر بوئه وهی له حقیقه ت تیگم،
 برا گیان تیگه یشتن له حقیقه ت شتیکی ئاسان نییه. هشت مانگ له مه و به ر
 بوئه وهی له حقیقه ت تیگم، به لی، هشت مانگی په بق له وه و به ر، چووم
 بو ناوچه سنوورییه کان، به لی برا گیان له هر چوارلای دیلاواره وه. نه
 تهره فیک و نه دووان، له هه موو لایه که وه ... مه به ستم هه م تهره فی چیا
 به رزه کان و هه م تهره فی بیابانه، هه م که تاره کانی ده ریایچه و هه م به ری
 جهنگل. راسته ئیمه لیتره دانیش تووین و دلمان خوشه ده لین دیلاوار یه ک
 شه قامی هیه، یه ک سنووری هیه، به لام گه ر وه ک من گه شتیکنان به
 دواي حقیقه تدا بکر دایه ده تانزانی که دوژمن له هر چوار لاه دزه یکر دوه،
 ده یان خیلی نیشته جی ئه و هه ریمانه، خیل و عه شره تیک که له دارستان
 ژیاون، قوم و تایفه یه ک له سه ر ده ریایچه به ږاوه ماسییه وه سه رقال بوون،
 کوچه رانیک له تهره فی بیابانه وه که هه تاو ده موچاوی وه ک په ژووی په ش
 براژاندون، هه موو دابزیونه ته دیلاوار. وه ک من و تو خویان به خاوه من مال
 ده زانن، وه ک من و تو خویان کر دوه به ئه سلی دیلاوار، له و دیو چیا شه وه
 به رده وام خه لکانیک داده به زن... راسته زمانیان له زمانی ئیمه ده چیت، به لام
 غه ریبه ن، ناتوانن هه موو وشه یه ک به ږوونی وه ک ئیمه ته له فوز بکه ن، بو

نمونه ناتوانن وهک من و تو بلین پونگه، یان قورباقه، یان پاقله... برا گیان هه‌مووی به جۆریکی تر ده‌لین، به شیوه‌یه‌ک ئینسان ده‌بیت ده‌ست بخاته سه‌ر دلی و بلیت وای خاک به‌سه‌رمان چه‌ند سالانیکی تر له‌م دیلاواره‌دا که‌سیک نابیت به دروستی عه‌یب نه‌بیت بلیت قنگر».

بۆقبۆقيله ته‌نیا که‌س نه‌بوو که ترس له ده‌نگ و چاویدا بوو، به‌شی زۆری قسه‌که‌ران وهک ئه‌و له غه‌زه‌بیکی نادیار و نه‌ینی ده‌ترسان. سه‌ی ئه‌سلان به هه‌منی و سه‌بره‌وه گوئی ده‌گرت، ده‌یویست به‌و هه‌منی و ئارامیه ته‌واوی که‌نچه‌کان بخاته ژیر حوکمی و یقاری خۆی. هه‌مووان قسه‌یانکرد «ئال مورد» نه‌بیت، که هه‌لبه‌ت هه‌ر خۆی دواتر هه‌موو شته‌کانی بۆ گه‌ی‌رامه‌وه، ئه‌و ته‌نیا بیده‌نگی ئه‌و پۆژه‌بوو.

ئال مورد ناوی بنه‌ماله‌که‌یان ال المراد بوو. نازانم بۆ بنه‌ماله‌که‌یان جۆره ناویکی وه‌های هه‌بوو، کورپیکی زۆر چکولانه بوو، که‌س به ناوی خۆیه‌وه بانگی نه‌ده‌کرد، هه‌موو هه‌ر به ئال مورد بانگیانده‌کرد. په‌نگ ئالیک بوو، جووتیک چاوی کالی مندالانه و پاکی هه‌بوو، لووتیکی زایش که زۆربه‌ی کات زیکه‌یه‌کی به‌سه‌ره‌وه بوو. ئه‌و هه‌موو شتیکی ئه‌و پۆژه و پۆژانی دواتری بۆ گه‌ی‌رامه‌وه.

سه‌ی ئه‌سلان وه‌ستا تا دواپی، تا کاتیک ئیدی هه‌مووان ئاره‌زووی قسه و ده‌نگی مامۆستایان ده‌کرد، که هاته‌ گۆ، بیده‌نگی و گوێگرتن له جوانترین ئاویته‌ی خۆیاندا بوون. سه‌ی ئه‌سلان، ئه‌و پۆژه دواپی خه‌ونیکی دیرین که‌وت، شتیک هه‌میشه له مێشک و خه‌یالیدا بووه، گووتی «ئه‌زیزانم، کورپه دلسۆزه‌کانی ئه‌م نیشتمانه، هه‌مووتان من ده‌ناسن، منیش زۆرتان باش ده‌ناسم، پۆژی له دایکبوونی هه‌ندیکتانم له بیر، مندالی هه‌ندیکی ترتان له به‌رچاومه، یاده‌م چۆن له کوچه‌کانی غه‌فارییدا گه‌وره‌ بوون، چۆن چوونه‌ته به‌ر خویندن، چۆن سالی یه‌که‌می خویندن هاتوون بۆ قوتابخانه،

سالانی خویندن چیتان له بهر بووه. هه موو دهزانن من ئه ولادم نییه، وه چه م نه خستوته وه، هه ر که سیک چیرۆکی منی بیستیت دهزانیت بو. دهزانیت بهنده، هه میشه ترساوم، ده بوو واز له ژیا نی خانه واده یی بهیتم، ده بوو دهستبهرداری ئه و خه ونه بم که هه موو پیاوکی ئاسایی خه ونی پیوه ده بینیت. من ئه وه ته ی هۆشم کردوته وه بیر له دیلاوار ده که مه وه، هیچ شه ویک نه بووه سه ر بخه مه سه ر سه رین و پیش ئه وه ی چاوانم بچه خه و بیر له داهاتووی ئه م ولاته نه که مه وه، خه لکی تر سه رده خه نه سه ر بالیف و ئه ستیره ده ژمیرن، سه رده خه نه سه ر بالیف و بیر له یاریان ده که نه وه، من جگه له خه یالی دیلاوار، جگه له مه ستبوون به عه تری گیای ئه م نیشتیما نه هیچی تر له خه یالدا نه بووه. هه زار سو پاس بو خودا که ئیستا له به رامبه ر پۆلنیک که نجدا دانیشتووم که ده زانن چه ند سه له من چی ده نو سم و با سی چی ده که م». چاوانی پر بوون له بریق ی خۆشی. دهنگی پر بوو له شور و شه وق، گووتی «من هه موو ژیا نم ناشتی خواز بووم. به لام ناشتی عه ریزم به مانای توانا، ناشتی کاتیک ده بیت که دو ژمن لیت بترسیت، هیزت هه بیت، زه برت هه بیت، کاریک که ییت دو ژمن سل ت لئ بکاته وه. ئه وه ی عاشقی ناشتی بوو، ده بیت عاشقی هیزی ش بیت، ده بیت خوینیشی بو بریژیت. من زور بیرم له چیرۆکی ئه م خه ونه ی ئیوه کردوته وه. دلنیا تان ده که مه وه که من سو پاسی خودا ده که م بو ئه م خه ونه... نا وامه زانن هه زم له ئازارتانه، به لام شتیک له و خه ونه دا ده بیینم بیباکیه تی. خه ونیکی بیباکه، خه ونیکه ده ست نا پار یژیت، ره حم به نیچیره که ی ناکات. له به ره ئه وه ئه و شته ی ئیوه ده بیینن خه ون نییه، به لکو دیوه زمه یه و چیتراوه له سه ر تاندا، مۆته که یه و چیتراوه له رۆح تاندا، به هه زاران سال خستوویانه ته ناو خوین و ئیسقانی ئه م میله ته. ئیستا سالانیکی زور نییه که دو ژمن لی ره چۆته ده ری، من له بیرمن، له بیرمه چ رۆخساریکیان هه بوو، ئیستاش خه وی ئه و رۆژه تر سنا کانه ده بینم، ئه و

پۆژانه‌ی سه‌ربازانی دوژمن به خۆیان و چه‌ک و خوده و پۆستاله‌کانیانه‌وه به دریتزی و پانی به شه‌قامه‌کانی دێلاواردا ده‌هاتن و ده‌چوون. ژنه‌کانی دێلاواریان به پرچ کیشده‌کرده ناو پادگا‌کانی خۆیان... من هه‌موویم له بیره. به‌لام خوش خه‌یالییه؟ کێ ده‌لێت دوژمن پۆیشتووه، دوژمن لێزه‌یه، له ناوه‌وه و له ده‌ره‌وه‌یه، له‌و دیو سنووره‌کانه‌وه به چاوه زه‌قه‌کانی ته‌ماشامانده‌کات و ده‌یه‌وێت په‌لامارب‌دات و له‌م دیوه‌وه، له ناوماندا‌یه، له ژیر پیسته‌که‌ماندا‌یه، چۆته ناو خه‌و و خۆراکمان. پۆله‌کانی من و باغه‌وانه‌کانی دێلاوار، ئه‌م خه‌وه مه‌لعونه گه‌ر باشییه‌کی هه‌بی‌ت، ئه‌وه‌یه بیرێ خستینه‌وه که دوژمن هه‌یه، که دوژمن نه‌م‌ردوه، که دوژمن چۆته ژیر پیسته‌که‌مان. خه‌وه‌که له خوشخه‌یالی به‌ ئاگای هه‌تایینه‌وه. ئه‌مه نه‌ سالی‌که و نه‌دووه و نه‌ سی‌یه و نه‌ چواره ئی‌مه خه‌وتووین، ئه‌مه نه‌ دوژمنیکه و نه‌ دووانه و نه‌ سی‌انه له بۆسه‌دایه بۆمان. دوژمه‌کانمان لێره‌ن، نزیکن، دزه‌یان کردۆته ناخمانه‌وه، دزه‌یان کردۆته عه‌قلمانه‌وه، به‌ خۆیان و چه‌قۆکانیانه‌وه چوونه‌ته ناو سه‌رمان، دزه‌یان کردۆته ناو عه‌قڵی فه‌رمانپه‌وا و سیاسییه‌کانمانه‌وه. سه‌رده‌می ئه‌وه به‌سه‌رچووه می‌لله‌تان بی‌یاک دانیشن... ئی‌وه ده‌تانه‌وێت چی بکه‌ن، گه‌نچه‌ دلاوه‌ره‌کانی نیشتمانی، ده‌تانه‌وێت تا مردن دانیشن و له ژیر لی‌فه‌کانتانه‌وه خه‌ون ببینن، دانه چۆقه‌تان بیت، به‌رز و دووب‌ل بن، ئی‌وه باغه‌وانه‌کانی دێلاوارن، ئه‌م نیشتمانه‌ باغیکی پازاوه‌یه، به‌هه‌شتیکی بی‌وینه‌یه، ئی‌وه‌ش ئه‌و باغه‌وانه‌ن که ده‌بی‌ت به‌ ئازایه‌تی خۆتان، به‌ خوینی خۆتان، به‌ عاره‌قی خۆتان ئه‌م باغه‌ ئاوبده‌ن، ئی‌وه‌ن باغه‌وانه‌کانی دێلاوار... ئی‌وه‌ن...». له‌گه‌ل هه‌موو قسه‌یه‌کی سه‌ی ئه‌سلاندا هه‌ماسه‌ت و ده‌ماری گه‌نچه‌کان به‌رزده‌پووه‌وه، هه‌ستیانه‌کرد گو‌یگرتن له‌م پیاوه ئی‌له‌ام و ئازایه‌تیان ده‌دات. ئال موراد که دانیسته‌که‌ی ئه‌و پۆژه‌ی به‌ ورده‌کارییه‌کی زۆره‌وه بۆ گێرپه‌سه‌وه، گووتی «ئه‌سلان، هه‌چ شتیکی تایبه‌تی و راسه‌ت‌ه‌وخۆی له ئی‌مه دا‌وانه‌کرد، به‌لام ئی‌مه که هه‌موو گو‌ی

بیستی وشهکانی بووین، دهمانینی ماموستا چۆن و به چ هستیکه وه
باس له مهترسییهکان دهکات، موچرک به جهسته ماندا دههات، زۆر له
گهجهکان له رزبان لیهاتبوو. شیوازی ماموستا له قسه کردندا هیتد کاریگر
و نهفسوناوی بوو، سادهترین وشه ی ئه وه له سیحراو یترین پرستی خه لک
کاریگری زیاتری له سه ر گهجانی غه فارسی داده نا. ماموستا به درێژایی
چه ندین سه عات قسه ی بۆ کردین، هه موو ده مانینی که گریانکی شاراه
له گه رویدایه، به لام ئه وه له وه که سانه بوو که هه چ کات به ته واوی نه ده گریا،
هه چ کاتیش به ته واوی پی نه ده که نی، هه چ کات به ته واوی تو پر نه ده بوو،
به لام هه چ کاتیش به ته واوی له ناوه وه ئارام نه بوو. هه ر ئه وه ده موچاوه
سه یره ی وایانکرد من لێی بترسم نه وه ک خو شم بویت».

ئه وه شه وه گهجانی غه فارسی تا درهنگ له مالی سه ی ئه سلان ده میتنه وه.
ماموستا پێیان ده لیت له وه خه ونه نه ترسن، چونکه خه ونیکه یه کیانده خات،
ئامانجی گه وره لای ئه وه گه ران بوو بۆ دوژمن، ئاماده بوون بوو بۆ جهنگ،
ده یویست هه مووان چا و بکه نه وه و بزائن له پرزی غه ربیه کاندایه لکانیک
هه ن ده یانه ویت دیلاوار له «پره وتی میژوو» بسرنه وه.

شه وه گهجهکان سه ریان پر بوو له پرسته ئاگری نه کانی ماموستا
ئه سلان، دلایان پر بوو له ترسیکی گه وره له دوژمن، به هه مان ئه وه
ماشینانه گه رانه وه که ئیواره پێی هاتبوون. هاواره کانی ماموستا، خه یالی
هه مووانی داگیر کردبوو. ئال موراد گووتی «هه موو دلنیا بووین له روژانی
داهاتوودا له دیلاوار شتی سه یر روودهات، شتی زۆر سه یر، به لام نه تا
ئه وه ئه ندازه یه ی که دوا یی به راستی بینیمان».

ئەو بەیانینە کە من لە گەل ھونەر مەندەکاندا چووم بۆ بنکە ی سەرەکی پۆلیس، کە سمان ئاگاداری دەنگوباسە سەیرەکانی ئەو پۆژە نەبووین. دواتر زانیمان کە لە ھەمان کاتدا تەلەفزیۆنەکان پاپۆرتیان لە سەر ڕودانی سێ پینشەاتی ناخۆش داوہ کە ھەر سێکیان دۆخیکی شلەزاو و نااسایان لە دیلاوار دروستکردبوو. پۆژی پێشتر، کوپی جیگری فەرمانداری دیلاوار لە کاتی ئەسپسواریدا لە دەرەوہی دیلاوار بە دەستی ھەندێ نەناس فرێندرابوو، بە شیوەیەکی درێندانە سەربردابوو، لاشەکەشی شەو لە سەر یەکیک لە شەقامە سەرەکییەکانی دیلاوار فرێندرابوو. لە لایەکی ترەوہ دەیان ماسیگر لە دەریاچە یەکی سەر سنووردا بە دەستی تاقمێک لە خەڵکانی توندڕەویی مەمەدخەسار، گیرابوون و قولاپ خراپووە گەرویان و لاشەکانیان شۆینترابوو، ھەوایی سێھەمیش ڕودانی شەریکی نااسایی بوو لە خۆیندنگایەکی دیلاواری باشووردا لە نیوان کەسانیکدا کە خەونە ترسناکە دەبینن و کەسانیک کە نابینن... شەپک دوازدە قوتابی پۆلیکی تیا دەسووتیت، کاتیک دەستە یەک خۆیندکار کە ئەو خەونە دەبینن، کۆمەلێکی دی لە ژووریکی دیلدەکەن و ئاگریان دەدەن.

من و قاسم وەلید و ئاسەف بورھان و مستەفا لەیلان لە پارەوہکەدا وەستابووین و ئاگاداری ھیچ نەبووین، ھەر چوارمان لەوانە بووین کە

بەیانیان گوی لە ھەوال ناگرین. بێ خەیاڵ لە پرێزی یەك پالمان دابوو بە دیواری ژووری بەرپووبەری پۆلیسەو و بیئەوێ کەسمان تاقەت و وزە قسە ی ھەب سەیری بنمیچی پارەووەکەمان دەکرد. ھەوا بە جۆریک خنکێنەر و گەرم بوو، مەزۆفی دەپیشاند. ئاسەف بورھان کە پریشکی درێژی ھەبوو، بەردەوام بە جۆریکی سەیر دەستی بە پریشیدا دەھینا و پەشوکانی پتوھ دیاربوو. چەندین جار لە بەر خۆیەوھ گووتی «یەكەم جارە بۆ کاریکی ھونەری بیتم بۆ پۆلیسخانە ... یەكەم جارە». کەسمان ئارەزوومان نەبوو ھیچ تێبینییەك لەسەر قسەكە ی بدەین. پاش کەمێک بەرپووبەری پۆلیس بابەتاھیری وەزیری ھاتە دەری و بیئەوێ سلالومان لی بکات، فەرمانی پتداین دوايیکەوین. خۆی بە ھەنگاوی زۆر خێرا دەپۆی، بەلام ئیمە چونکە کەرەستەیکە زۆری نیگارکێشانمان پتیبوو، نەماندەتوانی بە ھەمان خێرای دوا ی بکەوین. ماوہیک لە پتیشمانەوھ پۆشت بیئەوێ ئاورمان لی بداتەو، ئیمەش لامان ئاسایی بوو، دەمانزانی ھەندێ لە پۆلیسەکان بە فیترەت بیئەدەب بارھاتوون. دواجار لە جیگایەکدا وەستا و جاریکی تر بەدەست پتینماییکردینەوھ دوا ی بکەوین. ئیمە ھەر چوارمان بە پتیمیکی خاوە دەپۆشتین، ھەر چوارمان ... وەلامی ئیمە بۆ ئەو بیحورمەتی و کەم پرێزییە ی بەرپووبەری پۆلیس، ئەوھ بوو خاوە بەکاوەخۆ پڕوین. ھەر سێ ھونەرمەندەکە ھەر بە سروشتی خۆیان، لە فیترەتەوھ، پۆلیسیان وەک گا و گەمژە سەیردەکرد. ئاخۆ پۆلیس مەخلوقیکی نزمترە لە ھونەرمەند؟ من لەو پووەوھ نەمدەتوانی رایەکی تایبەت بە خۆم دروستبکەم. عەقید بابەتاھیر زۆری پێ ناخۆش بوو، بە ناوی پووتی خۆی و بێ روتبەکە ی بانگییکەیت، بەلام سێ ھونەرمەندەکە بە «کاک بابە تاھیر» بانگیاندەکرد. دواجار ئیمە گەشتینە پارەویک پڕبوو لە ژووری چۆل، ژوورەکان چەشنیک بوون، پتدەچوو پتیشتر ئاوەدان نەبووبن و لە ھیچدا بە کارنەھاتبن. دەبوو نیگارکێشان لەو ژوورانەدا ئیشی خۆیان بکەن. من چۆنیتی ئیشەکەم بۆ

هه‌ورمه‌نده‌کان پوونکرده‌وه. وایرپاربوو کۆمه‌لێک زیندانی، که به به‌روای من ده‌بوو له ده‌کەس تینه‌په‌ریت، به جۆریکی تیکه‌ل و نه‌ناس بێن و وه‌سفی پیاوی خه‌ونه‌کانیان بکه‌ن. دوا‌ی ئه‌وه‌ی هه‌موو گیراوه‌کان له وه‌سفی خۆیان بوونه‌وه، نیکارکێشان هه‌ر یه‌که‌ی به پێی سه‌لیقه و تیکه‌یشتنی خۆی، به جیا و له ژووریکی سه‌ربه‌خۆدا، نیکاریکی فانتۆم له پو‌خساری خه‌ونه‌که بکێشیت، به جۆریک هه‌یج یه‌ک له نیکارکێشه‌کان وێنه‌ی ئه‌ویدیکه نه‌بینن. من گویم له شه‌هاده‌تی زیندانییه‌کان گرت، خه‌ونه‌که گه‌رچی هه‌میشه یه‌ک بابته‌ی هه‌بوو، به‌لام به‌رده‌وام له کاتی جیا و فه‌زای جیادا پو‌ویده‌دا، زۆربه‌ی ئه‌وانه‌ی خه‌ونیان ده‌بینی ده‌یانگه‌ووت پێشتر ترسیکی نادیاریان هه‌بووه، به‌لام هه‌یج کات بیران له‌وه نه‌کردۆته‌وه یه‌کێک سه‌ریان بپه‌ریت. پێکرا خه‌وبینه‌کان ئاره‌زوویه‌کی دێرنا‌نیان هه‌بوو ئه‌و پیاوه بدۆزنه‌وه و بیکوژن. هه‌ندیکیان دو‌ودل بوون و نه‌یانده‌زانی، ئایا سه‌ره‌تا ئاره‌زووی کوشتنیان هه‌بووه و دواتر خه‌ونه‌که ها‌تۆته ژایانه‌وه، یاخود خه‌ونه‌که ئه‌و ئاره‌زووه‌ی تیدا چاندوون؟ . وه‌ک ئه‌وه بوو خه‌ونه‌که به جۆریک سه‌ری لێ تیکدا‌بن، خه‌ون و ژایانیان بۆ له یه‌ک جیا نه‌کرێته‌وه. زۆریان باوه‌ریان به‌وه بوو که ئه‌وه‌ی ئازاریان ده‌دا جادویه‌کی راسته‌قینه‌ی و ده‌یه‌وێت پو‌حیان وێران‌بکات، هه‌یژکی نه‌ینییه و ده‌یه‌وێت بیانترسی‌تێت و له پێگای جادوه‌وه گیرۆده‌یان‌بکات.

ئیشی هه‌ورمه‌نده‌کان ئاسان نه‌بوو، هه‌ر سێکیان ده‌یانزانی که ده‌بێت بێ ئاگای یه‌ک نیکاریک بکێشن که تا پاده‌یه‌کی زۆر له زۆربه‌ی سیفاتدا نزیک بیت له یه‌که‌وه. حا‌کمانی دی‌لاوار ده‌مو‌چا‌وێکی دیاری‌کرا‌ویان ده‌ویست. ئه‌وان پێشتر تا‌قیر‌دنه‌وه‌ی وا سه‌ختیان نه‌دی‌بوو، ئاسه‌ف بو‌ره‌ان زوو زوو ده‌یگووت «ئاخ‌ر ئێمه‌ ستیلمان له یه‌ک نا‌چیت». به‌پێوه‌به‌ری پۆلیس پێشتر ئه‌و وشه‌یه‌ی نه‌یستبوو، بێشه‌وه‌ی خۆی وا ده‌رب‌خات که له مانای وشه‌که تینا‌گات گووتی «هه‌ول‌بدن ستیلتان به یه‌ک بخوات.

چونکه ئەم نیکارانە ئیو دەیکیشن، بایەخیکی گەورە لەسەر مان و نەمانی شارەکه هەیە». من قسەکانیم وەک زیاده‌پەویی وەرگرت، هەلبەت کێشەیه‌ک هەبوو، بەلام قسەکردن لەسەر مان و نەمانی دیلاوار و لەو کاتەدا، گەورەکردنیککی بێبایەخ و پوچی دەسلەتداران بوو. بەرپێوەبەری پۆلیس بۆئەو قسەکه‌ی پوونیکاته‌وه گووتی «دوینێ چەندین پیاوی ئاینی، باسیان لەو کردووە که شەیتان پەلاماری دیلاواری داو، هەندیکیان گووتوویانە دوژمن سیحربازەکانی هیناو تا جادو لەم شارە بکەن و ژمارەیه‌کی زۆر جادوباز که لەمسەر و سەری دنیاو هاتوون ئیستا بە بەرگی شاردراوو لێرن، ئەم قسانە خەلکانیککی نەفام لە خستە دەبات، دوینێ کوپێک خوشکه‌که‌ی خۆی کوشتوو و لە کاتی لێپرسینه‌وه‌دا گووتوویتێی لە ژێر کاریگەری خەوێکه‌دا ئەو کارە کردووە... دەبینن خالە گیان، دەبینن، خەلکی لە ئیستاو شتەکه‌یان کردۆتە بەهانه‌یه‌ک بکوژن، دەزانن چۆن... خوشکه‌که‌ی گۆشاو گۆش سەربریو، گۆشاوگۆش و بە که‌للەسەرکه‌یه‌وه وێنه‌یه‌کی خۆی گرتوو، هەلبەت لە ژێر لێپرسینه‌وه‌دا بۆمان دەرکه‌وت که ئەسلەن ئەو خەوێ نه‌بینیو، ئەسلەن هەر نازانیت خەوێکه‌ چیه‌ و چۆن... ماوێه‌کی دی دەبینن هەر که‌سیک هەلده‌ستیت و ده‌لیت خەونم بینیو و دەست ده‌خاته‌ خوینێ عاله‌م . سوینده‌خۆم که ئەم خەوێ بوونی نییه‌... سوینده‌خۆم هەموو دروستکراوی ئەم خەلکه‌ نه‌خۆشه‌یه‌ که مه‌به‌ستیانه‌ به‌هانه‌ بۆ ئیشی ناقانونی به‌ینه‌وه. ئەم دیلاواره‌ تا ماوه‌ قانون تیا حاکم نابیت، من خۆم و باو باپیرم لەم شارەدا بەرپرسی پۆلیس بووین، دەمیک ئێمه ئیداره‌ی پۆلیسمان لە دەست بوو، خەلکی به‌ پۆلیسیان ده‌گووت هەیتە، ده‌یانگووت جه‌ندرمه‌ و قله‌ی بی پلێته‌ و نازانم چی... بەلام لە قسەو‌باسی رەسمی ده‌ریبکەن، لە نێوان خۆماندا بیت، من ئەسلەن باوهرم به‌م خەوێ نییه‌، دوینێ پێک و راست ئەوهم به‌ جه‌نابی حاکمی عەسکه‌ری گووت، که پێیوايه‌ خەوێکه‌ جوړیکه‌ له‌ پێشبینی و ئەو

قسه هه‌له‌ت و په‌لاتانه، هه‌ندێ سیاسیی خوا سه‌لامه‌تیان بکات به‌ دواى به‌چو‌کترین شتدا ده‌که‌ پێن بۆ ئه‌وه‌ی بڵێن ئا با تو‌زیکى تر گوونى ئه‌و خه‌لکه‌ به‌ پێین ... می‌زده‌که‌م به‌ پو‌تبه‌که‌مدا که‌ر ئه‌م خه‌ونه‌ راست بیت و بوونى هه‌بیت. خه‌ته‌ره، به‌لى خه‌ته‌ره... به‌لام خه‌ته‌ره‌که‌ی له‌ کونجیکى تره‌وه‌ دیت. عه‌زیزم هه‌مووی باى کونه‌ په‌شیکى تره‌ که‌ ئێوه‌ نایزانن».

که‌رچى قسه‌کانى جه‌نابى عه‌قید شتیکى خراپى تێدانه‌بوو، به‌لام شیوازی گووتنه‌که‌ی جو‌ریک له‌ که‌م‌ژی پێوه‌ دیاربوو. هه‌نه‌رمه‌نده‌کان به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان ده‌ترسان. تا ده‌هات پتر هه‌ستیانه‌کرد ئه‌و ئه‌رکه‌ی چوونه‌ته‌ ژێر بارى ئه‌رکیکی سیاسیی ته‌ ئێشیکى هه‌نه‌ریی بیت، من به‌ گوونى هه‌ر سێکیاندا چرپاندم که‌ ده‌توانن تا کات تینه‌په‌پێوه‌ و شته‌که‌ له‌ ده‌ست ده‌رنه‌چووه‌ په‌شیمان ببه‌وه‌ و من هۆیه‌کی ماقول ده‌تاشم، تا جه‌نابى عه‌قید پازیبکات و به‌ریان نه‌گریت. به‌لام سروس‌تی هه‌نه‌رمه‌ندان که‌لیک دوودێو و نا‌کوکه‌، بۆ هه‌ندێ له‌وان تا ئێشه‌که‌ پوو له‌ سه‌رکێشی و وروژان بیت، جوانتر ده‌نوینیت. ئاسه‌ف بو‌ره‌هان که‌ به‌ پێشه‌ درێژه‌که‌یه‌وه‌ له‌ دووانه‌که‌ی دی زیاتر ده‌ترسا، به‌ر له‌ هه‌موویان گووتی «نا پێتوار به‌گ، نا. راسته‌ فه‌رمانه‌که‌ مه‌ترسی خۆی هه‌یه‌، به‌لام من به‌ خۆش‌حالییه‌وه‌ ئامیز بۆ جو‌ره‌ ترسی وه‌ها ده‌که‌مه‌وه‌». وای گووت و دوودلییه‌کی شار‌دراوه‌ له‌ چاویدا ده‌بریسکایه‌وه‌.

له‌ نیوه‌پۆدا دیله‌کان یه‌که‌یه‌که‌ گه‌شتن، یه‌که‌یه‌که‌ ده‌ستیان به‌ گێرانه‌وه‌ی چیرۆکی خۆیان کرد. میرئه‌ودال یه‌کێک بوو له‌وانه‌ی هه‌لبێژدرا‌بوو چیرۆکی خۆی بۆ نیگارکێشان وه‌سف‌کات، تاکه‌ که‌سێک بوو له‌ زیندانییه‌کان که‌ به‌ زنجیره‌وه‌ هینابوویان، پۆلیسه‌کان گووتیان خۆی پێداگری‌کردوه‌ له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی ده‌یه‌وینت چیرۆکی خه‌ونه‌که‌ی بگێڕیته‌وه‌، به‌لام هه‌سته‌که‌م ویستبووی بیته‌ده‌ری، که‌مێک هه‌وا بخوات و

پوناکی بهربکه ویت و شوینیکی دی له زیندانه کهدا ببینیت. بینینه وهی میر
 خوشحالیکردم، له راستیدا ههستم به گوناھیکی گه وره دهکرد بهرامبهری،
 وابیرمه کرده وه که ئه وه ئیمه بووین نه مانتوانی هیچ کومه کیککی راسته قینه
 پیشکesh بهم پیاوه بکهین که له دهست خولیا و مۆته کیککی ئازار بهخش
 ده نالینیت. له جاران پهنگ زهر دتر و غه مگیتتر دیار بوو. دهستیک بیجامه ی
 سووری له بهردابوو، که له گهل زلی و که تهیی خۆیدا هیشتا به بهری
 گه وره بوو. یه کهم جار بوو له ژیانمدا مروفیک بینم له بیجامه ی سوور
 و زنجیردا. قژی به جۆریک که ههستمکرد شیوازیک تابه تی شیتان بیت
 که وتبووه سه ر چاوی. هه ر هات و دانیشست، بینته وهی کهس هیچی لی
 بهرسیت گووتی «کیشه خه ونه که نییه، به لکو ئه وه یه له بیداریشدا وازم
 لینا هینیت». زۆر قسه یکرد، چه ندجار خه ونه که ی وهک خۆی گیرایه وه، که
 قسه ی ده کرد زوو زوو سهیری منی ده کرد، وهک بهرسیت «ئه ها... ته ره س،
 تو چی ده کهیت لیره». زۆر باسی ههسته سارد و غه مگینه کانی خۆی
 کرد، ئه وه ئازاری ده دا که بیده سه لاته و دهستی به هیچ شتیکدا ناگات
 تۆله ی به ده بختی خۆی پی بکاته وه، خۆی گه له ک به که ساس و به شخوراو
 ده بینی، وهک مروفیک زولمیک گه وره ی لیکراییت و زالمه که ی هیشتا ئازاد
 و بیسزا بیت. گووتی به رده وام ههسته دکات ئه و پیاوه یان که سانیکی
 تری وهک ئه و به دوا یه وهن، ترسیکی هه یه که ئه گه ر غافل بیت ئامبازی
 ده بن و سه ری ده بن. شیوه ی قسه کردن و سهیرکردنی، شله ژانیک قوولی
 دهروونی تیا ده بینرا... چاوانی چیترا له چاوانی پیاوه نه جییزاده که ی جاران
 نه ده چوو، به لکو له شیتیک ده چوو، وه سواسیک دهروونی بیخوات. من
 له ئازاری میر تیده گه یستم. به برۆای من، مروف گه ر هه میشه عاقل
 یان هه میشه شیت بایه هه ردو وکیان جۆریک بوون له به خته وه ری، به لام
 به شی هه ره زۆری مروفه کان، ماوه یه ک شیت و ماوه یه ک عاقلن، ئه وهش
 ئازار و ئه شکه نه یه کی قوول دروسته دکات. میر ئه ودالیش ئه و ساتانه

که تووشی رابوونیککی کتوپری عه‌قل ده‌هات و خه‌ونه‌که‌ی له بیرده‌کرد، ده‌بیینی به‌رام‌به‌ر به‌ رۆحی خۆی بیده‌سه‌لاته و ئازاری ده‌چه‌شت. دوا‌جار به‌ر له‌وه‌ی هه‌ستیت و بییه‌نه‌ ده‌روه‌ه‌ پروویکرده‌ من و گووتی «به‌ جه‌نابی عه‌قید باب‌ه‌تاهیر بلی به‌رم‌ب‌دات، به‌ دکتۆر سیامه‌ند بلی کاریک بکات بیمه‌ده‌ری، گرتنی من سوودی نییه‌. ده‌مه‌و‌یت تا‌قمیک دروست‌بکه‌م، که‌شتیک به‌ سه‌ر زه‌ویدا ده‌ست پینکه‌ین، هه‌موو دونیا و هه‌موو ولاتانی سه‌ر زه‌وی بگه‌رپین تا ئه‌و که‌سه‌ ده‌دۆزینه‌وه‌ و ده‌یکۆژین». من له‌گه‌ل پاسه‌وانه‌که‌دا ده‌ستیم گرت و گووتم «جه‌نابی میر، تکایه‌... تکایه‌، تا ده‌توانیت ئارام به‌، خه‌ونه‌که‌ و حه‌قیقه‌ت تیکه‌ل مه‌که‌. باوه‌رناکه‌م ئه‌وه‌ی له‌ خه‌ونه‌که‌دا ده‌بیین که‌سینکی راسته‌قینه‌ بیت، هه‌ول‌بده‌ خه‌یاله‌که‌ی له‌سه‌ری خۆتا بکوژیت و بیرری لی نه‌که‌یت‌وه‌». گووتی «وامنیش بیرم لی نه‌کرده‌وه‌، وا منیش توانیم له‌ خه‌ون و خه‌یالی خۆم ده‌ریبکه‌م، ئه‌ی چی له‌وه‌موو خه‌لکه‌ی تر ده‌که‌یت؟ ... چی له‌ هه‌موو دیلاوار ده‌که‌یت؟ . عه‌زیزم ئه‌وه‌ چاری نییه‌، نه‌یگریت و به‌ ده‌ستی خۆت نه‌یکۆژیت، چاری نییه‌». هه‌ر ده‌م‌وده‌ست له‌ویدا هه‌ستم‌کرد، داواکه‌م له‌ جه‌نابی میرئه‌ودال پوچ و بی مانایه‌، چونکه‌ ئه‌وه‌تا خۆم وه‌ک هه‌موو ئه‌وانی دی له‌ ناو جه‌رگه‌ی ماشینیکی گه‌وره‌دام که‌ ئیشمان ئه‌وه‌یه‌، خه‌ونه‌که‌ له‌ حه‌قیقه‌ت نزیک بکه‌ینه‌وه‌.

پرس و گفتوگۆی نیاوان نیگارکیشه‌کان و زیندانییه‌کان چه‌ندین سه‌عاتی خایه‌ند. من به‌ ئیشیکی گونجاوم نه‌زانی به‌شدارییه‌ک له‌و قسانه‌دا بکه‌م. نیگارکیشان ته‌نیا پرسیاریان له‌ روخساری ئه‌و مرقفه‌ ده‌کرد. له‌ هه‌موو شتیکیان پرس، له‌ ره‌نگی، له‌ چاوی، له‌ بروی، له‌ درێژی، له‌ پانی، له‌ لاوازی، له‌ ریشی، له‌ سمیلی و له‌ ده‌یان شتی تر. له‌ راستیدا گه‌رچی لیکچوونیککی گشتی له‌ قسه‌کاندا هه‌بوو، به‌لام به‌شی ئه‌وه‌ نه‌بوو، مرقف بلیت هه‌موو دیله‌کان یه‌ک خه‌ونی وه‌کو یه‌ک و یه‌ک فیکه‌ری هاوشیوه‌یان بینیه‌، هه‌ستم‌کرد نیگاریک خه‌یاله‌ و خه‌یال هاتووه‌، وینه‌یه‌ک به‌ فه‌نتازیا

دروستکراوه و دیلهکان هه ریهک بهخشیویتی به ئه ویدی، ئیستا هه ندیکیان ئه و وینهیه به وردی و هه ندیکیان تیکه ل به خه یالاتی تایبه ت ده یگێر نه وه. دله یانه بووم له وه ی ئاخۆ وینه کان له یهک ده چن، به لام دله یابووم هه ر سیکیان وینه ی سێ پیاوی لاوازی ئه سمه ر و چاو غه مگین و قز کورت و پیشه اتوو و چه ناگه باریک ده کێشن.

له نزیکي سه عات چواری ئیواره دا نیکار کیشه کان هه ر یه که یان چوونه ژوو ریک بۆ کێشانی روخساری ئه و پیاوه ی له خه و نه کانداه ده ر ده که وت، من پێش ئه وان به خێزایی پۆلیسه خانه م به جێهێشت تا بگه ریمه وه و فریای ئیشی ئیواره نم بکه وم.

ئەو پۆژە كەڭگەرامەو ە بۆ كۆمەكى مامە سىام، بەر دەرگای عیادەكە، زۆر زیاتر لە پۆژان شلەژاو و پەر خەلك بوو، زۆرىنەى نەخۆشەكان كۆر و كچى گەنج بوون كە لەلایەن دایك و باوك و خزم و كەسیانەو ە قۆلبەست ەیترا بوون تا تاكە پزىشكەكەى دىلاوار بیانینییت. بەو ەدا زۆربەى نەخۆشەكان گەنجانی توندكار و ەلچوو بوون، كە گرتن و ئارامكردنەو ەیان ئاسان نییە، ەەر نەخۆشك و زیاد لە سى كەس لەگەلیدا ەاتبوون، كە ەندىك لەو ەاودەمانە لە خودى نەخۆشەكان تۆرەتر و شپەرزەتر دەیاننواند، بە درىژایى ماو ەى كاركردنم لەم خانەى دەررونەدا، دەمیینى كە ەاودەمى نەخۆشەكان بىمارتر لە خودى نەخۆشەكان دیارن. جەنجالى ئەو پۆژە، زۆر كارىگەر بوو. بۆ یەكەمجار ەستمكرد چىتر ئەم جىگا بچوكە ئەو ەموو نەخۆشە ناگرىت، ئىتر ئەم دەررونخانەىەش پۆژگارى بەرەو كۆتایى دەروات و سەردەمى بەسەر چوو.

نەخۆشەكان تەواوى ەولى چاو ەروانىیەكەیان پەركردبوو، لە دەرەو ەسەر پلەكەكان كۆبوو بوونەو ە، ەندى كە نەیانتوانى بوو خۆیان بپەستیننە ژوورى، لە بەردەرگای بیناكە و لەسەر شەقامە گشتییەكە كۆمەل بوو بوون. من بەزەحمەت و دواى پالەپەستۆیەكى زۆر گەیشتمە بەردەم مامم كە ەم خۆى ژمارەى بە نەخۆشەكان دەدا و ەم خۆیشى پشكنینى بۆ دەكردن.

که منی بینی به نیگه رانییه وه گووتی «برازا گیان، ده بینیت شته کان له دهسه لات ده رچوون. گهر وا بروات ده بیت له کوتایی ئه م ههفته یه را ده رگای عیاده که دابخهین. تکایه پتیان بلن برۆن و کاتیکی تر وه رنه وه. من گهر مانگیکیش لیتره دانیشم و نه خوش بینم هه ر فریانا که وم». هه لبت قسه ی وا بیسوود بوو، خه لکانیکی زۆر ده هاتنه ئیره، چونکه په ناگا و شوینی تریان نه بوو پووی تیکه ن. من گووتم «به مجۆره بروات، ته واوی دیلاوار ده رژیته به سه رماندا». مام به غه مگینییه وه سه یریکردم و گووتی «راسته که یته، بیته وه ی هیچ عیلاجیکمان پیتیته». منیش به نا ئومیدییه وه سه یرمکرد و گووتم «راسته. ئاخه ر عیلاجی چیمان پیتیته و بو چه ند که س؟».

ئه وه ی له هه ندی له نه خوشه کانی ئه و پۆزه سه رنجد، ئه وه بوو خه ونه که یان نه دیوو، به لام ترسیکی ناوه کیان هه ست پیکردبوو، تووشی فۆبایه کی کتوپر بوو بوون، هه ندیکیان بی هیچ هۆ و به هانا یه کی پۆشن، ترسیکی گه وره یان هه ست پیکردبوو، خواستیکیان لادروست بوو بوو خۆیان بشارنه وه، تووشی وه سواس و گینگلی ئه وه بوو بوون که چاویکی نه نیی به دوا یانه وه یه، هه ندیکیان تووشی هه لچوونی هیسیتیری بوو بوون و که وتبوونه په لاماردانی هه ر که سیک و هه ر شتیکی نزیک له خۆیان. مامه سیام گووتی «ترسه که شتی که له ناخی خه لکی دیلاواردا هه یه، پنیوستی به هیچ به هانه یه ک نییه بو ئه وه ی زیندوو بیته وه. زۆربه ی نه خوشه کان هه سته ده که ن کاره ساتیک به پێوه یه، شتیک وه ک بومه له رزه یان توفان یان چه شنیک له تاعونی ره ش که له زه مانن زوودا بووه، زۆربه ی نه خوشه کان قسه له و جۆره ترسه ده که ن، پتشیان وایه نه فره تیک، دۆعایه کی خراپ له شاره که کراوه. هه ر که سیک بیتو رقی له یه کیک بیت، ئه و به تاوانبار ده زانیته، ئه مرق نه خوشیکم هه بوو، خوشکه بچو که که ی خۆی، که ته مه نی شه شه سه له به مایه ی هه موو نه گبه تی شاره که ده زانی». له کاتی که دا له

جله پزیشکیه سپیه‌کانیدا ته‌واو نیکه‌ران و بیچاره ده‌رده‌که‌وت، پتیکوتم «سبه‌ی بچۆ بۆ لای پرۆفیسۆر به‌هنام، له‌ مۆزه‌خانه‌ی گشتی، هه‌ستده‌که‌م من و تۆ هه‌ردوو‌کمان زانیاریمان له‌سه‌ر میژووی ئهم‌ شاره‌ نییه‌. له‌ راستیدا هیچ کات هه‌ستم نه‌کردوه پتو‌یستیم به‌وه‌ بیت، که‌ ده‌بیت شتیک له‌سه‌ر میژووی ئهم‌ شاره‌ بزانم. دیلاوار چیه‌ و میژووی چیه‌، م‌رو‌ف هه‌ر ده‌خوینتیه‌وه‌ باشتره‌ میژووی فه‌ره‌نسا یان روس، یاخود چین بخوینتیه‌وه‌. میژووی دیلاوار ... میژووی دیلاوار. به‌رده‌وام باسی ئه‌وه‌ ده‌که‌ن، ده‌مه‌و‌یت بزانم پرۆفیسۆر به‌هنام ده‌ل‌یت چی».

مامم به‌رده‌وام به‌ ده‌ست که‌می زانیارییه‌کانی خۆیه‌وه‌ ده‌ینالاند، هه‌ندی جار ده‌ستی ده‌گرت به‌ سه‌رییه‌وه‌ و ده‌یگووت «سه‌رم وه‌ک بیابانی لێ هاتوه‌، سه‌رم بووه‌ به‌سه‌حرای لووت، ته‌یر هیلانه‌ی تیندا ناکات». که‌ ده‌یزانی پتو‌یستی به‌ زانیاری زۆرتره‌ و ده‌بیت کاتیکی زیاتر بۆ خویندنه‌وه‌ داب‌ن‌یت وه‌ر‌ز ده‌بوو، ده‌یگووت «خوای گه‌وره‌، پ‌ین‌وار من که‌ی له‌ عومری خویندنه‌وه‌دا ماوم، هاو‌پ‌یک‌ان‌م ئ‌یستا ئ‌ه‌ندامی جه‌معیه‌تی شاهانه‌ن له‌ بریتانیا، خه‌لک له‌م ته‌مه‌نه‌ی مندا داده‌ن‌یشن و توتی ف‌ی‌تری حیکایه‌ت ده‌که‌ن یان به‌سواری ئ‌ه‌سپ و له‌گه‌ل تاژێ په‌سه‌ندا ده‌چن بۆ راوه‌ که‌رویشک، هه‌ر هیچ نه‌ب‌یت له‌مال پ‌و‌ب‌یک له‌به‌رده‌که‌ن و له‌ باغه‌که‌یاندا پ‌و‌ژنامه ده‌خوینتیه‌وه‌ ... وای چۆن ژیا‌نی خۆم به‌ه‌ده‌ر دا». من خه‌نده‌یه‌کم ده‌گرت و نه‌مه‌زانی ب‌ل‌یم چی. جار‌یک گووتی «ئهم ئ‌یشه‌ی ئ‌یمه‌، پ‌تو‌یستی به‌وه‌یه‌، م‌رو‌ف له‌سه‌ر هه‌موو شت زانیاری هه‌ب‌یت، ک‌یش‌ه‌ی ده‌روون ئ‌ه‌وه‌یه‌ که‌ له‌ هه‌موو شت‌یکدا خۆی قووتده‌کاته‌وه‌... له‌ هه‌موو شت‌یکدا. ئ‌ینسان ده‌ب‌یت له‌ جو‌ری دار و دره‌خته‌وه‌ ب‌پ‌یشک‌ن‌یت تا ده‌گاته‌ جه‌ش‌نی جانه‌وه‌ر و مار و میروو، ده‌روون هه‌موو شتی د‌و‌ن‌یای ت‌ن‌د‌ایه‌».

ئ‌ه‌و شه‌وه‌ زۆر دره‌نگ که‌پایه‌وه‌ بۆ م‌ال‌ئ‌. نزیک‌ی سه‌عات هه‌شت جگه‌

لە دوو سێ نەخۆش کە سووربوون تا کۆتایی بمیننەوه، دەروونخانە کە تەواو خالی بوو، بۆ عارەقی نەخۆش و میوانان هێشتا لە ژوورە کەدا بوو، هەوای پانکە کۆن و ژەنگاوییە کە ئەو بۆنەی بە توندی گێژدەدا و بەختیاری دەیکرد بە کەپووی مندا. منیش و مامم وەک هەر ئیستا لە گەرماویکی تورکی ھاتبینەدەر تک تک عارەق لە گیانمان دەچۆرا. دواي پەوانە کەرنی دوا کەس و داخستنی دەرگای عیادە کە، مامم دەستکێشە سببیەکانی داکەند و لە جانتاکە ی نەخشە یەکی گەورە ی دەرھینا و گووتی «جەنابی فەرماندار و ئەندامانی کونفیدراسیۆن لەسەر کردنەوێ یە کەم شیتخانە پازیبوون، ئەمە یە کەم جارە دیلاوار دان بەبوونی شیتەکانی خۆیدا دەنیت». بەدەستەسپریکی سببی عارەقە کە ی سپی و گووتی «هەلبەت ئێمە ناوی نانێین شیتخانە، وشە یەکی وەھا کاریگەرییەکی خراپی لەسەر باری دەروونی نەخۆشەکان و کەسوکاریان دەبیت، ناوی دەنێین سەنتەری تەندورستی دەروونی». من سەیریکی نەخشە کەم کرد و پرسیم «بەلام ئەو چییە؟». زەرەخە یەکی مەکر بازانی گرت و چاویکی نەرم داگرت و گووتی «ها.. لە مامی خۆت مەترسە. من لەگەل دەرچوونی بربارە کەدا، پارچە یەک زەویم لە بەرپۆە بەری شارەوانی سەند، ها.. دەزانی بەرپۆە بەری شارەوانی ناوی چییە، ناوی هاردییانییە. بەلێ وادەزانم ناوی بنەمالە کەیان هاردییانییە، سەر بە ئیلاتی هاردیانن». من بەسەر سامییە وە پرسیم «پارچە زەوی بۆ چی؟». گووتی «هەلبەت نامەوێت دیلاوار جاریکی تر بێ شیتخانە بیت. شارە کە گەورە بوو، پتووستی بە سەنتەریکی دەروونی گەورە هە یە، لەسەر ئەو پارچە زەوییە شیتخانە یەکی گەورە دروستدەکەین، تا ئیستا دیلاوار بە زیندانەکانی ناسراو، لەمۆ بە دواو دەبیت بە شیتخانەکانیشیدا بناسریتەو. هەموو ئەم بەیانییە لەگەل ئەندازیار مستەفا باسیلیدا خەریک کێشانی نەخشە یەکی سەرەتایی بووین بۆ شیتخانە کە، لێرە پتووستیمان بە شیتخانە ی زۆرە ... یان نازانم پەنگە دواجار پتووستیمان بە هیچ نەبیت، تەنیا بگەڕین و گەر

چهند عاقلێك ههبن له ناوهراستی شاردا له سێدارهیان بدهین و خۆمان
 بزگار بكهین». من پێكه نهم و گووتم «چی؟ ها؟ گهر به تهمای ئهوه
 بین شیتخانهیهك له بنهوه را دروست بكهین، چهند سالی دهوێت تا تهواو
 دهییت، سالیك؟ دووان؟ ده؟ ها بهس خوا خۆی دهزانیت پرۆژهیهکی
 وا که دهست پێدهکات و کهی تهواو دهییت». مامه سیام سهریکی
 لهقاند و گووتی «بیرمان لهوه کردۆتهوه، ههر دهمانهوێت کات به فێرۆ
 نهچیت، تۆزیک خێزایی بهینینه میژووی شارهکهوه، تۆزیک خێزایی. له
 ئێستادا شیتخانهکه له دیلاواری خۆرئاوا، له جێگهی زیندانه کۆنهکهی مالی
 شوکور ئاغا که چهندین ساله چۆله دهکریتهوه. ئهوه دهکهینه بنکهیهکی
 کاتی. تۆ پێم بلێ کهس دهناسیت؟ من پێویستم به سههرکاریکی وریایه
 بتوانیت به خێزایی ئهوه جێگایه مان بۆ پاکبکاتهوه و به پێی پلانیکی باش
 تهخت و جێخه و کهلوپهلی پێویست بخاته ژوورهکان... کهس دهناسیت،
 یهکیکی باش کاروباری واپهڕینییت؟ یان لێگهپی، سیفهری کورپی مامه
 شههاب له تۆ باشتره، ئهوه سههری زیاتر لهو جۆره ئیشانه دایه... نا، نا،
 نا. تۆ هیچ مهکه، تۆ بهس بهیانی بچۆ بۆ لای پرۆفیسۆر بهنام، خۆم
 قسهم لهگهڵ کردوه، دوینێی شهو تهلهفونم بۆ کرد و گووتم برازا کهم
 دهنیزمه خزمهتتان. ئاه، بهلام له دوینێوه تهنیا له بیرم ئهوه دام که
 زوو ئهم عیادهیه دابخهین و سهنتهریکی دهروونی گهوره بکهینهوه. من
 دوینێی لهگهڵ پاوێژکاری بالای کاروباری تهندروستی قسهمکرد، خۆی
 هاوڕیهکی نزیکی وهزیری تهندروستییه. ئهوه تهواوی مهسرهفی جێگا که
 دهخاته ئهستوی وهزارهت. دهییت سوپاسی خودا بکهین که جێگایهکی و له
 شوینێکی دواکهوتووی وهک دیلاواردا ههیه. من ههموو شتیکم بۆ جهنابی
 پاوێژکار پووێژ کردوه. ههستمکرد ههست به شانازی دهکات دیلاوار له
 پال زیندانه گهورهکاندا، کۆمهلیک شیتخانهی گهورهشی تێدا بیته، دهیگووت
 دهییت به یهکیک له نیشانهکانی گهشه و پیشکهوتن... نازانم، کی چوزانیت،

رهنگه له سه ره قیش بیت». مامه سیام له گهل ماندوووونی زوری ئه روژدا ئاره زوویه کی باشی هه بوو بهردهوام قسه بکات. گووتی «پینوار، من زور بیر له تو دهکه مه وه. گهر عیاده که دابخهین تو بکه م به چی؟ هه زیفه یه کت بده می؟. نازانم هیچ ئاره زوویه کت هه یه بییت بۆ شیتخانه که، هه زده که یه له ویش له که لمدا ئیشبکه یه؟ من زور پتویستم به تویه». من هیچم نه گووت، له راستیدا نه مده زانی چی بلیم، گوتم «پرسیاری من ئه وه یه، ئه م شیتخانه یه گهر بکریته وه، چهند شیت له خوی دهگریت ... لیت ناشارمه وه، من ترسیک دایگرتووم، له هه موو شتیک دهترسم، به لام به تایبهت له م شیتخانه یه زور دهترسم». مامه سیام پیاویکی زیره ک بوو خوی ده زانی من ترسیکی گه وره م له وه هه یه له شیتخانه که ناراسته وخو ببین به جه لادیکی بیره م که ئیشمان ته نیا به ستنه وه و نازاردانی خه لک بیت. مامم به گومانیکی که میک چه په له وه سه ییریکرم و گووتی «پینوار دانیشه، دانیشه به رله وه ی برۆم ده بیت هه ندی شتی توت بۆ پرونبکه مه وه، تو تا ئیستا گه نجیکی به رزینی. چی پیده لین؟ ئا ... ئایدیالیست... به لی ئایدیالیستیت. خو ت ده زانیت گه نجیکی ئایدیالیست واتای چی؟ ده زانیت؟ ده زور باشه». هه ندی جار زور رقم له قسه ی مامم ده بوو، به لام هه ندی جار به پتچه وانه وه. ئه م شه و له و شه وانه بوو که دلنیا بووم قسه ی گرنه و تایبهت ده کات. گووتی «به لی. پینوار گوینگره ئه م شتانه ی پیت ده لیم زور گرنه و ده بیت ته نیا بۆ خو تیان هه لبریت. هه ندی شت هه یه مروف ناییت بۆ هیچ که سی بدرکینیت، هه تا عه یزترین که سیش، به لام من زور جار خولیا یه کی خراب ده مگریت، چی له ده روونمدا یه هه لپریژم. من نزیکی ده ساله ئه م عیاده یه م داناوه، به لام راست ده ویت به ده گمه ن توانیومه نه خوشیک چاکبکه مه وه. من دکتوریکی سه رکه وتوو نیم. به شی ئه وه خو م ده ناسم و ده زانم که دکتوریکی سه رکه وتوو نیم. فاشیلم... خو زیا ده بووم به شاعیر، به لام تازه ده رهنکه، زور ده رهنکه. مامی خو ت له

که‌نجیدا شی‌ع‌ری‌شی نو‌سی‌وه. به‌لام ئی‌ستا ئه‌وانه به‌سه‌ر‌چوون، ئی‌ستا ته‌نیا ئا‌وا‌تم ئه‌وه‌یه به‌توانم یه‌ک جار نه‌خ‌وش‌یک به‌ته‌وا‌وه‌تی چاک بکه‌مه‌وه. به‌لام ئه‌وه‌ی نا‌تا‌وانم نه‌خ‌وشه‌کانم چاک‌بکه‌م، هه‌مو‌ی گونا‌هی من نییه. نا‌مه‌لی مامه‌ سیام ده‌یه‌و‌یت وه‌ک پش‌یله‌عه‌یه‌به‌کانی خ‌وی بکات به‌ژێر خ‌وله‌وه. من نه‌بلیمه‌تم، نه‌هیچم. که‌مژه‌کان له‌تایه‌فه‌ی زه‌ریا‌واریدا که‌هیچ شتی‌ک نا‌زانن، پ‌تیان وایه‌ من بلیمه‌تم، من زانایه‌کی که‌وره‌م. با‌و‌کت واده‌زانیت من هیچم له‌ئه‌نش‌تا‌ین که‌م‌تر نییه، به‌لام دل‌نیام تو‌که‌سی‌کی عاقل‌یت و فری‌وی ئه‌و قسا‌نه‌ ناخ‌ویت... من پیا‌وی‌کی فاشیلم، که‌سی‌ش له‌پیا‌وی‌کی زی‌ره‌ک تر‌سنا‌ک‌تر نییه که‌ده‌زانیت فاشیله‌ و وه‌ک منیش ده‌توانیت خ‌وی بشاری‌ته‌وه، خ‌وی واده‌رب‌خات که‌ده‌توانیت شتی که‌وره‌ بکات. ئه‌وه‌لای هیچ که‌س مه‌در‌کینه‌، ئه‌وه‌ نه‌ینی منه‌، نه‌ینی مامه‌ سیاته‌. من ده‌مه‌و‌یت پاست و دروست په‌روه‌رده‌ بیت و چا‌وت بکه‌یه‌وه تا بزانی‌ت له‌کو‌ی ده‌ژیت. نه‌خ‌وشی ده‌روون وه‌ک نه‌خ‌وشی جه‌سته‌ نییه، له‌جه‌سته‌دا دکت‌ور ده‌زانیت نه‌خ‌وشه‌که‌ی کو‌ی دیش‌یت و چ پش‌ک‌نین‌یکی پ‌ت‌ویسته‌ و ده‌بی‌ت چ ده‌رمان‌یکی بداتی. به‌لام ده‌روون چییه... کو‌یه؟ له‌ئیشه‌که‌ی ئیمه‌دا، چاک‌کردنه‌وه‌ی نه‌خ‌وش پ‌ت‌ویسته‌ به‌وه‌یه قو‌ول چنگ به‌خ‌یه‌ نا‌و پ‌وحی نه‌خ‌وشه‌کانته‌وه، ده‌ست به‌خ‌یه‌ نا‌و ژیا‌ن و نه‌ینییه‌کانیا‌نه‌وه، به‌لام له‌جی‌گایه‌کی وه‌ک دی‌لا‌وار کا‌ری وا ئه‌سته‌مه. ئی‌سا‌نه‌کان ده‌روونیا‌ن قفل‌یکی که‌وره‌ی له‌سه‌ره. من نه‌با‌وه‌پ‌م به‌بوونی مر‌ؤفی ئاسایی، نه‌با‌وه‌پ‌م به‌بوونی مر‌ؤفی ش‌یت ه‌یه. به‌لام با‌وه‌پ‌م به‌تاریکی و پ‌ونا‌کی ناخ ه‌یه. مر‌ؤفی تاریک ئه‌وانه‌ن که‌ناخیا‌ن نابین‌زیت، وه‌ک شه‌وه‌زه‌نگی‌کی په‌شه‌، وه‌ک بن‌کی ده‌ریا‌یه‌کی قو‌ول و تاریکه‌ که‌هیچ که‌س نا‌زانیت چی تیدا خه‌وت‌وو. مر‌ؤف له‌دی‌لا‌وار، بو‌ونه‌وه‌ری‌کی تاریکه‌، هیچ که‌س نا‌زانیت له‌وه‌ریا تاریک و تر‌سنا‌که‌ی ژێره‌وه‌یدا چی خه‌وت‌وو و چ جانه‌وه‌ری‌ک خ‌وی هه‌شاردا‌وه». وه‌ستا و که‌م‌یک بیر‌یک‌رده‌وه و گو‌وتی «به‌لی ...

تاریکه. زور تاریکه. ئەم جانە وەرانی ناو تاریکی زۆر بەی کات خەوتوو، بەلام پۆزیکیش دیت کە وریادەبنەو، جانە وەری زیرەکن، دەتوانن لە ھەموو شتیکی مەزوف سوود وەرگیرن، لە خەیاڵەکانی، لە خەونەکانی، لە فەلسەفەکانی، ھەتا لە باشییەکانی مەزوفیش، لە عەشقی، لە ئومیدی، لە ئاواتە پاکەکانی... لە زانستەکانیشی. کە ئەم جانە وەرانی بەربوون تەنیا دوو پێگامان لە بەردەمدا یە بۆ ئەوێ بیانوەستین. «وەستا و قوول سەیری چاوی کردم، وەک ئەوێ بێوەیت جانە وەرەکانی ناو ناخی منیش ببینیت، بە ھێمنییەکی ترسناک دووبارەیکردووە «تەنیا دوو پێگا... تەنیا دوو پێگا، کە ھەردووکیان وەک یەک بەرەو وێرانی دەپۆن». ماوێھەکی کەم بیدەنگ بوو، وەک نە یەوێت درێژە بە قسەکانی بدات یاخود ھەستبکات خەریکە شتیک دەدرکێت کە نابێت بیدرکێت، گووتی «نامەوێت گەنجیکی ئایدیالیست بیت. سەری خۆت پڕبکەیت لە تروھاتی مەزوفدۆستانە. دەبێت ئەو بکەیت کە پێویستە. ئەو بکەیت کە پزگارتدەکات. شتیک مەکە جیاواز دەربکەویت، لە شاریکی شیتی وەک دیلاواردا عەقل مەزوف شیتدەکات». من بە ھێمنی پرسی «ئەو دوو پێگایە چیین؟». دوای ھەناسەیەک و ئێستیک گووتی «یەکیکیان ئەوێ شتیک بدۆزینەو، مەزوفەکان بتوانن بۆی بژین و بۆی بمرن، بتوانن پەلاماری بدن و جانە وەرەکی خۆیان تێبەردەن. ئەوێتریشیان ئەوێ بیاگیرن، بیاخەینە زیندانەکان و شیتخانەکان، لەوێش ناتوانین زور نەرم بین، ناتوانین پاسەوانی نەخۆشمان نەبێت، ناتوانین سزای قورس دانەنین. دەبێت پاسەوانەکان و پزیشکەکان و ھاوکارەکانیان بە ھەمان شتێوە دیلەکان و شیتەکان، تاوانبار و نەخۆش بن تا بتوانن شیتخانەیک ببن بە پێو».

موچرکیکی سارد بە ھەموو لەشەدا ھات. نەمدەزانی بلیم چی. مام وەک بێوەیت زیاتر بمترسیتیت، سەیری ناو چاوی کردم و بە دەنگیکی بیسۆز گووتی «ئەو پاستییەکیەتی. تا لەم دەروونخانە چووکەدا»

ده‌توانین هینمن بین، نه‌خۆشه‌کانمان که‌س و کاری خۆیان له‌گه‌لدایه که ده‌یان‌به‌ستنه‌وه، به‌لام له شیتخانه ده‌بیت هه‌میشه زنجیریک و قامچییه‌کت به ده‌سته‌وه بیت، ئه‌وه ته‌نیا ریگایه، ئه‌وه ته‌نیا شیوه‌یه». من هاوارم‌کرد «بۆ؟ بۆ ده‌بیت وابیت؟ چ پتویسته‌کات وابیت؟». گووتی «له به‌ره‌وه‌ی دکتۆریک یان ده دکتۆر که خۆیان شیتن، ناتوانن شاریک ده‌رمان‌بکه‌ن که هه‌موویان شیتن».

وایکووت و به‌جۆریک ده‌ستی راوه‌شاند، وه‌ک بلایت ئیتر به‌سه، با لیتره‌دا هه‌موو شتیک کۆتایی بیت. جوله‌ی ده‌ستی توندییه‌کی شارداوه‌ی تیدا بوو که له مانا و ناوه‌ڕۆکی وشه‌کانی تاریکتر و په‌قتر بوو.

خه‌ونی‌ک له ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کانه‌وه

شه‌و سارد‌بوو که چومه‌ ده‌ری، هیچ کات شه‌وی هاوین وا سارد نه‌بووه، نه‌مدیوه هه‌وای شه‌وی هاوین وه‌ک هه‌وای زه‌مه‌ه‌ریر بیت. هه‌ستمه‌کرد ته‌میکی ترسناکم لی ده‌ئالایت، ته‌میک ئازارم ده‌دات، بۆنکی تیژی ئه‌و گه‌لا و دره‌ختانه چوون به سه‌رمدا که پیشت‌له کاتی وریایمدا بۆنیان نه‌بوو. شتیک بۆنی نه‌ینی دره‌خته‌کانی داده‌گیرساند، وه‌ک مانگ که به جۆریکی سامناک و ترسیت‌ه‌ر پوناکی خۆی له‌سه‌ر سه‌رم داگیرساند‌بوو. سه‌یری ده‌ستی خۆم کرد وه‌ک یه‌کێک هه‌مایه‌کی تایبه‌تی له‌سه‌ر کیشابیت، وه‌ک شه‌یتانیک پیته‌کانی کتییکی پیروزی پیچه‌وانه له‌سه‌ر ده‌ستم نویسییت. زه‌خه‌فه‌ی پیته‌کان به‌جۆریک تیکه‌لا و پیچه‌ خوارد‌بوون، به ئه‌ژدیها ده‌چوون. شه‌و سارد‌بوو، من بالنده‌ی زۆرم ده‌بینی، بالنده‌کان هه‌نده پوناک بوون، وه‌ک ئه‌وه‌ی پۆژ بیت. شه‌و سارد‌بوو، من تاریکی زۆرم ده‌بینی، وه‌ک ئه‌وه‌ی بۆ تاریکی بگه‌ڕیم، ده‌ستم به زوله‌تیکدا ده‌گیرا که

زولمەت نەبوو. لە ناکاو دەنگیک بانگمەدەکات پێنواڕی زەریاواڕی. پێنواڕی زەریاواڕی. پێنواڕی زەریاواڕی. بە پێداگرییەکی زۆرەو بە بانگمەدەکات... وەک ئەوێ بەو بانگکردنە بیهوێت بمکوژیت، بەجۆریک دان بە پێتەکانی ناوەکەمدا دەنیت وەک بیهوێت خوینم لێبھێنیت. تا ئەو بانگمەدەکان، من زیاتر ئازارم دەبیت، ئازاریک نازانم لە کوێو دەیت، نازانم چ جۆرە ئازاریکە. نازانم ئەو دەنگە لە کوێو دەیت، بەلام دەزانم نزیکە لێمەو، ھێندە نزیک کە دەبیت ناو سەری خۆمی بۆ بگەڕێم. لە ناکاو شەقامی درێژ دەبینم، ئەستێرە دەبینم کە پوناکیان لە پوناکی ھەموو ئەستێرەیک گەورەترە، پیاوانی ترسناک دەبینم کە تەنیا سێبەرە درێژەکانیان بە شەقامەکاندا دەروات و خۆیان دیار نین. لە ناکاو وەک لە جەنگەلدا بم، ھەزاران ئادەمیزادی رووت دەبینم کە ھەموو لە نەخۆش دەچن، پێدەچیت ھەموو بيماريیەکی نادياريان گرتيیت، ھەموو بە زنجیر بە درەختەکانەو بە ستراونەتەو، بەردەوام ئەو جەنگەلە گەورە دەبیت و بەردەوامیش ئەو پۆلە بالندەییە لەسەر ئەو جەنگەلە دەسوڕێتەو گەورە دەبیت و بەردەوام ژمارەى مروّفە خەستەکان کە جەنگەل دیلیکردون زۆرتر دەبیت. ھەندى شت بەسەر شەقامەکاندا تلەدەبیتەو کە لە کاتژمێرى گەورە دەچن، بەلام کاتژمێر نییە، قالییکە پوخسارى کەسانیکى لەسەرە کە چاویان نوقاو، پوخسارى کەسانیکە پێدەچیت خەوتبن یان مردبن. بەسەر ئەو پێگایەدا رادەکەم و وا ھەستەدەکەم ئەو بالندەکانە بانگمەدەکن. بەلام دەنگیکى گەورە، دەنگیکى بریندار و ترساو، ھاواردەکات «پزگارم کە ... پزگارم کە». سەیری چواردەورى خۆم دەکەم و ھیچ کەس نابینم پزگارییکەم... بەلام دەنگیکى بریندارە کە وەک ژەھر دەچیتە خوینمەو. دەمەوێت بڕۆم و ناتوانم، دەمەوێت بگەڕێمەو ناتوانم، خەونەکە توند دەمگرت، نە دەتوانیت بمبات بۆ پیشەو و نە دەتوانیت بمگێڕیتەو بۆ دواو. دەزانم گەر بە ئاگانە یەمەو دەخنکێم...

پرۆفیسۆر به هنام، پیاویکی لاواز و بچکولهیه، پشیکی سپی درێژی ههیه،
 وهک زۆر له پرۆفیسۆرهکان چاویلکهی له چاودایه، وهک ئهوان کتییکی
 توند ناوه به سنگیهوه. به لام جیاوازی له پرۆفیسۆرهکان خهندهیهکی پیرانهی
 شیرین له سهرا لێوتی، ههرا کاتیک دهتینیت وهک ئهوهیه وهچهیهکی خۆی
 بینینیت که خوشیدهویت، خهندهکهی جوانیهکی تایبهتی بهخشیوهته
 دهموچاوه باریک و ئیسکن و چرچهکهی، ناوچاوانیکی بهرزی ههیه لهگهڵ
 قژیکی سپی چر، جهستهی به جۆریکی بهرچاوی بێجورم و پوکاوهیه، به لام
 ئهوه خهندهیه روخساریکی داوهتی که سهیریدهکهیت وادهزانیت پیاویکی
 زۆر بههیزه، که سهیریدهکهیت جگه له پروویهکی خوش ههچی تر نابینیت.
 من له وههیکه و قیافهته شیرینهدا پرۆفیسۆرم بینێ. لهگهڵ سێ ژنی
 وهک خۆی پیردا له ناوهراستی کتیبخانهی گهورهی مۆزهکهدا وهستاوو،
 به دهستیکی کتییکی گهورهی نابوو به سنگیهوه، به دهستهکهی دیکهشی
 یاری به چاویلکهکهی دهکرد. ژنهکان هاتبوون ئیشی رۆژانهی خۆیان
 بکه. که منی بینێ بهو خهنده گهشهوه بهرهو پروم هات و گووتی «قسه
 مهکه بزانم ناوهکهتم له یاد ماوه؟ مامه سیامه ندهت له هاوێ نزیکهکانمه...
 هاوێ نا، هاوێ دروست نییه، من زۆر لهو بهتبهتترم، ههندێ جار
 ههستهکهم ههتده پیرم که ناشیت باسی هاوێتی بکه، زیریقار، تو

ناوت زیرقاره کوری سه عیدی زهریاواریت، باوکت بازرگانیکی ناسراوه». من پیکه نیم و ناوه کهم بۆ راستکرده وه. به هه مان خه ندهی شیرینه وه گووتی «ناو گرنگه. ناو ده بیت وهک خۆی بنوسریت و بخوینریت وه، بۆ ئه مانه تی میژوویی. بۆئه وهی مرووف به هه له دا نه چیت و شته کان وهک خۆیان بنوسرینه وه ناو گرنگه. بهمانبوره، کاک رینوار نازانم پیشتر هاتویه مۆزه خانه که مان، پیشتر سهردانت کردوین؟». من به شهرمیکه وه ده لیم «نه خیر ئه مه یه که مین جاره رینگام ده که ویته مۆزه خانه که ی به ریزتان». بۆئه وهی هیتنمبکاته وه ده لیت «ئاساییه، ئاساییه... هه ر تۆ نیت، چه ندین ساله میوانه کانمان ته واکه م بوونه ته وه، له مانگدا له چه ند که سیک تیتاپه ریت، خه لکیکی زۆر دوژمنایه تیمانده کهن، به لام ئیمه ئیشی خۆمان ده که یین، وهک ده بینیت ئه م ژنانه هه موو پۆژیک تۆزی سه ر کتیه کان ده سرن، پاکیانده که نه وه، بۆئه وهی هه میشه ئاماده بن، جوانی کتیب له وه دایه که هه میشه ئاماده یه یه کیک بیخوینیت وه، به پیچه وانیه ئیمه ی مرووفه وه که ناهیلین که س بهمانخوینیت وه. وه ره کوری خۆم، وه ره... به شی هه ره زۆری ئه م کتیبانه هیه که س نه یخویندونه ته وه، به شی هه ره زۆری ئه م کتیبانه لی ره چاپکراون، هه ندیکیشیان له ولاتانی دیکه وه، به هۆی په یوه ندیم به نوسه ران و پرۆفیسۆرانه وه داوامکردون، هه ندیکیان به پۆست له دووره وه که یشتوون، هه ندیکیشیان به قاچاغ. به لام هه ر چۆنیک بیت گرنگ نییه، دواجار که س نایانخوینیت وه، کتیه کان چاوه ریده کهن و چاوه ریده کهن، به لام که س ده ست نابات بیانخوینیت وه. هه سته ده که م ناخۆشترین جۆری چاوه پروانی، چاوه پروانی کهنجیک نییه بۆ خۆشه ویسته که ی، چاوه پروانی دایکیک نییه بۆ که پانه وهی کورپه که ی، به لکو چاوه پروانی کتیبیکه بۆ خوینهر. هه ندیک له کتیه کانی من ده می ساله چاوه پروانن. هه ندی جار خۆم کتیبیک یان دووان هه لده گرم و ده یانخه مه بنده ستم و ده یانبه مه وه بۆ ماله وه، ده مه ویت کتیه کان دونیا ببینن، بیته ده ری، بکرینه وه و حه رفه کان هه تاو

لییان بدات. من وادهکهم، جار جار کتییهکان ده بهمه ده ری و ده یانکه مه وه تا خۆر له لایه په کانیان بدات، تا ههوا هه لمژن، تا له م کتییخانهیه دا نه خنکین». دهنگیکی خوشی ههیه، دهنگی پیریکی به توانایه که هیشتا ژیان به هه موو توانایه وه له خۆینیدا ده جۆلێت. به هیمنی دهستم ده گریت، زۆر له میژه ههچ کهس بهم جۆره دهستی نه گرتووم، ده لیت «ده ته ویت له کوێ دابنیشین، لێره یان له ده ره وه یاخود له نو سینگه که ی خۆم که له هه موو جیگایه ک هیمتتیه. ئه وێ له هه ر شوین باشتره، با به چین بۆ ئه وێ. به لێ باسی چه م ده کرد... ئا گیان. گووتم، خه لک نایه ن بۆ مۆزه خانه، به لام له گه ل ئه وه شدا شوینه که ده بیته هه بیته، گه ر مۆزه خانه نه بیته وه ک ئه وه وایه میژوو نه بوو بیته، وه ک ئه وه ی ئیمه ئه مپۆ له دایک بوو بیته، له کاتیکدا مرقوف کۆنه، دیلاوار کۆنه، من کۆنم. من سه رنجم داوه، خه لکی جیاوازییه کی زۆر له نیوان سه ردانی مۆزه خانه و سه ردانی گو په ستاندا ناکه ن... یه کی که له به ده ختییه کانی ش ئه وه یه که من وه ک دامه زرێته ر و بونیاده ری ئه م مۆزه خانه یه هه چ کات نه متوانیوه بۆ یان پوو نکه مه وه. ئینسان که ژیا نی وه ک به رپۆه به ریکی مۆزه خانه به سه ربرد کاتیک زۆری بۆ نامینیته وه قسه له گه ل هاو ده م و هاو سه رد می خۆیدا بکات، ئه و کاتیک ده بیته میژوو له لای خه لک شتیکی بینرخه، ئیدی ئیستاش له پیش چاوی بینرخ ده بیته، چونکه هه موو شتی که دوا جار ده بیته به میژوو. به داخه وه من پیاویکی ئیماندار نیم، شته کان نه ده چن بۆ به هه شت و نه ده چن بۆ دۆزه خ، به لکو ده چنه میژوو وه، ئه وه تاکه مه خزهنیکی راسته قینه یه که ئیمه ی ئاده میزاد هه مانه، له وه زیاتر هه چ جیگایه کی ترمان نییه شته کانی تیدا هه لگیری ن... هه لبه ت گه ر به هه شت و دۆزه خیش هه بیته، هه چ له وه ناگو ریته، مرقوف دوا جار ناتوانیته میژوو ی خۆی یان شاره که ی له گه ل خۆی ببات بۆ به هه شت یان دۆزه خ».

هه میشه به و خه نده شیرینه وه له ژیر چاوی که که یه وه سه یری ده کردم.

دەیزانی من حەزم لە بیستەن و بینینی قسە و خەندەکانیتی، تا بەردەم
نوسینگەکەى خۆى بەردەوام قسەى بۆ کردم. گووتى «من خۆم ئەم
مۆزەخانەىەم دروستکردو، تەمەنم پازدە سال بوو کە دەستم پێکردو، لە
پازدە سالیدا نەخشەکەم لەسەرى خۆمدا کێشابوو، هەموو ئەم مۆزەخانە
گەورەىە کە ئیستا تۆ دەبینیت لە پازدە سالیدا بە تەواوى، بەم شێوەىە،
بە هەموو ئەم دیکۆر و رێکخستەن و ئەساسەو لە خەیاڵدا بوو، دوو
هاوێ بویەن، هەردوو کمان پێکەو ئەم خەیاڵە کەوتە سەرمان، بەلام
بە هۆى بارودۆخیکى تایبەتەو هاورێکەم زوو دوورکەوتەو، دیلاوارى
بەجێهێشت و چوو بۆ جێگایەکى دى. من لە شازدە سالیدا پرۆژەکەم
خستە سەر کاغەز، لە حەقدە سالیدا ئەم پارچە زەویەم بۆ تەرخانکرد
کە بە ئێرس لە باپیرمەو بەم مابوو، لە هەژدەدا دەستکرد بە
دروستکردنى. هەلبەت سالانیکى خایەند تا تەواو بوو، لە پەنجای و پێنج
سالى رابوردوودا بەردەوام ئیشم تێدا کردو، بەردەوام گەورەم کردو».
لە ناکاو سەیریکردم و گووتى «رێنوار، بزانه جێگام زۆر زۆر، ژێر
پێى ئیمە بە دوو قات، چەندین ژێرزەمینى گەورەى تێدا، جێگای ئەوێ
تێدا دەبێتەو هەم ئیستای تێدا بشارینەو و هەم رابوردو ...» کەمێک
سەرسامانە سەیریکردم و گووتى «هەم پاشەرۆژ ... هەم پاشەرۆژ ... ئەوێ
لە بیر نەچێت». قسەکانى سەیر هاتنە بەر گویم، وەک ئەوێ شتیک
لەسەر داهااتووی من بزانی، یان وەک سەرەتا کۆمەکیکم پێشکەشبات
کە دڵنایە پرۆژیک پێویستم پێى دەبێت. نوسینگەکەى خۆى زۆر گەورەبوو،
بەلام لەبرى ئەوێ لە ژوورى پێشوازی بەرپۆهەبرى مۆزەخانەىەک بچێت،
لە ژوورى خەوتنى نوسەریکی دیوانە و شپەرزە دەچوو. بە پێکەنینەو
گووتى «کەسێک خەریکی رێکخستنى میژوو بیت، ناتوانیت ژيانى تایبەتى
خۆى زۆر رێکبخت، ئەو یەکەم شتە کە دەبێت لەسەر هەر میژوونوسیک
بیزانیت ... مرۆف ناتوانیت بەردەوام نەزم و رێکی بخاتە ناو شتەکانەو،

عه‌فومکه ... عه‌فومکه کو‌رم، ئیره وه‌ک به‌شه‌کانی تری مۆزه‌خانه‌که سه‌یرمه‌که. لیره هه‌موو شتی‌ک نه‌زم و جوانی خۆی هه‌یه ئه‌م ژووره‌ی خۆم نه‌بیت، ئیره وه‌ک جینگای ژیانم وایه، زۆرجاریش هه‌ر لیره ده‌خه‌وم، هه‌لبه‌ت مائی خۆم هه‌یه، به‌لام هه‌چ کات ئاره‌زووم نییه نه‌زم به‌مه ژيانی خۆمه‌وه، نا‌حه‌زی ئینسان له‌ جینگایه‌که‌وه بو جینگایه‌کی تر ده‌گو‌پیت. من نارپکی له‌ ژيانی خۆمدا به‌وه راسته‌که‌مه‌وه که ئه‌م مۆزه‌خانه‌یه له‌وپه‌ری نه‌زم و پیک‌خستندا رابگرم. به‌لێ، له‌وه‌دا ر‌ه‌حم و به‌زه‌ییم نییه». من له‌سه‌ر کورسییه‌ک به‌رامبه‌ر خۆی دانیشتم، له‌ پشت میزه‌که‌یه‌وه، هه‌رچه‌ند خنده‌که‌ی گه‌وره‌تر و دره‌وشاوه‌تر دیاربوو، به‌لام خۆی بچکوله‌تر ده‌رده‌که‌وت. قه‌له‌میکی هه‌لگرت و که‌میک هه‌لی نارپکی له‌سه‌ر لاپه‌ره‌یه‌ک کیشا، که‌میک سه‌رسام سه‌یریکرد و گووتی «بۆم با‌سبکه چیت ده‌ویت؟». پرسیاره‌که‌ی تۆزیک کتوپر بوو، چونکه من نه‌مه‌زانی چیم دویت. مامم نارده‌بوومی زانیاری له‌سه‌ر میژووی دیلاوار وه‌ربگرم، به‌لام چیم بگووتایه، بلیم زانیاریم له‌سه‌ر میژووی دیلاوار ده‌ویت؟ . ئه‌وه قسه‌یه‌کی گه‌مژانه نه‌بوو؟ . من سه‌یریمکرد و دلنیا‌بووم خۆی زۆر شت ده‌زانیت، بیته‌وه‌ی زۆر بیربه‌که‌مه‌وه گووتم «بینگومان جه‌نابی پرۆفیسۆر، خۆت ده‌زانیت». هه‌ستیکرد ده‌سته‌پاچه‌م، به‌ ئارامیه‌وه گووتی «حیکایه‌تی ئه‌و خه‌ونه منیشی ئاره‌حه‌تک‌رده، منی له‌ هه‌ر که‌سیکی تر زیاتر ماندوو‌ک‌رده». من به‌ سه‌رسامیه‌وه پرسیم «جه‌نابی پرۆفیسۆر ئیوه خه‌ونه‌که‌تان بینوه؟». «نا. به‌لام وه‌ک میژوونوسیک ترسیکی گه‌وره‌م له‌ خه‌ونه‌که هه‌یه. خه‌ونه‌که پیشینه‌یه‌کی کونی له‌ میژووی دیلاواردا هه‌یه، ئه‌م‌رۆ هه‌چ که‌س نازانیت که دیلاوار چۆن و بۆچی دروستکراوه، مرۆف گه‌ر وردبیته‌وه ده‌توانیت هه‌موو شتی‌ک به‌ رۆشنی ببینیت ... من له‌و سو‌ره گه‌وره‌یه‌ی کاره‌سات ده‌ترسم». من به‌ وردی گویم گرت و پرسیم «پرسیاره‌که‌ی من ئه‌وه‌یه: ئایا زانیاری پتو‌یستمان له‌ به‌ری‌زانه‌وه سه‌باره‌ت به‌و رابوردوه

دهستدهكهوئیت، چونكه وهك مامه سیاشم پتی راگه یاندون، زانیارییه کانی ئیمه لهو پرووهوه شتیک نییه به زانیاری به پیزتان بهراورد بکریت. هه ندیک خه لک، گهر به ژماره که میش بن خه ونیک ده بینن، ده مانه ویت ئه وه...».

قسه کانی پتیریم و که میك پیکه نی و گووتی «سه رها مرؤف ده بیت بزانیته دیلاوار کوئییه. بزانیته له کوئ ده ژی، ههر وهختیک ئه و شتانه ی زانی ئیتر هیچ شتیک سه یر نامینیت. من ده می ساله دکتور سیامه ند ده ناسم، که م که سم بینوه دیلاوار به جیهیلینت و بگه پیته وه، ئه و یه کیکه له وانه. راست پتیلیم من زور ئه و که سانه م خوش ناویت که دیلاوار به جیده هیلن و ده گه پیته وه. گومانیان لی ده که م، ده شیت هه موو کاریکی ترسناک بکه ن تا بۆ خۆیان بسه لمینن هه له نه بوون، بیسه لمینن لیره ش ده توانن خوش بژین، بیسه لمینن شتیکی زور گه وره یان له ده ست نه داوه که جیهانیان گورپوه ته وه به ژیان له م شارهدا. من ده یاننا سم، هه میشه ده یانه ویت ئه و ده سته و تانه ی به ده سته ده هینن، ئه و پله و پایانه ی ده یگرن له خه لکی دیلاوار به رزتر بیت، به لکو ئه وه قه ره بووی دۆرانی دونیا یان بۆ بکاته وه. به لام گهر هه ق بلیم تا ئیستا شتیکی له و جورهم له دکتور سیامه ند نه بینوه. ئه و له وانه بوو که هاته وه بۆ دیلاوار و ده یزانی هه له یکردوه، ئیتر له گه ل هه له که ی خۆیدا ژیا. سه رها تا له ماله کونه که ی باپیرتدا بوو، زور سه ردانمه کرد. بهر له وه ی ژن بهینیت. هه لبه ت زه مانیکی زور تپه پیه، ئه و کات ده بیت تو مندال بوو بیت، ماشه لا، من نه مده زانی کاک سه عید زه ریاواری کوپی وه های هه یه». من سوپاسم کرد و په له م بوو زوو بکه ویت به باسی دیلاوار. بۆ ئیستیک خۆم وهک غه ربیه یه ک هاته بهرچاو که ئیستا گه یشتیتیه ئه م شاره و بۆ باسیکی تایبه ت پروو یکردیت زانیه ک، تا نه ئیتیه کی ئه م جیگا نامۆیه ی بۆ ئاشکرا بکات. بێئارامی منی خوینده وه و گووتی «دیلاوار زور کونه، زور کوئتره له زیندانی سه ره کی دیلاوار که لای زوربه ی میژوون سه کان وهک سه ره تای سه ره تا کان، وهک به ردی بناغه ی شاره که

سه‌یریده‌که‌ن. نا، جیگا‌که‌ می‌ژوویه‌کی کۆنتری هه‌یه، هه‌لبه‌ت وه‌ک شار له‌گه‌ل بناغه‌ی زیندانه‌که‌دا ده‌ست پێده‌کات، به‌لام خا‌که‌که‌ی می‌ژوویه‌کی دیرینتی هه‌یه». خه‌نده‌یه‌کی گه‌وره‌ی گرت و چاویلکه‌که‌ی تو‌زیک جولاند و گووتی «هیچ شاریک سه‌ره‌تا شار نییه، هه‌موو شاریک سه‌ره‌تا زه‌وییه، زه‌ویش ژیا‌نی خۆی هه‌یه. هه‌ندێ که‌س زه‌وی به‌ پووته‌ن تیده‌گه‌ن، به‌ پارچه‌ خا‌کی‌کی مردوو، به‌لام زه‌ویش ژیا‌نی خۆی هه‌یه، می‌ژووی خۆی هه‌یه». قاقایه‌کی جوان و موسیقی لێ‌دا، ده‌نگی زۆر گه‌نجان‌ه‌ بوو. گووتی «دیاره‌ ژیا‌نی وه‌ک ژیا‌نی ئێمه‌ نییه، خاوتر و درێژتر و هه‌م‌تره». من پێکه‌نیم و پرسیم «به‌لام ژیا‌نی زه‌وی چۆنه‌؟ بۆ نمونه، ژیا‌نی زه‌وی دی‌لاوار ده‌بیت چی بوو بیت؟». «به‌لێ ئه‌وه ئه‌سلێ چیرۆکه‌که‌یه. دی‌لاوار به‌ر له‌وه‌ی بێی به‌ شار سه‌رزه‌مینکی تایبه‌ت بووه، دیاره‌ هه‌موو سه‌ر زه‌مینیک سه‌رزه‌مینکی تایبه‌ته، به‌لام دی‌لاوار سیفه‌تیکی تێدا‌بووه له‌ هه‌یج زه‌مینکی دیکه‌دا نه‌بووه. خا‌کیک بووه مرو‌ف تێدا خه‌ونی نه‌بینیوه... هه‌لبه‌ت، ئه‌فسانه‌کان واده‌لێن. مرو‌ف له‌ هه‌موو جیگا‌یه‌کدا خه‌ونی بینیوه، له‌ چوارقورنه‌ی دنیا‌دا ئاده‌میزاده‌کان خه‌وبین بوون، خه‌ونی خۆشیا‌ن دیوه، ناخۆشیا‌ن بینیوه، لی‌ره نه‌بیت. خێله‌ کۆچه‌رییه‌کان یه‌که‌مینێ ئه‌وانه‌ بوون که‌ ده‌رکیان به‌م نه‌هێنییه‌ کردوه، ئه‌و که‌سانه‌ی به‌ ده‌ست به‌دخه‌ونی و مۆته‌که‌کانه‌وه نالاندوایانه، ئه‌وانه‌ی شه‌ویان پڕ ترس و دیوه‌ز مه‌ بووه، پوویان لی‌ره کردوه، نزیک ده‌ریا‌چه‌ی دی‌لاوار ده‌واریان هه‌لداوه، پێیا‌ن وابوو هه‌ندیک پۆ‌حی پی‌رو‌ز که‌ له‌و ده‌ریا‌چه‌یه‌دا ده‌ژین، هه‌موو جو‌ره شه‌یتانی‌ک ده‌رده‌که‌ن که‌ واده‌که‌ن مرو‌ف خه‌ونی خراپ ببینیت، ئه‌وانه‌یا‌ن نا‌وناوه پاسه‌وانه‌کانی خه‌و... هه‌لبه‌ت وه‌ک ئێمه‌ نه‌بوون، ئێمه‌ خورافاتێ ترین، له‌ زۆر پووه‌وه خورافاتێ ترین. به‌لام واز له‌وه به‌هێنه. وه‌ک چیرۆکه‌کان ده‌گێژنه‌وه، هه‌ر زوو نا‌وبانگی ئه‌م سه‌ر زه‌وییه به‌ دنیا‌دا پۆ‌یشتووه. کێ چوزانیت، له‌وانه‌یه هه‌مووی چیرۆک بیت، من هه‌موو ژیا‌نم به‌ می‌ژووه‌وه

سه‌رقال بووم، میژوو زانست نییه، زانست شتیکه یه‌قینی تیدا بیت، میژوو یه‌قینی تیدا نییه. مرۆف مۆزه‌خانه‌کان دروستده‌کات بۆئه‌وه‌ی باوه‌ر به‌خۆی بهینیت، بلیت میژوو ده‌بینم، خۆی فریو‌بدات و بلیت راستیه‌کان له‌ده‌ستمدان، به‌لام دوا‌ی ته‌مه‌نیکی دریژ له‌ مۆزه‌خانه‌کاندا، دوا‌ی ته‌مه‌نیکی دریژ دریژ... من له‌ هیچ دلناییم.

گه‌رچی قسه‌کانی زۆر غه‌مگین بوون، به‌لام هه‌ستم نه‌کرد خۆی مرۆفیکی غه‌مگین بیت. هه‌ستایه‌ سه‌رپ، سورا‌حیه‌ک ئاوی گه‌وره‌ی له‌ سو‌چینکا دانا‌بوو، که‌میک ئاوی تیکرد و فه‌رمووی له‌ من کرد، من گوتم «سو‌پاس». چه‌ند په‌رداخیکی پری له‌سه‌ر یه‌ک دا‌کرد و خوار‌دیه‌وه، وه‌ک ماندوو بیت ده‌ستی گرت به‌سه‌رییه‌وه و گووتی «خه‌لک هه‌ن هۆگری جگه‌ره‌ ده‌به‌ن و ناتوانن وازی لیه‌به‌ین، هه‌یه‌ هۆگری شه‌راب و مه‌ی ده‌بن، من هۆگری ئاو بووم. دکتۆره‌کان ده‌لین ده‌بیت وازی لیه‌به‌ینیت، ده‌بیت وازی لیه‌به‌ینیت... به‌لام به‌رده‌وام هه‌ستده‌که‌م ناوه‌وه‌م وه‌ک ئینسان پێویستی به‌ شته‌. ئه‌وه‌ی میژوو زۆر بخوینته‌وه، ناچاره‌ به‌و جۆره‌ خۆی له‌ گونا‌هه‌کانی ئاده‌میزاد پاک‌کاته‌وه. ده‌زانم ئیستا مامه‌ سیات ده‌لین، نه‌خوشیت و ده‌بیت پشو‌وبده‌یت، ده‌بیت بزانی‌ن کۆن چ گونا‌ه‌تکت کردوه. به‌لام من هینده‌م ده‌رباره‌ی گونا‌هی ئه‌وانی تر خویندۆته‌وه، کاتم نه‌بووه‌ فریای گونا‌هی خۆم بکه‌وم». من پیکه‌نیم و گوتم «راستتان ده‌وینت پروفیسۆر من له‌ مامه‌ سیام تینا‌گه‌م، هه‌ندێ جار ده‌لیم ده‌رباره‌ی ئه‌م باب‌ه‌ت یان ئه‌و‌تر، دلنایام مامه‌ سیام به‌مجۆره‌ بیرده‌کاته‌وه، به‌لام دوا‌ی ده‌بینم وانیه‌ و من به‌هه‌له‌دا چووم... سه‌یرده‌که‌م پینچه‌وانه‌ شته‌کان ده‌بینیت». ده‌ستی راوه‌شاند و هه‌ندێ کتیب و فایلی له‌سه‌ر میزه‌که‌ جو‌لاند و گووتی «ئه‌ه‌لی زانست به‌و جۆره‌ن، هه‌میشه‌ ده‌یانه‌وینت شتی‌ک بلین که‌ که‌س چاوه‌پروانی نه‌کردوه. به‌دریژایی میژوو وابوون. زۆرجار خیا‌نه‌تیش ده‌که‌ن، بۆئه‌وه‌ی بیسه‌لمینن وه‌ک خه‌لکی تر نیشتمانه‌په‌روه‌ری گه‌مژه‌ نین».

من پرسیم «بەلام دێلاوار کە ی دروستبوو؟».

دەموست بە راستی بکەوێتە سەر باسی میژوو، بەهێمنی لە جینگای خۆی دانێشتەو و گووتی «دەلێن یەکیک لە شاهەنشاکان چیرۆکی ئەم سەرزمینە دەبیستیت، خۆت دەزانی شاهەنشاکان راستە حوکمی ئاسمان و زەوی دەکەن، بەلام دەسەلاتیان بەسەر خەونی خۆیاندا نییە. دەتوانن بەر لە سەدان لەشکری بەهێز بگرن، دەتوانن تاج و تەختی دەیان میر و گزیر تێکبدەن، بەلام بەری مۆتەکە و دیوێزمە ی ناو خەونیان پێ ناگیریت. وەک دەلێن، شاهەنشا کە هەموو خەلک و خودای زەمانی خۆی لێی بەقین بوون، بە دەست مۆتەکە ی ناخۆش و وێرێنە ی شەو و ھاوار ھاواری جانەوهرانی ناو خەونەو هەراسان دەبیت. دەمیک چیرۆکی ئەم سەرزمینە دەبیستیت، دەم و دەست تەدارەک دەبەستی و لەگەڵ هۆردوێک لە دەست و پێوەندا دینە پۆخی دەریاچە ی دێلاوار. شاهەنشا بەم هەوارە گەلەک بە کەیف دەبیت، خۆشییەکی ئێجگار و ئاسوودەگییەکی زۆر هەست پێدەکات. چی لەوێ خۆشتر هەیه پادشا بیت و زەمینیک بدۆزیتەو خەونی تیدا نەبیت. ئێتر هۆردو دەخات و هەوار هەلدەدات و دەیهوێت لێرە بژی، بەلام دەمیک خەلکانی سەتم دیدە و داخ لە دل بە کۆچی پادشا دەزانن، خەونی ئازادبوون دەپەرێتە سەریان. شەڕیکی سامناک دادەگیرسیت، لافاوی خۆین لە دەیان گوند و شاردا هەلدەستیت، زیندانەکان پر دەبن لە ئازادیخوازانیک کە خەون بە پرزگارییەو دەبینن، شاهەنشا بە ناچار ی و بە لەشکرێکی گەورەو بەرەو پایتەختی کۆن دەگەرێتەو. گەرانهوێ شا هەرس بە شۆڕشگیران دەهێنیت. زیندانەکان پر دەبن لە دیل، سێدارەدان دەبیت بە کار و پیشە ی پۆژانە. بەلام هەندێ لە شۆڕشگیران هیچ نایانترستینیت، خەونی جەنگێکی نوێ، هەلگیرانەوێکی تازە ی تەخت و تاجی شاهانە لە زیندانەکاندا بەردەوام دەبیت... تا شەویک پادشا دەکەوێتە سەر خەیاڵیکی شەیتانی».

دیاربوو بهشی زوری ژيانی له گیرانهوهی چیرۆکه میژوویهکاندا بردۆتهسەر. ههناسهیهکی ههڵکشیا و خندهیهکی گهورهی گرت و به هیمنی گووتی «دیلاوار لهویوه دروستدهییت. پادشا بریاردهدات زیندانیکێ گهوره دروستبکات، زیندانیکێ زۆر گهوره. ههموو پادشاکان و حاکمهکان له کۆنهوه تا ئیستا بۆ جیگایهک دهگهڕین ئینسانهکان خهون نهپین. دهستهیهک له سهراڤی یاخییهکان ههڵدهبژیریت و دهیاننیریت بۆیهکه بهندیخانه. دروستکردنی بهندیخانهکه چهند سالتیک دهبات، دیلهکان ئهوه ماوهیه، له کولیت و قۆخهلهی بچوکدا دیلدهبن. زیندانهکان ئارام دهبنهوه، نه ههواي ئازادی لهسهریاندا دهمییت و نه مهیلی شوێش. دیلاوار لهویوه هاتوو... له سههرهتاوه خهون له دیلاوار مانایهکی ترسناکی ههبووه. خهون له دیلاوار جیاواز له ههموو جیگاگانی دنیا، ئهوه ترسه گهورهیهیه که شارهکه بهرهو ویرانهیی دهبات».

« زیندانهکه سههرنجی ههموو حاکمان و زۆردارانێ دنیا پادهکشیت، دهلین ورده ورده ئیداره ی زیندان وهک شتیکی سهربهخۆ لیدییت. پندهچیت بهپۆیهبهراڤی زیندان بنکه و بناغه ی شارهکهیان دامهزراندییت، پاسهوانهکان و دهسته ی راییکردنی کاروباری زیندان یهکهمین کهسانیک بوون مالیان پیکهوهناوه و خانوویان دروستکردوه. یهکهم بهرپۆهر بهری زیندان ناوی موسه یلهم بهگه، پیاویکی بلیمهت و کارا و دلهرق بووه، دهسهلاتی موتهقهی خۆی بپهرهحمانه بهکارهیناوه، وهک دهلین جگه له خودی شا هیچ مهرجهعیکێ تری نهبووه، بهوهدا شاههنشاش هیدی هیدی پیر و کهنهفته کهوتوو، موسه یلهم بهگیش سهربهخۆیی تهواوی وهرگرتوو. موسه یلهم بهگ په یوهندی لهگهڵ زۆر له مهملهکهته دوورهکانیشدا دهستهییت. دهلین به کاروانیکێ گهورهوه گهراوه و گرێبهستی لهگهڵ پادشا و ئه میر و والی و خاوهن ئه مارهته دوورهکاندا مۆرکردوه، له ههموو جیگایهکی دنیاوه دیلی هیناوه، مانگانه به قافله ی تایبهت، زیندانیانی خهترناک له زۆر جیگا

دونیاهه هینراون بۆ دینلوار. به‌رامبه‌ر هه‌موو دیلنکیش موسه‌یله‌م به‌گ و دواتر کوپه‌ه‌کانی بودجه‌یه‌کی براوه‌یان وه‌رگرتووه، شتیک وه‌ک کۆمپانیا تازه‌کانی ئەم سه‌رده‌مه، به‌لام به‌ شیوازی کۆن. ژماره‌ی دیله‌کان هینده زۆربوون، نزیکێ په‌نجا سال، وه‌ستا و کرێکار له‌ زیندانه‌کانی دینلواردا شه‌و و ڕۆژ ئیشیانکردوه، کرێکاری شاره‌زا خۆیان و بنه‌ماله‌کانیان له‌ کاردا بوون و له‌گه‌ل دروستکردنی زینداندا، زینده‌گییه‌کی بچوک و ئارامیشیان بۆ خۆیان سازکردوه. له‌ ماوه‌یه‌کی که‌مدا ژماره‌ی ژووره‌کانی یه‌که‌مین گرتوخانه ده‌گاته سه‌رو هه‌زار ژوور، ده‌لێن گه‌وره‌ترین زیندانی ئه‌و کاتی دویا بووه. ئیتر ژماره‌ی پاسه‌وانه‌کان زۆرده‌ییت، ژماره‌ی ئه‌و بنه‌مالانه‌ی که‌ دێن و ده‌یانه‌وێت له‌ نزیک کوپ و میترد و که‌سیانه‌وه نیشته‌جێ بن و زوو زوو له‌ ئه‌ساره‌ت و دیلیدا دلنه‌وا‌ییان بده‌نه‌وه زۆرده‌ییت. له‌ده‌وری زیندان بناغه‌ی شاریکی په‌رشوبلاو و نارێک داده‌مه‌زێت که‌ دانیشتوانی خه‌لکی ده‌یه‌ها جێگای جیاوازن، به‌ چه‌نده‌ها زمان قسه‌ده‌که‌ن، ژیان و ئیمانی جیاوازیان هه‌بووه، به‌لام هه‌موو له‌ یه‌ک شتدا به‌شدارن، ئیتر خه‌ون نابینن یان هه‌موو پیکرا حاشا له‌وه‌ده‌که‌ن خه‌ون ببینن... له‌دوای مردنی موسه‌یله‌م به‌گ، کوپه‌ه‌کانی بازرگانییه‌که‌ی باوکیان ده‌گرته‌ ده‌ست، له‌ هه‌موو جێگایه‌که‌وه گرتیه‌ستیان بۆ دیت، ده‌بن به‌ هاوپی ئه‌میر و شالیار و والیه‌کان، ده‌بن به‌ میوانی تایبه‌ت له‌ مالی به‌ریوه‌به‌ره‌کانی زیندان و سال دوای سال ئه‌زموونی زۆرتر له‌سه‌ر شیوه‌ی به‌ریوه‌بردنی زیندان کو‌ده‌که‌نه‌وه. وه‌ک له‌ کتێبه‌خانه‌دا هاتووه، دینلوار ده‌ییت به‌ شاری هه‌زار زیندان، له‌ هه‌ر جێگایه‌کی خۆره‌لات بیان‌ه‌وێت یه‌کیک دووربخه‌نه‌وه، بۆ ماوه‌یه‌کی زۆر حوکمی بده‌ن، ده‌ییترن بۆ دینلوار. به‌لام جیا له‌وانه، دینلوار ده‌ییت به‌ شاری ئه‌وانه‌ش که‌ خه‌ونیکی ناخۆش یان ئومیدیکی مه‌حالیان هه‌یه. له‌ زۆر جێگادا، خێزان و بنه‌ماله‌گه‌لیک که‌ کچ و کوپیان به‌ ده‌ست ده‌ردی بیته‌مانی عه‌شقه‌وه ده‌نالێن، له‌ که‌ژاوه‌ی تایبه‌ت و به‌

کاروانی خسوسی کچ و کورپیان دەنێرن بۆ ئەم شارە تا نازاری دل و خەونی عاشقانه لەسەریان بکەنە دەر. دەلێن خاکی دیلاوار ئارامبەخش و هیۆرکەر بوو بۆ سەدان چیرۆکی عەشق، ئەو وایکردووە زۆر دایک و باب و بنەمالە پەنجیکی زۆر بەخەرجبەدن و لێرە و لەم خاکەدا کۆشکی تایبەت بۆ فەرزەندانیان دروستبکەن، تا لێرە دوور لە هەر نازاریکی سەختی خۆشەویستی بژین. گەر سەیربکەیت راستییەکان بەو جۆرە، بناغەی دیلاوار لەسەر دوو شتی گەورە دامەزراوە، نەبوونی خەون و نەبوونی عەشق ... دەلێن باپیرە گەورەکانی ئێمە، ئەو نەوێهە لە منداڵ کە لێرە لەدایکبوون، نە عەشق و نە خەونیان نەناسیوە. ئێمە لێرە لە مۆزەخانەی دیلاوار شتیکی زۆرمان ئەرشیفکردووە، زیندانهکان لە میژووی سەدان سالاخی خۆیاندا خەزنەداری دلسۆزیان بوو، بەرپۆهەرەکانی شیوەیەکی بالاییان لە تۆمارکردن و دەفتەرداری بەکارهێناوە کە جینگای ستایشە، ناوی زیندانهکان و هۆی گرتنیان و ماوەی مەحکومیەتیان بە جۆریکی ورد تۆمارکراوە. هیچ زیندانیەک نەبوو لێرە رۆژیک زیاتر یان کەمتر لە مودەتی مەحکومیەتی خۆی بباتەسەر، موسەیلەم بەگ و کۆرەکانی هیچ دیلنیکیان وەرنەگرتوووە سال و پۆژی ئازادکردنی دیاری نەبووین. یاساکانی زیندان دڕندانە و بێرحەم نەبوون، بە جۆریک دەکریت بلیم باشترین زیندانی زەمانی خۆیان بوون. لە راستیدا میژوو هیچ کات چیرۆکیکی ئەوتۆی دەربارەی دڕندەیی زیندانهوانەکانی دیلاوار تۆمار نەکردووە، وەک دەلێن جۆریک لە ریز و خۆشەویست لە نێوان دیل و زیندانهوانەکاندا هەبوو. ریز و خۆشەویستیەک تا ئەمڕۆش ماوێ. تا ئەمڕۆش مەژووە دیل و بەدبەختەکانی دیلاوار هەر بە حورمەتیکی فیترییەو کەرنۆش بۆ زیندانهوانەکان دەبن و خەلکیش لێرە بە کینەییکی غەریزییەو سەیری خۆشەویستی دەکەن».

پێدەچوو یەكەمجار بێت پروفیسۆر بەهنام ئەم چیرۆکە وەها بگێڕیتەوە

هه‌لبه‌ت له دى‌لاوار زۆربه‌ى خه‌لك شى‌تى‌كیان له‌سه‌ر شى‌وه‌ى دامه‌زراندنى
 شاره‌كه ده‌زانى، به‌لام پرۆفیسۆر له هه‌ر كه‌س زیاتر له‌و میژووه‌دا قوول
 بووبوووه، خۆى ده‌ی‌گوت «كامه‌ ئه‌فسانه زۆر نزیکه له راستییه‌وه، ته‌نیا
 ئه‌وه ده‌گێرمه‌وه». له‌گه‌ل دوا پرسته‌كانیدا هه‌ستا و ده‌ستى گرتم و گووتى
 «تۆ كۆپى سه‌عید زه‌ریاوارى بازرگانیت، باوكت و مامه‌كانى تریشت هه‌یج
 كات دى‌لاواریان بۆ گرنك نه‌بووه. زه‌ریاواریه‌كان نزیکى دوو سه‌ده‌یه له
 ژیاى سیاسى كشاونه‌ته‌وه و خه‌ریكى بازرگانین، په‌نگه نه‌زانیت كه نازناوى
 زه‌ریاوارى له‌وه‌وه هاتووه كه باپیرانت زۆر هاتوچۆى شاره دووره‌كانیان
 ده‌كرد، قافله‌چى ناودار بوون، سوار كه‌شتى بوون و ده‌ریای دووریان
 ته‌ی‌كردوه. باپیره‌ گه‌وره‌تان «عاتیفى زه‌ریاوارى» له هه‌ره بازرگان و
 كاروانچییه ناوداره‌كانى دونه‌یا بووه، له‌سه‌رده‌مى خۆیدا پێیان گووتووه
 سه‌ندبادى دووهم، له هه‌ند و چینه‌وه ئاوڕیشم و میسك و خه‌نه‌ى هه‌تاوه،
 قافله‌كانى هه‌ند دره‌ژ بوون فه‌سیلى پاسه‌وانى خۆى بووه تا له‌ چه‌ته
 ئه‌فغانى و پشتونى و به‌لوژه‌كان بیپاریزن. ده‌لین كالاى تا پۆما گه‌یشتووه.
 ئه‌مپۆ سه‌رده‌مى ئه‌وجۆره بازرگانیه‌ به‌سه‌ر چووه، به‌لام پیاوانى تایفه‌ى
 ئیوه هه‌یشتا هه‌ر بازرگانن... هه‌ستیان هه‌ستى گه‌پیده و خوێنیان خوێنى
 بازرگانه دیره‌كانه، باوكت پێش ژنه‌یتانى بازرگانیه‌ى ناودارى چه‌ك بوو،
 ئه‌و كات دى‌لاوار له شۆرشدا بوو، قورسایى شۆرشگه‌ران له‌سه‌ر ئه‌و
 چه‌كانه بوو كه باوكت له بازرگانه‌كانى تری ده‌كړى و بۆ شۆرشگه‌رانى
 دى‌لاوارى ده‌هه‌نا ... به‌لام هه‌موو شى‌تى‌كى به‌عه‌قلى بازرگانان ئه‌نجامداوه.
 سه‌یره، زۆر سه‌یره... هه‌یج نیشانه‌یه‌كى ئه‌و جنسه له تۆدا نایینم. تۆ
 یان پۆحیه‌ى گه‌وره‌یت یاخود گه‌مژه‌ى بنه‌ماله‌كه‌ى، تۆ كامیانیت؟» وای
 گووت و پێكه‌نینیه‌ى ناسك و ئارام پێكه‌نى. منیش به‌ پێكه‌نینه‌وه گووتم
 «هه‌ردووکیانم، خزمه‌كانم وه‌ك گه‌مژه‌ى عه‌شره‌تى زه‌ریاوارى ده‌مبینین،
 منیش خۆم وه‌ك بلیمه‌ت ده‌بینم». هه‌ر دوو‌كمان دامانه قاقای پێكه‌نین.

گووتى «گرنگ نىيە، ئىستە وەك جاران نىيە، مندالان و گەنجانى نوڧى دىلاوار ناچنەوە سەر سەنەتى باوباڧىريان. كەى گرنگە». من بۆئەوەى بىخەمە سەر ھەوای قسە گووتم «بەلام جەنابى پرۇفيسۆر، ئەم دىلاوارەى ئەمرو بۆ ھىچى لەو دىلاوارە ناچىت كە ئىوہ باسىدەكەن؟». گووتى «ئەوہ ئەسلى چىرۆكەكەيە. دىلاوار دوو قوناغى ھەيە، دوو قوناغى زۆر گەورە». لەويادا وەستاو كەمىك بىرىكردەوہ و بە زمانىك كە كەمىك ترس و تىرامانى تىدابوو گووتى «ئەوہ شتىكە زۆر كەم كەس دەيزانن، ژمارەيەكى زۆر كەم لە ميژوونوسانى دىلاوار دەرەك بە نەيتىيە قولەكەى دەكەن. من و چەند كەسىكى تر... ئەوہ چىرۆكىكە لە بىر دونيا چۆتەوہ». بە ھەموو گيانم گويم لە قسەكانى دەرەك، بە ئەسپايى گووتى «دوو قوناغ. قوناغى پىش دانىال و قوناغى دوای دانىال». ئەوہ يەكەم جارم بوو لە ژيانمدا ناوى دانىال بىيستم. بەجۆرىك گوڧىيىستى بووم، نەمتوانى ھىچ بېرسم. بە ھىمنى گەرايەوہ دۆخى ئاسايى خۆى و گووتى «دىلاوار سەدان سال لە بى خەونيدا نوقمەبىت، سەدان سال... كى چوزانىت پەنگە لە ھەزار سالىش تىپەرى بىت تا دانىال دىت... ھاتنى دانىال ھەموو شتىك دەگۆرىت ... ئايا دانىال راستىيە يان خەيال كەس نازانىت، بەلام من باوھرم پىيەتى، لە ميژووى دىلاواردا دانىال ھىلى جياكردەوہى دوو سەردەمە. زۆر كەس باوھريان بە بوونى نىيە، بەلام لاى من دانىال راستىيە، بوو، لايەنى كەم من بەلگەيەكى بەھىزم ھەيە». دەستى كرتم و گووتى «ھەستە بېرۆينە ناو مۆزەخانەكەوہ، شتىك ھەيە پىويستە بىيىنىت». يەكەمجار بوو دەنگى زۆر جىدى بىت... نازانم لە بەر ھەر ھۆيەك بىت، ناوى دانىال ترسىكى كتوپرى خستە دلمەوہ كە دلىابووم پرۇفيسۆر بەھنام بە پرونى لە چاومدا دەيىنى.

بۆ پوژی دواى کۆبوونهوهى نىگارکێشان، دهمه و ئىوارهيهكى درهنگ بابعهلى وهزيرى تهلهفونى بۆ کردم و تکایکرد بچمه لای. وهک خووى ههمیشهى خۆم ههولمدا بزانم چى دهوێت، بىزاربووم له کهسانیک له تهلهفوندا دهلێن «تکایه تا ئێره وهره ... ئىشتیکى بچوكم ههيه و سهريکم لێبده ... شتيك ههيه ناتوانم به تهلهفون پيشت بلييم». ئهو جۆره قسانه زۆر توپهياندهکردم. بابعهلى وهزيرى گووتى «شتیکى زۆر تاييهت نيه، دهمانه وێت تۆ وینهکان وهربگريت. لهو باوهردهام ئێوه دهپيشت وینهکان بيه نه لای فرماندار و حاكى عهسکهرى، چونکه ئهوان چاوه پوانن». ههستمکرد تووشى دهردهسهرييهكى بێسوود بووم و لهم کاره دا نه بارم ههيه و نه هێستر. تهلهفونم بۆ مامه سیام کرد و هیوام بوو ئهو بلیت مهچۆ، تا خۆم له ئیشهکه بکێشمه دواو و چیدی نه پۆلیسخانه و نه فرماندار نه بینم. بهلام ئهو به ههماسهتى مندالیکه وه گووتى «واوو، فزولم گولی گرت، فزولم گهوره بوو، کونجکولیم گری گرت، نه چیت عهزیزم، هه ر ئیستا خوشم دیم و پیکه وه دهچین. من له هه ر کهس زیاتر مافم ههيه ئهو شهیتانه بینم که ئاوا دهچیته خهونى خه لک». وهلامه کهى مام هیندهى تر نا ئومیدیکردم، گه ر هه ر خۆم بوومایه کارم خیراتر و بێدهنگتر به پێوه دهچوو. بهلام ئیستا دلنیا بووم هه موو شه وه کهم به چیرۆکی ئهو ویتانه وه دهروات.

سه‌عات نۆی شه‌و بوو که من و مامه سیام گه‌یشتینه پۆلیس‌خانه، له سالۆنی چاوه‌روانییه‌که‌دا مامم گه‌رموگۆرییه‌کی زۆری پیشانده‌دا که له سروشتی تایبه‌تی خۆیدا نه‌بوو، من له گوماندا بووم، ئاخۆ به‌ راست هه‌نده ئاره‌زووی بینینی ئه‌و نیگارانه‌ی هه‌یه یاخود هه‌ر بۆئه‌وه‌ی واده‌ربکه‌وێت له گه‌رمه‌ی کێشه‌یه‌کی گرنگدایه و چه‌زی له ده‌رخستنی هه‌ماسه‌ته، واده‌کات... ئه‌مشه‌و مامه سیام نائاسایی ده‌هاته به‌رچاوم، هه‌ندێ جار ده‌بووه پرسیار بۆم: ئاخۆ که‌سیکی هه‌کیمه یاخود نه‌مایشبازیکه به‌ کومه‌لیک ده‌مامک و زمانی جیاوازه‌وه؟ . ئه‌و توند ده‌ستی له ده‌ستی ده‌خشکانه و وه‌ک یه‌کێک چاوه‌روانی له‌زه‌تیکی گه‌وره‌بیته‌ ده‌یگوت «هه‌ر ئیستا، رینوار، هه‌ر ئیستا ئه‌و گوناها‌باره ده‌بینین». قسه‌کانی ده‌یانترساندم، هه‌ستمده‌کرد شاره‌که هه‌مووی خه‌ریکه خه‌ون و راستی تیکه‌لده‌کات، به‌لام ده‌بوو مامه سیام وه‌ک دکتۆریکی ده‌روونی دوا‌هه‌مین که‌س بیته‌ بکه‌وێته هه‌له‌ی له‌وجۆره. به‌ نیگه‌رانییه‌وه گوتم «مامه، ئیستا ئیمه هه‌چ شتیک نابینین، هه‌چ شتیک، ته‌نیا وێنه‌یه‌ک ده‌بینین که هه‌ندێ نیگارکێشی ئه‌م شاره دروستیانکردوه... وێنه‌که وێنه‌ی خه‌ونیکه که که‌سمان دانیانین راسته یاخود دروستکراوه». به‌ گه‌رمیه‌وه گوتی «هه‌موو دوژمنیک له‌ ناخدا وێنه‌ی دوژمنیکه له‌ ده‌ره‌وه ... ئه‌وه بخه‌ره مێشکه‌وه» هه‌ند توند و تۆره قسه‌یکرد، ویستم به‌ نیگه‌رانییه‌وه بڵیم «هه‌موو دوژمنیک له‌ ده‌ره‌وه وێنه‌ی دوژمنیکه له‌ ناخدا». به‌لام هه‌چم نه‌گوت.

مامه سیام که‌ بابعه‌لی وه‌زیری بینیی به‌ گه‌رمیه‌وه به‌ره‌و پیری چوو. شیوه‌ی سلاو و ته‌وقه‌کردنی نوشتانه‌وه و خۆ نزمکردنه‌وه‌یه‌کی به‌رچاوی تیدا بوو. بابعه‌لی وه‌ک پۆلیسیکی شاره‌زا که ده‌زانیت چۆن خه‌لکی ئازار بدات، بیته‌وه‌ی بایه‌خیکی گه‌وره‌ بداته مامم، ڕوویکرده من و گوتی «فه‌رموون کاک رینوار، ئیوه وه‌رن سه‌یریکی نیگاره‌کان بکه‌ن و با راسته‌وخۆ له‌ ده‌ستی هه‌نه‌رمه‌نده‌کانه‌وه بگاته ده‌ستی ئیوه... دواتر پیشانی جه‌نابی فه‌رماندا

بدەن و بزانه ئەو و حاکی عەسکەری چ بریارێکی لەسەر دەدەن ... جەنابی دکتۆر فەرموون ئێوە لە جینگای خۆتان پشوو بدەن، فەرموون دابنیشن». مام بە خەندەیه‌که‌وه لە جینگای خۆی دانیشت، بەلام بۆ یەکه‌مجار لە زیاندا هه‌ستم بە کینه‌یه‌ک کرد لە چاوانیدا بریسکایه‌وه. لە عیاده‌که زۆرجار تۆرە ده‌بوو، زۆرجار پینخۆش بوو لە به‌رچاوی میوانه تایبه‌تییه‌کانی سووکایه‌تیم پینکات. بەلام هه‌موو ئەو شتانه‌ی به‌ جۆریک ده‌کرد، ئاسه‌واری کینه‌یان پتوه نه‌بوو، وه‌ک ئەو بوو بۆ خوشی ئازاری مندالێک بدات، بەلام ئەو‌ی ئیستا ده‌مبینی، ئەو خواسته شه‌رانییه سادەیه‌ی ناو ده‌روونی نه‌بوو، به‌لکو شتیک بوو قوولتر... کینه‌یه‌ک بوو توختر و گه‌وره‌تر.

هه‌ر سێ هونه‌رمه‌نده‌که له‌ حه‌وشی بنکه‌دا پینکه‌وه وه‌ستابوون و جگه‌ره‌یان ده‌کیشا، دوو پوژ و شه‌ویکی سه‌ختیان بردبووه‌ سه‌ر، که‌سیان نیگاری ئەویدی که‌یان نه‌بینیوو، من یه‌که‌م که‌س ده‌بم هه‌ر سێ نیگاره‌که ده‌بینم. بابە‌علی وه‌زیری کللی ژووره‌کانم ده‌دات و ده‌لیت، هه‌ر سێکیان بپه‌چه‌روه و بیه‌ بۆ مائی فەرماندار. من ده‌چمه‌ ناو ژووره‌کانه‌وه، هه‌ر سێ ژووره‌که بۆن جگه‌ره‌یه‌کی کوشنده‌یان لیدیت، له‌ هه‌ر سێکیاندا بۆنی ماندوویییه‌کی نادیار ده‌که‌م، دیاره‌ چەند پوختیکی شه‌پزه به‌ درێژایی شه‌و لێزه نیگاریان کیشاوه، هه‌ر سێ وینه‌که ده‌بینم، سێ شاکاری راسته‌قینه‌ن که ده‌بیت بخرینه موزه‌خانه‌کانی هونه‌روه‌وه، هه‌ر سێ نیگار کیشه‌که به‌پینی ئەو چیرۆکانه‌ی بیستوو یانه نیگاریکیان کیشاوه، پیاویکه ئەسمه‌ر، ده‌موچاویکی باریک و قژیکی کورتی هه‌یه، نیگایه‌کی وشک که‌ هیچ جۆره‌ گوزارشت و په‌یامیکی تیدا نییه. کیشه‌که ئەو نییه که‌ وینه‌کان له‌ چوارچێوه‌ی گشتیدا له‌ یه‌ک ده‌چن، به‌لکو له‌ وه‌دایه که‌ ئەم وینه‌نه‌ ده‌شیت له‌ زۆر که‌س بچن... وینه‌ی ده‌موچاویکی نێزانیه، مۆنییه‌کی تایبه‌ت به‌ خۆی نییه، سه‌یرکردنه‌کی له‌ هه‌زاران نیگای تردا هه‌یه، قژیکی کورتی مه‌یله‌و لوللی هه‌یه، فه‌زای ده‌وری پوختاری کپ و بیده‌نگیه‌کی قووله. زۆر له‌ وینه‌کان

ورددهبمهوه، هەر سیکیان بهشی ئهوه لهیهکدهچن بتوانین بۆ خاوهنهکهی بگهڕین، بهلام بهشی ئهوهش لیک ناچن بتوانین کهسیکی وها بدۆزینهوه. هەر سێ وینهکه به پارچه رۆژنامه دهپیچمهوه، نامهویت نهینی ئهم نیگاران له منهوه بلالوبیتهوه، هەر سیکیان ههلهگرم، ئهوپهه و پهشکار و سکیچه سههتاییانهی نیگارکیشهکان دروستیانکردوه کۆدهکهمهوه و دهیانخهه سههتاییهکه، وهسواسیکی تایبهتم تیدا دروستدهیته که ئهم سکیچانه ههلهگرم، نازانم بۆچیمه یاخود چ سوودیکیان ههیه، بهلام دهمهویت هیلکارییه سههتاییهکان و قوناغی پێش بریار له نیگارکههه لای من بیت، وینه سههتاییهکان له وینهی کوتایی ناچن، هەر هونهرمهنده و دهیان سکیچی کیشاوه، دوو دل بوون له ههموو نیگارکههه، دوو دل بوون ئهوپیاوه له چی دهچیت، چهندهها جار درێژی و پانی روخسارهکیان گۆپیوه، سهههتا شیوهی زۆر دوریان له نیگاری کوتایی پهسمکردوه. به وریاییهوه نیگارکههکان جیا دهکهمهوه، له دلی خۆمدا دهلیم «گومانم لهوه نییه، کهس ناتوانیت وینهی خهون بکیشیت». به ههموو کهلوپهلهکانهوه دیمهدهری، داوای کومهک له یهکیک له پۆلیسهکان دهکهم. له ناو خهوشهکههه بابهههلی وهزیری پاره بۆ نیگارکیشهکان حسابدهکات، هەر سیکیان دلخۆش دیارن، پێدهچیت پارهکیان بهدل بیت، هەر سیکیان دهست بۆ من بهرز دهکهنهوه و خهندهیهکی گهوره لهسهه دهموچاویانه، من به پرویانهوه پێدهکهنم و به پێگای خۆمدا دهپۆم و ئیتر ئاوڕ نادهمهوه، له دههرایهکی پشتهوهی پۆلیسخانه ماشینیکی تایبهتی چاوهڕیمانهکات، من نیگارکههکان به هیمنی دادهنیم، داوای مۆلهت له شۆفیرهکه دهکهم و دهچم به داوای ماممدا. ئهوه له جێگای خۆی، به ههمان ئهوه ههستی کینهیهوه، پێدهنگ و بێ هیچ ههستیکی تایبهتی سهههتاییهکان، پێکهوه دهگهڕێنهوه و سوار ماشینهکه دهبین، شۆفیرهکه به شهقامهکانی دیلاواردا دهمانبات... شار نیشانهیهکی ئهوتوی پتوه دیار نییه، بهلام من بهردهوام سهیری دهروه دهکهم و دلنایم ئهمشهوه یهکیکه له شهوه هەر تاریکهکانی دیلاوار.

پێكهوهبووین ... له شارێکی غهیبیدا، له پۆژانێکی سهختدا ... ماوهیهکی کورت پێكهوه بووین. شهوان گهر دنیا ههمن بایه، گهر ترسمان نه بایه، ئال مورد به سه رهاتهکانی خۆی بۆ دهگێڕامهوه.

ئهو بۆی گێڕامهوه «من لهو پۆژهوه له مال و مهزرا تایبهتهکهی سهی ئهسلان، گویم له قسهکانی بوو، ترسیک بهرامبهر ئه و پیاوه کهوته دلمهوه. ترسیک پێشتر نه بهرامبهر باوکم، نه بهرامبهر مامۆستاکانی قوتابخانه ههستم پێ نهکردبوو. به هۆی ئه و ترسهوه نه متوانی دووربکهومهوه. چهند پۆژیک دواي کۆبوونهوهکهی مالی سهی ئهسلان، بهرازه رهش و فاتیحی سهی فهیتحولای ههلاج هاتن بۆ لام و گوتیان ههموو کورگه، ههرجی گهنجیک ئهوی پۆژ لای سهی ئهسلان کۆبووینهتهوه بهیارمانداوه هیزیک دروستبکهین و خۆمان رێکبخه و ناوی خۆمان بنهین باغهوانهکانی دیلاوار. هاتنیان بۆ لای من بۆئوه نهبوو پرسیارم پێ بکه، من ههه له شیوهی قسهکردن و جۆری سهیرکردنی ئهواندا تیگهیشتم، که بۆم نییه بایم: نا ناتوانم، نا لهگهلتان نیم».

ههندی دهلێن «باغهوانهکانی دیلاوار» وهک رێکخراویکی نهینی پێشتر ههبووه، که سانیک میژووهکهی دهگێڕنهوه بۆ زیاد له سهده سال له مهو بهر،

پێدهچیت سەى ئەسلان سالانى پيش دەرکەوتنى خەونەکش، هەر ئیشى بۆ بونیادنەن یان بونیادنەوهى ریکخراویکی لەو جۆرە کردبیت، پێدهچیت دەمیک ئان و ساتى راستەقینەى کار ھاتۆتە پيش، سەى ئەسلان ھەموو زەمینەىکى پێویستى خۆشکردبیت بۆ بانگەشەکردن و بلاوکردنەوهى بیروپراکانى خۆى. گومانم لەو ھەنێبەى کە ئەو لە ناو دەزگاكانى دەولەتدا، لە ناو ھەزیرەکان و کابینەى شارەوانییەکان و پۆلیسى دەفەرەکاندا خەلکی بەھیز و نزیکى بوو کە پشتگیریان لى کردوھ. ھەر لەو ھەفتەیدا کە فەراسە پەش دەچیت بۆ لای ئال مورا، سەى ئەسلان و دە گەنجى خۆینگەرم، بە جلی جەنگاوەرانى سەردەمى جەنگى پزگارییەو، دەچن بۆ لای فەرماندار و داواىکى تايبەت بۆ دامەزراندنى ھیزی باغەوانەکانى دیلاوار پێشکەشکەدەکن. سەى ئەسلان دەمیک دەچیت بۆ پێشەشکردنى داواکەى ھەموو پۆژنامە و کەنالە تەلەفزیۆنییەکان ئاگادارەکاتەو، لە ئوتومبیلیکى گرانبەھا و لە قیافەى سەربازیکى دلاوێردا لە بەردەم پۆژنامەنوساندا دەرەکەوێت و دەلیت «دایکى وەتەن، دیلاوارى عەزیزمان بانگماندەکات. دوژمن گەیشتۆتە ژێر پێستمان، ناو عەقلمان، ژيان و زمان و کولتوورى داگیرکردوین. ئیستا ساتى ئەو ھەیه دووبارە گیانى بەرەنگارى و خەبات لە خۆماندا زیندوو بکەینەو، چونکە دوژمن خۆى ئامادەدەکات، ئەوان شەو و پۆژ لەشکر و ھیزەکانیان مەشق دەدەن و ئیمەش ھیچ، دەبیت ئەمە کۆتایى بیت. لەمپووە دوژمن دەبیت بزانی، کە دیلاوار پۆلەى نەبەردى ھەیه و دەپاریزیت». بە قیافەى ژەنرالیکی نەبەردەو، بە ھەنگاوە جیگر و درێژەکانى، وەک یەکیک دەیان سال وانەى دادابیت لەم ساتانەدا چۆن پەفتاربکات، لەبەردەم دەرگای فەرمانداریدا دەرکەوت. وەک ئەو ھەبوو دلنایبیت ئەمجارە دەولەت ریکگرى لە پێشیارەکەى ناکەن، شیوەى خۆ گۆرپین و دەرکەوتنى بە تەرزى سەرکردەىکى میژووئى ھەبوو کە دەمیکە دیلاوار چاوەروانیدەکات. من وەک ھەموو خەلکی دیلاوار لە تەلەفزیۆنەو ھەنێبەى بێنیم چۆن «شیرەکەى غەفاریی»

وهك هه‌وادارانى ناويانده‌نا داواى دامه‌زراندنى سوپايه‌كى ميللى به ناوى «باغه‌وانه‌كانى ديلاوار» هه‌وه، پيشكesh به فه‌رماندار كرد. بۆ پۆزى دوايى پۆزنامه‌كان به مانشتى گه‌وره باسيان له سه‌ى ئه‌سلان كردبوو، وهك هاوالاتيه‌كى دلسۆز، مامۆستايه‌كى شاره‌زاي ميژوو، وتارخوينى ليزان و سياسه‌تمه‌دارى پڕ موژده، وه‌سفى جوان و سيفه‌ى باشيان دابوو پال. هه‌موو هه‌ستمانكرد كه فه‌رماندار ياخود له هيزى ئه‌م پياوه تينه‌گه‌يشتوو هه‌يان له ژيهر فشارى تاقم و ده‌سته‌گه‌لىكى به‌هيزى تر دا «له هه‌لومه‌رجىكى وا كه‌رنه‌فالى و به‌ شيوازيكى وا پڕۆتوكۆلى» پيشوازي له سه‌ى ئه‌سلان كردوه. هه‌موو ده‌مانزاني فه‌رماندار مه‌به‌ستى له‌م كاره سوود به‌ خۆى بگه‌يشت و هه‌م وهك ديموكراس و هه‌م وهك دلسۆزى ديلاوار ده‌ربه‌گه‌ويشت، به‌لام كه‌سه‌يش گوماني له‌وه نه‌بوو كه به‌م نمايشه سه‌ى ئه‌سلان له مامۆستايه‌كى نه‌ناسراوى ميژوووه ده‌بێته كۆله‌كه‌يه‌كى ئه‌ستوورى سياسه‌ت له هه‌ريمه‌كه‌دا .

ئال‌موراد له يه‌كه‌مين فه‌سيلي باغه‌وانه‌كانى ديلاواردا ده‌بێته جه‌نگاوهر، شه‌وىكى هاوينه‌ى گه‌رم كه‌ ميشووله‌كان نه‌بێت ته‌واوى جانه‌وه‌راني تر خه‌وتوون، له كاتىكى گوماناویدا كه ده‌كه‌ويته نيوان تاريكستاني شه‌و و بوليلى پيش به‌يانيدا، پاسىكى گه‌وره ديت به‌ دوايدا و له‌گه‌ل ده‌يان گه‌نجى ديكه‌دا، به‌ پىگايه‌كى شاخاوى و پىچاو پىچدا، ده‌يانبات بۆ جىگايه‌كى دوور. دواى سه‌فه‌رىكى دوو سه‌عاتى به‌ ناو شه‌ودا، به‌ ناو چيا و جه‌نگه‌لى كپ و خه‌وتوودا، هه‌موو گه‌نجه‌كان له كه‌مپى يه‌كه‌مى مه‌شق و پىگه‌يانندا داده‌به‌زن، كه‌مپى شينوا. وينه‌ى دره‌خته به‌رزه‌كان و هه‌ناسه‌ى درنده‌ى جه‌نگه‌ل و كزه‌ى ساردى چيا دووره‌كان هه‌ستىكى نامۆيى قوول له ئال‌موراددا دروسته‌كه‌ن، به‌لام گه‌نجه‌كانى دى دلخۆشن، گه‌نجه‌كانى دى وهك به‌ره‌و باغى رزگاربوونى رۆح و جه‌سته‌يان بپۆن به‌ پرتاو داده‌به‌زن و خۆيان ده‌كه‌ن به‌ كه‌مپه‌كه‌دا.

«هیچ کەس باسی خەونەکە ی نەدەکرد. گەرچی هەموومان ئێو شەو و شەوانی دواتریش ئێو خەونەمان بینیوە، بەلام هەستمکرد بوونی ئێمە لێرەدا پەیوەندی بە خەونەکەمانەو نەماوە. گەنجەکان لە پۆژی یەکەمەو خۆیان لە مەشقی سەختدا نوqmکرد. من هەم جورم بچوک و هەم بە هۆی ئەوێ دەبوو بەردەوام چاویلکەم لە چاودا بیت، پەنجیکی زۆرم دەکیشا، هەولی خۆم دەدا لاوازییەکانم دەرئەو و کەس تێنەگات من حەزم لەم کارە نییە. بۆ ئەوێ کەس نەزانیت چۆن بیردەکەمەو هەموو شتیکم دەکرد تا وەک ئەوانی تر دەر بکەوم، سروودەکانی بەیانیم بە حەماسەتەو دەخویند، واجباتی پاسەوانی و ئێشکگریم بێ هیچ دواکەوتن و لادانیک دەبردە پێو، بەلام لە زۆربە ی مەشقەکانی جەستە و وەرزشە سەختەکاندا لەشەم نەیدەکرد، نە توانای هەلگرتنی کیشی قورسم هەبوو، نە برەوی جەنگاوەریکی راستەقینە لە هەلمەت و پاشەکشەدا، لاوازی قاقەکانم بەجۆریک بوو هەموو دەیانینی چۆن دەرئەو. پۆژیک پراپتەرەکانمان، کە ئەفسەر نەجمی ناویوو، بانگیکردم و لە بەرچاوی هەموو گەنجانی مەشقکا پیتیگوتم «تۆ دلدنیات بە ئەسل خەلکی دیلاواریت». گوتی «ئەم لاوازییە ی تۆ بۆتە پرسیار بۆم، بە راست دەبیت پۆلە یەکی دیلاوار هەبیت هێندە لاواز و قوول باریک و مل پەتک بیت، تۆ دلدنیات دەتەوینت بۆ ئەم نیشتیمانە جوانە و بۆ ئەم میلەتە پەسەنە ی خۆت ببیتە جەنگاوەر؟».

من تەنیا سەرم داخستبوو و هیچم نەدەگووت. دەبوو هەر کاتیک ئەفسەر نەجم پرسیاریکرد وەلامی بەدەیتەو، لە کامپی شینوا هیچ کەس بۆی نەبوو وەلامی پرسیار نەداتەو. دوا ی ئەوێ ئەفسەر نەجم پرسیارەکی دووجار دووبارە کردەو، من بە دەنگیکی لاواز وەلامدایەو «بەلێ گەرەم، حەز دەکەم بێم بە جەنگاوەر بۆ دیلاوار». دەبوو ئێو وەلامە دە جار بە دەنگی بەرز دووبارە بکەمەو، دەبوو بە هەموو هیزم بقیرینم و هەموو فەسیلەکان گوییان لێ بیت. من لە ناخی دلەو درۆمدەکرد، دەمویست

بایم به‌لێ من که‌سیکی لاوازم و تینیک له له‌شمدا نییه و به‌رگهی ئهم مه‌شقانه ناگرم. له ماوه‌یه‌کی که‌مدا من بووبووم به نیشانه بۆ لاوازی، به‌و که‌سه ته‌نیا‌یه‌ی له سوچیکدا داده‌نیشیت و خۆی به‌ خوینده‌وه‌ی کتیبیکه‌وه سه‌رگه‌رمده‌کات تا منداله‌ بیژی و سه‌ر به‌ هه‌واکان وازی لیه‌یتن. من گه‌رچی له‌و فه‌رمان و ئیشانه‌دا که پێوستیان به‌ هیز و تا‌قه‌تی جه‌سته‌یی قورس هه‌یه، مایه‌ی پێکه‌نین بووم، به‌لام له نیشانه‌شکاندن و پێکانی ئامانجا، له سه‌لیقه‌ی به‌کاره‌ینانی تفه‌نگدا توانایه‌کم تێدابوو که تا ئه‌و کات هه‌ستم پێ نه‌کردبوو ... له مه‌شقی هه‌له‌وشاندن و به‌سته‌وه‌ی چه‌کدا، له ده‌ست راستیدا، له ده‌ره‌ینانی ته‌وه‌ر و خالی سه‌ر نه‌خشه به‌یانیه‌کاندا بۆ هاوه‌ن هاوێژان، یه‌که‌م بووم. ئه‌و وریایه‌م تا ئه‌ندازه‌یه‌ک له گونا‌هی به‌خشیم و توانیم کاریک به‌که‌م له‌گه‌ڵ هه‌موو ده‌رده‌سه‌ری و سه‌ختیه‌کدا، به‌رده‌وام سه‌رشۆر نه‌بم. زۆر له منداله‌کان خۆیان به‌ ئه‌سلانچی ناوده‌نا، رۆژانه چه‌ند سه‌عاتیکیش وانه‌ی تیورییمان هه‌بوو که نوسینه‌کانی سه‌ی ئه‌سلانمان ده‌خویند. مامۆستا که‌مان که جه‌وانمه‌ردی ناوبوو، هاو‌پێیه‌کی نزیک‌ی سه‌ید و یه‌کێک له قوتابییه‌ دێزینه‌کانی بوو، هه‌موو رۆژیک وانه‌کانی به‌وه ده‌ست پێده‌کرد که خاکی موباره‌کی دیلاوار ده‌بیت به‌ هه‌ر چوارده‌وردا له دوزمن پاک‌بکریته‌وه. من تا ئه‌و کات شتیکی زۆرم له‌سه‌ر جوگرافیای دیلاوار نه‌ده‌زانی، ئه‌و هه‌موو رۆژیک یه‌که‌م شت نه‌خشه‌یه‌کی دیلاواری هه‌له‌ده‌واسی و ده‌بیرسی «کو‌ران، ئێره‌ کو‌تیه‌؟» هه‌موو به‌ یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «ئێره‌ دیلاواره، سه‌رزه‌مینی شیران». ئه‌و له‌سه‌ر نه‌خشه‌که باز نه‌یه‌کی سووری به‌ ده‌وری هه‌موو دیلاواردا ده‌کشیا و ده‌یگوت «کو‌رینا، ئه‌ی ئێره‌ کو‌تیه‌؟». هه‌موو به‌ یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «سه‌رزه‌مینی دوزمن». هاواریده‌کرد «کو‌رینا دوزمن، ناوی چییه‌؟». هه‌موو به‌ یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «دوزمن ناوی دوزمنه، گرنگ نییه‌ کتیه و په‌نگی چییه، ئه‌و هه‌ر کتیه، دوزمنی ئیمه‌یه و له نه‌وه‌ی دوزمنه». ئه‌وه

پسته‌یه‌کی ماموستا ئه‌سلان بوو که له‌سه‌ر دیواری مه‌شقخانه و له‌سه‌ر ده‌رکی گۆڤه‌پانی مه‌شق‌که‌ش نوسرا‌بوو».

ئال مورد هه‌موو هاوینی له‌ مه‌شقگا برده‌سه‌ر، سه‌ره‌تای پاییز ده‌بوو بگه‌پیته‌وه بو دیلاوار. که گه‌پایه‌وه بیته‌وه‌ی به‌خۆی بزانی‌ت، ئه‌ندامی چالاکی «باغه‌وانه‌کانی دیلاوار» بوو. سه‌یربوو یه‌که‌مین کاریک باغه‌وانه‌کان کردیان کوشتنی بالنده‌کان بوو.

پروفیسور بهنام دهیزانی من دوترسم، گووتی «شتیکت پیشاندهدم کهم کهس پیشتر بینویتی. هر کات سهیری چاوی یه کینک بکه م و بزنام به راستی دهیه ویت له میژووی شاره که تییگات، ههستده کهم دهیتت ببینیت و ببزانیت. باوهرم به هه لگرتنی نهیتی نییه له میژوودا، به لام هه ندی راز حورمه تی خویان هیه و دهیتت بیانپاریژین. به تایبته دیلاوار پر له میژوونوسی بیتیشک». دوو قات به پله کانه یه کی دریژ و تاریکدا چوینه خوارئ، گهرچی هه ندی گلۆپ له سه ر پله که و له ناو سالۆن و له راره وه کاندادا گیرسابوون، به لام له چاو گهره یی جیگا کاندادا، پروناکیه کان کز بوون و هه موو شتیکیان پۆشن نه ده کرده وه. سالۆنی مۆزه خانه که پر بوو له میز و دۆلابی تایبته به هه لگرتنی ئاسه واری دیرین، چهنده ها هه لگری شو شه یی بۆ پاراستنی ئاسه واره کان دانرابوون. پیشانگا کان پاک راکیرابوون و به تیشکی زهرد و مات پروناکیرابوونه وه. پروفیسور بهنام نهیهشت له هیچ جیگایه کدا بوهستم و گووتی «سه ره تا پیویسته گرنگترین شتی مۆزه خانه که ببینیت، دهستنوسی دانیال... گرنگترین به لگه نامه یه کی میژوویی که وینه ی نییه، به لگه یه کی گهره دژی هه موو ئه وانه ی گومان له بوونی دانیال ده کهن، به لگه یه ک به برۆای من له به لگه کانی توفانی نوح، یان نغروبوونی سه دوم و ئامۆرا بۆ دیلاوار گرنگتره». منی برده

ژووریکی تاریک که دەرگایەکی ئاسنینی زۆر ئەستووری هەبوو، خۆی دەستی کێشا و لە جیگایەکی تاییەتدا گۆپەکانی هەلکرد. ژوورەکە یەک دۆلابی ئاسنی گەورەیی تێدابوو، بە دەستەیکە کلیلی تاییەت کە پێدەچوو تەنیا لای خۆی هەبێت، دەرگاکی کردەو، سندوقیکی گەورەیی دەرھێنا، ئەو سندوقەشی کردەو و کتییکی کۆن و کالەوہبووی دەرھێنا، کۆنترین کتیییک تا ئەو کاتە لە ژیاندا دبیتەم... دلنایەبووم ئایا پەرەکانی لە کاغەزن یان لە جۆرە مادە و کەرستەیکە تاییەت، کە خەلکی دیرین بۆ نوسین ئامادەیانکردوہ. بە دەنگیک کە زۆر ئاسایی بوو، دیاربوو نایەوێت شتەکەم لا تاریک و ترسناک بکات گووتی « کتییی دانیاڵە... کۆنترین تیکستیکە لە میژووی دیلاوار مابیتەو، دەستنوسی یەکەمی کەسیکی نەناسراو، نوسەرەکی دیار نییە کتییە. ئەو هەموو شتیکی وەک خۆی گێراوہتەو، و تەکانی دانیاڵ و چیرۆکەکی گواستۆتەو... دەبوو مامە سیات بیت و ببینیت. ماوہیەک لە مەوہەر پۆژیک بە پیکەوت لە سەر پێ بینیم و پیمگووت، وەرە شتیکی سەیرت پیشاندەدەم، بەلام نەهات... دەبوو بیت و بە دەستی خۆی هەلیگریت. ناوێرم کتییەکە ئاشکراکەم یان چاپی بکەمەوہ یاخود ناوہ پۆکەکی لە بۆنەیکە گشتیدا یان لە پۆژنامەیکەدا بخەمە پوو. دانیاڵ تا ئەمڕۆ دوژمنی زۆرە، کتییەکە واسەیردەکرێت وەک ئەوہی دانیشتوانی دیلاوار بەوہ تاوانباربکات کە کوشتەیی خەون و خەیاڵ و واھیمە و ترسەکانی خۆیان، کارەسات لە ناخی مرقوف خۆیدا، دوژمن سەرەتا لە خەونەکانی ئینسان خۆیدا لەدایکدەبێت. دەلێن دانیاڵ هەمیشە پیش کارەساتەکان بە جۆریک لە جۆرەکان، بە شیوہیکە ئاماژەیی، دەرگەپیتەوہ بۆئەوہی ئەم راستییە بیر خەلک بەھێنیتەوہ. من کەسیکی خورافاتیی نیم، بەلام باوہ پێکی زۆرم بەم چیرۆکە. چاپکردنی کتییەکە مەحالە... چەند سال لە مەوہەر ویستم چاپیبکەم، بەلام کار گەیشتە ئەوہی هەرەشەیی سووتانی مۆزەخانەکە بکەن، کتیییکە دەلیت دیلاوار لە بنەوہرا

لەسەر سەتەم دروستبوو، ئەو قسەیه که دلی زۆر کەس خوش ناکات.
ئەدی وازم لێهێنا».

خەندە گەرەكەى ھەر لەسەر پوخسارى بوو، بەلام من ئىستا جۆرىكى تر دەمىنى، شتىك لە پەمز و رازى ترسناك پەرىبوو سەر سىماي پروفیسور كە زۆر دوودلى كردم. گووتى «كتىبەكە بگرە، بىگرە، تا تۆش شاھىد بىت كە كتىبى دانىال بوونى ھەيە. كى دەزانىت پەنگە پۆژىك تۆيان يەككە لە نەوھەكانى تۆبتوانن ئەم كتىبە چاپكەن». من كتىبەكەم وەرگرت و بە دوودلىيەكەو گوتم «بەلام جەنابى پروفیسور من نازانم دانىال كىيە؟». كتىبەكە سەنگىكى زۆرى نەبوو، بەلام ھىندەى ھەلمگرت غەمگىنىيەكى كۆپەر دایگرتم، وىستم زوو بىخەنەو جىگای خۆى و لەو جىگایە دەرچىن. پروفیسور ھەك بزانىت من ترسىكم لە جىگاكە ھەيە، دەستى خستە سەرشانم و كتىبەكەى وەرگرتەو و گووتى «نا مەترسە، مەترسە، من ھىندە خورافاتى نىم باوھەم بەو بىت دانىال دەرگەپتەو، لەوانە نىم كە ئەمەق بە رابوردو دەپىن. مێژوو پەرە لە دۆخى دووبارە، بەلام دلنابە كۆرم، شتىك كە سەدان سال لە مەوبەر پوویدا بىت ئەمەق وەكو خۆى، ھەك دۆخى دىزىن دووبارە نابىتەو. مێژوو لە لىكچوون دروستبوو نەوھەك لە دووبارەبوونەو، ئەو دوو شتى جيان. ئەوھى ئىستا پوودەدات گەر لەوھى كۆن دەچىت، ھۆكەى ئەو نىيە نەفرەتتىك ھەيە لە كۆنەو دوا مان كەوتوو. من مێژووم خویندۆتەو، شتىكى وانىيە. زۆرجار پىچەوانەكەى راستە، ئىمە ئەو وىتەيە دەدەين بە رابوردو كە ئىستا پىوىستمان پىتەتى ... ئەو ئىمەين نەفرەتى ئەمەق بەسەر رابوردو دابەبارىن. دانىال گووتوىتى «جانەوھرى ناو ناخى مەق ھەر سەردەمە و خەونىك دەبىننت، بەلام كارەسات ھەر كارەساتە و توفان ھەر توفانە».

قسه کانی پروفیسور که میک نارامیکردمه وه. پینکه وه گه راینه وه ناو

سالۋنەكە و بە پلەكەكاندا بردمی بۆ سەر بالكونیكى بھكۆلە. بینینی پوناكى لهو ساتەدا زۆر ئارامبەخش بوو. پروفیسۆر دوو كورسی ھینا و گووتی «دانیشە با چیرۆكى دانیالت بۆ بگێرمەوھ». من دانیستم و بە ھیمنی كۆیم له قسەكانی پروفیسۆر گرت.

« گویگره، ئەم چیرۆکه وهك خۆی، بهو جۆره كه من بۆت دهگێرموه
 بۆ مامه سیاشت بگێرموه، بهلام نا... نا... به هیچ جۆریك نا، ببوره. یهكێك
 زۆر بهروات پێنی نهییت، یهكێك زۆر خۆشت نهویت، نهزانیت دهتوانیت
 حورمهتی راز و نیاز بگرییت، بۆی باس مهكه. ههندی چیرۆك هه، ناییت
 كهسانیک بیزانن كه تیتاگه چیرۆك حورمهتی خۆی ههیه. چیرۆکی دانیال
 وهك ههموو چیرۆكهكانی تری دونیا رهنگه بهشیکی خهیاڵ بییت، بهلام
 بهشیکی راستیه. دانیال دیل بووه... هیچ نهبووه جگه له دیلیك وهك ههزاران
 دیل كه به زنجیره وه هاتوونه شاری زیندانه گهورهكانی سه رزهوی، شاری
 ههزار زیندان. ههندی دهلێن چه ندين سال له زیندانیکدا ژیاوه كه ئه و كات
 زیندانی دوا زده هه میان پێ گوتوووه، كه ههلبهت ئیستا ئاسه واری نه ماوه و
 شوینه كه ی دهكهوێته ژێر گه ركه كانی عه شره تی شاهیلار. ئاشكرایه دانیال
 له جیكایه كی زۆر دووری دونیا وه هاتوو، باز رگانه كانی دیلاوار به رامبه ر
 پاره یه ك له حاكه مانیان وه رگرتوووه و هیناویانه بۆ ئێره. گه نجیكی جوان
 و زمانزان و پڕ ماریفه ت بووه، دهكووترییت هه ر به هۆی زانینی زۆر و
 دهسه لاتی به سه ر هونه ری جادودا گیراوه و روهانه ی دیلاوار كراوه، به لام
 له هیچ جیكا دا چیرۆكیكی روون و سه لمیترام نه بیستوه باسیكاته دانیال
 بۆ گیراوه. دانیال جیا له زیندانه كانی تر زوو له زیندان رزگاری ده بییت.
 دهلێن هۆكه ی ئه وه بووه، حاكمی دیلاوار تووشی گه پری بووه، پێستی
 چه شنه زامیكی ره ش خوار دویتی، جۆره برینكی به د به ربۆته له شی و به
 خیرایی جهسته ی گرتۆته وه. دهلێن زام وه ها گرتوویتی منداله كانی خۆشی
 نه یان توانیوه ته ماشاییكه ن. پێده چیت دانیال كه له مهمله كه تيكی دووره

هاتووه، خویندکاریکی پزیشکی سه‌رده‌می خۆی بووبیت و له‌شار و مه‌له‌که‌تی خۆیدا زانیارییه‌کی زۆری ده‌رباره‌ی نه‌ینییه‌کانی ده‌رمانکردن و هه‌توان گرتنه‌وه و مه‌ره‌مه‌سازی کۆکردبیته‌وه. ده‌میک هه‌کیم و پزیشکه‌که‌کانی دیلاوار و ده‌ورو به‌ر له‌به‌رده‌م ئه‌م ده‌رده‌دا ده‌سته‌وه‌ستان ده‌بن، حاکم که‌سی خۆی ده‌نیریت بۆ ناو زیندانه‌کان و پایدیه‌گه‌نیت، هه‌ر که‌سیک بتوانیت حاکم له‌ئازاره‌کانی پزگاربکات و ده‌رمانیک بۆ ده‌ردی بدۆزیته‌وه، پاداشته‌که‌ی ئازادی ده‌بیت. دانیال ته‌نیا که‌سیکه‌ له‌هه‌موو زینداند، دیته‌پیتشی و داوا ده‌کات پێگاییده‌ن حاکم ببینیت. که‌ دانیال چاوی به‌له‌شی حاکم ده‌که‌ویت، سه‌ری له‌سه‌ختی برین و پیسی ده‌رد و قورسی داوه‌شانی جه‌سته‌ی ده‌سو پمیت، تا ئه‌و کات له‌شیکی نه‌دیوه به‌وجۆره‌ برین ته‌نبییتی و زام سه‌رتاپای خوار دبیت. ده‌لێن دانیال به‌حاکمی گووتوه، تۆ به‌خته‌وه‌ترین که‌سی دونیای که‌ پێگات که‌وتۆته سه‌ر پێگای من، گه‌ر پێگام به‌دیت مانگیک بۆ گه‌پان بچمه‌ کێوان، گۆ و گیای پێویست کۆبکه‌مه‌وه، له‌ماوه‌یه‌کی که‌مدا ده‌تکه‌مه‌وه به‌مروقه‌که‌ی جاران. حاکم که‌ ناوی لوتفولای نه‌سیر بووه، ده‌که‌ویت هه‌مانه‌وه. که‌سانی نزیک و پراویژکارانی ده‌ورو به‌ر ئامۆژگاریده‌که‌ن، یاسا و پێسای زیندانه‌کانی دیلاوار نه‌شکینیت و به‌م غه‌ریبه‌یه‌ به‌روا نه‌کات که‌ پێ ناچیت جێگای متمانه‌بیت، به‌لام حاکم که‌ ده‌رد و ناویمیدی زۆری بۆ هه‌تاوه، هه‌چ رێگایه‌کی نییه‌ جگه‌ له‌وه‌ی متمانه‌ بکات و ژیا‌نی خۆی بداته‌ ده‌ست ئه‌م هه‌کیمه‌ گه‌نجه‌. دانیال مانگیک له‌که‌ژ و پێده‌شتی ئه‌م هه‌ریمانه‌دا گیا کۆده‌کاته‌وه و ئاویته‌ دروست ده‌کات و مه‌ره‌مه‌ ده‌گریته‌وه. که‌ ده‌که‌پیته‌وه ده‌که‌ویت به‌سه‌ر کار و له‌ماوه‌یه‌کی که‌مدا حاکم وای لیدیت ده‌ست به‌هه‌ندی کاروباری پڕۆژانه‌ی خۆی بکاته‌وه. ده‌لێن له‌ماوه‌ی سالتیکا حاکم تا ئه‌ندازه‌یه‌کی زۆر بۆته‌وه به‌مروقیکی ئاسایی و له‌پاداشتی ئه‌و ده‌رمان و چاره‌یه‌دا، دانیال ئازاد ده‌کریت و ئیدی ناگه‌پیته‌وه زیندان. هه‌ندی ده‌لێن بووه به‌پزیشکی تایبه‌تی

خیزانی لوتقولا نەسیر و هەندیکیش دەلین نا، هەر وەک مەرفیکی ئاسایی
 لە کەنار دەریاچەیی دێلاوار مائیکی دروستکردووە و تیا ژیاوە. دواى چەندین
 سال لەو، کە دانیال بۆتە هاوڵاتییهکی دێلاوار، پۆژیک لە مال دیتە دەری
 و پروو دەکاتە کۆشکی فرماندار و لە بەردەم حاکمدا سەر دادەنەوینت و
 پستەیهک دەلێت کە هەموو میژووی دێلاوار دەگۆرێت. پستە کە لە هەموو
 جێگایهکی سەر زەمین ئاسایی و بێ مانایه، بەلام لێره، لەم مەملەکەتەدا
 کە هەزاران سال خەونی دەرکردووە، هەموو شتیک هەڵدەتە کینت. دانیال
 بە ئەسپایی و بە ترسەو دەلێت: جەنابی حاکم، ئەمشەو خەونم بینیووە.
 ئەم پستەیه وەک تەزوویهکی ترسناک بە لەشی فرمانپەوادا دەروات،
 پستەیه کە لەو جۆره پستانهیی کە میژووی ولاتیک سەر لە بەر دەگۆرێت.
 حاکم دەزانیت ئەم پستەیه چەندە سامناکە، بەلام بە هێمنی داوا لە دانیال
 دەکات خەونە کە ی بگێڕیتەو. خەونە کە ی دانیال سەرەتا شتیکی گەرنج دیار
 نییه، کۆمەلێک پەلە هەوری سوورن کە بارانیک دەبارینن وەک خوین،
 بەلام هەر زوو هەورەکانی دانیال لە هەموو دێلاواردا دەنگەداتەو. پیش
 دانیال هیچ ئادەمیزادیک لە دێلاوار خەونی نەبینیو، هەورەکانی دانیال
 یەکەمین خەونی دێلاوارن، وە یەکەمین خەونی دێلاواریش هەلگری مژدەیی
 کارەسات و نوخشەبەری خوینە ... خەونیکە لە کۆنەو تا ئەمڕۆ لە گەل
 خۆیدا بۆنی ترس و زەنگی کارەسات دەهینت. چیرۆکی دانیال لەو خەویدا
 دواى نایەت، حاکمی دێلاوار ترسیکی گەورە ی لێ دەنیشیت کە خەونە کە
 درم بیت و وەک تاعون بلاو بیتەو، هەر ئەو پۆژە فرمان دەدات دانیال
 بگرنەو و لە زیندانیکى چەپەک و دوور دەستدا دیلیکەن، بەجۆریک هیچ
 کەس لێی نزیک نەبیتەو ... بەلام هەر ئەو شەو، شتیکی سەیر پروو دەدات،
 هەر ئەو شەو لوتقولا نەسیر، حاکمی بە زەبر و دلەرقی دێلاوار، خۆی
 خەون بە هەورەکانەو دەبینیت، هەورە خوینینهکانی دانیال ... هەورەکانی
 کارەسات».

له کوتایی ههفتهدا ده‌رگای عیاده‌که‌مان داخست. مامم به دهستی خۆی تابلۆیه‌کی نوسی و هه‌لیواسی، له‌سه‌ر تابلۆکه‌نوسرا‌بوو «تکا له هه‌موو ئه‌و برا و خوش‌کانه‌ده‌که‌ین که بۆ سه‌ردانی دکتۆری ده‌رووناس سیامه‌ند زه‌ریا‌واری دینه‌ئیره، له هه‌فته‌ی دا‌هاتووه‌وه‌پرووبکه‌نه‌بنکه‌ی یه‌ک بۆ ته‌ندروستی ده‌روونی له سه‌ر شه‌قامی شه‌هره‌یار، شوینی زیندانه‌کۆنه‌که‌ی بنه‌ماله‌ی شوکور ئاغا ... سوپاس بۆ هاوکاریتان».

داخستنی عیاده‌که‌بۆ من مایه‌ی دلته‌نگی و به‌دبه‌ختی بوو، ئه‌و‌ی جیگایه‌کی په‌نا‌بوو که تیندا ئاسووده و دل ئارام بووم. تا دوا‌ی چه‌ند پۆژ له داخستنی عیاده‌که‌مامه‌سیام په‌یوه‌ندییه‌کی پتوه‌نه‌کردم و نیشانه‌یه‌کم لپوه‌نه‌دی به‌لگه‌بی‌ت که بیر له دوا‌پۆژی من ده‌کاته‌وه. من نه‌مه‌زانی پۆژانی دا‌هاتوو چی پووده‌دات و ده‌بی‌ت من له ناو ئه‌و دۆنیا‌جه‌نجاله‌تازه‌یه‌دا چی بکه‌م. من باوکیشم له‌و که‌سانه‌بوو گه‌ر مندا‌له‌کانی بی‌ئیش و بی‌موچه‌بوونایه، گینگلی زۆری ده‌دا و مه‌راق دا‌یده‌گرت. که‌چی پۆژانی دوا‌ی داخستنی ده‌روون‌خانه‌که‌شپه‌رزه‌یی و ته‌نگه‌تاویم پتوه‌نه‌بینی. به‌لام خۆم به‌په‌چه‌وانه‌ی جارانه‌وه‌بی‌خه‌یال نه‌بووم، ترسیکی ناوه‌کیم تیندا بوو، بۆ یه‌که‌مجار له‌خۆم ده‌پرسی بۆ کو‌ی ده‌چم و چی ده‌که‌م. ئه‌و ماوه‌یه‌بۆ ئه‌وه‌ی خه‌یالاتی خراپ له‌سه‌رم ده‌ربکه‌م، زیاتر خه‌ریکی خۆیندنه‌وه‌ی

کتیب بووم، له ژووره که ی خۆم نه ده هاتمه ده ری و بیته وه ی له زه تیک له خویندنه وه ببینم، کتیب له دوا ی کتیب ته وا و مده کرد. دوا ی نزیک ی مانگی ک ئیواره یه کیان که سیک له ده رگای ژووره که ی دام و گو تی « پینوار... بیکه وه، هه ندی کارم پیتته ». دهنگ ی مامه سیام بوو که دیار بوو هه والیک و بریاریک ی تایبه تی بۆ من پیتته. قاتیکی ره شی پۆشی بوو، چاویلکه یه کی نو یی دانابوو، سه عاتیکی نو یی کرد بووه ده ست و هات بوو. گو تی « ببوره، له سه ر ریگادام، له گه ل باوکت و مامه شه هاب و منداله کان ده چین بۆ شای ی کچه که ی غه فوری زه ریاواری، گوتم پیتش ئه وه ی برۆین هه ندی شت هه یه پیتی بلیم ». دهنگ ی زۆر وشک و حا کمانه بوو « من ئه م ماوه یه خه ریک ی دامه زراندن و دۆزینه وه ی خه لکی پتویست بووم بۆ شیتخانه که ی دیلاوار. ئیستا چه ند پۆژه ئیش دهستی پیکردوه و هه موو شت ریک و پیک دهروات. جیگا که به که لکی مرو فی لاوا ز نایهت، که سانیک خه یالی ئیسانییته و شت زۆر په رپیتته سه ریان، له و ئیشه دا غه می زۆریان ده بیت. من پیزی زۆرم بۆ بۆچوونه کانی تو هه یه، به لام من دوا جار له و ئی به پتیه به ری شیتخانه م، سه ره پرشتی باغه یه ک نیم بۆ ساوایان تا نه رم و نیان بم، سه روکارمان له گه ل هه ندی شیتی ترسناکدایه، من ئه و راستییانه م به سه عیدی باوکت و برا و خوشکه کانیشت گووتووه، که هه موو غه می ته ندروستی دهروونی تو یانه. هه موو ده زانین تو ماوه یه ک زۆر سه رکه و تووانه لای من ئیشتکردوه، ئیستاش هه سته ده کن دووباره چوو پته وه سه ر ژیا نی گوشه گیری جاران. ده مانه ویت شتیکت بۆ بکه ین له ئیش و له ژیا ن دوور نه که ویتته وه، که سمان ئه وه مان پیتخۆش نییه، کوپیک ی گه نجی وه ک تو بیتیش له ماله وه بکه ویت، به تایبهت من. گه ر ده ته ویت له شیتخانه که ئیشبکه یت، دوو سه بی به یانی وه ره بۆ ئه و ئی، به لام که می ک سه بر و تهحه مول له گه ل خۆت به یتته ... من وه ک گوتم، پتویستیم به تو یه ».

له راستیدا ریگام زۆر له بهردهمدا نه بوو، ده بوو هه ول به دم سه رچاوه یه

ژیان و داراییم ده‌ستبکه‌وێت، به‌لام شانسی کارکردن و دۆزینه‌وه‌ی ئیشیک
 بتوانم سه‌ربه‌خۆ پێی بژیم، که‌م بوو. ده‌مزانى ماوه‌یه‌کی که‌می دی باوکم
 ده‌مخاته سه‌ر یه‌کیک له‌ کاره‌ سه‌خت و بی‌پشوو ده‌کانی خۆی و دواى
 ماوه‌یه‌ک ناچار ده‌بم هه‌م له‌ مال هه‌لێم و هه‌م له‌ کار. ده‌بوو هه‌رچۆنیک
 بووه و تا ده‌رفه‌تیکی گونجاوترم ده‌سته‌ده‌که‌وێت، گوێ له‌ مامه‌ سیام بگرم
 و بچه‌ ژێر بارى داواکانی. کیشه‌ی گه‌وره‌م ئه‌وه‌ بوو، من که‌سه‌ی
 توندوتیژ نه‌بووم به‌رامبه‌ر ئاده‌میزادان، به‌لام نه‌مه‌ه‌زانی گه‌ر توندوتیژی
 بینم چی ده‌که‌م.

روژی یه‌که‌م که‌ گه‌یشتمه‌ ناو زیندانه‌ کۆنه‌که‌ی «شوکور ئاغا» مام
 پشوازی لیکردم، پرووی خۆش و که‌میکیش پر غرور بوو، هه‌ستمکرد
 ئاسه‌واری ئه‌و کینه‌ کۆنه‌ی پۆزانی پیش داخستنی عیاده‌که‌ هه‌شتا له‌
 دلبایه‌تی، به‌لام وه‌ها جوان ده‌ستکیشه‌ سپییه‌کانی هه‌لکێشابوو، وه‌ها گورج
 و گۆل و مه‌تین ده‌رده‌که‌وت، بینینی دلی ده‌کرده‌وه. ده‌مزانى دکتۆریکی
 بی به‌هره‌ و سه‌رنه‌که‌وتوه، به‌لام له‌و ساته‌دا ئه‌وه‌ تاکه‌ شتیک بوو بۆم
 گرنگ نه‌بێت. هه‌میشه‌ پر بوو له‌ شتی سه‌یر، له‌ ناکۆکی چاوه‌پوان نه‌کراو،
 دلبابووم هه‌موو کاته‌که‌ وه‌ک له‌سه‌ر پشکو بیت چاوه‌پوانی منی کردوه.
 وه‌ک میوانیکی تایبه‌ت پشوازیبکات له‌ به‌رم هه‌ستا و یه‌ک وچان و بی
 په‌چران، ده‌ستی به‌ یه‌کیک له‌ وتاره‌کانی خۆی کرد و گووتی «په‌نوار، باش
 بوو هاتی، ئینسان ده‌بیت واقعی بیت، له‌ خۆره‌لات ناتوانیت به‌ خه‌لک
 بلێت ئارام بگرن، که‌س گوێ ناگریت، خۆت ده‌زانی من ده‌مویست شاعیر
 بم. به‌لام شاعیری له‌م پۆزه‌دا که‌س ناپاریزیت، مه‌سه‌له‌که‌ خۆپاراسته‌،
 ده‌مه‌وێت له‌ جینگایه‌کی ئه‌میدا بین، هه‌م من، هه‌م تو، هه‌م هه‌موو تایه‌فه‌ی
 زه‌ریاوارى... گوێگره‌ ئه‌م تایه‌فه‌ مه‌لعونه‌ی ئیمه‌ هه‌چ وه‌خت هه‌ولیان
 نه‌داوه له‌ حوکمه‌رانیدا به‌شیکیان هه‌بێت، ئیستا من خۆشحالم که‌ بووم
 به‌ پادشای شیشه‌کان، به‌ حاکمی شیشه‌کانی دیلاوار، ئه‌وه‌ پله‌وپایه‌یه‌کی

که م نیه، هه ر کهس لیتی پرسیت دهتوانیت به شانازییه وه بلیت مام حاکمی شیته کانه... پادشای شیته کانی دیلاوار... هیزم له هیزی حاکمه کان که متر نییه». هه ستمکرد به راست هه ست به مه زنی و گه وره ییه کی تاییه ت دهکات. دواپی به بیتاکییه وه گووتی «سه رده میکی پروپوچ به پتویه یه، شاعیر به که لکی ئەم پۆژانه نایه ت. که ر ده ته ویت ئارامی به رقه رار بیت، ده بیت کوتکت پی بیت. له شیتخانه بین یان له دهره وه هه مووی یه ک شته. به لئی که ر خه لک شتی باشتی هه بیت، وه ک سه یران و که ران و خویندن و رابواردن شه پناکه ن، به لام که هه موو ئەم شتانه ت له مروقه کان حه رامکرد ده بنه جانه وه ر. خه لکی شیت نابن به لکو ده بن به جانه وه ر و ته واو ... من لیتره هیه شیتیکی ته واو نابینم، به لام جانه وه ری ته واومان زۆره. به خیری بیت بۆ بنکه ی ته ندروستی دهروونی له دیلاوار. ده ته ویت بتکه م به چی... ده ته ویت هه ر له که ل خۆم بیت یان کاریکی تر ت پیبسی پیرم. شاره که پزیشکی دهروونی تیدا نییه، خۆت ده زانیت... تۆ بۆ ئەوه باشیت که میک قسه له که ل نه خوشه کان بکه یت، هه موویان شیتی ته واو نین. ئاه... هیه کهس شیتی ته واو نییه، هه تا منیش شیتی ته واو نیم». وایگووت و قاقا پتکه نی، زۆر که م له که ل مندا پتده که نی. ده یویست زۆر که راه و ئاسوده دیار بیت. مام که سینی مه زاجی بوو، به لام تا ئەو کاته ئومیدم وابوو، هه م وه ک پیاویکی زانست، هه م وه ک تاکه پزیشکی که خه لکی پروی تیده که ن، ره وشتی کاری خۆی به یاریزیت.

من به مام گووت «ئوه ی من داوایده که م، ته نیا به زه یی و رهحه ته بۆ نه خوشه کان، به زه یی و رهحه ت و هیه چی تر. من تۆم بینیه بۆ نه خوشه کان گریاویت، تۆم بینیه یه خه ی ئاسمانت گرتوه، تۆم بینیه که غه م به ر که رو...». دهستی راهه شان و پیی بریم و به توندی گووتی «به زه یی دابه زاندنه له قه دری مروف. باسی به زه یی مه که، من له جیگایه کدا بریاری خۆمدا. به لئی من زۆر بۆ نه خوشه کان گریاوم، له وانه یه

داهاتووشدا بگریم، دلنیاشم ده‌گریم. هه‌لبه‌ت که من ئینسانیکی به پهمم، تو من به‌چی ده‌زانیت. به‌لام پینوار، که شیته‌کان زور ده‌بن، پزیشکه‌کان جگه له‌وه‌ی لیس هه‌لبگرن، قامچی بوه‌شین، تفه‌نگ هه‌لبگرن چاری تریان نییه. من دکتورم و ده‌زانم، هه‌ندێ نه‌خۆش یه‌ک چاره‌یان هه‌یه، تفه‌نگ هه‌لبگریت و گولله‌یه‌ک بنییت به‌سه‌ریه‌وه و پنی بلنیت ده‌برۆ ده‌ی، ئه‌وه عیلاجی تو. تا ئه‌و کاته‌ی که عیاده‌ی خۆم هه‌بوو، ده‌ترسام شتی وابلیم، به‌لام ئیستا موچه‌خۆری ده‌وله‌تم، وه‌ک فه‌رمانبه‌ریکی بالای ده‌وله‌ت مافی ئه‌وه‌م هه‌یه بلیم هه‌ندێ نه‌خۆش پتویسته تیربارانبکریڤ و ته‌واو، ناشیت ژیان له هه‌موو شاره‌که‌دا بکه‌ویت به‌ر مه‌ترسییه‌وه، ئیستا هه‌موو شتیک به‌ره‌و گۆرپان ده‌چیت و منیش به‌شیکم له‌م جیهانه‌ گه‌وره‌یه. ئیتر قسه‌ی ناویت. له تو وایه من به خۆشحالییه‌وه بپارمداوه توندوتیژم. شه‌ر تا دیت زیاتر دیته ناو شاره‌که‌وه. به‌لێ، من که عیاده‌که‌م داخست له به‌رئه‌وه بوو دلنیا‌بووم که شه‌ر ده‌ستی پیکردوه، هه‌موو جینگایه‌ک ئیستا گۆره‌پانی جه‌نگه. ئینسان له دیلاوار چۆته دۆخیکه‌وه له عاتیفه‌ تیناگات، عاتیفه‌ بۆته شتیکی زیان به‌خش. راسته من بۆ نه‌خۆشه‌کان ده‌گریم... به‌لام تۆم بۆیه هیناوه یارمه‌تیم بده‌یت، به‌شیک له نازاره‌که‌م له‌گه‌ل هه‌لبگریت. شیتخانه وایه ده‌بیته یه‌کیک نازاره‌کان هه‌لبگریت». وای گووت و گووتی «دوامکه‌وه با نه‌خۆشخانه‌که‌ت پیشانبدهم، دوامکه‌وه، ژووریکم هه‌یه بۆ هینورکردنه‌وه‌ی نه‌خۆشه‌کان، بۆ لاواندنه‌وه‌یان، بۆ ئه‌وه‌ی ئینسانیه‌تیان پیشانبده‌یت ... ناوم ناوه ژووری پهممه‌ت، تو ده‌که‌م به به‌رپرسی ئه‌و ژووره، خۆت که‌سیک هه‌لبژیره هاوکارت بیت، بۆت هه‌یه یه‌ک هاوکارت هه‌بیته»

ته‌نیا چه‌ند پۆژیک بوو خه‌سته‌خانه‌که نه‌خۆشی وه‌رده‌گرت، ژماره‌یه‌کی زور له شیته‌کانی پۆلیسخانه‌ی ناوه‌ندی گوازاوونه‌وه بۆ ئه‌وێ. له مامه سیام پرسى «چه‌ند که‌س لیره ئیشده‌کات؟». گووتی «زۆرن، زۆر زۆرن، له هه‌فته‌ی پێشوودا هه‌شتا که‌سمان دامه‌زراندوه، بیست و پینجیان ژن،

لیڤه دهییت ئاگات له چاو و دهست و ئەخلاقت بیټ. بهیانیان ههشت تا دوانزه نهخۆش وهردهگرین، خۆم له نۆدا دهگهه ئیڤه ... تۆش پۆژانه له نۆوه لیڤه به».

نهخۆشخانه که کۆنه زیندانیکه گهوره بوو، که له گهه تێپه پینی زهماندا، هه ندیک بهشی بهجۆریک داپوخابوون، که لکی نیشته جیبوون و بهکارهیتانی پێوه نهبوو. زۆر جینگای کۆن و شیدار و پتویستی به چاککردن بوو، هه ندی شوینی درزی گهوره کهوتبووه دیوارهکان، بهلام هه ندی بهشی هیشتا به که لکی نیشته جیبوون دههات، لهو بهشانه دا ژوورهکان به ئەساسیکه هه رزان و په رپهوت و کۆن راخرا بوون، له چه ندین جیگادا دهیان کریکار کاری چاککردنیان نهجامده دا. پتر له شهست ژووری زیندانه که پێکرا بوون له نهخۆش. کۆمه لیک ژووریش بۆ پاسه وان و فرمانبه ران و ئۆفیسێ تایبه تی مام. کاتیک له گهه مامه سیامدا به سه نته ره که دا گه رام، هه ستم نه کرد مام وهک پزیشکیکه دهروونی که ئهرکی چارسه ری نهخۆشه کانی له سه رشانه رهفتارده کات، زیاتر به پیاویک دهچوو که شتییه کی گه و ره ی کۆنی کرپیت، بیهویت چاکیکات تا دووباره بیخاته وه ناو ده ریا. رهفتاری جیاوازی له گهه ئه و کاته دا که پێکه وه له عیاده که کارمانده کرد، به شانازی و فخریکه وه که پێشتر که مایم بینیبوو، گوتی «گه ر بتوانین جیگا که به ته وای چاککه ی، هه زار نهخۆش زیاترمان دهییت. نیازم نییه ئیڤه بکه مه ته مه لخانه ... ئەوانه ی دینه ئیڤه دهییت بینه مروقی سوودبه خش، یان بۆ جه هه نه م، شوینی تر هیه بیاننێرم. یه کیک له پڕۆژه کانم ئەوه یه که نهخۆشه کان بخه م کار ... شتیکیان پێ بکه م ... باوه رده که م ئیشی سه خت دهتوانیت مروف له دهروونی خۆی دووربخاته وه. گرنگ ئەوه یه لیڤه کاریک بکه ی ئینسان له دهروونی خۆی نه پوانیت. دیوێک هیه هه زاران ساله خه وتوو، ناوی دهروونی ئینسانه، لیڤه ناتوانین به سه ر ئه و دیوه دا سه ربکه وین، به لام دهتوانین دوورببخه ینه وه، خۆمان وا لیکه ی وهک ئەوه م».

نییه، نایبیین، هه‌ستی پێ ناکه‌ین... ئه‌وه ته‌نیا ده‌رمانیکه له‌م وێرانه‌یه‌دا من
بتوانم بیه‌خشم».

ئهو هه‌سته‌ی که ده‌سه‌لاتی به‌ سه‌ر چاره‌نوسی سه‌دان مرۆفدا
هه‌یه، شانازی و غروریکی ترسناکی پێ به‌خشیبوو. وه‌ک فه‌رمانده‌یه‌ک
قه‌سه‌یده‌کرد، نه‌وه‌ک پزیشکیک.

له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی هه‌تاوی هاوین له‌ ده‌روه‌ هه‌شتا گه‌ردار و به‌تین بوو،
به‌لام پاره‌وه‌کان سارد و نسرم بوون. گه‌رچی نه‌خۆشه‌کان، زۆر نه‌بوو
به‌نده‌ی ئێره‌ بوون، به‌لام زۆریان ترساو و په‌نگ زه‌رد ده‌یانفواند. له‌گه‌ل
ئهو ترسه‌ی ناوچاوپیشیاندا هه‌ستم به‌ گه‌ری توپه‌یه‌ی ده‌کرد. زۆربه‌یان
نیشانه‌یه‌کی ئه‌وتوی شیتیان پێوه‌ دیارنه‌بوو، پوانین و قسه‌کردن و مۆنیان
ئاسایی بوو. هه‌ندیکیان که ئێمه‌یان بینی وه‌ک دیلی ئاسایی سلوا‌یانکرد
و په‌رسیان «دکتۆر که‌ی ده‌توانین بگه‌ڕێینه‌وه‌ بۆ مانی». مامه‌ سیام به‌
خه‌نده‌یه‌کی شه‌یتانی و مه‌که‌ربازه‌وه‌ که خالی نه‌بوو له‌ گالته‌ و به‌دکاری
گووتی «له‌ کاتی خۆیدا ... له‌ کاتی خۆیدا». هه‌ستمکرد مام زۆر دلخۆشه‌،
له‌شیکێ سووک و خه‌یالیکی ئاسووده‌ی هه‌یه. دوا‌ی ئه‌وه‌ی گه‌شتیکێ
خیرامان به‌ بیمارستانه‌که‌دا کرد، پێش ئه‌وه‌ی ده‌ستکێشه‌کانی دابه‌که‌نیت
و ده‌ستی به‌ پاک‌ژاو بشوات، ده‌ستی خسته‌ سه‌رشانم و گووتی «هه‌موو
دکتۆریکی ده‌روون له‌ ناخیدا ئومیدیکی گه‌وره‌ی هه‌یه، پۆژیک له‌ پۆژان
بیه‌ته‌ خاوه‌نی شیتخانه‌ی خۆی».

له‌ پۆژی دوا‌یه‌وه‌ ده‌ستم به‌ کارکردن کرد. پۆژی یه‌که‌می کارکردنم
شیتیکێ ئه‌وتۆم نه‌کرد، ژووره‌که‌مم که‌میک پیک‌خست و که‌لوپه‌له‌کانم خسته
ناو دۆلابیکێ بچوک و که‌وتمه‌ گه‌ڕان به‌ نه‌خۆشخانه‌که‌دا. شوپنه‌که‌م وه‌ک
زیندانی‌ک هاته‌ به‌رچاو نه‌وه‌ک بیمارستان و سه‌نته‌ری ده‌رمانی نه‌خۆشان.
ئه‌وانه‌ی له‌وێ دامه‌زرا‌بوون زۆربه‌یان ژنان و پیاوانیکێ به‌هێز بوون که

تەنیا ھێز و توانای بازوویان حیسابکراو، ئیشیان لێدان و کۆنترۆلکردن و پاکێشان و بەستەوێ نەخۆشەکان بوو، نەوێک دواندن و لاواندن و گوێگرتن، زۆرینەیان نەخویندەوار بوون، یان تەنیا کۆیرەخەتیکیان ھەبوو بتوانن ناوی خۆیان بنوسن و بخویننەو. بەلام دەستێکی زیرەک، کە ھەر دەستی مامە سیام خۆی بوو، زیندانەکانی کردبوو سێ بەش، شیتەکان و نیوشیتەکان و عاقلەکان... پۆزی یەکەم لە گەشتەکەمدا سەرنجی جۆرە دابەشبوونیکی و ھام نەدا، بەلام ئەو پۆزە بینییم کە دابەشکردنێکی و ھەا بیمارستانەکی کردۆتە سێ کەرتەو. «شیتەکان» ھەندێ بوون لە جیھانی داخراوی خۆیاندا دەژیان، گروپێکی بچوک بوون کە ھاتنیان بۆ سەنتەر پەیوەندییەکی بە خەونەکی دیلاوارەو نەبوو. زۆربەیان فایلیکی بچوکیان بۆ کرابوو، جگە لە دوو سێ دێری بچوک کە پتر وەسفێکی سەرزەرەکی خێرا بوو، شتیکی ورد و زانستی لەسەر دۆخیان نەنوسرابوو. ھەندیکیان کۆمەلێک نوسراو و بەلگە تر ھەلپێچی فایلەکانیان بوو، راپۆرتی ھەندێ پزیشکی دیکە کە تایبەت نەبوون بە بواری دەروونی. لەلای شیتەکان مرۆف دەیتوانی نیشانە ییئاگایی تەواو، داپرانی ھۆش، ئازاری وەسواسە کوشندەکان ببینیت. بەلام نیوشیتەکان مرۆفگەلی غەمگین و تەنیا و ئەفسوردەبوون، خەلکانێک کە کێشە و مەراق و ھەسرەتێک لە دونیای دایرپیوون. زۆرینەیان ئازاری عەشق، دەردی خیانت، خەنجەری ناجوامێرانە ی دۆست تووشی غەمۆکی قوولی کردبوون، بیئاوھەریان بە مرۆف لە ژیان دایرپیوون، وەک پەگەزێکی لاواز و بێدەنگ دەیاننواند، کەسانێک بوون کەلکی ژانیان پێوەنەمابوو، بووبوون بە بار بە سەر خێزان و بنەمالەکانیانەو، بە جۆریکی سەیر لە سەر ھێلی نێوان ژیان و مردندا وەستابوون، نە ئەو ھوو بمرن، نە ئەو ھوو بژین. ئەم گروھە ھێمنترین گروپ بوون، کەمجار دەنگە دەنگ و ھاواریان تێدەکەوت، بە پێچەوانە ی عاقلەکانەو یان شیتە عاقلەکان وەک مامم ناویدەنان.

که گروپیکی ترسناکی پر جموجۆل بوون، زۆربه‌یان له‌وانه بوون که خه‌ونه‌که راپه‌نچی ئه‌م جیگایه‌ی کردبوون، هه‌ندیکیان به راستی شه‌رانی و پر ئا‌زاوه بوون، کیشه‌یه‌کی ده‌رونی ئه‌وتۆیان نه‌بوو، به‌لام ئا‌ئارام و تو‌ره و جه‌نگخوابوون. پۆژی یه‌که‌م و دووهم شتیکی وه‌هام نه‌بینی، زۆربه‌ی کاته‌که‌م له ژووره‌که‌ی خۆمدا برده‌سه‌ر، شوینه‌که‌م پیکه‌خست و هه‌لمه‌ده‌دا له‌گه‌ل جیتی تازه‌مدا بسازیم.

له پۆژی سێهه‌مدا مامم بانگیکردم و پارچه کاغه‌زیک‌ی دایه ده‌ستم و گوتی «بچۆ بۆ به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن، له‌وێ هه‌ندێ نه‌خۆش هیه وه‌ریانگره». من تا ئه‌و کات به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن نه‌بینیوو، ده‌بوو له به‌شی باشووری سه‌نته‌ره‌که‌وه، به‌پله‌کانه‌یه‌کی تایبه‌ت دابه‌زیته ژێر زه‌مینیک‌ی گه‌وره‌وه، که پێده‌چوو له زه‌مانی زوودا بۆ عه‌مبارکردن به‌کارهێنرابیت. شوینه‌که چه‌ندین می‌زی درێژی کۆن و ئه‌ستووری لێ بوو که له داری قایم و ته‌خته‌ی فره ئه‌ستوور دروستکرا‌بوون، به‌می‌خی ئاسنینی درێژ نرابوون به‌یه‌که‌وه، شێوه‌ی سه‌نعه‌ت و نا‌پیک‌ی لێ‌واره‌کان و گرێی سه‌ر پووکاری می‌زه‌کان نیشانه‌ی ئه‌وه‌بوون به‌ره‌م و ده‌ستکاری ئه‌م سه‌رده‌مه‌ نین، دیاربوو له دێر زه‌مانه‌وه لێره‌ن و سه‌نته‌ره‌که دووباره خستوونیه‌وه به‌ر کار. تێپه‌رینی زه‌مان و شیی ئه‌م ژێر زه‌مینه و که‌می پوناکی په‌نگی ته‌خته‌کانی تۆخ‌کردبوو، به‌جۆرێک هه‌ندیکیان په‌ش ده‌یان‌نواند. مامم ئه‌و می‌زانه‌ی وه‌ک جیگایه‌ک بۆ به‌سته‌نه‌وه و ته‌میکردنی نه‌خۆشه‌کان دیاری‌کردبوو، له ژێر زه‌مینه‌که‌دا نزیک‌ی ده‌ پیاو و ژنی زۆر زل کاریان‌ده‌کرد، به‌شی ژنان به‌حه‌سیریک‌ی کۆن له به‌شی پیاوان جیاکرا‌بووه‌وه. هه‌نده‌ی پیت ده‌خسته ناو ژێر زه‌مینه‌که‌وه، بۆیه‌کی تایبه‌ت پێشوازی لێ ده‌کردیت، بۆنی زه‌مانیک‌ی به‌سه‌رچوو تیکه‌ل به‌ بۆی یه‌قینکی توند و شتییه‌کی ئازاردەر، جۆره‌ بۆیه‌ک هه‌م وه‌سفی و هه‌م به‌رگه‌گرتنی بۆ من ئاسان نه‌بوو. هه‌موو ژن و پیاوه‌کانی ئه‌وێ وه‌ک مامم ده‌ستکێشیان له ده‌ستدا‌بوو، به‌ر له‌وه‌ی

من هیچ شتیک بلیم جووتیک دەستکێشی سپیان دامی و گوتیان ئەو
 فەرمانی دکتۆر سیامەند زەریاوارییە. چ پیاوەکان و چ ژنەکان جزمە
 درێژیان هەلکێشا، بەروانکە یەکی قاوێی توخیان لە بەرکردبوو، جەلەکانی
 ژێرەو هیان پێکرا پەشتیکی قەترانی بوو. شیوەیان پتر لە قەساب دەچوو
 تا کەسانیک لە بیمارستانیکی دەروونی ئیشبەکن. سەرۆکی بەشەکە نیمچە
 دیوتیک بوو، کەسێک چوار هیندە ی من بە هەیکەل بوو، ناوی خۆی نابوو
 «تەمیکاری گەورە»، هەمووان بە «وەستا سەلاحەدین» بانگیانە کرد.
 بە فەرمانیکی مام دەبوو کارمەندانی سەنتەرە کە یەکدی بە «چاودێر»
 بانگیەکن، بەلام لە بەر هەر هۆیکە بێت، ئەم پیاوێ زە کە پیشتر وەستای
 دروستکردنی خانووبەرە بوو، هێشتا هەر ناوی دێرینی خۆی پاراستبوو،
 کەس بە چاودێر بانگی نەدەکرد، هەموو وەستای گەورەیان پێدەگوت.

ئەو کاتەی من یەکەمجار پێم خستە ژێر زەمینە کەو، هەستم نەکرد
 جێگایەکی ترسناک بێت، راستە دیمەنەکان هێمن و دلئارامیان نەکردم، بەلام
 لە نیگای یەکەمدا شتێکی وەها و روژنەم نەبینی ئازارم بدات. بەلام تەنیا
 مەروفی گەمژە بە نیگای یەکەم فریو دەخوات، دیمەنی یەکەمی شتەکان
 هەمیشە درۆزن و نادروستە... نا من باوەریکی ئەوتۆم بە قوولایی نییە،
 بەلام لە نینوان پوکەش و قوولایی تاریک و نادیاردا پوویەکی تر هەیە،
 پوویەک نە پوونی و پووشنی درۆزنانە ی دونیای پوکەشی هەیە و نە
 تاریک و نە بێنراوی دونیای ناوێ، کە هیچ کەس نازانیت پوونی هەیە
 یاخود نا، لەویدا لە ئاستیکی دیداکە نە دەکەوێتە سەر پوو و نە دەکەوێتە
 قوولاییەو، حەقیقەت نۆستۆ، ئەو جێگایە، جێگایەکی میانەیی و ناوێراست
 نییە لە نینوان سەرەو و خوارەو، بەلکو لایەنێکی ترە کە مەروف
 پوویستی بە چاویکی تر هەیە بێبێت، وەک خۆدی ژیان کە کورتاکرێتەو
 بۆ وەزیفە ی هیچ ئەندامیکی جەستەمان، بەلکو پنتیکی نەینی و نادیارە لە
 ناوێراستی ئیش و جۆلە ی هەموو ئۆرگانەکانماندا. ئەو پۆزەش کە چو

بۆ به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن ده‌مزانى پوکه‌شى ئه‌م جینگایه و پوکه‌شى هه‌موو دیلاوار درۆیه‌کی گه‌وره‌یه... له‌وێشدا بۆ پنتیکی نادیار ده‌گه‌رام، که گرتن و دۆزینه‌وی، وه‌ک گرتن و بینینی خودی حه‌قیقه‌ت وه‌ها بوو لام. وه‌ستا سه‌لاحه‌دین، وه‌ک بزانیته‌ من به‌رازی به‌پێوه‌به‌ری سه‌نته‌ره‌که‌م، به‌خه‌نده‌یه‌کی پان و ریاکارانه‌وه‌ پێشوازی لێکردم، پارچه‌ کاغه‌زه‌که‌ی مامه‌ سیامی وه‌رگرت و پێکه‌نی. له‌چه‌ند ده‌قیقه‌ی یه‌که‌مدا سه‌رنج‌مدا که ژێرده‌سته‌کانی خۆی به‌ «فه‌عه‌» بانگه‌کات. پێشتر ئه‌و وشه‌یه‌م له‌هیچ جینگایه‌کی دی نه‌بیستبوو، به‌لام شیوازی هه‌لسوکه‌وت و جۆری پێکه‌نینه‌که‌ی و تۆنی ده‌نگی هه‌ستیکێ ناخۆشیان تیدا دروستکردم. بینیم به‌رده‌سته‌کانی له‌ده‌وری ته‌باخیکێ گه‌وره‌ وه‌ستاوان و سه‌رقالی دروستکردنی خواردنیکێ تایبه‌تن. هه‌موو به‌شتیک له‌ ترس و گو‌مانه‌وه‌ سه‌یریانده‌کردم. پێده‌چوو به‌ هۆی تازه‌یی و یه‌ک نه‌ناسینه‌وه‌ هه‌شتا شه‌رمیکێ ته‌نک له‌ نیوان ئیشکه‌ران خۆشیاندا ما‌یته‌، به‌لام ئه‌و شه‌رمه‌ به‌شی ئه‌وه‌ نه‌بوو له‌گه‌ڵ نه‌خۆشه‌کاندا به‌ ره‌حم بن. نه‌خۆشه‌کان دوو گه‌نج بوون، من هه‌یچ شتیکم له‌ سه‌ر کێشه‌که‌یان نه‌ده‌زانی، به‌لام وه‌ستا سه‌لاحه‌دین، منی برده‌ ژووریکێ پشته‌وه‌، بۆ جینگایه‌کی تاریک، له‌وێ دوو گه‌نجی زامدارم بینیی که سه‌رتاپایان خوین بوو، به‌جۆریکی دێرنا‌نه‌ ئه‌شکه‌نجه‌درابوون. وه‌ستا گووتی «ئه‌وه‌ دوو ته‌میکراوه‌که‌ن، هیوادارم دکتۆر به‌ دلی بیته‌». بینینی دوو نه‌خۆشه‌که‌ له‌و دۆخه‌دا تووشی په‌شۆکانی کردم. پرسیم «کێ وای له‌مانه‌ کردوه‌؟». وه‌ستا سه‌لاحه‌دین به‌ هه‌مینیه‌وه‌ گووتی «جه‌نابی مامۆستا، ئیمه‌ وامان لێکردون، به‌پیتی ئه‌و رێنمایی و داواکاریانه‌ی له‌ جه‌نابی دکتۆره‌وه‌ بۆمان هاتوون». من هه‌یچ تێبینیه‌کم له‌سه‌ر قسه‌کانی نه‌دا و به‌ که‌مێک دل‌گرانییه‌وه‌ گووتم «بیانکه‌نه‌وه‌ با بیانبه‌م». هه‌ر دوو گه‌نجه‌که‌ له‌سه‌ر دوو میزی درێژ ڕاکیشرا‌بوون و ده‌ستیان به‌ که‌له‌پچه‌یه‌کی زنجیردار به‌ کۆله‌که‌یه‌کی دیکه‌وه‌ به‌سترا‌بوو. ده‌موچاوی نه‌خۆشه‌کان

به جۆریکی خراپ زامداربووبوو، دیاربوو که سیک به که رهسته یه کی
 رهق چه ندین جار کیشاویتی به شان و رانیاندا، له شیان له زور لاوه
 شین بووبوووه، دهموچاویان له سهروو برزووه و له لای لیوه کانیانه وه
 زامی خوینینی پیوه بووه. من به وه ستام گووت «تکایه، دهموچاویان بۆ
 خاوتنکه نه وه و جلی ته و اوویان له بهربکه و گهر توانای پویشتیان هیه،
 بابینه ده ری، من له بهر ده رگا چاوه روانیانده کم». بینینی برینه کانیان توپه
 و ده هری ده کردم. دوو نه خوشه که زور هیمن دیاربوون، ئاشکرا توانای
 قسه کردنیان نه بوو. منیش له راستیدا نه مده زانی چییان له گه لدا بلیم. شتی کم
 له میژووی ژیانیان نه مده زانی، به لام بینینیان ئاهیکی قوولی له ناخدا چاندم.
 ده ترسام هیدی هیدی ئه م دیمه نانه بیته شتیکی ئاسایی، پوژیک بیت و
 ئه م جۆره پهفتارانه ئازارم نه ده ن. من دهسته پاچه و بیچاره خۆم ده بینی،
 ویستم ده موده ست له گه ل پهیکه ری تیکشکاوێ نه خوشه کاندای بچمه لای
 مامه سیام، به لام دلنیا بووم به موحازه ره یه کی دریژ ده رباره ی گرنگی
 ترساندن و ته میگردن بیده نگمه دکات و من جورته ناکه م هیچ بلیم. ئه وه ی
 نه مده توانی رهق و بیپه رده هه موو رازی دلم پۆکه م، زور ئازاری ده دام.
 به لام هه ستمه کرد هه رجۆره پووبه پروو بوونه وه یه ک له گه ل مامه سیام
 مانای کوتایی ئه م ئیشه م و ده ست پیکردنی سه رگه ردا نییه کی گه و ره. من
 یه کیک بووم له هه زاران گه نجی تر له دیلاوار که هیچ شتی کمان نه بوو
 بیکه ی، جگه له وه ی بژین، زیندوو بین، بچینه ئه و جیگایانه وه که بۆمان
 دیاری ده که ن... ده بوو به جۆریک له جۆره کان بیسه لمینین که شایسته ی
 ئه و هه وایه ی که هه لیده مژین، من زور جار له ناو خیزان و له بنه ماله مدا
 پینان ده گوتم شایسته ی ئه و هه وایه ش نیم که هه لیده مژم، شایسته ی ئه و
 نانه نیم که ده یخۆم، شایسته ی ئه و پتخه فه نیم که تیندا ده خه وم. ئیمه له
 دیلاوار هه زاران گه نج بووین که به و جۆره ده ژایین، له ژیر باری قه رزیکدا
 بووین که ده بوو بیده ی نه وه، ده بوو بیسه لمینین که شایسته ی ئه وه ی نه وه

هه‌لمژین، نان بخۆین، پێخه‌فی خۆمان هه‌بێت. من له‌ ناخدا گه‌رچی ده‌مزانى
 ئهم قه‌رزازباریه‌ی چ بێداد و ناهه‌قه، به‌لام شتیکی وای لێده‌کردم نه‌توانم لێی
 هه‌لێم، من گه‌رچی له‌ هوشیاریمدا دانیابووم قه‌رزدارى که‌س نیم، به‌لام
 گرێه‌ک له‌ ناخدا وایده‌کرد به‌رده‌وام خۆم به‌ گوناها‌بار بزانی. به‌جۆریک
 له‌ جۆره‌کان هه‌موومان له‌ دیلاوار هه‌ستمانده‌کرد که‌ شایسته‌ی ژیا‌ن نین،
 هه‌موومان پێمان وابوو قه‌رزێکی قورسمان له‌سه‌ره‌ که‌ جارێک ده‌بێت
 بیده‌ینه‌وه... ده‌بوو شتیکی بکه‌ین تا خۆمان پاک‌زبه‌که‌ینه‌وه و بیسه‌لمێنین که‌
 شایه‌ن به‌ ژیا‌نین. ئه‌و پۆژه‌ تا‌قیکردنه‌وه‌یه‌کی قورس بوو بۆ من ... تا ئه‌و
 کات به‌رده‌وام له‌ خۆم ده‌پرسی، چۆن خه‌لکی ده‌توانن بێن به‌ پاسه‌وان،
 به‌ زیندانه‌وان، به‌ کۆیله، به‌ سه‌ربازی ملکه‌چ، به‌لام ئه‌و پۆژه‌ که‌ دوو
 که‌نجه‌ زامداره‌که‌م له‌گه‌ل خۆمدا هه‌تیایه‌وه‌ بۆ ژووره‌که‌م، هه‌ستمکرد ئێستا
 به‌ پوونی ئه‌و گوشاره‌ سه‌خته‌ ده‌بینم که‌ مرقه‌ه‌کان تووشی دین ده‌میک
 تێکه‌ل به‌ کار و کرداریکی سامناک ده‌بن. دوو نه‌خۆشه‌که‌ به‌سه‌ختی به‌
 پێگادا ده‌هاتن، تا پاده‌یه‌کی زۆر توانای قسه‌کردنیا‌ن نه‌بوو. ستراتیژی
 ئیشکردنی مام ئه‌وه‌بوو، دا‌وی ته‌میکردنیکی قورسی نه‌خۆشه‌ بزێو و
 نه‌سه‌روه‌ته‌کان، له‌گه‌لیان دانیشین و ئارامیا‌نبکه‌ینه‌وه و دانیایان پێ بیه‌خشین.
 ده‌بوو نه‌خۆشه‌کان هه‌ر دوو ده‌موچاوه‌که‌مان ببینن، هه‌م ده‌موچاوه‌ دلره‌قه
 کو‌شنده‌که‌مان، هه‌م ده‌موچاوه‌ نه‌رم و تیمارکه‌ر و ئارامبه‌خشه‌که‌مان.
 ده‌بوو که‌سانیک له‌ بیمارستانه‌که‌دا گونا‌هه‌بکه‌ن و که‌سانیکیش با‌ری ئه‌و
 گونا‌هه‌ بگرنه‌ ئه‌ستۆ و له‌ بری هه‌موو ئه‌وانی دی دا‌وی لیخۆش‌بوون بکه‌ن.
 من ئه‌و که‌سه‌بووم که‌ ئێستا ده‌بوو ئه‌و کاره‌ بکه‌م. هه‌نده‌ی بیماره‌کان
 که‌یشتنه‌ ژووره‌که‌ی من، بێ خواستی خۆم، بێ‌شه‌وه‌ی پێشو‌ه‌خت بیرم لێ
 کردبێته‌وه، چوومه‌ به‌رده‌میا‌ن و به‌ چا‌وی پر فرمیسکه‌وه‌ دا‌وی لێ‌بو‌ردم
 لێکردن. گووتم «من پێ‌نو‌ارم، من به‌ نا‌وی خۆم و هه‌موو مرقه‌ی‌کی به‌
 په‌حمی سه‌ر زه‌مینه‌وه، دا‌واتان لێده‌که‌م به‌مان‌بو‌رن... من نازانم ئێ‌وه‌ چیتان

کردوه، ئیوه چی دهکەن، بهلام گوناھی ئیوه هەر چیهک بیت، له م ساته دا وهک گوناھی ئیمه گه وره نییه، ئیستا گوناهباری گه وره منم بمبه خشن». هەر دوو نه خوشه که سه رسام سه یریانده کردم. من وهک بارانی به هار فرمیسک له چاوانم هاته خواری، پینشتر نه بووه وا دل پریم. نه خوشه کان هەر سه راسیمه سه یریانده کردم، من دهمزانی ئەم ئازاره ی دهیکیشم، ئازاریکه له بری هه مووان ... من لهو ساته دا به فرمیسکه کانی خۆم، داوای لیبوردم بق هه موو گوناهباره کان ده کرد. گریانیک له ڕیگایه وه هه ستمده کرد، وه زیفه ی خۆم له م بیمارستانه تازه یه دا جیبه جیده که م، که ئیدی نانی ئەوه ده دات به من که بگریم و به سه ر ده سستی قوربانیه کاندا بنوشتیمه وه و له بری هه مووان، له بری خه لکی دیلاوار، له بری هه موو مرقه کانی سه ر زه وی، له بری زه مین و له بری ئاسمان داوای لیبوردم له م نه خوشه به سته زمانانه بکه م که زۆریان به ناهه ق که وتبوونه ئیره.

پروفیسور بہنام بہ ہیمنی لہسەر گنپانہوہی چیرۆکەکەى بەردەوام بوو ، ہستمدەکرد ھەموو شتیک دەکات تا من ئارام گوینگرم. گووتى «بەلى ، حاکمى دىلاوار ھەمان ئەو خەونە دەبینیتەوہ کہ دانیال دەبینیت. ھەمان ئەو ھەورانە، ھەمان ئەو ئاسمانە، ھەمان ئەو بارانە. موسیبت لەوہدایە کہ خەونەکہ بەجۆریکی خیرا بلاودەبیتەوہ، حاکم بۆ بەیانى پیاوانى خۆى دەنیریت بۆ ناو شار و رایاندەسپێریت کہ باس و خواسى نێو خەلک ھەرچىبەک بیت بۆى کۆبکەنەوہ، ھەوالدز و کونجکولانى فەرماندار ھەر زوو ھەوالى تیکچوونى شیرازەى شار و بلاوبوونەوہى ترس و دوودلى بۆ حاکم دەھیننەوہ، خەونەکەى دانیال ھەموو ئەو ئارامى و جیگرییە دیرینەى تیکداوہ کہ مەملەکەتى راگرتووە... بەلى ... جگە لە دانیال خەلکانىکی تریش دەلین ھەمان خەونیان بینوہ. فەرماندار دەستەوئەژئو و بیچارە دادەنیشیت و بۆ یەکەمجار ھەستدەکات دىلاوار چیتەر خاکی ئەو ژیانە ئاسوودەىیەى جاران نییە. خەون مانای گەپانہوہى شتیک ... ھەموو لە دەربارى فەرماندار ئەو راستییەیان دەزانى. ئاشوبیک لە دەرووندا سەرى ھەلداو، بلیسەى ئەو ئاشووبە گەیشتبووہ ژیر عەرشى حاکمانى شار... گەیشتبووہ ناو کوچەکانى دىلاوار. بەھرحال ... ھەورەکانى دانیال وەک ئاگرین و لە دارستانىکی وشک بەربین بلاودەبنەوہ، شار دەکەوێتە ترسەوہ، خەونەکہ دەچیتە ھەموو

جیگایهک و خۆی دهگهینێته ناو زیندانهکانیش، هه ورهکان لهم خهیاڵهوه دهپهڕنه ناو ئهوه خهیاڵ، لهم سهردا دهبارن و دهگوازنهوه بۆ ئهوه سهڕ، هه ور و گهواله ی راسته قینه چۆن دهجولیت، ئاوا هه ورهکانی سه ری دانیال لهم سه ره وه به رهو ئه و سه ر دهجولین، له هه موو خه ونیکدا ده بارین، له هه موو شه ویکدا ده ر ده که ون. خه ونه که ترسیکی ئه و ته و ی تیدا نییه، به لام هه ر که س ده بیینیت ده زانیت سه ره تای جیهانیکی تر و ده ستپیک ی جۆره ژیا نیکی تازه یه. له هه ر سه ری کدا وه هم و خه یال به رویت هه وه، هه ورهکان زو و ده یگه نئ و تیا ده بارن. خه ونه که وا ده کات، هه ندی دیلاوار جیهیلن و به رهو شوینی تر سه ری خۆیان هه لگرن، ده لێن چه ند مانگ و چه ند هه فته یه ک زۆرینه ی خه لک ته نیا ئه و خه ونه یان بی نیوه. فه رماندار ده نیریت له شه ره کانی ته ره و موفه سیر و خه ونخوین دین، هه موو له سه ر ئه وه کۆکن که هه وری خوینین مانای جهنگ، مانای هاتنی ئافاتی نوێ، ده ستپیکرینی کاره سات. له گه ل بلا و بوونه و ه ی خه ونه که دا دیلاوار ئه و هه سه ته دیرینه ی ونده کات که شه ری ئاسووده ی هه زاران زیندانه، شه ری پیکه وه ژیا نی شاد و مانانه ی دیل و پاسه وانانه، به لکو وه ک زه مینیکی تر سا و خۆی ده بیینیت که دوژمن له بۆ سه دایه بۆی، نه یاران که مار و یاندا وه و گه ر له خه و هه ل نه ستیت، گه ر نه بزوی و شمشیری خۆی تا ئاسمان به رزنه کاته وه، دو که ل و خوین ده یخۆن. ئیدی ده بیته سوپا و هیژ و یه که ی خۆ پاراستن و په لاماری هه بیته. کتیبی دانیال ده لیت «ده میک که هه وری خوینین باری، هه موو شمشیره کان، ته وره کان، چه قۆکان، دینه ده ری». له و ساته وه تا ئه مرق دیلاوار به دوا ی دوژمندا ده گه ریته. ئه وه ی زانرا وه و له هه ندی سه رچا وه دا تو مار ه ئه وه یه له دیلاوار ترسیک و پقیکی زۆر به رامبه ر دانیال دروست ده بیته، دانیال به و سیحربازه ده زانن که سه ری سندوقیکی پر ئافاتی هه لدا وه ته وه، شتی ک دیلاوار سه دان سال له بیر خۆی بردۆته وه، ترسیک دیلاوار سه دان سال له خۆی ته راندوه، دپنده یه ک دیلاوار سه دان سال له تاریکیه کانی ناخی خۆیدا

دی‌لیک‌کردوه... ئه‌و دیت و یه‌کجار ئاشکرایده‌کات. به‌لام دانیال خۆی به‌بیگوناوه ده‌زانیت، بۆ گونا‌ه‌بارییت؟ دانیال چی کردوه؟ ئه‌و کینه‌جگه‌ له‌ که‌سیک که‌ بو‌یری ئه‌وه‌ی تیدا‌بووه‌ خه‌ونیک بی‌ینیت و بی‌گێژیته‌وه‌.

هیچ خه‌ونیک به‌ ته‌نیا نایه‌ت و به‌ ته‌نیا نامی‌نیته‌وه‌، زۆر نابات خه‌ونیکێ تر دیته‌ پیشی، خه‌ونیکێ کاری‌گه‌رتر و مانا‌دارتر له‌ خه‌ونی پیشوو. هه‌وره‌کان له‌ جی‌گای خۆیان ده‌می‌ننه‌وه‌، بارانه‌ سوور و خوین په‌نگه‌که‌ وه‌ک خۆی هه‌ر ده‌باریت، به‌لام له‌ خه‌ونه‌ تازه‌که‌دا بۆ یه‌که‌مجار خه‌لکی خۆیان ده‌رده‌که‌ونه‌وه‌، ئه‌و که‌سه‌ی خه‌ون ده‌بی‌نیت، خۆی له‌ خه‌ونه‌که‌دا ده‌بی‌نیت ... ئه‌و کات لایان سه‌یربووه‌ ئینسان خۆی خه‌ونی خۆی بی‌ینیت... بی‌هیته‌ پیشچاوی خۆت ده‌بیت یه‌که‌مین خه‌ون چۆن بو‌وبیت، له‌ خه‌وندا جو‌ره‌ ژیان و بو‌ونیکێ تریان بی‌نیوه‌ که‌ هیچ له‌ پته‌وی و خو‌گری ژیا‌نه‌ پسته‌قینه‌که‌ی خۆیا‌نی نه‌بووه‌. له‌ کۆنه‌وه‌ تا ئیستا خه‌لکی له‌ خه‌وندا ته‌نیا په‌ریشانی و ترس ده‌بی‌ننه‌وه‌. خه‌ون بۆ ئه‌و ده‌م و زه‌مانه‌ی دی‌لاوار وه‌ک ئه‌وه‌ بوو له‌ نا‌کاو ده‌می چالیکێ گه‌وره‌ له‌ ژیر پتی خه‌لکدا کرابیته‌وه‌، چالیکێ تاریک. مرۆف ئه‌وه‌ی به‌سه‌ که‌ بزانی‌ت دو‌نیا‌یه‌کی تر هه‌یه‌ بۆ ئه‌وه‌ی شیرازه‌ی ژیا‌نی تیک‌بجیت. چه‌ندین سال بوو خه‌لکی ده‌قه‌ره‌ دو‌وره‌کان له‌ دی‌لاوار کو‌ده‌بو‌ونه‌وه‌ تا خۆیان له‌و چاله‌ سامنا‌که‌ به‌اری‌زن، به‌خته‌وه‌ربوون که‌ بوونی دو‌نیا‌یه‌کی تر و ژیا‌نیکێ تریان له‌ بیر خۆیان بردۆته‌وه‌. به‌لام ئیستا له‌ نا‌کاو هه‌موان خه‌ونیا‌ن ده‌بی‌نی... هه‌وره‌کان ده‌یانسه‌لمانو هیچ سه‌ر زه‌مینیک نییه‌ به‌بی خه‌ون. له‌م خه‌ونه‌ تازه‌یه‌دا دانیال خۆی وه‌ک جه‌لادی‌ک ده‌رده‌که‌وت، وه‌ک دو‌ژمنیک، وه‌ک قه‌سابیک، زۆر که‌س ده‌یانگو‌وت دانیال ده‌بینن سه‌ریان ده‌پریت. هه‌موو دی‌لاوار دانیالیا‌ن ده‌ناسی، بی‌نیبوویان، ئیستا له‌ نا‌کاو له‌ کونجی زیندان ده‌رده‌په‌ری و بازیده‌دایه‌ ناو خه‌ونه‌کانیا‌ن ... په‌نگه‌ بی‌ینی دانیال ته‌نیا وا‌هیمه‌یه‌ک بو‌وبیت، یان په‌نگه‌ له‌ هه‌ر ئان و زه‌مانیکدا به‌ر له‌ کاره‌ساته‌کان دانیال ناوی ئه‌و خه‌ونه‌ بیت که‌ مرۆفه‌کان له‌ هاتنی

کارهسات ئاگاداردهکاتهوه، بیریاندههینیتیهوه که چهقویهکی نهینی لهسهه
 کهردنیانه. هه ورهکانی دانیال ناویک بوو بۆ کارهساتیک که هه میشه له
 خه یال و هه ست و نهستی دیلاواردا بووه، له ناکاو هه موو شاره که دهگه نه
 پنتیک که چیتەر ناتوانن نیشانه و ئاسه وارهکانی کارهسات فه راموش و نادیده
 بگرن. دهلین، دانیال خوئی له ژیر ئه و شهسته بارانه دا ده رکه وتوو، به
 چهقویهکی مشتوماهی دریز و تیز و بریسکه داره وه، هه ر کهس خه ونه که ی
 دیبیت گووتوویتی خویه تی، دانیاله. به لام هه ر که سه و له پوخساریک و له
 جلیک و له سیمایه کدا بینویتی. ئاخو چیرۆکی ئه م جوړه خه ونانه دروسته؟
 من ماموستای میژروم و شتیکی ئه وتو له نهینییهکانی ناخی ئینسان نازانم.
 دانیال ده رکه وتبیت یان نا... چوو بیته خه ونه کانه وه یان نا، ئه و ته نیا په یامهینی
 کارهسات بووه، له سه رده میکدا که زۆرینه ی په یامبه ران، مژده ی درۆ و به لینی
 پرزگاریان داوه، دانیال وهک پریزه پ و نامۆ، مژده هینی به دبختی و په یامهینی
 کارهسات بووه. په یامبه ران دوو جوړن، هه یانه پیشینی کارهسات ده کهن و
 ئه وانی تر مژده هینی به هه شت و پرزگارین. دانیال بۆ دیلاوار، وهک نوح وایه
 بی که شتی، په یامهینی ده رده، ئاده میزاده کان له هاتنی وێرانه و کارهسات
 ئاگاداردهکاتهوه. به لام بۆ زۆر خه لک دانیال ده بینن، بۆ کاتیک پیشه نگهکانی
 ئافات و وێرانه یی نزیکه ده بیته وه، که سیتی وهک دانیال له خه ونه کاند
 ده رده که ویت؟ . خه لک چۆن ترسهکانی خو یان ده دن به یهک، خه ونهکانی
 خوشیان ده دن به یهک... ئایا ئه مه راسته؟ ئاخو ئه مه بۆ ئه م سه رده م و
 ساته ی ئیمه ش ده بیت؟ ئه وه مامت باشتر ده یزانیت، رهنگه تۆش بیزانیت...
 ئینسانهکان چۆن هه ز له مالی یه کتر، له هاوسه ری یه کتر، له زیر و سامانی
 یه کتر ده کهن، به وجۆره ش هه ز له خه ونی یه کتر ده کهن، هه تا زۆر جار هه ز
 له مردنی یه کتریش ده کهن. مه رج نییه ئه و هه زه له بهر ئه وه بیت خه ونیک
 هه زی لی ده کهن، جوان، خوش یان په نگاوپه نگ بیت... نا شتی وه ها نییه.
 مروفه کان هه ز له ترسهکانی یه کتریش ده کهن، هه ز له ژان و ئیشی یه کتریش

ده‌که‌ن، چه‌ز له نه‌خۆشییه‌کانی یه‌کتیش ده‌که‌ن. ئایا ده‌بیت خه‌لکی دیناوار هه‌موو دانیالیان له خه‌وندها بینیت؟ نا من زۆر باوه‌رم به‌مه‌یان نییه، هه‌ند هه‌یه له‌گه‌ل بلا‌بوونه‌وه‌ی چیرۆکی خه‌ونه‌کاندا، له‌گه‌ل پر‌بوونه‌وه‌ی کوچه و کۆلان و زیندانه‌کانی دیناواردا به‌خه‌ون، خه‌لک به‌ربه‌یانیکی له جی‌گادا رابوون و هه‌موو پێویستییان به‌ دوژمنیک بوو، دوژمنیکی ئاماده، دوژمنیک کینه و نه‌فره‌تی خۆیانی به‌سه‌ردا برێژن. له‌ می‌ژوودا تو‌مارکراوه که هه‌موو دانیالیان به‌و که‌سه بینوه که ده‌رگای دونه‌یه‌کی ترسناکی لێ کردونه‌ته‌وه، زۆربه‌ی کتێبه‌کان وه‌ک که‌سیک با‌سیده‌که‌ن که دیناوا‌ری پر‌کردوه له سام و ده‌راوکه و مۆته‌که و له‌ بری نه‌ته‌وه‌یه‌کی گه‌ش و بێخه‌یال، شاریکی پر ترس و دو‌ودلی دوا‌ی خۆی جێهێشتوه. له‌و کاته‌دا دانیال نوێنه‌ری ئه‌و خاک و سه‌رزهمینه بوو که خه‌لکی دیناوار لێی هه‌له‌هاتبوون، ئه‌وه‌ی با‌وباپیریان کرد‌بوویان به‌ ژێر خاک و خۆله‌وه ئیستا له‌ گۆر هه‌له‌سته‌یه‌وه ... ئه‌وه می‌ژووی هه‌میشه‌یی مرقه‌ه، ئه‌و شته‌ی لێی رانه‌کات، هه‌میشه ده‌که‌رێته‌وه. به‌لێ کتێبه‌که ده‌لیت «یه‌که‌مین سه‌ره‌برین نه‌ له‌ سیاسه‌ت، نه‌ له‌ عه‌شق، نه‌ له‌ تۆله‌وه سه‌رچاوه‌ی نه‌گرتووه، به‌لکو له‌ تاریکی ناخه‌وه، له‌ قوولایی خه‌ونه‌وه هاتووه». خه‌ون له‌و سه‌رده‌مه‌دا له‌ حه‌قیقه‌ت ئازاربه‌خشته‌ر بووه، مرقه‌ه‌کان هه‌ندێ جار بۆ ته‌فسیری خه‌ونیک، چه‌ندین ولات و مه‌مله‌که‌ت که‌راون. ده‌لێن حا‌کمی دیناوار دوا‌ی ماوه‌یه‌ک له‌ بلا‌بوونه‌وه‌ی خه‌ونی دو‌وه‌م نار‌دویتی به‌ دوا‌ی دانیالدا، به‌لام ئه‌و نه‌یو‌یستووه ببینیت، ده‌میکیش له‌ زنجیردا کیشیان‌کردۆته به‌رده‌می فه‌رمان‌ه‌وا، بێده‌نگ سه‌ری داخستووه و هه‌چی نه‌درک‌اندوه ... ئایا ئه‌مه چیرۆکی هه‌له‌سه‌تراوه یان نا؟ نازانم. به‌لام ئاشکرایه‌ شاره‌که له‌ خرۆشان و نا‌ئارامیدا بووه، زۆربه‌ی خه‌لکی شار له‌ خه‌ونه‌کانیاندا یه‌کیکی وه‌ک دانیال ده‌بینن ده‌رده‌که‌وێت و سه‌ریانده‌برێت. دیمه‌نه‌کان ترسناک و به‌ ئازار بوون، خه‌لکانیک شه‌وان نه‌یان‌وێراوه بخه‌ون، گه‌ر چاویان بۆ وه‌ه‌وزیکی کورتیش لێ‌کنا‌بیت دانیالیان بینوه. کتێبی دانیال

دەلەیت «خەلک ھەموو پنیوستانی بە جەلادیکە سەریانبیریت، پنیوستانی بە جەلادیکە دیکەشە تۆلەیان لە جەلادی یەکەم بۆ بکاتەو، بەختەو ەردەبن ببینن خۆیان چۆن دەکوژرین، بەختەو ەریش دەبن بۆ خۆیان بگرین، بەختەو ەریش دەبن یەکیک تۆلەیان بۆ بکاتەو».

پروڤیسۆر بە ھنام و چانیکی گرت، بەلام بەردەوام سەیریدەکردم، بەردەوام لێمی دەپوانی، ئەو خەندە گەورەییە ھەر لەسەر لیوانی بوو، کە ھەندێ جار بێمانا دەھاتە پیشچاوم. من زۆر ماندوو بووم، پانە ھاتبووم وای بپوچان گوێ لە کەسیک بگرم. لە کاتی کدا ئەو پەرەگرافە کورتانەی لە کتیی دانیال دەخویندەو، ھەستم بە ترس دەکرد، وەک ئەو بوو کتییە کە نەفرەتییکی تێدا بیت و بترسم بەر من بکەوێت. گەرچی ھەموو وشەیەکی بۆ من گرنگ بوو، ھەموو دیرێکی سەرنجراکێش بوو، بەلام زوو ماندوو بیکردم، ئیتر شتەکانم بۆ وەرنەدەگیرا و پستەکانم بۆ بەیەکەو نەدەنرا. ئیستاش کە دەیگیرمەو، دوودلم توانیبیت ھەموو قسەیەکی پروڤیسۆر و ھەموو واتەیەکی وەک خۆی بگەینم. پروڤیسۆر پیاویکی زیرەک بوو، گووتی «چیرۆکی دانیال مرۆڤ ماندوو دەکات. تۆ ئازادیت ئەم چیرۆکە دەگیریتەو یان نا، ئەو خەونە ئەمڕۆ دەیبینن بە جۆریک لە جۆرەکان دەچیتەو سەر دانیال، تۆ کۆرێکی وریایت، گەر شتێک نەدرکێنیت، گەر پاستییەک بشاریتەو، دەزانیت لەبەرچی نایدركێنیت». لە ناخدا ھەستیکی سەیرم ھەبوو کە مامە سیام ئەم چیرۆکە بۆ گرنگ نییە. بە پروڤیسۆرم گووت «من ماندووم و دەمەوێت پشووێک بەم». پروڤیسۆر ماندوو بوونی منی خویندەو و پیکەنی، دەستیگرتم و گووتی «دەچینەو نوسینگەکەی خۆم. لەوێ پشووبدە، دەنێرم نانێکی ئامادەت بۆ بەینن، نان بخۆ، خۆت کەمێک بە کتییەکانی کتییخانە تاییبەتیەکەی منەو سەرقالبکە. من ئیشیکێ بچوکم ھەیە، جیبەجیبە دەکەم و دیمە لات و چیرۆکە کەت بۆ تەواودەکەم».

دوای ئه وهی وینه کانمان خسته بهر دهستی فرماندار و حاکمی سهربازی،
 ئیتر خه بهرم لییان نه ما. چهند پوژیک دوای ئه وه عیاده که داخرا و من
 گه پامه وه بۆ مالی و ژیانم په وتیکی دیکه ی گرت و چیرۆکی وینه کانم
 ته واو فرامۆشکرد. هیشتا ههفته یه ک بوو که له سهنته ری ته ندروستی
 دهروونی کارمه کرد، مامم بانگی کردم و گووتی «بۆ ئه وه بانگم کردویت
 پیت بلیم، ئه مشه و له ته له فزیۆنی دیلاواردا وینه کان بلاوده بنه وه». من
 که میک نیگه ران و سه رسام گووتم «عه جایه به. به لام کاتیک وینه ی
 که سینک بلاوده که نه وه که به س به خه ون بینراوه ده لین چی و ده پیت
 پاساویان چی پیت؟ شهرم نییه حوكمداران له شاریکی وا گه ورده دا
 کاری وابکه ن؟ مایه ی خه جاله تی نییه، خه لک بخه نه سه ر خولیای پاوی
 که سینک که بوونی نییه؟». مامه سیام گووتی «ده پیت راستگویم له گه لت،
 من نه نداسی ئه و لیژنه یه بووم که بریاری بلاوکردنه وهی وینه کانمان دا،
 ههفته ی پیشوو کوبووینه وه. بریاره که دهسته جه معی بوو، هه موو به یه ک
 دهنگ گووتمان با وینه کان بلاو پیتنه وه». من دلته نگ و نیگه ران پرسیم
 «به لام بۆ؟ چ حیکمه تیک له وه دایه، چ عه قلیک ئه وه قه بوولده کات؟». مامم
 هه ستا ده رگای ژووره که ی داخست و به وریایه وه چاویلکه که ی داگرت و
 به هیمنی پاکیکرده وه و گووتی «دلنیا بووم تو پیت ناخۆشه. تو پیت وایه

ئەوێ لە نیکارەکاندا هەیە و هونەرماندەکان کیشاویانە، هەر نیکاریکە و هەندێ نیکارکیش بۆ خەونیک کیشاویانە، بەلام حوکمداران وانیبێن، خەلکیش وانیبێن. لای خەلک ئەو کەسە بوونی هەیە... ئەوانە خەونە کە دەبینن ناتوانن لەو هەوێ و هەوایە دەرخن کە پیاوی ناو خەونەکانیان حەقیقەتە. ئێنسێ هێچ کات ناگاتە جێگایە کە بتوانیت بە تەواری خەون و راستی لە یەک جیا بکاتەو، بەردەوام راستی دەبێت بە خەون و خەون دەبێتەو بە راستی، ئەو سۆپیکە ئەبەدییە. بەلێ پێتوار گیان، کۆپی خۆم، حوکمداران بە چاویکی تر سەیری شتە کە دەکەن. پیاوانی دەوڵەت کە ئێستا من و تۆش یەکیکین لەوان، ناتوانن خۆیان بدەنە باری نەفامی و بلێن ئەمە پەسەمی ناو خەونیکە. کاری و ناكریت... هەموو ترسیک، هەموو وەسوەسە یە کە دەبێت بەرگی حەقیقەتی لە بەربكریت، هەر جار ترسیک بوو دەبێت ترسناکیش هەبێت. خۆت دەزانیت دۆخی دیلاوار نالەبارە، هەموو دەزانن شتی کە هەیە هەرهەشیان لێ دەکات. من بە لێژنە کەم گووت کە لە کۆمەڵیک نەفام و گەمژە دروستبوون، بەپێزان خەونە کە نیشانە یە بۆ ئەوێ خەلکی دیلاوار لە ژێانی خۆیان دانیان، هەموو هەست بە ترس دەکەن، شارە کە نوقمی خەوف بوو، من و تۆش کە خەون وانیبێن ئەو ترسەمان هەیە، وجودی هەموومان پێبوو لە نادانیایی. دەوڵەت دەبێت حسابی خۆی بکات... بۆ دەوڵەت چی گەر کە سێک یان سەد کەس خەونی ناخۆش ببێن. بەلام ترسە کە زۆر بوو، پۆلیسخانەکان و خەستەخانە و زیندانەکان بەرناکەون، گەر خەلک شتیکیان نەبێت پیا بەتەقنەو، ئەوکات بە یە کەدا دەتەقنەو، بە من و تۆدا دەتەقنەو، بە حوکمراناندا دەتەقنەو. دەبێت شتی کە بدریت بە دیلاوار... من وەک تاکە دەروونناسی شارە کە ئەرکیکی سەختم لەسەرە، دەبێت نەهێلم بە لەمە کە نوقم بێت، من کارم سەختە، من کەس تێم ناگات، بۆیە پێم داگرت، من گووتم دەبێت ترسە کە لە وایمە بێتە دەری، بیکەین بە بەری کە سێکدا، دەموچاویک بەدین بە گوناھباران.

مامم له و ماوهیه دا بووبوو به راویژکاری فهروماندار و به ئەندام له لیژنەی لیكۆلینه وهی قهیرانه كان. من كه ئەو قسانه م گوی لئ بوو خهريكبوو بگريم، ههستمکرد هه چي گومانتيك له دلمدا سه بارهت به مامه سيام دروست بووه له جيگای خۆدايه تي، ههستمکرد بۆ هه تاهه تايه ئەم پياوهم له دهستداوه كه له هه كس زياتر كۆمه كي مني كردوه، پياويك كه پوژيک له پوژان كه سيكي دلناسك بوو، كه چي تا ديت دهبيته جوړه مروفتيكي دي. مامم سووربوو من تيبگه ينييت و بمخاته سه ر برۆاي خۆي، دهيوست هه چيه كي كردوه، پيزي من له دهست نه دات. زانی من دلم گيراوه و هه واله كه غه مگيني كردوم، به هه سه ره تيكه وه گووتي « تيبگه... ئيشه كه له پووي ناچار بيه وهيه. دۆخی ديلاوار به راستي به ره و خراپي ده پوات، جه نابی حاكمي عه سه كرى چه ندين جار ئا مازه ي به وه كرد كه دهيه وييت بارودۆخی نا ئاسايى رابگه ينييت. به گيانی تو من نه مه يشت، به لام وه زع باش نييه. گه ر واز به ينين خه لكى وهك ئەم ماوه يه په لامارى يهك بدهن، وه رزيكى تر نابات هه موو ديلاوار ده بيه دوژمنى يهك، بيه ماله كان دهكه ونه گيانی يهك، كورپى ئەم خيزان كورپى ئەو خيزان دهكوژيت، هه ر ئيستا خوین كه وتۆته به ينه وه، حيكايه تي ئەو مندا لانه ي له قوتا بخانه كه دا سووتان، ده يان خيزانى داوه به يه كدا و به س خودا ده زانييت چيتري لئ دهكه ويته وه... چيت ده وييت؟ ده ته وييت گه نه گه كان هه موو بكه ونه ئەم شيتخانه يه وه... به درنده م مه زانه، واجبيكم هه يه ده بيت جيه جيببكم. ده بيت خه لك بۆ تاوانباريكي راسته قينه بگه رين، ده بيت سه ر قاليان بكه م، ده بيت شتيك هه بيت يه كيان بخات، هه ستيكه ن كه نزيكن له يهك، خه لكى شاريكن، مندا لى مه مله كه تيكن... له هه يچ دلگران مه به، له هه يچ دلگران مه به».

مامم زۆر هيمن و مه نتيقي قسه يده كرد، گه ر بيوستبايه قه ناعه ت به كه سيك به ينييت و خۆي وهك زانايه كي ئارام و له سه ره خو نيشانبدات ئەو جوړه تونه ي به كار ده ينا. له بهر ئەو شيوازي قسه كردنه ي بوو، زۆر به ي

خزمه کانمان به زانایه کی گه وره یان له قه له مدهدا. به جوړیک قسه یکرد، من له پال هموو نیکه رانییه کانمدا شتیکم نه گووت و نار هزاییه کی ته واوم نیشان نه دا. به بیسوودم زانی له گهل مامه سیام بکه ومه قسه و باسیکی تونده وه. به سهریک هه ستمکرد ئه و له سهر هه قه که شاره که به ره و تیکچوون و دوختی نائاسایی ده روات، به سهریکی تریش نه مده زانی ده بیت چاره چی بیت و خووم ده رمانیکم نه بوو بیخمه سهر دهر دی که س.

ئه و شه وه ته له فزیونی دیلاوار هاوشان به به یاننامه یه ک وینه کانی په خشکرد، داوای له هاوالاتیان ده کرد، هه ر که س ده موچاوی ئه م تاوانبار ده ناسیته وه، رادهستی بهر پرسانی بکات. به یاننامه که ی ده ولت قسه ی له سهر هلدانی فیتنه یه کی ناوخو ده کرد، له که سانیک ئاسایشی گشتی تیکده ده ن، ده یگووت که دوژمن به هموو شیوه یه ک شهرزه یی و ناریکی ده خاته دیلاواره وه، هموو فیل و مه کریک به کارده هینیت تا ترس بنیته دلی خه لکی سفیله وه، هاوالاتیان تووشی گومان کردوه و به کیتی ریزه کانی گه لی له یه ک ترازاندوه. به یاننامه که ده یگووت خه ونه که نیشانه ی یه کیتی و یه کرپی خه لکی دیلاواره، نیشانه ی هه سترکردنی ئه وانه به مه ترسییه کان. داوای هاوکاری له هاوالاتیان ده کرد کومه کیانبکه ن له دوزینه وه ی خه تاکارانیکدا که ئاسووده گی هاوالاتیان تیکداوه و خاوه نی هیزیکی شه ی تانیین و له پشت تیکچوونی باری دهروونی ژماره یه ک هاوونیشتیمانییه وه ن. به یاننامه که به زمانیکی ره سمی ورد داپژرابوو، وه ک زوړبه ی ئه و به یاننامه سیاسیه ی له سه د سالی پابوردوودا له دیلاوار نو سرابوون، شتیکی پوژشن و پوونی تیدا نه بوو، جگه له قسه کردن له سهر دوزمنیکی ترسناک، له هه ره شه یه کی نادیار، وه ک هه میشه هانی خه لکی دیلاواری ده دا یه کیتی خو یان بپاریزن و دهر فته به به کریگیروان نه دن دزه بکه نه ناو هه ست و هوشیان، ده یگووت دوزمنان چاویان به سهر که وتن و گه شه ی دیلاوار هه لئایه ت و به رده وام له بۆسه ی ئه وه دا.

ئهم ئازادییه مان لی زه وتیکه نه وه.

من دانیابووم بلاو بوونه وهی وینه کان دهره نجامی خرابی ده بیت، به لام باوه پم نه ده کرد کار بگاته هه ندی جیگای ترسناک. بۆ پۆزی دواپی سه دان وینه یان له جیگا گشتیه کانداهه لواسیبوو، وینه کان له هه موو جیگایه کدا بوون، ته وای دیناوار پاری تارماییه کی ده کرد که له خه و نه کانی دهبینی... ته وای دیناوار به وای تاوانباریکه وه بوو که نه مانده زانی ئایا ته نیا زاده ی خه و نه کانه یا خود بوونه وه ریکی راسته قینه یه. ئه و دیواره هه می شه ییه که له نیوان خه و ن و راستیدا هه یه به یه کجار پووخابوو، پوو خانیکی وه ها ئیتر دروست کردنه وهی ئه ستم بوو. پۆز نامه کان و ته له فزیونه کان په ی تا په ی تا سنی نیگاره که یان بلاو ده کرده وه، من دالان له سه ر شه قام و کوچه کان به پارهییه کی هه رزان ده یانفرۆشتن. هه ر ئه و پۆزه پۆز نامه کان چاوپیکه و تنیان له گه ل هه ر سنی هونه رمه نده که داکردبوو، بیته وهی ناوی من به رن، گووتبوویان دواپی بیر کردنه وه و ورده کاری زۆر، دواپی دانیشتنی چروپ و گویکرتنی ورد له خه و نی ده یان که س، نیگاره کانیان کیشاوه... له پۆزان و مانگانی داهاتوودا، سنی نیگار کیشه که ده بنه ناو دارترین که سانی دیناوار که خه لکی به کرییان ده گرن و خه و نه کانی خۆیانیان پی ده که نه تابلۆ. له نا کاو ئه و نه خۆشییه له دیناوار بلاو ده بیته وه، خه لک خه و نه کانیان ده گپرنه وه و نیگار کیشه کان بانگه یشتنه که ن بیانکه نه تابلۆ، به جۆریک ماوه یه ک دواتره دوو پۆز به رله وهی دیناوار به جیبه یلم، پۆزیک مسته فا له یلانم له سه ر جاده بینی، وهک برایه کی ئازیز باوه شی پیداکردم و گووتی «هه زار سوپاس بۆ تۆ، تۆ به ویت و نه ته ویت، میژووی هونه ری شیوه کارت له دیناوار گۆری». تا وینه کان بلاونه بوونه وه به ته وای دهرنه که وت چ ترسناکه مروّف نیگاری که سیک بکیشیت که بوونی نییه. من بیته وهی جیهانناسیکی به ئه زموون بم، ده مزانی که گه ران به دواپی شتی کدا که نییه، ده یانجار ترسناکتر و کاریگه رتر و کاره سات هینتره له گه ران به دواپی شتی کدا که

پیشووهخت بینوومانه و دلتایین له بوونی. نادیار ئەو شتیه که دهتوانیت
ببیته دەمامک بۆ هه‌موو سه‌ریک.

هه‌فته‌یه‌کی نه‌برد له یه‌کیک له گه‌ره‌که هه‌زاره‌کانی دیلاواری خورثاوا،
جه‌معیکی شیت و گرگرتوو، ده‌یان خه‌لک که هیس‌تیریایه‌کی له ناکاو
ده‌یانگریت، پیاویک له مالی خۆی کیشده‌که‌نه ده‌ری و تۆمه‌تی ئەوه‌ی
ده‌ده‌نی که فیتنه‌بازی سه‌ر وینه‌که بیت. هه‌ندی له دیلاوارییه‌کان ناوی
پیاوی سه‌ر نیگاره‌که ده‌نین فیتنه‌کار. ناوه‌که بۆ من، وه‌ک خۆدی نیگاره‌که
و وه‌ک ره‌وتی هه‌موو چیرۆکه‌که سه‌یربوو. یه‌کیک له که‌ناله‌کانی ته‌له‌فزیۆن
دیمه‌نی ئەو هه‌شاماته‌ی گرتبوو کاتیک په‌لاماری تاوانباری ناوبراو ده‌ده‌ن.
گه‌ره‌لاوژه‌یه‌کی گه‌وره، ده‌یان مرو‌ف که له دۆخی هه‌لچوونیکی سه‌یردان،
چاویان به‌ جۆریکی نااسایی ده‌ره‌په‌ریوه، تو‌په‌یی و ترسیکی گه‌وره له
سیمایاندایه، لالیویان که‌فیکردوه، به‌ر گه‌رویان هه‌ستاوه. هه‌موو له مالیکی
هه‌ژاردا پیاویکی لاواز کیشده‌که‌نه ده‌ری، که سه‌رسام و ترساو و بیثاگا
به‌ ده‌ست هه‌لچوانه‌وه گیرۆده و بیته‌ره‌ه‌سته، پیاوه‌که له وینه‌که ده‌چیت
و له وینه‌که‌ش ناچیت... به‌لام هه‌موو وه‌ک شیت، به‌ جۆش و گه‌رمیه‌کی
نه‌خۆشانه‌وه، به‌ به‌روا و گه‌ره‌یه‌کی کتۆپه‌روه، سوورن له‌سه‌ر ئەوه‌ی که
ئهم پیاوه‌که‌سی سه‌ر وینه‌که‌یه.

ئوه‌یه‌که‌مین و دواهه‌مین په‌لامار و په‌لکیشکردن نه‌بوو، خه‌لک هینده‌ی
یه‌کیک ده‌کوژن، پێیان وایه ئهم گوناهاکه‌ره هاوشیوه‌یه‌کی تر و هاوکاریکی
تر و هاو‌په‌گه‌زیکی تری هه‌یه که درێژه به‌ ترس و ئازاری ئەوان ده‌دات.
هینده‌ی یه‌کیک ده‌کوژریت ده‌رده‌که‌ویت که گوناها‌بار له جیگایه‌کی دیکه
و له سوچیکی تره‌وه سه‌ری هه‌لداوه‌ته‌وه. هه‌ندی جار واده‌زانن خۆی
زیندوو‌بو‌ته‌وه، هه‌ندی جاریش پێیان وایه که ئهم پیاوانه له‌شکریکن له
خه‌لکی هاوشیوه‌ که له هه‌موو کوچه و کۆلانی‌کدا بلا‌بو‌ونه‌ته‌وه، ئەو هه‌سته

زهمینه خۆشه‌ده‌کات بۆ هه‌میشه و به‌رده‌وام درێژه به‌کوشتن بدریت. دواتر پۆزانه هه‌واله‌کان چیرۆکی په‌لامار، سووتاندن، کوشتنی خه‌لکی بیتاوان بلاوده‌کهنه‌وه که هه‌موو به‌تاوانباری سه‌ر وینه‌که حیسابده‌کران. له‌ماوه‌ی که‌متر له‌هه‌فته‌یه‌کدا ده‌یان پروداوی له‌و جوړه‌ پرویاندا. من بۆ یه‌که‌مجار له‌ژیاندا به‌دلگه‌رمی و به‌رده‌وامی دوا‌ی هه‌واله‌کان ده‌که‌وتم. به‌یانیان پێش ئه‌وه‌ی بچم بۆ سه‌رکار هه‌موو پۆزنامه‌کانم ده‌کړی، تکامکرد له‌شوین کاره‌که‌مدا ته‌له‌فون و ته‌له‌فزیونیکی کۆنیان بۆ هه‌تنام، تا بتوانم له‌نزیکه‌وه‌ ئاگام له‌دۆخی دیلاوار بیت. هه‌ر شتیکم ده‌بیست غه‌م و خه‌فته‌تیکی قورس له‌سه‌ر دلم ده‌نیشت، به‌لام هه‌تشتا هه‌تندم ترس له‌مامم هه‌بوو نه‌ویرم یه‌خه‌ی بگرم و بلیم «بۆ ئه‌م کاره‌ساته‌مان نایه‌وه». خۆم به‌به‌رپرسیکی گه‌وره‌ ده‌زانی له‌کۆی پروداوه‌کاندا و ئه‌نگوستی خۆم ده‌گه‌ست که ئه‌م کاره‌م به‌نیگارکیشه‌کان سپارد. هه‌ستیکی تال و تاریک پالی پێوه‌ده‌نام دوا‌ی به‌سه‌ره‌ات و سه‌ربوردی ئه‌وانه‌ بکه‌وم که له‌ناکاو وه‌ک دوژمنی گه‌ل، وه‌ک شه‌یتانی ناو خه‌ونه‌کان سه‌یرده‌کران. حوکه‌مرانان به‌ئاشکرا کاریکیان نه‌ده‌کرد تا شته‌کان له‌جیگایه‌کدا بوه‌ستیت. به‌پێچه‌وانه‌وه هه‌موو پۆزنامه‌کان و راگه‌یاندنه‌کان پێکه‌وه به‌رده‌وام باسیان له‌دوژمن ده‌کرد. خه‌ونه‌که به‌جوړیک به‌رگی حه‌قیقه‌تی کرایه به‌ر که‌ گێرانه‌وه‌ی بۆ دونه‌ی خه‌ون کاریکی ئه‌سته‌م بوو. له‌پێگای پۆزنامه‌کانه‌وه زانیم که‌ لایه‌نیکه‌م چوار که‌س له‌وانه‌ی خه‌وبینه‌ توپه‌کان کیشیانکردون گیانیان له‌ده‌ستداوه، به‌رده‌وامیش باس له‌هه‌تیکی چه‌کداری نوێ ده‌کرا که‌ گومان لێ کراوان ده‌گرن و سه‌ریان ده‌بێرن. پێده‌چیت هه‌موو هه‌لچوونه‌کان زاده‌ی جوړه‌ هه‌ستیریا‌یه‌کی ده‌سته‌یی بووین که‌ که‌سانی هه‌مه‌جوړ تیا به‌شداربوون، له‌هه‌ندێ جیگادا بێ به‌رنه‌یه‌کی پێشوه‌خت و له‌هه‌ندێ جیگای دیکه‌شدا وه‌ک کاریکی پلانریژکراو سه‌ریان هه‌له‌اییت ... من هه‌موو پۆژیکی به‌وردی هه‌والی هه‌لچوونی حه‌شاماته‌کانم

دەخوێندەوه. خواستم بوو جارێک ئەو هەلچوون و تورەبوونانە لە نزیکەوه ببینم، بەلام وابەستەیییم بە دەوامی خەستەخانەکەوه بواری گەڕانی ئازادی نەدەدامی و جگە لەوەش هیچ کات پۆشن نەبوو، ئاخۆ کەمی و لە کوێ فتیلی تورەییەکان دادەگیرسیت. من کە شتەکان تێکەل بە غەم و مەراقیان کردبووم، ئازامم لێ برابوو، نە دەمتوانی لەگەڵ مامە سیام باسی هیچ بکەم، نە لەگەڵ خوشک و براکانیشمدا قسەوباسیکی وەهام مەبوو، تا پرسیان پێ بکەم و پێنمایان لێ وەربرگرم. پۆژیک تەلەفونی ژوورەکەمی خۆمم لە سەنتەری چارەسەری دەروونی هەلگرت و زەنگیکم دا بۆ بابەعەلی وەزیری، بە ئومێدی ئەوەی هەندێ زانیارییم دەست بکەویت. تەلەفونەکەم بەوه پاساودا، کە لە بیمارستانەوه بە پێویستی دەزانین قسە لەگەڵ هەندێ لە گیراوانی دۆسییە «فیتنەبازی» دا بکەین، بەلکو بتوانین لە چارەسەری بیمارەکانماندا سوودیان لێ ببینین. بابەعەلی دۆستانە قسەیی لەگەڵ کردم و لە دەنگ و ڕەفتاریدا هەستم بە ڕیز و قەدرزانییەک کرد، گووتی «بەلێ کاکە ڕێتوار، تا ئێستا هەشت کەس بە تۆمەتی لێکچوون لەگەڵ پیاوی سەر وێتەکاندا گیراون، جگە لە کەسانێک کە کوژراون یان خۆیان شارەدۆتەوه یان ئەشکەنجە دراوان و ئێستا لە بیمارستانن. بە وردی ناتوانم هیچ ژمارەیەکت پێتێم. لە دیلاوار دەسەلاتی حاکمیی عەسکەری لە دەسەلاتی ئێمە بەهێزترە، پۆلیس هێزیکی بچوک و بێئاگایە، جەنابی حاکم یاسین کە سەر بە بنەمالەی قەرەقازانییە، گەر دیقەت بدەن تا ئێستا بەیاننامە و ڕاگەیاندنە ڕەسمییەکان بە نیوی یاسینی قەرەقازانی ئیمزادەکات، گەرچی بریاربوو لە سوپادا نازناوی بنەمالەیی نەمێنیت. قەرەقازانییەکان لەگەڵ بنەمالەی ماروفیدا لە میژو ھاوپەیمانن، من لیتی ناشارمەوه کە خەلکیکی دەسەلاتخواز و شەڕانگیزن کە تا دیت ئێمە ناپەرەحەتەر دەبین لە دەستیان. دۆسیەی ئەم گیراوانە دەبوو بدزیتە دەست دائیرەی پۆلیس، شتەکە پەيوەندی بە تیکچوونی باری مەدەنییەوه هەیە و

ته‌واوی ئه‌و کێشانه به‌پیتی ده‌ستووری دیلاوار له پکیتی ئیمه‌دان، به‌لام ده‌سه‌لاتی بنه‌ماله‌ی ماروفی و قه‌ره‌قازانی وایانکرد که بێ هیچ پێشینه‌یه‌کی قانونی دۆسییه‌که ببه‌ستریته‌وه به ئاسایشی گشتی دیلاواره‌وه. ئیستا ئیمه هیچ ئاگادارییه‌کمان له دیله‌کان نییه، هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی له‌سه‌ر ئه‌م دۆسییه‌ ده‌گیرین پراسته‌وخۆ ده‌برینه جیگایه‌کی نه‌یتی که ته‌نیا حاکمی عه‌سکه‌ری و جه‌نابی فه‌رماندار ده‌زانن له کوێیه».

هه‌ستمکرد په‌یوه‌ندی نێوان بنه‌ماله‌کانی دیلاوار له خراپترین ئاستیداوه. بابه‌عه‌لی وه‌زیری ویلی ئه‌وه‌بوو زانیاری وردتری له‌سه‌ر هه‌موو ئه‌م چیرۆکه ده‌ستبه‌کویه‌ت، به‌لام ئه‌ویش وه‌ک من شتیکی وه‌های ده‌ست نه‌ده‌که‌وت. شتیکی که بابه‌عه‌لی وه‌زیری گووتی و سه‌رنجی منی پراکێشا ئه‌وه‌بوو، که زۆربه‌ی قوربانیه‌کان خه‌لکانێکن یان له دیلاواری ره‌ش ده‌ژین یاخود له‌ویوه‌هاتوون و تازه‌به‌تازه‌ له‌گه‌ڕه‌که‌ کونه‌کانی دیلاواردا نیشه‌جێبوون و پێشتریش وه‌ک غه‌ریب سه‌یرکراون. بابه‌عه‌لی گووتی «شته‌که وه‌هایه وه‌ک ئه‌وه‌ی گونا‌ه‌بار ده‌بێت په‌گێکی غه‌ریبه‌ی هه‌بێت. به‌ ئه‌سل خه‌لکی دیلاوار نه‌بێت. له‌گه‌ڵ هه‌موو ئه‌و بێده‌نگی و نه‌نییه‌ی که خراوه‌ته‌ سه‌ر دۆسییه‌که، ئیمه وه‌ک به‌پێوه‌به‌رایه‌تی پۆلیس به‌ دوا‌ی هه‌موو زانیارییه‌که‌وه‌ین، هه‌رچی شتیکی بگاته ده‌ستمان به‌ وردی لینی ده‌کۆلینه‌وه. گونا‌ه‌باران یان خه‌لکی دیلاواری په‌شن، له‌گه‌ڕه‌که‌ فه‌قیرنشینه‌کان، یان له‌وانه‌ن له‌م دوو سه‌له‌ی دوا‌یدا له‌ پشتینه‌کانه‌وه‌ گواسته‌یانه‌ته‌وه‌ بۆ گه‌ڕه‌که‌ کونه‌کان. زۆربه‌یان ئه‌وانه‌ن که پێشتریش که‌س و دراوسێ‌کان وه‌ک غه‌ریب سه‌یریانکردون... ئه‌وه‌ شتیکی منی دوودلکردوه. خۆت ده‌زانیت که‌سانێکی زۆر، له‌وانه‌ی بۆ پاک‌ژی و خا‌وینی دیلاوار بانگه‌شه‌ده‌که‌ن، دژی تیکه‌لکردن و گواسته‌وه‌ی ئازاد بوون له‌ نێوان پشتینه‌ی ره‌ش و دیلاواری کوندا. ئیستا له‌ نا‌کاو ئه‌م پرو‌ودا‌وه‌ دینه‌ پێشی».

دنيا بووم ململانئكان له نتيوان بنه ماله كانى ديلاواردا خهريكه ده چيته
 ئاستيكي ترسناكه وه. وه زيڤيه كان ههستيانه كرد تا ديت په راويزده خرين
 و شتى گرنگيان لى ده سينرپته وه، له قسه كانى بابا عهلى وه زيڤيدا سيپه رى
 ئه و ترس و توږه ييه به پوښنى دياربوو، كاتيك قسه ي بۆ من كرد، وهك
 ئه وه بوو بيه و يت خه لك هه موو به چيروكى ئه م ناكوكيانه بزانن. هه ر
 ئه و شه وه ته له فزيوئى په سمى ديلاوار، يه كه مين به رنامه ي پيشكه شكرد كه
 ماوه يه ك بوو بانگه شه ي بۆ ده كرد، ناوى به رنامه كه «ديلاواري پاك» بوو.
 من بپريارمدا بوو ئه و ماوه يه له هه ر جيگايه ك بم، دواى ئه و شتانه بكه وم
 كه دوور و نزىك په يوه ندييان به م كيشه يه وه هه يه... كوى شته كان بۆ خۆم
 ته ليسماوى بوون، شوپننك هه يه تيدا سروشتى پر نه پتى ئينسان، تيكه ل
 به سروشتى پر نه پتى جيهان ده بيت، وه ها بوو وهك ئه و خه ونه ئه و خالى
 يه كدى برينه بيت. به رنامه كه له سه ر ئه وه بوو كه سالانى دوور و دريژى ژير
 ده ستى، هه ر شه ي هه ميشه يى دوژمن، واى كردوه ديلاواريه كان له ترس
 و له رزيكى هه ميشه ييدا بژين. ميوانى به رنامه كه كه نجىكى بۆينباخ پوښى
 چاويلكه داربوو، له و كه نجه خوښه وه اره تازانه ي كاريكيان به تيگه يشتنى
 خه لكه وه نييه. قسه كانى پرپوون له زاراوه ي سه خت و سه يري له بابته
 «ياده وه رى دهسته جه معى» «نه ستى نيشتيما نيمان» «ترسى ديلاواري»
 «به رزه منى شه يتانى» «حافيزه ي ره ش»... ئه وه ي منى له به رنامه كه دا
 ده ترسان، ئه وه نه بوو كه به رده وام قسه له سه ر ترسيك ده كرا كه ده روونى
 ديلاواريه كانى به تارمايى و جانه وه ر و خواستى تاريك پر كردوه ، به لكو
 ئه وه بوو كه جه نكي پاك كړنه وه ي خۆمان، جه نكي پاك ژبوونه وه ي ده روونى
 ديلاواريه كانى گرځېده دايه وه به شه ر و به رگري كړنه وه. «ته نيا شتيك ديلاوار
 به پاكى و نه مري به پليته وه شه ريكي بيوچانه دژ به دوژمنان». پروفيسوره
 كه نجه كه مان وايد هگوت.

له و هه فتانه دا سه ره تاكانى كوتانى ته پلى جه نك ده ستى پيكره. سرود

«دیلوار ئه‌ی سه‌رزه‌مینی شیران» به‌ ده‌نگی به‌رز و له‌ بڵندگۆی گه‌وره‌وه‌ له‌ هه‌موو جیگایه‌ک په‌خشه‌ده‌کرا. مامم له‌ شه‌قاویکی سه‌یر و کتوپردا بپاریدا که‌ پۆزانه‌ سێ جار سرودی «دیلوار ئه‌ی سه‌رزه‌مینی شیران» له‌ بیمارستانه‌که‌ماندا لێ بدریت، بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ تیمیکی کاره‌بایی تایبه‌ت هاتن و له‌ سێ جیگای بیمارستاندا بڵندگۆیان دامه‌زراند. هه‌ر له‌و کاته‌دا نیوه‌پۆیه‌ک مامم بانگیکردم و گووتی «ئه‌مڕۆ مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی دیت به‌ میوانیمان، من پێشنیاریکم داوه‌ته‌ یه‌که‌ جه‌نگاوه‌ره‌کانی دیلوار که‌ له‌ کاتی پێوستدا ئیمه‌ ئاماده‌ین هینزی کاریان بده‌ین، له‌و پێگایه‌وه‌ بیماره‌کانمان تو‌زیک له‌ ژووره‌کانی خۆیان دوورده‌که‌ونه‌وه‌ و که‌میک بای بالی خۆیان ده‌ده‌ن و سوودیک به‌ نیشتمانی‌ش ده‌گه‌ێن». مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی ئامۆزای حاکی عه‌سکه‌ری بوو، پیاویکی لووت زل و سمیل زل بوو، چاویلکه‌یه‌کی ره‌شی ده‌کرده‌ چاوی و به‌رده‌وام خۆی وه‌ک ژهنراڵیک نیشانددا که‌ خه‌ریکی ئاماده‌سازییه‌ بۆ جه‌نگێکی مه‌زن و گه‌ردونی. له‌ دوا‌ی جه‌نگی رزگاریی دیلواره‌وه‌ نه‌میستبوو پله‌داره‌ سه‌ربازییه‌کان پۆلیکی گرنگیان له‌ ژبانی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی دیلواردا هه‌بیت، هه‌ریمه‌که‌ ده‌یویست رو‌خساریکی مه‌ده‌نی بداته‌ خۆی، به‌لام ئیستا که‌ سه‌یری پووی پاسته‌قینه‌ی شته‌کانم ده‌کرد، هه‌ستمه‌کرد من و هاو‌لاتیانی دیکه‌ به‌رده‌وام به‌ هه‌له‌دابراوین. ماوه‌یه‌ک بوو، هه‌رچیم له‌ زاری ئه‌م و ئه‌و ده‌بیست، ده‌یگووت رو‌تبه‌داره‌کان له‌ ژێره‌وه‌ ده‌سه‌لاتیکی گه‌وره‌یان هه‌یه‌، پله‌کانی سوپا چکوله‌که‌مان زۆربه‌ی بۆ بنه‌ماله‌ ناودار و ده‌سه‌لاتداره‌کان بپا‌بوونه‌وه‌. مامه‌ سیام گووتی «بپیاره‌ زۆر شت له‌ دیلوار بگۆریت. هه‌فتانه‌ ئیمه‌ له‌ لیژنه‌ی ئیداره‌ی قه‌یرانه‌کان دووجار کۆده‌بینه‌وه‌، ئه‌وه‌ کارده‌کاته‌ سه‌ر ئیشه‌که‌مان لی‌ره‌ش، من له‌ سه‌به‌ینیوه‌ دکتۆر سه‌بری جاهدار، که‌ هاو‌پێه‌کی نزیکی خۆمه‌ ده‌که‌مه‌ جیگری یه‌که‌م. دکتۆر سه‌بری هاو‌پێی خۆمه‌ له‌ جه‌معیه‌تی ئه‌کا‌دیمیسته‌ غه‌مگینه‌کانی دیلوار. ده‌ سال

لە مەوبەر بەرپررسی بەشی پەرۆردە بوو لە زانکو، دوایی لە شەپنکا بە دەرئەفیز گۆپی سەرۆکی زانکۆی بریندارکرد و ناوچاوانیشی بە بۆکس شکاند، لەو کاتەوە بێئیشە، بەلام شارەزاییەکی زۆری لە پەرۆردەدا هەیە، یەکەمین مامۆستای پەرۆردە، خۆت دەزانیت ئیشی ئێمەش لێرە، هەر پەرۆردە، من لەمەولا زوو زوو دەپۆم و کاتێکی زۆرم دەوێت بۆ کۆبوونەوەکانی لیژنەی قەیرانەکان، تۆش کاری زۆرت دەبێت، تۆ تا دیت پۆلت لێرە گەورە دەبێت، دوینێ لەگەڵ جەنابی وەزیری تەندروستیدا قسەمکرد، لیستی ناوەکانمان بەسەرکردەوه که لێرە ئێشەدەکن... جەنابی یەک بە یەک دەیویست بزانیت کاری کارمەندان چییە. پیاویکی ئێشکەر و نەجیبە. کاتیک هاتە سەر ناوی تۆ، گووتم ئەمە تەسلییە بەخشە، ئیشی ئەوەیە دلی نەخۆشەکانمان دەداتەوه، تێیانگەینیت که ئێمە هەر سزادەر نین، بەلکو دلێش خۆش دەکەین و دلنەوايش دەبەخشین... وەزیر پۆستەکی تۆی زۆر بە دل بوو، زۆریش پێکەنی، گووتی خودا فرسەتی بدات، دەبێت چ پیاویکی ئارام و میهرەبان بیت».

بۆم گرنگ نەبوو وەزیر چۆن سەیری ئێشەکەیی من دەکات، بەلام هاتنی مەحمودی قەرەقازانی و ئەم دکتۆرە تازەیه نائاسوودەیان دەکردم. کاتیک ژەنرال مەحمود هات، دوو سەعات پیشتەر چاودێرەکان لە ژێر زەبری کوتەک و قامچیدا سەدان نەخۆشیان لە قاوشەکان دەرھێنا و لە حەوشی گەورەیی سەنتەرەکەدا پێزیانکردن. قەرەقازانی سەعات دووی پاشنیوە پۆ گەشت، هاوین خەریکبوو بەرەو کوتایی دەپۆی، بەلام هەوا هیشتا گەرم بوو. چاودێرەکان بۆ ئەوەی نەخۆشەکان بە پێکی و لە پیزدا رابگرن ئەوپەڕی زەبر و دلپەقییان بە خەرج دەدا. من و مامم و بەرپررسی بەشەکان که زۆریان زەلامی هەیکەلدار و زل بوون لە پێژیکدا وەستان و چاوەڕوانی ژەنرالمان کرد. هاتنی ژەنرال پۆژیکێ گرنگی ژێانی من بوو، نەمەدەزانی کەسیکی وا نەناس دەتوانیت پەوتی زیندە

من سهر له بهر بگۆڕیت، ژيانم به‌رهو لایه‌کی دی و به‌رهو شیوه‌یه‌کی نوێ ئاراسته‌بکات. ژهنرال ده‌موچاویکی گه‌مژانه‌ی هه‌بوو، زۆربه‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی ده‌توانن ژيانته‌ سهر له بهر تیکبده‌ن که‌سانیکن ده‌موچاویکی گه‌مژانه‌یان هه‌یه، تۆ له ناخی دلی خۆندا گالته‌یان پێده‌که‌یت، به‌ شایه‌نی کلکه‌ و لاقرتیان ده‌زانیت، که‌چی تۆی زانا خه‌به‌رت نییه‌ که‌ ئه‌و گه‌مژه‌یه، ئه‌م که‌نینداره‌ که‌ تۆ له پێشچاوی خۆت سووک و پرسیوا ده‌بیینیت، ده‌توانیت ژيانته‌ تووشی ئافه‌ت و ئاشووبی وابکات، تا ماویت نه‌چه‌یتوه‌ سهر باری سروشتی خۆی. من هه‌ر ژهنراڵم بیینی له‌ خۆم پرسی چۆن گه‌مژه‌کان و ئاسان به‌ پله‌وپایه‌یه‌ک ده‌گه‌ن که‌ هه‌یج کات زانا و دانا‌کان ده‌ستیان پێناگات. به‌رجه‌سته‌ترین نیشانه‌ی گه‌مژه‌یی ژهنرال ئه‌وه‌بوو که‌ ده‌یویست ساده‌ و خۆشه‌ویست و ئاسایی ده‌ربکه‌ویت، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ فیلمیکدا نمایشکات زه‌رده‌خه‌نه‌ی دابه‌شده‌کرد و میهره‌بانی ده‌به‌شییه‌وه‌. ژهنرال له‌ سه‌رچاوه‌یه‌کی زاناوه‌ زانیاریی ته‌واوی هه‌بوو که‌ نه‌خۆشه‌کانی ئیره‌ جوړه‌ مه‌خلوقاتیکه‌ی هه‌لواسراون، جه‌شنیکن له‌ به‌شه‌ر که‌ نه‌ ئه‌وه‌یه‌ نه‌خۆشبن و نه‌ ئه‌وه‌یه‌ ساغ، نه‌ ئه‌وه‌یه‌ دیل بن و نه‌ ئه‌وه‌یه‌ ئازاد، نه‌ ئه‌وه‌یه‌ کاری ئاسایی بکه‌ن و نه‌ ئه‌وه‌یه‌ ته‌واو بی که‌لکیش بن... دلنیا‌بوو ئیره‌ بیمارستانیکه‌ی ده‌روونی، شیتخانه‌، یان سه‌نته‌ری چاره‌سه‌ری نییه‌، به‌لکو مه‌خزه‌نیکه‌ی تایبه‌ته‌ به‌ جه‌سته‌ی ئاده‌می که‌ ده‌شیت ژهنرال سوودی لی بیینیت.

ژهنرال ته‌نیا بۆ سه‌یرکردن و هه‌لبژاردن هات‌بوو، خۆی وته‌یه‌کی کورتی پێشکه‌شکرد و باسی له‌وه‌کرد دیلاوار پنیوستی به‌ وزه‌ی هه‌مووان هه‌یه، گووتی پێشتر هه‌ندێ له‌ قوتابخانه‌ پێشه‌یه‌یه‌کان و زیندانه‌کان و گرتوخانه‌کانی پۆلیس گه‌راوه‌ ئه‌وسا هاتۆته‌ ئیره‌. قسه‌کانی ژهنرال وه‌ک قسه‌ی زۆربه‌ی سه‌رکرده‌ سه‌ربازییه‌کان گه‌وجه‌گۆیییه‌کی ته‌واو بوو، به‌س بوو مرقف گوێی لیگرتیت تا تیبگات ئه‌م جوړه‌ که‌سانه‌ گه‌ر وتاره‌کانیشیان بۆ بنوسنه‌وه‌،

هیشتا بە دروستی ناتوانن بە دەنگیکی روون بیخوینتەو. لە راستیدا ژەنرال مەحمود لەلایەن دەستەیهکی بالاترەووە هاتبوو کە ناوی دەستە ی بەلای ئامادەکاریی سەربازی بوو. ئیشی دەستە کە ئەو بوو زەمینەسازی بۆ ساتەکانی بەرگری و پەلامار لە هەر جەنگیدا بکات، هەلبەت دەستە کە چەندین سال بوو دامەزرابوو، بەلام لە هەموو ئەو سالاندا کاریکی وەهای نەکردبوو، بەلام ئیستا بنەمالە دەستدار و بەهێزەکان هەستیکی ناخۆشیان هەبوو کە شتەکان بەرەو دژواری دەروات، لە بەرئەوە خەریکی چالاککردن و بەهێزکردنی ئەو دەستە یە بوون.

ئەو پۆژە لە کاتی سەردانە کەدا هەموو وەک ئەوێ تییکی سەربازی بین، لە بەر قەرچەی هەتاودا وەستابووین، وەک پشکنینکی گشتی بکات، ژەنرال یەک بە یەک سەیریکردین، هەستەکرد ئاسوودەییەکی نەینی لە نیگایدایە، خۆشحال بوو کە پیاوانیکی بەهێز و گەنجی دەبینی، لە بازرگانیکی دەکرد کەوتیبێت بەسەر کالای باش و هەرزاند. هەندێ لە بیمارەکانمان نەیان دەتوانی ماوێهێکی زۆر لە ژێر خۆری نیووە پۆدا بمینتەو، بەلام ئیشی چاودیرەکان ئەو بوو، بێتەوێ گوتیبەنە بوونی ژەنرال، بە قامچی و کووتەکی سەر بزمازی، هەمووان بە پیوێ رابگرن. دوا ی پشکنینی ورد، ژەنرال فەرمانیدا بیمارەکان بگە پینەوێ ژوورەکانی خۆیان و خوشی لەگەل مامە سیام چوو بۆ کۆبوونەوێهێکی دوو قۆلی داخراو. دواتر مامە سیام بە منی گووت کە تەواوی کۆبوونەوێهێکی لەسەر ئەو بوو، لە پۆژانی داها تودا سەد کەس لە بەتواناترین و سەرەحالتین کەسانی بیمارستان، دەبیت بچین بۆ سەر سنوورەکانی باکوور، بۆ دامەزراندنی بنگەیهێکی سەربازی گەورە، چونکە گومانیکی زۆر هەیه دووبارە دوژمن لە سنوورەکانی باکووری پۆژەلاتەوێ پەلاماربەدات. من سەرسام بووم، بە دەنگیکی کەمیک بەرز گووتم «ئەوانە نەخۆشن، وەک ئەمانە تیک وان لە گردنی ئیمەدا، خەلکانین کە سوکاریان هەیه و دەبیت تا دەتوانین بە ساغ

و سه لاهه تی بیاندهینه وه دهست بنه ماله یان». مامم سه بیریکردم و شیوه ی
پیاویکی مه قانی له خۆی گرت و گووتی «تو راستده کهیت، من له گه لئدام
... من به جه نابی حاکمی عهسکه ریم گووت که من ناتوانم هیچ کهس
بی رهامه ندی خانه واده که ی بنیرم بۆ دهره وه ی دیلاوار. من پیمگووت
نه خیر ئیمه دکتورین، ئیره بیمارستانه، ئیمه هه روا ناتوانین خه لکی بدهینه
دهست سوپا. جه نابیان هاو رابوون له گه لمد، به لام ئهمه له حالیکدا ده بیت و
ده توانم جینه جینیکه م که خانه واده کان بین و بیمار هکانی خۆیان ببه نه وه بۆ
مال و جاریکی دی نه یانه ئینه وه. گهر بنه ماله کان بیانه ویت نه خوشه کانیان
لای ئیمه بن، ئهم جۆره کارانه به شیکن له به رنامه ی چاره سه ریمان... به لی
من ئهمه ناو ده نیم چاره سه ریی له رینگای ئیشه وه، له رینگای خزمه ته وه».

مامم باوه ری ته واوی هه بوو که تاکه رینگا بۆ چاره سه ریی نه خوشه کانمان
ئوه وه، ژیا نی نو ی بژین، بچه ژیر باری زهمه تی قورس. ده یگووت
«له گه ل شیتی ئاسایی و ستانداردا ده زانم چی بکه م، به لام له گه ل شیتی
دیلاواردا نازانم چی بکه م، باوه رم به وه نییه که سه ری که سیان له کاره با
بده م، بیانه ستم به ئامیری تیماترو نه که مه وه، یان تو په لیک پر فه نازین و
کویتاپین و کلۆزاپین بکه م به قورگیاندا، نا دیوانه کانی ئهم شاره پتر به
کوته ک، به ئیش، به ماندوو کردن چاکده بنه وه... ئه وه تاکه رینگایه».

هه ندی جار گومانده کرد مامه سیام دکتور بیت، یان هیچ زانستیکی له
خۆرئاوا خویند بیت ... ئه وه یه کیک بوو له و جارانه.

دوورکه و تنه و هم له ژيانی عیاده که سهخت بوو، شه و خه و دهکانی ئه و ی گهرچی له نوینی زور خوش و نه رمدا نه بوون، به لام دووریم له ئامیزی خیزان و له چاوی پر گومانی باوک و خوشک و براکانم ئاسووده ییه ک بوو به رته قای پادشاهی. چ شتیک له ژيانی گهنجیکی سه رنه که تووی که مدوو سه ختر نییه که چاوی بیدهنگی خیزان وهک مار هه میشه له دووی بیت، من له و کاتانه دا ئاماده بووم بچم بۆ دۆزهخ و نه گه ریمه وه بۆ مال ... مال، ئاه، مال ... ئه ی دۆزهخی سه رزه مین. کیشه ی گهره ی من ئه وه بوو مه خلوقیکی ته نیا و ژووره کی بووم، دانیشتنی نیو ژوورانم له گه شتی به هه شتیش پی خوشتر بوو. به دهگمه ن شه وان ده چوومه ده ری، راستی من نه مه خلوقی شه و بووم و نه مه خلوقی پوژ، هه ر دوو واده که وهکو یه ک بیزاریانده کردم. پوژ به پوناکییهکانی و شه و به تاریکییهکانی ئازاریان دهدام. هه وای ناو ژوور و پوناکی ئه و جیگایه ی که تئیدا ته نیا ده بووم، له هه ر هه و و پوژشنا ییه ک لام جوانتر بوون. بیزاریم له شه و و پوژ دهگه پایه وه بۆ بیزاریم له ئاده میزادهکانی ئه و دوو واده یه. له راستیدا من مال و جیگا و شوینم بۆ گرنگ نه بوو، نه ئه هلی دیکوری جوان بووم، نه له خوازیارانی ژيانی ئاسووده و جیخه و ی مه خمه لی. خوشترین جیگا لام هه میشه باوهشی ته نیایی بووه. له کوشکه پوخله که ی باوکمدا، ژووره که م له قاتی سه ره وه بوو، ژووریکی چه په ک و

تهنیا که تیندا له زههتیکى زۆرم له بێدهنگى و لاتهریکى دهبینى. له گهنجیهوه خوشک و براکانم به تهنایى و بێدهنگى من راهاتبوون، ههندى جار چهند مانگیک دهچوو بێشهوهى وشهیهک له گهل ههندیکیاندا بگۆرمهوه. شهوانیک که سهراى و خزمانى بنه مالهى زهرياواری له مالى ئيمه کۆدهبوونهوه و دهنگهدهنگ و هاواریان تا دوور دهچوو، من بۆشهوهى ههچ شتیک تهناییم نهشیونیت، ههر دوو گویچکهى خۆم به لۆکه دهناخنى. لهو شهوانه دا، باوکم جار جار دههاته ژوورهکهم و به داوایهکی تایبته بانگهێشتى خوارهوهى دهکردم. من تا بێرپى نهنوینم و وهک باوکم دهیکووت «سهروفسالى عهقل سووکیک» له خۆ نهگرم، به ناچارى بۆ وچانیکی کورت دهچوومه خوارى. ههر کات من دادهبهزیم، ههموو بهجۆریکی سهیر بێدهنگ دهبوون، خوشکهکانم و کچه مامهکانم و پورزاکانم، نیکیان پرپوو له تورپى و گالتهکردن، له کهینى شاردراره و بهزى گهندگۆ. بێدهنگیان پر له نیشانهى بێزارى و گالتهکردن بوو. من به ههمنى و پێزیکی درۆزنانهوه، بهجۆریک ههموو بزانه له ناوهوه ئاسووده نیم سلالم لى دهکردن، منیش بهشى ئهوه وریابووم به ههندى جولهى لێ و دهست و چاو، بێزارى و قێزى خۆم بۆ ههندیکیان نیشاندهم و به پرونى دهريخهم وهک گهوج و گێژ دهیانبینم. شتیک ههموو ههستیان پى دهکرد و دهیانبینى باوکم نهبيت، که هاتنه خوارهوهى من و دانیشتنى کورتم له ناو میوانهکاندا لهو توانچه دهپیاراست، کهس تۆمهتى ئهوهى بداته پال که یهکیک له کۆرهکانى شیت و ناتهواوه. زۆربهى خزمهکانمان له بنه مالهى زهرياواری دهیانزائى من شیت نیم، به تایبته کارکردنم له گهل مامه سیا، تۆمهتى شیتى و پهشیوى عهقلی لى دوورخستبوومهوه. به لام ههموو وهک «به دجنس» ناویان دهبردم. ههتا ناوى «رینواری به دجنس» جیگای ناوهکهى خۆمى گرتبووهوه. له راستیدا من به دجنس نهبووم، ئهسلان کارم به کارى که سهوه نهبوو، به لام تهنیا ئهوهى نه مهوێت لهوانى تر بچم بهس بوو له تایهفهى زهرياواریدا وهک

که سیکى نهخۆش و له شیکى دهرداوى سهیربکریتم. جارێکیان مامه سیام پێى گووتم «خزمانى خۆمان که یفیان به تۆ نایهت، تۆ نه که سیانت خۆشدهویت، نه رقت له که سیانه. له دیلاوار خه لکی پیویستیان به دۆست و دوژمنه... دوژمنیشیان له دۆست پێ باشتره، دوژمن بۆ زیان وهک ترش و خوی وه هایه بۆ ناو خواردن و بۆ سه ر سفره، توژیک رهنگ و بۆ ده دات بهم ژيانه بیفه ره. له شاریکی ناخۆشی وهک دیلاواردا که ئیمه ی داماو هیچ به زم و سه فایه کمان نییه، دوژمن سه رگه رمیه کی خۆشه، بۆیه خه لکی به پارینه وه «خودایه ده ی دوژمنیکی باش و لاوازم بۆ بنیره، له عه ییدا غه نی بیت، له نه نگیدا ساز بیت، له سووکیدا هاوتای نه بیت، تا منیش له م ژيانه پوچه دا سه رگه رمی و که یفیکم هه بیت». به لام که سیکى وهک تۆ که بیده نگ بیت و بچیت، نه دۆستی که س بیت و نه دوژمنی که س، به شه ری وا وهک ئافات وه هایه ... ده دات به زه وق و ئاره زووی خه لکدا». من سه باره ت به و قسانه شتیکی تایبه تم نه بوو. هه ندی جار ده مگووت «ده ی مامه گیان. من به وجۆره دروستبووم و ناتوانم خۆم بگۆرم».

مانه وه ی شه وانم له عیاده که بارى شانى زۆر سووککردبووم، راسته شه وان که ده خه وتم جیره جیره ی پانکه ی بنمیچه که زۆر ئازارى ده دام، هه ندی جار ده نگه ده نگى سه رخۆش و که پۆکه کانی شه و که به به رده م عیاده که دا تیده په رپین له خه وى ده کردم... به لام نزیکى سالیك بوو خه ونیکی وهام نه ده یینی ناره حه تم بکات. که که رامه وه مالى خۆمان ژيانم دووباره تیکچووه وه، خواستی دوورکه و تنه وه و هه له اتن که و ته وه سه رم، ئیستا جاریکی تر ئەم بیمارستانه ئومیدی ئه وه ی پێ به خشیمه وه بگه ریمه وه بۆ ژيانى جاراتم. هه ر هینده ی ژووره که م خۆشکرد و مۆبلی ته واوم خسته ناوی و دوو په تووم له خه زنه دارى بیمارستان سه ند، که و ته وه خولیاى ئه وه ی دیسان له مال هه لیم و شه وانى خۆم له م جیگایه دا به مه سه ر. دواى هه فته یه ک پوخته تم له مامه سیام خواست هه ندی شه و له ژووره که ی...

بیهیمه وه و له وی بخهوم. مام ئه مجاره خوشحال بوو، دهیزانی کارمه ندانی
ئه وی به خزمایه تی من و ئه و پیده زانی و شهوانه بوونی من له وی پیکی و
نهمیکی زۆرتر ده به خشیته بیمارستانه که.

ههفتهیه که دواى سهردانه کهى ژهنرال قهره قازانى، شه و من له ژووره کهى
خۆم له بیمارستان دانیشتیبووم، سهرگهرمی خویندنه وهى پۆژنامه کان بووم،
به لام له بهر شه که تی کار و مهراقى ئه و نه خوشانهى ده مبینین، بیهیز و
گهنهفته بووم. به دریزایى پۆژ، زیاد له جاریک چووبوومه لای وهستا
سه لاحه دین و له ته میخانه کهى ئه و بیمار و بریندارم ده رهیتا بوو، به فرمیسک
و تکا گونا هه کانم له بهردهمدا شتیبوون، گریابووم بۆیان و داواى به خشین و
لیبوردم لى کردبوون. ئه و شه وه هیند به پۆژ گریابووم، هه ر زوو سهرم
له سهر میزی کاره کهم دانا و خهوم پیا کهوت. شه و درهنگ نزیکى کاتزمیری
دوو، له سهر دهنگى زهنگى ته له فونه که به ئاگاهاتم. هه ستمکرد زهنگه که چه ند
جاریک لییداوه و ئینجا منى به خه بهر هیناوه. گیز و نیوه کویر ته له فونه کهم
هه لگرت و به دهنگیکى خه والو گووتم «ئهلۆۆ». هه مان دهنگى جارى
پیشوو، ئه و دهنگى که ماوهیه که له وه و پیش زهنگیدا، له وسهرى خه ته وه
وه لامیدامه وه و پرسى «ئایا له گهل کاک پینوارى زه ریاواریدا قسه ده کهم؟»
ئه مجاره دهنگى هیمن و دلنیا تر بوو. به سهرسامى و بیزاریه وه گووتم
«ده زانى سه عات چه نده؟ به لى من پینوارى زه ریاواریم، به لام کاتت
نه دۆزیوه ته وه بۆ ته له فون ئیستا نه بیست ... کاکه گیان کهى ئیستا کاتى
ته له فونه». ئه و گووتى «من یا وه ره کهى دکتور حسامه دینم، ببوره، گه ر شه و
نه بیست و کات درهنگ نه بیست و دلنیا نه بم کهس نایببستیت ناتوانم ته له فونبکه م.
ئیشیکى گرنگم به تۆ هیه. ده بیست بتیینم». زۆر خهوم ده هات، من له و
خه خوشانه بووم که سه عاتیک خه وى قولم له بینینى سه د موعجیزه لا
گرنگتر بوو. که کابرا وای گووت، من به جۆریک ناحال و خه و گیربووم،
ده بوو ئیستیک بکه م و که میک بیربکه مه وه تا دکتور حسامه دینم بیته وه یاد.

بە بێزارییەوه گووتم «باشە بە سەر چاو، تۆ بۆرای منیت، دەتوانم ببتینم، بەلام سبەئ تەلەفونیکم بۆ بکەرەوه، ئیستا شەو زۆر درەنگە و من لە جینگایەکی وەها نیم بتوانم بەم شەو هیچت بۆ بکەم ... ئاخر مال خراپ کەئ ئیستا وەختی یەکتەر بیننە، تۆ ھۆشت بە خۆتەوہیە، دەزانیت سەعات چەندە؟». کابرا گووتی «دەیت ئەمشەو ببتینم. گەر دەتەویت یارمەتیم بدەیت، با ئەمشەو ببتینم، ئیستا بکەوہ پێ». داوایەکی نابەجێ و سەیر بوو، بەلام ھەستیکی کتوپڕم لا دروستبوو گەر نەچم دواتر زۆر پەشیمان دەبمەوہ. لە کابرام پرسی «عەزیزم، تۆ دەزانیت من لە کویم، دەزانیت دەلییت چی، ئەسلەن من نازانم تۆ چۆن ئەم ژمارەیی منت دەستکەوتووە، ئاخر ھێشتا ئەم ژمارەییەم نەداوەتە باوکیشم؟». کابرا بە دلنایییەوہ گووتی «بەئێ دەزانم، تۆ لە زیندانە کۆنەکەئ مالی شوکور ئاغايت. لە سەنتەرە تازەکەیت، گەر بێتە دەرئ و پینچ سەد مەتریک تا سەری شەقامی حاجی عینایەت بێتە خوارئ، نیوسەعاتی تر ئوتومبیلیکی سبێ کۆن دیت بەدواتا». لەشم زۆر قورس بوو، تەمبەلییەکی زۆر دایگرتبووم، نەمدەزانئ چی بلیم و چی بکەم، ھەستەدەکرد گەر دەرچەم لەشم نایکات، بەلام دلنایابووم شتیکی گرنگ لە پشت ئەم تەلەفونەوہیە. لە ناکاو ھەستیکی سەیرم تێھات کە دەیت دەم و دەست بڕۆم ... ھەر کونجکۆلی ئەوہی کە بەم شەوہ درەنگە چیرۆکیک ھەبە چاوہروانی من دەکات، وای لێدەکردم دەست و برد دەرچم و شەو بە دەمەوہ بگرم. دەنگیکی بەھیز لە ناوہوہ پێمی دەگووت «لەو پۆژوہی میرئەودال لە عیادەکەئ مامەت دەرکەوتوہ، تۆ چاوہروانی ئەم تەلەفونەئ». ئەو ھەستە لە چییەوہ ھاتبوو ... ھۆکاری چی بوو؟ نەمدەزانئ.

کاتژمێر دوو و نیوی شەو، لە شەقامی حاجی عینایەت سوار ئوتومبیلیکی سبێ بووم و بێئەوہی بزائم شۆفیرەکەئ بۆ کویم دەبات، خۆم دایە دەست غەریبەیک تا بە شەقامە تاریکەکانی دیلاواردا بەرەو جینگایەکی نادیار، بە خیراییەکی شیتانە بمفرێتیت.

هه‌ندی چیرۆک هه‌ن، بئ هیچ هۆیه‌کی تایبه‌تی ئازارت ده‌ده‌ن، هه‌ستده‌که‌یت تو‌ئهم چیرۆکه‌ ده‌زانیت، به‌لام به‌ زۆر له‌ یادی خۆت بردۆته‌وه‌. واده‌زانی ئهم حیکایه‌تخوانه‌ی به‌رده‌مت، که‌سیکی مه‌کریازه‌ و به‌ نیازیکی ناپاک ئهو چیرۆکه‌ت بیرده‌خاته‌وه‌ که‌ تو‌ ده‌ته‌ویت له‌ بیریکه‌یت. پرۆفیسۆر به‌هنام به‌ مه‌کریکه‌وه‌ گووتی «به‌لئ... به‌لئ... تیده‌گه‌م... حه‌قی خۆته‌ ماندوو‌بیت، ئهو جۆره‌ چیرۆکانه‌ زۆر ئازارده‌رن که‌ یه‌که‌م جار له‌ خه‌یالدا‌ن و دواتر ده‌بنه‌ حه‌قیقه‌ت. به‌لام هه‌موو کاره‌ساتی دنیا به‌و جۆره‌یه‌، سه‌ره‌تا له‌ خه‌یالدا‌یه‌ و دواتر ده‌بیته‌ حه‌قیقه‌ت».

وه‌ک ئه‌وه‌ بوو بزانیته‌، من چی له‌ خه‌یالمدا‌یه‌.

ئهو دوا نیوه‌پۆیه‌ له‌ نوسینگه‌که‌ی پرۆفیسۆر به‌ ته‌نیا و به‌ له‌زه‌تیکی زۆره‌وه‌ نانم خوارد، له‌ پۆزانی دیکه‌ برسیتربووم، شیوه‌ی نانخواردنه‌که‌م په‌له‌ و نه‌وسنانه‌ بوو، زوو زوو سه‌رم به‌رزده‌کرده‌وه‌ نه‌با که‌سیک بمبینیت، نه‌مده‌ویست که‌س له‌و چلیسییه‌ کتوپه‌رده‌ ته‌ماشامبکات. دلم ترسیکی تێدا‌بوو ده‌مویست خواردن دا‌یی‌وشیت و بیرم به‌ریته‌وه‌. دوا‌جار که‌ تیربووم، هه‌ستمکرد زۆر تیربووم. هه‌ستمکرد به‌ جۆریکی قیزه‌ون تیربووم، به‌ شیوه‌یه‌ک رقم له‌ خۆم بوو. که‌ پرۆفیسۆر گه‌رایه‌وه‌ سه‌یری چاوی کردم

و تیکه‌یشت من بۆ شتیک ده‌گه‌ریم دوودلی و نا‌ئارامی خۆمی پێ داپۆشم. فه‌رمانی به‌ به‌رده‌سته‌کانی دا، پاشماوه‌ی خواردنه‌که‌م کۆبکه‌نه‌وه. دلنیا‌بووم نایه‌ویت کاتینکی زۆر به‌ فێرۆبدات، یه‌کسه‌ر ده‌ستی خسته‌ سه‌رشانم و گووتی «ه‌یوادارم دانیال نه‌تترسی‌نیت، دوا‌جار ئه‌ویش ه‌ر چیرۆکینکه‌ کتیب‌خانه‌که‌م پ‌ره‌ له‌ ه‌زاران چیرۆک. من وه‌ک می‌ژوونوس فێربووم چیرۆک و حه‌قیقه‌ت تیکه‌لب‌که‌م، ئه‌وه‌ نه‌خۆشی کوشنده‌ی می‌ژوونوسانه‌، شیرپه‌نج‌ه‌ی ئه‌وانه‌، به‌رده‌وام چیرۆک و حه‌قیقه‌ت تیکه‌لده‌که‌ن. تۆ ده‌توانیت وانه‌بیت... به‌لام ئه‌وه‌ به‌و مانایه‌ نییه‌ که‌ که‌سایه‌تی دانیال بوونی نه‌بووه، مرۆف مه‌خلوقینکی زیره‌ک نییه‌، گه‌ر حه‌قیقه‌ت نه‌بینیت ناتوانیت ئه‌فسانه‌ش دروستبکات». ئه‌مجاره‌ زۆر به‌ ده‌نگی به‌رز پێکه‌نی، من خۆم که‌سینکی دوودل و به‌د گومان بووم، له‌ دۆخینکی رۆحی نا‌ئارامیشدا بووم، پێکه‌نینه‌که‌ی ئازاریدام. خۆی زوو هه‌ستی پێکرد و گووتی «سه‌یرکه‌ با راستیه‌کت پێلیم، من له‌و با‌وه‌رهدام خه‌لک له‌ دی‌لا‌وار پێش هاتنی دانیالیش ه‌ر خه‌ونیان بینیوه‌، به‌لام سه‌دان سال چا‌وه‌پوانی دانیالیا‌ن کردوه‌ تا بیت و بلیت ئێوه‌ خه‌ون ده‌بینن. ولاتی ئێمه‌ به‌و جۆره‌یه‌، خه‌لک شته‌ هه‌ره‌ ساده‌کانی به‌ر لووتی خۆیا‌ن نابینن، سه‌دان سال ده‌چه‌وسینه‌وه‌، که‌چی دوا‌جار ده‌بیت یه‌کێک بیت پێیا‌ن بلیت ئێوه‌ ده‌چه‌وسینه‌وه‌، گه‌ر خودا له‌ کتیب‌یکدا بی‌گوتبا‌یه‌ خه‌ون بۆ هه‌تا‌ه‌تایه‌ قه‌ده‌غه‌یه‌، ئیستا ه‌یچ مرۆف‌یکت نه‌ده‌بینی دان به‌وه‌دا بنیت که‌ خه‌ون ده‌بینیت».

له‌ جینگای خۆی پ‌الیدی‌ه‌وه‌، جه‌ختینکی سه‌یری تێدا‌بوو ئه‌و چیرۆکه‌ بۆ من بگێرێته‌وه‌.

«دانیال که‌سینکه‌ به‌رگه‌ی درۆکه‌ی نه‌گرتووه‌، له‌ کتیبی دانیالدا هاتووه‌ «قه‌سابی راسته‌قینه‌، ئه‌و قه‌سابه‌ نییه‌ که‌ له‌ بازا‌ردا گوشت ده‌فرو‌شیت، ئه‌وه‌ نییه‌ له‌ مه‌یدانی شه‌ردا خه‌لک سه‌رده‌بریت، ئه‌وه‌ نییه‌ له‌ زیندانه‌کاندا

سهری تاوانباران ده‌پرینیت، به‌لکو ئه‌وه‌یه له خه‌ونه‌کانتدا ده‌ییینیت و ته‌نیا بۆ تۆ چه‌قوی هه‌لگرتوه». به‌لێ، له ناکاو خه‌لکی دیلاوار ئه‌و راستیه‌یه ده‌دۆزنه‌وه که ده‌ییت له خۆیان بترسن، ده‌ییت له جانه‌وه‌ره‌کانی ناخیان بسله‌مینه‌وه، بۆ یه‌که‌م جار ده‌روونی خۆیان دۆزیوه‌ته‌وه، زانیویه‌ چ توفان و ترس و خوینیک له ناویدا خه‌وتوه. به‌لام چ هیزیک، چ که‌سیک، چ میلله‌تیک هه‌یه باوه‌ربکات که ناخی پهره له تاریکی؟ نا هه‌چ که‌س ئاماده نییه به‌جێته ژێر باری حه‌قیقه‌تی وه‌ها، هه‌موو ئه‌وانه ئاماده‌ن سه‌دان سال شه‌ربه‌که‌ن، کاولکاریکه‌ن، به‌لام بۆ کورته ساتیکیش چیه‌یه باوه‌رینه‌که‌ن که کوشتی وه‌هم و ترس و دله‌پاوکیکانی خۆیان. دانیال ئه‌و ئاوینه‌یه‌یه که به‌هه‌موو شاریک، به‌هه‌موو جینگایه‌کی ئهم دونیایه ده‌لیت، سه‌ره‌تا جانه‌وه‌ره‌کان له ده‌ره‌وه‌ نین، به‌لکو لێره‌دان، له دلی خۆماندان، له هه‌سته و روژاو و ترساوه‌کانماندان. «شه‌یتان بوونی نه‌بوو، پاوچییه‌کان به‌ر له‌وه‌ی به‌چن بۆ پاوشار دروستیانکرد» دانیال وایگووتوه. واته شه‌یتان زاده‌ی تینیویتی مرو‌فه بۆ کوشتن و پاوکردن و له‌تکردنی گوشتی ئه‌وانی تر. دانیال نویسیویتی «باشترین پێگا بۆ ئاسووده‌کردن و تێرکردنی شه‌یتانه‌کی ناخ، ئه‌وه‌یه پراوی شه‌یتانیکی تر بکه‌یت، شه‌یتان هه‌زی له هه‌چ شتیک نییه، پراوی خۆی نه‌ییت».

حیکایه‌ته‌که ده‌لیت، کاتیک خه‌ونه‌که‌ی دانیال بلوده‌یته‌وه، ئێواره‌یه‌ک سه‌دان که‌سی تو‌په له به‌رده‌م زیندانی که‌وره‌دا کۆده‌بنه‌وه و هه‌را و زه‌نای که‌وره سازده‌که‌ن، ده‌یانه‌ویت ناگر له زیندان به‌رده‌ن، داواده‌که‌ن دانیال بدریته ده‌ستیان و بیسووتین، واده‌زانن به‌وه پزگاریان ده‌ییت. زۆربه‌ی خه‌لک ئه‌وه ده‌چێته می‌شکیانه‌وه که دانیال جادوبازیکی که‌وره‌یه، واده‌زانن هه‌ر خه‌ونیک ئه‌وان ده‌ییین، هه‌ر وه‌سوه‌سه‌یه‌ک چۆته دلی ئه‌وان، هیزیکی به‌د که له دانیاله‌وه هاتوه دروستیکردوه. خۆی به‌ پراوی خه‌لکدا هاوارده‌کات «گرمه‌ی هه‌وره‌کانی سهری من، له‌گه‌ل گرمه‌ی

هه‌وره‌کانی سه‌ری ئێوه‌دا یه‌کیکه‌، هاواری من، نیشانه‌ی ترسه‌کانی ئێوه‌یه‌». خۆی له‌ کتێبه‌که‌دا نووسیویتی «من ترسم دروست نه‌کردوه‌، من ته‌نیا دۆزیومه‌ته‌وه‌». له‌وه‌دا له‌سه‌ر هه‌ق بووه‌. دیلاوار به‌ درێژایی سه‌دان سال وه‌ک شارێکی خوشبه‌خت و هه‌یمن به‌ ده‌وری زیندانه‌کاندا دامه‌زراوه‌، مرۆف له‌ بیرى چۆته‌وه‌ که ئیره به‌هه‌شت نییه‌، به‌لکو شارى دیله‌ بێخه‌ونه‌کانه‌. به‌لام خه‌لکی ناتوانن ژيانى خۆیان بگۆرن، له‌ به‌رئه‌وه‌ به‌رده‌وام بۆ گوناهاىریک ده‌گه‌ڕێن، بۆ دوژمنیک ده‌گه‌ڕێن ئه‌و ئیفلجی و ترسه‌ی خۆیان له‌ بیربیاته‌وه‌. من میژووم خۆیندۆته‌وه‌، بیرت نه‌چیت من پرۆفیسۆری میژووی دیلاوار نیم، پرۆفیسۆری میژووم، میژوو به‌ گشتی. سه‌ره‌تا گوناهاىر دروستکراوه‌ و دواتر گوناهاىر گه‌ر ئه‌و راستیه‌ نه‌زانین هه‌یچ شتی که‌ له‌ میژووی مرۆف تیناگه‌ین. دیلاوار خاکی هه‌زار زیندان، تا ئه‌و کات گوناهاىری گه‌وره‌ی خۆی نه‌بوو، دیله‌کانی زۆربه‌یان میوان بوون و له‌ جینگای تروه‌ هاتوون. تا ئه‌و کاته‌ که‌سیک نه‌بووه‌ هه‌مووان پێکه‌وه‌ نه‌فره‌تی لێ بکه‌ن. هه‌موو شاریک، هه‌ر چه‌ند سال جاریک پتووستی به‌ که‌سانیک هه‌یه‌ نه‌فره‌تیان لێ بکات، تا بتوانیت بژی ... نه‌فره‌ت خوانی مرۆفه‌کانه‌، له‌ دیلاوار، خه‌لکی ته‌نیا و ته‌نیا له‌سه‌ر سوڤره‌ی نه‌فره‌ت ده‌توانن کوبینه‌وه‌».

پرۆفیسۆر بیده‌نگی و گوینگرته‌ی منی به‌کارده‌هێنا تا خیراته‌ر و ڤووتتر قسه‌بکات، له‌و که‌سانه‌بوو گه‌ر قسه‌ی پێ نه‌بێت خۆی وه‌لامی هه‌موو پرسیاریکت ده‌داته‌وه‌.

«کتێبی دانیال، ئه‌و کتێبه‌ی تۆ گرته‌ به‌ ده‌سته‌وه‌، به‌لگه‌یه‌کی میژوویه‌، کتێبیک نییه‌ مرۆف لێی بترسیت. هه‌موو ئه‌وانه‌ی ئه‌و کتێبه‌ ده‌گرن به‌ ده‌سته‌وه‌ ترسیک دایانده‌گریت. ئه‌م کتێبه‌ دوژمنی زۆره‌، زۆر ده‌ست ده‌یانه‌وی‌ت بیسووتیتن. هه‌ر شاریک بۆ نه‌فره‌ت بگه‌ڕیت خه‌ونه‌کانی

پرده‌بیت له تارمایی ترسناک. خوی ده‌لَیت «پوژیک دیت شاره‌کان پرده‌بن له نه‌فرهت، ئەم شار ده‌بیته دوژمنی ئەوێتر، ئەم نیشتمان به نیاری ئەوێتر، ئینسانەکان ده‌سته ده‌سته و تاقم تاقم دابه‌شده‌بن، جگه له چه‌قو زمانیکی تر قسه‌ناکات، جگه له خوین په‌نگیکی تر نامینیت، جگه له ئاگری شالاو، ئاگریکی تر له‌سه‌ر زه‌وی ناگریته‌وه.» دانیال زانیویتی که دیلاوار بۆ گونا‌ه‌بار ده‌گه‌ریت، خه‌لکانی ترساو هه‌موو بۆ گونا‌ه‌بار ده‌گه‌رین. تا ترس گه‌وره‌تر بیت مرو‌فه‌کان د‌پ‌تر و خوین‌پ‌ژ‌تر ده‌بن. بزانه ئه‌و که‌سانه‌ی ده‌ب‌نه تو‌ق‌ینه‌ر و دروستکه‌ری ترس، له ناخی خۆیاندا له هه‌ر بوونه‌وه‌ریک ترساوترن. له می‌ژوودا هه‌ر که‌س کوشتاری گه‌وره‌ی گر‌د‌ب‌یت، بۆ‌ئه‌وه بو‌وه به‌سه‌ر ترسه‌کانی خۆیدا سه‌ربه‌که‌و‌یت. خوین‌پ‌ژ‌یک نیه له می‌ژوودا ترسنۆک نه‌بو‌و‌یت، هه‌موو خوین‌پ‌ژ‌ه‌کان ترسنۆکن. هه‌ر شاریکیش تووشی ده‌ردی نه‌فرهت و کینه بوو، پ‌ش‌تر به ترس و هه‌راسی گه‌وره‌دا پ‌و‌ش‌ت‌وو‌ه. بیرت نه‌چ‌یت، رق دایکی هه‌موو به‌لا‌کانه، ئەوانه‌ی له دیلاوار خه‌ونیان ده‌بینی، خه‌وب‌ین نه‌بو‌ون، به‌ل‌کو بۆ به‌هانه‌یه‌ک ده‌گه‌ران کینه و تو‌په‌یی خۆیان به‌ی‌ننه‌ ده‌ری، بۆ هۆیه‌ک ده‌گه‌ران یه‌کیک به‌مایه‌ی ترس و بیماری و به‌ده‌ختی خۆیان بزانه‌ن و جانه‌وه‌ره‌که‌ی ناخیانی بۆ له‌خه‌و هه‌ست‌ین ... دانیال دل‌ن‌یا‌یه که حاکمه‌کانی دیلاوار ده‌یانه‌و‌یت ب‌یکه‌ن به‌قوربانی ترسه‌کانی خۆیان، ده‌زانی‌ت فه‌رماندارانی دیلاوار پ‌لانی ئەوه‌یان هه‌یه راده‌ستی خه‌لکانی تو‌په‌ی بکه‌ن، که‌سانیک ده‌یانه‌و‌یت به‌گور‌پ‌نی دانیال بۆ شه‌یتان، خۆیان له به‌رده‌م شه‌یتانه‌که‌ی ناخی خۆیاندا پاک‌به‌نه‌وه. مرو‌ف بۆ‌ئه‌وه‌ی شه‌یتانه‌که‌ی خوی تیربکات، ده‌ب‌یت شه‌یتانیکی تر دروستبکات و بی‌سووت‌ین‌یت. خوی له جیگایه‌کدا به‌خه‌ل‌کی ئەو زه‌مانی دیلاواری گووت‌وو «شه‌یتانی راسه‌قه‌ینه، ته‌ن‌یا به‌خواردنی گ‌وش‌تی شه‌یتانیکی ده‌ست‌کرد تیرده‌ب‌یت». به‌ل‌ی، ئیستاش به‌هه‌مان شی‌وه‌یه، تا من تو نه‌که‌م به‌شه‌یتان ناتوانم گ‌وش‌ت بخۆم و بتسووت‌نم.

شەویەک بە پێچهوانەی هەموو چاوەروانییەکانەوە دانیاڵ لە زیندان هەلدی. ئەو یەکەمجار دەبێت لە میژووی دیلاواردا زیندانێک هەلبێت. هەلھاتنی دانیاڵ شیرازەی ژیان لە دیلاوار تێکەدات، شارەکە دەکەوێتە ترسیکی گەرەو، لە ماوەی دوو هەفتەدا پتر لەسەد کەس بە تۆمەتی ئەوێ لە دانیاڵ دەچن لە شوینی جیاواز جیاوازدا و بەشیوەی درێزە سەریان دەپەرێنێت و لاشەکانیان دەسووتێنێت. لەگەڵ دانیاڵدا میژووی قەسابخانەکان دەست پێدەکات. لەو سەرەدەدا یەکەمین کۆمەڵەی نەینی دروستدەبێت، کە ئیشیان پزگارکردنی مۆفەکانە، هەندێک دەلێن کتیی دانیاڵ لە کاری ئەو کۆمەڵەیە. دانیاڵ دلنیاووە قەسابەکان لە خۆهەستان، سەرپرەکان بەزەبیان بە هیچدا نایەتەو، پێنمایی لایەنگرانی دەکات یەکتەری بپاریزن، حەشارگە دروستبکەن، وە هیچ کات نەچن بۆ هیچ جەنگێک. دواي ئەو بە ماوەیەک دیلاوار دەچێتە جەنگێکی مەزەبییەو نزیکێ سەد سال دەخایەنێت. لەو سەرەدەماندا دانیاڵییەکان، ئەوانەی ئیشیان پشکنینی ریشەکانی خراپە و توندوتیژی ناو مۆف بوو، وەک خائین، خەیاڵاتی، بێپرەوا سەیرکراون. لەسەرەدەمێکدا دانیاڵییەکان لە ناو دەچن، یەکە یەکە هەموو دەکوژرێن، بەلام خواستی ئەوێ مۆف بە دواي ریشەکانی درێزەیی و بێرەحمی ئێساندا بگەرێت، هەمیشە لای کەمایەتیەک دەمینێتەو.

«تۆ من وەک دوژمن دەبینیت و من تۆ وەک دوژمن دەبینم ... تۆ من وەک جەلاد دەبینیت و من تۆ وەک جەلاد دەبینم ... پۆزێک شەریک لەسەر زەمین ڕوودەدات کە هەموومان تێیدا جەلادین و بێ گوناھی تێدا نییە». ئەو سەرەتای ئەم میژووەی ئەمۆیە، سەرەتای ئەو خەونە یەکە دیلاوار دەبینیت. سەیرکە پێنوار... کتیی دانیاڵ دەلیت؛ خەلک بۆ ئەوێ بێن بە درێزە، پێوستان بە هیچ بەهانیەک نییە، بەهانیەکان دواتر

دروسته‌دین، ئینسان دواى کینه، دواى رق، به‌هانه‌کانى خۆى ده‌تاشیت. دینه‌کان، نه‌ته‌وه‌کان، مه‌زه‌به‌کان به‌هانه‌ن بۆ نه‌فره‌ت و کینه‌یه‌ک که پێشتریش له‌ مرۆڤدا هه‌بووه. مرۆڤ به‌ر له‌وه‌ى خودا بناسیت، به‌ر له‌وه‌ى زمان فیربیت، به‌ر له‌وه‌ى بزانیته‌ سهر به‌ چ نه‌ته‌وه‌یه‌که، کینه و نه‌فره‌تیکی گه‌وره‌ى تیدا بووه. رقی مرۆڤ له‌ مرۆڤ ئه‌زه‌لییه، له‌ پێش دروستبوونی شارستانییه‌ته‌وه‌یه، هه‌یزیکه به‌ یه‌ک شتیه‌ بوونی هه‌یه و درێژه‌ی هه‌یه و به‌رده‌وامه، هه‌ندى جار که‌مه‌کات و هه‌ندى جار به‌هه‌یز ده‌بیت. له‌ هه‌ندى جیگا‌دا خاوده‌بیت‌وه و له‌ هه‌ندى قوناغی تر‌دا گر‌ده‌ستینیت. ئایا مرۆڤ هه‌چ کات له‌ ده‌ست ئه‌و رقه‌ى ناو ناخى خۆى پر‌زگاری ده‌بیت؟ نازانم. په‌نگه‌ تۆ و مامه‌ سیات باشت‌ر بزانی، ئیشی ئیوه‌ له‌سه‌ر جیهانی ده‌روونه و ئیشی من له‌سه‌ر رووداو و به‌لگه‌یه. به‌لام من دل‌نیام هه‌رچیه‌ک بکه‌ین و چه‌ند هه‌ول‌ده‌ین، چه‌ند پاک بین و چه‌ند به‌مانه‌وێت خۆمان وه‌ک مرۆڤى بێ کینه ده‌ربخه‌ین هه‌میشه‌ که‌سیک و شتیک هه‌یه که‌ بێ هۆیه‌کی مه‌نتیقى ده‌مانه‌وێت له‌ ناوی به‌رین... هه‌میشه‌ دو‌ژمنیک هه‌یه ده‌مانه‌وێت له‌توپه‌تیبکه‌ین. من ئه‌م مۆزه‌خانه‌یه‌م بۆئه‌وه‌ دروستکرد تا خۆم به‌ سه‌رده‌مه‌ کۆنه‌کانه‌وه‌ سه‌رقالبکه‌م، به‌لام هه‌شتا پر‌م له‌ کینه‌ى گه‌مژانه... به‌لى، کى هه‌یه پر نه‌بیت له‌ کینه‌ى وه‌ها. هه‌چ که‌س. له‌م سه‌ر ئه‌ستیره‌یه هه‌چ مرۆڤیک نییه پر نه‌بیت له‌ کینه.

دانیال که له‌ زیندان هه‌لدیت ئیتر بێ ئه‌سه‌ر و نه‌ده‌بیت و هه‌چ که‌س نازانیت چی به‌سه‌ردیت... ئاخۆ له‌ دانیالکو‌ژییه‌که‌دا به‌رگه‌وتووه، ئایا هه‌له‌اتووه، له‌ به‌رگی که‌سیکی تر‌دا خۆى گۆپیوه و هه‌ر لیره‌ ژیاوه؟ که‌س نازانیت. به‌لام به‌ش به‌ش کتیییکی نه‌ینی لیره‌ و له‌وى بلاوده‌بیت‌وه به‌ ناوی کتیبی دانیاله‌وه. کتیه‌که، کتیییک نییه‌ بپروایه‌کی تیدا بیت، ئیمانیک، یان مه‌زه‌به‌یک، به‌لکو‌ سپاره‌ی په‌وینه‌وه‌ی وه‌مه‌ ... له‌و سه‌رده‌مه‌وه تا که‌ شتییکی سه‌یر که‌ هه‌میشه‌ دو‌باره‌ده‌بیت‌وه ئه‌وه‌یه، هه‌ر کاتیک

شه پرانگیزی زور ده بێت، جهنگ نزیکه ده بێته وه، مروقه کان ده که ونه که پران به دواي دوژمندا، ئیتر هه وره کان ده که پینه وه و ده سته ده که ن به بارین.. هه وره کان ده که ونه وه که شت له سه ری ئیمه دا، له سه ری نه وانه دا که هه ست به نزیک بوونه وه ی کاره سات ده که ن».

که میک وه ستاو و سه یریکی منی کرد و گووتی «تو بۆچی هاتوویت؟ هه موو شتیکی ئاشکرایه. نه وه ی نه مێو تیا ده ژین، سه ره تای کاره ساته کانه.. تو نابیینیت؟».

من له ویدا هه لمکووتایه ناو قسه کانی و گووتم «تو ده لیتیت نه و که سه ی له خه ونه که ی ئیستادا ده رده که ویت هه ر خودی دانیاله.. هه ر نه وه که راوه ته وه؟»

پروفیسۆر که میک سه رسام و ترساو سه یری کردم، پیده چوو پرسیاره که م شله ژانده بیتی، گووتی «نه وه ی له خه ونه که ی ئیستادا ده رده که ویت جه لاد نییه، به لکو له هاتنی جه لاد ئاگادارمانده کاته وه. به دریزایی میژوو، خه لکی درهنگ له و په یامانه تیده گه ن. هه ر که سه و جه لادی خوی ده بینیت، تا که سه نه بێته جه لاد. به لام ئاره زووی کوشتن له مروقه دا له هه ر ئاگاداری و په یام و پیغه مبه ریک که وره تره. له هه ندیک سه ره ده دا مروقه هه موو هیژی خه یال و عه قلی ده خاته خزمه ت ئاره زووی کوشته وه، هه ر پیغه مبه ریکیش بێت و ئاگادارمان بکاته وه، په یامه که ی ده بێته وه به چه ق و دووباره ده چه قیته وه گوشتی ئیمه. دانیال هه کیمیکی ئاسایی بووه، زانیویتی سه ری ده په رینن، ده یسووتینن، لاشه که ی به زه ویدا راده کیشن، نه له به ره وه ی شه یتانه یان گوناهیکی کردوه، به لکو له به ره وه ی نه وانی تر به وه ئاسووده ده بن. «نه ی نه و که سه ی ده مکوژیت، تو بۆ وا ئاسووده یت؟» نه وه پرسیارای یه که می دانیاله، پرسیاریک که من تا ئیستا وه لامه که یم چنگ نه که وتووه». که میک وه ستاو و نیگای به ره و جیگایه کی نادیار له بالا دا

بهرز کرده و گووتی «بهلام هه ورهکان شتیکی ترن، هه ورهکان چهند ساله له گه لماندان، یان هیچ نه بیته له گه ل مندان، هه ورهکان شتیکی ترن». ئینجا دهنگی زۆر نزم کردوه، هیند نزم منیش به ئاستهم گویم لئ بوو «ئهوان له تاریکییه وه دین، تاریکییه که که من بۆم دهستیشان ناکریت. پینش هه موو کاره ساتیکی گه وره هه ورهکان ده گه پینه وه... کاره سات قه دهر نییه، له غه ییه وه دانابه زیت. ئینسان ده بیینیت، دروستیده کات، به شداری تیدا دهکات. هه ورهکان نیشانه ی ههستی ناوه وه مانه، نیشانه ی ئه وه یه ... ئیستا چهند ههفته یه له سه ری مندا دهستیان کردوه به بارین».

من به دوودلییه وه پرسیم «چۆن له سه ری تو دا دهبارین؟ بو دهبارین؟ ...».

پروفیسۆر سه ری له قاند «ئه ی من چیت پیده لیم، له به ره وه ی کاره سات به پیه وه یه. ده بیت یان له دیلاوار هه لبتین یان کومه کی یه کتر بکه ین. ئه مجۆره شارانه مه لبه ندی ترسن. کوچه ی ئهم شارانه، شه قامیان، باغیان، هه موو شتیکیان پره له نیشانه ی مۆته که یه که، دیوه زمه یه که که ده نیشیته سه ر گیانمان. دیلاوار به رده وام چاوه پروانی ئه وه دهکات درنده یه که، جانه وه ریک، کاره ساتیکی گه وره بدات به سه ریدا و ویرانییکات. ئه و چاوه پروانییه چووه ته خوینمانه وه، دیلاوار یه کجار و بو ئه به د تووشی ئه و دهرده بووه ... هه ندی جار په نجا سال، سه د سالی ئارام تیده په ریت، به لام هه موو ئه و ئارامیانه درۆن، پۆژیک که سیك دیت، خه ونیک دیت، مه زه بیك دیت و به خه لک ده لیت دوژمن هاتوو نابوتتان بکات. ئه وه دووباره هه موو گیانمان پر ده کاته وه له ئاره زوی جهنگ. من سی ساله ده خوینمه وه بو ئه وه ی بزائم، ئایا ئه و ترسه دهرمانی هه یه. ئاخۆ په لسه فه یه که هه یه بتوانیت به مروّف بلی له مروّف مه ترسه، به لام نییه... هیچ کتیییک نییه مروّف فیربکات له مروّف نه ترسیت».

رەنگە پرسیارەکانم منداڵانە بووین، بەلام من جگە لە پرسیارى منداڵانە خەیاڵم بۆ هیچى تر نەدەچوو. وەك لە بەردەم فالگرەو هەبە کەدا وەستابم بە تەواوە پرسیم «ئەى جەنابی پروفیسۆر دىلاوار چى لىدیت؟». پروفیسۆر كەمى بێدەنگ بوو، ئینجا بە دەنگىكى نزم گوتى «من خۆم بۆ شتى ترسناك ئامادە دەكەم. دەبیت دەستبەردار نەبین، دەبیت دانەنشین، مەرقۇف ناتوانیت دنیا بگۆڕیت، بەلام دەتوانیت درنده نەبیت. لە شارىكى وەك دىلاوارد، دەبیت هەر ژيانىك كەوتە مەترسییەو هەبپاریزین. ئەو بەروای من بوو، ئەو تەكە شتىكە من ئیمانم پێتەتى».

دوا پستەى پروفیسۆر بەهنام پستەیهك بوو لە كتنیى دانیال «گەر پۆژىك هەورەكانت بینى، ئاگاداربە، خەرىكە لە راستى نزیكدەبیتەو. ئاگاداربە، راستییش هەمیشە نزیكى دۆزەخە».

من لای پروفیسۆر هاتمەدەرى و بەردەوام لە بەر خۆمەو ئەو دواهمین پستەیم دەگووتەو. من نەتوانى چارىكى تر بەوجۆرە لەگەڵ پروفیسۆردا دانیشم و سوود لە زانستەكانى بیینم، كە هاتمەدەرى باوهرم نەدەكرد ئیدى چارىكى دى بیینمەو، بەلام زۆرى نەبرد لە جیگایەكى سەیردا چاومان بەیهكدى كەوتەو.

ئال مورد بۆی گێرامه وه :

که چوومه ریزی باغه وانه کانی دیلاواره وه، به وه دا دهستم زۆر راست بوو، هر زوو له گهل دهسته یه که مدا، بوومه خاوه نی یه کیک له تفته نگه که مه کانی سوپا بچکوله که مان. به فه رمانی سه ی ئه سلان هیزه که مان ناوی «سوپای باغه وانه کانی دیلاوار» ی لیترا. من کورته بالاترین تفته نگ به دهست بووم، ده بیت بلیم وهک ئه وانی تر خه ونی ئه و پیاوه سه ره په رینه م نه ده بین، له گهل ئه وه شدا وهک هه زارانی تر ده مگووت به ئی ئه و خه و نه ده بینم. جاریک ئه و درویه م کردبوو و له گه لیدا تووشی ده رده ره شی خۆم بوو بووم و نه مه ده توانی لیتی بیمه ده ری. خه و نه که شتیکی وا ئالۆ نه بوو نه کریت منیش دایه پێژمه وه، خه و نه که بوو بوو به قالب و کلیشه یه ک که هر که س بیوستایه ده ی توانی بۆ خۆی و به ئاره زووی خۆی دروستی بکاته وه، به مه رجی درۆ و زیاده ره ویی زۆری پێوه نه نیت، خه و نه که ئیستا بوو بوو به حیکایه تیکی ساده که هر مندالیک ده ی توانی به شیوازی خۆی بیگێرێته وه. هر ئه و کاتیش باوه رم وه هابوو ئه وانه ی به راستی خه و نه که ده بین، ژماره یه کی که من... به لام منیش لای خۆمه وه پیم خۆش بوو، واده ربکه وم وهک له ژیر هیرش و په لاماردایم، وهک ئه وه ی نه فسیک بم دوژمن نیشانه ی لی گرتمه وه. ئه و ماوه یه سه ی ئه سلان

پروژانه نوسینیکی خوی بلاوده کرده وه، نوسینه کانی هیشتا به دهستوس و به نوسراوی کاربونی دهستاو دهستیانده کرد. له و کاته وهی چووبووه لای فرماندار و باغه وانه کانی به پهسمی دامه زراند، ئاسانکاری زور بۆ دهکرا، خه لکی دهیانگووت سهی ئهسلان بۆته پیاوی بنه مالهی ماروفی و قهره قازانی، ئه و نوسینگه یه کی تایبه تی دانا بوو، سی که س تیدا نوسینه کانی ئهویان به دهست ده نوسییه وه و سیانی دیش دابه شیانده کرد. ئه و دژی تهکنیکی نوی بوو، گهر ناچاری نه بایه نهیده هیشت دهستیشمان بهر چهک و تفاقی تازه بکهویت، بروای وابوو چهکی پیاوی قاره مان ههر ته ور و خه نجه ره و هیچی تر، به لام چونکه دوژمنی ترسنوک چهکی دوور هاویژ به کار دهیتن، ئیمهش ده بیت گه وجی نه نوینین و خومان وا ته یاربکهین، بۆ شه پی مان و نه مان ئاماده بین. سهی ئهسلان له نوسینه کانیدا ئه و ههسته ی لا دروسته کردین که ههر یهک له ئیمه و به تایبهت له لایه ن دوژمنه وه کراوینه ته ئامانج. ئه و ههسته زور شانازییه کی گه وره ی تیدا دروسته کردم، من گهر چی ترسیکی نهیتیم له سهی ئهسلان هه بوو، به لام ئه وهی هه ستمه کرد که دوژمن نیازی تی من بگوریت بۆ مروفیکی ترسنوک، غیره تیکی زوری ده دامی.

من له مه شفاگوه وهک ده ستراست ناوبانگم رۆیشتیوو، رۆژیک فاتیحی سید فەتحوڵای هەلاج هات بۆ لام و گووتی هەستە با برۆین تەفەنگی خۆت وەر بگره. ئەو کات چیرۆکی ماسیگرە کوژراوه کان و پەلاماردانی پەیتا پەیتای دوژمن بۆ سەر گوندەکانی سنوور قسە و باسی رۆژانە بوون. راستە من دەستم راست بوو، بەلام دەنگی فیشەک و نالەی گولە دەیانترساندم. دەبوو هەر چییەکم کردووە بە سەر ترسەکاندا سەربەگەوم، چونکە یێئەوی بزنام چۆن، ئەم واجیبە هاتبووە سەر ڕێگام و دەبوو جیبە جیبەکەم. دلنیا بووم پێم خۆش بێت یان ناخۆش، هەر دەبێت بێم بە جەنگاوەر، دەبوو هەر کاتیش فەرمان هات و رابەرمان گووتی چ...

هه‌لبگر، گوێزایه‌ل و ئاماده‌بم. سه‌یی ده‌یگوت «ئه‌و پوژه زور نزیکه‌ یان ده‌بیت ئیمه‌ سه‌ری دوژمن بیه‌پینین یان دوژمن سه‌رمان بیه‌پینیت، خاک به‌سه‌ری ئه‌و که‌سه‌ی ئاماده‌ی شه‌ر نییه‌». سه‌ی ئه‌سلان پوژه‌یه‌کی پیشکesh به‌ فه‌رماندار کردبوو، تا له‌ قوتابخانه‌کان مه‌شقی چه‌ک ده‌ست پینیکات. فاتیحی سه‌ید فه‌تحولا ده‌یزانی من زور راحه‌ت و شادومان نیم، ئه‌و گووتی «دپه‌نگ یاخود زوو هه‌موو ده‌بیت چه‌ک هه‌لبگر، ئیمه‌ شانسدارین زوو چه‌کی خۆمان ده‌ست که‌وتوه‌».

ئه‌و ئیواره‌یه‌ من و فاتیح چووین بۆ بنکه‌یه‌کی تایبه‌ت، له‌وێ حامید سولتان و بۆقبۆقیله‌مان بینی له‌گه‌ل پیاویکدا ناوی حوسامی قه‌ره‌قازانی بوو، که‌ هه‌موو ده‌یانگوت نوینه‌ری جه‌نابی فه‌رمانداره‌. له‌وێ ریزمان به‌ست و من و هه‌ژده‌ که‌سی تر تفه‌نگمان وه‌رگرت، ئیمه‌ یه‌که‌م ده‌سته‌ی تفه‌نگ به‌ده‌ستان بووین. له‌گه‌ل تفه‌نگه‌که‌دا هه‌ر یه‌که‌مان پسوله‌یه‌کی پینیدانی هه‌لگرتنی چه‌کمان پیندرا، له‌ پسوله‌که‌دا نوسرابوو هه‌لگری ئه‌م چه‌که‌ له‌ کاتی پینوستدا ده‌توانیت بۆ به‌رگری له‌ خۆی و نیشتمان به‌کاربیه‌ینیت، پسوله‌کانمان به‌ ناوی سوپای پارێزه‌رانی دیلاواره‌ بوو، مۆری جه‌نابی حاکمی سه‌ربازی له‌سه‌ربوو، به‌لام بۆقبۆقیله‌ به‌ منی گوت ناوی ئیمه‌ هه‌ر وه‌ک خۆی وه‌ک باغه‌وانه‌کانی دیلاوار ده‌مینیته‌وه‌. هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ هه‌شت له‌ تفه‌نگچییه‌کان بۆ یه‌که‌مین جار له‌ غه‌فاریی یه‌که‌مین ئه‌رکمان پینسپێردرا. به‌وه‌دا سه‌ی ئه‌سلان خۆی له‌ بالنده‌کان ده‌ترسا، له‌ قه‌له‌په‌شه‌کان ده‌ترسا، ده‌بوو وه‌ک یه‌که‌مین ده‌رچوون و یه‌که‌مین ئه‌زموون له‌ گوشتنی بالنده‌کانه‌وه‌ ده‌ست پینکه‌ین. سه‌ی ئه‌سلان هۆی بالنده‌کوژییه‌که‌ی وه‌ها پاساودابوو که‌ ئه‌وه‌ی له‌ خه‌ونی گه‌نجه‌کاندا ده‌فریت و دلیان ده‌ترسینیت ئه‌م بالنده‌یه‌. شه‌و به‌ خۆمان و تفه‌نگه‌کانمانه‌وه‌ له‌ مالی بۆقبۆقیله‌ خه‌وتین، دایکی ژنیکی میهره‌بان بوو که‌ پینینی تفه‌نگه‌کان دلی خستبووه‌ خورپه‌وه‌ ... دووجار پینگوت دایه‌ گیان نه‌ترسیت، پسوله‌کانمان مۆری

حاکمی سەربازی پێوهیه. لە راستیدا من زۆر دلم بە پسوله‌که و بە مۆره‌که‌ی حاکم خۆشبوو، کاتیک دەمگرت و تەماشامدەکرد هەستم بە دانیاییدەکرد. ئەو گووتی «کۆری خۆم ئەوه‌ی لە تەنگ نەترسیت، لە خۆداش ناترسیت». ئەو شەوه هەر هەشتمان پێکه‌وه نوسینیکی تازە‌ی سە‌ی ئەسلانمان خۆیندە‌وه که بە بۆنە‌ی دامە‌زراندنی یە‌که‌مین کوردانی سوپای دی‌لا‌واره‌وه بلاوی‌کردبوو‌وه. سە‌ی ئەسلان نوسی‌بووی دوژمن لە بە‌ر دەرگایە و پلان و نە‌خشە‌کانی بە‌ره‌و نابووتیمان دە‌بن. چە‌ند جار هاواری‌کردبوو «دە‌ی میلە‌ت لە‌ خە‌و هە‌ستن دەرنگە، تاکە‌ی ئێ‌وه لە‌ خە‌وی غە‌فلە‌تدا نوقم و لە‌ بە‌حری زی‌له‌تدا دە‌ژین». با‌وه‌ری وابوو ئە‌م کۆ‌مه‌له‌ گە‌نجە‌ی گە‌ره‌کی غە‌فاریی بە‌ردی بناغە‌ی سوپایە‌کی سە‌دان هە‌زار کە‌سین که وەک گرێ‌کانیک هە‌ل‌دە‌ستن و دی‌لا‌وار دە‌کە‌ن بە‌ هێ‌زیکی نویی لە‌ بن نە‌هاتوو، هێ‌زیک جیهان حسابی بۆ بکات و دوژمنان لە‌ بە‌رده‌میدا بلە‌رزین. نوسی‌بووی ئە‌م لا‌وانە‌ دە‌بن بە‌ پە‌مزی ئی‌فتیخار و هە‌لگری چرای پاشە‌پوژ. ئە‌و زمان و ئینشایە‌ هە‌موو گە‌نجانی مە‌ستدە‌کرد، من نە‌بی‌ت. من که ئە‌و هات و هاواری پابە‌رم دە‌خۆیندە‌وه، حە‌زمە‌کرد دە‌ست‌ب‌خە‌مە سەر دە‌م و پێ‌که‌نم. بە‌لام هە‌ستە‌دە‌کرد ورده‌ ورده‌ ترسیکی نە‌ینیم تیدا دروستە‌بی‌ت و ناوێ‌رم بە‌ ئاشکرا بە‌ هێ‌چ قسە‌یه‌کی سە‌ی ئە‌سلان پێ‌که‌نم. من بۆ‌م گرنگ نە‌بوو سە‌ی ئە‌سلان چی دە‌نوسیت و چۆ‌ن بیردە‌کاتە‌وه، ئە‌وه‌ی من زۆ‌ر حە‌زم لێ بوو، ئە‌وه‌بوو بە‌یانی بە‌ر لە‌ کە‌وتنی خۆ‌ر و پێ‌ش ئە‌وه‌ی زە‌وی پوناک بی‌تە‌وه دە‌چین بۆ‌ پ‌ا‌وی بال‌ندە‌کان. لیتی ناشارمە‌وه حە‌زم لە‌ تە‌قە‌کردن بوو، ئە‌وه‌ی نی‌گا لە‌گە‌ڵ جاسوسی تە‌نگە‌که‌دا جووت‌ب‌کە‌م و نیشانە‌ لە‌ شتی‌ک بگرمە‌وه و بپێ‌یکم، لە‌زە‌تیکی بی‌وتنە‌ی هە‌بوو... پێ‌کان ... ئە‌و وشە‌یه‌ وە‌ها مە‌ستیدە‌کردم، مە‌پرسە. ئە‌و شە‌وه تا بە‌یانی تە‌نگە‌که‌م کردە‌ با‌وه‌ش و تە‌نیا بیرم لای لە‌زە‌تی ئە‌و کاتە‌ بوو که نیشانە‌یه‌ک دە‌پێ‌کم... ئە‌وه‌ی ناوبانگم وەک دە‌ست‌پ‌است و نیشانە‌پێ‌ک گە‌یشتبوو‌وه خۆ‌ی سە‌ی

ئەسلان، مایە شاناژی بوو بۆ من.

بۆ سبە دای ئەوەی دنیا کەمێک پوناک بوو، بۆقۆقێلە هه‌ورمانی لە خەو هه‌ستان و پێی گووتین پشکنینکی سادە بۆ تەنگەکانمان بکەین و لە مال دەرچین. هه‌ورمانم هه‌ر حەوتیان بە دەنگ و لەفریکی توپە و ناپەحەتەو خەوێکانی شەویان دەگیرایەو، قسەیان لە ترس و عارەقێژی و تەنگەنەفەسی کاتی خەو دەکرد. ئەو یەکەمین بەیانی ئەم ژیاڵە نوێیەم بوو، من یەکەم کەس بووم یەکەم فیشەکم لە تەنگەکانی سوپای باغەوانەکانەو تەقاند. ئەو کات کە لە مال دەرچووین کەسیان نەرخێ ئەو یەکەمین فیشەکە نەدەزانی من نەبیت، ئەوانی تر بێخەیاڵ دەرۆشتن و قسەیان دەکرد. لە دای خۆمدا گووتم، وەک لەم ئێشەو ئەلاوم، با میژوویەک تۆماربکەم و بە پێچەوانەی چاوەڕوانی هه‌ورمانەو، یەکەم فیشەک لە تەنگی منەو تەقێت. لە نزیک مالی سەئەسلان و چەند مەتریک دوور لە مزگەوت، من بالداریکی ڕەش و گەورەم بینی، بالداریک لەسەر دەرختی بەرزێ بەر مالیکی خۆشدا، پیر و بالقورس لەسەر چلێک نیشتبوو، پێدەچوو هه‌موو شەو لەویدا ئارامی گرتبیت. من گووتم «برایان بەیژن با ئەم بالندەیه بۆ من بیت، سویتد دەخۆم کە ئەمە لە تەیریکی ڕەشی قیزەون دەچیت کە زوو زوو دیتە خەوم». هه‌ستمکرد ئەوانی تر بۆیان گرنگ نییە، لە مانا و نرخی فیشەکی یەکەم نازانن. بێشەوێ ناپەزاین، قەبولیان کرد من نیشانە بگرەو و یەکەم گوللەی سوپای دیلاوار تەقێم. دەنگی گوللەکەم وەها بە شریخە و نالە بوو، هه‌ستمکرد هه‌موو دیلاواری لە خەو هه‌ستاندو، لەگەڵ زەرمەئێدانی مندا هه‌زاران بالندە پێکەو فرین، هه‌زاران بالندە لە سەدان حەوش و سەر سیلە و سەر دەرخت و ناو هێلانەو. لە چاوترۆکانیکدا کە من هیشتا سەیری دوکەلی لولەئێ تەنگەکەم دەکرد، کە خەریکبوو دەمیینی چۆن بالندە ڕەشەکە بەردەبیتەو و بەر چلان دەکەوێت و گەلا و وردە لق لەگەڵ خۆیدا دەهێنێت

خوار، سهرم ههلبیری و بینیم خه ریکه بهری ئاسمان به بالندهی سهیر و به قهله پهشکهی گه وره گه وره دهگیریت که هه موو به سامیکی گه وره وه به رهو ئاسمان دهچوون، بیته وهی بزائن که ئه وه فیشه کی یه که مه له جهنگیکدا که پیناچیت وا زوو کوتایی بیت. دهنگی گولله که ی من به ناله و نه عره بوو، پیده چوو له میژبیت خه لکی غه فارسی گویشان له دهنگی فیشه کی راسته قینه نه بوو بیت... ترساو له ده رگا و په نجه ره و سهربانه کانیانه وه سهریان ده رهیتا. من باکم نه بوو، ته نیا شتیک بیرم لیده کرده وه ئه وه بوو، ئیفتیخاری یه که م گولله له م جهنکه دا، هی ده ست و تفهنگی منه.

خه ونیک له ده فتمری خه ونه کانه وه

خه ون به ریگای ره شه وه ده بینم، به ریگایه که وه ده روات و ناگاته جی. ریگایه کی نا کوتا و بیسنور، ریگایه ک به ده وری چه ندین قه لادا ده سو ریته وه و ونمه دکات، پیچ خوار دنی بی ده رباز به ده وری قه لای بلند و کیونشین و سه ختندا، له خه ونه که م دا ده مه ویت بچه ناو قه لاکان، به لام ده رگا کان داخراون، ده رگا کان نا کرینه وه. من له ده رگای ره شی قه لایه ک ده دم، ده ستم وه ک چه کوشیکی گه وره وایه. له ده رگای قه لاکانه وه، له و جیگایانه دا که من به گورزی کوشنده ده یان کوتم هالاوی سوور هه لده ستیت، من ده رگا کان ده کوتم و ده بینم هالاوی خوینینیان لیه لده ستیت. له جیگای کوتانی منه وه دهنگیک دیت، له نا کاو ده ر و دیواری قه لاکه وه ک جه سته یه کی زامدار هاوار ده کن. له نا کاو زه وری له ژیر پیمدا وه ک پوخساریکی ناشیرینی لی دیت، راده که م و هه سته که م به سه ر ده موچاوی جانه وه ریکی ترسناکدا ده خلیسکیم. من له خه ونه که م دا ده پرسم زه وری بو له زه وری ناچیت، هیچ که س وه لامم ناداته وه. له نا کاو هه موو قه لاکان ده بن به هه لم، ده بن به شتیک وه ک گرکان، ده بن به نوریکی دپ که دهنگیکی لیوه دیت وه ک

هه‌وره‌کانی نانیال

فرکه‌ی مروف. چوارده‌ورم هالایکی مۆر ده‌یگریت، دهمه‌وێت رابکه‌م، به‌لام ده‌روازه‌یه‌ک نادۆزمه‌وه لێی ده‌رچم. دانیام که بیهۆشده‌بم، له‌ خه‌ونه‌که‌مدا له‌ ناو تابووتیکدا به‌ ئاگا دیمه‌وه، هه‌ستده‌که‌م ده‌ستیکی ره‌ش باوه‌شینمده‌کات، ته‌نیا ده‌ستیکی هه‌لواسراوه‌ له‌ هه‌وادا، ده‌ستیکه‌ بێ جه‌سته. من دهمه‌وێت بلیم مردوه‌کان باوه‌شینیان ناوێت. که‌ له‌ ناکاو باوه‌شینه‌که‌ ده‌بی‌ت به‌ چه‌قویه‌کی گه‌وره‌، ده‌بی‌ت به‌ چه‌قویه‌ک خوێنی لێ ده‌تکیت و تک به‌سه‌ر پوو‌مدا ده‌تکیت. من هێز ده‌ده‌مه‌ خۆم هه‌ستم، به‌لام هێزیک ده‌مگریت و فه‌رمانم پێده‌دات: بخه‌وه... بخه‌وه... بخه‌وه.

ژیان له سهنته ره که دا ورده ورده جۆره پیتمیکی خوی وهرده گرت. ته میگردن به جۆریک له جۆره کان بوو به که رهسته ی سهره کی به پیره بردن، زۆربه ی نه خۆشه کان که میک دارووی ئارام به خشیان وهرده گرت، هه ندیکیشیان هه ندی دهرمانی تایهت که تووشی وپی و له هۆشخۆچوونی بهردهوامی دهکردن. به لام به گشتی شیوازی سهره کی چاره سهر ته نیا لیدان و به سته وه و جیا کردنه وه و کوتکردن بوو. سهره تا نه خۆشه کان رۆحیه تیکی هه لچوو و یاخیان تیدابوو، به لام ته میگردنه کان وه ها قورس و دهروونشکین بوون، هه ر زوو به شی زۆریان دایانه باری کزی و شیوه کپی و بیده نگیه کی غه مگین بالی به سهر سهنته ره که دا کیشا. من هه ر له چه ند رۆژی یه که مدا دپنده یی پاسه وانه کان تووشی قیز و بیزاریان کردم، پاسه وانه کان مۆله تیان بوو به رامبه ر هه موو سه ری پچییه ک سزای توند بگرته به ر. هه مووی ده رۆژیک بوو له وییووم که ئیواره یه ک چووم بۆ به شی پهروه رده و ته میگردن و له وی میرئه و دالم بینی. میر به زنجیریکی زۆر ئه ستوور به سترابوو وه، به شی وه یه کی دپنده نه لینی درابوو، که من بینیم ته نیا دهرپی کورتیکی چلکنی له پیدابوو، له شی له زۆر جیگاوه بریندار بوو بوو، یه کینک چه ند جگه ره یه کی له سهر له پی دهستی کوژاند بوو وه. میر که منی بینی چاوانی پرپوون له ئاو و فرمیسکه کانی به

پېدمنگی له چاوی هاتنه خوار. به لام له بری تورپهی و نارېزایی، سه بریکی
باشکین له سهر پوخسای بوو. وهستا سه لاهه دین، زیاده رپه وییه کی زوری
له نه شکه نجه دا به کارده هیتا. دوو پوژ پېشتر به جوړیک له نه خوشیکی دابوو،
هم و دهست بر دبوویان بؤ بیمارستان، تووشی پاته کانی میشک، شکانی
کاکیل، کلافه بوونی زمان بووبوو. زوربه ی ئه وانه ی له به شی په رورده
و ته میگردن ئیشیانده کرد، جار دوا ی جار مونتر و گرژتر درده که وتن،
شیوازی پوشتیان دهگور، پوژ و سنگ دره رپه پاندنیان زیادیده کرد.
سیر بوو به لامه وه ئه م که سانه که تا چند هه فته یه که له مه و بهر هر
که سیان له جیگایه که و له فرمانیکی دیکه دا دهست به کاربوون، هیچ کات
لیدان و توندوتیژی پیشه یان نه بووبوو، له ناکاو، دوا ی چند هه فته یه که
له م ئیشه دا بووبوون به بوونه وهری نوئ، به که سانیک هیچیان له و
مروغانه ی پېشتر نه ده چوو. من که ئه وانه م دهبینی له خوشم ده که و تمه
گومان و دهچومه دوولییوه. هه رجاریک که سیکم له به شی په رورده و
ته میگردن وهر بگرتایه، ده مبینی چاودیره کانی ئه وئ به له خو پازیبوونیکی
زور و به له خو پایبوونیکی گه وره وه ته ماشای نه خوشه کانیان ده کرد. له وئ
نه خوشه کان هر بهر لیدان و نه شکه نجه نه ده که وتن، به لگو هه ندیکیان
ناچار ده کران خه ونه که ی خوشیان بگپړنه وه، ناچار ده کران گوئ له لاقرتی و
گالته و سووکایه تی بگرن. کاتیک بیمار هکان ده که یشته باسی ئه و به شه ی
خه ونه که یان که پیاویکی نه ناسراو چه قو ده خاته سهر ملیان، چاودیره کان
به نیازی توقاندن، بیمار هکیان ده گرت و چه قوی تیژیان ده خسته سهر
گردنی و ماوه یه کی دریز بیمار هکیان ده خسته دؤخیکی تر سناکه وه و
هه ره شه ی سهر برینان لی ده گرد.

ئەو پۇژەي كە مېرئەودالم وەرگرت، مېر تەواو برېنداربوو، لە كاتى
لەئاندا ئازارى زۆر پىگە يشتبوو. لەو ماوەدا كىشى زۆر دابەزىيوو، لە
بەشى پەرورەدە و تەمىكردن، خۆم بەدەستى خۆم زنجيرەكانىم كرده و

کومه کم کرد جله کانی له بهر بکاتهوه، شهروالیکى دهلب و زلی له بهردابوو، کراسینکی رهشی پان، ویستم بچمه ژیربالى، بهلام بهوهدا هیشتا زور قورس و به کیش بوو، داواى کومه کم له دوو چاودیری گهنج کرد، که هر زوو به دهنگمهوه هاتن. به هر سینکمان میرمان گه یانده ژووره کهى من.

میرئه و دال به ئه ستهم دهیتوانى ههنگاو بنیت، هه ستمده کرد برینه کانی دهروونى له برینه کانی جهستهى سهنگینترن. قژى زور دريژبوو بوو، به پهنگى بزپکاو و مووى په شتویدا دیاربوو زیاد له دوو ههفتهیه پریشى نه تاشیوه. له ژووره کهى من، له سهر کورسییه کی تاییه تی دامنا و به په پڕویه کی ته ده موچاویم بۆ سپرى و داوام لیکرد که کهمیک پشووبدات. میرئه و دال پاش وچانیک به دهنگیک بهرز و پوون پرسى «تۆ هر کوپى عیاده کهى دکتور سیامه ندیت؟». به هیمنى وه لاممدایه وه «به لى، جه نابى میر. من و تۆ یه ککر ده ناسین. من ئه وم». پاش بیده نگیه کی زور پرسى «تۆ له و باوه ره دایت، من شیت بم». من به دلناییه وه گووتم «نا جه نابى میر، تۆ شیت نیت، هیچ که سیش وای به تۆ نه گووتوه». «ئه ی من چیم؟ گهر شیت نیم چیم؟». «که سینکی ماندوویت، که سینکیت به بارودوخیکى دژواردا تیده په پريت. به لام شته کان کاتین، زور نابات و چاک دهیتته وه، هه موو ئینسانیک تووشى گرفتى له م جوړه دیت». «له مندالییه وه ئه و ترسه م هیه، یه کیک بمکوژیت. به رده وام ئه و ترسه م بووه ... تۆ له و باوه ره دایت روژیک له روژان که سینک بمکوژیت؟» «نا هیچ کهس ناتکوژیت، جه نابى میر. هینده هیه تۆ ئارام به، توپه مه به، په لامارى کهس مه ده با ئه زیت نه دن». «هه ستمده کم پوژیک یه کیک ده مکوژیت و توش له وئ ده بیت و ده مبینیت». من پیکه نیم و گووتم «نا جه نابى میر، هه مووى خه یالاتى چرت و پرته، منیش له و جوړه خه یالاتانه م هیه، بیر له شتى وا مه که ره وه». پاش ئیستیکى کهمیک دريژ گووتى «پاسه وانه کان ئیشیان ئه وهیه لیمان بدهن، دکتور سیامه ند بۆئه وه دایناون. قسه بکه ین یان ز...

ههرو سزمان ددهن ... من که سێکی ئارام بووم، له منداڵیهوه ئارام بووم، من میربووم، میر دهبیته ئارام بیته، یه که مین میربووم. من له بنه ماله ی زه ریاواریم، خۆمان میرمان نییه، من منداڵ دهیم که باوکم نیهتی ئه وهی لێده هینیت من بکاته میر. زۆربه ی بنه ماله کان میریان هه یه ئیمه نه بیته، ته مه نم هه وت سال ده بیته که نازناوی میرئه ودال به من ده به خشن. منداڵ بووم که باوکم پینیگوتم ئیتر تو میریت. ئه وکات نه مه ده زانی میربوون چ جو ره عیله تیکه. باوکی ره حمه تیم یه که م که س بوو پینیگوتم، به ودا تو یه که مین میری تایه فه ی زه ریاواریت له وانه یه دوژمن بتر فینیت و بتکوژیت. میره کان گه ر ئاگایان له خویان نه بیته یه کێک له شیرین خه ودا ئامبازی سه ریان ده بیته و ده یانکوژیت. نه یاران چه قو ده خه نه ملیان و سه ریان ده بن. من سه د حیکایه تم بیستوه له سه ر ئه و میرانه ی له شیرین خه ودا یان له جه نگدا سه ربه رداون». من له و کاته دا زانیم که چیرۆکی مردنی باوکی به ر له له دایکبوونی ئه م، ته نیا سه ربور دێکی درۆیه و بو فریوی مامه سیام دروستیکردوه. به فرسه تم زانی و گوتم «راسته جه نابی میر، میره کان عاده ته ن له شیرین خه ودا یان له شه ردا ده کوژرین. به لام جه نابی میر، تو به راست ئه و خه ونه ت ده بین، دلناییت... دلناییت ئه و خه ونه ت بینوه، مه به ستم ئه و خه ونه یه که له عیاده که بو مامه سیات ده گێرا یه وه». میر بو یه که مجار قوول سه بیرکردم و گووتی «نا... دلناییم... چون دلناییم، هیه که سێک نییه دلناییت له خه ونێک بینویتی. به لام له خه ودا بم یان له هوشیاریدا ئه و شتانه ده په رنه سه رمه وه، چه ندین ساله ئه و وړینه و خه یالاتانه م له که له. ئیستا زۆر بوون، ئازارم ددهن. هه ندی جار به شه و ده په رنه سه رم، هه ندی جار به وژ. هه ندی جار له خه و هه لده ستم و هه سته ده کم ئه و خه ونه م بینوه و هه ندی جار یه نا، به لام هه مووی هه سته، من که وریاده به مه وه له هیه شتیکی کاتی خه و دلناییم، هه ر له به ر ئه وه یه زۆر ده ترسم». «بو؟ بوچی؟ میرئه ودال... له چی

ده ترسیت؟». «نالیم، پیم نه گووتی، له مندالییه وه ده ترسم بمکوژن، شه و
 پوژ ... هه ر من وانیم، زور بهی ئه وانیه لی رهن ئه و ترسه یان ههیه. هه موو
 دلنیا ن پوژیک شتیک ده قه ومیت، شتیکی زور ناخوش». «جه نابی میر،
 ده ته ویت بگه ریته وه بو مالی، ده ته ویت بجیته وه بو لای مرواری خان؟».
 بیته وهی سه یرمبکات گووتی «نا... نامه ویت بگه ریته وه. باسی شتی وا بو
 من مه که. پوژ به پوژ زیاتر له خو م ده ترسم. من پیو یستیم به سزایه کی
 وه ها گه وه بو، سیامه ند دکتوریکی زور باشه، پیشتر وام نه ده زانی.
 نا، به لام دکتوریکی زور باشه، ده زانیت ئیمه پیو یستمان به چییه. له م
 بارودوخه ی ئیستامدا که لکی ماله وه م پیوه نییه... گه ر ئیستا بمبه نه وه، میز
 و په نجه ره و ئاوینه کانی ماله وه ده شکینم. ئیمه که سمان ئامانمان نییه.
 ئیره شیتخانه نییه، هه ر که سیک لیره ده سته سه ره تاوانباره. هه فته یه ک
 له مه وپیش مرواری هات بو لای من، من که وتم به سه ر پیلاره کانیدا و
 گریام که نه مباته وه، داوام کرد لیم گه ری. ئیره شوینی ئیمه یه... هه ر
 که سیک دکتور سیامه ند بیخاته ئه م قه ره نتینه وه هه قی خویه تی. هه موو
 پیاو کوژی خه ته رناکین، که سمان نییه پیاو کوژی خه ته رناک نه بین. من
 ده میکه خولیا ی ئه وه م تیدا دروستبووه که خوین بریژم...». «سه کانی
 میر سه رسامیان کردم، چاوانی تو ره ییه کی نهی تی تیدا بوو، سه یریده کردم
 و هه ستمده کرد ده یه ویت به چاو ئازارم بدات. پرسیارم زور بوو، به لام
 خوی پاش وچانیکی کورت پرسی «بیستوومه ده مانبه ن بو جه نگ، هه قه
 بمانبه ن بو جه نگ... تو ده لییت ده مانبه ن؟». من گوتم «نازانم... جهنگی
 چی، کامه جهنگ، خو جهنگیک له گو ری نییه؟» «به لی ده مانبه ن بو
 جهنگ. جهنگیک هه ر ده بیته، له تو وایه جهنگ نابیت؟ ئه ی ئه و پوژه
 ئه و کابرا که رده موچاوه بو هاتبوو، مه به ستم ئه فسه ره زله که ی سوپایه.
 گه ر پوژیک جهنگ هه لگیرسا، من یه که م که س ده بم که ده چم بو شه ر.
 به و ئه فسه ره بلێ، که من یه که م که س ده بم تهنه گ هه لده گرم. تکایه بیرت

نه‌چیت ناوی من بنوسیت. من ده‌مه‌وینت بچم بۆ شه‌ر... وه‌ک پیاویکی زل و گه‌لحو تيممه‌گه، ده‌توانم شه‌رکه‌ریکی باش بم، وامه‌پوانه، وه‌ک ئه‌وه‌ی لیاقه‌تی هه‌لگرتنی چه‌کیکم نه‌بیت». «چه‌ناب میر، به‌وجۆره‌ باسی خۆت مه‌که، تۆ که‌سیکی خراپ نیت، پتیویست ناکات بچیت بۆ شه‌ر، شه‌ر جینگای که‌سیکی وه‌ک تۆ نییه... تۆ پیاویکی به‌پیزیت، خیزانداریت، ده‌بیت زوو بگه‌پیتته‌وه‌ بۆ ناو مال و مندالی خۆت». میرئه‌ودال به‌خۆی و گوپه‌ سوور و گه‌وره‌کانییه‌وه‌ وه‌ک مندالیکی گه‌وره‌ و گرۆز ده‌هاته‌ پێشچاوم. دوا‌ی ئه‌و قسانه‌م ماوه‌یه‌کی زۆر بێده‌نگ بوو، چه‌ند پرسیا‌ریکی بچو‌کم لیکرد هه‌یچانی وه‌لام نه‌دایه‌وه‌. له‌ ناکاو وه‌ک بیرى که‌وتیته‌وه‌ ئه‌و میره‌ و من هه‌یچ نیم، به‌ ده‌نگیکی زال گووتی «من له‌ مندالییه‌وه‌ باو‌کم ترساندومی. هه‌موومان له‌ مندالییه‌وه‌ ترساوین، ئه‌ی تۆ خه‌ون نابینیت که‌س سه‌رت بپریت؟». ئه‌ی تۆ، وه‌ک ئیمه‌ ئه‌و ترسه‌ سه‌ری لى نه‌شیواندویت. گو‌نگبگه‌ره، من قه‌ناعه‌تم وایه‌ که‌ هه‌یچ که‌سیک له‌م مه‌مله‌که‌ته‌دا نییه‌ له‌ خه‌ونیدا یان له‌ خه‌یالیدا نه‌کوژرابیت، قسه‌ی قۆرم بۆ مه‌که‌ن، به‌ دک‌تۆره‌که‌ی خزم‌تان بلێ قسه‌ی قۆرم بۆ نه‌کات. له‌ که‌ناری ده‌ریای سپییه‌وه‌ بێگه‌ره تا ده‌گاته‌ سه‌ر سنووره‌کانی چین، به‌شه‌ریکی تیندا نییه‌، خه‌وی نه‌دی‌بیت یان له‌ خه‌یالیدا نه‌کوژرا بیت». من هه‌یچ نه‌گووت. ئه‌و په‌یتا‌په‌یتا دووباره‌یده‌کرده‌وه‌ که‌ ده‌بیت بپریت بۆ جه‌نگ، ده‌یگووت له‌ مندالییه‌وه‌ عاشقی مه‌یدان و دو‌که‌ل و ته‌قینه‌وه‌یه، سه‌یری منی ده‌کرد و ده‌یگووت «ه‌وۆ کو‌ره، به‌ راستیمه‌ گه‌ر ناویان نوسی بۆ شه‌ر، من فه‌رامۆش نه‌که‌یت». من په‌یمانم دایه‌ چه‌نابی میر، گه‌ر شه‌ر هه‌لگیرسا، من و ئه‌و پێکه‌وه‌ بچین بۆ جه‌نگ.

من زۆر هه‌ستم به‌ گونا‌ه ده‌کرد به‌رامبه‌ر ئه‌و، ده‌مویست هه‌ر شتی‌ک که‌ ده‌کریت و له‌ ده‌ستم دیت درێغی نه‌که‌م، هه‌تا له‌ بیرى ئه‌وه‌دا‌بووم به‌ مام بلیم هه‌ندى کاروباری تایبه‌ت به‌ میر بسپ‌ریت و له‌ قاوشه‌ گه‌وره‌کان دوور‌یخاته‌وه‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ فیکری دامه‌زاندنى کتێخانه‌یه‌کی بچو‌کدا

بووم، دانانی فروشگاهی که هندی بسکیت و بنیشت و کهلوپهلی پیوستی تری تیدا بیت، یاخود گۆرینی هندی بهش له حهوشی فهراموشکراوی سهنته ره که بۆ باغیک که میر باغهوانی بیت. ده مویست شتیک بکه میر ئه و دال دلی خوش بیت. هه لبهت هه موو نه خوشه کانی تریشم به ئه ندازه ی ئه و بۆ گرنگ بوو، به لام به و هدا که ئاشنا ییم له گه ل ئه م چیرۆکه دا له خه و نه کانی میره وه دهستی پیکردبوو، ئه و لای من جیگایه کی تایه تی بوو. مامه سیام دلگه رمییه کی بۆ پێشنیاره کانی من دهر نه خست، بیر کرد نه وه ی پۆژانه و بهرده و امم، غه مخۆریم بۆ بیمار هکان، پرسینه وه ی بهرده و امم له تهن دروستیان، گوشاری زۆرم بۆ ته رخان کردنی ئه مبولانسکی تایه ت له نیوان سهنته ر و بیمارستانی سه ره کی دیلاواردا ... ئه و هه موو هه وه کانی منی به رهنجی بیته ری ئیدیالیستیکی بینچاره ناوده نا، هندی جار پیده که نی و هندی جاری تر قینی ده کرد، هندی جاریش ده یگوت «باشترین رینگایه ک، بۆ کار کردن له گه ل ئیدیالیستیکی وه ک تۆدا ئه وه یه داوا کانت بۆ جییه جییکه م. تا تینگه یه ت به م کارانه موویه ک له گوونی دنیا ناگۆریت». مامه سیام ده یگوت «هیوادارم ورده ورده تینگه یه ت که بیمار هکانی ئیره بۆ ئه وه هاتوون لیره سزایه ک بخۆن، نه هاتوون سه یرانبکه ن. ئینسان به فیتره ت هه زی له سزایه، بۆی ده گه ریت، ولاته و ولات دوا ی ده که ویت».

ئه وه ههستیکی بهربلاو و سه یر بوو که پۆژانی دواتر لای چهنده ها نه خوشی تر سه رنجمدا، زۆر به یان په زامه ندبوون له سزاکان، کاتیک من ده گریام و به سه ر ده ست و پیکانیاندا ده که وتم، پر به دل هاوارم ده کرد «لیمان ببورن». ئه وان سه رسام ده بوون و پینان وابوو شایسته ی ئه و سزایه ن و ئه و لیدانه سوودی هه یه بۆیان. هه ر کات شتیکی وه هام بۆ مامه سیام ده گیرایه وه، قاقایه کی به رزی لیده دا و ده یگوت «پنم نه گووتی، تۆ هه ر برۆ و به قسه ی من مه که».

پوژانی دواتر که سه‌بری جاهدار هات بو سه‌نته‌ره‌که، ژیان سه‌ختتر بوو. سه‌بری جاهدار پیاویکی بچکولانه‌ی مۆن و شه‌رفروش بوو، وه‌ک ده‌یانگووت له‌ په‌روه‌رده‌دا ته‌نیا باوه‌ری به‌ ره‌وشیکی توند هه‌یه. باوه‌ری وابوو په‌روه‌ردکار ده‌بیت وه‌ک په‌روه‌ردکار توند و به‌هیز و به‌زه‌بر بیت. پیاوی فورم و ته‌که‌یت و نه‌زم بوو. هاتنی نه‌و پوژه‌کانی منی بو کردنه‌وه‌ی کتێبخانه و دروستکردنی باغه‌یه‌ک و دامه‌زراندنی فرۆشگایه‌کی بچوک، ته‌واو هه‌له‌وه‌شاندوه. نه‌و به‌ توندی و ره‌قییه‌کی بی‌ینه‌وه‌ گووتی «ته‌مجۆره‌ شته‌ پرۆپوچانه‌ واده‌کات نه‌خۆشه‌کان چاوه‌روانییه‌کی زۆریان له‌ ئیمه‌ هه‌بیت، له‌ کاتیکدا جه‌وه‌هری نه‌و جۆره‌ په‌روه‌رده‌یه‌ی من باوه‌رم پێه‌تی، نه‌ویه‌ که‌ مرو‌ف جگه‌ له‌ ئازار چاوه‌روانی هه‌یج نه‌بیت». دم و ده‌ست شیوه‌ جلیکی تایه‌تی سه‌پاند به‌سه‌ر هه‌موو بیمار و چاودێره‌کاندا. به‌شی په‌روه‌رده‌ و ته‌میکردنی گه‌وره‌ترکرد و ژماره‌یه‌ک کارمه‌ندی نوێی بو‌ گواسته‌وه. گرنگترین بریاریشی نه‌وه‌ بوو که‌ شه‌وان ده‌بیت له‌ سه‌عات نو‌وه‌ هه‌موو نه‌خۆشه‌کان بخه‌ون و چراکان هه‌مووی بکوژێته‌وه. هه‌لبه‌ت خۆی شه‌وان نه‌ده‌مایه‌وه، منی راسپاردبوو که‌ نه‌و بریاره‌ جیه‌جیه‌که‌م، به‌لام من هه‌میشه‌ تا نزیکي ده‌ونیو نه‌و بریاره‌م دوا‌ده‌خست و جیه‌جیم نه‌ده‌کرد. نه‌و پینی وابوو خه‌وتنی زووی بیمارکه‌کان ئارام و له‌ سه‌ره‌خویان ده‌کات. به‌لام من دلنیا‌بووم زوو خامۆشکردنی چراکان، تو‌ره‌یی و غه‌مۆکی و ته‌نهایی نه‌خۆشه‌کان زۆرتر ده‌کات. هاتنی سه‌بری جاهدار ژیا‌نی منی که‌مینک گۆری، من له‌ پوژی یه‌که‌مه‌وه‌ بریارمدا ئاسان نه‌چمه‌ ژیر باری فه‌رمانه‌کانی نه‌م پیاوه‌ بچوکه‌وه، که‌ خۆی راسته‌وخۆ و به‌ له‌زه‌ته‌وه‌ له‌ لێدان و ته‌میکردنی سه‌ره‌په‌چیکه‌راندا به‌شداریده‌کرد.

دوو هه‌فته‌ به‌سه‌ر سه‌ردانه‌که‌ی مه‌حمود قازاندا پویشتبوو که‌ پوژیک مامه‌ سیام بانگیکردم و گووتی «ئیتیر کاتی نه‌وه‌ هاتووه‌ سه‌د که‌س هه‌لبێژیرین و بیاننێزین بو‌ سنوور، به‌لێ نه‌وه‌ ئه‌مری جه‌نابی حاکی

عهسکه ریه، فهرموو خۆت بیخوینهوه. سهه کهسیان لیتمان دهویت، تا له کاری سهنگهر لیدان و ئاماده سازیدا بهشداربن، هیزه چهکارهکانی دێلاوار ئهوه چهند پرۆژه له ئامادهباشیدان، کاروباریکی گهوره به نهینی بهپهوهیه، جهنگاوه رانمان پێویستیان به پشتگیری و کۆمهک ههیه، پهنگه زۆر کهس ئاگادار نهبن، بهلام من له لیژنه ی قهیرانهکان و وهک پراویژکاری کاروباری ستراتیژی جهنابی فهرماندار خه بهرم له هه موشت ههیه. من دهمهویت تو وهک بهر پرس و هاوشانی ئهوه سهه کهسه بنێرم بۆ سهه سنوور، پرۆ و بیریکی لی بکه رهوه. من وادهزانم تو له ههر کهس باشتريت بۆ ئهم کاره. ههم دهتوانیت لهم کاتی ناخۆشی و میحه ته ده کۆمهک به نهخۆشهکان بکهیت، ههم خۆشت برۆیت و ماوهیهک له دهرهوه برۆیت... دانیام پێویستیت به کهمیک ژيانی ناو سروشت ههیه، ژيانی راسته قینه ... تا واز لهم خه یالاتانه ی خۆت بهینیت و ببیته وه به کهسیکی واقعی».

من ههم خۆشحال بووم و ههم دوودل ... لهو کاتانه دا کۆمه لیک کاری گرنگم بۆ ها تبوو ه پێش که جیهیشتنیان ئاسان نه بوو، بهلام خولیا ی ئهوه ی له گه ل کۆمه لیک له م مرو فیه به ده بختانه دا بچم بۆ ناو چیا دووره کان، ئه فسوونیکی تایبه تی له سه رم هه بوو.

ئەو شەووە کە لە شەقامی حاجی عینایەت سوار ماشینە سپییە کە بووم چاوەروانی بینینی هەموو کەسیکم دەکرد، پروفیسۆر بە هەنام نەبیت. ماشینە کە بە جۆریکی خێرا و شیتانە دەڕۆیشت، وامدەزانی بایەکی تورە هەلیکردووە و دەمانرفینیت. من رەقم لە شەوی بیدەنگی دیلاوار بوو، هەندێ سەگی و یلگەرد و پاسەوانی خەوالوو نەبیت هیچ گیانداریک بە شەقامەکانەو نەبوون. خەلکی دیلاوار لە زەمانی دیزینەووە راهاتبوون شەوان لە مالهەکانی خۆیاندا بمیتنەووە، سروشتی زیندان بووبوو بە سروشتی مال و ژیانیش، هەموو مرقەهەکانی دیلاوار بە جۆریک لە جۆرەکان وەک زیندانی دەژیان، فێربووبوون کە زیاتر لە پەنجەرەووە دنیا ببینن، لە پەنجەرەووە سەیری ئەستێرە و شەو و خۆرەلاتن بکەن، لە پەنجەرەووە خۆشەویستی بکەن و لە پەنجەرەووە تف لە جیهان بکەن و لە پەنجەرەووە شۆرشی خۆیان بەرپابکەن.

شۆفیری ئەو شەووەم پیاویکی بیدەنگ و مۆن بوو، ئامادەنەبوو هیچ زانیارییەکم بدات، کلایکی رەشی زستانەیی گەرمی کردبوو سەر، کە هیشتا وەرزی جۆرە کلای وەها نە هاتبوو، دیاربوو لەو کەسانە کە لە چلەیی هاوینیشدا دەستبەرداری جلی گەرم نابیت. من کە زانیم ئەو پیاووە زانیارییەکم ناداتی، بیدەنگ لە تەنیشتییهووە دانیشتم و بیئەوێ خۆم ئەزیتبەدم، چاوەروانبووم بزانم خۆی بۆ کۆیم دەبات. سەرم دابوو بەر

باهکی نهینی و ئیستا ههستیکی ناخوشم ههبوو که لهوانهیه بهرهو دهرهوهی دیلاوارم بهریت، بهلام له پیچیکدا بهزهو باشوور لایکردهوه و پروویکرده ئه و گهرهکانه ی دهکهونه سهر سنووری خورئاوا و باشوور، بهرهو ئه و جیگا ترسناکه ی پییده لاین دیلاواری رهش. چه ندین کولانی پیچاوپینچی بر دم که پیشتر پینم نه خستبووه ناویان. ناوچهیهکی کپ و نامۆ و دوور هاته پینشچاوم، وهک شاریکی دیکه بیت و په یوهه ندیهکی بهو دیلاواره وه نه بیت که من دهیناسم. گهرچی جامی ئوتومبیله که مان دادابوووه، بهلام بۆی زیرابهکان و ئاوه رۆی پیس ههر دزهیده کرده ژووره وه. مالهکان تهواویان نیشه جیی خه لکی بیده رامهت بوون، که له خانووی زور بچوک و هه ژارانه دروستبوو بوو، مال که له بلوکی شکاو و ته نه که و له ته چینکو و نایلون و پلاستیکی کۆن نرابوون به یه که وه. سه یرم لیده هات چون تپه رینی خیرای ماشینه که ئه م کولیه ته پیو و ماله نه کهانه ناروختیت، به تاییه ت شوفیره که م ههر به هه مان خیرایی و شیتی له پیچاوپینچی ئه و کوچه ته سکانه دا ده یئاژوو. دوا ی نزیکی نیوسه عات رۆیشتن، ماشینه که له بهردهم مایکدا وهستا، ههر دوو کمان له ئوتومبیله که پیاده بووین و کابرای شوفیر به سهر ئاماژه ی بۆ کردم و گووتی «دوامکه وه». له وینوه نزیکی ده دهقیقه ی تر رۆیشتین و له کۆلانیکی تر دا، چووینه مالیکی کۆنه وه، له ژووریکی بچوکدا و له بهر شهوقی گلۆپینکی کز، پرۆفیسور به هنام و یاوه ره که ی دکتور حسامه دین و چه ند پیاوی ترم بینی که له تاریکیدا وهک تارمایی نه خوش هاتنه بهرچاوم.

پرۆفیسور بهر له وهی به خیرهاتنم بکات یان هیچ شتی کم بۆ روونبکاته وه، به نارحه ته ییه وه گووتی «ته نیا ئه مشه و و به زهحمه تیکی زور توانیومه انه لیتره کۆببینه وه، بروانه چ کاره ساتیکت دروست کرده، تۆ ئاگاداری چ دهر د و به لایه ک له تۆوه که وتۆته وه، هیچ کات له دیلاوار کاره ساتیکی وا رووی نه داوه، هیچ کات هه تا له زهمانی دانیالیشدا».

هه موو شتیکم وهک خه و هاته بهرچاو، ژووره که پرېوو له دوکەلی جگهره، پیاوهکان سهیر و نامۆ دههاتنه بهریدهم، ههتا دهموچاوی پرۆفیسۆر بههنامیش له دهموچاوی کهسیک دهچوو له خهوندا بیبینم. من حالی نه دهبووم، که میکیش تورپ و سهیر لیشیواو بووم، تینه دهگه یستم بۆچی بهم نیوه شهوه لیرهم و ئهوانه کین و چییان لیم دهویت. روناکی ژووره که به جۆریک زهر د و کزبوو، وهک ئهوهی له بهر مۆمیککی گهره دانیشتیبتن، دهموچاوهکان تهماوی و ترسناک دهرد دهکوتن، وهک ئهوهی به دریزیای ژیان، چین دواي چین تهنیا دوکەل له سهریان نیشتیبت. هه موو ئاماده بووان به گومانه وه سهیری منیان دهکرد. پرۆفیسۆر هیچی لهو پیاوه دم به خهندهیهی ئه و پوژه نه دهچوو که له موزه خانه بینیم، ئیستا تیشکیکی زهر د و دوکەلیکی چر له دهووری سهمایانوو، بهلام ههر وهک موزه خانه که کتیبیکی نابوو به سنگییه وه. بئ ئهوهی هیچم بۆ روونبکاته وه گووتی «نه دهبوو ئه و نیگار کیشانه بهریت، نه دهبوو بیان بهیت، سهیر که چیت کرد، سهیر که چ کاره ساتیکت خسته وه. من بابه عهلی وهزیری هاوړیم پیگووتم که تو نیگار کیشه کانت هیناوه، ئهوانیش بیئاگا له ئه ناجامی ئیشی خویان ئه و نیگارانه یان کیشاوه». دهنگی قوول و پر سه زه نشت بوو. دهستی بۆ پیاویکی رهشتاله ی باریک و قز کورت و سهیر خپ راکیشا و گووتی «تو واده زانی ئیمه توانامان چهنده؟ واده زانیت له تواناماندایه ئه م هه مووه بشارینه وه. ئیستا چی بکهین بۆ ئهوهی ئه م پیاوانه پرگار بکهین. شوینمان له کوئ بوو؟ جیگامان له کوئ بوو؟».

من نه مده زانی باسی چی دهکات. چاوهکانی تر گهرچی به گومان و غه مگینییه وه سهیریانده کردم، بهلام شتیکی وهک کینه و رقیان تیدا نه بوو، چاوانیک بوون پرېوون له پرسیار. من به هیمنی سهیری هه مووانم کرده وه و له په ریشانیدا چهند جار سللوم کرد و به گێژییه وه گووتم «جه نابی پرۆفیسۆر... جه نابی پرۆفیسۆر... ئه مشه و بۆ شه ویککی هیند سهیره، بۆ من

له ههچ تیناگهه؟». دلتیابووم ئهوانیش چاوه‌بروانی رسته‌یه‌کی لهو جۆره‌یان نه‌ده‌کرد. به‌لام من لهو کاته‌وه‌ی چوو‌بوومه ژووره‌که‌وه هه‌ستیکی سامناکم هه‌بوو که دووباره له خه‌ون و مۆته‌که و تاریکییه‌وه ئالاووم. به جۆریک له جۆره‌کان هه‌موو هه‌ولیکم ده‌دا بۆئه‌وه‌ی به خۆمی بسه‌لمینم ئه‌وه‌ی ده‌یینم خه‌ونه. به‌لام دلتیابووم خه‌ون نییه، دلتیابووم ده‌رکه‌وتنی پروفیسۆر به‌هنام له‌م جیگا‌یه‌دا شتی‌که مه‌نتیقی خۆی هه‌یه. دکتۆر گووتی «وا دیاره تیناگه‌یت، وا دیاره هه‌یجت نه‌بیستوه... نه‌مه‌زانی وا بیناکیت، تو هه‌موو شتی‌ک له‌سه‌ر چیرۆکی دانیال ده‌زانی. له‌سه‌ر قوربانییه بی‌گونا‌هه‌کان، یخه‌تا‌کان». ده‌نگی به جۆریکی سه‌یر له‌ گویمدا ده‌زرن‌گایه‌وه، وه‌ک ئه‌وه بوو گویم له بیر‌کردنه‌وه‌کانی پروفیسۆر بیت، وه‌ک ئه‌وه بوو ده‌نگه‌که‌ی له سه‌ری مندا بیت، بی‌ئه‌وه‌ی ئه‌و ده‌می جولاندی‌بیت، یاخود هه‌یچی گووتی‌بیت. من گوتم «چی بووه جه‌نابی پروفیسۆر، چی بووه؟». هه‌موو به سه‌رسامیه‌وه سه‌یریان‌کرد. پروفیسۆر به زمانی سه‌ره‌زنشت گووتی «چۆن نازانیت چی بووه، هه‌زه‌کانی ده‌وله‌ت، ئه‌و میلیشیا تازه‌یه‌ی سه‌ی ئه‌سلان... هه‌ر که‌سیک به شتیه‌ش له وینه‌کانی تو بچیت، هه‌ژاریک، بیکه‌سیک نی‌شته‌جینی ئه‌م که‌رکه‌که فه‌قیرانه بیت، ده‌یدۆزنه‌وه و ده‌یکۆژن. ده‌لێن ئافه‌ت و ده‌رده‌که له دی‌لاواری په‌شه‌وه دیت، له‌م که‌رکه‌کانه‌وه که زۆربه‌یان خه‌لکی هه‌ژارن، غه‌ریبه‌ن، تازه له‌ گونده‌کانه‌وه هه‌له‌هاتوونه دی‌لاوار». من سه‌رم داخست، وه‌ک بۆ یه‌که‌م جار هه‌ست به‌ گه‌وره‌یی تاوانه‌که‌م بکه‌م، به‌ غه‌مگینییه‌وه گوتم «جه‌نابی پروفیسۆر خۆت بخه‌ره جیگای من، من له کوی بزانه... نه‌مه‌زانی شته‌کان ده‌گه‌نه ئه‌م ئاسته، نه‌مه‌زانی تووشی پۆژیکی وادیین. چۆن بزانه که دوا‌جار خه‌لکی بی‌گونا‌ه ده‌کوژریت. من نی‌گاری‌کیشه‌کانم دۆزییه‌وه، من ریت‌ماییم‌کردن چۆن نی‌گاره‌کان بکێشن، به‌لام ئه‌وان دوا‌جار وینه‌یه‌کیان کیشاوه، به‌ راست چۆن ده‌کریت کیشانی وینه‌ی خه‌ونیک و باشکیته‌وه؟ چۆن ده‌کریت؟ وینه‌یه‌که که له که‌س ناچیت، ته‌نیا نی‌گاری‌که، وینه‌یه‌که و ته‌واو. من خۆم نی‌گاره‌کانم راده‌ستی

فرماندار عهبدولسهلامی ماروفی کرد و پیمگووت، ئەمانە تەنیا وینە ی ناو خەونیکن، خەونیک کە دەشیت سەر لە بەری درۆ بیت». پرۆفیسۆر گەلیک نیکەران و نارەحەت گووتی «لە تۆ وایە خەلک دەتوانن درۆ و راستی، وینە و ئەسل لە یەک جیا بکەنەوه. زۆر نەفامیت گەر وا بیرتکردبیتەوه. خەلکی شەیدای ئەوەن ئەو شتانه تیکەلبکەن، ئەوه زەحمەتی بیرکردنەوه و جیاکردنەوهیان لە کۆڵدەکاتەوه. ئینسان هەر خەیاڵپالۆیکی سەری خۆی لێدەهێت بە راست و ئامادەیه لە پێناویدا هەزاران کەس بکوژیت... هەزاران».

ماوهیهک هەموومان بیدەنگ بووین و تەنیا سەیری یەکترمان دەکرد. دواى ئەوه یاهەرەکهی دکتۆر حسامەدین هاتە دەنگ و بە غەمگینییهکەوه گووتی «گەر وینەکە لە کەسیک بچووبایە غەممان چی بوو؟ بەلام ئیستا وینەکە لە کەس ناچیت، کە لە کەسیش نەچوو، پیاوهکانی سە ی ئەسلان، بە ئارەزووی خۆیان هەلێدەبژێرن لە کێ بچیت. گەر تاوانبار بناسن ئیتر خۆشی نامیتیت، هەموو شت تا ئەو کاتە خۆشە کە نازانن بۆچی یان بۆ کێ دەگەرێن ... من بینوومن، هەفتهیهک لەمەوپێش لە کاتی راوانانی قوربانییهکی بێ خەتادا لە فولکەکهی مەیدانی جوتیاران، بە خۆیان و ئوتومبیلەکانیانەوه هاتن و بەخێرایى دابەزین، جلی تایبەتیان لە بەردابوو، یەکی چاویلکەیهکی رەشیان کردبووه چاویان، یەهو لەو ناوهدا بلاوبوونەوه، وا بە خێرایى دابەزین، دلی هەموومان کەوتە خورپە. گەر بیانبینیت ناتوانیت لییان نەترسیت. هەموو گەنجی مندالکارن کە ئالای دیلاواریان بە قۆلیانەوه بەستووه. خۆشی گەرەیان ئەوه بوو نەیان دەزانى بۆ کێ دەگەرێن... کە دەرگەوتن هەموو ترساین، هەموو هەستمانکرد ئیستا ئیمە دەگرن، هەستمانکرد تیاچووین». پیاویکی غەمگین هەلیدایە و گووتی «نەوه لا ئیستا سەیری وینەکە هەر ناکەن. لە گەرەکی خوداداوا یەکیک لەو نەگبەتانهی کەوتبووه چنگیان، هیچی لە وینەکە هەر نەدەچوو، گووتبووی برا ئاخەر من چیم لەم رەسمە دەچیت، بۆ منتان هیناوهتە گاز و گیر. یەکیکیان گووتبووی تۆ دەم و فلقت داخە، من

دهلیم کئ له رهسمه که دهچیت و کئ لئی ناچیت ... بهسته زمانه که یان بیخه تا
گوشاوگوش وهک سا برین سه ربیری بوو».

هیدی هیدی ته لیسمی ژووره که له بهرچاوم دهشکا، نهو فهزای خه ونه ی
له سه ره تاوه بالی به سه ر جیگا که دا گرتبوو ده په وییه وه. ئیستا له ناو
دوکه لئ جگهره و غوباری مهراق و بۆنی نیگه رانیدا سهیری پیاوه کانم
ده کرد و ده مزانی هه موو که سانی هه له اتوون، که سانیکن له وه پایان کردوه له
وینه یه که نه چن. شه ویکی وشک بوو، بی شی، گوماناوی. من سه رسامانه
له هه موویان وردبوو مه وه و پرسیم «ئیه کین؟». شیوه ی پرسیارکردن و
پوانیم و پیه کی نه وتوی تیداوو که هه موو هه ستیان پیکرد. هیشتا سهیربوو
به لامه وه بهم شه وه منیان هیناوه تا ئیره. پرؤفیسور بیده نگ سهیری منی
کرد و چاویکی به وانی دیدا گیرا و گووتی «ئه مانه نهو که سانه ن که ده بیت
بیانشارینه وه، پیم بلئ ئه مانه خه تایان چیه، پیم بلئ گونا هیان چیه. بۆ
ده بیت خویان بشارنه وه...؟». یاوه ره که ی دکتور حسامه دین که روخساری
ته واو وهک روخساری نهو پرژه بوو که من له زیندان بینیم، سهیری چاوی
کردم و وهک بمخوینیت وه گووتی «ته نیا خودای گه وره ده توانیت وینه یه که
بۆ ئیمه بکیشیت که له خۆمان بچیت، هیچ نیگار کیش و په یکه رتاشیک
نا توانیت ره سمیکی من بکات له من بچیت». یه کینک له پیاوه کان که دیاربوو
په روه رده یه کی مه زه به بی هه یه، به تور په ییه وه سهیریکرد و گووتی «ئاگات له
دهمت بیت، خودا نیگار ناکیشیت، خودا خه لقه دکات. تو ده لیت چی. ره سم
پیشه ی عه بده، خودا هه ر شتیک دروست بکات روچی ده کاته بهر». بۆ من
گرنگ نه بوو خودا یان مروف ده توانن چی بکه ن، به لام نیگه ران بووم
له وه ی ئینسان هه میشه وینه یه که بۆ هاوسیکه ی ده کیشیت که له و ناچیت،
که چی باوه به وینه که ده کات نه که به هاوسیکه ی. من گیزبووم، دۆخی
که سیکم هه بوو داووه کی بیهۆشی خوار دبیت، به لام هیشتا ته واو له هۆش
نه چووبیت.

له پرۆفیسۆرم روانی و وهک یه‌کیک داوای یارمه‌تی‌کات گووتم «بۆ مرووف باوه‌ر به‌ وینه‌کان ده‌کات؟». پرسیاره‌که‌م بۆ خوشم سه‌یر و بیه‌لام بوو. پرۆفیسۆر وهک له‌ بیه‌میشکی و گه‌ژه‌یی من سه‌ری سوپما بیت وه‌لامیدامه‌وه «چییه‌؟ له‌به‌ره‌وه‌ی چاوی ئینسان به‌ ناخی خویه‌وه به‌ستراوه‌، چاومان ته‌نیا نه‌وه‌ ده‌بینیت که‌ دلمان پێشتر بۆی ده‌گه‌ریت». من گووتم «من بۆ لیره‌م، ده‌تانه‌وێت چی بکه‌م. من نازانم بلیم چی. سه‌ر لیشیواوم، من نیگارکێشه‌کانم به‌و نیازه‌ نه‌برد». پرۆفیسۆر گووتی «ئێستا تۆ ده‌لێیت چی؟ ده‌توێت له‌ ژیر باری ئه‌م گوناوه‌ ده‌رچیت که‌ کردوته؟ ده‌توێت بلیت که‌ هه‌چت نه‌کردوه‌؟ نازانیت چی گوناهیکت کردوه‌؟ دانیام که‌ ده‌زانیت. نازانیت که‌ زۆربه‌ی گوناوه‌کان له‌ دیلاوار مرووف بی وستی خۆی ده‌یانکات. که‌س نه‌لێت من نه‌مه‌زانی ده‌بم به‌ گوناها‌ر، به‌شی زۆری گوناوه‌ گه‌وره‌کانی دنیا ئینسان بیه‌وێست و بیه‌ئاگای خۆی ده‌یانکات». من وهک به‌پاریمه‌وه‌ ده‌لیم «من هه‌رچییه‌ک بم، گوناها‌ر یان بیه‌گوناوه‌ به‌ پنی خۆم هاتووم، شه‌وم گرتوووه‌ به‌ ده‌مه‌وه‌ و هاتووم. ده‌زانی گه‌ر نه‌یه‌م ئازار و په‌شیمانیم زۆرتر ده‌بیت، من له‌ سه‌نته‌ره‌ تازه‌که‌ ئیشم ئه‌وه‌یه‌ دله‌واوی زامدار و ئه‌شکه‌نجه‌ دراوه‌کان بده‌مه‌وه‌، ده‌که‌وم به‌سه‌ر قاچی خه‌لکا و داویان لیده‌که‌م به‌مانبۆرن، من رازیم هه‌موو تاوانیک بخرمه‌ ئه‌ستۆی خۆم، من چه‌ندین هه‌فته‌یه‌ ئیشم ئه‌وه‌یه‌ که‌ گوناھی هه‌موو خه‌لکانی گوناها‌ر بخرمه‌ ئه‌ستۆی خۆم. من پێشه‌م داوای لیه‌بۆردنه‌، پێشه‌م ئه‌وه‌یه‌ به‌سه‌ر ده‌ست و پنی بیه‌گوناوه‌کاندا بکه‌وم و به‌گه‌رم و به‌پاریمه‌وه‌ لیمان ببۆرن، له‌ خه‌تاکاران ببۆرن... من ئاماده‌م به‌سه‌ر برینی هه‌موو قوربانییه‌که‌دا بنوشتیمه‌وه‌ و ماچیه‌که‌م و داوای لیه‌بۆردن بکه‌م. به‌لام دکتۆر پیم بلی بۆ به‌م شه‌وه‌ تاریک و بیده‌نگه‌ مته‌نان هیناوه‌، ئیه‌وه‌ کێن؟ چیتان له‌ من ده‌وێت؟ بۆ سه‌به‌رتان نه‌گرت، بۆ نه‌وه‌ستایه‌ت به‌یانی بیه‌م خه‌مه‌تتان و هه‌موو تانه‌ و سه‌ره‌زنه‌شتی خۆت بده‌یت به‌ روومدا؟ . من که‌سیکی ئازا نیم، ترسته‌تکم، هه‌ر له‌ حاکم و

فەرماندار ناترسم، وەک سەگ لە مامم و باوکیشم دەرترسم، گەر ناھەقیشم پێیکەن ناوێرم دەنگ بەرزبکەمەووە ... بەس پێم بلی من بەم شەووە عەجایەب و سەیرە چی دەکەم لێرە؟».

بۆ یەکەم جار خەندەکی خۆی کەوتەووە سەر ڕووی، خەندەیک ئیستا دلی فینک دەکەرمەووە. پروفیسۆر گووتی «بەلی شەویکی عەجایەبە. وادەزانیت ئێمە دەتوانین ھەموو شەویک لێرە کۆببینەووە، وادەزانێ دەتوانین دەموچاوی راستەقینەی خۆمان دەربخەین. دیلاوار لە ئەزەلەووە شاری پاسەوان و زیندان بوو، شاری کەسوکاری پاسەوانەکان و کەسوکاری زیندانەکان، لە سەرەتاوە تا ئیستا. مەرۆف ھەستدەکات ھەمیشە کەسیک بەدواوەیەتی، ترس ... ھەندێ شار ھەیە ھەتا لەو پەڕی ئارامی و ئاشتیدا مەرۆف لە ناویاندا دەرترسیت، ھیچ ھۆیک نییە بۆئەوێ بترسیت، بەلام ھەر دەرترسیت. من ئەوھتەئێ لە دیلاوارم دەرترسم. تۆ وادەزانیت ئێمە نابیت خۆمان بپارێزین... من و دکتۆر سوعاد بە ڕێگایەکی پێچاوپێچدا ھاتووین. مەسەلەکە ڕزگارکردنی ژانی خەلکە. دەبوو بنیت چونکە ڕەنگە تا ھەفتەیک یان دووانی تر نەتوانین کۆببینەووە، ئێمە ناتوانین زوو زوو کۆببینەووە... تۆ لەم مەسەلەیەدا گوناھباریت. من بە ھەموو ئەمانەم گووت کە کەسیک ھەیە دەبیت بە ڕوونی دان بە گوناھێ خۆیدا بنیت و قوربانییەکی ڕزگاربات، من دەزانم تۆ کەسیکی دەتوانیت ئەو بەکەیت، دەتوانیت دان بە گوناھێ خۆتدا بنیت. ھیچ کەس لە ئێمە ناتوانین بگەینە فریای ھەموو قوربانییەکان، بۆیە دەبیت بگەرێن، دەبیت بیربکەینەووە کێ ھەیە دەتوانیت کەسیک ڕزگاربات. ھەر یەکێک لە ئێمە دەبیت بتوانین یەکێک بشارینەووە، یەکێک ڕزگاربکەین... ئەووە بچوکتێن کاریکە لە دەستمان بێت. تۆ مایەئێ ئەم ھەموو ناپەھتەئێ و کێشەییەئێ، مایەئێ ئەو ھەموو بەدبەختییەئێ، ئیستا لە بەرت گرانە شەویک لە خەو ھەستیت و شان بخەیتە ژێر باری ئەرکیکی پێویست، شتێک بخەیتە ئەستۆی خۆت کە کەمێک لە ئەنجامی کارە خراپەکانت کەمباتەووە... من لە

پاده‌بینم ... ئیمه له‌و کاته‌وه‌ی لێره کۆبووینه‌ته‌وه و دانیش‌تووین، هه‌موو بیر له‌ خه‌ڵکانیک ده‌که‌ینه‌وه به‌توانن یارمه‌تی‌مان بده‌ن، که‌سی‌کمان بۆ دالده‌بده‌ن، هه‌ر مروفیککی باش بناسین هه‌نای بۆ ده‌به‌ین، بزانی‌ن یه‌ک مروفی باش هه‌یه بانگه‌یش‌تیده‌که‌ین. تۆ یه‌که‌م که‌س نیت که‌ ئه‌مشه‌و هه‌نامان بۆ برده‌وه. هه‌موو ترسی ئه‌وه‌مان هه‌یه که‌ ئه‌م شیتییی دێلاواری گرتووه به‌رده‌وام بیت. هه‌موو گونا‌هه‌که‌یان خستوته‌ ملی خه‌لکی به‌سته‌زمانی ئه‌م گه‌رکه‌که‌ کاول و وێرانانه، هه‌موو ده‌لێن غه‌واره‌کانن، پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان ئه‌مانه‌ وه‌ک دوژمنی دێلاوار سه‌یرده‌که‌ن، وه‌ک خه‌لکیک لێیان ده‌روانن که‌ نه‌ دینیان هه‌یه و نه‌ نیش‌تی‌مان، وه‌ک غه‌ریبه‌ که‌ دوژمن په‌وانه‌ی شاره‌که‌ی کردون. تۆ له‌سه‌رته‌ لایه‌نیکه‌م مروفیک رزگاریکه‌یت. له‌سه‌رته‌ یه‌کیک له‌وانه‌ دالده‌بده‌یت...».

نه‌مه‌زانی چۆن پرۆفیسۆر و دکتۆر سوعاد گه‌یش‌توونه‌ته‌ ئه‌و برۆایه‌ی به‌م کاره‌ هه‌ستن. من سه‌رم سوپا بوو، هه‌رچیم ده‌کرد نه‌مه‌توانی ئاسایی بیمه‌وه، نه‌مه‌توانی له‌ هه‌ندێ شت تێگه‌م. هه‌لبه‌ت تاریکی ژووره‌که‌، هه‌وای سه‌نگین، په‌رده‌ زه‌رده‌ کۆنه‌کان، هه‌یشتا هه‌ر قورس بوون لای من و هه‌ر هه‌ناسه‌یان ده‌تاساند. که‌ پرۆفیسۆر قسه‌یده‌کرد هه‌موو پیکرا سه‌یری ده‌موچاوی منیان ده‌کرد، هه‌موو وه‌ک کۆمه‌لێک بت و په‌یکه‌ر له‌ یه‌ک خال رامابن بێجوله‌، بێز،ه‌ بێ چاوتروکاندن له‌ منیان ده‌روانی. هه‌موو هه‌ولێ ئه‌وه‌یان بوو که‌ هه‌ستی سه‌ر ده‌موچاوی من بخوێنه‌وه. من له‌و ساته‌دا نه‌مه‌توانی وه‌سفی هه‌سته‌کانی خۆم بکه‌م، مروف له‌ ناو گێژێ و سه‌رسامیدا ناتوانیت تێگه‌ت چۆن بیرده‌کاته‌وه. من بیرم نه‌ده‌کرده‌وه، من ته‌نیا ده‌مروانی، سه‌یری ده‌موچاوه‌کانم ده‌کرد، سه‌یری گلۆپه‌کانم ده‌کرد، سه‌یری سووتووی جگه‌ره‌کانم ده‌کرد، سه‌یری چاوی ئه‌و پیاوه‌ غه‌ریبانه‌م ده‌کرد که‌ ته‌نیا سه‌یری منیان ده‌کرد. من ده‌متوانی بلی‌م چی... مانای چی که‌سیک رزگاریکه‌م، من کێم به‌توانم که‌سیک رزگاریکه‌م؟ . له‌ نیگای پیاوانی

ئەو ژوورەدا دەمدی که دیلاوار چەند رۆژە نوومی جۆرە تاریکییەکی پر نەینی بوو، دەوەستام و بیرمەدەکردووە که تاریکی ئەمشەو، تاریکی کۆچەکان، تاریکی دیلاوار لە هەوای پر تەلیسمی ئەم ژوورە دەچیت... ئیستا تێدەگەیشتم بۆ لە سەرەتاوە لەم روناکییە ترساوم، بۆ لە رەنگی زەرد و غەمگینی ئەم ژوورە سلم کردۆتەو.

من سەیری پروفیسۆرم دەکرد و دەمگوت «جەنابی پروفیسۆر تیناگەم، مانای چی یەکیک رزگار بکەم... من کێم بتوانم کەسیک رزگار بکەم، چۆن کاری وا لە دەست من دیت، ئەسلەن دەتوانم چی بکەم؟». دکتۆر سوعاد چاویلکەکی جولاند و گوتی «من تیت دەگەینم. جەنابی پروفیسۆر بە ئیجازەتان من تیی دەگەینم. من ماوەیەک لەووەبەر کە هاتی بۆ زیندان، ویستم ئاگادار تەبکەمەو، گەر یادت بێت من ماوەیەک لەووەبەر تەلەفونم بۆ کردیت، ئەوکات هێشتا لە عیادەکی خۆتان بوون ویستم بە هەر ناویکەو بە بێت بە جەنابی دکتۆر بلیم خۆی لەم کێشەیه دوور بختەو، ئەو کات نەموست ناوی خۆم ئاشکرا بکەم. ویستم بە شەخسی لەگەڵ جەنابی دکتۆر سیامەنددا قسە بکەم، تا بە ناوی زانستەو هیچ شتیکمان پێ مۆر نەکەن. من لەم رۆژە دەترسام کە بە ناوی زانست یان هونەر یان میژوووەو تەوانیک بەرپێوەبچیت. حاکمانی دیلاوار دەیانەوێت هەموومان لە یارییەکی خراپەووە بئالین، وەک چۆن تۆ و نیگار کێشەکانیان تێوەنالن. من دەزانم چەند وەختە دەیانەوێت دیلاوار بچیتە شەڕەو. ویستم بە دکتۆر بلیم کاری وانەکات، خۆی لە زیندان و پۆلیس و دیداری حاکم بپاریزیت. خەلکیک هەن دەیانەوێت هەموومان بخەنە خزمەتی شەڕەو. من ویستم واتان پێبایم، بلیم هەموو شتیک پێشوەخت رەسمکراو، هەموو بۆنە و بەهانیەک بۆ ئەو بەکار دەهینریت. دکتۆرەکان، مامۆستاکان، نەخۆشەکان... هەموومان بەکار دەهینن، هەموومان، بەلام بەداخەو دکتۆر سیامەند خۆی بە قاچی خۆی چوووە ناو قورپاوەکەو و تۆشی لەگەڵ خۆیدا برد. من بۆ ئەو زە...

بۆ دایت، شه‌ویک بوو من پرپووم له‌ دوودلی، نه‌ده‌کرا له‌ گه‌ل تۆ قسه‌به‌که‌م،
 باشتر بوو راسته‌وخۆ دکتۆر خۆی بدوینم. به‌لام شته‌کان خه‌را هاتن و
 خه‌را چوون. خۆت ده‌زانیت چه‌ند هه‌فته‌یه‌که‌ شار بارودۆخی نائاساییه‌،
 تۆ خۆت هه‌والت له‌ هه‌موو شت هه‌یه. بۆ زانیاریت، من و دکتۆر تا ده‌
 رۆژ له‌ مه‌وبه‌ر یه‌کترمان نه‌ده‌ناسی، ببوره‌ مه‌به‌ستم جه‌نابی پرۆفیسۆره‌،
 به‌لام به‌ ریکه‌وت برای کورپیک که‌ له‌ زیندان لای ئیمه‌ ئیشی سرین و
 پاکژکاری ده‌کات تووشی گه‌یچه‌لی ئهم سوپا تازه‌یه‌ی سه‌ی ئه‌سلان بووبوو،
 خۆی گه‌نجیکی سه‌ره‌رۆیه‌، به‌ تۆمه‌تی ئه‌وه‌ی غه‌واره‌یه‌ و له‌ وینه‌که‌ ده‌چیت
 تووشی ده‌رده‌سه‌ری بووبوو. دوا‌یی به‌ هۆی زیره‌کی و بزێوی خۆیه‌وه‌ له‌
 ده‌ست تهن‌گه‌چیان هه‌لدیت و خۆی ده‌کات به‌ مۆزه‌خانه‌دا. جه‌نابی پرۆفیسۆر
 ده‌یگریته‌ خۆی و له‌ ژیر زه‌مینی مۆزه‌خانه‌که‌دا ده‌یشاریته‌وه‌ و خه‌به‌ر به‌
 فه‌رمانبه‌ره‌که‌ی لای ئیمه‌ ده‌دات بێت به‌ ده‌نگ براکه‌یه‌وه‌ ... هه‌موو چیرۆکه‌که‌
 له‌وینوه‌ ده‌ستی پیکرد. ئه‌و رۆژه‌ منیش له‌ گه‌ل ئیشکه‌ره‌که‌ی خۆماندا چوومه‌
 مۆزه‌خانه‌ بۆ لای پرۆفیسۆر، خۆی تکه‌یکرد له‌ گه‌لیدا بچم، به‌لی خۆی تکه‌یکرد،
 چونکه‌ ده‌ترسا له‌ رینگا تووشی کیشه‌یه‌کی له‌وجۆره‌ بێت... من که‌ گه‌یشتمه‌
 حزوری پرۆفیسۆر، ده‌م و ده‌ست زانیم پیاوی وا له‌ دیلاواردا که‌مه‌، ده‌م
 و ده‌ست هه‌ستم به‌ سه‌لیقه‌ و زیره‌کی ئهم پیاوه‌ کرد. چه‌ند سه‌عاتیک
 قسه‌مانکرد. ئه‌وه‌ی هه‌ر که‌سێک و کومه‌کی مروفینک بخاته‌ ئه‌ستۆی خۆی،
 بیروکه‌ی ئه‌و بوو. به‌لی، هه‌ر مروفینک و خۆی به‌ به‌رپرس له‌ بێگوناه‌یک
 بزانیته‌، ئه‌وه‌ فه‌لسه‌فه‌ی ژیا‌نی ئهم پیاوه‌یه‌. جه‌نابیان له‌ نزیکه‌وه‌ ئاگاداربوون
 له‌ سه‌ر جاده‌کانی دیلاوار چی ده‌قه‌ومیت، ئه‌وان مکو‌ر بوون له‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی
 شتیک بکه‌ین، مه‌سه‌له‌که‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ شتیک رووده‌دات، ده‌بیت بجولین. منیش
 به‌رگه‌ی ئهم راوه‌ ناشیرینه‌ی مروف ناگرم ... نامه‌وێت زۆر سه‌رت بنیشینم،
 دکتۆر حسامه‌دین هه‌موو شتیک له‌ سه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ی مالی فه‌رماندار بۆ
 گه‌ڕامه‌وه‌، باسی ئه‌وه‌ی کرد که‌ یه‌کێک تۆی کردوه‌ به‌ به‌رپرسی کاریکی

خه تهرناک، من تۆم پێشتر یهک جار بینوه، یهک جار بهس نییه مرۆف
یهکتیری بناسیت، بهلام شتیکت تیدایه که لیت ناترسم... بهلی به راشکاوانه
به جهنابی پرۆفیسۆرم گووت، من ترسم لهو کورپه نییه، کهسیکه بێ هیچ
دوودلییهک دهکریت رازی خۆمانی بۆ باسبکهین، توپهیی خۆمانی بێ بلیین...
خۆت دهزانیت من چهند به دهست ئەم چیرۆکهوه نارهحهتم، تۆ منت بینی
له زیندان، دهزانیت ئیمه چهند به دهست ئەم چیرۆکهوه پهریشانیین».

به ترسهوه گووتم «باشه، من دهزانم، من له زیندان بووم، بهلی دهزانم...
بهلام کێ ههیه ئەم خهونه پهریشانی نهکردبیت، بهلام ههر یهکهی به جوریک.
خهونی چیی، کهی ئەوه خهونه. ئەوه شهیتانهکهی دهروونمانه و جولاهه...
وانییه جهنابی پرۆفیسۆر، ببوره پهنگه زمانم زۆر رهوان نهیبت و نهتوانم
ئوهوی ههستی پێدهکهم بیگهینم. بهلام من دهیبت چی بکه، من بێ جیگه،
مالم نییه، شوێنیککی باشم نییه بۆ ژیان... چون دهتوانم کاری وها بکه».

وام گووت و سهیری ههمووانم کرد و دواچار لهسهه پرۆفیسۆر
گیرسامهوه. چاوانم ترسیان لی دهباری.

پرۆفیسۆر دهیزانی دهستهپاچه گووتی «بیربکهوه، بیربکهوه. مرۆف هه
چییهک بیت دهیبت بتوانیت یهکتیک رزگار بکات... باوهرم بهوه نهماوه بکریت
ههموو مرۆفهکان پیکهوه رزگار بکهین. ئەوه درۆیه، نهفرهت له ههه کهسیک
درۆی وای هیناوهته دنیاوه. من پرۆفیسۆری میژووم، مرۆف گهر ههولبدات
یهک مرۆف رزگار بکات، یهک مرۆف... بهلی یهک مرۆف... ئەوه تهنیا رینگای
خۆشبهختی ئینسانه، به مهرجیک ههموومان ئامادهیین، ههموو کهسیک
ئامادهیبت، گهر یهکتیک دوا بکهوێت ههموو شتیکی دهکهوێت مهترسییهوه.
تۆش دهیبت بتوانیت، ههموو کهسیک دهیبت بتوانیت... هیچ کس نابیت هیند
دهغل و ملهور بیت بلێت ناتوانم بهرپرسیاریتی مرۆفیک ههلبگرم. من دلنایم
دهتوانیت، ههتا گهر جیگاشت نهیبت، پارهشت نهیبت... دهتوانیت شتیکی

یه‌ک م‌رو‌ف ب‌ک‌ه‌یت. هه‌موو ترسیان له‌وه هه‌بوو ت‌و داوه‌تب‌ک‌ه‌ن، هه‌موو ئه‌م پیاوه داماو و ل‌ی‌قه‌ومان‌ه‌ی ت‌و ئ‌ی‌ستا ده‌یان‌بین‌یت، ک‌ۆمه‌ل‌یک راو‌چی د‌ل‌ر‌ه‌ق وان به‌د‌وا‌یان‌ه‌وه. ئ‌ی‌واره که دان‌ی‌شت‌ن‌مان ده‌ست پ‌یک‌رد، هه‌موو گووتیان، با ئ‌ه‌و که‌سه نه‌یه‌ته ئ‌ه‌م باز‌نه‌یه‌وه، با چاره‌ن‌وسی که‌س نه‌که‌و‌یت‌ه ب‌نده‌ستی... به‌لام م‌ن ده‌زانم ت‌و ده‌توان‌یت ئ‌ی‌ش‌یک‌ی باش ب‌ک‌ه‌یت، ده‌توان‌یت ... ده‌زانم ده‌ته‌و‌یت ... د‌ن‌یام ده‌ته‌و‌یت».

پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ۆر ئ‌ه‌م‌جاره هه‌م ن‌ی‌گ‌ای و هه‌م ده‌نگ‌ی د‌ۆ‌ستا‌نه‌تر بوو، به‌لام م‌ن ئ‌ارام نه‌بوومه‌وه و ئ‌اس‌و‌وده‌نه‌بووم. ترسیکی ک‌ت‌وپ‌ر له‌ د‌ل‌م‌دا بوو که پ‌ی‌ش‌تر هه‌ستم پ‌ی نه‌ک‌رد‌بوو، که‌ر‌چی له‌وه هه‌فت‌انه‌ی د‌وا‌ی‌دا د‌ون‌یا له‌ به‌ر‌چاوم گ‌ۆ‌را‌بوو، که‌ر‌چی ش‌تی نو‌یم ز‌ۆر ب‌ی‌نی‌بوو، هه‌ستی نو‌یم ز‌ۆر تا‌ق‌ی‌ک‌رد‌بووه‌وه، به‌لام ئ‌ه‌وه یه‌که‌م‌جار بوو ب‌زانم که به‌ ر‌است‌ی گ‌یر‌ۆ‌ده‌ی ک‌یش‌ه‌یه‌کی که‌وره‌م. ق‌ور‌س‌ایی هه‌موو پ‌ر‌و‌دا‌وه‌کان و ئ‌ه‌و پ‌ه‌وته ترس‌ناکه‌ی که ده‌ش‌یت ب‌ی‌گر‌نه به‌ر، ته‌ن‌یا له‌و کاته‌دا پ‌وون له‌ پ‌ی‌ش‌چاوم د‌یا‌ر‌بوون. تا ئ‌ه‌و کاته خ‌ۆم نه‌ به‌ گ‌ونا‌ه‌بار و نه‌ ب‌ی‌گ‌ونا‌ه‌ ده‌زانی، یه‌ک‌یک بووم شه‌پ‌ۆل ب‌ر‌د‌بوومی، نه‌ ه‌ی‌چم ب‌ۆ ده‌ک‌را و نه‌ ده‌م‌توان‌ی به‌ر‌گ‌ری‌به‌کی سه‌خت پ‌ی‌ش‌ان‌ب‌ده‌م. چاوانم سام‌یک‌ی که‌وره‌یان ت‌ی‌دا‌بوو، سام‌ی ئ‌ه‌وه نه‌بوو ئ‌ی‌ستا و له‌م شه‌وه‌دا سه‌یری ئ‌ه‌م پ‌ر‌وخ‌ساره نام‌ۆ‌یان‌ه‌ ده‌که‌م، به‌ل‌کو ش‌ت‌یک‌ی سه‌یر‌تر و نه‌ی‌ت‌یر و ت‌اری‌ک‌تر بوو، سام‌ی ئ‌ه‌وه‌ی ب‌ی و‌ی‌ستی خ‌ۆم له‌ ت‌ۆ‌ر‌یک‌ی ترس‌ناک‌دام و ناتوانم ب‌ی‌مه‌ ده‌ره‌وه. م‌ن له‌و ماوه‌ که‌مه‌ی ئ‌ه‌زم‌وونی سه‌ن‌ته‌ری چاره‌سه‌ری‌به‌که‌دا، هه‌ست‌یک‌ی ق‌و‌لی گ‌ریانم ت‌ی‌دا سه‌وز بوو‌بوو، هه‌ر کات‌یک له‌ به‌رده‌م ئ‌ه‌و نه‌خ‌ۆش‌انه‌دا ده‌گ‌ریام که خ‌ۆم له‌ به‌شی پ‌ه‌روه‌رده و ته‌م‌یک‌ردن ده‌مه‌ی‌ناه‌وه، هه‌ر کات‌یک فرم‌ی‌س‌کم هه‌ل‌ده‌خ‌ست، پ‌ۆ‌حم له‌گه‌ل گ‌ریان‌ه‌که‌م‌دا ده‌رده‌هات، به‌ر‌است‌ی ئ‌ه‌س‌ر‌ینم ده‌باران و غه‌م له‌ ناوه‌وه ر‌ای‌ده‌ته‌کان‌دم. م‌ن خ‌ۆم ب‌ی ه‌ی‌چ ه‌ۆ‌یه‌ک، ب‌ی ه‌ی‌چ گ‌ونا‌ه‌یک‌ی وه‌ها، خ‌وا‌ست‌یک‌ی ز‌ۆرم ب‌ۆ ش‌ی‌وه‌ن ت‌ی‌دا‌بوو ... ئ‌اماده‌گی‌یه‌ک ب‌ۆ ئ‌ه‌وه‌ی به‌ فرم‌ی‌س‌ک شه‌ر له‌گه‌ل کاره‌سات‌ه‌کان‌دا ب‌که‌م، به‌ فرم‌ی‌س‌ک شه‌ر له‌گه‌ل ج‌یه‌ان‌دا

بکه. باوهرم نه ده کرد ئه و شه وه له ناو ئه و سه رسامیه دا، له و فه زا ته لیسماوی و پر نهینه دا بگریم. به لام له کاتیکدا هه مووان سه یریانده کردم، دهستم به گریان کرد... هیه شتیکی ترم نه بوو جگه له وهی بگریم و داوی لیبوردن بکه. له ناکاو به دهنگی بهرز و له گه له هه نسکدا که وتمه ئه وهی له هه مووان بیاریمه وه لیمبیورن، من له ژیر باری فرمی سکدا وه عدم به پروفیسور به هنامدا هه موو شتیک بکه تا مروفیک پزگاربکه، ده گریام و ده مگووت «کهچی زور سهخته، کهچی نازانم چون ده بیت، به لام سویند دهخوم که هه موو شتیک بکه، مروفیک پزگاربکه. جه نابی پروفیسور... جه نابی دکتور... ئیوه برا غه مگینه کانم... وامه زانن که پزگارکردنی مروفیک له پزگارکردنی هه موو دونیا ئاسانتره». وام دهگووت و هون هون فرمی سک له چاوم دهباری. هه موو زانیان من له دۆخیکی دژواردام، پروفیسور گووتی «بهو کاره خراپهت، دونیات ئازاردا. ئیستا پنیوست به گریان ناکات، ههسته. من دلنیا بهر پرسیاریتی یه کیک له به ده بخت و لیه و ماوه کان هه لده گریه، یه کیک هه شارده دیت و ده بیاریزیت... بهس بگری، ههسته و بهر له وهی پوژ بیته وه ده بیت هه موو ئیره به جیهیلین. مامی شو فیر له کوینه، با ورده ورده ئیره چۆلبکهین». له گه رانه ودا دهنگی پروفیسور به دریزایی رینگا له گویمدا ده زینگیاه وه، دلنیا بووم پروفیسور منی خوشده ویت، دهیه ویت یارمه تیمبدات، به لام زور به لامه وه سهخته بوو بتوانم دلی رازیکه م. من به جوړیک ماندوو و بیترست بووم، قسه کانی پروفیسور بن هیه نه زم و مانایه ک ته نیا وهک ژاوه ژاویک له گویمدا بوو.

ئه و شه وه که گه یشتمه وه ژووره کهی خوم، وهک بیهوش لپی خه وتم... که بیدار بوومه وه خور هه لهات بوو و مامه سیام و سه بری جا هدار هه ر دووکیان وهک به سه ر مردوویه که وه وه ستابن، له سه ر سه رم وه ستابوون.

دهنگوباسی پوژانه پر بوو له هه والی ناخوش. چەند ههفته بوو بهردهوام گویم له تهقه و ناله‌ی دهستپێژ و فیشهک ده‌بوو، هه‌چ سه‌عاتیک تینه‌ده‌په‌ری بیته‌وه‌ی زرمه‌ی تفه‌نگیک، گا دوور و گا نزیک، نه‌گاته گویم. به‌وه‌دا من زۆربه‌ی کاتم له سه‌نته‌ره‌که‌دا ده‌برده سه‌ر، سه‌رچاوه‌یه‌کی زۆری زانیاریم له به‌رده‌ستدا نه‌بوو، نه‌شمده‌ویست هه‌چ که‌سیک بزانی‌ت که مرو‌فیکم بایه‌خ به‌ حال‌ی دنیا ده‌ده‌م. بارودو‌خی خراپی نه‌خوشه‌کان و خراپی نیشته‌جیکه و ژیا‌نه سه‌خته‌که‌یان له ناخه‌وه منی کرد‌بووه که‌سیکی دلته‌نگ و که‌مژه، جگه له‌وه‌ی بیر له ژیا‌نی ئەم نه‌خوشانه بکه‌مه‌وه، بیر و هوشم لای هه‌چی تر نه‌بوو. ده‌میک نازاری ئەم هه‌موو نه‌خوشانه‌م ده‌بینی، بی ویستی خۆم چاوانم پرده‌بوون له فرمیسک. به‌ جۆریک نه‌وه‌ک بووبووم به شوین گالته‌ی چاو‌دی‌ر و فه‌رمانبه‌ران، به‌لکو به‌ بابه‌تی کلکه و لا‌ق‌رتی نه‌خوشانی‌ش. له‌و کاته‌دا بوو، پوژیک بۆ پرسینه‌وه له حال‌ی یه‌کیک له بیماران پووم‌کرده یه‌کیک له قاوشه‌کان. نه‌خوشه‌که‌م سی پوژ بوو دوا‌ی هاتنه‌ ده‌ره‌وه‌ی له «په‌روه‌رده و ته‌می‌کردن» هه‌شتا به‌ ده‌ست و‌پ‌ینه و بی‌هۆش‌بوونی په‌یتا‌په‌یتاوه ده‌ینالاند، هه‌ر چوومه قاوشه‌که‌وه یه‌کیک له‌وسه‌ره‌وه دایه پر‌مه‌ی پیکه‌نین و گووتی «چاو چاو، کی لی‌زه‌یه، چاو چاو ... مسته‌ر گرینۆک».

قاوشه‌کان زۆریان در‌یژ و تاریک بوون، که‌رچی دنیا که‌رم بوو،

نەخۆشەكان زۆريان ملپنچى ئەستووريان لە مليانەو پىچابوو، ھەندىكيان بەردەوام بە دەست برينىكى وەھمىيەو دەياننالاند، سەربرينەكانى ناو خەون، وردە وردە وەك ئازارى راستەقىنە لە سەر گەردنى ھەندىكيان دەردەكەوت، وەك خەتيكى رۆشنى برين لە ئەلقاوئەلقى ئەستوياندا خەتيك كىشابوو، ھەبوو ھەموو مىلى خۆى بە نينۆك برينداركردبوو. چەقۇ لە ھەموو قاوشەكاندا قەدەغەبوو، چونكە ترسيكى وەھاي دەخستە دلى نەخۆشەكان، ئارام و سوكناييان لەبەردەبرا. لەگەل شپرزەيى و بارى دژوارى بيمارەكان، قاوشەكان پاك و بە نەزم بوون. چاوديزەكان بە زەبرى كوتەك و گوچان ريكوپتيكيەكى ئاسنين و دەستكرديان سەپاندبوو، بەلام ھەر ئەو ياسا و نەزمە وايكردبوو رەنگى ماتەمينيكى قورس بال بەسەر جيگاكدە بكيشيت. كە دەچوومە ناو قاوشەكان، جۆرە ھەوايەكى وشك دەھاتە ناو سينەم، دەنگى پرسەيەك لە فەزاي جيگاكدە دەسورايەو، شيوەنيك بيئەوہى بوونى ھەبيت دەھاتە گويم، شيوەنيكى سەير بوو كە من چەند رۆژ بوو لە زۆر جيگادا دەمبيست، ھاواری شەپۆر و لە خودانيكى بەرز كە سەرەتا وامدەزانی دەنگى راستەقىنەى سەدان مروفي گرياوہ و لە نزيكەوہ بەرز دەبيئەوہ، بەلام چەند دەگەرەم، ئاورمەدەدایەوہ، دەوروبەري خۆم دەپشكنى... ھيچم نەدەبينى.

كاتيك ئەو دەنگە منى بە «مستەر گرینۆك» ناونا، پرمەى چەند قاقايەكى گەورە وەك چەند بەردىكى گەورە بن و شوشەى ئەو كپيە بشكينن، لە مسەرى ژوورەكەوہ تا ئەوسەر ھات و پۆى. چەند دەنگىكى كپى ديكە، لە ژيەر پەتۆكانيانەوہ، وەك لاسايى دەنگى توتتيەك بكەنەوہ، چەندين جار ئەوھيان نووبارەكردەوہ «چاو چاو كى ليژەيە، مستەر گرینۆك»، «چاو چاو كى ليژەيە، مستەر گرینۆك»، «چاو چاو كى ليژەيە، مستەر گرینۆك».

يەكيك منى ناوناو بوو «مستەر گرینۆك».

هیدی هیدی دیلاوار مالاوایی له‌سه‌رده‌میکی دوورودریژی دنیایی دهکرد و سوپی زه‌مان به‌ره‌و ناو تونیلتیکی تاریک دهیبرد. پۆرنامه‌کان و ته‌له‌فزیۆنه‌کان به‌رده‌وام قسه‌یان له‌ دوژمن دهکرد، دوژمن هه‌م له‌ ناو دیلاوار بوو و هه‌م له‌ ده‌روهه‌، ده‌بینرا و نه‌ده‌بینرا، زۆر نزیک و زۆر دوور بوو، سوپایه‌کی گه‌وره‌ بوو له‌سه‌ر سنووره‌کان، به‌لام ترس و مۆته‌که‌ی ناو خه‌ونه‌کانیش بوو، پاسه‌وانی سه‌ر سنووره‌کان به‌ دووربینه‌کانیان له‌و دیو هیلتیکی خه‌یالییه‌وه‌ ده‌یانبینی، به‌لام خه‌لکی دیلاوار له‌ پتخه‌فه‌کانیاندا، له‌ ژیر په‌تۆ و له‌سه‌ر بالیفه‌کانیان ده‌هاته‌ خه‌ویان. هه‌موو پۆژیک هه‌واله‌کان باسیان له‌ سه‌ری به‌رداوی خه‌لکانی دیلاوار ده‌کرد، وینه‌ی هه‌ندێ ره‌شه‌کوژی و کومه‌لکوژییان بلاوه‌ده‌کرده‌وه‌ که‌ له‌ سه‌ر سنووره‌کان پووده‌ده‌ن، گوند و سه‌ر زه‌مینه‌کانی قه‌راغی دیلاوار هه‌میشه‌ تخوبی پتکدادان بوون ... سنوور جیگایه‌ک بوو هه‌موو شته‌کان تیندا ده‌که‌وتنه‌ بازنه‌ی دوودلی و گومانه‌وه‌، هه‌ر هه‌والیک له‌ سنووره‌وه‌ ده‌هات ته‌ماوی و ئالۆز بوو، ده‌بوو هه‌م باوه‌ری پتیکه‌ین و هه‌م باوه‌ری پی نه‌که‌ین. ئیستا هه‌واله‌کان، قسه‌یان له‌ ئاماده‌کاری دوژمن بۆ په‌لاماری دیلاوار ده‌کرد، جه‌نگاوه‌ره‌ تارمایی په‌نگه‌کانی سه‌ر سنوور، خورافه‌ته‌ دووباره‌کان، ترسه‌ بولیپیه‌کان، ئه‌وانه‌ی نه‌مانده‌زانی هه‌ن یاخود نین، پاستن یان درۆ، دزه‌یان کردبووه‌ ناو ژیانه‌وه‌. ئیتر دوژمن له‌ هه‌موو جیه‌ک بوو، په‌لاماری دوژمن بۆ کیلگه‌ و مه‌زراکانمان، بۆ سه‌ر تروپکی چیا ستراتیژییه‌کان، گرتیان بۆ ئاوی پووباره‌کان، ژه‌هراویکردنیان بۆ خواردنه‌کان، دزینی مه‌رومالاتی خه‌لکانی گوندنشین... هه‌والی به‌رده‌وام بوون. ته‌له‌فزیۆنه‌کان به‌رده‌وام فیلمی ئه‌و ژن و منداله‌ هه‌له‌اتووانه‌یان پیشانده‌دا که‌ میلیشیایه‌کی دوژمن له‌ زید و مالی خویان هه‌لیانده‌که‌ندن، دیمه‌نی ساوای کوژراو، ژنانیکی زگیپی سه‌ر به‌رداو، پیاوان که‌ به‌ دره‌ختی سه‌ر ڕیگاگانه‌وه‌ ده‌به‌سترانه‌وه‌ و تیربارانده‌کران. هه‌موو هه‌ستیکی ناخۆشمان

هه‌بوو كه دوژمن په‌لامارده‌دات، شار به‌گشتى ورده وده‌ئو هه‌سته ترسناكه ده‌بخنكاند كه دره‌نگ يان زوو كاره‌ساتىكى گه‌وره ده‌قه‌وميت و له‌شكرىكى وه‌حشى له‌جىگايه‌كه‌وه ديت و دىلاوار ويرانده‌كات.

هه‌ندى باسيان له‌خه‌ونىكى تازه ده‌كرد كه هيدى هيدى له‌دىلاوار بلاوده‌بووه‌وه، له‌برى ئه‌وه‌ى جه‌لادى ناو خه‌ونه نه‌تييه‌كانمان ته‌نيا ده‌ربكه‌ويت و ته‌نيا سه‌رپه‌رئيت، هه‌م جه‌لاده‌كان و هه‌م قوربانىيه‌كان به‌كومهل ده‌رده‌كه‌وتن و له‌گۆره‌پانى گه‌وره و حه‌وشى به‌رين و فراواندا ئاهه‌نگى سه‌ربرپريان سازده‌كرد. هه‌موو شه‌ويك له‌خه‌ونه‌كانى دىلاواردا هه‌زاران سه‌ر ده‌په‌رى، به‌جۆرىك كه‌م كه‌س مابوو له‌سه‌رى خۆى دلنابيت، هه‌موو به‌جۆرىك له‌جۆره‌كان ديمه‌نى خۆيان ده‌بينى، پۆژىك ته‌نيا وه‌ك لاشه‌يه‌كى روت، بيسه‌ر، به‌سه‌ر زه‌ويدا ده‌گه‌رين. له‌ناو شار ترسى خه‌لك له‌خه‌ونه‌كانى خۆيان و ترسيان له‌دوژمن ئاويته‌ى يه‌كده‌بوون. خه‌لكانىك ده‌ركه‌وتن كه‌ به‌رده‌وام جارى هاتنى زوو به‌زوى سوپايه‌كى په‌شيان ده‌دا كه‌ جگه‌ له‌چه‌ق و كيرد و ساتوور، نه‌خۆشى ناديار و ئافاتى ره‌شى پييه‌كه‌ هه‌چ كات ماكى ده‌رده‌كانيان ناپه‌ريت.

له‌دىلاوار خواستى توله‌يه‌كى كویر تا ده‌هات گه‌وره ده‌بوو. چه‌ندىن گروپى چه‌كدارى نه‌ناسراو ده‌ركه‌وتن كه‌ ئيشيان ئه‌وه‌ بوو بۆ دوژمن بگه‌رين. ژماره‌ى ئه‌و خه‌لكانه‌ى باوه‌ريان به‌و ئه‌فسانه‌يه‌ هينابوو كه‌ دوژمن له‌شكرىك له‌سيحرباز و ئه‌فسونكارى به‌دى ناردوه‌ تا دىلاوارىيه‌كان تووشى ترس و په‌ريشاني ده‌روون بكات، تا ده‌هات زيادیده‌كرد. بۆ من وه‌هابوو وه‌ك شته‌كان يه‌ك يه‌كتري ته‌واو بكه‌ن، ئه‌و پۆژانه‌ مامۆستايه‌كى دينى ده‌ركه‌وت كه‌ دروشمى ئه‌وه‌ بوو «هه‌موو شتىك دوژمنه‌»... ئيدى هه‌موو شتىك به‌دوژمن ته‌فسيره‌كرا، نه‌خۆشيه‌كان، خواردنى خراپى چيشته‌خانه‌كان، پيسى ئاو، ته‌پوتۆزى هاتوو له‌ بيابانه‌وه، رووداوه‌كانى هاتوچۆ، گه‌ژه‌بوونى

به‌رده‌وامی خه‌لکی دیلاوار، شه‌پانگیزی فروشیاره‌کان، بیده‌نگی زۆر و قوولی
 فه‌رمانبه‌رانی ده‌وله‌ت، زیاده‌بوونی فالچییه‌کان، زۆربه‌بوونی سه‌عاته‌کانی خه‌و،
 زیاده‌بوونی بيشومار و له‌ ژماره‌ نه‌هاتووی شیشه‌کان ... هه‌موو شتیگ به
 دوژمنیکی نادیاره‌وه‌ گریده‌درا، دوژمنیکی بیناو، بیروخسار.

من له‌ هیچ شتیگ نه‌ترسام، به‌ ئەندازه‌ی ئەو قسانه‌ که پوژیک مامه
 سیام و سه‌بری جاهدار له‌ کوبونه‌وه‌ی کۆنفیدراسیۆنی بنه‌ماله‌کانی دیلاواردا
 کردیان. ئاخافتنی دوو قوولی مامم و یاوه‌ره‌که‌ی، ته‌نیا دوو پوژ دوا‌ی شه‌وی
 بینینی من بوو بۆ پروفیسۆر و دکتۆر سوعاد. مامم هه‌فته‌یه‌ک بوو له‌
 بیمارستان که‌م دهرده‌که‌وت، به‌ په‌له‌ ده‌هات و به‌ په‌له‌ ده‌چوو، فه‌رماندار
 ئوتومبیلیکی ژاپۆنی خستبووه‌ خزمه‌تییه‌وه. هه‌ر که‌ ده‌گه‌یشته‌ سه‌نته‌ر
 به‌ پرتاو خۆی ده‌کرد به‌ نوسینگه‌دا و که‌میک ده‌مایه‌وه‌ و به‌ پرتاو بۆی
 دهرده‌چوو، ئەو ماوه‌یه‌ هه‌رگیز به‌ منی نه‌ده‌گوت بۆ کو‌ی ده‌چیت و چی
 ده‌کات، ته‌واو له‌ ناو کاروباری ئەو لیژنانه‌دا نوقمبوو که‌ ئیداره‌ی دیلاوار
 دروستیکردبوو. هه‌ستمده‌کرد مامم منی بی‌چۆته‌وه، جاران خۆشحال بووم
 که‌ که‌سێک هه‌بوو غه‌می منی ده‌خوارد، به‌لام ئیستا به‌ چۆریک گیرۆده‌ی
 ئیش و ئاماده‌کاری و لیژنه‌ و کۆمیسسیۆنه‌کان بووبوو، کاتیکی که‌میش بۆ
 ژيانی تایبه‌تی خۆی ده‌مایه‌وه. ئەو پوژه‌ له‌ ناو فه‌رمانبه‌ران و چاودێران
 و پاسه‌وانه‌کانی سه‌نته‌ره‌که‌دا بوو به‌ قاو که‌ ئەمڕۆ هه‌ردوو به‌ پێوه‌به‌ری
 سه‌نته‌ره‌که‌مان له‌ ته‌له‌فزیۆن دهرده‌که‌ون و قسه‌ و لیدوانی سه‌ر سه‌کۆیان
 ده‌ییت. من هه‌والی ده‌رکه‌وتنه‌که‌ی ئەوانم له‌ زاری به‌رپرسی بیروکه‌ی
 ماممه‌وه‌ بیست، ئەو پێیگوتم که‌ جه‌نابی دکتۆر سیامه‌ند و دکتۆر سه‌بری،
 سه‌عاتی یه‌کی پاش نیوه‌رۆ له‌ گردبوونه‌وه‌یه‌کی گه‌وره‌دا وتار ده‌خویننه‌وه.

به‌ په‌له‌ گه‌رامه‌وه‌ ژووره‌که‌ی خۆم و دانیشتم تا هه‌ردووکیان له‌ سه‌ر
 پووی ته‌له‌فزیۆنه‌که‌ ده‌رکه‌وتن. مامم قاتیکی گرانبه‌های پۆشیبوو که‌ شیهایی

داوژپرین، ناوداترین بهرگدرووی دیلاوار بۆی درووبوو، هه موو که ناله کان پیکه وه دیمه نه که یان ده گواسته وه، هه ستمده کرد مام و سه بری جاهدار له ترۆپکی ژیان و گرنگی خویاندان. جاهدار گهرچی هه میسه مۆن و بوغزن دیاربوو، له وێ خۆی کردبوو به په پوله، گولیکی سبی بچوکی دابوو له یه خه ی چاکه تیکی رهش و پیکه نینیکی نه رم و یقاریکی لی نه هاتووی نیشاندهدا. دیاربوو هه ردوکیان پینش ئه وهی بچن بۆ کوپوونه وه که دوو سه عات لای ئارایشته گر بوون. ئه وه یه که م جارم بوو مامه سیام له روخساریکی وادا ببینم، پیشتر بایه خه ی به جوانی سه رو روخساری خۆی دهدا، به لام نه بگاته ئه وهی به وجۆره شیوهی خۆی بگوریت. ئارایشته گره که هه ولیدابوو هه موو هونه ریک بخاته کار تا مامه سیام وهک زانایه ک ده ربکه ویت، قژی بۆ سه ره وه هه لدا بووه و سمیلی به بویه یه کی رهش په نگردبوو. له مه راسیمه که دا به ده سته کیشه سپیه کانیه وه ده رکه وت، وهک یه کیک له گه وره ترین زاناکانی دیلاوار ناسینرا، له و باوه ردا نه بووم که پیشوازی وه ها له مامه سیام بکریت، به لام ئیستا وهک زانایه کی بیوینه و پسپۆریکی په یه ک و ته کنوکراتیکی شایسته هاتبووه مه یدان. له کوپوونه وهی کۆنفدراسیۆندا کاتیک وهک پیاویک که شوینگه و غروری خۆی هه یه له سه ر سه کۆی لیدوان ده رکه وت، کامیراکان وهک وینه له که سیکي ئه فسانه یی بگرن، فلاش بارانیان کرد. په نگي شینی بۆینباغه که ی و چیه ی زیترین و بریسکه داری چاویلکه که ی و سه عاته زیترینه که ی ده ستی به جۆریک سه رنج راکیشبوون، پۆژی دوا یی پۆژنامه کان له سه ریان نوسیوو. یه که مجار له و سه کۆیه دا تیوره ی «چاککردنه وه به شوکی دوژمن» یان خسته پروو.

کۆپوونه وه که وهک زۆربه ی ئه و کۆنفرانس و گردبوونه وه گه ورانه ی دیلاوار بیته رنامه و نارێک بوو، به لام ده رفه تیک بوو مامه سیام و یاوه ره که ی ئه و پروانینه ی خۆیان بخه نه پروو تا له سه ر رۆشنایی ئه و بۆچوونه دا دیلاوار به ره و که ناری دلنایی به ریته وه. بۆچوونه که یان

تیورهیه‌کی زانستی نوێ پیشکه‌شکرا که ده‌بیت له‌ پڕۆژانی دواتردا دیلاوار و ده‌زگا ده‌وله‌تییه‌کان په‌چاوییه‌که‌ن. من به‌ درێژایی وتارگویی ئه‌وان، ده‌مم ماق و سه‌راسیمه‌ سه‌یری ته‌له‌فزیۆنه‌ کۆنه‌که‌مم ده‌کرد و نه‌مده‌توانی هیچ بلیتم. کورته‌ی پوانینیان ئه‌وه‌بوو، که‌ بوونی دوژمن گه‌رچی په‌گه‌زیکی ژیان تیکده‌ر و ئازاربه‌خشه‌، به‌لام به‌ که‌میک وردبینی و زیره‌کییه‌وه‌ ده‌توانین وه‌ک کانگایه‌کی هینز و سه‌رچاوه‌یه‌کی به‌ره‌مه‌ین سه‌یرییه‌که‌ین. بۆچوونی ئه‌وان ئه‌وه‌ بوو، دوژمن بکریته‌ ئاراسته‌ و نیازی هه‌میشه‌یمان، به‌ ئامانجیک که‌ هه‌رده‌م له‌ پیش چاومان بیت، ئیدی مرو‌فه‌کان چ کینه‌ و گری و ترسینکیان هه‌یه‌ ده‌توانن له‌ دوژمندا خالییه‌که‌نه‌وه‌، پنیوستان به‌وه‌ نابیت کینه‌کانیان بگره‌ یه‌ک یان بیگره‌ فه‌رمانه‌روایان و باهسالارانی ناوخۆ... که‌ مرو‌ف دوژمنیکی هه‌بوو، ئیتر ده‌زانیت ده‌بیت چی بکات، ژيانی له‌ بێمانایی دیته‌ ده‌ری، له‌ زومره‌ی سه‌ر لیشیواوان نابیت، نیاز و ئامانجیکی پۆشن کار و کرداری ده‌به‌ن به‌ریوه‌.

مامم به‌ جو‌ریکی وه‌ها پوون و به‌ لیاقه‌تیکی وه‌ها زانایانه‌وه‌ قسه‌یکرد، هه‌تا که‌سانیکیش که‌ تینی نه‌ده‌گه‌یشتن، ئاسان ده‌که‌وتنه‌ ژێر هینزی قسه‌ و زمانبازی ئه‌وه‌وه‌. سه‌بری جاهدار له‌و پووه‌وه‌ نه‌یده‌توانی به‌ نیوه‌ی مامدا رابگات. پیده‌چوو هه‌ردووکیان چه‌ندین شه‌و پیکه‌وه‌ دانیشتن، بیریانکردیته‌وه‌ چۆن ترس له‌ دوژمن گه‌وره‌بکه‌ن و دواتر بیگو‌رن به‌ سه‌رچاوه‌ی وزه‌یه‌کی له‌ بنه‌هاتوو. مامم له‌ ته‌له‌فزیۆندا شیوه‌ی جو‌ره‌ که‌سیکی تری وه‌رگرتوو، گه‌رچی سه‌رسامبووم به‌ ده‌رکه‌وتنی، به‌لام نامۆ و دوور هاته‌ پیش چاوم. پیشتر ئه‌مجۆره‌ بیروپایانه‌م به‌ کالی له‌و بیستبوو، به‌لام بوونی به‌ تیورییه‌کی وه‌ها پوون له‌ کاری جاهدار بوو. جاهدار باوه‌ری وابوو گه‌ر مرو‌فه‌کان دوژمنیکی ناسراویان هه‌بیت و هه‌موو شه‌پانگیزی خۆیانی ئاراسته‌بکه‌ن، ئه‌وکات مرو‌فی رینک و راست و ته‌ندروستیان لێ ده‌رده‌چیت. په‌روه‌رده‌ لای جاهدار یه‌ک مانای هه‌بوو، مرو‌فه‌کان هه‌موو پیکه‌وه‌ له‌سه‌ر دوژمنیک

رێکبکه‌ون و پێکه‌وه‌هه‌ولبده‌ن تێکی بشکێنن.

بۆچوونه‌کانیان به‌چه‌پله‌پێزانیکێ زۆر پێشوازی لیکرا، هۆله‌که‌سه‌ر له‌به‌ری خرۆشا، سه‌ی ئه‌سلان له‌ریزی پێشه‌وه‌ی گویگراندا دانیشتبوو، به‌گه‌رمی و جۆشیکێ شیتانه‌وه‌چه‌پله‌ی بۆ لێدان و هوتافی بۆ کێشان. وه‌ک که‌سیکی به‌ئه‌مه‌ک که‌قه‌دری هه‌موو شتیکێ به‌نرخ ده‌زانیت، به‌ویقاریکه‌وه‌ که‌پێشتر له‌پیاوانی دیلاواردا نه‌مبینی بوو، چووه‌سه‌ر مینه‌ره‌که‌و ناوچاوانی مامه‌سیامی ماچکرد، هه‌موو ته‌له‌فزیۆنه‌کان ماچه‌که‌یان به‌پرونی گواسته‌وه‌، باوه‌شه‌گه‌رم و گوشینه‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلان چه‌پله‌و ستایشی تری به‌دوای خۆیدا هینا. من هیشتا دلنیانه‌بووم چی ده‌گوزهریت، نه‌مه‌دزانی بۆ کوێ ده‌چین، که‌مێک به‌سه‌رسامی و که‌مێک به‌ترسه‌وه‌ته‌ماشای ئه‌و ئامیزانه‌م کرد، ده‌ستم له‌رزیکێ له‌ناکاوی تێدا بوو که‌نه‌مه‌دزانی هۆکه‌ی چیه‌. ئه‌و دیمه‌نه‌تووشی سه‌ربوونیکێ له‌ناکاوی کردم، به‌جۆریک ترسام ده‌بوو هه‌ر خێرا ته‌له‌فزیۆنه‌که‌خامۆشبه‌کم و له‌ژووره‌که‌به‌رۆمه‌ده‌ری.

چهند پوژ دواي ئه‌وه‌به‌رنامه‌یه‌کی گشتی له‌دیلاوار ده‌ستی پێکرد که‌نه‌خۆشخانه‌کان و زیندانه‌کان و سه‌ربازگاكان و قوتابخانه‌کانی ده‌گرته‌وه‌. هه‌موو که‌سیک له‌دیلاوار ده‌بوو به‌وه‌په‌روه‌رده‌بیت که‌رقی له‌دوژمن بیت. نامیلکه‌یه‌کی بچوک به‌سه‌ر مامۆستای قوتابخانه‌کاندا دابه‌شکرا که‌به‌رگی پێشه‌وه‌ی نیگاریک بوو وه‌ک نیگاری ئه‌و خه‌ونه‌ترسناکه‌، پیاویک به‌چه‌قویه‌کی درێژ سه‌ری که‌سیکی سه‌ی پۆش لێده‌کاته‌وه‌، له‌ژێر وینه‌که‌دا به‌خه‌تیکێ شکاو و چرچ نوسرابوو، چۆن نه‌هیلین دوژمنان به‌مانکه‌ن به‌نیچیری خویان. کتیبه‌که‌ده‌بوو رێنماییکه‌ری مامۆستایان بیت تا قوتابییه‌کان فێزبه‌که‌ن، کینه‌و توپه‌یی خویان ئاراسته‌ی دوژمن به‌که‌ن و نه‌هیلن دووبلێ و دابرا‌ن به‌کویه‌ته‌ریزی خۆیانه‌وه‌. له‌هه‌موو جیگایه‌ک وانه‌و پانیلی ئامۆژگاری و سیمیناری به‌رچاو پرونی له‌سه‌ر دوژمن سازده‌کرا... دوژمن...

دوژمن... وشه‌یه‌ک که مروژ ده‌بوو له به‌یانیه‌وه له خه‌و هه‌له‌ده‌ستیت، تا کاتیک ده‌خه‌ویت سه‌دان جار ببیستیت، بیئه‌وه‌ی بتوانیت له روخساریکی دیاریکراودا کۆیکاته‌وه.

پوژیک له سه‌نته‌ری چاره‌سه‌رییه‌که دوو کورپی گه‌نج ده‌رکه‌وتن که هه‌ردووکیان وه‌ک یه‌کیان ده‌پۆشی و وه‌ک یه‌کیان ده‌خوارد و وه‌ک یه‌ک پی‌ده‌که‌نین. به‌یه‌که‌وه ده‌پۆشتن و به‌یه‌که‌وه ده‌هاتن، هه‌میشه له پاره‌وه‌کاندا پیاسه‌یان ده‌کرد و به‌میهره‌بانی سلاویان له هه‌موو کارمه‌ند و فهرمانبه‌ریکی سه‌نته‌ره‌که ده‌کرد. دوو روخساری پاک و فریشته‌ییان هه‌بوو، خۆیان وه‌ک کورپی خانه‌واده‌ی نه‌جییزادان ده‌ناساند. وه‌ک خۆیان ده‌یانگووت هاتبوون باسی دوژمن بۆ نه‌خۆشه‌کانمان بکه‌ن. ناساندنی دوژمن بوو‌بوو به‌جۆره زانستیکی نوی، مامۆستا و شاره‌زاکانی له مه‌کته‌بیکی تایبه‌ت کۆرسیکی کورتی چه‌ند پۆزه‌یان ده‌بهری و به‌ناوی دوژمن‌تاسه‌وه داده‌مه‌زران. هه‌موو ده‌یانگووت ئه‌م مامۆستایانه چاوی تایبه‌تی ده‌زگایه‌کی نه‌ینین که حاکی سهر‌بازی دایمه‌زراندون. له پۆزی یه‌که‌مه‌وه هه‌ندی له چاودێران ئاگاداریانکردمه‌وه، هه‌موو به‌هتیا و تانه‌وه ده‌یانگووت «مامۆستا ئاگاداربه، دیاریمان بۆ هاتوه له‌لای حه‌زهره‌تی پاشاوه». ئاخۆ ئه‌م دوو کورپه‌ گه‌نچه، سیخوپی ده‌زگایه‌کی تایبه‌ت بوون؟ نازانم... به‌لام پێکه‌نینیان هه‌نده پاک بوو، خه‌نده‌یان هه‌نده پر پۆشنای بوو، من گومانم لێ کردن، هه‌ر چیم ده‌روانی ئه‌و هه‌موو گه‌شی و روخوشیه له‌گه‌ل ئیشه‌که‌یاندان ده‌هه‌گه‌نجا. دوو مامۆستا که ئیشیان ئه‌وه‌بوو نه‌خۆشه‌کانی بیمارستان والیبه‌که‌ن خه‌یالی خۆیان بخه‌نه سهر دوژمنیک که ده‌بیت ئاماده‌بن پوژیک له پۆژان روو به روو بۆیان بچه‌ مه‌یدان. به‌لام نه‌خۆشه‌کانمان خۆیان پر‌بوون له‌و وینه‌یه... پر‌بوون له‌و کینه‌یه... له‌و رووه‌وه هه‌موو گه‌یشته‌بوینه جیکایه‌ک ئیدی که‌س پیوستی به‌ مامۆستا نه‌بوو.

ئال موراڊ بۆی گێرامه وه :

«دوو ههفته له سه ر يهك بالنده كانمان راوده كرد، بپارماندا بوو تا دهتوانين بالنده بكوژين ... تهقه كردن له بالنده كان خوشيهكي زۆري تيدا بوو، ئه و فيشه كانه ي دهمانته قاندين، ترسي له شاردا بلاوكرده وه. سه ره تا واتنگه يشتم كه نيازى ئيمه پاككرده وه ي شاره له م بالنده غه ريپانه كه سه ي ئه سلان ده يگوت نه خو شى و ئافاتمان بۆ ده هينن. سه ي ئه سلان ده يگوت ئه م ته يرانه له شار و دارستاني دوژمندا كه و ره بوون و دواتر به ره و ديلاوار به ريانداون تا ده رد و بيمارى نه ناسراومان بۆ بگويزنه وه. من و هاوړيكانيشم زۆر باوه پمان به قسه كانى سه ي ئه سلان هه بوو. گه ر وانپيه، بۆ ئه م بالندانه ساليك له وه و به ر له ديلاواردا نه بوون؟ ... هه ر ده ييت هاتن و ده ركه و تنيان له كارى كه سيكي ناحه ز ييت، كه هيج نه ييت ده يه وييت ديلاوار پيقنه باران بكهن. به لام ئه رسه لانى مو فتى كه گه نجىكى گروپه كه ي ئيمه يه رايه كى جياوازى هه بوو، سويندى ده خوارد كه بالنده كان هه ميشه هه بوون، به دلنپايى كه سيكه وه كه راستى ده زانيت ده يگوت هه موو ئه و بالندانه ي له مندالييه وه بينيوه و هه رچيه ك ده رباره ي تازه ده ركه و تنى ئه م بالندانه ده گووتريت ته نيا درۆى رووته. بۆقبۇيله پنى گوت «دهمت دابخه، تو چوزانيت، دوژمن تازه ئه م بالندانه ي نارده و بـ»

دیلوار، زۆربەیان تەیری نەخۆشی مەمەدخەسارن، نەخۆشی خەتەرناکیان
پێیە، فێربە لە خۆتەو قسە لە قسەى سەرۆکدا مەکە». ئیستا هەموو بە
سەى ئەسلانیان دەگووت سەرۆک، هەر کەسیکیش بۆقێو قیلە پێیگووتبا
دەست داخە دەبوو دەمى داخات.

بۆقێو قیلە و هەندى لە کورانى تر هیچ کات دەست لە بالندە کوژراوەکان
نادەن، بەلام من وانیم، من دەتوانم بالندەکان بکوژم و دەستیشیان لێبەدم.
من چێژى زۆر لەو دەبینم سەیری بالندەى کوژراو بکەم. بە پەنجە
پێلویان هەلبەمەو و سەیری چاویان بکەم، دەست بە پەرەکانیاندا بەینم.
نا من بەر لەوێ لەگەڵ باغەوانەکانى دیلاواردا بکەومە تەقەکردن، هیچ
کات نەمەزانى ناو شار ئەوەندەى بالندە تێدايە، سەر درەختەکان پێن
لە حەشارى نەینى بالندە. پۆزى یەکەم من سى بالندەى جوانم هەلگرت
بیبەمەو بۆ مال تا دایکم ببینیت من چ جۆرە تەیریکم کوشتو، دەمزانى
دایکم حەزى لە بالندەى جوانە، لە پێگا مامۇستا سمکۆ سوھەیبى
دراوسیمان منى بینى و گووتى «عاسمان، عاسمان ئەو چییە. وای چ
جوانن، باوکەرۆ، ئەو ئەم تەقەنەى ئەمڕۆ ئەم شتە جوانەى بە دواو
بوو؟ دەى دەستى راوکەرى خۆشبیست، کوپە گەر بالندەى وا جوانت
دەستکەوت بۆم بەینە، من بە پەرەکانیان تابلۆ و شت دروستدەکەم ...
وێ خالق .. برا پۆ لەو رەنگانە، دە وەرە پۆخت دەرەنەچیت». وشەى
ئاسمان لە دەمى مامۇستادا وەها شیرین بوو، دواتر هەر کاتیک وشەى
ئاسمانم بەکارهێنايیت، هەر بە تۆن و دەنگى ئەو گووتوومە «عاسمان،
وێ عاسمان، وێ خالق». بالندەکان وەها سەرسامیان کردبوو، من خۆم
باوەرم نەدەکرد کەس هەبیت بە جوانى بالندەىەکی مردوو وا بکەوێتە
جۆش و خروش. نەمەزانى مامۇستا دەیهوێت چى بکات، بەلام پۆزى
دواتر کە نزیکى دوازدە بالدارى کوژراوم بۆ بردەو، لە حەوشى مالدا
پایگرتم و گووتى «پەرى بالندە نرخى خۆى هەيە، من چەند سالا بێر

لە دروستکردنی بالندەیهکی گەورە دەکەمەووە کە پەرەکانی لە پەری
 ھەموو بالندەکانی دنیا دروستبووین، نانا باوکە گیان تۆ دەلیت چی، لە
 شوینیکی بەرباران داینانیم، دەیخەمە قەفەزێکی شوشەو، لە شوینیکی زۆر
 تاییبەت ھەلیدەگرم، دەمەوێت شتێک بێت بێت بە پەمزی دیناوار». من
 ھەر تینەگەیشتم مامۆستا سمکو سۆھەیب دەیەوێت چی بکات، بەلام من
 پۆژانە دەیان بالندە کۆژراو و جوانم بۆ دەبرد، ئەو ژنەکی زۆر جوان
 بوو، ھەمووش دەیانگووت دلپێسی لێدەکات، بەردەوام لە ھەوشەکەدا
 رایدەگرتم و نەیدەهێشت بچمە ژووری، یەک یەک سەیری تەیرەکانی
 دەکرد و دەیکووت «وێ قوربانی خالق... وێ دایە پۆ، ئەو چییە...
 سەیر سەیر ئەو پەنگە، تۆ شەرەف فەنان ھەیە پەنگی وا دەر بھێنیت...».

من و تەنچییەکان لە ھەموو گەرەکەکاندا راوێ بالندەمان کرد. سە
 ئەسلان مەبەستی بوو خەلک گوێیان بە دەنگی گولە و شریخە دەستریژ
 راویت. دەیکووت دەبێت دیناوار لە خەو ھەستیت. دەبویست تەنچەکان
 زرمە و نالەیان بێت.

کە سێ وینە پیاو نادیارە کە لە شاردا بڵاوبوووە، ئێتر وەزیفە ئێمە
 گۆرانی بەسەردا ھات. ئەو پۆژە سە ئەسلان کۆبوونەوێکی گەورە
 پیکردین، ئەمجارە لە بری مالا ھاوینەکی خۆی، ھەموومانێ بانگھێشتی
 ھۆلی کۆبوونەوێکان کرد لە ناوھەستی شاردا. ئەو کات بۆقۆقێلە بە
 پەسمی بووبوو بە بەرپرس و سەرپەرشتیاری ئێمە. ئەو لە ھەوشی مالی
 خۆیاندا پیزیکردین و گووتی «ئێمە وەک تاقمێک جەنگاوەر کە بروامان
 بە عەقیدەیک ھەیە، بە پۆشتنێکی مەحکەمی سەربازی، ریز دوا پیز
 و بە نەزمی سوپایەکی پیکخراو، لەسەر ئاوازی سرودی «دیناوار ئە
 سەر زەمینێ شیران» دەبێت بچینە ناو ھۆلی کۆبوونەوێکە». ھەرواش
 بوو، زۆربەیی تێپەکان بەوجۆرە و بە مارشی سەربازی چووینە ناو

هه‌وله‌که. کۆبوونه‌وه‌ی ئه‌مجاره‌ له‌ گرده‌بوونه‌وه‌ی هه‌یزیک‌ی رێک‌خراو ده‌چوو، خه‌لکانیک که یه‌ک ب‌پ‌وا و یه‌ک ئامانج کۆیانده‌کاته‌وه. سه‌ی ئه‌سلان چ قسه‌یه‌کی تازه‌ی پێ نه‌بوو، من له‌ کاتی قسه‌که‌نیدا ملم خستبووه‌ ناو یه‌خه‌ی کراسه‌که‌م و ده‌مویست که‌س سه‌ره‌نجم نه‌دات که گوێ ناگرم. به‌ تیله‌ی چاو یه‌ک یه‌ک ته‌ماشای باغه‌وانه‌کانم ده‌کرد، هه‌موو به‌ جوړیک نو‌ق‌می گو‌ی‌گرتن بو‌ون، وه‌خته‌بو‌وم خۆم بده‌م به‌ فه‌وتان و قاقا پێیکه‌نم. سه‌ی ده‌ستیک جلی سه‌ربازی کۆنی له‌به‌رکردبوو که ده‌یگووت جلی چه‌نگاوه‌رانه‌ی باوکی بووه، به‌ ده‌نگی به‌رز هاواریده‌کرد که له‌ زه‌مانی باوباپیرانمانه‌وه تا ئه‌م‌رۆ هه‌مان جل و هه‌مان فه‌رمان چاوه‌رێمانده‌کات. بێینی سه‌ی ئه‌سلان له‌و جلانه‌دا زۆر پێکه‌نیناوی بوو، دیاربوو باوکی له‌ خۆی کورت‌تر و بچکۆله‌تر بووه، جله‌کانی له‌ به‌ر ئه‌ودا وه‌ها ته‌سک و کورت بو‌ون، ده‌ترسام قو‌پچه‌کانی بپه‌ریت و بدات به‌ ناو چاوی که‌سیکدا. ئه‌و سه‌ی وینه‌که‌ی به‌ ده‌سته‌وه‌ گرتبوو و رایده‌وه‌شاند و ده‌یگووت «ئه‌م تاوانبارانه‌م بۆ بدۆزنه‌وه... هه‌یج که‌سیک جیمه‌هێلن له‌مانه‌ بچیت، هه‌ر که‌سیک، هه‌ر به‌شه‌ریک له‌مانه‌ چوو، بێگرن و کارتان نه‌بیت... دیلاوار هه‌یج پو‌ژیک وه‌ک ئه‌م‌رۆ له‌ مه‌ترسیدا نه‌بووه». من که سه‌ی ئه‌سلانم له‌و جۆش و خروشه‌دا ده‌بینی وه‌خت بوو ده‌مدايه‌ قاقای پێکه‌نین. راستی نه‌مه‌زانی شته‌کان چه‌ند خه‌ته‌رن، گه‌ر بمزانیایه‌ چه‌ند خه‌ته‌رن پێته‌ده‌که‌نیم. پو‌ژی دواتر ئیتر پێته‌که‌نیم، مه‌گه‌ر شه‌وان دره‌نگ له‌ به‌ر خۆمه‌وه‌ خنده‌یه‌کم بگرتایه‌.

نا ... که‌سمان له‌و باوه‌رده‌ نه‌بووین بکه‌وینه‌ راوێکی وا بپو‌چانه‌وه. له‌ که‌مپی شینواوه‌ من ده‌مزانی بۆ شه‌ری راسته‌قینه‌ په‌روه‌رده‌مانده‌که‌ن، به‌لام له‌وی هه‌یج دیار نه‌بوو، دل‌مان خوشبوو که ته‌نیا بۆ دۆخی تایبه‌تی و بۆ حا‌له‌تی مه‌ترسی خۆمان ئاماده‌ده‌که‌ین، چه‌نگاوه‌ره‌کان له‌گه‌ل یه‌کدا ده‌یانگووت «شته‌که‌ بۆ رو‌ژی ته‌نگانه‌یه، نه‌ با جه‌نگ یه‌خه‌مان بگرت، تا

گەر شتیك قهوما دهست و پئ سپی نه بین». نه من و نه هیچ جهنگاوه ریکی تری که مه که چاوه رپی جۆره رۆژیکی له و جۆره نه بووین. ده مانزانی ئیمه بووینه ته جهنگاوه ر، به لام بچین بۆ جهنگی راسته قینه، نا... باوه رمان به شتی وه ها نه ده کرد.

بۆ رۆژی دوایی کورپی به قاله که ی غه قاریی «بۆقبۆقیله»، له پاسیکدا هات به دواماندا و یه کی سئ وینه ی داینی و گووتی «ئه وه کابرای سه گبابی ناو خه ونه که یه، له خوشک و دایکی به م، با ئیمه ش پیاو بین و بگه رپین و بیدۆزینه وه، له ئه ژدای به رین». ئه وه هه مان ئه و وینانه بوو که دوینی سه ی ئه سلان به تو په ییه وه راید وه شان. هه موو به گومانه وه سه یری وینه کانمان کرد و له وه دا ریکبووین که وینه کان له کابرای ناو خه ونه کانمان ناچیت. به وه دا من ئه سلن خه ونه که م نه بینییوو، ئه سلن نه مه دزانی ئه و کابرایه چ جۆره ده عبا و ده عجانیکه، مکور و بیترس گووتم «راستتان ده ویت، ئه م په سمانه له فایه قی پوره شه مسه م ده چیت تا له و که سه ی دیته خه وی من». هه موو لا قرتیمان ده کرد، تانه و توانجمان ده دا، پیده که نین، به گالته ده ستمان بۆ رپیوار و خه لکی سه ر شۆسته و شه قامه کان درێژ ده کرد، ده مانگووت «وه ی وه ی ئه وه چه ند له م وینه یه ده چیت، بابیگرین... شته کان هه مووی له گالته وه ده ستی پیکرد، له پیکه نینه وه. تا بۆقبۆقیله گووتی «گویگرین، وینه کان ئه سلن گرنگ نین، وینه کان بخه نه قوونتانه وه، من خۆم هه شت مانگی ره به ق له سه ر سنووره کان بووم، هه شت مانگی ره به ق، ده زانم کی له دوژمن ده چیت و کی له دوژمن ناچیت. خۆم بینوم... زۆریان ده ناسمه وه. ئیستا ده چین بۆ باشوور، بۆ دیلاواری ره ش، هیچ که سینک ئه م ئیشه به گالته نه گریت. سه یربکه ن ئه مری هه موو شتی کمان پییه، بۆمان هه یه ئه وه ی گومانی لیده که یین بیگرین و وه ک قاز و قه له مون سه یری پین... ئه وه تا، ئه وه ئه مری سوپاسالاری دیلاواره. به ناموسی دایکم درۆ ناکه م، ئه وه تا ... به م...

و ئیمزای خۆیه‌وه. له‌مڕۆ به‌ دواوه‌ که‌س بالنده‌ نه‌کوژیت... ئیتر ئیشی
باشترمان هه‌یه‌».

له‌ دوازدەمی نیوه‌ڕۆدا به‌ خۆمان و چه‌که‌کانمانه‌وه‌ له‌ دیلاواری ڕه‌ش
دابەزین، له‌ جیگایه‌ک فولکه‌ی غه‌واره‌کانی پنده‌لێن. نزیکێ دوو سه‌عات
له‌ به‌ر خۆردا وه‌ستاین، هه‌موو هه‌ستمان به‌ گه‌رمایه‌کی زۆر ده‌کرد،
بۆقبۆقیله‌ په‌ڕۆیه‌کی ڕه‌شی به‌ستبوو به‌ ناوچاوانییه‌وه‌، زیره‌یه‌کی زیوی
له‌ مه‌چه‌کییه‌وه‌ ئالان‌دبوو، تیره‌نده‌زێکی درێژ و یه‌ده‌ک خ‌ری خ‌ستبووه‌
سه‌ر شانی، ئیمه‌ش هه‌موو تفه‌نگی خۆمان پێ بوو، من ته‌نیا چاویلکه‌ له‌
چاوی ناویان بووم که‌ هه‌تاوی نیوه‌ڕۆ زۆر ئازاری چاوی ده‌دام.

فولکه‌ی غه‌واره‌کان شوینێکی پیس و ناخۆشه‌ که‌ چوار ده‌وری به‌
دوکانی ته‌نه‌که‌ و که‌پری ورده‌واله‌فروش گیراوه‌، من‌دالانی پێخاوس و
گاوگۆلکی به‌ره‌لا و قاز و مریشکی ماله‌ هه‌ژاران به‌رده‌وام به‌ شه‌قامه‌که‌دا
دین و ده‌چن. زۆرینه‌ی ئه‌و ئوتومبیلانه‌ی ڕوو له‌و فولکه‌یه‌ ده‌که‌ن، پیکابی
کۆنن که‌ باری کاله‌ک یان شووتییه‌ کۆله‌یان پێیه‌ و له‌ چوارڕیگاکه‌دا
ده‌هه‌ستن تا ک‌پ‌یاریک په‌یدا بکه‌ن، ئه‌وه‌ی منی توره‌ده‌کرد زۆری بالنده‌
پیره‌کان بوو که‌ ده‌مبێنی به‌سه‌ر ئاسمانی فولکه‌که‌دا به‌ خاوی و ماندویتی
ده‌فرین، یان ئه‌و سه‌گه‌ گه‌ڕۆلانه‌ی دیاربوو من‌دالان شه‌که‌ت و زامداریان
کردون. نزیکێ دوو کاتژمێر له‌ویدا وه‌ستاین، می‌ش و مه‌گه‌ز به‌ جۆریک
زۆربوون، من هه‌ستمده‌کرد گه‌ڕ پۆژیکێ ته‌واو له‌ویدا بم چاوم له‌ گلینه‌
ده‌رده‌هێنن. هه‌وا وه‌ها سه‌نگین بوو، هه‌موو هه‌ستمانده‌کرد ده‌بێت شتیک
بکه‌ین تا که‌میک ژیا‌نی ئه‌م جیگه‌ مه‌نگه‌ بجو‌لێت، هه‌موو ئه‌و گه‌ره‌که‌
له‌ گ‌ژ‌ییه‌کی سه‌یردا ده‌ژیا ... دوا‌ی سه‌عاتیک خه‌لکی زانیان که‌ ده‌بێت
لێمان بترسن، وورده‌ وورده‌ ده‌ستمانکرد به‌ وه‌ستاندن خه‌لک و پشکنینی
شوناسنامه‌کانیان، بۆقبۆقیله‌ خۆی سه‌ره‌رشتی هه‌موو شتیکێ ده‌کرد،

خەلكى زۆر بەمبۆرە پرس و راگرتنە رانەهاتبوون، هەموو بە گومان و تورەییەو سەیریانەکردین. بۆقبقیلە گووتى «ئەم باوەحیزانە لیمان ناترسن بابچینە ژووری». هیدی هیدی خۆمان و پاسەكەمان فولكەى غەوارەكانمان بەرەو ناو كۆلانەكان بەجیهیشت.

ناو كۆلانەكانى دیلاوارى رەش هەر تەسك و تاریك نین، بەلكو مەخلوقات و خەلكىكى تینان پیندەچیت لە پۆژیکەو هاتوون ئیدی ئەو كوچانەیان جینەهیشتییت، مۆن و تورە، وەك غەزەبى خودا سەیری ئیمەیان دەکرد... هەموو لە گوماندا بووین، هەمووچاوەروانى شتیك بووین. من وەك رۆژانى پێشووتر هەلگرتنى تەنگەكە ئەزیتى دەدام، هیشتا هەر چاوم لە ئاسمان بوو بۆ سەیری بالندەكان، گەر بالندەى ناوازم بدییایە دەمويست تەقەى لێكەم. بەلام بۆقبقیلە دەیگووت ئەمرو تەقەکردن لە بالندەكان قەدەغەیه، دەبیت خەلك بزانی بە دواى كەسێكدا دەگەڕین.

بۆقبقیلە رقی لە خەلكى ئەم گەرەكانە بوو، دەیگووت «بیتەسل و فەسلن» «كەس نازانیت چین» «دز و چەتە و گیرفانبرن» «فەسادى دیلاوار هەموو لێرەو دیت» «ژنە ساغەكەیان بە روپیتهكى كۆن دايدەكەنیت» «ئەسلەن زمانى ئیمە باش نازانن». كە ئەو شتیكى بگووتبايە نەدەبوو ئیمە هیچ بلین، گەر بمانگوتایە «بۆ؟ چۆن؟» یان «وانییه؟». دەیگووت «ئەدەبسز كەى فێرى زەبت و رەبى نزامى دەبیت؟». لە پشووكاندا پەرۆكەى ناوچاوانى دەكردهو و دەیگووت «خوا شوکور، بەس نییه ئیمە خەلكى گەرەكى غەفاریین، گەر لێرە لەدایكبووینایە چیمان بكردایە، ئەمە كەى شوینە... ئەم پیس و چەپەلانە كەى بەشەرن، بە دەست من بیت هەموو ئەم ناو دەسووتینم». عادەتى بوو زۆر بەى كات یان پەرۆیهكى بە ناوچاوانییهو دەبەست یان كلاویكى مەكسیكى زلى دەكرده سەرى، هەر كات پەرۆكەى لابردایە یان كلاوێكەى بەرزبكردایەتەو دەترانى بۆ ناویان

ناوه بۆقبقیله، لووتیکی سووری زلی هه‌بوو، چه‌ناگه‌یه‌کی کورت، ده‌میکی ته‌پیو، جووتیک چاوی زه‌ق و ناو‌چاوانیکی ده‌رپۆقیو. ناو ده‌می دوو ریز ددانی وه‌ها مه‌حکه‌می تیدابوو، ده‌یتوانی گۆشتی گا به‌ ساغی وه‌ک بنیشت بجوینت. من له‌ هیچ شتی‌کدا به‌غیلیم پی نه‌ده‌برد، له‌و که‌لبه‌ تیزانه‌یدا نه‌بینت که‌ خۆی زوو زوو پیشانی‌ده‌داین و ده‌یگوت «دامناوه‌ که‌ شه‌ر هه‌لگیرسا، قور‌قور‌اگه‌ی دوو سینه‌کی پینه‌لدرم».

له‌ ناو کۆلانه‌کاندا هه‌ستمکرد بۆقبقیله‌ش دوودل و نا‌ئارام بوو، نه‌یده‌زانی چی بکات، نه‌یده‌ویست پۆژی یه‌که‌می خزمه‌تی راسته‌قینه‌ی له‌ سوپای باغه‌وا‌نه‌کاندا وه‌ها پوچ بینت، چه‌زیده‌کرد شتیک بکات سه‌ره‌نجی سه‌ی ئه‌سلان و ئیمه‌ و هه‌موو خه‌لکی رابکیشیت. من زۆر سه‌یرمه‌کرد، ده‌مویست تیگه‌م بیر له‌ چی ده‌کاته‌وه، که‌ هه‌سته‌یده‌کرد من سه‌یریده‌که‌م پروم ده‌کرد به‌ولاوه‌، به‌لام خۆی وریا و به‌خه‌به‌ر بوو، هه‌موو جاریک مچی ده‌گرتم و ده‌یگوت «هیی، ئه‌وه‌ سه‌یری چی ده‌که‌یت». هه‌میشه‌ وابوو، من هیچم نه‌ده‌گوت و ئه‌ویش هیچی تری نه‌ده‌گوت. هه‌ستمکرد تا زیاتر بچینه‌ ناوه‌وه، ئه‌و هه‌ست به‌ ترس و خنکان ده‌کات، میشه‌کانی فولکه‌که‌ هه‌ر به‌دوامانه‌وه‌ بوون، تا ده‌هات زیادیشیان ده‌کرد، له‌ هه‌ندێ جی‌گادا مامر و جوجکی به‌رمالان وه‌ها زۆربوون، نه‌مانده‌توانی برۆین، بۆقبقیله‌ و کوره‌کان به‌ تور‌ه‌یه‌وه‌ شه‌قیان له‌ هه‌ر مامر و مراوییه‌ک هه‌ل‌ده‌دا، به‌هات‌بایه‌ته‌ به‌ر قاچیان. له‌ کوچه‌یه‌کدا بۆقبقیله‌ له‌ خۆیه‌وه‌ به‌سه‌ریدا هات و پیاویکی ره‌شتاله‌ی باریک و موو کورتی گرت، که‌ سه‌ری تۆزیک له‌سه‌ری پیاوی ناو وینه‌که‌ ده‌چوو. پیاوه‌که‌ ترسیکی کتوپ‌ر گرتی، نه‌یده‌زانی ئیمه‌ چیین و کیین، تهنه‌نگه‌کانی شانمان و نیگا‌کانمان دوودل‌یان‌کرد‌بوو. چه‌ند جار پرسى «ئیه‌وه‌ چیین؟ ئیه‌وه‌ کین؟». که‌سمان نه‌مانده‌ویست وه‌لامی به‌دینه‌وه‌، خوشمان نه‌مانده‌زانی ئیمه‌ کیین، به‌لام کابرا بیده‌نگ نه‌ده‌بوو، ده‌یپرسی و کۆتایی نه‌ده‌ینا، تا بۆقبقیله‌ به‌ هه‌موو هیزى خۆی، مشتیکى

توندی کیشا بە دەمیدا. پیاوێک کەمێک گێژبوو، تالێکی باریکی خۆین بە لای لیویدا هاتە خوار، ترسیکی زۆر پەڕییە چاوی، پەنگی وەها پەری دەتگوت پەنگی مردوانە... بۆقۆقیلە، بەکرە درێژی بانگکرد کە کردبووی بە هاوکاری دەستە راستی خۆی و وینەکە ی دایە دەستی و گووتی «جوان سەیریەکە، لە وینەکە ناچیت؟». بەکر لە ھەموومان لوقن و باریکتر بوو، لووتیکی منگنی درێژی ھەبوو، یەکەمین درۆزنی سەر زەوی بوو، ھەزار سویندی دەخوارد تا درۆیەکی مفتی خۆیت بە سەردا ساغباتو، ئەو بە درۆ گووتی «بەلێ لە خۆی دەچیت... ھەر عەینەن خۆی، بە موو جیاوازیان نییە». دواي ئەو یەکە یەکە ھەموومان بانگکرد و پرسى «لە خۆی دەچیت یان لە خۆی ناچیت؟». ھەموو سەرمان لەقاند و گووتمان «بەلێ لە خۆی دەچیت». منیش سەرم لەقاند و بە ساردی و دوودلییەو گووتم «ئە... وایە، تۆزیک لە وینەکە دەچیت». گەرچی درۆمدەکرد، بەلام بویری ئەو ھەموو نەبوو دژی ھەمووان بوەستەو، من دوودل بووم، بەلام دەموست زوو ئیشەکەمان تەواو بێت و بگەڕێنەو بۆ مالهو... نەمدەووست شتیک بکەم ببمە لاقرتی و گالتهجاری کورەکان. بە ھەرمانی بۆقۆقیلە گەمارۆی پیاوێکەمان دا و دەستمان بەست و دەمان بەست و خستمانە ناو پاسەکەو. ئەو یەکەمین کەس بوو، بێگرین، یەکەمین دەستکەوتی بچوکی تیپەکە ی ئیمە بوو. کە پیاوێکەیان خستە ناو پاسەکەو، ئیتر دانیابووم دەگەڕێنەو بۆ مالی، دەچینەو بۆ لای دایکمان، من خوش حال بووم کە بە گرتنی ئەو پیاو، ھەموو ھەستیانکرد پۆژیکی گرنک و پرکاریان تەیکردو. گەر کەسمان نەگرتبایە ناویندی دەیکوشتین، ھەموو ھەستمانکرد گرتنی یەکیک چ سەرگەرمییەکی زۆری تیدایە، چون دەتوانیت پۆزەکەمان پر مانا و ئیشەکەمان خوشبکات... لە ناکاو ھەستیکی قوولی ئاسوودەیی و سوودبەخشى کەوتە سەر روخساری ھەموو جەنگاوەرەکان. ھەموو ئاسوودەبووین... کامەرانییەکی نەینی کەوتبوو سەر پوومان.

هه‌ره‌کانی نانیال

ده‌مانزانی شتیکی گرنگمان کردوه، شتیگمان کردوه که دوینی نه‌مانده‌توانی
بیکه‌ین... یه‌که‌مجار بوو هه‌ستمان به‌ بوونی راسته‌قینه‌ی خۆمان ده‌کرد،
خۆمان ده‌ناسی ... «باغه‌وانه‌کانی دیلاوار».

بۆبۆقیله‌ دوا‌ی ده‌ ده‌قیقه‌ فه‌رمانیدا بگه‌رینه‌وه، هه‌موو خه‌یرا سوار
پاسه‌که‌ بووین و خۆش‌حال بووین که یه‌که‌م رۆژمان تیپه‌پاندوه. به‌لێ
باغه‌وانه‌کانی دیلاوار وه‌ها دروستبوو. من ئه‌و کاتیش هه‌ر چه‌زمده‌کرد
بگه‌ریمه‌وه بۆ رۆژانی رابوردوو و نیشانه‌ له‌ بالنده‌کان بگرم، به‌لام چیت
جه‌نگ ده‌ستی پیکردبوو... له‌ جه‌نگیشدا مرۆف ده‌بی‌ت ته‌نیا نیشانه‌ له‌
مرۆف بگریته‌وه.

گەرچی من لهوانه نیم عاشقی هیچ جیگایه ک بـم، به لام شکۆی ئهـو شوینه،
 ئهـو تیشکه تایبه تیانه ی له هیچ شوینیکی تر دا نابینم. ئهـو ستوونه گهـوره و
 ئهـستوورانه ی بنمیچه نه خشداره کانی راگرتوو، ئهـو کاشیه رهش و سپییانه ی
 شکۆیه کی کلاسیکیان به ههـموو جیگا که به خشیوه ... پیکرا، گێژمهـکهـن.
 شه به نگی جوانیه که ده بینم، که نازانم سهـر به چ سهـرده میکه، ده مه ویت
 ته نیا بوهستم و له زهت لهـم گێژییه ببینم. دهنگی موسیقیایه کی ئارام له
 جیگایه که وه دیت، موسیقیایه که پیشتر گویم لی نه بووه، به لام ئیجگار هینم و
 ئاسووده به خشه، به جۆریک خواستی ملکه چییه کی قوولم تیدا دروسته کات.
 ده زانم لیره دا پیاویک ههیه کتیه کان ده بات بیانخاته بهر روناکی، بیانخاته
 بهردهم با تا نه خنکین. پی ده نیمه ناو نیسته جیکه ی ئهـو، خۆی به ره و پیرم
 دیت، ده زانیت ئهـمجاره زور ورد له ههـر شتیکم روانیوه، ده زانیت تووشی
 شوکیکی نهینی بووم، ده زانیت ئهـو موسیقیایه لاوازتری کردوم. ده زانم له
 ناخی دلدا وهک گهـنجیکی ساویلکه و گیرۆده ده مبینیت که دل و دهروونیکی
 خراپم نییه، به لام ده زانیت ناتوانیت رزگارمبکات. دهیه ویت ئهـو چاوه روانیه
 له مندا دروست نهینت، وهک فریاد رهس سهـیری بکهـم... به لکو ته نیا پیری که له
 ناو موزه خانه یه کدا... پیری که ده زانیت دیلاوار له کوپوه هاتوو و بۆ کوپ
 ده چیت. به کتیه که ی دهستییه وه که وهک ههـمیشه به سنگه وه گرتویتی، به

دهنگی بهرز پیمدهلایت «فهرموو ... فهرموو. دهبنیت، دهبنیت. من سی پۆژه چاوهپوانی تۆم. پروانه دونیا چۆنه، ئیستا من دوو جۆر ژیان ده بهمه پێوه، ژيانى شهوم شتیكه و ژيانى پۆژم شتیكى تر، كى دهیگووت به هنامی پیر وای به سهر دیت». من ههستده كه پروفیسۆر دهزانیت من چ سهرگهردانم، دهزانیت بیهیز و لاوازم، سهر داده نهوینم و وهك قهرزدارێك به دهنگیكى كز دهلیم «جهنابی پروفیسۆر، هاتووم پیتان بلییم، كه سیکم بدهنى له گهڵ خۆمدا بیهیم بۆ ئهو جیگایه كاری لى دهكهم تا بیهكم به هاوكاری خۆم... چهند پۆژه بێرده كه مه وه، من هیچ جیگا و پێگایه كم نییه، ته نیا ئهو پێگایه شك ده بهم بپوانم كومهك به قوربانیهكان بكهم، كه سیکم له گهڵ خۆمدا و له شوین كار ههكمدا ههشار بدهم، هه ئه وهم بۆ دهكریت». پروفیسۆر دهلایت «ههلهاتوو ههكان پۆژ به پۆژ زیاتر دهبن... تو نایانینیت، ههستیان پى ناكهیت؟». موسیقا هیمنه كه زۆر كارم تیدهكات، ده مه ویت بیدهنگم و گوێبگرم، به لام دهزانم كاری وا بیهشهرمیه، دهزانم پروفیسۆر موسیقاكه وهك ئاههنگیك دهبنیت كه پۆحی مۆزه كه پهخشیدهكاته وه، وهك نه غمهیه كى نهینى كه له كۆی ئهم تهلاره وه ههلهستیت. من به ناچارى دهلیم «جهنابی پروفیسۆر پۆژانه خهلكى نوێ دین بۆ شیتخانهكه مان، پۆژانه دیلاوار ماندووتر دهیت». من ده مه ویت زۆر له گهڵ پروفیسۆر دا بنیشم، ههستده كه پرسیارم زۆره، پروفیسۆر له وهكهسانهیه كه سهیری چاوت دهكات، دهزانیت چ نیازیکت ههیه. دهلایت «تو ئیستا دهیت هه موو هیزى خۆت بخهیته سهه ئه وهى كه سیکم پزگار بکهیت. پزگار کردنى ئینسانیک ئاسان نییه، شه وه وهه بۆ مهیدانى ماسی فروشان. من دیم و له وى كه سیکت دهدهمى كه چهكدارهكان به دوایدا دهگهڕین. دهیت زۆر ئاگات لى بیت... ئه وه ئه مانه تى ئیمهیه له گهردنى تودا».

پروفیسۆر نایه ویت کات زۆر به فیرویدات. نایه ویت زۆر له من نزیک بیهته وه، نایه ویت له وهه زۆر تر بیناسم و بمناسیت. ئه مجاره به پۆشنى

دهبینم که شکوی خوی و شکوی موزهخانه که یهک شتن. ههستهدهکهه
 سهرسامیم به موزهخانهکه، سهرسامیم بهه کتیبخانه گهورهیه، سهرسامیم
 بهو دهیان ههزار کتیبیه که کهس نایانخوینیتیهوه، سهرسامیم به نهندازه و
 نهفسونی ئهه تهلاره بیوینیهیه، بهه جوانیه نهینیهیه لهه شوینهدههیه، تهنیا
 دریزکراوهی سهرسامیم بهه پیاوه بچکولهیه که سهیرمهدهکات و به چاو
 پیمدهلایت «ئیسیتا تو هه موو شتیک دهزانیت... هه موو شتیک». نیکاکانی پرن
 له بیباکی یهکیک له راستیه گهورهکان تیگهیشتهوه، وهک نهوهیه به چاو
 یهکجار و بو ههتا ههتایه دهرمبکات، وهک نهوهی بلنی برۆ به ناو دوزهخدا
 سهفهربهکه و بسووتی و وهروهه. من ههست به بهتالی و ترس دهکهه،
 ههست به بیتمانایی دهکهه. نامهویت بهه پرۆفیسور بلیم «ههست بهه گوناه
 دهکهه»، بهلام ههست بهه گوناه دهکهه، نه له بهرئهوهی که نیکارکیشهکانم
 دۆزییهوه، بهلکوله بهرئهوهی له نهینی لاوازی خوم تیناگهه، هه موو شتیک
 دهمبات و منیش جکه لهوهی لهگهلیدا برۆم چارهی ترم نییه. من خوم له
 بهردهم یهک پنگادا دهبینم، یهک ریگا و هیچی تر... ههست بهه گوناه دهکهه،
 چونکه دلنیام دهیت بهو تهنیا ریگایهده برۆم.

پرۆفیسور دهزانیت، من هههچیههک دهکهه له ترسنۆکیمهوه دهیکهه،
 دهزانیت وهک هه موو خهلهکی تر جکه له باوهشی بنهمالهکهه جیگایهکی ترم
 نییه خومی تیدا بشارمهوه، دهزانیت رقم له خیزانهکهه، ئاسان نهوه له
 چاو و ههناسه و دهنگمدا دهخوینیتیهوه، دهزانیت من هههرفیکم له چیرۆکی
 دانیال بو مامه سیام نهگیزاوهتهوه، چونکه دهزانم تیی ناگات، دهزانم
 لووتبهرزیهکی زانستی تیدایه گالتهی بهو چیرۆکه بیت، نامهویت بهه من و
 پرۆفیسور و دانیال و میژوو پینکهنیت. بهلام پرۆفیسور دهشرانیت کهه من
 ناتوانم جکه له ملکهچی و ملکهچی و ملکهچی زیاتر هیچی تر پیشکesh به
 دونیا بکهه... دهزانیت لهگهله هه موو نهو ترسنۆکیهشدا، هیوایهکی بچوکم
 تیدایه، دهوانم یهکیک پرگاربهکهه. ههتا مروفی ترسنۆک و کویلهش دهتوانم

مرۆڤێک پزگاریبکات ... ڕهنگه پروفیسۆر وای بیری لێ کردبێتهوه، ڕهنگه ئهوه به دوا هیوا بزانیته بۆ من، یان بۆ دیلاوار، یان بۆ تهواوی ئادهمیزادانی دونیا. دڵنیایه من قارهمان نیم، دهزانیته بهشی هه ره زۆری خه لک قارهمان نین، به جۆریک سه یرمه دهکات وهک بلیته «غهم مه خۆ، دیلاوار قارهمانی تێدا نییه، تا تو قارهمان بیت». من که سه یری ئهم ته لاره که وره یه ده کهم، سه یری ئهو میژووه که وره یه ده کهم که پاراستویتی، سه یری ئهو جه سته پیره ی ده کهم، بیری ئهو شه وه ده که مه وه که له و ژووره زه رد و سارد و ته ماوییه دا بینیم، ده زانم قارهمانه ... ده زانم ده کریته مرۆڤ قارهمان بیت، به لام من نا... من له جنسی ئه وانه م که ملکه چن، ئهو ملکه چانه ی کۆیله یه تی و بێده نگییان پزگاریان ناکات، به لام له قوولایی ناخمداد لانیام که کۆیله کان چاره نویسیکی باشتریان له وانه نییه که راسته وخۆ له ڕیگای سه رکیشییه کی شیتانه وه ڕووبه ڕووی به ده بختی خۆیان ده بنه وه. به لێ کۆیله کان له قارهمانه کان تراژیدیترن، غه مگیتترن، زۆر جار ڕه سه نتریشن ... منیش ڕینواری زه ریاواری، مسته ر گرینۆک، که وره ترین به لگه ی ئهو راستیه بووم. ئه سلێ مرۆڤ ده چیته وه سه ر کۆیله کان، نه وهک سه ر قارهمانه کان. یانی من، ژیا نی ڕینواری زه ریاواری... شاهیده.

بازاری ماسی فرۆشه کان له شه ودا، له به شی شارێکی چۆلکراو و خاپوور ده چیت، بۆنی وێرانه ی لێ دیت، بۆنی جینگایه ک که شه و ته نیا تارماییه کان پیا ده که ڕین. مه سه له که ته نیا تارمایی ئهو ماسیفرۆشه خنکاوانه نییه که خه لکانیک به شه و ده یانبینن و ده که ڕینه وه بۆ ئیره، به لکو ئهو هه موو کوچه تاریک و ڕ نه نییه یه که هه ر هه موویان ده میان ژه نیوه ته وه ئهم گۆره پانه ... ئه وه ده متر سینیت. سه یری چوارده وری مه یدانه خالییه که ده کهم و نازانم ده می چه ند کوچه به سه ر ئهم گۆره پانه دا کراوه ته وه،

ئەژماردنی ئەستەمە. من بۆنی ماسی پزیو دەکەم، هەستدەکەم تەواوی زەوی گۆرەپانەکه پولهکه گرتویتی، هەستدەکەم بەسەر جەستە ی ماسییەکی گەورەدا دەروم. بەلام ئەوەی خەریکه دەمخکینیت بۆنی لیخنی گۆمیکه که هەستدەکەم یەکیک ماسی پزیوی لی دەردەهینیت. من تارمایی هەندی کەس دەبینم بە تۆری گەورەوه، تۆریک دەتوانیت هەموو مەیدانەکه داپۆشیت، لە کوچەیه که وه دین و لە کوچەیه کی دیدا و ندهبن، من هیز دەدەمە بەر خۆم تا نەترسم و هەلنەیهـم... هەموو خەلکی دیلاوار دەزانن که تارماییەکانی شەو لە مەیدانی ماسی فرۆشاندا ترسناک نین. بەلام کەم کەس بە شەو دەوێریت بێتە ئەم مەیدانە، هەتا پۆلیسەکان لە تارمایی و بۆن و ورتە ورتە نەینییەکانی ئەم جیگایە دەترسن. مەیدانەکه بە شەو پرە لە دەنگی نەینیی، دەنگەکان جاریک لە خورپی ئاو و جاریک لە چرپە ی مردویەک دەچن، چرپەیه ک بانگی کەسیکی نادیاربکات. من پشیلەکان دەبینم بە هیمنی و ترس و دوودلییه وه گۆرەپانەکه دەبرن، گەرچی بەرمیلە گەورەکانی زبیل، پڕن لە ئیسک و ناوژگ و پیستی ماسی پزیو، بەلام پشیلەکان نزیک ناکەونەوه، وەک لە شتیکی بترسن یان گومان لەم شوینە بکەن. یەکیک هەیه دەلێت ماسییەکان هیچ کات خەون نابینن، بەلام هەموو ئەم مەیدانە فەزای خەونیکی سامناکی هەیه. من هەستدەکەم خەون دەبینم، هەستدەکەم لەسەرما شتیکی شکاوه... ئایا لە ناوەرپاستی خەوندا و ئەم مەیدانە دەبینم، یان لە ناوەرپاستی ئەم مەیدانەدام و خەون دەبینم... بەجۆریک گێژ و مەست و بیچارەم که لە چاو تروکانیکدا تێدەگەم لە دیلاوار چی دەگوزەریت. ئەمە لەو جیگایانەیه که مرووف هیچ کات بەرچاوی پوون نابیتەوه، تەمیکی هەمیشە نیشتوو لەسەر شتەکانە، هیندە ی دەتەویت پوون ببینیت، سپیتییه ک وەک سپیبوونی دیدە ی نابیناکان بەرچاوت دەگریت، لەسەر عەرەبانە ی ماسی فرۆشەکان که ئەلقاوئەلق بە دەوری مەیدانەکه دا دائراون، کۆمەلێک بالندە ی بچوک دەبینم که هەموو لە پەله وه ی خەستە ی ژیر باران دەچن،

پێدهچیت هینده ماسی رزیویان خواردبیت پیکرا نهخوشبن، هه رشتیکی نامۆ له مهیدانه کهدا ده ربه که ویت ئهوان به خاوی و سهنگینی و پیکه وه ملیان به رهو ئه و ئا راستهیه دهجولینن... هه ندی جار هه موو سهیری من ده کهن که له وه ته ی که یشتوو مه ته ئه م مهیدانه له جیگایه کهدا وه ستاوم و ترسیکی نادیار دایگرتووم. ناتوانم بزانی چهندهیه لیره، ههستم به تپه پینی کات نه ماوه، کات وه ک زه مانی ناو خه ون دهروات، هه سته ده که م پێوانه کردنی ئه سته مه. من چهندهیه له ویم، چهندهیه وه ستاوم نازانم. به لام له ناکاو پرۆفیسۆر له سه ری کوچه یه کهدا ده ربه که ویت، چاوده که مه وه و واهه سته ده که م ئه و له میژه له وێه و سه یرمه ده کات، له به یانی زیتل و سه رزیندوو تر دیاره، کتینیک و جانتایه کی بچوکی شانی پێیه، وه ک ئه وه یه له جیگایه کی دووره وه هاتبیت. ئیستا ده زانیت من ده یینم، ده زانیت وری و گێژی مهیدانه که خه ریکه به رمه دهات، به هیمنی به رهو رووم دیت. ههنگاوهکانی به جوریک خا و له سه رهخۆن، من واده زانم ده مر م و ئه و ناگاته لام، واده زانم تا دیت لیم دوور ده که ویته وه، به لام زۆر نابات که دیت به رده مم، ده رکه و تنی له نزیکه وه کتوپر و ترسناکه، وه ک ئه وه ی له ناوه راستی ریکا کهدا ونبوو بیت و له ناکاو له به رده می مندا ده رکه ویتته وه، نیکام پر ه له ترس. پرۆفیسۆر ده زانیت، ئه م ترسه ترسی ئیستا نییه، ترسی ئه م مهیدانه نییه، ترسی ئه م ساته وهخته ته ماوییه ی ناو ئه م مهیدانه نییه، به لکو ترسیکی کونه، ترسیکی قووله، له بنی دلدایه و ده رنایهت. پرۆفیسۆر ده لیت «مهیدانی ماسیفرۆشه کان له بناغه ی دروستبوونی دیلاواره وه هیه، میژوونوسان ده لین به ر له دیلاواریش ده میک ته نیا زیندانیک لیره بووه مهیدانه که بوونی هه بووه، به لن ماسیفرۆشه کان له کونه وه لیره دا ماسیان فرۆشتوو». دهستم به دهستی پرۆفیسۆره وه یه، هه سته ده که م بازووم به نه رمی ده گوشت تا ناچارم بکات برۆم... من خوشحالم که دهستی ئه و رینماییم ده کات، ئیستا ده توانم چاو لیکبینم و برۆم، ئه م جیگایه له هوشی خۆم بتاراینم و ده رچم. هه سته ده که م

پروڤیسۆر ھەر قسەدەکات، بەلام ئەمجارە تیناگەم دەلیت چی، وشەکان
 پچەر پچەر دەگەنە گویم، وەک ھێلکی تەلەفون بپچریت و بیتەوہ... بپچریت
 و بیتەوہ. پروڤیسۆر ئاگای لەوہ نییە کە من چاوم لیکناوہ و دەروم، دەلیت
 «برۆ... برۆ... ئێرە... شوینە... لە قەدیمەوہ... نھیتی... نھیتی... بەلی...
 کەسیکی بووبیت... ئەمینە... گومانێ لەسەر». بە کوچەییکی دریزدا دەروین،
 کوچەییکی زۆر دریز، لە جیگایە کدا ھەستدەکەم دەبیت چاوم بکەمەوہ،
 گویم لە دەنگی ترە، تائەو کاتە پروڤیسۆر وەک کوێر رامدەکیشت،
 دەمەوێت بزانیت کە من دەترسم، لە تاریکی دەترسم، لە تەلیسم دەترسم،
 لە شوینی پر نھیتی دەترسم، لە روخساری ئالۆزی مرووف لە شەودا، لە
 دەنگی بوونەوەرگەلیک کە نابینرین، لە دەنگی پی، لە بوونی دەنگی نامۆ، لە
 نەبوونی دەنگ، لە خودی بێدەنگی، لە خودی ھاوار کە دەبیستم و دلناییم
 لەوہی کە ھەیە. پروڤیسۆر وەک لە خەو بە ئاگام بەنیتەوہ رامدەوہ شینیت،
 من ماوہیەکم دەوێت تا دەوێرم چاوبکەمەوہ. پروڤیسۆر دەلیت «خۆت
 مەبوورینەوہ، چاوت بکەرەوہ، منداڵ بازارێ دەرمەھیتە، ئەمە ئەو کەسە
 کە دەبیت بپاریزیت، لەم ساتەوہ ژیاکی کەسیک لە ملتە، بەرپرسیاریتی
 پۆحیک». ساتیکی قورسە بۆ من، تائەو ساتەوہختە خۆم بە ھەرزەکاریک
 دەزانی کە دەتوانم بێ ھیچ بەرپرسیاریتیەک بەرامبەر ھیچ بوونەوہریک
 بژیم. خۆشحال بووم کە ئازادم و کەس لە گەردنمدا نییە، ئیستا لە ناکاو،
 لەم شەودا، لەم کوچەیدا، لە جیگایە کدا کە ھیشتا کەپووم پڕیتی لە بۆنی
 ماسی پزیو، کە سەرم لە جۆرە تەمیکی نا دیاردا نوقمە، دەبیت بێم بە
 کەسیک کە باری ژیاکی مروفتیک دەکەوێتە ملی. گویم لێیە پروڤیسۆر دەلیت
 «لە سەردەمیکی ئاساییدا ناژین، گەر لە سەردەمیکی ئاساییدا بوونایە
 کێشەمان چی بوو؟ بەم شەوہ لە مالی خۆماندا بووین... بەلام ئیستا
 لە دۆخیکی ئاساییدا». دەنگی دکتۆر لە دەنگی پیاویک دەچیت لە پال
 روباریکی خوردا قسەبکات، ژاوەژاوەکانی ناو سەری من وەک ھاژە

چه میکی گه وره ن. سهیری ئاسمان دهکهم نه ئهستیره ی تیدایه، نه مانگ، نه تیشک... دلنیا نیم له وهی ئاسمان ههیه، ئه وه یه که مجاره گومان له بوونی ئاسمان دهکهم، گومانه کهم وهک گومانی که سیکه به پینگادا بروات و له ناکاو ههستبات زهوی ونکردوه، وهک ههستی که سیکه وایزانیبیت کلاویکی له سهردایه و به لام له ناکاو دهبینیت، نا هه ر هه یچ شتیک به سه ریه وه نییه. پروفیسۆر ده لیت « زه ریاواری، گو ییگره ئه مه زه هاو سو فی عه بدیهه. هه ندی به زه هۆ بانگیده که ن، خۆی چیرۆکی خویت بۆ ده گیریته وه، هه ول بده جوان بیپاریزیت... خۆشی ئاگای له خۆی ده بیت، بۆ هه ر جیگایه ک چوویت بییه له گه ل خۆت، هه نه ری خۆت به کار بهینه زیندوو و سه لامهت بمیته وه». له تاریکی کوچه که دا تارمایی پیاویکی گه نچ و باریک هاته پیشی، نه متوانی شیوه و روخساری به روونی ببینم... نه مزانی کیه و له کێ ده چیت، به لام بۆنی غه مگینییه کی قوولم کرد که دلنیا بووم غه مگینی شه و نییه، غه مگینی ئه م کوچه یه نییه، به لکو غه مگینی مرو فه. بۆنی غه مه کانی وه ها به هیز و توندبوو، بۆنی گولیکی دێ چۆن په لاماری مرو ف ده دات، ئاوا په لاماری دام. بۆنیک بوو گه رچی دێ و دلشکین بوو، به لام رایده کیشایت... لیواری خه رهند، چۆن مرو ف بۆ مردن بانگه یشتده کات، بۆنی ئه م گه نجه به ره و خۆی ده یکی شام. بۆنی شتیکی سه یری لیده هات، بۆنی شینه کی زور، بۆنی بارانیکی که ده زانم نه باریه وه. له تاریکی کوچه که دا ئه و دهستی من ده گریت و ده مبات، چاو ده که مه وه و بۆ یه که مجار به روونی هه موو شتیک ده بینم، وهک ئه وه ی رۆشناییه کی نه ینی له دیده دا جیهانی بۆ رۆشنکردیته وه. پروفیسۆر ده بینم که به غه مگینی سه یرمانده کات، زه هاو ده بینم که دهستی منی گرتووه و ده پروات، به رۆشنی سێ پشیلای ره ش ده بینم که له قوولایی تاریکی دا له نه یشتمانه وه ده رۆن... شه و چیت ترسناک نییه... شه و، شه ویکی ئاساییه ... شه ویکه ده توانین به دیده ی خۆمان بیبینین و پوناکی بکهینه وه.

ئەو تەئەبى دىكتور جاھدار ھاتوو، ئىش لە سەنتەرەكەدا ئە سەرەتا زۆر تەرە.
لە پىشتى سەنتەرەكەو زەوئىيەكى بەرىن و فراوان ھەيە، پۆزانە دەبىت
نەخۆشەكان بە نۆبەت ئىشى تىدا بکەن. بردنى نەخۆشەكان بۆ ئىش
تەنیا پەيوەندى بە تىگەيشتنى مامە سیا و دىكتور جاھدارەو ھە نىيە بۆ
چارەسەرى دەروونى، بەلکو گرىدراوى سىياسەتى مەحمود قەرەقازانىشە
كە لەگەل چەند ئەفسەرىكى تردا کارىيان ئەو ھەيە خەلکى دىلاوار بگۆرن، بۆ
كەسانىكى ئامادە و تەيار بۆ جەنگ. ھەموو كەس ئىستا دەيزانى كە دەبىت
دەستەيەك لە بيمارەكان بېرىن بۆ كامپىكى كار لە باكوور، بۆ ناوچە
شاخاويەكانى سەر سنوور. بەلام نە ئامادەگى كرابوو، نە كاتى سەفەرەكە
دىاربوو، نە ناوى ئەوانەى دەبوو لە بەتالىۆنەكەدا بن ئاشكرابوو. مەن ھەر
زوو پەزامەندى خۆم بە مامە سىام راگەيانە، مامە مەبەستى بوو مەن
كەمىك لە سەنتەرەكە دووربختەو ھە و منىش مەبەستم بوو لەگەل زەھاو
بچم بۆ ناو چىاكان و لەوى خۆمان ونبكەين. بۆ مەن ھەم سەرگەرمى و
ھەم سەرکىشى و ھەم خۆنكردنیش بوو، سەرەتا دەترسام زۆر زوو
شتەكان بەرپۆھەچن و نەتوانم زەھاو لەگەل خۆم ببەم، بەلام لە راستىدا
زۆر بەى شتەكان لە دىلاوار بە خاوى دەپۆن، عەشق بە خاوى دىت،
كىنەش بە خاوى دەپوات، جەنگ بە خاوى ھەلدەگىرسىت و ئاشتیش بە

خاوی ده‌چه‌سپیت، شیتی به خاوی ده‌رده‌که‌ویت و عاقلیش له‌و خاوتر ده‌گه‌رپته‌وه. ئه‌و خاوییه هه‌ندی جار باشه و هه‌ندی جار ترسناک.

له‌و ماوه‌یه‌دا من زه‌هاو سو‌فی عه‌بدیم وه‌ک یاریده‌ده‌ری خۆم له‌ سه‌نته‌ره‌که دامه‌زراند و له‌ ژووره بچوکه‌که‌ی خۆمدا جینگایه‌کم بۆ چاککرد و ئیدی پیکه‌وه ده‌ژیاين.

یه‌که‌م پۆژ که زه‌هاوم برد بۆ ناو‌نوسین، مامم چهند جارێک به‌ گومانه‌وه سه‌یریکرد و گووتی «حه ... ئه‌مه چیه، ئه‌م ته‌یره‌ت له‌ کوێ راوکردوه؟». ترسام کێشه‌م بۆ بنیته‌وه و بمخاته دۆخیکه‌وه نه‌توانم زه‌هاو به‌ خۆم بگرم، گووتم «نا ته‌یر نییه و هیچ نییه، ناسیاوی هاو‌رپیه‌که‌ که بۆ کار ده‌گه‌رپیت، منیش یه‌کیکم پنیوسته‌ کومه‌کمبکات و له‌گه‌لمدا بچپته‌ بن بالی نه‌خۆشه‌کان، چهند وه‌خته له‌م و ئه‌و ده‌پاریمه‌وه ئه‌و کاره‌م بۆ بکه‌ن، ده‌مه‌ویت پنیوستیم به‌ که‌س نه‌بیت... زه‌هاو هه‌م گه‌نجه و هه‌م هیمنه، باش به‌ که‌لکی ئه‌و ئیشه‌ی من دیت». مامم وه‌ک به‌ته‌مای ئه‌سپینکی بالداربووبیت و من هیستریکی شه‌لم بۆ کردبیته‌ دیاری، به‌ وردی و به‌ گومانه‌وه سه‌یری زه‌هاوی کرد و بیته‌وه‌ی هه‌ستیکی خۆشی هه‌بیت گووتی «نازانم بۆ عه‌قلم نایبرپیت». له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا سه‌یریکی نوسراوه‌که‌ی به‌رده‌می خۆی کردوه‌و و دووجار په‌ره‌که‌ی ئه‌م دیوه و دیو کرد و له‌به‌ر خۆیه‌وه گووتی «وا‌ی له‌ داخی ئه‌م وه‌ره‌قانه، هه‌ر شتیک ده‌نوسیت، مه‌ره‌که‌به‌که‌ی ده‌چۆرپته‌ سه‌ر دیوی ئه‌و دیویشی»، هه‌ندی بۆله‌ بۆلی تری کرد و ده‌ستی برد مۆره‌که‌ی ده‌ره‌ینا و توند له‌سه‌ر کاغه‌زه‌که‌ چه‌سپاندی، وه‌ک بلی «ده‌ برۆ، ئه‌وه‌ش له‌ به‌ر خاتری تو»، ئینجا ئیمزای خۆی له‌ بن دانا، به‌لام به‌ ده‌م سه‌ربادانه‌وه گووتی «ئه‌سله‌ن نازانم، بۆ گومانی شتیک خراپ ده‌که‌م. عه‌فومکه‌ ماوه‌یه‌که‌ ده‌ره‌ق به‌ تو داکرمی بووم، په‌نگه‌ هۆکه‌ی ئه‌وه بیت عاتیفه و به‌زه‌بیه‌کی زۆر پیشانده‌ده‌یت، پیم ناخۆشه‌ پیتده‌لین

کۆپی خۆم، تۆ که‌ری وه‌حشیت، بزنه‌ کێویت، هه‌ستری قاچاغه‌ریت، تۆ چیت ئاخ‌ر؟ کارت به‌و شاخ و کێوه‌ چیه‌؟ گه‌ر چه‌زت له‌ شوانیه‌، کومه‌لیک قاز و قه‌له‌مونت بۆ ده‌کرم له‌ هه‌وشی پشته‌وه‌ به‌ره‌لایان بکه‌ و به‌ دیاریانه‌وه‌ دانیشه‌، ئه‌و کاسییه‌ سه‌د جار له‌ ئاواره‌یی شاخ و کێوان باش‌تره‌. گه‌ر مه‌جنونیشیت و ده‌ته‌ویت به‌ده‌یه‌ته‌ ده‌شت و ده‌ر، شه‌رم مه‌که‌، سه‌به‌که‌ با خیرقه‌ و عه‌سایه‌کت بۆ په‌یدا‌بکه‌م و شلپێکی ته‌ر به‌دم به‌ قنگندا و خوا‌حافزیه‌کی جوانت لێ‌بکه‌م». که‌ باو‌کم وایده‌گووت، خوشک و برا‌کانم وه‌ها که‌ ی‌فیانده‌کرد و ده‌تری‌قانه‌وه‌، من له‌ جی‌گای خۆم شه‌رم ده‌ی‌گرت‌م و بێ‌ده‌نگ ده‌بووم.

به‌ کورتی چه‌زمه‌ده‌کرد له‌ دی‌لاوار دو‌وربه‌که‌مه‌وه‌، ده‌مویست بۆ دو‌ور‌تر له‌و چیا‌نه‌ش به‌من‌ێرن، بۆ هه‌ر جی‌گایه‌ک شتی‌کی نو‌یی تیدا تا‌قییه‌که‌مه‌وه‌. من شتی‌کی نه‌وت‌وم له‌ دونه‌ی ده‌ره‌وه‌ی ئه‌م شاره‌ نه‌ده‌زانی، زۆربه‌ی خه‌لکی دی‌لاوا‌ریش شتی‌کی گرنگیان له‌سه‌ر ئه‌و دیو سنو‌وره‌کانی ئه‌م هه‌ری‌مه‌ نه‌ده‌زانی. زۆربه‌ی خو‌ێنده‌وه‌ و زانیاری‌یه‌کانمان ده‌رباره‌ی شو‌ینه‌ دو‌وره‌کان بو‌ون، له‌ کتێبه‌کاندا شت‌که‌لیکی زۆرمان له‌سه‌ر ئه‌ورو‌پی و ئه‌مریکی و چینی‌یه‌کان خو‌ێندبو‌وه‌وه‌، ده‌مانزانی که‌ی لویسی شازده‌ کو‌ژراوه‌، چۆن ماری نه‌توانیت گو‌وت‌وی‌تی «گه‌ر نان نییه‌ با کێک بخۆن»، ده‌مانزانی کرۆ‌بسکایای ژنی لینی‌ن له‌ یاد‌اشته‌کانیدا چی نو‌سیوه‌، ترو‌تسکی له‌ مه‌کسیک چه‌ند جار له‌گه‌ل فریدا خا‌لۆدا خه‌وت‌وو‌ه‌، ده‌مانزانی ما‌و تسی تۆنگ له‌ سا‌لی ۱۹۳۴ که‌ به‌ره‌و هه‌ری‌می کیا‌نگشی ده‌کشیت‌ه‌وه‌ چۆن پو‌وبه‌پو‌وی سه‌د فه‌یله‌قی گه‌وره‌ی کۆمیتانگ ده‌وه‌ستتیت و ده‌ست به‌ پێ‌یوانی‌کی ئه‌فسانه‌یی ده‌کات، ده‌مانزانی تشه‌رشل له‌ کاتی جه‌نگدا چ جو‌ره‌ توتنی‌کی کیشاو‌ه‌، شارلی شاپ‌لن چ می‌بازنی‌کی مه‌لعون بو‌وه‌، ئوزوالد له‌ کو‌یوه‌ ته‌قه‌ی له‌ جۆن کینیدی کرد‌وه‌. به‌لام هه‌یج شتی‌کی نه‌وت‌ومان له‌سه‌ر درا‌وسی‌کانی ئه‌ودیو سنو‌وری دی‌لاوار نه‌ده‌زانی، ته‌نیا شتی‌ک که‌

لینی دلیابووین ئەوێهیه که دوژمنن، درندن، گەر بتوانن وهک مهغۆله کۆنهکان دیلاوار کاولدهکهن. ههمیشه یهک شت له خهیاڵماندایه ئەوێهیه که دیلاوار له باوهشی گهمارۆیهکی شهیتانیدا، دلیاین له چواردهوری ئیمه تهنیا دوژمن دهژی، له منداڵیهوه فێربووم که له ههر ئاراستهیهکهوه دیلاوار جێبهێلم، ئەوا بهرهو خاکی دوژمن دهڕۆم. ههلبهت من له سهردهمی میردمندالی و ههرزهکاریمدا خولایهکی شهیتانهی فێربوونی زمانه خۆرهلاتیهکان کهوتبووه سهرم، به کتیب و کاسیتی دهنگ و فرههنگ، دوو زمان فێربووبووم، شتیکی کهمیش له زمانیکی سیههم حالی دهبووم. له قوتابخانه پێیان دهگوتم «بلیمهتی زمانه خۆرهلاتیهکان» بهلام له راستیدا له بازار و کتیبخانهکانی دیلاواردا سههرچاوهگهلی وهها نهبوون، تا ورد و درشتی میژووی دوژمنان بخوینمهوه، جگه لهوهی له منداڵیهوه لهسههر قیزیکی قوول و ناوهکی دهرههق به دوژمن گهورهبووبووم و نهدهتوانی لهو وینهیه دووربکهومهوه. دهبیت راستی بلیم من دیلاواریشم خۆش نهدهوێست، بهلام نه تا ئەو ئەندازهیهی خیانهتی لی بکهم یان ئاوات بخوازم ویران بیت، یاخود بهرگری لی نهکهم. خۆم لهو بوونهوهرا نه بووم که تهنیا مڕۆڤ دهییزواندم، نه شار، نه شوین، نه کوچه، نه هیچ شتیک، دهمیکیش دهوێست بچم بۆ ناو چیاکان، مه بهستم بوو به کلاویکی توکنهوه به ناو بهفردا برۆم و لهسههر لوتکهیهکی دوورهوه به دووربین سهیری دوژمن بکهم، تا بزایم له مڕۆڤ دهچن یان له دهعبا و دهعجان و پموزنان.

پۆژیک ئەفسهریکی سی ئهستیره هات، ناوی نهقیب نهجات یوکسهل بوو، کووتی «من ژهنرال مهحمودی قهرهقازانی ناردومی، دهبیت ئەم ماوهیه لیتره بهتالیونی کار ههلبژیرم و سههرپهرشتی بکهم». ئەو ماوهیه حاکمانی دیلاوار چووبوونه ناو نهزم و تهدارهکی تازهوه، دهستیان له ههموو شتیک وهردهدا و فێری ئەوه بووبوون که کار لهسههر هه

جیگایه‌ک و هه‌موو ژیانیک بکه‌ن. که نه‌جات یوکسه‌ل گه‌یشته، من تو‌ره‌بووم له‌وه‌ی ده‌وله‌ت به‌رینگای ئه‌فسه‌ر و پله‌داری سوپاوه‌ ده‌ست له سه‌نته‌ره‌که وه‌رده‌دات، گهر کار به‌ نه‌خوشه‌کان ده‌که‌ن با به‌رپرسه‌کانیان خه‌لکێک نه‌بن که ته‌نیا ته‌قه و تفه‌نگ ده‌زانن. ئه‌و جاره‌ خو‌م نه‌گرت و به‌ مامه‌ سیام گووت «گهر ده‌وله‌ت هه‌ر لووت ده‌ژه‌نیه‌ کاروباری ئه‌م نه‌خوشانه، با به‌ پسپو‌ر و شاره‌زا‌کان ئیشبکات، ئاخ‌ر ئه‌فسه‌ریکی گه‌مژه‌ چوزانیت له‌گه‌ل ئه‌م نه‌خوشانه‌دا هه‌لسوکه‌وت بکات». ئه‌و به‌ گومانه‌وه گووتی «تو ده‌لێیت چی، دیلاوار فه‌یله‌سوفی لی نییه، پزیشکی ده‌روونی لی نییه... ئاخ‌ر پسپو‌ر له‌ گو‌ری بابیان ده‌ربه‌ینن، پسپو‌ریان له‌ کو‌ی بوو... بۆ جه‌نابت پسپو‌ری ته‌واویت که لی‌ره ئیشده‌که‌یت، یان له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی به‌رازای دکتو‌ر سیامه‌ندیت لی‌ره دامه‌زراویت. دیلاوار هه‌ر شاری زیندان بووه، شاره‌که له‌ هه‌یج شتی‌کدا نه‌زم و پلانی نه‌بووه، ئیستا که ده‌وله‌ت خه‌ریکه نه‌زم و پلانی‌ک داده‌نیت، تو ده‌ته‌ویت تیکی‌ده‌یت. لی‌گه‌ر ئی فرامانه‌وایان بجو‌لین، گهر حاکم جوان جله‌ومان نه‌کات و لغاو نه‌کاته ده‌ممان، شاری ریک و پیک چو‌ن دروسته‌بیت؟». ئه‌و ماوه‌یه مام هه‌رچییه‌کی له‌ زار ده‌هاته‌ده‌ر، ده‌هری و شیتی ده‌کردم، گوتم «به‌لی باش... گهر واینت له‌ دیلاوار ماوه‌یه‌کی تر ئه‌م چه‌کدار و پله‌دارانه‌ی سوپا که هه‌یج کات پله‌داری راستیش نین، هه‌موو وه‌زیه‌کان داگیرده‌که‌ن، دو‌ور نییه به‌یانی بجین بۆ نه‌خوشخانه و له‌ بری دکتو‌ره‌کان پو‌لیسیک ده‌ست بنیه ژیر گوونمان و فقمان بۆ نه‌شته‌رگه‌ری بکات». وامده‌زانی تو‌ره ده‌بیت، به‌لام دایه‌ قاقای پیکه‌نین و گووتی «هاهاها... هاهاها... به‌ شه‌ره‌قم ده‌بیت ئه‌م نوکته‌یه بۆ حاکمی عه‌سکه‌ری بگێرمه‌وه، زو‌ر حه‌زی له‌ قسه‌ی وایه». من له‌ راستیدا غه‌مگین بووم به‌لام نه‌مده‌زانی چی بکه‌م. هه‌ستمده‌کرد فرمانه‌وایان بی وایست و ئاگای خو‌مان ئاراسته‌مان ده‌که‌ن، هه‌موومان ئه‌و شته ده‌که‌ین که ئه‌وان ده‌یانه‌ویت، ئه‌وه ده‌ماری ساردی بۆ

نەدەهێشتمەو و لە غەم و حەسرەتدا لە ناوێوە گریم دەگرت. وردە وردە
 ھەموو ژيانى دىلاوار دەکووتە ژێر فەرمانى حاکمى عەسکەرى و چەكدارە
 سوپایى و مەدەنییەکانى، منیش جگە لەوێ بە دیار ئەم نەخۆشانەو
 بگرم هیچ دەسەلاتیکم نەبوو. سەنتەرەكە وردە وردە وای لێدەهات لە
 مۆلگایەكى سەربازى بچیت. مامیشم برۆی وابوو كە گۆرینى دىلاوار
 بۆ سوپاخانەى كى گەورە كۆمەكى نەخۆش و وێل خولق و ترسكۆكەكان
 دەكات بەسەر دڵەرزە و سامى دەرووندا سەربەكەون. مامم و دكتۆر
 جاھدار بە تەواوى برۆیان وابوو ترسیك كە بڵاوبۆتەو، شەپانگیزییەك
 كە كڵبەى سەندوھ تەنیا بەو چاك دەبیت، ھەموو ببنە مرۆڤى مەشقیدە و
 جەنگاوەر، لە بەرئەو ھاتنى نەقیب یوكسەلیان وەك جەژن سەیردەكرد و
 بە بۆنەى كیان دەزانى، ھەموو ئاھەنگى بۆ بگێڕین.

لەو پۆژەو ئێتر نەقیب نەجات بەیانیان سەعات پێنج لە جینیكى
 سەربازیدا دەگەیشتە سەنتەر و تا درەنگ دەمايەو. نەخۆشەكان دەبوو
 بخرینە ژێر بارى ھەلومەرجى كى سەختى كار كردنەو، دەبوو لە كاتژمێر
 شەشى بەیانییەو ھەستەن و بچنە مەیدانى ریزبەست و ئامادەگى،
 تاكە بەدەر لەم یاسایە شیزوفیرنى و ھیستیریەكان بوون، ئەوانەى
 پاسەوانەكان نەیان دەتوانى جەلەوگیران بن و ئاسان لێیانخوون. نەقیب
 نەجات لە كاتى ئیشدا پیاویكى سەختگیر بوو، بەلام دواى كار گەرچى
 ھەر لە غەوروى پلەدار و ئەفسەران سەرشاربوو، بەلام گەر زۆرى لە
 خۆى بكردایە ئەو خەندەى كى بۆ دەهات و بوناكییەك دەكووتە سەر
 سیمای، شتیك كە ھىچ كات لە گەرمەى كاردا لێى نەبێرابوو. پیاویكى موو
 زەردى بارىك ئەندام بوو بە جووتىك چاوەو وەكو كۆژەكەى شین، تا
 ئەوكات پیاویكەم نەدیوو برژانگى وەھا درێژى بیت، گەر چى لە ساتى
 ئاساییدا چاوە شینەكانى ئارام و خانمانەبوون، بەلام لە كاتى ئیشدا بز و
 جیدی و ترسناك دەردەكەوتن. بە گشتى لەو ئەفسەرانە بوو كە ھێندەى

ئه‌ستیره‌ی یه‌که‌م ده‌خه‌نه‌ سه‌ر شانیان، که‌پوو به‌ سه‌ر ته‌واوی مه‌خلوقاتێ خودادا به‌رزده‌که‌نه‌وه‌ و به‌لای چاو سه‌یری ته‌واوی ئاده‌میزاده‌کانی تر ده‌که‌ن. هه‌ر له‌ پوژی یه‌که‌مه‌وه‌ که‌ هات، ویستی به‌ زه‌بری باق و بریقی سێ ئه‌ستیره‌که‌ی سه‌رشانی، هه‌مووان بخاته‌ ژیر فه‌رمان و ئاماژه‌ی په‌نجه‌کانی خۆیه‌وه‌. وه‌ک به‌رده‌ست و کۆیله‌ سه‌یری هه‌موومانی ده‌کرد، ئه‌و په‌فتاره‌شی منی وه‌رز و ئاشارام کردبوو. دوا‌ی دوو پوژ له‌ هاتنی خۆی، شه‌ویک چه‌ند شو‌فیریک له‌ چه‌ند گه‌لابه‌یه‌کی گه‌وره‌دا، چه‌ند باریک به‌ردی گه‌وره‌ و بچوکیان بۆ مه‌شقاکه‌مان هینا و له‌ مه‌یدانی پشته‌وه‌ی بیمارستاندا پۆیانکرد. من تا ئه‌و کاته‌ نه‌مه‌زانی له‌ دیناوار ئه‌فسه‌ری وا سه‌ختگیر بوونی هه‌یه‌، به‌یانیان خۆی سه‌ره‌پرشتی دابه‌شکردنی ئیشه‌کانی ده‌کرد، نه‌خۆشه‌کانی ده‌سته‌ ده‌سته‌ پێزده‌کرد و هه‌ر تاقمه‌ی کاریکی پێ ده‌سپاردن، به‌ هه‌ندیکیان خه‌نده‌کی لێده‌دا و به‌ هه‌ندیکیان گۆپی هه‌لده‌که‌ن، به‌ ده‌سته‌یه‌ک به‌ردی نه‌قارپی ده‌کرد و ده‌سته‌یه‌کیشی ده‌خسته‌ سه‌ر کاری هه‌لچینی دیوار و گه‌چکاری و ئیشی بینا دروستکردن. هه‌موو پوژیک پێش ده‌ستکردن به‌ کار قسه‌ی بۆ هه‌موومان ده‌کرد، ده‌یگوت دیناوار بچوکه‌، هه‌موو ها‌ولاتیه‌ک ده‌بیت سێ هینده‌ی ها‌ولاتی و لاتانی دوژمن ئیشبکات، ئه‌وسا ده‌توانین هه‌مان هیزی ئه‌وانمان هه‌بیت. ده‌یگوت له‌ شه‌ردا ئازا و ترس‌توک نییه‌، به‌لکو جیدی و که‌مه‌رخه‌م هه‌یه‌. هه‌مووانی ده‌خسته‌ ژیر گوشاریکی تونده‌وه‌، ده‌بوو هه‌موو ئه‌وپه‌ری هیزی خۆیان ده‌ربخه‌ن، ده‌یگوت به‌تالیونی کار وه‌ک هه‌ستری سوپا وه‌هایه‌، خه‌لکانیکی ده‌ویت وه‌ک بارگیر وه‌هابن، سینه‌ و که‌فه‌لی ئه‌ستووریان بیت، هه‌موو کاریکیان بۆ بکړیت و به‌رگه‌ی سه‌رما و گه‌رما بکړن.

هه‌موو پێکه‌وه‌ پاچیان له‌ زه‌وی ده‌دا، هه‌موو پێکه‌وه‌ ده‌یانترکاند، به‌ردی گه‌وره‌یان ده‌خسته‌ سه‌ر نوێلی گه‌وره‌ گه‌وره‌ و به‌ ده‌ستووری فیرعه‌و نییه‌ کۆنه‌کان ده‌یانگواسته‌وه‌ بۆ ئه‌وسه‌ری گۆره‌پانه‌که‌ و له‌وسه‌ره‌وه‌

دهیانهنیایه وه بۆ ئەمسەر. بهیانیان گەر له دووره وه له مهیدانه کهت
 بروانیایه، له گۆرهپانیک دهچوو سەر به ههزارسال له مهوهر، جیگایه که
 له بابل کریکارانی زهمانی زوو باغچه ههلواسراوهکانیان تیدا دروستکردوه
 یان شوینیکی رووتهن که ههرمهکانیان تیدا بهرزکردوته وه. ئیشهکان
 سعات به سعات دهچونه رپوه و بهردهوام پشوو کورتی بیست
 خولهکی دهکهوته نیوان بهشهکانییه وه، ههر بیماریک خاو و خلیچکی
 بنواندایه چاودیرهکان ئازاریان دهدا. ههندی جار مامم و دکتور جاهداری
 کاتیان ههبوایه له پال نهقیب نهجات یوکسهلدا له سهربانی سهنته رهکه دا
 دهردهکهوتن و پینکه وه سهیری ئیشکه رهکانیان دهکرد و دهکهوته ناو نو سین
 و تییینی تومارکردن. مامم منی وهک یاوه ری پزیشکی و سه ره رشتیاری
 دهروونی هیزه که به نهقیب نهجات ناساند. ئه و بیئه وهی بایه خم پیدات،
 ههر سه رپی نیگایه کی تیگرتم و هیچی نهگوت. له راستیدا من ئه و ماویه
 که وتبوومه خویندنه وهیه کی زوره وه، ده مویست شتی زۆر تر له سه ر دهروون
 بزاتم، به لام تا ده هات تیده که یستم که زانست ته نیا بۆئه وه دروستبووه
 مروؤف سنووری نه زانیی خۆی بناسیت. خویندنه وه کانم به شی ئه وه نه بوون
 خۆم وهک پسپۆری دهروونی بناسینم، به لام من که سیکی پیویست بووم،
 من ته نیا که سیکی میهره بانی ناو بیمارستانه که بووم. ده مزانی هیزه که جگه
 له پزیشکی دهروونی پیویستییه کی زۆری به غه مخۆریک هیه، که سیکی
 باوهش به نه خۆشه کاندای بکات و وهک برا دلنه واییان بداته وه. پۆژ به پۆژ
 زیاتر له گرنگی خۆم بۆ ئەم کاره تیده که یستم، راسته نه خۆشه کان بۆ
 که یف و خهندهیه کی کورت ئاماده بوون من بدنه بهر کلکان و لاقرتی،
 به لام له راستیدا پیویستیان به من بوو. زستان تا ده هات نزیکه ده بووه
 و پیشبینی ئه وه م ده کرد، کاروباری سهختی به تالیونه که بکه ویته چله
 سارده که وه و ئیشمان له ناو به فر و له ناو گفهی زریان و ههره شهی
 ههرهس و فهلاکهتی با و وهیشومه دا بیت.

نه‌قیب نه‌جات هه‌میشه به نیگایه‌کی سووک و بی‌بایه‌خه‌وه سه‌یری منی ده‌کرد، ئه‌و چه‌ند چاره‌ی پێکه‌وتی یه‌کمان کردبوو و پره‌فتاری نه‌ده‌کرد، وه‌ک من هاوشانی بم و سه‌بی له‌ گه‌شتیکی درێژدا پێکه‌وه به‌چین بۆ باکوور. من دوا‌ی هه‌فته‌یه‌ک هه‌ستم به‌ رقیکی بیسنوور کرد به‌رامبه‌ری. بۆئه‌وه‌ی سنووریک بۆ ئه‌و فه‌راموشی و به‌ هیچ‌گرتنه‌ی دابنیم، پۆژیک به‌ مه‌به‌ست چوومه‌ به‌رده‌می و سلاوێکی هه‌منم لێ کرد و گووتم «جه‌نابی نه‌قیب هیوادارم بزانیته‌ و به‌ پرونی پێیان راگه‌یاندبیت که من به‌رپرسی ده‌روونی و سه‌رپشکی بارودۆخی پۆخی ئه‌م هه‌یزه‌م که ئیوه‌ هه‌لیانده‌بژێرن. شتیک که ئیوه‌ له‌ سه‌ره‌تاوه‌ ده‌بیت بیزانن ئه‌وه‌یه‌ که ئه‌م بيماران‌ه سه‌رباز نین و ته‌نیا هه‌یزیکی یاریده‌ده‌رن، به‌شدارییان له‌م پرۆگرامه‌دا له‌سه‌ر پۆشنایی پلانیکی ته‌ندروستیدایه‌ بۆ چاککردنه‌وه‌ و باشکردنی دۆخی ده‌روونیان. بۆیه‌ به‌ر له‌وه‌ی به‌ریزتان لیته‌ ته‌واو قه‌راربگرن چاکتره‌ بزانی که کاتی‌ک پێکه‌وه‌ ده‌چین بۆ چیا ئه‌م بيماران‌ه به‌ر له‌ هه‌ر شت له‌ ژیر ده‌ستی بيمارستان‌دان و بریاری یه‌که‌م و کۆتایی له‌ دۆخیان ده‌گه‌رێته‌وه‌ بۆ سه‌ته‌ره‌ و بۆ راویژکاره‌که‌ی له‌وی، که ئه‌ویش ده‌کاته‌ شه‌خسی من، ئه‌مانه‌ ته‌نیا کاره‌که‌یان بۆ خه‌زمه‌تی سوپای دیلاواره‌، له‌وه‌ به‌ترانیته‌ وه‌ک مرۆف و بوونه‌وه‌ری زیندوو، حوکمدان به‌سه‌ر باشی و خراپیاندا له‌ ژیر سایه‌ی سه‌ته‌ره‌ و بيمارستان‌دا ده‌مینیته‌وه‌». گه‌رچی قسه‌کانم هه‌له‌ و حوکمه‌که‌م نادرست بوو، به‌لام توند به‌ گژمدا نه‌هات و نه‌یگووت وانییه‌. پێده‌چوو تا ئیستا هیچ که‌س به‌و جوړه‌ قسه‌ی له‌گه‌ل نه‌کردبیت، کۆکه‌یه‌کی توپه‌ و نا‌ره‌حه‌تی کرد و به‌ چاوه‌ په‌سته‌کانی سه‌یریکردم و گووتی «پێنوا‌ری زه‌ریاوا‌ری... مسته‌ر گرینۆک، وا بانگت ناکه‌ن لیته‌؟». به‌لێ به‌شی زۆری نه‌خۆشه‌کان ئیستا منیان به‌ «مسته‌ر گرینۆک» بانگه‌کرد، زۆر له‌ نه‌خۆشه‌ تازه‌کان ناوی منیان هه‌ر نه‌ده‌زانی و جگه‌ له‌ مسته‌ر گرینۆک ناویکی تریان به‌کارنه‌ده‌هێنا. من بۆئه‌وه‌ی خۆم لاواز نیشان نه‌ده‌م، وا خۆم ده‌رنه‌خه‌م

که ناوی مستەر گرینۆک جوړه توانج و تانهیه کی ناخۆشه، به بییاکی گووتم «بهلی جه نابی نه قیب، من مستەر گرینۆکم، ئیشم لیره ئارامکردنه وه و داوای لیئوردنه له بیمارهاکان». گووتی «خه مت نه بیئت جه نابی مستەر، من هەر زۆر دلرهق بم ناگه مه وهستا سه لاهه دین، پنیوست ناکات له من بترسی، من ته نیا کارم له ئیوه دهویت، لای من نه خۆشه کان ته نیا مه کینه یه کن بو ئیش. ئه وهی نه توانیت کاربکات یان نه یه ویت من دهیگۆرم به که سیکێ دی. هه موویان لای من هیزی کارن و هیچی تر، شوینی حه وانه وه و بارخستنی سوپایان پی دروستده کهم، ئیشیان پیده کهم، خنده کیان پی لیده ده، سهر سنووریان پی ئاوه دان ده که مه وه، کیسه خۆلیان پی پرده کهم، تونیلیان پی ده کیشم ... له به هاری داهاتوودا دوژمن هیترش ده هیئت، من تا ئیستا ده جار زیاتر چوومه ته سهر سنوور، گهر زستان له پێشمان نه بایه پیده چوو دوژمن زووتر په لاماری بدایه، به لام هه وای ئه مسال سه خته، تاکه شتیک لێی ده ترسن ئه وه یه به فری چیاکان پێگریان بیئت، ده بیئت تا ئه وکاته ئاماده بین ... به لی باش، کاکێ مستەر، رۆح و دهروونیان بو تو، به لام هیز و ماسولکه یان بو من، ههر کهس ئیشی خۆی ته واکرد با خۆی بخاته باوهشی تو و چهند ده توانیت دلنه وایی بدهره وه ... ئیشه که ی تو بایه خیکێ زۆری لای من هیه، تو ده بیئت شه وانه رۆحیه تیان والیبکه یت، به یانیان ئاماده بن بو کار». ئینجا به جوړیک به و چاوه شینانه ی سه یریکردم، هه ستم به ترس و پاشه کشه یه کی زۆر کرد. له گه ل ئه وه شدا تیگه یشتم که ئه مه که سیکه، هه م ده بیئت لێی نزیک بیئت و هه م لێی بترسیت. ئه فسه ریکێ دپ و به رچاو روون بوو، له وانیه ی هه میشه له هه قی خۆیان زیاتر ده بن، بیته وه ی به یلن زۆر هه ستیان پێیکه یت.

ئه وه ته ی ئیش ده سستی پێکردبوو، ژماره ی ئه وانیه ی ده که و تنه به شی په روهرده و ته میکردن تا ده هات زۆر ترده بوون. هه ندی له نه خۆشه کان به خۆشحالییه وه خۆیان له ئیشدا سه رگه رم ده کرد، شه که تی و ماندوو بوون.

جسته وه‌های لیده‌کردن، خه‌یال و بیرکردنه‌وه‌یان بمریت، دوا‌ی کار هیلاک و له عاره‌قدا شه‌لال ده‌خه‌وتن و خه‌ویکی وه‌ها ده‌بیردنه‌وه، نه‌وه‌ک دیلاوار و دوژمنانی، نه‌وه‌ک پیاو‌کوژی ناو خه‌ونه‌کانیان له یادده‌کرد، به‌لکو ده‌چوونه ریزی مردووان. به‌لام هه‌ندیکی تر، هیزی کاریان نه‌بوو، هیلاکیه‌کی کتوپر دایده‌گرتن، تینویتی زه‌فه‌ری لیده‌هیتان، ماسولکه‌کانیان کرژ ده‌هاته‌وه یه‌ک و له ناوه‌راستی پاچ وه‌شاندن و به‌رد شکاندندا گرمۆله‌ده‌بوون و ده‌که‌وتن... هه‌ندی جار مام و نه‌جات یوکسه‌ل ره‌حمیان به‌پیره‌کان ده‌کرد و فه‌رمانیان ده‌دا بگه‌رینه‌وه جیگای خۆیان و پشو‌بودن. به‌لام جاهدار وه‌ها دل‌ره‌ق بوو، هه‌ر که‌س بکه‌وتایه به‌ر حو‌کمی ئه‌و ده‌ینارد بۆ به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن.

له‌گه‌ل زه‌هاودا ئیستا پیکه‌وه له ژووره‌که‌دا ده‌مانه‌وه. هه‌ر له شه‌وی یه‌که‌مه‌وه هه‌ستمکرد گه‌نجیکه بۆنی بارانی لیدیت... بۆنی ته‌رییه‌ک که نه‌مه‌زانی چۆن ده‌گاته گیانی، زوو زوو عاره‌قێکی بیته‌ۆ دایده‌پۆشی، زوو زوو هه‌موو گیانی ده‌نیشه‌ سهر ئاو. شه‌ویک که له‌گه‌ل مندا هات بۆ ئه‌م سه‌نته‌ره، تا ده‌مه‌وبه‌یان ترس و دوودلی له چاویدا بوو، هه‌فته‌یه‌ک بوو پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان وه‌ک دوژمن ناساندبوویان. هه‌موو غه‌واره‌یه‌ک، هه‌موو غه‌ریبه‌یه‌ک، هه‌ر که‌سیک زمانی له خه‌لکی دیلاوار نه‌چووبایه، مه‌زه‌بسی جیابووبایه، پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان وه‌ک دوژمن سه‌یریانده‌کرد. پوژیک به‌ تومه‌تی ئه‌وه‌ی زه‌هاو له دوژمنی ناو خه‌ون و زینده‌خه‌ونه‌کان ده‌چیت، چه‌کداره‌کان ده‌یگرن. ئه‌وان بیته‌ۆ خه‌لک ده‌گرن، سه‌رده‌په‌رینن، ته‌قه‌ده‌که‌ن، خه‌لک ونده‌که‌ن، ئاهه‌نگی به‌ر‌دباران و ره‌جم سازده‌که‌ن، هه‌ندی جار له‌سه‌ر ده‌نگی موسیقا و بۆنی بو‌غرد و گووتنی سه‌روودی «دیلاوار، ئه‌ی سه‌ر زه‌مینێ شیزان» ئاهه‌نگی گه‌وره ده‌گێرن و کچ و کوران به‌ جۆش و گه‌رمی مه‌ستده‌که‌ن، داوا له گه‌نجان ده‌که‌ن پۆل پۆل بچنه «سو‌پای باغه‌وانه‌کانی دیلاوار» هه‌و. زه‌هاو ساتیک ده‌گیریت ده‌زانیت

یان دهیکوژن یان تا مردن له جیگایهکی نهینی زیندانیدهکهن. چاره ی نییه جگه له وهی له دهست چه کدارهکان ههلبیت، ههلهاتن هه میشه ئه گهریکی بچوکی زیندویتی و مانا بهخشینی به مهرگ تیدایه. ئه و سوود له ساتیکی غافلبوون دهبینیت و وهک ئاهووی ترساو رادهکات. بهلام دینلاوار پرپووه له چاوی نهینی، له کهسانیک کار بۆ چه کدارهکان دهکهن، هه مان پوژ له ئیوارهدا باغهوانهکان ددهدن به سهر مالی زه هاودا، خوشبهختانه خو ی لهو ئی ناییت، دواتر بۆ شارندنه وه و ههشاردانی، ناسیاوینکی دهیداته دهست پروفیسور.

کاری چه کدارهکانی سه ی ئهسلان تا دههات دهنگی زورتری ده دایه وه، هیزه که ی پوژ دوا ی پوژ سروشتیکی یاسایی وهردهگرت، هه ندی دهیانگووت حاکم و بنه ماله کان سوود له ئهفسون و کاریزما ی ئه م ماموستایه وهردهگرن تا کاری خو یان بکه ن، بیته وه ی راسته وخو سوپا یان هیزی پیکخراوی بنه ماله دهست له و ئیشانه وهردهن، بهلام دهرکه و تنهکانی سه ی ئهسلان تا دههات زوتر دهبوو، زور شه و له سهر خوانی تایبه تی فه رماندار یان حاکمی عه سکهری ده بینرا، زوربه ی جار جلی ماموستایه کی به و یقاری له بهرده کرد، هه ندی جاریش جلی جهنگاوه ره کۆنهکانی دینلاوار. دهنگویه کی زور هه بوو بگریت به سه رۆکی هیزیک به ناوی سوپای بهرگری میلی که باغهوانهکانی دینلاواریش له خو ی بگریت. هه ندی له نوسراوهکانی ئه و، شه و له ته له فزیونهکاندا دهخوینرانه وه. تا کاری باغهوانهکان خویناویتر بایه، خه لکی سه ی ئهسلانیان خوشتر دهو یست، دهیانگووت ئه وه ته ی پوژانه دهنگی گولله ی ئه م سوپایه دهیستریت، ههست به ئه مان و دلنایی دهکهن، که متر خهون ده بینن، که متر چه قوی نادیار سهریانده بریت، جۆره دلناییه ک و بره وایه ک گهراوه ته وه بۆ ئه و که سانه ی که دوو مانگ له وه وه بر ترس و سام تووشی هیستیریا و شه پانگیزی له نا کاوی کردبوون. گهر پوژانی یه که م بینینی گهنجه چه کدارهکان خه لکی ترساندبوو، ئیستا شه

نیوه‌ی بووبوو به هه‌وادار و چاوساغ و یاریده‌ده‌ریان. خه‌لکی دلسۆزانه و له‌ ڕووی نیشتمانپه‌روه‌رییه‌وه‌ کۆمه‌کیانده‌کردن، تا وردتر بۆ دوژمن بگه‌ڕێن... هه‌موو دلنیا‌بوون، دوژمنان لێره‌ن و ده‌بیت بدۆزێته‌وه‌. هه‌موو کوچه‌یه‌ک، هه‌موو گه‌ره‌کێک، ده‌بوو به‌شی خۆیان له‌ ناسین و دۆزینه‌وه‌ی دوژمندا به‌شداربن. ئیستا هه‌موو دیلاوارم وه‌ک شارێک ده‌بینی که‌ له‌ خۆ ئاماده‌کردنیکه‌ به‌رده‌وامدايه‌ بۆ جه‌نگی گه‌وره‌. کاتیک پاسه‌وانه‌کانی دیلاوار له‌ کوچه‌کاندا ده‌رده‌که‌وتن، خه‌لکی به‌ هه‌له‌له‌ و شادییه‌وه‌ ده‌چوون بۆ پیشوازییان. له‌گه‌ل ده‌رکه‌وتنی چه‌کداره‌کاندا هه‌وای شوینه‌کان ده‌گۆرا و ژيانى تیده‌گه‌را، ڕۆژانه‌ بنکه‌ی ناووسین ده‌کرانه‌وه‌ و گه‌نجی خۆبه‌خش ده‌چوونه‌ ڕیزی پاسه‌وانه‌کانه‌وه‌. جه‌نابی حاکمی عه‌سکه‌ری له‌ چاوپیکه‌وتنیکدا له‌گه‌ل ڕۆژنامه‌ی ڕه‌سمى دیلاواردا گووتبووی «باغه‌وانه‌کان له‌ ئیمه‌ن و بۆ ئیمه‌ن». ئه‌وه‌ بووه‌ دروشمیکه‌ی نوسراو له‌سه‌ر دیوار و له‌ پێشی ده‌زگا و دایه‌ره‌کاندا. فه‌رماندا‌ریش له‌ کۆبوونه‌وه‌یه‌کدا له‌گه‌ل مامۆستای مزگه‌وت و که‌نیسه‌ و په‌رستگا‌کاندا هه‌مان ڕسته‌ی وه‌ک خۆی دووباره‌کردبووه‌وه‌.

له‌م کاته‌دا نیگارکێشه‌کانی منیش به‌شیک بوون له‌و کارخانه‌یه‌، ئیستا ڕۆژانه‌ گه‌ر سه‌یری ته‌له‌فزیۆنم بکردبا، یان ڕۆژنامه‌کانم بخوێندایه‌ته‌وه‌، هه‌واڵیکم له‌سه‌ریان ده‌بینی. زۆر ڕۆژ قاسم وه‌لید یان ئاسه‌ف بورهان له‌ ته‌له‌فزیۆنه‌کان ده‌رده‌که‌وتن و باسی ئه‌وه‌یان ده‌کرد، چه‌نده‌ گرنگه‌ هاولاتیان له‌ ڕینگای نیگارکێشانه‌وه‌ به‌ نه‌هێنییه‌کانی ناخی خۆیان شاره‌زابن. قاسم وه‌لید له‌ هه‌مووان زمانبا‌زتربوو، به‌لام کاتیک له‌سه‌ر ته‌له‌فزیۆنه‌کان ده‌رده‌که‌وت، هینده‌ی به‌ ده‌ست و به‌ چاو و به‌ جوڵه‌ سه‌رنجی خه‌لکی ڕاده‌کێشا، قسه‌کانی هه‌مان توانا و کاریگه‌رییان نه‌بوو. ده‌یگووت پێویسته‌ مرقۆف به‌رده‌وام هه‌ولبدات خه‌ونه‌کانی ناو سه‌ری خۆی بگوازیته‌وه‌، نیگاریانبکات، گه‌ر خۆی نه‌یتوانی کۆمه‌ک له‌ نیگارکێشان وه‌ربگریت. که‌

قەسەیدەکرد دەستی دەبرد بۆ سەری، بۆ پشت سەری، بۆ سەردلی، بۆ ئاسمان، بۆ شتەکانی دەوروبەری. جۆش و خڕۆشی قاسم وەها نمایشی بوو، دەیتوانی هەزاران خەلک بخەڵەتینیت، کەچی نمایشەکە ی هیچ کەسی دڵگران و تورپە نەدەکرد، دیلاوار هەمووی لە نمایشدا بوو، ئەوانە ی خەونیان دەبینی نمایشیان دەکرد، ئەوانە ی نەیان دەبینی هەر نمایشیان دەکرد، من بە گریانەکانم نمایشم دەکرد، مامم بە دەرکەوتنەکانی، سە ی ئەسلان بە سوپاکانی، ژەنرالەکان بە جەنگەکانیان... هەموو نمایشمان دەکرد، زەهاو نەبیت، مەسەلە ی زەهاو گالتە نەبوو، ئەو ئەگەر بگیرایە بە راستی دەکوژرا. نمایشەکانی قاسم وەلید پێیدەگووتم لەم ماوەیدا دیلاوار چ مەودایەکی ترسناکی بریو، هەموو چ پەوت و پێگایە کمان لە پشت سەری خۆمانەو جێهێشتوو. ئێستا هەر سێ هونەرمان دەکە پالەوانی گەورە ی دیلاواریوون. هەتا شەویکیان تەلەفزیۆنی رەسمی فیلمیکی کورتی لەسەر ژێانی پۆژانە ی ئاسەف بورهان بەرەمەهینابوو، پیشانیدەدا چۆن خەلک لە بەردەم دەرگای مالهەیدا پێزیان بەستوو، ئەو وەک میرزادەیهکی عوسمانی سمیلی بۆ سەرەو بەدایوو، پێشیکی سولتانی درێژی هێشتبوو، رەفتەیهکی سووری خستبوو ملی، کاسکیتیکی لاری کردبوو سەری و لەبەرەم ستانیدیکی دارگوێزدا نیگاری دەکرد و پاییی دەکێشا، کامێراکەش پیشانی دەدا خەلک لە سەرەدا بوون تا بە دەست و فلچە ی ئەو خەونەکانی خۆیان رەسمبکەن، ناوی رێپۆرتاژەکە گەلیک جوان بوو «وەرە و خەونی خۆت لای من بێنە».

من و زەهاو لە سەنتەریش ئارامان نەبوو، بە فەرمانی حاکی عەسکەری دیلاوار هەر کەس لە باغەوانەکان هەلبهاتایە، هەر کەس دالەدی یهکێک لە گومان لیکراوانی بدایە، سزاکی مەرگ بوو. هەردوو کمان زۆر دەترساین، من تا ئەو کات زۆر بەر پۆخە شەپانگیز و دەموچاو تاریکەکی دیلاوار نەکووتبووم. تا ئەو کات زیاتر دیو پاكەکی دیلاوارم دەناس

هیچ کات ئه وهه نه دههات به خهیاڵدا پوژیک له یهکیک له شهقامهکانی ئهم
شارهدا که من تیا گهوارهبووم مرووف سهربهرن. بهلام ئیستا دهزانم ههموو
شارهکانی دنیا وههان. هیچ کهس باوهڕناکات پوژیک له پوژان دیمهنی
وههالهسهه شوسته و شهقامی شاری خوێ ببینیت. بهلام هههمیشهش
پووهدهات، هههمیشه دووبارهدهبیتوه، هههمیشه ئهوهی تو وادهزانیت هیچ
کات ناقهومیت و پوونادات، دیت و به درندانهترین شیوه بهردهرکی مالت
پندهگریت. گهر خوشبهخت بیت و له سهردهمی تۆدا پوونهات، ئهوا له
سهردهمی باپیرانتدا پوویداوه، گهر نا، ئهوا پوژیک له سهردهمی منداڵ و
نهوهکانتدا پووهدهات.

من له دیلاواردا وهک بیگانه ژیابووم، ئیستا وهک ماسیهکم لیهاتبوو که
له ناو توڕینکدا له دایکبووینت و پیتی نهزانی بیت.

زه‌هاو له چياكان له‌دايكبووبوو، كوڤى خيلىكى سهر ئه‌و سنوورانه بوو. خيله‌كه‌ى به‌شيكيان ده‌كه‌وته ناو سهرزهميني ديلاوار و به‌شيكى تريان ده‌كه‌وته خاكى دوژمن... به‌درىژايى سه‌دان سال هه‌ميشه له ناو جه‌رگه‌ى جه‌نگدا بووبوون، باپيره‌ گه‌وره‌كانى بوئه‌وه‌ى ژيانى خيله‌ بچوكه‌كه‌يان بپاريژن و ده‌ست به‌ زه‌وى و ئاژهل و كانياوه‌كانيانه‌وه‌ بگرن، هه‌نديكيان خويان به‌ لاي دوژمندا ساغكردبووه‌وه. چل سال له‌وه‌وبه‌ر هيزه‌كانى ديلاوار ئه‌و خيلانه‌يان وه‌ك چلكاوخورى دوژمن ناساندبوو، چووبوونه شه‌ره‌وه له‌گه‌ليان، سه‌ره‌ك خيله‌كانيان كوشتبوون، هه‌ندى له‌ گه‌نجان و پيرانيان خستبوونه زيندان. له‌ سالانى رابوردودا كه‌ په‌لاماره‌كانى دوژمن له‌وديو سنووره‌وه زياديكردبوو، به‌شيكى زورى ئه‌و خيزان و خه‌لكه‌ى له‌و سهر سنووره‌بوون، بوئه‌وه‌ى خويان له‌ هه‌ر ته‌ره‌فداريه‌ك بپاريژن، بو ئه‌وه‌ى نه‌كه‌ونه‌وه نيو ئاگرى هه‌چ جه‌نگيك، تا ژيانى خويان و مندا له‌كانيان له‌ به‌لا به‌ دووربگرن، به‌ره‌و ديلاوار كشابوون. زه‌هاو له‌ دواى هه‌موو ئه‌و رووداوه‌ تالانه له‌دايك بووبوو، وه‌ك من كه‌ هه‌چم له‌و ميژووه نه‌ده‌زانى، ئه‌ويش هه‌چى نه‌ده‌زانى و تينه‌ده‌گه‌يشت بو خه‌لكى له‌ ديلاوار وه‌ك دوژمن سه‌يريانده‌كه‌ن. ته‌مه‌نى بيست سال ده‌بيت كه‌ دين بو شار، له‌وى له‌ گونده‌كه‌ى خويان فيرى كه‌ميك خوينده‌وارى بووبوو، به‌لام روخساريكى

گوندیانه و نیگایه‌کی وه‌ها ترساوی هه‌بوو، جگه له په‌نجبه‌ری و کاری کریکاری هیچی دی چنگ نه‌ده‌که‌وت. که من بینیم، بۆنی بارانی لێده‌هات... په‌شتاله‌یه‌کی باریک بوو، به‌ جووتیک چاوی ئاهوئاسای ترساوه‌وه، چاکه‌تیکی چه‌رمی که‌ستانه‌یی له‌ به‌ردابوو، پانتۆلیکی زۆر کۆن، له‌و پانتۆله‌ مه‌لعونانه‌ی زهمان هه‌زار ده‌ردی به‌سه‌ردا ده‌هیتیت و هه‌ر نادریت. که‌سیکی گرنگ نه‌بوو، ته‌نیا کریکاریکی نه‌خوینده‌واری دیلاواری بوو که‌ دایکیکی پیر و دوو برای له‌ خۆی بچوکتی گه‌وره‌ده‌کرد. له‌ دوازه‌ سالییه‌وه له‌گه‌ل هه‌ستری خزمیکاندا ده‌که‌وته‌ چیاکان، له‌و دیو مه‌رزه‌کان بار ده‌ههتن و ئاودیوی سنووری ده‌که‌ن، ئیشی ئه‌و ته‌نیا پاراستنی بار و هه‌ستره‌که‌یه، وه‌زفیه‌تی نه‌هه‌لیت هه‌ستره‌که‌ بگه‌یت و وێل به‌یت و باره‌که‌ی بخات. ئیشی ئه‌وه‌یه‌ قاچاغچیه‌کان چیاکان پێگه‌وت بۆی به‌لێ. شه‌و و تاریکی و وریایی و گوێ هه‌ل‌خستن و چاو له‌ زوڵمه‌ت برین، توانایه‌کی بیۆنه‌ی ده‌ده‌نی ده‌نگی دوور بیستیت و سینه‌ری ناو تاریکی ببینیت. چه‌ند سال به‌ چیاکانه‌وه ده‌بیت، کۆیله‌ی قاچاغچیه‌کانه‌، هه‌ر کاریکیان بویت ده‌یکات، هه‌ر باریکیان بویت له‌ هه‌ستره‌که‌ی ده‌نیت، هه‌ر رێگایه‌کیان بویت ده‌روات. به‌ جوړیک زه‌هۆ و هه‌ستره‌که‌ی له‌سه‌ر سنووره‌کان ناوبانگ ده‌رده‌که‌ن. زه‌هۆ بۆ هه‌ر پرس و بۆ هه‌ر کاریک، یه‌ک وه‌لامی هه‌یه «به‌لێ گه‌وره‌م». سالتیک به‌ر له‌ هاتنی بۆ دیلاوار، شه‌ویک بارانیکی چر له‌ خه‌ونه‌کانیدا ده‌باریت، ئه‌وه یه‌که‌م جاره‌ تۆفانیکی وه‌ها له‌ خه‌ونیدا هه‌لبکات، له‌شی سه‌رتاپا ته‌رده‌بیت، جه‌سته‌ باریک و لاواز و ئه‌سمه‌ره‌که‌ی نو‌قمی ئاویکی زۆر ده‌بیت که‌ دواتر نازانیت عاره‌قی ترسه‌کانیتی یان هه‌ر به‌ راست بارانیکه‌ و به‌ سه‌ریدا باریوه. ئه‌و شه‌وه‌ هه‌موو ولاغداره‌کان ده‌که‌ونه‌ بۆسه‌یه‌کی گه‌وره‌وه، ئه‌و ته‌نیا که‌سه‌ له‌و بۆسه‌یه‌ ده‌رده‌چیت، چاوی تیز و بیستنی کۆمه‌کی پنده‌که‌ن پێش هه‌مووان خۆی فریادته‌ که‌ندیکی قووله‌وه. له‌و شه‌وه‌دا هه‌زیکی سه‌ربازی، که‌ پنده‌چیت هه‌زیکی تایبه‌ت بن و له‌ «مه‌مه‌دحه‌سار»

هه وه هاتبن. هه موو کۆلهر و ههسترهکان دهکوژن... دهیان کهس و سه دان
 ئاژه لێ بهسته زمان که زۆریان به بارهکانیانه وه له باریکه پێیه که وه به رهو
 بنی خه ره ندیکی هه زار به هه زار بهرده بنه وه. ئه و ته نیا ده رچووی ناو
 کاره ساتیکی گه وه یه که ئیستاش تر سه که ی له چاویدا یه. دوا ی ئه وه ئیدی
 ناگه پێته وه بۆ چیا و له گه ل دایکی و دوو برا کهیدا داده به زیت بۆ دیلاوار. له
 دیلاوار جگه له کریکاری هیچ ئیشیکی تری چنگ نایهت، له دروستکردنی
 ماله نوێکاندا، له لێدانی زیرابدا، له کانه بهردهکانی ده ره وه ی شاردا، له
 کارخانهکانی بلوکدا ئیشده کات... وه ستاکانی هه ر که سیک بن، ئه م ته نیا
 یه ک شت ده زانیت «به لێ گه وه رم». ده زانیت زۆربه ی خه لک له دیلاوار
 رقیان له و ئیل و تایه فانه یه که له سنووره وه شوپرده بنه وه و دینه ناو
 شار، هه موو وه ک دوژمن و خو فرۆش لێیان ده روان، وه ک جنسیکی له
 خۆیان نزمتر، به لام ئه و هۆیه ک و به هانه یه ک بۆ ئه و کینه یه نادوژیته وه.
 له زۆربه ی جیگاکان وه ک لادینه کی چه پهل سه پریده که ن، گوندیه ک که
 له ئه ژدادیانه وه به کری گیرا و چلکاوخوړی دوژمن بوون. هه قده ستی
 پوژانه ی هه میشه له کریکارهکانی تر که متره، قورسترین کارهکان له به شی
 ئه وه، به لام جگه له وه ی بلی «به لێ گه وه رم» هیچی تر نالیت. که دیت
 بۆ لای من، هه مان ترس و دوو دلێشی به رامبه ر من هه یه. من ده ستی
 ده گرم و پێیده لیم «گوینگره، ئیشی من ئه وه یه که ژیا نی تۆ به یاریزم،
 ئه وه وه زیفه ی منه. ئه م شاره هه ندی پیاو چاکی وه ک پروفیسۆر به هنامی
 تێدایه، به لام که من زۆر که من... لیت تیک نه چیت، تۆ هه میشه ژیا نت له
 مه تر سیدایه، خه لکی ئیره دایمه له بۆ سه دان داو یکت بۆ بنینه وه. نابیت
 بی پرس ی من زۆر به چینه ده ره وه، نابیت لیره سه ره به ست بگه پیت، نابیت
 وه لام ی زۆر پرس یار بده یته وه، نابیت به چینه گفتوگو ی دریزه وه له گه ل
 که سدا. یه ک هه له ی بچوک له وانه یه ژیا نی هه ردو و کمان بخاته مه تر سییه وه،
 ئیستا دۆخیکه وه ک حو کمی عورفی، تێده گه یه حو کمی عورفی چیه، ها؟

یه‌عنی هه‌ر که‌سی‌کمان بگیری‌ن تیا‌چو‌وین». ئه‌و به‌هه‌مان شی‌وه له‌ منیش ده‌ترسیت، چه‌ند شه‌ویکی ده‌وێت تا له‌ من دل‌نیا‌ده‌ییت، زۆر که‌م قسه‌ده‌کات، به‌لام زۆر سه‌یری من ده‌کات، به‌رده‌وام به‌چاو لێم ده‌روانیت، زۆر جار که‌ نوقمی خویندنه‌وه‌م و سه‌ره‌له‌ده‌بم ده‌بینم چاوی تیی‌پی‌وم. هه‌موو کاره‌کانی خۆی به‌ باشی ده‌کات، هه‌رچی‌یه‌کی پێ‌ده‌لێم ده‌لێت «به‌لێ گه‌وره‌م». من هه‌ندی جار تو‌په‌ده‌بم و ده‌ستی ده‌گرم و ده‌لێم «وامه‌لێ... من وه‌زیفه‌یه‌کم له‌سه‌ره‌ ژیا‌نی تو‌ بپاریزم، نازانم ئه‌وه‌م بو‌ ئه‌نجام ده‌دریت یا‌خود نا، پێ‌ویسته‌ تو‌ به‌هیزبیت، وریا بیت، چاوت بکه‌یته‌وه‌. پو‌ژنیک منیش نه‌بو‌وم بتوانیت خۆت بپاریزیت. ئێستا یه‌که‌م شت بیکه‌یت ئه‌وه‌یه‌ ده‌بیت قو‌ت درێژبکه‌یت. تیده‌گه‌یت؟ ئه‌و پیا‌وه‌ی له‌ وێنه‌که‌دا یه‌ قو‌ی کورته‌، هه‌له‌بده‌ زۆر قو‌ت درێژ بیت، به‌ جو‌رنیک نی‌وه‌ی ده‌مو‌چاوت دا‌پو‌شیت. ده‌مه‌وێت که‌ پێ‌که‌وه‌ چو‌وین بو‌ شا‌خه‌کان تو‌ یاری‌ده‌ده‌ری خو‌م بیت، نامه‌وێت ئێشت پێ‌که‌ن، ده‌تکه‌م به‌ به‌رپرسی کاروباری تایبه‌تی خو‌م، به‌لام تو‌ کاریک بکه‌ هیچ کات له‌ من دو‌ور نه‌که‌ویت‌وه‌». هه‌میشه‌ خه‌می ئه‌وه‌ی بو‌و که‌ ده‌بیت دایک و برا‌کانی له‌ چ بارو‌دو‌خیکدا بن. من دلێم ده‌دا‌یه‌وه‌ و ده‌مگوت «دل‌نیا‌به‌ باشن، تو‌ پ‌رو‌فیس‌ور نا‌ناسیت، پ‌رو‌فیس‌ور پیا‌ویکی می‌هه‌ره‌بانه‌، ئه‌و غه‌م له‌ دایکت و برا‌کانت ده‌خوات، دل‌نیا‌م». گه‌نجیکی لا‌واز نه‌بو‌و، ئه‌وه‌ی به‌رده‌وام فێزبو‌بو‌و بلێ «به‌لێ گه‌وره‌م» له‌ لا‌وازی‌یه‌وه‌ نه‌بو‌و، به‌لکو له‌ مندالی‌یه‌وه‌ به‌وه‌ فێزبو‌بو‌و که‌ ئه‌و له‌ په‌گه‌زیکێ نزمت‌ره‌، له‌وانه‌یه‌ که‌ هه‌میشه‌ وه‌ک به‌رده‌ست و ئێشکه‌ر ده‌میننه‌وه‌، ئه‌وه‌ وه‌ک هه‌ستیکی فیت‌ری چو‌بو‌وه‌ خو‌نینه‌وه‌. تا قسه‌م له‌گه‌ل نه‌کردبا‌یه‌ قسه‌ی نه‌ده‌کرد، شه‌وان وه‌ک من به‌ دیار ته‌له‌فزی‌ۆنه‌که‌وه‌ دا‌ده‌نیش‌ت و به‌هه‌مان با‌یه‌خ و گرنگی‌یه‌وه‌ که‌ من به‌رنامه‌کانم گو‌یده‌گرت، ئه‌ویش گو‌نیده‌گرت. له‌و کاتانه‌دا نه‌بیت که‌ من بيماره‌کانم ده‌هینا و بو‌یان ده‌گریام و ده‌پارامه‌وه‌ بمانبۆرن، هه‌موو کاته‌کانی تر له‌گه‌ل مندا بو‌و. به‌لام نه‌مه‌دو‌یست له‌ کاتی ئه‌وجۆره

هه‌لچوون و هه‌ستکردنانه‌دا بمیینیت.

من سه‌ره‌تا ئیشه‌که‌ی خۆم وه‌ک شیوه‌نگێڕێک که بۆ نه‌خۆشه‌کان ده‌گری، به‌ ئیشه‌کی بیسوود و ناچیز ته‌ماشاده‌کرد. راسته‌ مامه‌ سیام منی هه‌تابوو که دوا‌ی ته‌میکردن بیمار هه‌کان هه‌نوریکه‌مه‌وه، به‌لام ورده‌ ورده‌ ئیشه‌که‌ی من بوو به‌ ئیشه‌ی شیوه‌نگێڕ، به‌ که‌سێک هه‌نده‌ی له‌ به‌رده‌م یه‌کیک له‌ نه‌خۆشه‌کاندا ده‌وه‌ستتیت، هه‌موو ئازاره‌کانی مرۆفی بیرده‌که‌وته‌وه‌ و ده‌گری. سه‌ره‌نجما که زۆر له‌ بیمار هه‌کان له‌زه‌ت له‌و گریانیه‌ی من ده‌بینن و پنی ئارامده‌بنه‌وه‌. بوونی که‌سێک که وه‌ک گونا‌ه‌بار سه‌یریان ناکات، که‌سێک که خۆی به‌ تاوان‌بار ده‌زانیت نه‌وه‌ک ئه‌وان، که‌سێک که له‌ ناخی دله‌وه‌ داوا‌ی لی‌بوردن له‌ ئازاره‌کانی ئه‌وان ده‌کات، هه‌ستیکی نو‌ی بوو که پیشتر تا‌قیان نه‌کردبووه‌وه‌. زۆریان که لای من ده‌چونه‌ ده‌ری، به‌ شانازی پیاویکی بی‌گونا‌هه‌وه‌ ده‌رۆشتن، وه‌ک که‌سێک له‌ خۆرا ئازاریکی زۆری دبیت و ئیستا به‌ یه‌ک جار بۆ دنیا رۆشن بو‌وبیته‌وه‌ که هه‌رچییه‌کی چه‌شتوه‌ نا‌هه‌ق بووه‌. نا... نه‌مه‌هه‌شت زه‌هاو له‌و ساتانه‌دا بمیینیت. ئه‌و ده‌یزانی من به‌ «مسته‌ر گرینۆک» بانگه‌که‌ن، به‌لام ده‌بوو بر‌وا‌ی به‌وه‌ بیت که من که‌سیکی لاوا‌ز نیم و ده‌توانم بی‌پاریزم، گه‌ر به‌هات‌بایه‌ و منی له‌ کاتی ئه‌و شیوه‌ن و فو‌غانه‌دا بدیبایه‌، بر‌وا‌ی به‌ من نه‌ده‌ما.

بۆ ئه‌وه‌ی واده‌رنه‌که‌وین که خۆمان له‌ سه‌نته‌ره‌که‌دا له‌ شتی‌ک شار‌دۆته‌وه‌، هه‌فته‌ی رۆژێک یان دوو رۆژ ده‌مب‌رده‌وه‌ بۆ مالی خۆمان و شه‌و پێکه‌وه‌ له‌ ژووره‌که‌ی خۆمدا ده‌خه‌وتین. ئه‌و دوو رۆژه‌ نه‌ده‌هاتینه‌ ده‌ری، من کتیبم ده‌خوینده‌وه‌ و ئه‌ویش له‌ ته‌له‌فزیۆنه‌که‌دا گوینی له‌ گورانی ده‌گرت و سه‌یری کلیپه‌ بیانییه‌کانی ده‌کرد. ره‌وش و خوی خه‌وتنی سه‌رسامیده‌کردم، هه‌ر کاتی‌ک بی‌وست‌بایه‌ ده‌خه‌وت، له‌ جیگایه‌کدا درێژده‌بوو و بی‌ئه‌وه‌ی ده‌نگیک یان مشه‌یه‌کی لی‌وه‌بیت، ده‌چوو خه‌ویکی قووله‌وه‌ ...

له کاتی خه‌وتندا له مردوو ده‌چوو، به‌رد بجولابایه ئه‌و نه ده‌جولا، ئه‌وه نه‌بوو هه‌تا جاریکیش ئه‌م دیوه و دیو بکات، له‌سه‌ر پشت پالده‌که‌وت و وه‌ک مردوو‌یه‌ک له‌ داره‌مه‌یتدا بیت لێی ده‌که‌وت. له‌ خه‌و هه‌ستانیشی به‌ پینچه‌وانه‌وه‌ خیرا و کتوپر بوو، ئاگادار بوونه‌وه‌ و راپه‌رینی یه‌ک شت بوون، هه‌میشه‌ به‌ ترسیکی زۆره‌وه‌ داده‌چله‌کی، به‌ خیرایی هه‌لده‌ستایه‌ سه‌ر پێ و سه‌یریکی چواره‌وه‌ری خۆی ده‌کرد، وه‌ک نه‌زانیت له‌ کویییه، وه‌ک بیری چوو‌بیته‌وه‌ بۆ له‌م جیگایه‌دا خه‌وتوو.

هه‌ر دوو‌کمان به‌یانیان که‌ نه‌خۆشه‌کانیان بۆ سه‌رژمێر و دابه‌شکردن و ئیش ریزه‌ده‌کرد، له‌ جیگایه‌که‌دا ده‌وه‌ستاین و سه‌یرمانده‌کردن. من به‌ مامه‌ سیام گووتبوو که‌ چووم بۆ چیاکان، زه‌هاو وه‌ک یاریده‌ده‌ر و به‌رده‌ستی خۆم له‌گه‌لمدا ده‌بیت. ده‌مویست هه‌موو هیزی خۆم به‌کاربه‌ینم تا سه‌ربه‌خویم له‌ نه‌قیب مسو‌گه‌ر به‌کهم ... نه‌مه‌ده‌ویست ئه‌و هه‌سته‌م تیا سه‌وز بیت که‌ وه‌ک سه‌ربازیک بۆ چیاکان ده‌رۆم. من هاوده‌می کۆمه‌لێک بيماری ده‌روونی بووم که‌ له‌ هه‌ر کویییه‌ک بوونایه، پنیوستیان به‌ غه‌مخۆریک هه‌بوو. دلنیا‌بووم ژيانمان له‌ چیاکان ئاسان نابیت. راسته‌ ئیمه‌ وه‌ک بيماره‌کان ئیش ناکه‌ین، به‌لام کاری جله‌و‌کردن و ئارام‌کردنه‌وه‌ی ئه‌وان له‌ شاخه‌کان سه‌ختتر ده‌بیت. له‌وێ وه‌ستا سه‌لاحه‌دینیکی لێ نییه‌ بترسن و هیچ به‌شیکی ته‌میکردنمان نابیت، که‌س سزایده‌ین. رۆژانه‌ که‌ سه‌رنجی مه‌یدانی کاره‌که‌م ده‌دا، ده‌مبیینی میرئه‌ودال خۆی زۆر ماندوو‌ده‌کات تا له‌و لیسته‌دا جێگیریت که‌ ده‌برین بۆ ئیشی شاخه‌کان، دلنیا‌بووم میریش وه‌ک من له‌ خۆی هه‌لدیت. بۆ که‌سانی وه‌کو من و میر، چیاکان وه‌ک دوا‌هه‌مین رینگا بوو تا له‌م دۆزه‌خه‌ی ئیستا ده‌ربازبین. مرۆف هه‌ندێ جار ته‌نیا داوای گۆران ده‌کات و هیچی تر، هه‌تا گه‌ر به‌ره‌و دۆزه‌خیش بیت، منیش و میرئه‌ودالیش له‌ جۆره‌ دۆخیکی وه‌هادا بووین. ده‌مانه‌ویست شتیک له‌ ژيانماندا رۆب‌دات ... هه‌ر شتیک ... هه‌ر شتیک... هه‌تا ئه‌گه‌ر ته‌قینه‌وه‌یه‌کیش

بووه و نیوهی سه‌زمانی له‌گه‌ل خۆیدا بردوه. زۆر دلم به‌و ده‌سووتا، له کاتی ئیشدا هه‌موو گیانی ده‌نیشته سه‌ر عاره‌ق، قژی درێژی یه‌ک پارچه ده‌که‌وته سه‌ر ده‌موچاوی، ئه‌و به‌قه‌واره له هه‌موو زیندانیه‌کان زلتربوو، له هه‌ر جێگایه‌که‌وه سه‌یرتێکرایه به چاکه‌تیکێ سووره‌وه ده‌تبینی، ئه‌و قه‌د و قه‌لافه‌ته‌ی وایکردبوو زۆر ئیش هه‌یه ته‌نیا به‌و بکریته، گه‌رچی دیاربوو میر له ژيانیدا ئیشی سه‌ختی نه‌کردوه، به‌لام هه‌زیکێ جه‌سته‌یی شاردراره و گه‌وره له ماسوله‌که‌کانیدا بوو، گه‌وره‌ترین به‌رد ته‌نیا ئه‌و ده‌یتوانی هه‌لیبگریته، سه‌ختترین بار ته‌نیا ئه‌و ده‌یتوانی پاییکیشیت، هه‌زیکێ بیهاوتای هه‌بوو، به‌لام رویشتن و ئه‌مسهره و سه‌ری زۆر ماندوویانده‌کرد، من ده‌ترسام جاریک به‌هۆی قه‌له‌وی و ماندوو‌بوونه‌وه تووشی گرفتیک بیت و ده‌ردیکێ خراپ بگریته. جاریک تکام لێکرد هه‌نده خۆی ماندوو نه‌کات، هه‌نده خۆی نه‌ره‌تینیت. گووتی «نا تو ده‌لینیت چی، هه‌رچییه‌کم کردوه ده‌بیت کاریکبه‌کم له‌و که‌سانه‌دا بم که ده‌چن بۆ شاخ، خوا گه‌وره‌یه ئینشه‌لا خۆمی تێداده‌بم».

منیش پڕ به‌دل هه‌زنده‌کرد، له چیاکان میرئه‌و دالمان له‌گه‌ل بیت.

ئال مورد بوی گیزامه وه:

بوقبوقيله پوزانی سهره تا نهیده توانی زور در بیت. ههفته کانی یه کهم کهسمان نه کوشت، دوو کهس له دهستان ههلهاتن، به لام بوقبوقيله ههردوو جارمه که کلاوه کهی داکه ند و له پشته وه سهیریکی ههلاتوه کانی کرد و گووتی «گووم تیکرد، گووم تیکرد... وازی لیبهینن ملی بشکینیت». دهمانیست که گروپه کانی تر خه لکیان کوشتوه، به لام به کره دریزی دروزن نه بیت، هیچ کهس له تاقمی ئیمه حهزی به کوشتن نه بوو. گهر یه کیک به راستی حهزی له کوشتن بیت، ده توانیت له چاوی و له رهفتاریدا بیخوینیت وه. دهکرا ئیمه کهس نه کوژین، دهکرا هه بهر بسورپینه وه و خه لک بترسینن. به لام دواچار سهی نهسلان کوبوونه وه یه کی گه وره ی پیکردین و لهو خه یاله خووشانه به ئاگای هیناینه وه. هه مووانیان له یاریگایه کی داخراودا کوکرده وه، پینان گووتین به ریز له سه ر زهویه که دانیشین. سه ر زه مینی یاریگا که جمه ی دههات، ژماره ی گه نجه تۆمار کراوه کان له سوپای باغه وانانی دیلاواردا تادههات به رهو به رزی دهچوو. هه ر یه که مان چه کی تاییه تی خوومانمان پی بوو، به ر له وه ی بچینه یاریگا که وه، یه کی په رۆیه کی وه نه وشه بیان داینی بیبه سستین به ناوچاوانمانه وه، له سه ری نوسرابوو «باغه وانه کانی دیلاوار»، تیشیر تیکیان داینی له پشته که ی نوسرابوو «ئاماده ین به خوینی

دریژه‌کانی که مینک کورتکردبووه‌وه، قژیکی چری هه‌لدابوووه‌وه بۆ دواوه و به‌رده‌وام له به‌رده‌م خۆیه‌وه ده‌یگوت «پۆژیکی میژووویه... پۆژیکی میژووویه». جه‌هور که گوئی لی بوو سه‌ی ئەسلان ده‌لیت «پۆژیکی میژووویه» زیاتر جۆشی هاتی و فرمیسک له چاوی دابارین و به‌ده‌م هه‌نسکه‌وه‌ گوتی «براکه‌م زۆر حه‌زی له رۆژی وا میژوووی بوو». سه‌ی ئەسلان نه‌چوو هه‌ر بلنگۆکه‌ قسه‌بکات، هاته‌ ناومان و پیز پیز به‌ سه‌ر یه‌ک به‌ یه‌کی باغه‌وانه‌کاندا که‌را، نه‌یده‌هیتشت که‌س له‌جینگای خۆی هه‌ستیت، گوتی «تفه‌نگه‌ پیرۆزه‌کانتان بخه‌نه‌ باوه‌شتان و دانیشن» به‌ سه‌ر ریزه‌کاندا ده‌که‌را و ده‌یگوت «ماشه‌لا، ماشه‌لا... له‌م هه‌موو که‌نجه‌ جوانه‌، ئاوه‌دان دیلاوار... ماشه‌لا ماشه‌لا. باره‌که‌لا ... به‌ه‌ به‌ه‌ له‌ دیلاوار بۆ خۆی و بۆ رۆله‌ی». که‌ گه‌یشته‌ به‌رده‌م جه‌هوره‌ خپه‌ و بینێ جه‌هور چاوی ئاوساوه‌ و دلی پهبوووه‌ و خه‌ریکه‌ ده‌داته‌ پرمه‌ی گریان، گوتی «هه‌سته‌ باب‌ه‌ بزانه‌م چیه‌ته‌؟». من ده‌مزانێ ده‌یه‌وێت رۆلی سه‌رۆکیکی باش ببینیت که‌ غه‌می ورد و درشت ده‌خوات، به‌لام له‌ دلی خۆمدا گوتم «خودای گه‌وره‌، ساحیتی ئه‌رز و ئاسمان، خاوه‌نی هه‌ر حه‌وت ته‌به‌قه‌که‌، نه‌کات جه‌هور خۆی که‌ربکات و حیکایه‌تی ئه‌و براژنه‌ی بگێڕته‌وه‌». جه‌هور له‌ ترس و په‌شۆکاندا باش قسه‌ی بۆ نه‌ده‌کرا، که‌ قسه‌یکرد ده‌نگی هیند سه‌یر و مشن بوو خه‌ریک بوو هه‌موو بده‌ینه‌ قاقای پێکه‌نین، فرمیسک و چلم و هه‌نسک و ته‌نگه‌نه‌فسی و ترسی دابوو له‌ یه‌ک، مۆسیقایه‌کی عه‌جایه‌بی لی ده‌رچوو‌بوو. به‌ ماندوو‌بوویکی زۆر سه‌ی ئەسه‌لان تیگه‌هیتشت که‌ له‌ شه‌وی تیچووندا حاڵی براژنه‌که‌ی باش نه‌بووه‌ و ئیستا له‌ به‌ر هه‌ر هۆیه‌ک بیتت براکه‌ی له‌ زیندانه‌. سه‌ی ئەسلان که‌ گوئی له‌ چیرۆکه‌که‌ بوو که‌مینک سووربووه‌وه‌، تیناگه‌م سه‌ی ئەسلان ئەوه‌ی به‌ سووکایه‌تی زانی یان هه‌ر خۆی زیره‌کانه‌ کردی به‌ بۆنه‌یه‌ک، شتیک له‌ توندیی و تورهبیی خۆی نیشانبدات. ئیستا ئەو مامۆستا که‌ی جارن نه‌بوو،

خه ریکبوو ده بوو به که سیک خاوهن له شکر و سوپای خۆی. من نزیکترین کهس بووم لێوهی و رێک چاوم تێ بریبوو، سه یرمده کرد و هه ناسه م نه ده دا، هه یچ کات پشتر هه نده له سه ی ئه سلان نزیک نه بوو بووم. له نزیکه وه نیشه نه ی مه ره بانی تیدا نه بوو، جووتی چاوی هه منی بوو، به لام کۆی ده موچاوی به سه ره که وه ئالۆز و ترسین بوو، وه ک مه ته لێک هاته بهرچاوم، وه ک په سمیکه که وه ره رۆحی کرابیت به بهردا. چه ندین جار له دووره وه دیبووم، که چی قالبی له خه یالما به و جو ره نه بوو، ئیستا وه ک ئه وه بوو یه که م جارم بیت بیییم. دایکم هه می شه ده یگوت «پیاوی که وه ره له نزیکه وه جو ریکی ترن»، به لام چه ند ده مپرسی «دایه، چ جو ریکن؟» ئه و هه یچی نه ده گوت.

سه ی ئه سلان زۆر تیکچوو، هه ستمکرد ده یه ویت جه هوره خره هه لگریت و به شه ق بیکاته ده ره وه. به لام بیته وه ی خه نده که ی یه که م جار له سه ر لێوئ بیت، که رانی خۆی به سه ر ریزه کاندانه و او کرد. دواتر قسه یکرد ... زۆر قسه یکرد ... زۆر زۆر قسه یکرد. ده رباره ی جه نگیکه که وه ره که مان و نه مانی له سه ره، باسی له جه نگاوه رێک کرد که نابیت به رزیت یان بگری، باسی له ده سته بژێرێک له جه نگاوه ران کرد که ده توانن بچن بو دۆزه خ و بگه رینه وه بو دیلاوار. له کاتی قسه کانی دا جار جار به پوویه کی گرژه وه سه یری جه هوری ده کرد. ده نگه ی له مایکرو فۆن و بلندگو کانه وه زۆر به رز و گوئ که رکه ر ده گه یشته ئیمه، ئیستا گریبه ک له که رویدا بوو که له ده نگه سروشتی خۆیدا نه بوو. بییم ئه ندازیاریکی ده نگ، له سه ر کۆمه لیک ئامیری سه یر که تا ئه و کات چاوم به که ره سته و تفاقه ی وا نه که وتبوو، سه رقالی پیکه ستن و سافکردنی ده نگه که بوون. به کۆمه کی بلندگو کان سروشتی ئه و ده نگه ی ده گه یشته گوینی ئیمه له جاران ئه فسوناوی و کاریگه رتر بوو. دیار بوو سه ی ئه سلان زۆر بۆی گرنگه ده نگه ی نیرانه ده ربکه ویت. قسه کانی وه ک هه می شه کۆتاییه کی ئاگرینیان بوو، که نه کانه وه ک مه سه

بووبن له ناو به‌یندا هوتافیان ده‌کیشا. به‌کره درێژی درۆزن به ده‌نگه منگه و ناخۆشه‌که‌ی زیاد له هه‌مووان سه‌ی ئه‌سلانی ده‌پچران تا دروشم بدات و خرووش بچولێتیت. به‌ر له‌وه‌ی هه‌موو شت کوتایی بیت، سه‌ی ئه‌سلان چاویلکه‌که‌ی داگرت و ده‌ستیکی به‌رز کرده‌وه و گووتی «شیرانی دیلاوار، گوینگرن ... شیرانی دیلاوار، بوه‌ستن و گوێ له من بگرن. ئێوه قه‌بوولتانه مرو‌فی لاواز و گرینۆک له ناوتاندا بیت؟». بیته‌وه‌ی که‌س بیربکاته‌وه هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ هاوارمانکرد «نا سه‌رو‌ک قه‌بوولمان نییه». ده‌نگمان هینده بلند و به‌هیزبوو خه‌ریکبوو بنمیچی هۆله‌که‌ی ده‌برد به ئاسماندا، چینکۆی جه‌مه‌لونه‌کان جیره جیریان پیکه‌وتبوو. پرسى «قه‌بوولتانه جه‌نگاوه‌ره‌کانی دیلاوار، که ناموس و شه‌ره‌فی ئه‌م نیشتمانه‌یان به ئه‌مانه‌ت ده‌ده‌ینه ده‌ست لاواز بن؟». هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ گووتمان «نا سه‌رو‌ک قه‌بوولمان نییه». «قه‌بوولتانه جه‌نگاوه‌ریکی دیلاواری که سه‌بى ده‌بیت له سه‌نگه‌ره‌کانی پێشه‌وه به‌ره‌و ڤووی توپ و هاوه‌ن و دۆشکا بوه‌ستیته‌وه. دلێکی لاوازی پێوه بیت؟». هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ گووتمان «نا نا سه‌رو‌ک قه‌بوولمان نییه». «قه‌بوولتانه که چوونه سه‌نگه‌ره‌وه، هاو‌پیکانتان له‌رزۆک و گرینۆک بن؟»، ئه‌و جاره قیزه‌مان له هه‌موو جاره‌کان به‌رزتر بوو «نا.. نا.. نا قه‌بوولمان نییه». «بۆیه چۆن سوارچاک و ئازا و به‌چه‌رگه‌کان ده‌بیت پاداشت بکړین، ده‌بیت لاواز و بی‌دله‌کان سزا بدرین، تا هه‌ر که‌سیکی لاوازمان تیندا بوو هه‌ول‌بدات وه‌ک ئێوه، کورپه‌ دلسۆزه‌کانی من ئازا و به‌چه‌رگ بیت». ئیمه‌ش به‌یه‌ک ده‌نگ هاوارمانکرد «به‌لێ گه‌وره‌م. به‌لێ سه‌رو‌ک، به‌لێ رابه‌ر». ئیتر ئه‌و سه‌بیه کافره‌ فه‌رمانی به‌ جه‌هور کرد هه‌ستیت، جه‌هور له ترس و شه‌رمدا زه‌وی قووتی بدایه مه‌منونی خودا ده‌بوو. حالیکه‌ی بوو هه‌موومان قاقا پێده‌که‌نین، ده‌گریا و موچرکه‌شی پێدا ده‌هات، نه‌ده‌یتوانی به‌ری فرمیسکی بگریت، نه‌ ترس و شه‌رمیش له کۆلی ده‌بوونه‌وه... ئیمه هه‌موو ده‌تریقینه‌وه، من

که له ته نیشته جه هوره وه دانیشتبووم، نه با یه کیک بلیت نه مه هاوړییه تی یاخود نزیکییه کی له گه لدا هیه، له هه مووان زیاتر قاقام لیده دا. سهی نه سلان فرمانیدا جه هور بچته پیشه وه تا هه موو بیبینن، من له دله وه ده پارامه وه جه هور هیچ نه لیت و به زمه که ی ته واوینت، له قوتاخانه ش به زه یم به جه هوردا ده هاته وه، هه رکات تووشی نه مجوره کیشانه ده بوو له دلی خومدا ده مگووت خودایه واکه سووکی لی بگوزهریت. به لام هیشتا له جینگاکه ی خوی نه جولابوو که به ده نگیکی گریاو گووتی «من بو براکه م ده گریم». جه هور هه رچی بگووتبایه هه موو ده ماندایه قاقای پیکه نین. سهی نه سلان به ده نگیکی به رز داوای له جه هور کرد بیده نگ بیت، که مینک وه ستا و له پشت چاویلکه کانیه وه سهیری هه موومانی کرد، هه ستمکرد به و سهیرکردنه ی دهیه ویت بهمانترسینیت یان زیاتر بهمانخاته ژیر رکیفی خویه وه. به قه له مه که ی دوو سی جار کیشای به ته خته کی بهرده میدا، ئینجا وهک بیه ویت که شوه وه ای شوینه که به چند وشه یهک بگوریت، گووتی «بوهدستن، هیمن بینه وه، ئیمه نامانه ویت سووکایه تی به هیچ گه نجیکی دینلاوار بکین، به تاییهت گهر غیرهت و خواستی پالیان پیوه ناییت بیت به پاسه وانی نه م خاکه پیروزه ... جه هوری سابونچی، تو جه نگاوه ریت یان جه نگاوه ریت؟». جه هور وه لامیکی دایه وه که نه من، نه سهی نه سلان، نه هیچ که س تینه گه شت، به لام سهی بو نه وه ی دریزه ی نه داتی گووتی «باشه که جه نگاوه ری، بو وه ها لاوازی؟». جه هور وه لامیکی دریزیدایه وه که من ته نیا له دوو وشه ی حالی بووم «براژنه که م... زیندان». له گه ل نه وه شدا سهی نه سلان به رووی خویدا نه هینا و گووتی «کورم، ده بیت بزانیته که مروقی عاتیفی و لاواز له ناو ئیمه دا جینکای ناییته وه. من ناچارم تو له جه نگاوه ره کان جیابکه مه وه. له مرووه جه نگاوه ره لاواز و عاتیفیه کان ده خرینه ناو مه شقی تاییه تییه وه تا نه وانیش وهک پولایان لیدیت... من ئاسنم ده ویت ئاسن، پولام ده ویت پول... پاراستنی دینلاوار به

گرینوک و پیاوی فینگه‌فینگه‌ر ناکریت». بیئ‌ه‌وه‌ی به‌خۆمان بزانی، وه‌ک
یه‌کێک قورمیشیکردبین، هه‌موو چه‌پله‌مان لێدا. سه‌ی ئه‌سلان پرویکرده
دوو یاوه‌ری نزیک‌ی و گووتی «چه‌هور به‌رن بۆ زیندان، تا شوینیک بۆ
مه‌شق و په‌روه‌رده‌ ده‌که‌ینه‌وه... به‌س ئازاری نه‌ده‌ن. ده‌بیت مشوری ئه‌وه
بخۆن، جیگایه‌ک بۆ مه‌شقی سه‌ربازه‌ لاواز و عاتیفییه‌کان بکریته‌وه. عاتیفه
نه‌خۆشییه، وه‌ک هه‌ر نه‌خۆشییه‌کی تریش چاره‌ی خۆی هه‌یه».

تا ئه‌وکاته‌ که‌س نه‌یده‌زانی باغه‌وانه‌کان زیندانی خویان هه‌یه. ئه‌رسه‌لانی
موفتی جارێک به‌دزییه‌وه به‌ منی گووت «ئال موراد من خه‌به‌رم هه‌یه،
باغه‌وانه‌کان کاری به‌ سه‌ی ئه‌سلانه‌وه‌ نییه، سه‌ی ئه‌سلان هه‌ر قه‌ره‌قۆزه،
هیچ نییه، بوکه‌شوشه‌یه‌کی حیزه‌ هیناویانه، ئه‌سلی کار حاکمی عه‌سکه‌رییه،
ئه‌سلی کار حاکم یاسینه، ئه‌م هیزه‌ هی ئه‌وه... سه‌به‌ینی ده‌بینیت چیمان پی
ده‌که‌ن». من به‌ په‌له‌ ده‌ستم خسته‌ سه‌رده‌می و گووتم «تۆ چی ده‌که‌یت،
هه‌ر که‌سیک گوینی لیمان بیت تیا ده‌چین... تۆ ده‌لێیت چی». ئه‌و گووتی
«من باوه‌رم به‌ تویه، ده‌زانم تۆ قسه‌ناکه‌یت، به‌س له‌ منی وه‌رگره، ئه‌و
گه‌واده، مامۆستایه‌کی حیزی میژوو بووه، باوه‌ربکه‌ له‌ قه‌ره‌قۆزیک زیاتر
هیچی تر نییه». من به‌ چرپه‌وه‌ پرسیم «به‌لام بۆ؟ بۆ؟ سه‌ی ئه‌سلان
به‌کارده‌هێنن، بۆ؟ خویان سه‌ربازیان نییه؟». ئه‌رسه‌لانیش به‌ چپه‌وه
گووتی «تۆ بۆئه‌وه‌نده‌ گیلی، ئه‌م پیاوه‌ ده‌توانیت کار له‌ میشکی ئیمه
بکات، ده‌زانیت بمانجولێنیت. ده‌زانیت ئه‌و ئالفه‌ بخاته‌ به‌رده‌ممان که‌ پیتی
ده‌زهرین. به‌لام حاکمی عه‌سکه‌ری ئه‌و توانایه‌ی نییه... حاکمی عه‌سکه‌ریت
بینیوه، ده‌لێی پشیلای نه‌خۆشه، هه‌ر ناشزانیت قسه‌بکات. ئه‌م هیچ نییه،
چی پی بلین ئه‌وه‌ ده‌کات... هه‌موو شتیکیان خستۆته‌ به‌رده‌ست تا ئه‌م
گه‌نجانه‌ رابه‌ینیت، بیانکات به‌ سه‌رباز، به‌س ئه‌م ده‌توانیت ئه‌وه‌ بکات،
نابینیت چ زمانبازیکه، چون‌ خۆی خوشه‌ویست ده‌کات، که‌سی تر ئه‌وه‌ی
بۆ ناکریت. تۆزیک میشتک بخه‌ره‌ کار و گیل مه‌به». من به‌گومان بووم

له ئەرسلەلان، بە ترسەو ە پرسیم «ھا ... گەر وایە تو چی دەکەیت لیرە، تو بۆ ھا توویت». گووتی «تۆ من بە چی دەزانیت، وادەزانی بلیمەتم؟ . من وادەزانی سەر بەخۆ ئیشدەکات، وادەزانی پیاوئیکی ئازادە. کە چەکم ھەلگرت بڕوام پێی بوو. ئیستاش ناتوانم بچمە دەرئ. تازە قاچم کە وتوتە گووھەکەو، ئاسان نییە بچمە دەرئ، خۆ گیل نیت، خۆت ئەو شتانە باش دەزانیت». ئەرسلەلان وابوو، ھەر شتیکی بۆ باس بکردیتایە، لە قسەکانیدا چەند جار لیتی دەپرسیت «خۆ گیل نیت؟»، تۆش دەبوو بەجۆریک وەلامبەدیتەو و سەر بەلقینیت تا بیسەلمینیت گیل نیت. لەو ەدا لەسەر ھەق بوو، ئەو ە لە ریزی باغەوانەکانی دیلاواردا بایە، تەنیا دواى پشکنینیکی وردی ھەموو لەشی و دواى راپۆرتینیکی ریزێ کە دەبوو چەندین دکتۆری جۆرا و جۆر لە دکتۆری لووتەو تا دەگاتە دکتۆری تووکەبەر مۆریبکەن، ئەوسا دەیتوانی بە بەھانەى نەخۆشى ریزی باغەوانەکان جیھیلێت. کاریک و ھا ئالۆزیان کردبوو ھیچ کەس نەیدەتوانی توخنی بکەویت. لەو پۆژەشەو کە «بنکەى مەشقی جەنگاوەرە لاواز و عاتیفیەکان» ی دانا، کە دواتر وەک زیندانێکی ترسناک و جیگایەکی دۆزەخ ئاسا باسیان دەکرد، ھیچ کەس نەیدەوێرا باس لە دەستکێشانەو بکات. بیانزانیا بە یەکیک شتیکی و ھا بە دلیدا ختورەیکردو، دۆسییەکیان بۆ دەکردو و دەیاننارد بۆ ئەو بنکە، کە لە جیگایەکی دوور بوو لە نزیکی دەریاچەکان. ئەو کاتەى ئەرسلەلان ئەو قسانەى بۆ کردم، سەى ئەسلان لەو پەرى ھیزیدا بوو، باغەوانەکان وەک لەشکرێکی سەر بەخۆ کاریان دەکرد. ھەموو دەمانزانی، ھیچ کەسێک بێ پشتیکی گەورە ناتوانیت ھیزی وا لە ماو ەکی کەمدا دروستبکات، ئیستا ئیمە کوپانی سەرەتا، گەنجەکانی غەفاریی وردە وردە لە ناو ھیزیکی گەورەدا دەتوانین و وندەبووین. بەلام بۆ میژوو دەبیت بلیم، ئەو ە دواتر منى لە مردن رزگار کرد، ئەو گفتوگۆ کورتەم بوو لەگەل ئەرسلەلانی موفتی.

ئەوى پۇژ كە چووين بۇ يارىگاي باسكەكە و جەھوريان زيندانكرد،
دوای كۆبونه وه گشتييه كه، دواى ئەوهى ئيمه جەنگاوه ره سادەكان
گه راي نه وه بۇ مالى خۇمان، سهى ئەسلان كۆبونه وه يه كى تاي به تى به
سه رلقه كان كرد، ئەوانهى بهر پرسى شانە چه كداره كان بوون. كه ئيمه
پويشتينه وه بۇ مالى، بۇقبۇقيله مان بينى په شوكاو و نارەحتت چاوه پروانى
دەست پيكردى كۆبونه وه تاي به ته كهى دەكرد. گەر بۇقبۇقيله خەيالى لای
خوى نه بایه، قسهى دونیات بۇ بكر دايه نه يده بيسست و گوینى لى نه ده بوو.
من له بهر دەرگا كه لیم پرسى «هينى بۇقبۇقيله، سبهينى سهعات چه ند
دەره چين. كاتمان ههيه پيشده رچوون، هيله كينك نانمان لای نانكه ره
بيهنمه وه بۇ دايكم؟». ميتشكى وه ها په رت و په شيو بوو هه ر گوینى له من
نه بوو. بۇقبۇقيله دلى خه بهرى دابوو كه سهى ئەسلان پشكو سوورهى
بۇ داغكردوه.

له ناو هه موو گروپه کاندای که بیست پوژ بوو له کوچه و شه قامی دیلاواردا پاوی دوژمنیان ده کرد، شانەئێ ئیمه هه م که سی له دوژمن نه کوشتبوو، هه م که مترین ژماره گومان لێ کراویشی گرتبوو. سه ی ئه سلان که ژماره کانی هیزی ئیمه ی بینیبوو، گری گرتبوو، له هیمنی و یقاری کۆنی ده رچوو بوو، قژی خۆی پاکیشابوو، گووتیوی «تو فەخری عاله م، دیلاوار سه روونی به ناحه ز و دوژمن ته نراوه. تو بۆ قۆقێله که به حساب له هه ره دلسۆزه کانی خۆمیت، که دوو سال پیش ئێسته بیئهو ی که س پیت بلیت، هۆردویه نانت گرتە کوڵ و تیشوییه کی بچوکت دا به شانتدا و چوویت بۆ سه ر ئه و سنوورانه تا ببینیت دوژمنان له کوێوه دین. به چاوی خۆت هه موو شتیکت دیوه، هه ر من ده زانم چه ند خاکی دیلاوارت خۆشده ویت، چه ند سووری سه رووت و سامانی بهاریزیت، چه ند سووریت زمانه موباره که که مان به وشه و له فزی پر و پوچی هه ندی خێلی خۆفروش و وه ته ن فروش پیس نه بیت... بتمبلی ئا ئه مه چیه؟ ...

ئەم ژمارانە چیین جگە لە ئابرووچوون. تو فەخری عالەم قسەبکە، ئەو نزیکی مانگیكە شەو و رۆژ ئەو گەنجانە دینیت و دەبەیت، نانی دیلاواریان دەرخوارد دەدەیت، لە ئاوی زولالی دیلاوار دەخۆنەو، لە هەوای پاکى ئەم وەتەنە هەلدەمژن کە هەموو ئەم جیهانە هەوای وا پاکى تیندا نییە... بەس سى کەستان بێنیو، گومانی دوژمنی لێکەن. وای خاک بەسەر دیلاوار بۆ پۆلەکانى... وای خاک بەسەر من بۆ خۆم و لەشکرم».

دواتر کە بۆقبۇقێلە بۆی دەگیراینەو، هەموو دەماندایە قاقای پێکەنین. ئەو بە تورەییەو دەیگوت «دەمتان داخەن، هەمووی گۆبەندى کونى و قوونبەدى وەک ئێوەیە چۆتە ملی منیش». بۆقبۇقێلە بە راستى نیکەران بوو. ئەرسەلانى موفتى گووتى «هینی بۆقبۇقێلە، تۆ سەیریت، کابرایەکی عەجایەبیت، خۆ گیل نیت. بتگوتبایە دوژمنمان نەبێنیو. خۆ کەس لەسەر پشتملى نەنوسراوێ دوژمن. با گەر دەتوانیت خۆی دەزگایەکی دروستبکات، دوژمن و کوپی باشمان بۆ جیاکاتەو». هەموو بە ترسەو سەیری ئەرسەلانیان کرد، تا ئەوکات کەس بەو شیوەیە دەربارەى سەى ئەسلان قسەى نەکردبوو. خۆی هەستیکرد خەتیکى سوورى بریو و کاریکی نەشیاوای کردو. کەمیک سەرى دانەواند و گووتى «ببورن برادەران، خۆ گیل نین، هەموو دەزانن من چەند سەرۆکم خۆشەوێت. بەلام من بەش بە حالى خۆم نازانم چۆن بزانی کى دوژمنە». بۆقبۇقێلە بۆئەوێ هەمووان هیوربکاتەو و ئەرسەلان بپاریزیت، گووتى «لەمروو من بە هەر کەسیکم گووت ئەمە دوژمنە. تەواو، یەعنى دوژمنە، ئەوەشى رایکرد لە دەستمان دەم و دەست تەقەى لێدەکەن، ئەوەشى رابکات و بگیریتەو، بى هیچ قسەیک سەربرین، ئەوەیان لەسەر خۆم. هیچ چارمان نییە، سەى ئەسلان لەسەر هەقە، ئیشى لێمان دەوێت. لە مانگی داها توووەو هەموو موچە وەردەگیرین. خۆ دەبیت خێریکمان بۆ مەملەکەتەکە هەبیت».

له رۆژی دواى گۆبونه وه کهى سهى ئهسلاندا، وهک دهستیکی شهیتانی پیلانی بۆ هه موو شتیک کیشا بیت، باغه وانه کانی دیلاوار یه که مین کوشتی خویان دا. پرودا وه که به و جۆره بوو، له گه ره کیک له خۆره لاتى باشوور، چهند چه کداریکى ئیمه که له به ردهم دوکانیکى بچوکدا شه ربه ت دهخۆنه وه، یه کیک له ناکاو به ده مانچه یه که وه ده رده که ویت و چهند فیشه کیک ده ته قینیته ناویان و سه رلقى هیزه چه کداره که که ناوی ئه سیل گولنار بوو، ده کوژیت و خوی ده رباز ده بیت. دهم و ده ست ته له فزیۆن و رادیۆکانى دیلاوار هه موو به رنامه ئاساییه کانیان وه ستاند، بۆئه وهى هه والى کوشتنى سه رکرده یه کى سه ربازى گرنگ رابه گنین. ئه و پۆژه بوو به مه حشر، راقه کار و توێژه ر و پسپۆرى سه ربازى یه ک به دواى یه ک ده هاتن و ده رده که وتن، قسه یان ده کرد و ده رۆیشتن، هه موو له سه ر یه ک شت ته بابوون که دوژمن له ناو دیلاوار دایه، ده ستیان گه یشتۆته ناخى شاره که و به ئاسانى سه رکرده کانمان ده کوژن. هه ر هه مان شه و چهند نه ناسرا ویک ته قیان له ماشینیکی لیوا سه یف یوسفى کرد، جیگرى یه که مى حاکمى عه سکه رى و شو فیره که یان پیکا... ئیتر مه حشرى ته وا وه ستا.

به یانى بۆ ناشتنى تهرمى هه ر دوو شه هیده که، ئیمه به جلى تایبه تى پاسه وانه کانه وه، به په رۆ وه نه وشه ییه کهى خۆمانه وه که ده بوو به ناوچاوانه وه بیبه ستین، چوین بۆ به خاکسپاردنه که. ناشتنى تهرمه کان رېڤوانیکى گه وره بوو، پيشتەر له ژيانمدا ئه وه نده خه لکم پیکه وه نه بینیبوو، هه ر نه شمه زانى دیلاوار ئه و هه موو خه لکه ی تیدایه. زۆر که س وینه ی پیاوکوژى ناو خه ونه که یان هه لگرتبوو و نوسیوویان « بیگرن و به سزای خۆی بگه ین ». ئیستا سه رنجم ده دا، خه لک هه مووی بیران چووبووه وه که ئه وه وینه ی که سیکه له خه وندا بینویانه... وینه کان و ترسه کان به جۆریک دووباره بووبوونه وه، سه رجه مى خه لک وایانده زانى ئه و پیاوه به راستى بوونى هیه، وینه ی سه رده سته ی تاقمیک چه ته یه یاخود سه رۆکی

مه مه ده ساره. پرو داوه كان هه لىكى زيرين بوون بو سهى ئه سلان تا رهوتى شته كان بو ئه و په پى رابكى شىت و بى سه لمى نىت كه دوژمانى دىلاوار زادهى خهون و خهيا ل نىن. له سه ر گو پى هه ر دوو كوژراوه كه تىر گرىا، پاراپه وه له خودا له پى گای دىلاواردا شه هیدى بكات. گه رچى ژماره يه كى زوړ له پاسه وان گه مارو يان دابوو، به لام زوو زوو دهى گووت خوايه نىعه تى ئه وه مان بده رى له پى تاوى نى شتى ماندا بمرىن. له قسه كانىدا خوى وهك نوينه رى فه خامه تى فه رماندارى دىلاوار و حاكى عه سكه رى پى شاندا، به قسه كانى هه موو خه لكى هى نايه جو ش و خروش، به ر له كو تاى، خوى دانه وان و چنگىك له خوى سه ر گو په كانى هه لگرت و هاوارى كرد «ژيانى ئىمه نرخی چىيه، له چاو نرخی ئه م خاكه مو باره كه دا ... ها، نرخی چىيه». به ئىمه يان گووت، ده مىك سهى ئه سلان له سه ر گو په كان قسهى ته واو كرد، هوتاف بكى شىن «درو د بو تو ئه ي سه رو ك، درود بو تو ئه ي رابه ر»، ئىمه ش كه بى نىمان سهى ئه سلان ده گرى، هه موو له و په پى جو ش و هه لچوونى عاتى فى دا هاوار مان كرد «درو د بو تو سهى ئه سلان. درود بو تو گه وره مان. درود بو تو ئه ي رابه ر. ئه ي چرا كه ي دىلاوار. ئه ي مامو ستاى نه وه ي نوئ».

له پوژانى دواتردا، دوزه خى راسته قىنه له ژيانى ئىمه دا ده ستى پى كرد. پوژانه سى هى نده ي جاران گى چه لمان به خه لك ده كرد، هه موو ده بايه چالاك بىن، ده بايه خه لك رابگرىن، ده بايه و رىابىن، پشكى نى ورد بو ماشىن و پاس و باره لگ ره كان بكه ين. زوو زوو خو مان ده كرد به كو لانه كاندا و بى هى چ بى ريارى كى پى شه وخت هه ر مالىك خه يالمان بى گرتبايه خو مان پى دا ده كرد و ده كه وتى نه پشكى نىن. هه ر كه سىك شى وهى مان به دل نه بايه، قو ل به ستمان ده كرد و ده مان خسته پاسه كه وه. دانى شتووانى كو چه و گو زه رى دىلاوارى ره ش ئىدى زوړ لى مان ده ترسان. له هى زه كه ي ئىمه دا، به كه ره درى ژى دروژن نه بى ت، هى چ كه سمان له و با وه رده نه بو وىن گه ر يه كى كى بكوژىن ئه

ئارامتر دهخه وین. رۆژی یه که مین کوشتار، له جیگایه کدا بووین پییده لێن فولکه ی دووه می باشوور، نزیک ی مه خفه ریکی کۆنی پۆیس، له ویدا پاشماوه ی زیندانیک ی زۆر کۆن هه یه، پییده لێن زیندانی حه مه دپاشای جافه ری. گه نجیکمان گرت خۆی له نه خۆش ده چوو، لاواژیک بوو له وانه ی خواردنی خراب و ئاو هه وای پیسی ئه م گه ره کانه ده یانپو کینیت هه و شیه ی درده داریکیان پیده به خشیت. پیستیکی داقرچاو و چاوکی به قولاچووی هه بوو. هه ر «فازیلی سه له ئه فغانی» دهستی بۆ برد و ویستی بیپشکنیت، وه ک شتیکی شاردراده ی پینیت خۆی راپسکان و به ده م قیزه یه کی به رزه وه که دلی سه گیشی ده تقاند، راپکرد. له وانه نه بوو هیز و تینیکی زوریان هه بیت، لاواز و که م نه فه س بوو، به لام له ناکاو ترسیکی بۆ هات و کردیه قاو و قیزیک ده تگوت که رویشکیکه و بۆ سه ر برینی ده بن. له نیوان کو په کانی ئیمه دا وه رزه وه وان و لۆقنی باشمان بوو. به کره دریزی درۆن، هه ر لۆقیکی به قه د ملی زه رافه یه ک ده بوو، له فرسه تیکی ئاسانیش ده گه را خۆی بکاته قاره مان. گه نه که نیچیریکی ئاسان بوو، بۆقبقیله و حه سیبی پورخاتوون و فازیلی سه له ئه فغانی که هه ر سیکیان به شی خویان به هه لمه ت بوون، دوایکه وتن. زۆری نه برد، چون تاژی پشتملی که رویشکی بریندار ده گریت، ئاوها له ناو داروپه ردووی زیندانه که ی حه مه دپاشادا ده ریانه ئینا. وه ک پشیله ی دوو گیان ده نگ ی سه یروسه مه ره ی لیده هات... ساتیکی سه خت بوو بۆ هه موومان، فره مانمان پینوو هه رچی به تۆمه تی سه ریچی و دوژمنکاری بگیری ت ده بیت سه ری لیکی رته وه.

کو په که ناوی ئاده م بوو، دوا ی دوو سه عات له گرته که ی. خه لکیکی زۆرمان به زۆر له فولکه که دا کۆکرده وه. ده مزانی بۆقبقیله تووش بووه و چاره ی نییه و ده بیت به و کاره هه ستیت. بۆقی ده ترسا، به لام چما چاری هه بوو، هه ر ده بوو ئه و ترسه له خۆی ده ربکات و ناوی خودای لیبه ئینیت و ئیشی خۆی بکات. چون دایکم قه له موونی جه ژنی سه رده بپی، بۆقیل

قاچى خستە سەر بالە بەستراوەکانى ئادەم، مەجیدى مریەمیش کە لە ھەموومان قەلەو و کیشدارتر بوو لەسەر قاچەکانى دانیششت. دلنیابووم بۆقۇقیلە زۆر ناپەحەتە، سەیری دەموچاویم کرد، خەریکبوو دەگریا. بۆ بەدبەختى لەو کاتەدا، ھەتاویش وەک سوژنى ئاگر دەھات و دەیدا لە ناوچاوی، ئەو ھێندەى تر تورە و ناپەحەتى دەکرد. بەکرە درىژى درۆزن زوو زوو دەیکووت «بۆقى گیان.. بۆقى گیان. گەر تۆ ناتوانیت بیدە بە من، بیدە بە من». بەلام سەى ئەسلان پێیگووتبوو «جەنگاوەر دەبیت چاو لە دوژمن غافل نەکات، دوژمن وەک سەگ پەتکات و بیاخاتە ژیر پێى و سەرى خۆى و ئەژدادى پانبکاتەو. گەر بۆت ناكریت مۆرە و تەختەى خۆت کۆبکەرەو و با بەکرى ھاوڕیت بکەمە سەردەستە». ئەو قسانە زۆر ئازاریان دەدا، ئەویش ھەر یەکیەک بوو لە ئیمە، نەیدەویست کارىکى لەوجۆرە بکات، خەزى لەو نەبوو، کەس وەک بزى راخات و چەقۇ بخاتە ملى... بەلام ئیستا کار لە کار ترزابوو، گەر دەستى بەردایە و کێردەکەى بخستایە مستى بەکرە درىژ، لە ناو باغەواناندا ئابرووی دەچوو، قەترەیک ناموسی بۆ نەدەمایەو و سەى ئەسلانىش لە سەردەستەى دەخست و خوا دەزانیت چى ترى بەسەر دەھێنا و بە چ شىوہیەکی تریش تێیدەکرد.

ئەو چرکەساتەم بۆ ھەتاھەتایە لەسەرى خۆمدا تۆمارکرد. بۆنى فولکەکە، پەنگەکان، پوخسارى ئەوانەى لەوى بوون، نیگای ترساو و شپىزەى خەلکى ئەو گەرەکە، بۆنى ھەندى عەترى ھەرزان کە چەند ژن و کچیک دابوویان لە خۆیان، بۆى گەنیوى ھەندى قاشە شووتى ترشاو لە دەورى تەنەکەىەکی زبیل، پەنگى ئاسمان کە ئەگەرچى ھەور نەبوو، بەلام لەبەرچاوی من خۆلەمیشى دەینواند، گەرچى ھەتاو بوو، بەلام لاى من مات و خەفە دەردەکەوت، ھەندى بالندەى سەرسام کە ھەر یەکەیان لە گۆشەىەکەو سەیریان دەکردین، چەند مندالیکى پیس و جل دراو کە بێئەوہى لە ھیچ تێگەن لە ریزی پێشەو وەستاوون و وەک ئیمە ئامارم.

به‌پێوه‌چوونی دیمه‌نه‌که‌ بوون. که‌ بۆ‌قبۆ‌قیله‌ چه‌قۆ‌که‌ی‌ خسته‌ سه‌ر‌ ملی‌ نی‌چیره‌که‌، ده‌نگیک‌ی‌ ک‌پ‌ و‌ خنکاوی‌ لی‌وه‌هات، هه‌ستمکرد‌ هاوارکردن‌ له‌و‌ جۆره‌ ساتانه‌دا‌ تو‌زیک‌ یارمه‌تی‌ کو‌ژراوه‌که‌ بدات‌ ترس‌ و‌ ئازاری‌ خۆی‌ له‌ بیر‌چینه‌وه‌. من‌ چاو‌م‌ بری‌بووه‌ ده‌ستی‌ بۆ‌قبۆ‌قیله‌ و‌ ملی‌ ئاده‌م، هه‌ستمده‌کرد‌ ده‌ماره‌کانی‌ ملی‌ به‌جۆریکی‌ سه‌یر‌ لینده‌دن، هینده‌ خیرا‌ و‌ به‌هێز‌ که‌ پال‌ به‌ ده‌ستی‌ بۆ‌قبۆ‌قیله‌وه‌ ده‌نین‌ بۆ‌ دواوه‌. به‌ عینادیک‌ی‌ بی‌ئینه‌وه‌ چاوی‌ کرد‌بووه‌وه‌، نه‌مه‌ه‌زانی‌ ئاخۆ‌ هیچ‌ ده‌بینیت‌ یان‌ نا، له‌و‌ ساته‌دا‌ ئاره‌زوویه‌کی‌ سه‌یر‌م‌ له‌ خۆم‌دا‌ هه‌ست‌ پێده‌کرد، له‌ نزیکه‌وه‌ بر‌وانم‌ ... زۆر‌ له‌ نزیکه‌وه‌ ... زۆر‌ زۆر، به‌جۆریک‌ گه‌ر‌ هاتوو‌ چه‌قۆ‌که‌ی‌ ده‌ستی‌ بۆ‌قیل‌ گوشتی‌ گه‌ردنی‌ ئه‌وی‌ بر‌ی‌ و‌ خوینپه‌ژا، تنۆ‌که‌کانی‌ به‌ر‌ چاویلکه‌که‌م‌ بکه‌ون. هه‌ستیک‌ی‌ سه‌یر‌ و‌ تاریک‌ بوو‌ بۆ‌ ماوه‌یه‌کی‌ کورت‌ دایگرت‌م‌. هه‌ر‌ زوو‌ مو‌چر‌کینکم‌ پێداهات‌ و‌ ترسیکی‌ نه‌ینی‌ که‌وته‌ جه‌سته‌م، بێنیم‌ بۆ‌قبۆ‌قیله‌ به‌ هه‌موو‌ هێزی‌ خۆی‌ نی‌شته‌ سه‌ر‌ بال‌ی‌ نی‌چیره‌که‌ و‌ چاوی‌ نوقاند‌ و‌ له‌ ژیر‌ لی‌وییه‌وه‌ شتیکی‌ گووت‌ و‌ به‌ زه‌بریکی‌ خیرا‌ و‌ یه‌ک‌ که‌ر‌ه‌ته‌ کێ‌رده‌که‌ی‌ به‌ ملی‌ گه‌نجه‌که‌دا‌ هینا‌ که‌ قرغه‌یه‌کی‌ نه‌رم‌ و‌ خنکاو‌ نه‌بیت‌ ده‌نگیک‌ی‌ تری‌ لی‌وه‌ نه‌هات. خوین‌ به‌جۆریکی‌ د‌ر‌دانه‌ فواره‌یک‌رد، بازنه‌ی‌ پێشه‌وه‌ی‌ بینه‌ران‌ هه‌موو‌ هه‌نگاوێک‌ کشانه‌ دواوه‌ تا‌ پریشکی‌ خوین‌ پیسیان‌ نه‌کات. دیمه‌نی‌ خوینه‌که‌ وایکرد‌ مو‌چر‌که‌ له‌ دوا‌ی‌ مو‌چر‌که‌ به‌ له‌شمدا‌ بیت، خوینیک‌ بوو‌ تا‌ ده‌هات‌ خه‌ستتر‌ و‌ خه‌ستتر‌ له‌ قورگی‌ نی‌چیره‌که‌وه‌ ده‌هاته‌ده‌ری. بۆ‌ئه‌وه‌ی‌ سه‌یری‌ خه‌لکه‌که‌ بکه‌م، چاو‌م‌ له‌ بکو‌ژ‌ و‌ کو‌ژراوه‌که‌ وه‌ر‌گیرا‌ و‌ که‌وته‌ سه‌یری‌ خه‌شاماته‌که‌. که‌س‌ وه‌ک‌ من‌ نه‌په‌شو‌کا‌بوو، هه‌موو‌ وه‌ک‌ ئه‌وه‌ی‌ دیمه‌نیک‌ی‌ دووباره‌ بێنن‌ که‌ هیچی‌ سه‌یر‌ و‌ سه‌رنج‌راکێشی‌ تێدا‌ نییه‌ ده‌یان‌روانی، چاویان‌ ئه‌و‌ ترس‌ و‌ سه‌رسامییه‌ی‌ تێدا‌ نه‌بوو‌ که‌ له‌ چاوی‌ مندا‌ بوو. هه‌تا‌ ژن‌ و‌ مندا‌له‌کان‌ سارد‌تر‌ و‌ بیت‌ر‌ستر‌ له‌ من‌ نیگایانده‌کرد. من‌ له‌خۆم‌ ده‌پرسی‌ ئال‌ مو‌راد‌ تۆ‌ له‌ کویندا‌ ژیاویت، به‌ راست‌ ئه‌مه‌ هه‌ر‌ ئه‌و‌ شاره‌ی‌ خۆته‌، هه‌ر‌ ئه‌و‌

شوینتهی جارانه، خه لک هه هه مان خه لکن؟ ئه وهی ئه و پوژه منی ترساند ئه و ساردی و بیتاکی و بی خه یالیه بوو که له سه ر پوخساری خه لک بوو... ساردی و بیتاکی و بی خه یالیه ک که هه ر زوو له پوخی منیشدا سه وزبوون.

مه جیه قه له و، وه ها جوله ی له نیچیره که بریوو تا دوا گوژی خوین له قه فرتییه کی راحه تی نه کرد. من زور ده ترسام، به لام ده مزانی ترس به پوخسارمه وه ده رکه ویت، به کره دریژی دروژن کاریکده کات بمبه ن بو ئوردوگای لاوازه کان. من ئاماده بووم بمکوژن و نه چمه وه بو هیچ مه کته بیکی مه شق و په روه رده. گهرچی ماسولکه کانم کرژ و ده ماری جه ستم هه مووی ره ق بوو بوو، به لام هه ولمده دا پیمه وه دیار نه بیت که چ قیز و ترسیک نیشتوته سه ر دلم.

کشانه وهیه کی ئاسایی له مهیدانه که کشامه وه، خو شحال بووم که کهس پیی نه گوتم لاشه ی کوژراوه که هه لگرم و بییچمه وه. ته میکی سپی له سه رچاوم نیشتبوو، هه ستمکرد فشاری خوینم دابه زیوه و ناتوانم به پوونی بیینم، به لام خویم گرت و له ناو ئه و بینه رانه دا که بیده نگ مهیدانه که یان چۆلده کرد، خویم له چاوی هاوړیکانم شارده وه. نه مده ویست کهس له نزیکه وه پهنگی زهرد و زمانی وشک و چاوی له گلینه په پریووم بیینیت، له دلی خویمدا گوتم «ئه ی خوای گه وره که من و دیلاوار و ئه م هه موو به شه رانه ی ترت دروستکردوه، کهس من له م حاله دا نه بیینیت». وام هه سته کرد ئیستا پهنگی من وهک پیستی زهردی کوژراوه کهیه، چاوم وهک چاوی سه رسام و ده ره پریوی ئه وه. ئیمه هه موومان گه نچ بووین، هه موومان یه کهم جار بوو ئاوا له نزیکه وه لاشه بیینن. هه موو وهک خو فریودانیک ده مانه ویست واده رنه کهوین که کاری وا له ئیمه ناوه شیته وه و کوشتن نامویه پیمان. هه ندی له کوپه کان بو ئه وهی به هیز و نه ترس

دهرکه ون چوونه سهر لاشهکه. بۆقبقیله هیشتا چهقو خویناوییه که ی به دهسته وه بوو، هیشتا چاوی نوقاندبوو، هیشتا عاره قی لی دهتکا... من بینیم که بیئه وهی هه تا یه کجاریش سهیری لاشهکه بکات پشتی تیگرد و به کوره کانی گووت «بیپچنه وه و بیخه نه پاسه که وه». دلنیا بووم دهیه ویت بداته پرمه ی گریان... به لام له بری ئه و پرمه یه، چاوی نوقاند و به فشاریکی زوره وه لیوی خوی گهست. ویستم باوه شی پیندا بکه م و بلیم «بۆقبقیله گیان، خه تای تو نییه». به لام نه مویرا کاری وابکه م... نه متوانی، سهرم گیزی دهخوارد و هه موو مهیدانه که له پیشچاوم دهخولایه وه و له ده وه هیلنجی توندم دههاتی.

جهسته و سهره براوه که یان به جیا خسته ناو پاسه که وه. بوونی لاشه یه کی بیسه ره له پاسه که دا وایده کرد موچرک به له شمدا بیت، یه که م جارم بوو له گهل لاشه یه کی بیسه رد له پاسیکدا به دیلاواردا بکه ریم. ناو پاسه که کش و مات بوو، هیچ که سیکمان قسه مان نه کرد، بۆقبقیله له هه موومان غه مگینتر بوو. ئیستا دلنیا بووین هه رچییه ک پیشتر بینومانه و تیا ژیاوین هه مووی یاری بووه، ژیاوی راسته قینه و سهخت له ئیستاهه دهست پینده کات. ده بوو لاشه که به بهین و ته سلیمی پیاویکی بکه ین که پینان ده گووت «مردوشوری له شکر». پیاویک بوو قۆنته راتی له گهل باغه وانه کاندای به سته بوو، لاشه کان له گورستانیکی تایبه تیدا بشاریته وه. مردوشوریکی پیر بوو، له وانه ی کهس ناتوانیت ته مه نیان به روونی بزانیته، زور پیر دیاربوو، هه ستمده کرد له زه مانن قابییل و هابیله وه تا ئه مرۆ هه ر مردوشور بووه.

من که گه یستمه وه مالی بیئه وهی هیچ شتیک به دایکم بلیم چوومه توالیته که وه و رشامه وه، له نیوه رۆ وه هه ر چیم خواردبوو به یه کجار هه موویم هینایه وه، به لام جگه له وه هه م تام بوو هه م سه رئیشه و هه م قیزیکی بیسنوور له خۆم و له و مه مله که ته.

هه‌مامه‌کانی سه‌نته‌ره‌که زۆر بیده‌نگن، به‌جۆریک کاتیک من و زه‌هاو به‌نه‌له‌کانمانه‌وه ده‌پۆین، ده‌نگی پیمان به‌جۆریکی سه‌یر له‌فه‌زای شوینه‌که‌دا ده‌نگده‌داته‌وه. شه‌ویکی دره‌نگه، هه‌موو شت خامۆشه، سه‌عاتیک له‌وه‌وبه‌ر گلۆپی قاوشه‌کانم کوژانده‌وه و نه‌خۆشه‌کان خه‌وتن، ته‌نیا گلۆپی به‌شی ده‌رمان و به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن ده‌سووتین. من و زه‌هاو دواي رۆژیکی جه‌نجال ده‌چین بۆ دوشگرتن. ته‌نیا شه‌و دره‌نگان خۆمان ده‌شوین. به‌پۆژ ئێره زۆر جه‌نجاله، ژووره گه‌رمه‌کان به‌رناکه‌ون و نه‌خۆشه‌کان له‌سه‌ر سه‌ره‌ی خۆشتن به‌شه‌ر دین. من هه‌فته‌ی سی جار له‌هه‌مامه‌کانی سه‌نته‌ره‌که‌دا خۆم ده‌شۆم. تاکه جیگایه‌کی زۆر باش و پاک له‌هه‌موو سه‌نته‌ره‌که‌دا هه‌مامه‌کانه، مامه سیام زۆر جه‌ختده‌کات به‌رده‌وام پاک بن. من به‌رده‌وام به‌ئاوی سارد دوش ده‌گرم، هه‌موو گیانم دیته‌له‌رز و دانه‌چۆقه ده‌مگریت، به‌لام ده‌سته‌به‌ردار نیم، ئه‌و وریایی و هیز و زیندویتییه‌ی دواتر ده‌گه‌ریته‌له‌شم، واده‌که‌ن به‌رگه‌ی ساردیی ئاوه‌که‌بگرم. ته‌نیا کاتیک زه‌هاو تیندا پیده‌که‌نیت ئه‌و کاته‌یه، ده‌میک له‌ژووری خۆیه‌وه گوێی لێیه‌من له‌ژێر دوشه‌که‌دا ده‌له‌رزم و هاوارده‌که‌م. دواي خۆشتن له‌کاتی خۆوشککردنه‌وه و خۆگۆریندا له‌زه‌هاو ده‌پرسم «ده‌ی بلی،

بۆ وا پێدهکه نیت، ده مێک من له سه رمادا ده له رزم، تۆ شه رمت نیه
 پێم پێدهکه نیت؟». به روویه کی گه شه وه که که مچار ده یینم ده لیت
 «منیش ده زانم چۆنه، ئه وه سه رمایه م بینوه». من ده لیم «ئه ها، ئه وه
 کاته ی له چیا قاچاغبه ر بوویت. له وانه یه ئه وکات به به فریش خۆت
 شت بیت». سه ری باده دا و ده لیت «نا، به به فر ناتوانم خۆم بشۆم.
 جار جار خه وێک ده بینم، بارانیکی سارد ده باریت، که هه لده ستم هه موو
 به یه نم ده له رزیت، وه ک ئه وه یه به ئاوی سارد خۆم شتیت». لێی
 ده پرسم «بارانی چی...؟». «بارانیکه پیش ئه وکاته ده باریت که شتیکم
 لێ ده قه ومیت». من پانتۆله که م هه لده کیشم و قایشه که م ده به ستم و
 جاریکی تر توند خاوییه که به سه رمدا ده هینمه وه و ده لیم «باوه ر به
 خورافات مه که». ئه وه وه ستاوه و سه یرمه دکات، ده نگی ده گۆریت و
 روخساری وه ک خۆی لیدیته وه «خورافات نیه... وایه». بێته وه ی خۆم
 ده ربخه م که قسه کانی سه یر و گرنگن بۆم، ده سته ده به م بۆ بلۆسه که م،
 ده یته کینم، له به ر ئاوی نه که دا سه یری ریشم ده که م، بزانه م پتووستی
 به تاشینه یاخود نا، به بیباکی ده لیم «یه عنی چی وایه؟». «پیش ئه وه ی
 شتیک بیت من ئه وه هه ورانه ده بینم». پێده که نم، بلۆسه که م ده پۆشم و
 ده لیم «وا ی یانه لا. شتی وا هه ر نابیت». ده لیت «ده بیت، پیش ئه وه ی
 شتیکی ناخۆش رو به دات ئه وه هه ورانه دینه خه وم. هه وریکه دايم له
 خه ومدايه، به لام پیش ئه وه ی شتیک بقه ومیت ده باریت». ئیستا ترستیک
 له ده نگی زه هاودایه، من لێی ده پرسم «شتی وه ک چۆن؟ چی بقه ومیت؟
 ... پیش ئه وه ی چی بقه ومیت؟». زه هاو سه ری داده نه وینیت و ده لیت
 «شتی خراپ، شتی زۆر خراپ، وه ک مردن، وه ک کۆچ، وه ک ونبوون،
 وه ک سه رلیشیوان یان وه ک یه کێک بیه ویت بکۆژیت». من سه یریده که م
 و هیچ نالیم ... دلنایم شتیک ئه م کۆره به بارانه وه ده به ستیته وه.

کاتی خەو لەسەر جیگاکی خۆم درێژدەبم، زەهاویش لەسەر دۆشەکیک لە پال دیوارەکه‌دا. من چاو دەنوقینم و وردە وردە خەو لەگەڵ خۆیدا دەمبات... چەندین مانگە خەونی سەیر سەیر دەبینم، هەندیکیان لە دەفتەری خەونەکاندا تۆماردەکەم و هەندیکم بێردەچنەو، زۆربەیان خەونی بیسەرەوبەرەن. بەردەوام خەیاڵم لای ئەو پۆژانەیە که دەمتوانی خەونی ئەوانی تر ببینم... بیری ئەو پۆژانە دەکەم، دەمەویت ئەو توانایەم بۆ بیتەو، دەمەویت چاو لێک بنێم و بتوانم ئەو خەوانە ببینم که دیلاوار دەهه‌ژینیت، دەمەویت بچمە سەری نەخۆشەکانەو و بزانی چ جووره‌ خەونیک دەبینن، بەلام ناتوانم... هیندە چاوەروانی ئەو خەوانەم کردو، ئێتر وەپز بووم. بەر لەوێ خەو بمباتەو، سەیری حەوشی سەنتەرەکه‌ دەکەم، جگە لە بەشی دەرمان، هەموو بەشەکانی دی چرایان خامۆشە... چاو لێکدەنێم و دەیکەمەو، تەنیا شتیک لە خەیاڵدا بیت هەورەکانن، هەورەکانی ئەو. ئاوێری لێدەدەمەو و دەیبینم ئارام خەوتوو... دەمەویت بۆی بگریم، دەرسم نەتوانم بپاریزم، دەرسم پۆژیک مەترسییەکان وەها گەورەبین، ئیدی لە دەستی بدهم و تا مردن وەک شەرمەزاریک بژیم.

ئێستاش بە گومانم لە خۆم... من کێم بتوانم یەکیکی تر بپاریزم.

ئەو شەوێش لە ساتیکدا چوومه‌ قوولایی خەوێ. هیندەم ئاگا لێیە که خۆم لە ناو کیلگەیه‌کی زەرددا دەبینمەو، دەزانم پیشتر خەونم بە کیلگەیی وەها زەردەو نەبینیو. لە خەونەکه‌دا دەلێم «ئەمە خەونی من نییە». بەلام بیئەوێ قسەکانم کاریگەرییەکیان بیت، بەردەوام زەمینکی بەرین و فراوان و زەرد دەبینم. زەوی وەک لە دەستکردی شەیتان بیت بێرەحمانە درێژدەبیتەو، هەمیشە کیلگەیی زەرد و پێدەشتی زەرد دووبارەدەبنەو، هەست بە بایەکی گەرم دەکەم. لەخەوکه‌دا زەهاو دەبینم، بە رێگا...

دریژدا ده‌پروات... خۆر به‌سه‌ر سه‌ریه‌وه‌یه‌تی، هیچ کات ئاوێ ناداته‌وه‌ بێنیم
 کێیه‌، به‌لام ده‌زانم خۆیه‌تی، تا خۆر ئاوا ده‌بیت ده‌پروات. هه‌میشه‌ به‌ ته‌نیايه‌،
 به‌ ته‌نیايه‌ و هه‌چی دی. خه‌ونه‌که‌ی ته‌نیا پرۆیشتنێکی درێژ و ناکو‌تایه‌، به‌
 زه‌مینێکدا نه‌ ئاده‌میزادی تێدايه‌ نه‌ بالنده‌ ... کێلگه‌یه‌ک ته‌نیا دریژده‌بیته‌وه‌،
 نه‌ده‌گاته‌ جێگایه‌ک و نه‌ده‌گاته‌ مردنیش.

من چاوده‌که‌مه‌وه‌ و نیگام به‌ر تاریکیه‌کی ئه‌ستوور ده‌که‌وێت،
 هه‌ستده‌که‌م به‌سه‌ختی هه‌ناسه‌م بۆ ده‌دریت. راده‌بم و سه‌رم به‌ جۆریکی
 سه‌یر ژانده‌کات، هه‌ر کاتێک خه‌ونی یه‌کیکی تر بێنیم، تووشی ئه‌وجۆره
 سه‌رئێشه‌یه‌ ده‌بم. سه‌یری خه‌وشی گه‌وری سه‌نته‌ره‌که‌ ده‌که‌م، هه‌موو
 چراکان خامۆشن، نازانم کاتژمێر چه‌نده‌... دلنیام خه‌ونی یه‌کیکی ترم
 بێنیه‌... دلنیام له‌ خه‌ونیکی زه‌هاودا بووم... هه‌ستده‌که‌م هه‌موو له‌شم
 نیشته‌وته‌ سه‌ر عاره‌ق. گه‌رچی چه‌ند وه‌خته‌ تکا له‌ خودا ده‌که‌م ئه‌و توانایه‌م
 بداته‌وه‌، ئێستا که‌ دووباره‌ ئه‌و هه‌یزه‌ له‌خۆمدا ده‌بینم، ده‌ترسم... ده‌مه‌وێت
 زه‌هاو هه‌ستینم و خه‌ونه‌که‌ی بۆ بگێرمه‌وه‌، به‌لام ناتوانم... زۆر ماندووم،
 راده‌کشیم و چاوان لێک ده‌نیم و دووباره‌ ده‌خه‌ومه‌وه‌، ئه‌مجاره‌ جگه‌ له‌
 شه‌وه‌زه‌نگ و زوڵمه‌ت هه‌چی دی نییه‌ بێنیم.

ساعات نۆی به یانییه، ژهنرال مهمودی قهره قازانی به ژماره یه کی زۆر له پاسه وانه وه له مهیدانی گه وره دا وه ستاوه، له لای راستیه وه یه مامه سیام و جاهدار چاوه رینده کهن، له لای چه پیشه وه نه قیب نه جات. له پشتی نه وانه وه بیده نگ وه ستاوم و له ته وای مهیدانه که ده روانم. گویم لینه ژهنرال به دهنگه ناخۆشه که ی خۆی ده لیت «دوینی دوو هیزی گه وره مان له زیندانه کانه وه ره وانه ی چیا کردوه، شوینی ئیشکردنی زیندانه کان له جیگای عاسیدایه، تا نه توانن هه لبین، هیزیکی پاسه وانی گه وره شم خستۆته ته کیان». مامه سیام و دکتۆر جاهدار دوو خهنده ی گه وره ی بۆ ده گرن و به هه مان پرووی خۆشه وه ئاوڕ له دواوه ده دهنه وه. چاودیره کان پۆل پۆل و به پیتی نه زمیکی دیاریکراو نه خۆشه کان ریزه کهن. ژهنرال زۆر زووتر له واده ی خۆی گه یشتوو، ده بوو کاتژمیری یازده لیزه بایه، هه موو بیتاگا بووین که ژهنرال و هیزه که ی دوو ساعات زووتر له مهیدانه که دا دابه زین. ئیستا به فرمانی مامه سیام، هه موو خه ریکی ریزگرتن و خۆئاماده کردن. یه کیک له بلندگۆ کانه وه دوو باره «دیلاوار ئه ی سه ر زه مینی شیران» لیده دات. زۆری ده ویت تا هه موو ریزه کان ریکده بن.

له و ماوه یه دا نه قیب یوکسه ل و مام و ژهنرال قهره قازانی سه یری لیسته کان ده کهن، له نا کاو مام بانگ له من ده کات و ده لیت «به ل»

جه‌نابی ژهنرال، پیتان ده‌ناسینم، رینواری زه‌ریاواری، نوینه‌ری پزیشکی و به‌رپرسی باری ده‌روونی ئیشکه‌ره‌کان. ئه‌م نوینه‌ری سه‌نته‌ری ئیمه‌یه، هه‌موو زستانیش له‌گه‌ل هیزه‌که‌دا ده‌مینته‌وه». ژهنرال سه‌یرمه‌دکات و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک ده‌گریت و ده‌لێت «زور باشه، که‌سیکی واپنویسته، نه‌قیب نه‌جات و هیزیکی بچوکیش، نزیکی هه‌شت سه‌رباز، له‌ویده‌بن. حسابی ئه‌وه‌مان کردوه که هه‌میشه دووانیان ده‌چنه مه‌ره‌خه‌سی، به‌و پینه به نه‌قیبه‌وه هیشتا حه‌وت چه‌کدار له‌گه‌ل هیزه‌که‌دا ده‌مینته‌وه، جگه له‌وان، له‌چه‌ندین جیگا‌دا هیزیکی سه‌ربازیمان بلاوه‌پیکردوه که ته‌واوی شوینه گرنگه‌کانیان گرتووه. ده‌بیت هه‌موو پاییز و زستان له‌ ئیشدا بن. ده‌بیت به‌ر له‌ کوتایی زستان جیگای حه‌وانه‌وه‌ی هیزیکی چه‌ند هه‌زار که‌سی له به‌رده‌ستمندا بیت، کات له‌ قازانجی ئیمه‌ نییه». دکتور جاهدار به‌ فزولی که‌سیکه‌وه که سه‌ری له‌ پلان و نه‌خشه‌ی سه‌ربازیدا سپیکردوه، سه‌ری به‌سه‌ر نه‌خشه‌کاندا شو‌رکردبووه‌وه. مامه‌ سیام گووتی «جه‌نابی ژهنرال، من ده‌لیم با تا دوو مانگ ئه‌مانه ئیشکه‌ن، دواتر گه‌ر زانیمان کاره‌که له‌ کاتی خۆیدا ته‌واو نابیت، ئه‌وه هه‌موو ئاماده‌ین بێین و کاربه‌که‌ین، من خۆشم ئاماده‌م، که‌س و کاریشمان ده‌هێنین. به‌لام ئه‌مانه باشترین که‌سانیکن که هه‌مانن، نه‌قیب خۆی دوا‌ی چاودێریه‌کی ورد و پوژانه هه‌لیبژاردون». ژهنرال به‌ خه‌نده‌یه‌که‌وه به‌ مامه‌ سیامی گووت «نا جه‌نابی دکتور، ئیوه‌مان لیره‌ پنیوسته، ئه‌و شوینه مه‌ترسی خۆی هه‌یه، له‌ ژیر حوکمی قه‌ناس و توپخانه‌ی دوژمندا‌یه، یه‌که‌یه‌کی توپه‌هاویژی بچوکه‌مان له‌و نزیکانه‌ داناوه‌ بو‌ پاراستنیا‌ن. به‌لام دلنایام ژهنرال ماهیر هه‌موو هه‌ولێک ده‌دات نه‌هیلێت به‌ ئاسانی له‌و ناوچانه‌دا هیلێ به‌رگری و په‌رژینی سه‌ربازی باش دروستبه‌که‌ین، ژهنرال ماهیر سه‌رسه‌ختترین ئه‌فسه‌ری دوژمنه، له‌و لی‌زان و شاره‌زاتریان نییه، له‌ به‌ر گرنگی ناوچه‌که‌ کاری پاراستنی هه‌موو ئه‌و هه‌ریمه به‌و سپێردراوه». ئینجا سه‌ری به‌رزکردوه‌وه

و به منی گووت «پاراستنی هیزی معنهوی ئەم ئیشکەرانه بهشیکه له واجباتی ئیوه، هیوادارم بزانیته لهوی هه مووتان سه ربازن، گهر بگهرین دوژمن وهکو یهک رهفتار له گهل تو و نه قیب نه جاتدا دهکات».

پێزه به ستنی نه خوشه کان ورده ورده ته واو ده بیت. له ناکاو ههست به رقیکی گه وره ده کهم به رامبه ر مام، رقیک ههچ کات پشتر به مجوره ههستم پی نه کردوه. له ناکاو ههسته کهم هه ر یهک له دکتور جاهدار و مام زیادن، هه ردووکیان زیادن، دیلاوار له م سه رباز و له م پیاوه نه خوشانه دروستبووه، کهسانی وهک مام و دکتور جاهدار چیین و وهزیهیان چیه؟ به لام هاوکات ههستیکی دژیش دیته دهروونهوه. به بیزارییهوه به خۆم ده لیم «رینواری زه ربیاواری، ئه وه ته ی ههیت رقت له هه موو کهستیکی بنه ماله که ی خۆته، به ردهوام بو به هانه ی پوچ ده گه ریت، ئەم رقه ی خۆت خالی بکه یته وه ... مامه سیا ده توانیت چی بکات، گهر ئەو ئەم نه خوشانه ی لیتره کونه کرد بایه ته وه، دوور نه بوو ئیستا کاره ساتی گه وره تر بقه و مایه». به لام ئەو ههستی کینه یه م هیور نابیته وه، دهنگیک له دهرووندا ده یگووت، مامت نیازیتی بتنیریت بو چیاکان تا هه رگیز نه گه ریته وه. وهک پلانیک وایه له ناو خیزانه که تدا کیشاویانه، وهک توریکه که باوک و مام و برا و خوشه کانت چنیوویانه تا له شاخه کان بمیریت و نه گه ریته وه. ههستیکی بیمانا، به لام قوول و توفانتاسا دامده گریت «غه ربیی دیلاوار»... هیشتا له جیگای خۆم، هیشتا سه نته ری چاره سه ربیه کهم جی نه هیشتووه، که چی بیر دیلاوار ده کهم.

نه قیب نه جات به چاوه شینه کانی سهیری مهیدانه که دهکات، به دهست به چاودیره کان ده لیت هه ندی له ریزه ناریک و خواره کان راست بکه نه وه. نه خوشه کان دوا ی ماوه یهک له کارکردنی سهخت، هه ندیکیان تیکشکاو و لیکه وته ده رده که ون، هه ندیکیان به پچه وانه وه له بالا و بو دییه کی تازه دا،

چاپوک و زیت دهنوینن. مامم و جاهدار ههستدهکه ن تیورهکه یان سه بارهت به «چاککردنه وه به شوکی دوژمن» خه ریکه جیگای خوئی دهگریت. ئیش و چاوه پروانکردنی دوژمن کاریگه ریههکی پۆزه تیغیان له سه ر زۆربهی نهخۆشهکان جیهیشتووه. دهمه ویت له مامم بپرسم «بۆ ئه وه نهخۆشانه به ره وه باش بوون چوون و پۆحیان ئارام بۆته وه، په وانهی ماله وه ناگرین؟». زۆرینهی ئه وانهی پۆژیک به هۆی ترسیکه وه هاتوونه ته ئیره، ئیستا که متر خه ون ده بینن و هیور و دلارامتر دیارن. به لام هه موو قسهکانی ئه وم ده که ویته وه یاد؛ ئیره بیمارستان نییه، ئیره جیگای چاره سه ری نییه، ئیره شوینی هه لگرتنی جهسته کانه بۆ پۆژیک به که لک بین، بۆ جهنگیک، بۆ ئیشیک، بۆ تاقیکردنه وه یه ک... هه موومان لیره ته نیا که رهسته ی خاوین... ئیمه له م شیتخانه یه دا، دیلهکان له زینداندا، که م ئه ندامهکان له سهنته ری که م ئه ندامان ... هه موومان ده بیت چاوه پروانی پۆژیک و ساتیک و جیگایه ک بین، جهسته مان به جۆریک له جۆرهکان، سوودیکی بۆ دیلاوار هه بیت و به که لکی وه زیفه یه ک بیت.

نه قیب یوکسه ل زۆر به وردی به سه ر ناوهکاندا دهچیته وه، به ئامارهیهکی دهستی من بانگدهکاته ته نیشته خۆیه وه. کوپییهکی ئه و لیسته ی که به دهست خۆیه وه یه تی دهیداته منیش، لیستیکی تیکه ل و ناریک و پر له کوژاندنه وه و بۆ زیادکردنه. له زۆر شویندا ناویک سراوته وه و ناویکی تر زیادکراوه، له هه ندی جیگادا ناویک نیشانه ی پرسپاری خراوته سه ر و هیلکی خوار کیشراوه بۆ سوچیکی دیکه ی په ره که و له ویدا دوو ناوی تر نوسراون. له سه ر هه ندی ناو دوو ئه ستیزه دانراوه، هه ندی ناو خراونه ته ناو بازنه یه کی سووره وه، هه ندی ناوی تریش نیشانه ی سه یر سه یریان له سه ر بوو، وهک دوو نیشانه ی سه رسورمان، خاچیک که دهخریته پال ناوی مردووهکان، خۆریک به دهموچاویکه وه پندهکه نیت، خۆریک به دهموچاویکه وه دهگری، وینه ی شیریکی زولفه قار، که لله سه ریک، فه رمانی

کهشتیه کۆنهکان، چهقۆیهک . وهک ئهوه بوو خۆشی سه‌ری له هه‌موو شته‌کان ده‌رنه‌چیت، گووتی «له‌گه‌ل دکتۆر سیادا زۆربه‌ی ناوه‌کانمان جیاکردۆته‌وه، دوو تا سێ ناو ماون که ده‌بێت من بریاریان لێبده‌م. وه‌ره له‌گه‌لمدا با به‌سه‌ر پیزه‌کاندا بگه‌ڕین. ده‌مه‌وێت رای تۆش وه‌ربگرم». یه‌کیک له‌و ناوانه‌ی جینگای گومانی نه‌قیب بوو، میرئه‌ودال بوو. ناوه‌که‌ی میر چه‌قۆیه‌کی تیزێ له‌ پالدا وینه‌کرا‌بوو، که نه‌مزانی نه‌قیب به‌ چ نیازیک به‌کاریه‌یناوه. میر له‌و پوه‌وه‌ که زۆر توانادار و به‌هیز بوو، یه‌کیک بوو له‌ که‌سه‌ زۆر پنیسته‌کان، به‌لام به‌ سه‌ریکی دیش زلی و ته‌نگه‌نه‌سه‌ی و کیشی زۆری، بووبوون به‌ گرفت. نه‌قیب ده‌یگوت «ئه‌وه‌نده‌ زله، له‌ مه‌مه‌د حه‌سه‌اره‌وه‌ زیخ هه‌ل‌ده‌ن به‌ریده‌که‌وێت». من گه‌رچی ده‌مزانی میر ئه‌و هه‌موو په‌نجه‌ی داوه‌ تا له‌م به‌تالیونه‌دا بێت، گه‌رچی زۆر حه‌زمه‌کرد هه‌میشه‌ له‌گه‌لمدا بێت، به‌لام پر به‌ دل ئاواتم ده‌خواست که نه‌یه‌ت، په‌شیمان بێته‌وه‌ و بجێته‌وه‌ بۆ مائی بۆ لای مراوری خانی ژنی و وه‌ک جاران قاته‌ جوانه‌کانی له‌به‌ربکات و له‌زه‌ت له‌ ژیان ببینیت. من به‌ نه‌قیبم گووت «میر پیاویکی زۆر باشه، ئه‌سله‌ن شایه‌نی ئه‌م دۆخه‌ نییه، گه‌ر ڕینگام به‌دیت من هه‌ندێ قسه‌ی له‌گه‌لدا بکه‌م، بزانه‌م خۆی ده‌لێت چی». بۆ یه‌که‌مجار نه‌قیب یوکسه‌ل به‌ هه‌منی سه‌یریکردم و به‌ پیزه‌وه‌ گووتی «فه‌رموو قسه‌ی له‌گه‌لدا بکه‌». له‌و پۆژه‌وه‌ په‌یوه‌ندی من و نه‌قیب بوو به‌ په‌یوه‌ندییه‌کی دۆستانه‌ که پتر پۆخی هاریکاری و غه‌مخۆری بالی به‌سه‌ردا کیشا تا دۆژمنایه‌تی و ناکۆکی، گه‌رچی ئه‌و هه‌میشه‌ له‌ ناوه‌وه‌ سه‌ربازیکی در و بێرهم بوو، منیش گرینۆکیکی ئایدیالیست، به‌لام پنتیکمان دۆژیوه‌وه‌ په‌یوه‌ندیمان پابگریت.

چاودیره‌کان هه‌رچیان ده‌کرد، پیزه‌کانیان ته‌واو بۆ ڕێک نه‌ده‌خرا. که من چووم تا میرئه‌ودال بانگبکه‌م. یه‌کیک دووباره‌ گووتی «چاو چاو کێ لێره‌یه‌... چاوچاو ... مسته‌ر گرینۆک». ئه‌و قسه‌یه‌ ده‌نگه‌ ده‌نگه‌

پێکه‌نینیکی خه‌فه‌که‌راوی خسته‌وه‌ هه‌موو ریزه‌کان، چاودێره‌کان بۆئه‌وه‌ی
 پێدانه‌کی بسه‌پێن، به‌ گوپاله‌کانی ده‌ستیان، تا هه‌زیان بوو سمت و که‌فه‌لی
 هه‌ندیکیان کوتا. من بێئه‌وه‌ی خۆم تیکبده‌م، رێک به‌ره‌و میرئه‌ودال چووم
 که‌ بێینی من نا‌ره‌حه‌تیکرد و ترسا هه‌والیکی خراپم پێیت بۆی. من میرم
 هه‌تایه‌ ده‌ری و تو‌زیک دوورم خسته‌وه‌ و گووتم «جه‌نابی میر، تکتات لێ
 ده‌که‌م. نه‌قیب نه‌جات دوودله‌ له‌وه‌ی تۆ بیات یاخود نا. ناوت له‌ لیسته‌که‌دا
 هه‌یه‌، به‌لام ده‌کریت که‌سیکی تریش جێگات بگریته‌وه‌. من ده‌مه‌ویت پیت
 بلیم، تکیه‌ جه‌نابی میر ئه‌و جێگایه‌ی ئیمه‌ بۆی ده‌چین زۆر شاخاوییه‌،
 ترسناکه‌، له‌ هوکمی قه‌ناسی دو‌ژمنایه‌، ژیا‌نمان زۆر مه‌ترسی له‌سه‌ر
 ده‌ییت، ده‌ییت هه‌موو زستان له‌ ژیر به‌فر و باراندا ئیشبکه‌ین. من کاری وا
 بۆ تۆ به‌ شیاو نازانم. ئه‌م سه‌فه‌ره‌ بۆ ته‌ندروستی تۆ باش نییه‌. من له‌
 دله‌وه‌ تۆم خوشده‌ویت و له‌ دله‌وه‌ بۆت ده‌گریم، تکیه‌ به‌یله‌ کاریکبه‌که‌م تۆ
 لێره‌ بمینیته‌وه‌، گه‌ر ناچیته‌وه‌ بۆ مال، ئێره‌ بۆ تۆ باشتره‌». میر ئه‌ودال
 چاوانی پرېوون له‌ ئاو و گووتی «تۆ ده‌لێیت چی. تۆ باسی چی ده‌که‌یت.
 ئه‌مه‌ دوا ئومیدمه‌ ... من ده‌مه‌ویت له‌م‌پ‌وه‌ ده‌ستبه‌که‌م به‌ ژیا‌ن». سه‌رم له‌
 میر سوپما. بۆ واده‌زانی‌ت ژیا‌ن وا له‌و چیا سه‌ختانه‌. هه‌ستمکرد وه‌خته‌ به‌
 ده‌نگی به‌رز بگری، گه‌رچی من زۆر له‌و بچوکت‌ر و بیهێزتر بووم، باوه‌شم
 پێدا کرد و گووتم «جه‌نابی میر، خۆت ده‌زانی من پێم ده‌لێن مسته‌ر
 گرینوک، نامه‌ویت ئیستا لێره‌دا بگریم. من غه‌می تۆمه‌، دلنیا‌م ژیا‌نی ناو
 شاخان ئاسان نییه‌». توند گرتمی و گووتی «تۆ کارت نه‌ییت، کارت نه‌ییت،
 من به‌رگه‌ی ده‌گرم. من به‌رگه‌ی ژیا‌نی ئێره‌ ناگرم. له‌م‌پ‌وه‌ تا پ‌و‌ژی
 قیامه‌ت بمخه‌ره‌ ناو شه‌ره‌وه‌ نالیم نا، به‌س نامه‌ویت ئه‌م ژیا‌نه‌ گووه‌
 له‌ دیلاوار درێژه‌ پێدده‌م. گه‌ر نه‌مبه‌ن ته‌واو شیت ده‌بم مه‌گه‌ر تا پ‌و‌ژی
 قیامه‌ت له‌ زنجیردا بمبه‌ستنه‌وه‌». نه‌مویست کاریک به‌که‌م سه‌رنجی هه‌موو
 مه‌یدانه‌که‌ رابکیشم، به‌ خه‌زایی میرم نارده‌وه‌ ناو ریزه‌که‌ و گه‌رامه‌وه‌ بۆ لای

نهقیب یوکسهل که به گهرمی له گهل یهکیک له چاودیرهکاندا قسهیده کرد. به گوینی نهقیبدا چرپاندم، میر دهیهویت بیت، له دلوه حهزدهکات له گهل هیزهکهدا بیت، تکایه مهیسرهوه. نهقیب هر له گهل چاودیرهکهدا بهردهوام بوو، بهلام بهدهم قسهوه لهسهر لیستهکهی خهتیکی دا له ناوهکهی میر و له جیگایهکی تری لیستهکهدا ناویکی کوژاندهوه.

ژهنرال قهرهقازانی نیوسهعات بوو وهستاوو، پوژیکی ههتاووو، بهلام کزهیهکی ساردی ههبوو، ئه وهک هر ئهفسهریکی تری دونیا فیره چاوهپوانی و سهبر بوو. ههندی له نهخوشهکان سهرسهختیهکی زوریان پیشاندهدا، بهلام که له نزیکهوه سهیری دهموچاو و شیوهی سهیرکردنی ژهنرال دهکرد، ههستمدهکرد بهختهوهره که ژیان فرسهتیکی وههای داوهتی، ئهم ههموو شیته له یهک جیگادا و به یهکجار ببینیت. ژهنرال خوی پیاویکی گه مژه دیاربوو، لهزهتیکی تایبهتی له تهماشاکردنی نهخوشهکان دهبینی. من له مژه سهرنجمداوه که گه مژهکان کاتیک سهیری شیتیک دهکن لهزهتیکی بیوتنه دهبینن، خوشحالی و ئاسودهگیان به جوړیکی بهرچاو زیادهکات، پیکهنینیان دزیو و پر مهبهستی خراپه، هیچ سوز و بهزهیهکی راستیان بهرامبهر ئهم مروقه بهستهزمانانه نییه، که لییان دهپوانن ههست به سههرکهوتن و نیعمهتیکی گه وره دهکن، ههستهکهن بهوهدا ئهوان گه مژهن و شیت نین، خودا چاکهیهکی گه وره ده رهق کردون و ژیان منهتیکی گه وره ناونه ته مل. ههستمکرد ژهنرال ئهمجاره به چاویکی جیاوازتر و به دیدی پیاویک که هاتوو توژیک دلی خوی به دیمهنی ئهم نهخوشانه خوشبکات، تهماشادهکات. لیستهکه ورده ورده ئامادهدهبوو. نهقیب هاته بهردهمی ژهنرال و سلاویکی سهربازی مهحکهمی بو کیشا و گووتی «گه وره هر سه ناوهکه دیاریکراون. ئیستا گهر فرمان بهفرموون، جیاان دهکهینهوه و دهکهوینه ری». ژهنرال بیئهوهی سلای بستینیتهوه، به لالووتیکهوه گووتی «دهی پهله بکه و جیاان»

بکه ره وه». هه ستمکرد ژهنرال حورمه تی شیتته کانی زۆرتتر لایه تا ئهم نه قیبه ی بهره سستی... وه هابوو وهک له ریزه بندی پله و پایه کاند، شوریه ی بیت نه فسه ریکی بالا به شتیک له ریزه وه له گهل بنده سته کانی دا بدویت. نه قیب به گورجی و ملکه چیه که وه که جیاوازیوو له دهنگ و پوخساری پیشینه ی کاتیک لیره له گهل نه خوش و چاودیر و فرمانبهراندا ده دوا، به زه لیلیه وه گووتی «هه ر ئیستا گه ورهم».

له کاتی خویندنه وه ی ناوه کاندایه بیده نگیه کی قورس بالی به سهر هه موو مهیدانه که دا کیشا. ئه وانه ی ناویان ده خوینرایه وه ده هاتنه دهره وه بۆ سهر ریزیکی نوێ که من و زه هاو و دوو چاودیر پیکه وه ریکمان ده خستن. هه ر سه د ناوه که خوینرایه وه، میرئه ودال نه وه دویه که مین ناو بوو، به په له له جینگای خۆی هاته دهره وه و خۆی خسته ناو ریزه که وه، زل و گوپ سوور و پر له جوله به نیگای مندالیکه وه به گه وره یی له دایک بوو بیت، سه ریکی خوشحاله یی منی کرد و به ده سته سه ریک عاره قه ی نینوچاوانی سه ری و بۆم پیکه نی ... زۆر له میژبوو نه مدیوو وا گه ش پیکه نیت. نه قیب ورده کارییه کی زۆری له هه لێژاردنی به تالیۆنه که دا به خه رج دا بوو، به بهروای من باشترین و به توانا ترین که سه کانی هه لێژاردبوو، زۆر به یان له پووی ته ندروستییه وه ساغ و له پووی ده روونییه وه له وانی تر جیگیرتر بوون. هیزه که مان به شیک بوو له هیزیکی گه وره تر که به تالیۆنی شه شه می ئیشیان پیده گووت، ئیمه فه سیلی سیته م بووین. وهک دواتر زانیم سه رجه می به تالیۆنه که له هه زار که س پیکه ده هات، له ده فه سیلی جیاوازی که کاریان ئه وه بوو به دریزیای پاییز و زستان خنده ک لیده دن، هه شار دروستبکه ن، تونیلی نهینی بکیشن، بنکه ی سه ربازی دا به زرینن، ژیرزه مینی قایم بۆ هه لگرتنی ته قه مه نی چیبکه ن. نه قیب نه جات دواتر به منی گووت «ئهم جیگایانه ی دروستده کرین، ده بیت دوو سیفته ی گه وره یان تیدا بیت، یه که م وهک خه تیکی سه ره کی به رگری ته ماشا بکرین، دیواری یه که می هیزیکی

ئاسنین كە دىلاوار دەپاريزىت، چونكە هېلى دووهم تەنيا دواتر و بە دوورى پەنجا كىلومەتر بەرقەرار دەيىت. بەلام ئەم جىگايە دەيىت وەك بىكەيەكى گەورەش وابىت بۆ پەلاماردان، دەيىت ھەموو پىداويستىيەكانى ھىرشىكى سەرکەوتوو لە خۆ بگرىت. ئايا سەرکردەكانمان بېريارى چى دەدەن، كەس نازانىت، كى سەرەتا ھىرشەدەكات كەس نازانىت، ئىمە لىرە ھەموو سەربازىن، ئىستا ئىو ھەسلىكى سوپان، راستە تۆ موچەكەت ھەر لەسەر وەزارەتى تەندروستىيە، بەلام كۆى ھىزەكە بە ئەرکىكى سەربازى دەردەچىت. ئەم شوینەى ئىمە دروستىدەكەين دەيىت بۆ ھەموو مەبەستىك دەستىدات، بۆ بەرگرى، بۆ ھىرش، بۆ پۆزانى ئاشتىش».

ئىشكەرەكانمان يەك لە دواى يەك لە پىنج پىزى درىژدا پىكخست. لە پۆزانى پىشوو دا نەقىب شتىك لە نەزم و دىسپلىنى سەربازى فىرى ھەمووان كەردبوو. ئەفسەرەكان بەو جۆرەن، بۆ ھەر كۆيەك بچن ياسا و پىورسىمى خۆيان دەبەن. كە بانگەيشتى ناوھەكان تەواو بوو، كەم كەم چاودىرەكان ئەوانى دىكەيان گىرايەو بۆ قاوشەكان. دەبوو دواى ئەوان ئەم سەد كەسەش بگەپىنەو بۆ ژوورى و جانتاكانيان لە ماوھى كاتژمىركدا ئامادەبەكەن، لە بەشى كەرەستە و كەلوپەل ھەموو فلچە و دەرمانى دان و سابۇنى خۆشتن و كەرەستەى پىشتاشىنيان وەرگرت. مەن و زەھاو لە مېژبوو جانتايەكى گەورەمان پىچابوو ھەو كە زۆر شتى گرنگى تىدا بوو. لە ناكاو يەكىك لە ناو پىزەكانەو كە خەرىكى گەرانەو ھەيكى نارىك بوون بۆ ژوورەو ھاوارىكرد «ھىنى مستەر گرینۆك، ھىنى... زۆرم پى ناخۆشە دەپۆيت. لىرە زۆر بىرتەدەكەين». مەن سەرم بەرزكردەو و بىنىم ھەموو گۆرەپانەكە پىكەو ھاوپىيان داوھتەو و سەيرى مەن دەكەن. يەككىكى تر لە جىگايەكى ترەو ھاوارىكرد «ئە بەراستى، زۆرت بىردەكەين، مستەر گرینۆك، قەت لە بىرت ناكەين». مەن چاوم پىر بوو لە ئاو، نەخۆشەكان لەگەل ھەموو لاقرتى و گالته جارىيەكدا دەيانزانى مەن غەمخورىانم. يەككىكى

کۆچبه‌رانی چیا بێ پرس و مۆله‌تیک، ده‌نگی به‌رزکردوه‌وه و گووتی «ئیمه زیاتر پنیوێستمانه، ئیمه زیاتر... واز له‌ مستهر گرینۆک به‌ینن، تازه له‌ گه‌ل ئیمه‌یه». نه‌قیب یوکسه‌ل زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی گرت و گووتی «تۆ خۆشبه‌ختی ... تۆ پیاویکی به‌خته‌وه‌ری». من چاوم پڕ بووبوو له‌ فرمێسک و به‌ ئه‌سپایی گووتم «منیش زۆر بیرباندکه‌م».

مامم به‌ خۆی و چاویلکه‌ و ده‌ستکێشه‌ سپیه‌که‌یه‌وه‌ وه‌ستابوو، قیافه‌تی پسپۆریکی به‌رزی دابوو خۆی و سه‌یریده‌کردین، هیچ هه‌ستیک یان نیشانه‌یه‌کی تایبه‌تیم له‌ روخساریدا نه‌خوێنده‌وه‌. ده‌یزانی ئیستا پاسه‌کان دین و بۆ چه‌ندین مانگ ده‌چین بۆ چیاکان، به‌لام واده‌رنه‌ده‌که‌وت که‌ بینین و نه‌بینینی من شتیکی گرنگ بێت، به‌ پێچه‌وانه‌وه‌ نیگای غه‌ریبه‌یه‌کم تیدا بینی که‌ سه‌یری تاقمیک غه‌ریب ده‌کات که‌ ده‌چن بۆ گه‌شتیکی دوور. نه‌ خۆی و نه‌ دکتۆر جاهدار وه‌ک دوو سه‌ره‌پرشتی ئهم نه‌خۆشانه‌، مالاواییه‌کی راسته‌قینه‌یان لێ نه‌کردن، هیچ جۆره‌ پرد و په‌یوه‌ندییه‌کی زیندووم له‌ نێوان ئهم دوو پیاوه‌ و ئهم مرقۆفه‌ به‌دبه‌ختانه‌دا نه‌بینی، که‌ قه‌ده‌ر فرییداوونه‌ ئهم نه‌خۆشخانه‌یه‌وه‌. من ده‌بوو به‌ر له‌وه‌ی به‌تالیۆن خۆی ئاماده‌بکات و پاسه‌کان پڕبین، لیستی هه‌موو ناوه‌کان و نوسراوه‌کان ئاماده‌بکه‌م و هه‌ندێ کاری ئیداری و یاسایی جێبه‌جێکه‌م و دواتر هه‌موو به‌لگه‌نامه‌ و نوسراوه‌ ره‌سمیه‌کان بۆ دواهه‌مین ئیمزا به‌خه‌مه‌ به‌ر ده‌ستی مامم. دوا‌ی نزیکێ سه‌عاتیک ته‌واوی نوسراوه‌کانم له‌ به‌رپرسی به‌شی ناوخۆی خه‌سته‌خانه‌که‌ وه‌رگرت و خه‌ستنه‌ دوو توپی فایلیکی تایبه‌تییه‌وه‌، له‌ سه‌ر زۆربه‌ی نوسراوه‌کان به‌ پیتیکی ئه‌ستوور نوسرابوو «بابه‌ت: ناردنی نه‌خۆشه‌کان بۆ پشوویه‌کی چه‌ند مانگه‌ له‌ ناو سروشتدا». ناو نیشانه‌که‌ درۆ و شیواندنیکێ گه‌وره‌ بوو، گه‌رچی مرقۆفی توپه‌ده‌کرد، به‌لام من هه‌ر ئارام و له‌سه‌ره‌خۆ بووم و هیچم نه‌گووت. هه‌موو کاغه‌زکانم به‌ سه‌فته‌کراوی خه‌سته‌ به‌ر ده‌می مامم که‌ ئیستا خۆی و جاهدار و ژه‌نرال

قهره قازانی له نویسنه‌ی سه‌ره‌کی دانیشتبوون و به گهرمی چیرۆکیان ده‌گێڕایه‌وه و پێده‌که‌نین. من به نه‌زاکه‌تیکی زۆره‌وه له ده‌رگامدا و نوسراوه‌کانم خسته به‌رده‌ستی و بێته‌وه‌ی بوه‌ستم گووتم «مامه، زه‌حمه‌ت بکێشه و به‌یه‌کیک له‌ مالی ئێمه‌ بلی، پالتویه‌کی ره‌شی چه‌رمم هه‌یه‌ بیهێنن بۆ ئێره‌ تا له‌ گه‌ل پۆستی هه‌فته‌انه‌دا بینێرن بۆم، به‌لکو بگاته‌ ده‌ستم، باوه‌رده‌که‌م ماوه‌یه‌کی تر سه‌رما ده‌ست پێیکات». ئهو وه‌لامی نه‌دامه‌وه. به‌ وردی سه‌یری نوسراوه‌کانی کرد و له‌ چوار تا پینچ جیگادا ئیمزایکرد و دایه‌وه‌ ده‌ستم و به‌ ئه‌سپایی گووتی «ئاگات له‌ خۆت و نه‌خۆشه‌کان بیت». منیش به‌ ئه‌سپایی سه‌رم له‌قاند و گووتم «ئاگام لێیان ده‌بیت». ئینجا زۆر به‌ ئه‌سپایی چرپاندی «دلنیا‌م تو‌ که‌سیکی گونجاو و شایسته‌یت بۆ ئهم ئیشه‌». منیش به‌ ئه‌سپایی گووتم «به‌لێ مامه، منیش واهه‌ستده‌که‌م... هه‌ستده‌که‌م ئهم به‌سته‌زمانانه‌ پتو‌یستیان به‌ منه». له‌ شوینی خۆی هه‌ستا و ده‌ستیکی سووکی خسته سه‌ر شانم و گووتی «دلنیا‌م که‌ ده‌گه‌رێته‌وه‌ بوو‌یت به‌ که‌سیکی تر، بوو‌یت به‌ پیاویکی ته‌واو». من قوول سه‌یرمکرد و گووتم «به‌لێ مامه». ده‌نگی خۆم وه‌ک ده‌نگی زه‌هاو هاته‌ به‌ر گوی کاتیکی به‌ من ده‌لێت «به‌لێ گه‌وره‌م». به‌ ملی که‌چ و سه‌ری نه‌وی و نیگای شۆڤه‌وه‌ گووتم «مامه، ویستم به‌ر له‌وه‌ی برۆم شتیکی ترت پێلیم». به‌ هیمنییه‌وه‌ پوانی و گووتی «بیلی رینوار، بیلی، قسه‌بکه‌». گووتم «ئێستا ده‌توانم وه‌ک جاران خه‌ونی ئه‌وانی تر ببینم». سه‌یریکی کورتی کردم و سه‌یریکی ئه‌وانی دی کرد و گووتی «له‌ که‌یه‌وه‌؟» «دووشه‌وه‌ مامه، ته‌نیا دوو شه‌وه‌». ده‌ستیکی خسته سه‌ر شانم و گووتی «برۆ با دوا نه‌که‌ویت... با دوا نه‌که‌ویت». نه‌مزانێ هه‌وا له‌ که‌م چی شتیکی تیدا دروستکرد، کاتی ته‌واوم نه‌بوو لێی بروانم و شتیکی دی لێی بپرسم، ته‌نیا گووتم «تکایه مامه، تکایه‌ جه‌نابی دکتۆر جاهدار، هه‌م ئاگاتان له‌ خۆتان و هه‌م ئاگاتان له‌ نه‌خۆشه‌کان بیت». جاهدار له‌ ژێر چاویله‌که‌یه‌وه‌ ته‌ماشایکرد و جگه‌

له زه‌رده‌خه‌یه‌کی بێمانا هه‌چی نه‌گه‌وت. به‌لام ژهن‌رال به‌ پێچه‌وانه‌وه‌ هه‌ستا و هاته‌ پێش‌ی و گه‌وتی «گه‌رم پێو‌ستیت به‌ باوه‌ش‌یکی گه‌رمه‌، پێش‌ ئه‌وه‌ی ب‌رو‌یت د‌ل‌نیام پ‌ئو‌ستت به‌ باوه‌ش‌یکی گه‌رمه‌». باوه‌شی پ‌یدا‌کردم و گه‌وتی «ب‌یرت نه‌چ‌یت خ‌وت و هاو‌ری‌کانت له‌ هه‌ر ج‌ی‌گایه‌ک‌دا مان‌دوو‌بوون، سه‌رو‌دی د‌ی‌لاوار ئه‌ی سه‌ره‌مه‌ینی ش‌یران بخ‌و‌ینن، ه‌یز و ت‌ین‌تان ت‌یده‌گه‌ری‌ته‌وه‌ د‌ل‌ن‌یابه‌، د‌ل‌ن‌یابه‌. م‌ن خ‌ۆم به‌سه‌رم‌دا ها‌توو‌ه و ده‌زانم چ‌ کار‌ی‌گه‌ری‌یه‌کی ر‌ۆ‌ح‌ی هه‌یه‌. ئه‌م‌یدی سه‌ر‌که‌وت‌نی‌کی گه‌وره‌ ب‌ۆ ت‌ۆ و ب‌ۆ هه‌موو ه‌یزه‌که‌ ده‌خ‌وازم و سه‌ره‌رز ب‌یت د‌ی‌لاوار به‌ ئ‌ی‌وه‌وه‌». و‌ی‌ستم ب‌ل‌یم ج‌ه‌ن‌ابی ژهن‌رال م‌ن حه‌ز به‌و سه‌رو‌ده‌ ناکه‌م، به‌لام هه‌سه‌تم‌کرد له‌وه‌ غه‌م‌گین و لاوا‌زترم ب‌توانم ه‌ی‌چ ب‌ل‌یم. سو‌پاس‌یکی ئه‌سه‌پایم‌ کرد و ما‌لا‌وایم‌ ل‌یک‌ردن و ها‌تمه‌ده‌ری. تاکه‌ ش‌ت‌یک له‌و سا‌ته‌دا له‌ ه‌ۆش و خه‌یا‌ل‌م‌دا نه‌بوو ئه‌وه‌ بوو، ئه‌وه‌ د‌وا‌جار ب‌یت م‌ن مامه‌ سیام ب‌بینم.

له‌و‌ی‌ادا هه‌ستم به‌ سه‌رمایه‌کی ز‌ۆر‌کرد، هه‌سه‌تم‌کرد ژ‌یانی پ‌یش‌و‌وی م‌ن ل‌ێ‌رده‌ا ته‌واو ده‌ب‌یت و ج‌اری‌کی تر ناگه‌ری‌مه‌ سه‌ر د‌ۆ‌خی ج‌اران و ز‌ین‌ده‌گی د‌ێ‌ر‌ن‌م. چ‌یت‌ر مامه‌ سیام ته‌ن‌یا غه‌ری‌به‌یه‌ک بوو ب‌ۆ م‌ن، که‌سه‌یک بوو که له‌ ماوه‌ی چه‌ند هه‌فته‌یه‌ک‌دا ه‌ین‌د له‌ یه‌ک ترازا‌بو‌وین، و‌یران‌بو‌ونی د‌ونی‌اش نه‌یده‌توانی ب‌مان‌ل‌ک‌ینی‌ته‌وه‌ به‌یه‌که‌وه‌.

له‌ یادم نییه‌ چ‌ۆن سواری پاسه‌که‌ بووم، ه‌ین‌ده‌ ده‌زانم م‌ن د‌واکه‌س بووم و له‌ پ‌یش‌ی پ‌یشه‌وه‌، نز‌یکی ش‌ۆف‌یره‌که‌ ج‌ی‌گایه‌کم ب‌ۆ د‌یار‌یک‌را‌بوو. زه‌هاو جانتا و توره‌که‌ی ک‌ت‌یبه‌کانی م‌نی له‌گه‌ل ش‌ته‌کانی تر‌دا بار‌ک‌رد‌بوو. نه‌قیب و پاسه‌وانه‌کان له‌ دوو ج‌یی سه‌ره‌باز‌یدا له‌ پ‌یش‌مانه‌وه‌ ده‌ر‌چ‌وون و ئ‌یمه‌ش له‌ دوو پاسی گه‌وره‌دا د‌وا‌یان که‌وت‌ین. تا ئه‌و کاته‌ هه‌موو ژ‌یانم ته‌ن‌یا له‌ د‌ی‌لاوار‌دا ب‌رد‌بووه‌ سه‌ر. یه‌ک دوو جار له‌گه‌ل سه‌ه‌یرانی ق‌وتا‌بخانه‌دا هه‌ند‌ئ له‌ گ‌ونده‌کانی ده‌ور‌وبه‌رم ب‌ینی‌بوو، به‌لام ئا‌واتی ژ‌یانی ر‌اس‌ته‌ق‌ینه‌م له‌

ٲاميزي چياكاندا، لهو شوينه عاسي و سهختانهدا كه له منډالييه وه چيروك و نهفسانه م ډه ربارهيان ډه بيسټ، تا نه مرو نه سټه م و بيټاكام بوو. ئيسټا كه ډه بوو بچم يو چياكان له باروډوڅيكي باشدا نه بووم. ډه مزاني نه مه سه فريك نيه بروم و وهك خو م بگه ريمه وه، سه فريكي سه خټه، هه سټم به بهرپرسياريتييه كي گه وړه ډه كړد به رامبر به م مرو ټانه. ئيشكه ره كانمان له ته مه ني جياواز جياوازا بوون. هه لبت هيج يه كيكيان زور به ته مه ن نه بوون، نه قيب كه سانكي هه لټارډبوو زورينه يان به توانا و به هيز و سه ره حال بوون. پالمايه وه و هه سټم به مانډووبوونكي گه وړه كړد، به ئيشيكي توند له هه موو جو مگه كانمدا، پاسه كه هيشټا له ډيلاواردا بوو كه هه سټم كړد زور ناو ميډم. نه وه سه ره تاي سه ره تا بوو. ډلنباووم له م شه وه وه تا كا تيكي تري ډياري نه كړاو، پشو و له ژيانمدا وهك ناوا تيكي ډووري لنډت.

دهزانم ماوهیهکی درێژه به چیاکاندا ده‌پوین، پێگاکان زۆر خراپن، شه‌قامی دا‌پوخاوی گل که باران و توفانی سالانی پیشوو که‌نال و که‌ندری تیا هه‌لکه‌ندون ... هه‌ورازی بیکۆتایی ... لۆفه‌ی ترسناک که پاسه‌ درێژه‌کان به سه‌ختی و هیورییه‌کی زۆر ده‌توانن بیانبرن ... لیژبوونه‌وه‌ی کتوپر و به‌ربه‌ستی په‌یتا‌په‌یتا. لی‌رده‌دا به ئاسانی ده‌توانم ئه‌و راستییه‌ ببینم، که سروشت تا جوانتر بیت د‌ر‌تر ده‌بیت. له‌ نیگای یه‌که‌مدا جوانی چیا و مله‌ و کتوه‌ به‌ردینه‌کان سه‌ر‌ساممه‌که‌ن، به‌لام ترسێکی نه‌ینی له‌ د‌لم‌دایه‌ که ژیان له‌ ئامی‌زی ئه‌م سه‌ختی و به‌رده‌لانه‌ ناکۆتایه‌دا ئاسان نییه‌. که مرۆف به‌ پێگاوه‌ بیت بۆ کاریکی له‌م جۆره‌ ناتوانیت چێژ له‌ جوانی ببینیت. به‌ پێچه‌وانه‌وه‌ له‌و کاتانه‌دا من رقم له‌ جوانییه‌، هه‌ستده‌که‌م وه‌ک ئامی‌زێکی قورسی ئه‌شکه‌نجه‌ وه‌هایه‌، جۆره‌ شیرینییه‌که‌ که پیش گیانکیشان ده‌رخواردی مردووان ده‌دریت.

به‌ درێژایی سه‌فه‌ره‌که‌، هه‌مووان بێده‌نگ و خامۆشن. هه‌چ شتێک یان نیشانه‌یه‌ک هه‌ست پێ ناکه‌م پێم بلێ ئیمه‌ له‌ پاسیکی پر له‌ خه‌لکی نه‌خۆشداين. چه‌ند جار هه‌له‌ده‌ستم و به‌سه‌ریاندا ده‌گه‌ریم، ده‌س‌ری کاغه‌ز ده‌دم به‌ هه‌ندیکیان، له‌ دۆخی ده‌روونی و ته‌ندروستی هه‌ندیکیان ده‌پرسم، هه‌موو هیمن و تا ئه‌ندازه‌یه‌ک خه‌والوون. هه‌ندی ده‌رمانی ئارامکه‌ره‌وه‌ و

خه ولێخه رم پێیه، تا له کاتی پێویستدا به کاریان بهێنم، به لام پێناچیت کهس پێویستی به داڤوی وهها هه بیت. هه ندیکیان ده پرسن «مستهر گرینوک چه ند له وێ ده مینینه وه؟». من توند ده ستیان ده گرم و خه نده یه ک ده گرم و ده لیم «نازانم، به لام هه ر چه ند بیت پێکه وهین، ئاگامان له یه ک ده بیت». هه ندیکیان له و کاته وهی سوار بووین خه وتوون، هه ندیکیان ته نیا سه یری ده ره وه ده کن و چاو ناتروکێنن، یه کیکیان جار جار توند ده کێشیت به پشتی کوشنه که ی به رده میدا وه ک ئه وهی داخی شتیکی له ده ستچوو بخوات، یه کیک له پشتی پشته وهی پاسه که دا ته نیا دانیشتووه و به بێدهنگی ده گری، به لام من ده ترسم به رسم بۆ ده گری، یه کیکیان ده یه ویت به رشیته وه و من زه رفیکی تایبه تی ده ده می تا بتوانیت له ناویدا به رشیته وه. یه کیکیان که له ش و لاریکی وه رزشی جوانی هه یه، هه موو به «عیما دۆک» بانگیده کن ده پرسیت «مستهر له و باوه ره دایت، ئه مرۆ دوزمن ببینن؟». من ده لیم «نا ... نا ... دوزمنی چی. دوزمن دووره له ئیمه». نامه ویت کهس به ترسیت، به لام ده زانم هیمنی و بێدهنگی ناو پاسه که به شیکی په یه ونده ی به و ترس و چاوه پوانیه وه هه یه که هه مووان تیندا ده ژین. به شی زۆریان ئه م سه فه ره وه ک جۆریک له راکردن له ژيانی پێشوویان ته ماشاده کن، هه سته ده کم هه ندیکیان ته نیا له بیمارستانه ده روونیه که و درنده یی چاودیره کان و شیوه ی دۆزه خناسای ژیان له وێ هه له اتوون. دلنایام پۆژانی داها توو باستر و نزیکتر هه موویان ده ناسم. سه رچه می پاسه که وه ک که شتییه ک دیته به رچاوم له ئاویکی به رین و بێسنوردا به ره و دورگه یه کی دور بپوات که ژيانیکی ته لیسماوی و جیاوازی له سه ره.

سه عات چواری ئیواره ده گه یه شه یی کۆتایی، ته ختانییه کی ته لبه ندکراوه له قه دپالی چه نده ها چیا و به رزایی به ردین و عاسیدا. له ناو ته لبه نده که دا ته نیا خانویه کی گه وره هه یه که پێده چیت کوشکی پاره داریک بووبیت و سوپا کپی بیتی یان دهستی به سه ردا گرته بیت. کوشک

دی‌کۆریکی ده‌ره‌کی قه‌شه‌نگی هه‌یه، زیاتر له‌ مال ده‌چیت تا وه‌کو له‌ بن‌که‌یه‌کی سه‌ربازی، دواتر ده‌زانم که ئه‌و ئ جی‌گای حه‌وانه‌وه‌ی ئه‌فسه‌ره گه‌وره‌کانه ده‌میک له‌ شاره‌وه دین یان له‌ چیا‌کانه‌وه داده‌به‌زن. له‌ پشت و له‌ لای راستی کۆشکه‌که ده‌یان چادری خاکی هه‌لدراون و سه‌ریان به‌ تۆری گه‌وره داپۆشراوه و زۆربه‌یان هه‌ندئ لق و گه‌لای به‌ سه‌ردا په‌خشکراوه‌ته‌وه. نه‌قیب یوکسه‌ل دیته به‌رده‌رگای پاسه‌که و له‌ کاتی دابه‌زیندا یه‌ک یه‌ک فه‌سیله‌که به‌سه‌رده‌کاته‌وه. ده‌سته‌ده‌خاته سه‌ر شانی من و بۆ یه‌که‌مجار به‌زمانیکی دۆستانه ده‌لێت «ئیره‌ نیسته‌جێیه‌کی کاتییه‌ بۆ ئه‌مشه‌و، سه‌به‌ی ده‌بیت چادره‌کان بگوازینه‌وه بۆ کامپی تایبه‌تی خۆمان».

نازانم کئ چادره‌کانی هه‌لداه، به‌لام هه‌ر که‌سیکه‌ کارێکی جوانی کردوه. ناو چادره‌کان به‌ جۆریکی گونجاو راخراون، هه‌ر چادریک و بۆ خه‌وتن و پشووی ده‌که‌سیک ده‌ست ده‌دات. نه‌قیب ده‌لێت «چه‌نده‌ها فه‌سیل له‌ پیش ئیمه‌وه‌ن، زۆر له‌ پیش ئیمه‌وه‌ن. هه‌ندیکیان دوو ساله له‌ چیاکان ئیشتده‌که‌ن، ئهم چادرانه حه‌وانگای کاتین، ئه‌وه‌ی دیت یان ده‌گه‌رێته‌وه ده‌توانیت لێره‌دا پشوویه‌ک بدات». هه‌یزه‌که‌مان هه‌م برسییه‌تی و هه‌م شه‌که‌تی رینگایه، له‌سه‌عاتیکدا هه‌م نان ده‌خۆن و هه‌م پشووده‌ده‌ن. من و زه‌هاو به‌ته‌نیا له‌ چادریکی بچوکدا ده‌مینینه‌وه. نه‌قیب یوکسه‌ل هه‌ر زوو خۆی له‌ کۆشکه‌که‌دا ونده‌بیت و تا سه‌به‌ی ده‌رناکه‌ویتته‌وه، له‌وئ مولا‌زم جه‌انگیر و چه‌ند سه‌ربازیک ده‌رده‌که‌ون. جه‌انگیر به‌رپرس و ئه‌فسه‌ری چاودیری ئهم شویته‌یه. له‌و کاته‌وه‌ی ئیمه‌ها تووین، خۆی و به‌رده‌سته‌کانی هه‌میشه له‌ ها‌توچۆدان، ئیشی ئه‌وانه پیشوازی له‌ ئیمه‌ بکه‌ن و پشووی ئهم شه‌ومان بۆ دا‌بینکه‌ن. من تا که‌وتنی تاریکی دووجار به‌سه‌ر چادره‌کاندا ده‌گه‌ریم و دل‌نیا‌ده‌یم که هه‌ر که‌س شوینی خۆی هه‌یه، تکا ده‌که‌م ئارامی و هیمنی بپارێزن. هه‌موو به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان سه‌رسام و چاوه‌پوانن. پیشتر که‌سیان ژیا‌نی ژیر چادری نه‌بینیوه، هه‌ندیکیان خۆش‌بینن و هه‌ندیکیان

به دین، من خوم هه سته کهم پنیو ستم به پشوو. دواى نه مانى روناكى و داگیرسانى دینه مویه کی بچوک، هه ندی گلۆپی کز و زهره له ژیر چادره کاندایا رۆشنده بنه وه، زۆر نابات که بیده نگیه کی گه و ره بال به سه ر جیگا که دا ده کیشیت و جگه له ده نگیکى زۆر خهفه و خنكاوى دینه مۆکه، که پیده چیت له جیگایه کی دوور لیره وه ئیشبکات هه چی دیکه نایه ستم. هه ندی جار به جوریکى دوور له یه ک و پچر پچر خه په ی هه ندی سه گى دوور دینه گویم. بیده نگى پادشای ئه م جیگایه یه. من گه رچی پنیو ستم به پشوویه کی درێژه، به لام ده مه ویت ماوه یه ک له تاریکایه که دا بمینمه وه. ده زانم هینشتا زوه به ته نیا بکه ومه رینگا بو چیاکان، به لام هه سته یکی سه یرم به بال سووکی و ئارامی هه یه. ئیستا سه نته ره که و دیلاوار زۆر دوور دینه پینش چاوم. مانگ ده بینم به هیمنى له گوشه یه کی ئاسمانه وه دیاره، مانگیکی هیمن و غه مگین و خه والوو که هه ست ناکه م هه یچ په یامیکى دیاریکراوى پى بیت، مانگیک که زیاتر له جۆره جانه وه ریکى بیباک و گنژ ده چیت که باریکی قورسى له سه ره، که ده بیت هه موو رۆژیک له م سه رى ئاسمانه وه بییات بو ئه و سه ر ... پیده که نم، سه یریکی ژیر چادره که ده که م و ده بینم زه هاو له ئیستاوه خه وتوو. ده وریکی تر به ده وری کامپه که دا ده سوریمه وه، گویم له ده نگى رادیویه که که جۆره موزیکیکى هیندى په خشه کاته وه، ده نگه که له یه کینک له په نجه ره کانى کۆشکه که وه دیت. بیرده که مه وه که ده بوو پینش ئه وه ی به ره و چیاکان بيم سه ریک له پرۆفیسور به هنام بده م. به لام بیرمه ده که ویته وه که ئه و رۆژانه ی دواى چهند سه رقال بووم، به جۆریک نه متوانیوه جاریکیش چیه دابه زمه ناو دیلاوار. نزیکى مانگیکه، جگه له و شه وه سه یره ی مه یدانى ماسى فرۆشه کان، سه نته رى دیلاوارم نه بینيوه... ئیستاش ده ست پیکردنى ژيانیکى تازه له م جیگا دوورده ا، بیته وه ی که س چاوه روانمبکات یان من چاوه روانى که س بم. بیر له سابات ده که مه وه، بیر له گریانه که ی ده که مه وه کاتیک ئه و راستییى بو درکاندم که منى خوش

ناوێت. خهندهیهکی گه وره دهپه پێته سه ر بووم، له دلی خۆمدا دهلیم «چ خوشبهختی و بارسووکیه که کهس خوشی نهوینیت، چ نیعمهتیک گه ورهیه هه مووان فهراموشتبکه ن». له خۆم دهپرسم «ئاخۆ شوویکردبیت، ئاخۆ بهخته وهر بیت، ئاخۆ جار جار من به خه یالیدا تیپه پر م؟». هه ناسه یه ک هه لده کیشم و دهلیم «ئێستا من له م شه وهدا و له م جیگایه دا ببینیت، ئاخۆ چی بلێت؟». که میک به دهنگی به رز پێده که نم و دهلیم «هیچ... هیچ. بێگومان هیچ نالیت. دهلێت له به ر ئه م عه قله ت عاشقت نه بووم». پر به سینه م هه وایه کی ساف هه لده مژم و دهلیم «مسته ر گرینوک، ئه مه ژیانیک تازیه، زۆر تازیه». له گه ل هه موو شتی که دا خوشحالم، ئاومیدم و خوشحالم. ده زانم پوژانی زۆر سه ختمان له پێشه، به لام ئه وه ی شتی که له بووندا دهجولیت، ئه وه ی ده توانم یارمه تییه کی بچوکی ئه م مرو فانه بدهم، بهخته وهر مه ده کات.

بۆ پوژی دوا یی سوار ده بین و به ره و جیگایه کی دوور تر له دنیلاوار و نزیک تر له سنوور ده پوین، ماشینیکی باره لگری سه ربازی گه وره له پێشمانه وه ده روات. پوو له هه ریمی که ده که ین گه لیک شاخاوی و سه خت ده نوینیت، له جیگایه که ده که نیو سه عات له شوینی یه که ممان دوور ده وه ستین، ده بیته هه موو پوژه که خه ریکی ته ختر کردنی زه وی و جیگا خوش کردن بین بۆ هه لدانی چادره کانمان. یوکسه ل پوو ه توپه و جیدییه کی خوی وهر ده گرته وه، ئیشه که ره کان به هیمه ت و ئازایه تییه کی زۆره وه کار ده که ن، من و زه هاو له سه ر به ردیکی گه وره له ناو یا تاغه کاندادا ده نه نشین و سه یر ده که ین. ده مه ویت بچین و کومه کی فه سیله که بکه ین، به لام ده ترسم دواتر ئه وه وه ک شتیکی هه میشه یی وهر بگیری ت و به رده وام چاوه پوانی یارمه تی ئیمه بن. ئیمه وه ک تیمیکی تایبه ت به ئارامی ده روونی لێزه ین.

نامه ویت ئه و سیفته له دهستبدهم و هیچ کهس جوړه وه زیفه یه کی دیکه مان بداتی. من کتییکم دهرهیناوه تا له سهر بهردهکان پالیکه وم و بیخوینمه وه، خه ریکی هه لدانه وهی لاپه رهکانم که زه هاو له تهنیشتمه وه داده نیشیت و ده لیت «هه موو ئه م چیا یانه م بینوه». به گومانیکه وه سه یریده کهم و هیچ نالیم، ئه و ده لیت «زور ریکا ده زانم که کهس نایان زانیت». دواچار ده پرسم «هه سته کهیت هیچ سوودیکی هه بیته؟ ئه و ریکایانه ی تو ده یان زانیت.. هیچ سوودیکیان هه یه؟». زه هاو خه نده یه کی گه وره ده گریته و ده لیت «نا ... چوزانم، گهر و یستت رۆژیک ده تبهم». من ده پرسم «بو کوئی؟». به هه مان زه رده خه نه وه «بو مه مه دحه سار؟». به سه رسامییه وه سه یریده کهم و به گومانه وه ده لیم «چون بو مه مه دحه سار؟». زه هاو ده لیت «له لاپالی ئه م چیا یه وه ریکایه که هه یه تا ناو مه مه دحه سار ده روات». رووی تیده کهم و ده نگم نزمده که مه وه و به ترس و سه رسامییه وه ده پرسم «ده لیت چی؟ مه مه دحه سار شاری دوژمنه، گرنگترین جیگایانه. تو قهت چوویت بو ئه وئ». سه یرمه دکات و ده لیت «چووم». «خودای گه وره چون؟ که ی چوویت؟ بو؟». سه ر داده نه وینیت و ده لیت «گه وره م، ریکایه کی نهینی هه یه، لیره وه تا ناو مه مه دحه سار ده چیت. زور نهینییه، ته نیا هه ندی قاچاغبه ر ده یزانن، به کینو و دۆلی وها سه ختا تیده په ریت، مه گهر خوا بزانیته. هیچ کهس نایان زانیت و ناتوانیت پیا بروات، ده بیته هه موو ریکا که بزانیته، ئه گینا و نده بیته، ئیتر خوا نه بیته کهس ناتدوژیته وه. له ویتوه باری قاچاغم هیناوه، هه ندی جاریش لیره وه بارم بردوه، ئه وه قانونی قاچاغبه رییه». ده پرسم «که واته تو دژمنت بینوه. پیم بلئ له چی ده چن... وهک ئیمه وان، یان چون؟». زه هاو که زور که مدووه که میک به سه رسامی سه یرمه دکات و ده لیت «وهک ئیمه وان، وهک هه ر به شه ریکی ترن که خوا دروستیکرد بیته». «ده زانم، مه به ستم ئه وه نییه، ده لیم زور رقیان له خه لکی دیلاواره؟». زه هاو شانی به ر زده کاته وه و ده لیت «نازانم»

له‌وانه‌یه. پرسیاری وام‌لی نه‌کردون». ده‌ستده‌خمه ژیر سهرم و ده‌لیم «ترسایت که چوویت؟». سه‌یری‌کمه‌کات و سهر پاده‌وه‌شینتی و ده‌لایت «له‌قاچاغه‌ریدا هه‌موو ریگایه‌ک ترسی خوی هه‌یه». «ئه‌ی پیمبلتی، ده‌زانیت به‌زمانه‌که‌یان قسه‌به‌که‌یت. ده‌زانیت؟». «به‌لئی گه‌وره‌م. چون نازانم. ئینسان له‌سهر سنووره‌کان هه‌موو شتیک فێرده‌بیت، هه‌موو زمانیک». دووباره‌ سهرسام ده‌بمه‌وه‌ پنی و به‌ده‌نگیکی زور جیدی ده‌لیم «لای هیچ که‌س، هیچ به‌شهریک، هیچ پۆحله‌به‌ریک باسی ئه‌وه‌ نه‌که‌یت. یه‌ک که‌س لی‌ره‌ بزانی‌ت که‌ جارێک چوویت بۆ مه‌مه‌ده‌سه‌ر، ته‌واو، دلنیا‌به‌ لی‌ ده‌بیت‌ه‌وه‌». «به‌لئی گه‌وره‌م، لای که‌س باسی نا‌که‌م. به‌لام هه‌ستم‌کرد خوش نییه‌ له‌ تۆی بشارمه‌وه‌». «باش‌ت‌کرد، ده‌ست‌خوش، منیش زمانی ئه‌و‌ی ده‌زانم. به‌لام گه‌ر قسه‌به‌که‌م خه‌لکی یه‌ک‌سه‌ر ده‌زانن له‌ کتێبه‌وه‌ فێربووم، من هه‌رچی زمانه‌ له‌ کتێبه‌وه‌ فێربووم... نه‌ مامۆستام بووه‌، نه‌ که‌س هه‌بووه‌ قسه‌م له‌گه‌لدا بکات، ناخۆشه‌ وانیه‌؟». ئه‌و نازانی‌ت من باسی چی ده‌که‌م، زه‌رده‌خه‌نه‌به‌کی گه‌وره‌ ده‌گریت و ده‌لایت «به‌لئی گه‌وره‌م».

ئەو ەي لە دىلاوار دوورکە وتىۋىنەۋە، كەمە ئارامى و دۇنيايىەكى زۆرتىرى پى بەخشيىۋو، ئەو ەي ئىستائەم چىايانەي دەيىنى كە پىيان ئاشنايە، دلخۇشى كرديۋو. مەن دووبارە پەرەكانى كىتەپكەم ەلدەدەمەۋە و دەمەۋىت لە بەر خۆرى ئەو بەيانىيەدا لە ناو ياتاغ و بارە جانتاي بەتالىۋنەكەدا كەمىك بخوینمەۋە. ماۋەيەكى كورت دەرۋات و ئەو بەردەوام سەيرى ئىشكەرەكان دەكات، ەموو خەرىكى تەختكردن و پاكردنەۋەي جىگاي چادرەكانن لە وردە بەرد. لە ناكاو دەپرسىت «گەۋرەم، دەتوانم پرسىاريك بكەم؟». بىئەۋەي چاۋ لە كىتەپكەم بىروكىنم دەلىم «بەرسە زەھاۋ، بەرسە، چىت دەۋىت بەرسە». بە دەنگىكى كەمىك دوۋدەۋە دەلىت «بۇ بە تۇ دەلەن مستەر گرىنۆك؟». «لەبەرئەۋەي مەن زۆر دەگرىم». «تۇ كۋا دەگرىت. تۇ نايىنم بگرىت». «نا، مەن زۆر دەگرىم، بەس تۇ نامىينىت،

کاتیک دەگرم کە تۆ لەوی نیت». «بەلام گەورەم بۆچی دەگریت؟ من
 حەزناکەم بگریت». «ئاه زەهاو زۆر تورپەمدەکات کە بەردەوام بە گەورەم
 بانگمەدەکەیت، زۆر ئازارم دەدات». «ئاخر من لە منداڵییەوە وافیربووم،
 وافیربووم بە هەموو کەس بۆ گەورەم، بۆم تەڕک ناگریت». «ئاخر
 وازی لێبێنیت باشە، تەڕکی بکەیت باشە، زۆر من تورپەمدەکات». زەهاو
 بە غەمگینی سەیرمەدەکات و دەلیت «چەندجار خەلک بوو گووتووینە
 پێمان مەلێ گەورەم، بەلام هەر وەک گەورە لەگەڵدا جولاونەتەو. بۆیە
 دەمەوێت بە هەموو کەس بۆ گەورەم». من تۆزیک وەرز و تورپە، وەک
 کەسیک ناعەدالەتیم بەرامبەر بکات دەلیت «من وام زەهاو، من وام... من وەک
 گەورە لەگەڵ تۆ دەجولیمەو؟». ئەو بوودەکاتە ئەولاد و دەلیت «تۆ وایت
 گەورەم تۆ وایت». دەمەوێت هەستم، دەمەوێت تورپەم، بەلام هەستەدەکەم
 هەرچی بکەم هەمووی نیشانەی خۆم بە گەورە زانییەکی شارداوێه
 کە پێدەچێت تا ئیستا لەخۆمدا نەمی بینیت. هیچ نالیم، بۆ ساتیک دەکەومە
 گومانیکێ تەواوێه لە خۆم، ئیستا هەستەدەکەم وەک هەموو دیلاوارییەکی
 پەسەن خەریکە پر دەبم لە کێنە بەرامبەر هەر شتیک خۆم بێرخاتەو،
 وەک هەر دیلاوارییەکی پر دەبم لە توانای وێرانکردن، بەلام خۆم دەگرم، دان
 بە خۆمدا دەگرم و چاوانم پر دەبن لە ئاو... بە دەنگیک گریاوێه سەیری
 زەهاو دەکەم و پێدەلێم «سەیرمکە... سەیرمکە... لە بەرئەمەیه پێدەلێن
 مستەر گرینۆک». ئەو چاوه گریاوێهکانم دەبینیت و بە ساردییەکەو دەلیت
 «بەلێ گەورەم». «نابینیت من لەوێ لاوازترم، بتوانم ناعەدالەتی بەرامبەر
 کەس بکەم». بە گومانەو سەیری فرمێسکەکانم دەکات و دەلیت «کەس
 نییه ئەوەندە لاواز بیت، نەتوانیت ناعەدالەتی بکات».

دواتر هیچ قسەناکەین، هیچ هیچ. من کتێبەکەم دەخەمە سەر سنگم و
 لە ژێر خۆرەکەدا دەخەوم و زەهاو بە بێدەنگ سەیری ئیشکەرەکان دەکات.

تا ئیواره هه‌موو که‌مه‌که جیگیر ده‌بیت. هه‌موو ئیشکه‌ره‌کان پیکه‌وه پازده چادر هه‌لده‌ده‌ن، راخه‌ری ده‌خه‌نه ناو، ژماره ده‌ده‌ن له چادره‌کان، ئیشکه‌ره‌کان به‌سه‌ر جیگا‌کاندا دابه‌شده‌کری‌ن، یاتا‌غه‌کان ده‌برینه ژیر چادره‌کانه‌وه، نه‌قیب یوکسه‌ل چادریکی بچوکی خوی هه‌یه بۆ خوی و هاوکاره‌که‌ی. هاوکاری یوکسه‌ل کوریکی گه‌نجی چاوشینه ناوی نه‌واسه، جگه له ناوی یه‌که‌می هیچی دیکه‌ی لێ نازانین، به‌لام که‌سمان تا ئیستا گه‌نجیکی له نه‌واس جوانترمان نه‌دیوه. من له‌گه‌ل نه‌قیب یوکسه‌لدا سی که‌س هه‌لده‌بژیری‌ن بۆ‌ئه‌وه‌ی ببن به‌ به‌رپرسی هه‌میشه‌یی چیشته‌لینان، یه‌کیکیان خوی پیشتر کاری له‌ چیشته‌خانه‌دا بووه و دووانه‌که‌ی تریان له‌وانه‌ن، وه‌ک خویان ده‌لین، به‌ هیزی نه‌وسنی بوون به‌ چیشته‌کری بلیمه‌ت. یه‌که‌م شت بیکه‌ین ئه‌وه‌یه ده‌بیت جیگایه‌کی باش بۆ چیشته‌خانه و ته‌نووریکی نانکردن دروستبکه‌ین. نه‌قیب سه‌یری ده‌فته‌ری پلانه‌که‌ی ده‌کات و ده‌لیت «به‌لێ، سه‌بی ده‌بیت چیشته‌خانه‌یه‌ک دروستبکه‌ین، ره‌نگه‌ وه‌زی باران بارین به‌م زوانه‌ ده‌ست پیتکات، سه‌ره‌تا شوینیکی قایم و وشکمان ده‌ویت بۆ نانکردن و هه‌لگرته‌نی ئازوقه‌کان». چیشته‌که‌ره‌کان ئیشیکی زۆر گه‌وره‌یان له‌سه‌ر شانه، به‌لام به‌خته‌وه‌رن، ئیشه‌که‌یان گه‌رچی زۆرتره به‌لام ساده‌تر و ئاسانه‌تریشه. سه‌بی فه‌سیله‌که‌ ده‌بیت به‌ دوو به‌شه‌وه، به‌ شیکیان له‌سه‌ر دروستکردنی چیشته‌خانه‌که ئیشده‌کات، به‌شه‌که‌ی تریان ده‌چیت بۆ چیاکان. نه‌قیب تکا له‌ من ده‌کات سه‌بی له‌گه‌لیان سه‌رکه‌وم بۆ به‌رزایی، ده‌لیت په‌یوه‌ندی به‌ کاری ئیوه‌وه هه‌یه، ده‌بیت ئیوه له‌ نزیکه‌وه کریکاره‌کان بپین له‌ کویدا ئیشده‌که‌ن، ده‌بیت بزانی سه‌ختی کاره‌که تا چه‌نده. نه‌قیب پتی وایه ئه‌م هه‌ریمه‌ مرو‌فی ساغیش شیتده‌کات. ئه‌و ده‌زانیت هه‌موومان جارێ شیفته‌ی جوانی ئه‌م سروشته‌ پاک و به‌ شکویه‌ین، به‌لام ده‌لیت «فریو مه‌خۆ، ئه‌م جوانیه‌ له‌ هه‌زار دو‌ژمن درنده‌تره».

ده‌مه‌و ئیواره به‌ر له‌وه‌ی تاریک دابیت، من و نه‌قیب پیا‌سه‌یه‌کی درێژ

دهکهین. ته نیایی و ماندویتی و دیمه نی ئه م بهرده لانه سهخته کهمیک له
 لووتبه رزی ئه وی به رامبه ر من دابه زاندوه. وهک هه میسه چاویکی جیدی و
 تیژ و ئازارده ری هه یه، برژانگه دریژه کانی ده توانیت هه موو که سیک دوو دل
 و دپدوئنگ بکات. به جوړیک له که پووبلندی و بالانواری ده ست ده خاته
 ژیر نیتاقه سه ربازییه که ی و سهیری ئاسمان ده کات و ده لیت «هه موو
 پوژیک به م چیا یه دا سه رده که وین و دینه وه خواری. ئیمه زور له دوا ی
 دوژمنه وهین، ده لین ئه وان چهند سالیکه به نهینی ئاماده کاریده که ن، له
 کاتیکدا دیلاوار نو قمی خه وه، ئیستاش ده بیت سوپاسی ئه م ترسه بکهین،
 ئه م خه ونه ی که هه موومان ی ئاگادار کرده وه». له سه ر لا لیم ده روانیت و
 ده پرسیت «ئیه ئه وه خه ونه تان بینیه؟». من ده لیم «نا جه نابی نه قیب،
 نا من ئه وه خه ونه م نه بینیه». ئینجا به چاوه شینه کانی راسته وخو
 سه یرمه ده کات و ده لیت «منیش نه مدیوه، به لام هه ستم به ترسی خه ونه که
 کرده، ده میک باسیده که ن، ده زانم باسی چی ده که ن. زور جار هه ستمه که م
 که س ئه وه خه ونه ی نه بینیه، به لکو ته نیا وهک من هه ستیان به ترسه که ی
 کرده». سه یرم لیدیت که نه قیب به وه جوړه بیرده کاته وه، به هه ندی
 هه نگاوی دریژ پیتشم ده که ویت و به ده ست هه ندی جیگام له ناو چیاکاندا
 بو دیاریده کات و ده لیت «له هه موو ئه و جیگایانه دا به تالیونی ئیمه، فه سیلی
 ئیشی هه یه. تا ماوه یه کی تر بریاره هیژه که مان گه وره تر بیت، ده بیت
 لایه نی که م دوو به تالیون یان سیانی تر بخرینه کار. پیوسته هیژیکی
 مه ده نی گه وره، به لام به سه ره رشتی ئیداره یه کی سه ربازی بیته ئیره،
 له ماوه ی داهاتوودا ده بیت سه دان ماموستا، سه دان فرمانبه ر، سه دان
 کریکار، سه دان کاسب بین و له م چیا یانه ئیشبکه ن، تا سه ره تای به هار
 پیوستمان به خه نده کیکی دریژه، پیوستیمان به هه زارن فه رده خو له، جگه
 له وه ی ده بیت زور شوینی سنوور به چهند چینیکی یهک له دوا ی یه کی
 ته لی درکاوی بپوشین، ناو بهینه کانشی بکهین به کیلگه ی مین. لیره وه

تا خودا هه‌زبکات، تا چاو بېرکات ... ». من ده‌پرسم «به‌لام ديل‌لوار ئه‌و هيزه‌ی هه‌یه‌ ئه‌م رووبه‌ره دريژ و گه‌وره‌یه‌ پېرکاته‌وه‌». نه‌قیب ده‌لێت «شه‌ر به‌ زۆر و که‌می نییه‌، شه‌ر به‌ ئیراده‌ی جه‌نگاوه‌ره‌. هيزيکی بچوک که‌مه‌شقی ته‌واوی هه‌بیت و ئیراده‌ی شه‌ری هه‌بیت باشتره‌ له‌ هيزيکی گه‌وره‌ی نارێک. زۆرجار هيز به‌ هۆی گه‌وره‌یه‌یه‌که‌یه‌وه‌ تێکه‌شکێت. جگه‌ له‌ مه‌شق و ئیراده‌، دوو گرنگترین شت له‌ جه‌نگدا زانیاری ورد و ناسینی دوژمنه‌». به‌ هه‌سه‌ره‌تیکه‌وه‌ سه‌یرده‌کات و منیش ده‌لیم «ئیمه‌ ئه‌وه‌مان نییه‌، زانیاریمان که‌مه‌، دوژمنیش ناسین. له‌م هه‌ریمه‌دا که‌س که‌س ناسیت، ئه‌م میللەت و دیانەت و زمان و مه‌زه‌بانه‌ هه‌زاران ساله‌ به‌ یه‌که‌وه‌ ده‌ژین، به‌لام هه‌ر غه‌ریبین به‌ یه‌ک». ده‌وه‌ستیت، سه‌یرێکی چیاکان ده‌کات و ده‌لێت «من قه‌ت باوه‌رم به‌ ناشتی نه‌بووه‌. نه‌ له‌ به‌رئه‌وه‌ی ئه‌فسه‌رم، پوتبه‌ و مه‌قامی سوپا بخه‌ره‌ لاوه‌، به‌لام به‌وه‌دا دوژمن هه‌یه‌، ناشتی بۆ هه‌بیت. ده‌بوو سی و پینچ سال له‌مه‌وبه‌ر که‌ ديل‌لوار ئازادکرا، جه‌نگ به‌رده‌وام بووایه‌. سه‌هینی له‌ سه‌ره‌وه‌ که‌ چووینه‌ تروپکی چیا به‌ دوربین سه‌یربکه‌، له‌وێه‌ به‌شیک له‌ چیاکانی ئه‌وبه‌ر ده‌بینیت که‌ دوژمن تێیدا سه‌نگه‌ریان لێداوه‌. دوژمن کێیه‌؟ کۆمه‌لێک تارمایی، کۆمه‌لێک خێوی بچوکن له‌ ناو دووربینه‌که‌دا دین و ده‌چن. شتیکن تا مردن نایانبینیت، هه‌میشه‌ ئه‌وان له‌مبه‌ر و ئیمه‌ له‌مبه‌رین، هه‌یج کات ناگه‌ینه‌ یه‌ک، هه‌یج کات وه‌ک دوو که‌سی ئاسایی ناتوانین قسه‌بکه‌ین. ئه‌وه‌ دیواریکه‌ خودا دروستیکردوه‌، فاسیله‌یه‌که‌ ده‌بیت بپاریزین. نه‌ من و نه‌ تۆ دروستمان نه‌کردوه‌. خودا هه‌ر میللەتیکی خوشبویت دوژمنی زۆری ده‌دات، بۆئه‌وه‌ی زیندوو بمینیته‌وه‌، بۆئه‌وه‌ی توانای به‌رگری له‌ خۆیدا دروستبکات. به‌ خۆرا نییه‌ که‌ خودا ئیمه‌ی لێرده‌ا دروستکردوه‌، سه‌یرکه‌، وامه‌زانه‌ دوژمنه‌کانمان هه‌ر له‌ مه‌مه‌حه‌سه‌ره‌وه‌ دین، هه‌ر چواره‌ورمان دوژمنه‌ له‌ ئه‌لانیاده‌وه‌ دین، له‌ سوئاباده‌ وه‌ دین، له‌ شاره‌کانی باشووره‌وه‌ له‌ که‌ربول، کوفیان، نه‌سریان، جودیان. مرقوف

دەبىت بزانىت ئەم ھەموو دوژمنە بۆ ئەو ھەيە ئىمە تاقى بىينەو». تا ئەو کاتە کە سىڭم نەبىينىو و ابىربکاتەو، يان لە راستىدا لەگەل ھىچ کەسىڭدا قسەم لەو ڤووەو نەکردبوو تا بزانم خەلک چۆن بىردە کەنەو. نەقىب گووتى « من ڤەم لەوانەيە دوژمن وەک شتىكى کاتى سەيردە کەن، وەک کىشەيەكى سياسى، دوژمن شتىکە ھەر ھەبوو، وەک چۆن ھەور ھەيە، باران ھەيە، بومەلەر زە و لافا و ھەيە، دوژمنىش ھەيە. ھەمىشە لەوین، ھەر کات چوویتە سەر ئەو تروپکانە و بە دوور بىن سەيرتکرد دەيانىينى». ھەندى بەردى ھەلگرت و ھاويشتى بۆ دوور، بازوويەكى بەھىزى ھەبوو، بەردەکان بۆ دوور دەڤوشتن، خەندەيەكى گرت و گووتى «شەر بۆ خەلکى لاواز نەکراو، ھەر کات شەر دەستى پىکرد تۆ ئىشىكى تر بدۆزەو، شەر ترسناکە، خەلکانى بەھىز بەرگەى ناگرن، جا بگاتە کەسانى وەک تۆ». تىگەيشتم مەبەستى چىيە، گووتم «بەشى زۆرى خەلک بە خوشى خويان ناچن بۆ جەنگ». بەردىكى ترى بۆ دوور نارد و گووتى «من نا، من لەوانەم کە بە خوشى خۆم دەچم. شەرى بچوک نا، شەرى دوو کەس، دوو خىزان، دوو بنەمالە، ئەوانە ئىشى خەلکى گرگن. من قىزم لە شەرى بچوک دیتەو، شەر لەگەل بوغز و کىنەدا جىاوازی ھەيە، بوغز و کىنە ھەستى مروڤە گرگنەکانە، شەر ڤوچىكى بەرزى دەوێت. من عاشقى ئەو شەرە دىرینانەم، شەرى گەور کە بە يەک فەرمان ھەزاران خەلک دەجولینیت. شەرىک ئەفسەرىک بتوانیت بلىمەتى خۆى تيا دەربخات». من گەر ھەو ھەو بۆ سەر بابەتەکەى پىشوووى و بە گومانەو گووتم «خودا کارى چىيە، ئىمە کەسانى وەک دکتور سىامەندى زەرياوارى، ژەنرال مەحمودى قەرەقازانى نارديوانىن بۆ ئىرە. کەسيان خودا نين». «نا، تۆ ھەلەيت. ئىمە دوژمن ھىناوينى بۆ ئىرە. دوژمنىک ھىچ کات لە ناو ناچیت. جەنگ خۆى ديارىيەكى خودايە. ئايا ئىمە شايستەى مانين يان نەمان، ئەو تەنيا لە جەنگدا تاقىدەبیتەو، دوژمن نەبىت من نازانم تۆ کىيت، ئەو کىيە، من کىم

... خودا تەنیا مەرقۇنى دروست نەکردو، بەلکۆ ئەو ئاویئەنەش کە خۇمانی
تیدا دەبینن ھەر لە دەستکردی خۆیەتی، جەنگ ئاویئەنی میللەتانە ... ھا
... یان تۆ لەو باوەرەدایت کە ئیمە خودا دروستیکردوین، بەلام ئاویئەکە
خۆمان دروستمانکردو؟». نازانم چی وەلامی نەقیب بدەمەو.

[illegible]

بای شه و سه‌داکه‌ی له‌گه‌ل خۆیدا برد و خنکاندی.

... هیچ دهنگیکی تری لیوه نه هات.

من گه رامه وه ناو که مپه که، ماندو ویتی و ئیشی زۆر ئیشکه ره کانی ته و او شه که ت کردبوو، زۆریان هه ر به جلی ئیشه کانیانه وه خۆیان دابوو به سه ر جیگه که دا. میرئه و دالم له کونجکدا دۆزیه وه له شه که تی و ماندو بووندا

خهوی پێدا که وتبوو. یه کێکم راسپارد ببيت به سه ره رشتی پاکو خاوینی ناو چادره کان. به پێچه وانهی چاوه پروانی منه وه، ئیشکه ره کان زۆر هیمن و له سه ره خۆ بوون. شه و به خیزاییه کی بیمانا ده کشا. که چوومه ده ره وه لای چادره که ی خۆمان، زه هاوم بینی له گه ل نه واسدا قسه یده کرد، هه ر دووکیان قاقا پێده که نین. من بیته وه ی ئاره زوویه کم هه بیت بزانیم باس له چی ده که ن چوومه ژێر چادره که وه، له سه ر راخه ریکی پلاستیکی هه ر دوو یاتاغه که مان دوور له یه ک راخه رابوون... دلته نگیه کی کتوپر دایگر تیبووم، بۆ ئه وه ی که میک پشووبده م چوومه ناو جیگا که م و سه ری خۆم به په توویه کی ئه ستوور داپۆشی و به هیمنی دهستم کرد به گریان.

له ماوهی مانگیکا سهی ئەسلان مالهکەیی غەفاریی چۆلکرد و دایه دەست دەلالەکان بیفرۆشن، بەلام دەستی له مالهکەیی دەرەوهی شار نەدا. گواستەوهی سهی ئەسلان له مالهکەیی غەفاریی بە ناوی ھۆکاری ئەمنییەوه بوو، بەلام دواتر بۆی دەرکەوت ھەلەیک بوو له ھەلە گەرەکانی ژيانی. لەگەل وەرگرتنی پەزنامەندی پەسمی دامەزراندنی باغەوانەکانی دیلاوارد، دەستەیک له گەنجەکان بوون بە پاسەوانی تایبەتی خۆی. فەراسە پەش سەردەستەیی پاسەوانەکان بوو. بوونی بە سەردەستەیی پاسەوانەکانی سەرۆک، فەراسی بەرەو دۆخیکی نوێ برد، ئیدی نە کاتی بۆ قورئان خویندن ھەبوو، نە بۆ سەیرکردنی فیلمە پروتەکان و کەنالەکانی ساتەلایت. ھەر له یەکەم پۆژەوه ھەستیکرد ئەرکیکی وەرگرتووہ که ھەموو ژيانی دەگۆریت، لەوانە بوو که ھاوین مەشقیکی سەربازیی تایبەتی بینی بوو. خۆی دانیابوو که سهی ئەسلان له بەر سنی شت ھەلیبژاردوہ، یەکەم: ناوہکەیی. دووہم: ناشیرینییەکەیی. سێھەم: سمیٹی. تا جلی سەربازیی له بەرنەکرد و له ئاویئەدا خۆی نەبینی، نەیزانی چ پوخساریکی ترسناکی ھەیە. کاتیک بۆ یەکەم جار له جلی سەردەستەیی پاسەواناندا چووہ بەر ئاویئەیی کانتۆرە کۆنەکەیی مالهوہ، له بەر خۆیەوه گووتی «وای دایە گیان، بەرازیش بمبینیت دەتوقیت».

له وهدا له سهر حهق بوو، بهلام ئهه ناییت سهردهستهه پاسهوانهکان
 پیاویکی ترسناک بیت. خوی سهیری لیدههات که چون وا بهخیزی له
 عاشقیکی دین و فیلمه پروتهکانهوه، بوو به پاسهوانیکی به ههیهت که
 خوشی ناویریت سهیری ناوچاوی خوی بکات. پینستر له پهشوکانیکی
 پوچی و جهستهیی قوولدا دهژیا. ههر کات بو ماوهیهک له سهیری
 فیلمهکانی پورنودا نوقمبایه، دهبوو خیرا به خویندنهوهی ئایهتی قورئان
 و وسلدهرکردنی پهیتا پهیتا خوی خاوینبکاتهوه. ئیستا له ناکاو دونیا
 گورانکارییهکی گهورهی بهسهردا هات، چیتر نه ئایهتهکان کاریان تی
 دهکرد، نه جهستهی ژنه پروتهکان، به جۆریکی توند و کتوپر عاشقی
 سهی ئهسلان بووبوو. له قوولایی ناخیدا ههستیدهکرد ههم پهیوهندییهکی
 دینی، ههم جهستهیی بهم پیاوهوه ههیه. ههر بیرکردنهوه له گهورهیی ئهم
 زاته ئاسوودهیدهکرد. کاتیک زانی سهی ئهسلان له ناو ههموو کورهکانی
 غهفارییدا ئهوی بو سهروکی پاسهوانهکانی خوی ههلبژاردوه، له دلی
 خۆیدا سویندی خوارد سهروک به روح و گیانی خوی بیاریزیت. له ناکاو
 ههموو ژانی له دهوری ئهم پیاوه دهسورپاوهوه، ئیدی هیچ شتیک له
 سهی ئهسلان له ژانییدا گرنگتر نهبوو.

ئهو پوژهی که مالهکهی سهی ئهسلانیان گواستهوه، خوی
 سههرپهرشتی ههموو شتیکی کرد. سهیی زۆربهی کهلوپهلی ماله کونهکهی
 بهخشی به دراوسیکان، ههندی دیکوراتی تایهتی و ناوازه نهیت، شتیکی
 نهوتوی لهگهڵ خۆیدا نهبرد، بهلام گواستهوهی کهلوپهلی ناو گهنجینه و
 ژیرزهمینهکان کاتیک و هیلاکییهکی زۆریان برد. ههر شتیک که پهیوهندی
 به دیلاوار و میژووی دیلاوارهوه ههبوو، سهی ئهسلان ههلیگرتبوو.
 ژیر زهمینی مالهکهی موزهخانهیهکی بچوک بوو، زور کهلوپهلی و وینهی
 میژوویی بئه ماله ناودارهکانی پاراستبوو، وینهکانیان، درهختی بئهچه و
 رهچهلهکیان، چهکه کونهکانیان، تفهنگهلیک ههندی له قارهمانان روژا

شەڕی ڕزگاریی بە کاریان هینابوو، خەنجەری بەر کە مەری هەندێ لە
سەرەشرەت و ئاغاکانی دیلاوار، تەزبێحی هەندێ لە پیاو و ناو دارەکان،
سەعاتی بن باخەلیان، کل و کلدانی چاویان، قوتوی جگەرەکانیان،
سەبیلەکانیان، دەسڕ و قەلەمبڕی ناو گیرفانیان، کەوا و سەلتەکانیان، ئەو
رادیۆ و گرامافۆنە کۆنانەیی لە ماله ئاغاکاندا بوو، ئەو سەرینە نایابانەیی
لە پەڕی مراوی دروستیانکردون، فیشەکلە قەکانیان، قاوغی ئەو گولانەیی
لە بڕنەوه‌کانیانەوه تەقیون، قەفەزی کەوه‌کانیان، پێستی ئەو پلنگ و ورچ
و دەلەکانەیی لە کیوان راویانکردون. بەر لەوهی بێر لە دامەزراندنی
هێزێکی چەکاربکاتەوه، خەیاڵی لای دروستکردنی مۆزەخانەیک بوو
بۆ میرزادەکانی دیلاوار، دەیویست ناوی بنیت «مۆزەیی میران» بەلام
دوچار خەیاڵی خستە سەر ئەوهی جەنگاوهرێکی راستەقینە بیت و
فیکر و هۆشی خۆی نەخاتە سەر شکۆی بەباچووی رابوردوو. هەلبەت
دروستکردنی مۆزەیی میران هەر لە خەیاڵیدا بوو، بەلام هەستیدەکرد
ئێستا کاری گرنگتری لەسەر شانه و پڕۆژەیی گەورەتری لە بەردەمدایە.
جاریک لە نووسینیکیدا هێرشێکی بێرەحمانەیی کردبوو سەر پڕۆفیسۆر
بەهنام، بەو پێیەیی میژووی دیلاوار دەشیۆینیت. ئەو میژووهی سەیی
ئەسلان بۆ دیلاواری دروستدەکرد، ئەو میژووه نەبوو کە پڕۆفیسۆر
بەهنام دەینوسییه‌وه. ئەسلان ئەوهی پەتدەکردوه کە دیلاوار نەتەوه‌یک
تێیدا بژی لە تیکەلبوونی چەندەها نەژاد و عیرقی تر دروستبووینت.
چیرۆکی دروست بوونی دیلاوار، لەسەر بنەمای زیندانیک کە گوايه
شارەکه بە دەوریدا دامەزراوه، لای ئەو ئەفسانەیی پەشی دوژمنان بوو،
کە بە مەبەستی شیواندنی دیلاوار دایانرشتوه. ئەو پێی وابوو دیلاوار
سەرزمینێکی پیروژ بوو، لە هەموو جیگایه‌کی دنیاوه خەلک ڕوویان
تیکردوه تا ئارامی و ئاسایشی دەروونی بەدەستبھێتن. بەپێی چیرۆکی ئەو،
دیلەکانی زەمانی زوو لە هەموو جیگایه‌کی دنیاوه، پارەیه‌کیان داوه‌ته

حاکمه‌کانیان تا دهر فته‌تبدەن سالانی زیندان له دیلاوار بیه‌نه‌سه‌ر، چونکه دیلاوار زه‌مینی ئازادی بووه، هه‌ستی زیندان‌بوون، دیلبوون، کۆیله‌بوون به‌ پیچه‌وانه‌ی ته‌واوی دونیاوه‌ بوونی نه‌بووه. له‌ نوسینه‌وه‌یدا بۆ میژووی دیلاوار، دانیال وه‌ک نه‌خۆشیک و سێحربازیکێ شه‌رانی ناوده‌بات که‌ توانای تیکدانی ئاسووده‌گی مه‌له‌که‌تی هه‌بووه. دانیال لای سه‌ی ئه‌سلان که‌سیک بووه‌ سێ شتی له‌ دیلاوارییه‌کاندا چاندوه، ترس له‌ دوژمن، ترس له‌ داهاتوو، هه‌ستی دیلبوون، که‌ ئیستا کاتی ئه‌وه‌ هاتوو هه‌ر سێکیان له‌ بنه‌وه‌ بسپینه‌وه. سه‌رده‌می شکستی دیلاوار له‌و کاته‌وه‌ ده‌ست پینده‌کات که‌ دیلاوار شکۆی ئه‌و پۆژانه‌ ونده‌کات که‌ تیندا له‌ دوژمن و داهاتوو نه‌ده‌ترسا و هه‌ستی دیلبوونی تیندا نه‌بوو. پروفیسۆر به‌هنامی وه‌ک خائینیک سه‌یرده‌کرد که‌ میژووی دیلاوار ده‌شیوینیت. له‌ سالانی رابوردوودا که‌ هیشتا وه‌ک ئیستا سیاسیه‌کی به‌رجه‌سته‌ نه‌بوو، چه‌ندجار له‌ کۆپ و کۆبوونه‌وه‌دا سووکایه‌تی به‌ پروفیسۆر کردبوو، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا ناوبانگی پروفیسۆر وه‌ک میژوونوس زۆر له‌و له‌ پینشتی بوو. وه‌ک دواتر زانیم، پروفیسۆر زۆر ده‌رگیری وه‌لامدانه‌وه‌ی که‌سانی وه‌ک سه‌ی ئه‌سلان نه‌ده‌بوو، گه‌ر ناچار نه‌بایه‌ و نه‌خرایه‌ته‌ جوغزیکی ته‌سکه‌وه‌ که‌یفی به‌ شه‌پی ئه‌مجۆره‌ که‌سانه‌ نه‌ده‌هات. به‌لام وه‌ک له‌ نادین خانمی کچی پروفیسۆر به‌هنامم بیست، سه‌ی ئه‌سلان پینشتی که‌سانیکێ هان دابوو سووکایه‌تی به‌ پروفیسۆر بکه‌ن، کاریکاتیری دزیوی له‌سه‌ر بلاوبکه‌نه‌وه، له‌ رینگادا بچه‌ به‌رده‌می و تفی تیبکه‌ن، به‌جۆریک کار که‌یشتبوووه‌ ئه‌وه‌ی خه‌لکیان ده‌ترسان تا سه‌ردانی موزه‌خانه‌که‌ی نه‌که‌ن.

فه‌راس ئه‌و پۆژه‌ که‌ مالی سه‌ی ئه‌سلانی گواسته‌وه، خۆی به‌ به‌خته‌وه‌رتیرین که‌سیک ده‌زانی که‌ شه‌ره‌فی ئه‌وه‌ی پینتراوه‌ خزمه‌تی ئه‌و پیاوه‌ بکات، هه‌موو هه‌ولیکێ ده‌دا، شته‌ شوشه‌کان و که‌ره‌سته‌ ناسکه‌کان به‌ سه‌لامه‌تی بگه‌نه‌ مالی نوێ. کۆشکه‌ تازه‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلان

گر دیکه‌وه بوو له جیگایه‌ک به گه‌په‌کی جیلوه‌دار ناسرابوو. هه‌ر به هۆی ئه‌وه‌ی، له دێر زه‌مانه‌وه جیگا پشوو‌ی به‌رپرس و سیاسه‌تمه‌داره‌کانی دیلاوار بووه، فه‌سیلیک له پاسه‌وانانی تایبه‌ت پارێزگارییان لێده‌کرد. ده‌میک یه‌که‌م لۆری که‌لوپه‌لیان برد و فه‌راس مال و گه‌په‌که‌ نوێکه‌ی بین‌ی سه‌ری له ئیشی خودا سو‌رما، ئه‌و پێشتر جیگایه‌کی وا جوان و سه‌وزی له دیلاوار نه‌بینیبوو. کۆشکه‌که‌ وه‌ک ده‌یانگووت، مالی کورپکی میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی بووه. میر خۆی له میژده‌ لوتف و هۆگرییه‌کی زۆری له‌گه‌ل سه‌ی ئه‌سلان هه‌یه. کورپه‌که‌ی میر سه‌لیم، که‌ خانووه‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلان ده‌یکرده‌ مولکی ئه‌و، یاخی ناو بنه‌ماله‌ و کایه‌ تیکده‌ری عه‌شره‌تی قه‌ره‌قازانی بوو، به‌ هۆی نه‌گونجانییه‌وه‌ له‌گه‌ل باوکیدا « که‌ هه‌لبه‌ت حاکی عه‌سکه‌ری حاکم یاسین ده‌کاته‌ برا بچوکی میر سه‌لیم» هه‌وار و گه‌په‌کی خۆی جێه‌شتبوو تا له جیگایه‌کی دیکه‌دا مالیکی ساده‌ بگریت و تیا نیشه‌تجی بین. میر که‌ له‌و ماوه‌یه‌دا زۆر هاتوچۆی سه‌ی ئه‌سلانی ده‌کرد، سه‌رسامیه‌کی بیسنووری به‌ زانین و بیرکردنه‌وه‌ و نیشتمانیه‌په‌روه‌ری سه‌یی هه‌بوو، هه‌ر خۆی فه‌رماندار و حاکم یاسینیشی «که‌ برا بچوکی هۆگر و گوی له‌ مستی خۆی بوو» خستبووه‌ ژێر گوشاریکی وه‌هاوه‌، هه‌ر شتیک سه‌ی ئه‌سلان ده‌یه‌ویت، ده‌م و ده‌ست بو‌ی جیه‌جیگریت.

ئه‌وه‌ی میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی کۆشکی کورپه‌ یاخییه‌که‌ی خۆی دایه‌ سه‌ی ئه‌سلان نیشانه‌یه‌ک بوو بۆ ئه‌و جیگا گه‌وره‌یه‌ی سه‌ید لای میرانی قه‌ره‌قازان هه‌یه‌تی. کۆشکه‌که‌ چوار نه‌ومی زۆر گه‌وره‌ بوو، نه‌ومی خواره‌وه‌ی ته‌رخان بوو بۆ فه‌راس و چه‌کداره‌کانی، نه‌ومی دووه‌میش کرابوو به‌ جیگای کۆبوونه‌وه‌ و شوینی میواندارییه‌کانی سه‌ی ئه‌سلان، نه‌ومی سه‌یه‌میش مال و شوینی خواردن و خه‌و و هه‌وانه‌وه‌ی سه‌ید بوو، هه‌رچی ئه‌رشیف و کتیبخانه‌که‌شیتی له‌ نه‌ومی سه‌روتر بوو. فه‌راس

نه وهک له به شه عاجباتی و رازاوهکانی سه ره وه سه ری سورما، به لکو به نهومی یه که میش، که ده بووه جینگا پشووی خوی و پاسه وانه کان سه رسام بوو. پیشتر نه له جینگای وادا زیابوو، نه شوینی وای به چاوانی خوی دیبوو.

قهره قازانییه کان به هه موو هیزی خویان له پشتی سه ی ئه سلانه وه وهستان، ته نیا مه رجیشیان ئه وه بوو که ره زمئارای قهره قازانی که هه رزه کاریکی سه ره رۆ و بێجله و بوو بیت به جیگری سه ی ئه سلان و به یه کیک له فه رمانده به رزهکانی ناو سوپای باغه وانهکانی دیلاوار، مه رجیک سه ی ئه سلان بۆ پاراستنی پشت و په نای خوی نه وهک هه ر قه بوولیکرد، به لکو برایه کی بچوکی ره زمئاراشی کرد به به رپرسی مالیات و مه سره ف و کاروباری دارایی هه موو سوپاکه ی. قهره قازانییه کان به وجوره هه نگاوێکی گه وره و کوشنده یان ده نا ته واوی ده سه لات بخه نه بنده سستی خویان. ئیستا له پال ده سه لاتێ زوریاندا وهک فه رماندارانی سوپا، هیزیکی چه کداری نوێیان دروستده کرد له ژیر چنگی خویاندا بیت. قهره قازانییه کان ده یانزانی بنه ماله ی ماروفی که نزیککی سه ده یه که حاکی دیلاوارن، به قوناغیکی هه رهس و لاوازیدا ده رۆن. براکانی فه رماندار و که سه نزیکهکانی که سایه تیه کی ئه وتو گرنگیان تیدا نه بوو بتوانن کاریگه ریه کی زوریان له سه ر ژبانی سیاسی هه بیت. سی سال له مه و به ر یه کیک له مامهکانی فه رماندار له دوا ی سه فه ریکی خۆرئاوا، که گه راپه وه به نه خۆشیه کی نادیار کۆچیکرد، ئه وه تاکه که سایه تیه کی گرنگی ماروفیه کان بوو بتوانیت پۆلی سه رۆک و فه رماندار بگیری. مردنی ئه و کیشه ی ماروفیهکانی زیاتر قوولکرده وه و زامی سه ختر کردن. به رزبونه وه ی خوری سه ی ئه سلان هه ره شه یه کی گه وره ی بۆ سه ر ماروفیه کان دروستده کرد، به لام عه بدولسه لامی ماروفی که خوی به که سیکی پاک و ساده ده زانی، بیئه وه ی گوێداته ئاگادار کردنه وه ی به رده وامی خزمه کان و راویژکاره ک.

ئهو ماوهيه ئىواران بهو پهړى دلسافى و سادهبييهوه دهچوو بۆ لای مير سهليمى قهرهقازانى و لهوى زۆربهى پوژ سهى ئەسلانى دهبينى، شهترهنجى لهگهل دهکرد، پيکهوه لهسهر خوانى فراوان و سفرههى پهنگينى مير نانيان دهخوارد و دهيانخواردوه و ههندى چار گورانى سهردهمى کونيشيان دهگووت، ئاوازهگهليک که پوژانى گهنجى له بهريان کردبوو.

سى مانگ بوو باغهوانهکان دامهزرابوو، ترسيكى گهورهيان خستبووه دلى ههمووانهوه. له پياوانى دهولهتهوه بيگره تا خهلکانى سادهى سهرشهقامهکان، ههموو ترسيان لهم هيزه دلرهقه ههبوو که سل له هيچ ناکاتهوه. ههر ئهو ترسه کارىکى کردبوو، پوژ دواى پوژ ژمارهه باغهوانهکان زياتر بن و خهلق له ستايش و پياهلدانياندا زيادهرهوييکهن. شهوان سهى ئەسلان که دهگهرايهوه بۆ مالى دهچوو بهر پهنبهرهکه، دواى چهند ههفته له کوشتنى بهردهوامى بالندهکان، ئىستا تاک تاک و پۆل پۆل بالندهى سهير و ناوازه له ئاسمانى ديلاوادا دهردهکهوتنهوه، بهلام ئهو لهم کوشکه نوپيهدا کهمتر له بالندهکان دهترسا، ژيانى ئىستاي لهگهل غهفارييدا جياواز بوو. ههموو ژيانى ئيشيکردبوو بگاته ئەم روژه، بهلام ئىستا نادلنيابيهکى قوول دايجرتبوو. لهم دوايهدا دوو ريگاي له بهردهمدا بوو، يان بيت بۆ ئەم گرده و تهواو تیکهله به جيهانى فهرمانرهواکانى ديلاوو بيت، يان به پينچهوانهوه، بچيته بۆ ماله هاوينهکهى دهروههى شار و بيت به ئوپزسيون. ئەوه لهو بريارانهبوو که دهبوو تهنيا خوئ بيدات، زۆربهى لايهنگرانى گهنجى مندالکاربوون که دووبارهبوونهوى وشهه وهک «ديلاوارى مهزن» «سهرزهمينى ئەفسانهکان» «لانکهى ميژوو» له قسه و نوسينى سهيدا سهرساميدهکردن. گهرچى له ناو سياسهتهدار و ئەکاديميست و پاريزهر و حاکم و پزيشکهکاندا ههوادارى خوئ ههبوو، بهلام بيرى نهکردبووهوه هيچ يهکيان وهک راويژکار وهربگريت. خوئ له ناخى دلهوه رقى له حوکمى بنهمالهکانى ديلاوو بوو، پيشتر له

هه‌ندێ نو‌سیندا توند ره‌خه‌ی کردبوون، به‌لام گهر ببووايه‌ته ئۆپۆزسیۆن،
 فه‌رماندار و حا‌کمی عه‌سکه‌ری ههر زوو به تۆمه‌تی کو‌دی‌تا و ئا‌ژاو‌ه‌گێ‌ری
 ده‌یانگرت. باشترین و ئاسانترین ڕی‌گا ئه‌وه بوو بچیته بن‌بالی بنه‌ماله
 حا‌که‌که‌نه‌وه تا له سایه‌ی ئه‌واندا بتوانیت له‌شکرکی در‌دروستبکات، تا
 خۆی و دی‌لاواریش بپارێزیت. به‌لام ئیستا گهرچی له پال قه‌ره‌قازانییه‌کاندا
 ده‌ژیا، گهرچی ده‌سته‌یه‌ک گه‌نجی د‌لسۆز و چه‌کدار له پالیدا بوون، هه‌ستی
 به ترسیکی زۆر ده‌کرد. ئه‌وه‌ته‌ی بووبوو به‌خواه‌نی سوپای با‌غه‌وا‌نه‌کان،
 زیاتر ده‌ترسا، تا زیاتریش بترسایه‌ فه‌رمانی به‌چه‌کداره‌ گه‌نجه‌کانی
 ده‌کرد د‌ل‌ه‌ق‌تر بن، تا ده‌هات بازنه‌ی دو‌ژمنه‌کانی گه‌وره‌تر ده‌بوون،
 نادیارتر و تیکه‌ل‌تر و فره‌پووتریش. چوار مانگ له‌وه‌به‌ر که‌ بی‌روکه‌ی
 دامه‌زrandنی با‌غه‌وا‌نه‌کانی دی‌لاواری له‌گه‌ل میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانیدا
 با‌سکرد، دم و ده‌ست د‌وا‌ی هه‌فته‌یه‌ک که‌مپیک‌ی تایبه‌تی مه‌شقیان به
 خۆی و مامۆستا و ئه‌فسه‌ره‌کانییه‌وه خسته‌ به‌رده‌ست. خۆی هه‌چ کات
 چاو‌ه‌روانی ئه‌وه نه‌بوو، هه‌ستیکرد قه‌ره‌قازانییه‌کان ئیشیکیان پێیه‌تی و بۆ
 شتیک په‌روه‌رده‌یده‌که‌ن، به‌لام قاچی خستبووه‌ یارییه‌کی مه‌ترسیداره‌وه که
 گه‌رانه‌وه‌ی تیندا نه‌بوو، ئیستا جگه‌ له‌وه‌ی له‌گه‌لیدا به‌روات، هه‌زیک‌ی تایبه‌تی
 و وه‌فادار بۆ خۆی دروستبکات چاریکی تری نه‌بوو. نه‌ده‌بوو جیگره‌که‌ی،
 که‌ ده‌یکرده‌ په‌زمنا‌رای قه‌ره‌قازانی به‌هه‌موو شتیک بزانی. په‌زمنا‌را
 له‌وه‌ گه‌نجه‌ لووتبه‌رز و له‌خۆباییانه‌بوو که‌ به‌رده‌وام قژی به‌چینیکی
 ئه‌ستوور له‌جیلی بریقه‌دار داده‌هینیت، هه‌میشه‌ و له‌هه‌موو بۆنه‌یه‌کدا،
 زستان بیت یان هاوین له‌کراس و پانتۆلیکی شینی کالدا ده‌سورپه‌ته‌وه، که
 ههر که‌س له‌به‌ری بکردایه‌ ده‌بووه‌ گاله‌جاری دنیا، به‌لام له‌گه‌ل شیوه
 و جه‌سته‌ و نیگا ئه‌رستو‌کراتیه‌که‌ی ئه‌ودا زۆر ده‌گونجا و پوخساری
 که‌سیکی به‌زه‌بر و نا‌اسایی پێیه‌خشیبوو. سه‌ره‌تا گه‌نجیکی گه‌مزه‌ی
 فیزن هاته‌ به‌رچاوی که‌ ده‌کریت ئاسان لغاو بک‌ریت، به‌لام زوو تیکه‌یشت

که شه‌یتانۆکیکی بنه‌وه‌بەر و فیلزانه و ته‌واوی ئه‌و فه‌رمان و پڕینمایانه
 په‌چاوده‌کات که که‌سانیککی له‌ خۆی زیره‌کتر له‌ سه‌روو یان له‌ خوار
 خۆی پێیده‌ده‌ن. هه‌ندی جار واره‌فتاریده‌کرد وه‌ک ئه‌وه‌ی سه‌ی ئه‌سلان
 ته‌نیا فه‌رمانبه‌ریک بیت، ئیشی خۆینده‌وه‌ی وتار و جۆشدانی خه‌لک و
 زیادکردنی خرو‌ش بیت. زۆری نه‌برد که سه‌ی ئه‌سلان زانی هاتنی بۆ
 ناو ئه‌م کۆشکه‌ جۆریکه‌ له‌ ته‌له‌ و گه‌مارۆدانی هه‌تا هه‌تایی، به‌ جۆریک
 ئیستا جیا له‌وه‌ی بی هیچ ئه‌مسهره‌ و سه‌ریک ملکه‌چی قازانییه‌کان
 بیت، چاره‌یه‌کی تری نییه‌. چهند بیریده‌کرده‌وه‌، له‌ کتییخانه‌که‌ی خۆیدا
 ئه‌مسهره‌ و سه‌ری ده‌کرد، سه‌یری بالنده‌کانی ده‌کرد و جنیوی پێده‌دان،
 ته‌نیا پڕنگایه‌ک بیکرتایه‌ته‌ به‌ر، ئه‌وه‌بوو له‌گه‌ل قه‌ره‌قازانییه‌کان ته‌با بیت
 و به‌ زورنای ئه‌وان سه‌مابکات، به‌لام له‌ پالیدا خه‌ریکی به‌هێزکردن و
 جیاکردنه‌وه‌ی پڕنگه‌ی خۆی بیت له‌ سوپای باغه‌وانه‌کاندا و هه‌موو شتیکی
 بکات جه‌نگاوه‌رانی سوپا وابه‌سته‌ و گوێزادیتری ئه‌وین. بۆ ئه‌وه‌ی خۆی
 له‌ چاودیتری به‌رده‌وامی قه‌ره‌قازانییه‌کان بشاریته‌وه‌، پۆژانه‌ کۆبوونه‌وه‌ی
 گه‌وره‌ی سازده‌کرد، هه‌ولی ئه‌وه‌بوو یه‌ک یه‌ک له‌ باغه‌وانه‌کان نزیک
 بپێته‌وه‌ و بیانبه‌ستییته‌وه‌ به‌ خۆیه‌وه‌. ده‌بوو کاریزمای گه‌وره‌ی خۆی
 به‌کاربه‌یئیت تا خۆی وه‌ک تاکه‌ سه‌روک ده‌ربخات. نه‌ده‌بوو ئه‌و کاره‌ له‌
 که‌ نالیکای زانراو و ئاشکراوه‌ به‌ پڕیوه‌به‌ریته‌. پۆژیک فه‌راسه‌ په‌ش و حامید
 سولتانی راسپارد هه‌موو زانیارییه‌کی پڕیوست له‌سه‌ر نه‌جمی ئایشه‌گول
 کۆبکه‌نه‌وه‌. ئایا مرو‌فیککی راستگۆیه‌؟ فیلباز و بلوف چییه‌؟ دلسۆزه
 یان درۆزنه‌؟ . ماوه‌یه‌ک دواتر که هه‌موو ئه‌و زانیارییه‌کانی له‌سه‌ر نه‌جمه‌
 ده‌ستکه‌وت، پۆژیک بانگیکرد بۆ مالی خۆی له‌ جیلوه‌دار .

نه‌جم له‌وانه‌ نه‌بوو توانای چه‌ک هه‌لگرتنی هه‌بیت، به‌لام ده‌میک سه‌ی
 ئه‌سلان، قسه‌کانی ئه‌و پۆژه‌ی ماله‌ هاوینه‌که‌ی خۆی بیرکه‌وته‌وه‌، واهاته
 فیکری که ئه‌و له‌ هه‌ر که‌سیکی تر باشت‌ر بیت تا بیکاته‌ جۆشسین و

خروشینەری سوپاکەى. چما سوپایەکی وا گەورە پیویستی بە کەسیک نەبوو ئیشی تەنیا گەرمکردن و جۆشدانی سەربازان بیت؟ نەجم گەر چاپوک بایە، بۆ کارێکی واباش بوو، ئەو ئێشە کەسیکی دەویست نە پۆشنفیکر بیت و نە گەمژە، بە لکو شەیدای دلگەرمى و حەماسەت بیت. ئەو بە ئاشکرا بۆ هەستیکی قوولی تەوانەو و یەکگرتن و گەرمبوونەو دەگەرا. بە یانییەک لە گەل فەراسدا هەردووکیان هاتن بۆ کتێبخانەکەى سەى ئەسلان. جامانەیهکی رەشى لە ملییەو ئەلاندبوو، کەمە ریشیکی هێشتبوو و وەک هەمیشە قژیکی شپۆزەى بوو، نارێکی خۆى و جلەکانى لە گەل فەزای رازاوەى کۆشکى سەى ئەسلاندا نەدەگونجان، بە لام پاسەوانەکان بۆ ئەوێ بریندارى نەکەن و نەبخەنە بەر ترس و دوودلێ هیچ تێبینیەکی تاییەتیان نەدایە. سەى ئەسلان دواى بەخیر هاتن و تەوقەى گەرم، بەرامبەر خۆى داینا و بیئەوێ هیچ پێنج و پەنایەکی لە گەل بکات، دەستى گرت و گووتى «نەجم، یەک قسە، تکایە پێمبێ، دەتەوێت لە گەل باغەوانەکانى دىلاوار ئیشبکەیت یان نا؟». نەجم گەنجیکی قسە لە روو بوو، بیئەوێ ترسیکی لە سەى ئەسلان هەبێت گووتى «من ئەهلى تەقە و تەنگ نىم، هەندێ بەشەر بۆ چەک دروست نەکران، من لەوانەم. گەر دەتەوێت منیش چەک هەلبگرم و لە گەل مەفرەزەکاندا دەرچم، کارى وا بە من مەسپێرە، من کەسیکی نەخۆشم دەبێت بەردەوام لە جیگای گەرمدا بم، نابێت زۆر لە دەرەوێ بمێنمەو، نابێت سەرما زۆر لیمبەدات». سەى ئەسلان سەرى لەقاند و گووتى «قسەم لەوێ نییە، تۆ لەوانە نیت بمەوێت بێخەمە مەفرەزە چەکارەکانەو، من دەزانم تۆ نەخۆشیت، بەلام دەزانم تۆ حەزىشت لە ئاگرە، ئاگرێک دەروونى ئێنسان گەرمبکاتەو، من دەمەوێت تۆ ئەو ئاگرە بیت، پشکۆى سوپاکەم بیت». نەجم بیئەوێ بزانیت سەى ئەسلان مەبەستى چییە گووتى «بەلێ من پیویستیم بە جۆش و گەرمییەکی زۆرە. کە هاتمەو بۆ دىلاوار بەدواى ئەوێدا هاتم

من نیوه‌ی ژیانم زیاتر له ده‌روه‌ی دیلاوار ژیاوم، به‌لام لای ئیوه هه‌ر که‌سێک نه‌توانیت تهنه‌گ هه‌لبگریت و ته‌قه‌بکات، به‌که‌مه‌ندام و هه‌چ له باردا نه‌بوو حیسابده‌کریت. به‌لام دیلاوار ته‌نیا به‌ته‌نگ ناپاریزریت». سه‌یی بیئه‌وه‌ی هه‌چ له‌ وێقاری خۆی تیکبده‌ات گووتی «من تۆم بۆ ئه‌وه بانگکردوه. باغه‌وانه‌کانی دیلاوار پێویستیان به‌حه‌ماسه‌ته، پێویستیان به‌خروشیکی گه‌وره‌یه، یه‌کیک بزانیته‌ چۆن ده‌روونیان داغه‌دکات و هۆشیان گه‌رمده‌کاته‌وه، من تۆم بۆ ئه‌وه ده‌ویت». نه‌جم، چاو له‌ ناو چاو سه‌یری سه‌ی ئه‌سلانی کرد و گووتی «ئیشه‌که‌ی من چی ده‌بیته‌؟ بی ئه‌مسهره‌ و سه‌ر و پێچ و په‌نا پێمبلی». سه‌ی ئه‌سلان سه‌یریکرد و گووتی «ئیشه‌که‌ت ئه‌وه ده‌بیته‌، بیه‌خه‌یه‌ته‌ میشکی هه‌موو باغه‌وانه‌کانه‌وه که‌ ئه‌م سوپایه‌ ته‌نیا یه‌ک سه‌روکی هه‌یه، کاریک بکه‌یت باغه‌وانه‌کان عاشقی سه‌روکه‌که‌یان بن، به‌ پشت و په‌نای خۆیانی بزائن، به‌ پابه‌ری خۆیانی بزائن. گه‌ر ئه‌وه نه‌بیته‌، ئه‌وا هه‌ر که‌س دیت و ده‌ست ده‌خاته‌ کاروباری ئێمه‌وه. گه‌ر هه‌مووتان له‌ ده‌وری من کونه‌بنه‌وه، ته‌مه‌نی باغه‌وانه‌کان زۆر کورت ده‌بیته‌. ته‌نیا شتیکی ئه‌م هه‌یزه‌ بۆ هه‌ته‌هه‌تایه‌ به‌ یه‌که‌وه گرینبده‌ات عه‌شقی سه‌روک و عه‌شقی دیلاواره. ئه‌وه کوپم ئه‌و تین و ئاگره‌شه‌ که‌ تۆ بۆی ده‌گه‌ریت، پشکووی ئه‌و جۆش و خروشه‌شه‌ که‌ هه‌موومان ده‌کات به‌ یه‌ک دل و یه‌ک ده‌ست. سه‌یرمه‌که‌ نه‌جم... مه‌روانه‌ ئه‌م کۆشکه‌ که‌ ئێستا تیا نیشته‌جی بووم، من وه‌ک ده‌سته‌به‌سه‌ر وام، ده‌زانیته‌ که‌سیکیان به‌ سه‌ردا سه‌پاندووین که‌ ناوی ره‌زمئارا قه‌ره‌قازانییه‌، یه‌کیکی شه‌یتان سیفه‌ت و به‌ فیه‌رت سیخوره‌. ئیشی ره‌زمئارا ئه‌وه‌یه‌ باغه‌وانه‌کان بخاته‌ خزمه‌تی به‌مه‌الی قه‌ره‌قازانییه‌وه... تیده‌گه‌یت؟ . له‌ کاتیکدا ئیشی ئه‌م سوپا مه‌زنه‌ شه‌پکردنه‌ له‌ گه‌ل دوژمنانی دیلاواردا، پاککردنه‌وه‌ی دیلاواره‌ له‌و عه‌شره‌ت و خه‌یله‌ خو‌ف‌رو‌ش و نیشتمانیانفروشانه‌ی دزه‌یان کردۆته‌ شاره‌که‌وه، ئاماده‌کردنی گه‌نجه‌کانه‌ بۆ شه‌ری داها‌توو... خۆت ده‌زانیته‌ شه‌ری

داھاتوو سەختترین شەپى ئىمە دەبىت، شەپىك دەبىت مېژوو بەخۆيەو
نەبىنىو. ئىمە سوپاسى قەرەقازانىيەکان دەکەین، کۆمەکماندەکەن، پارەمان
دەدەنى، ئازوقەمان دەدەنى. بەلام دەبىت باغەوانەکان سەرۆکی خویان
بناسن، خۆشیان بویت... ئیشى تۆ ئەوئەوئە ئەو ئاگر باوەشینکەیت».

کە قسەکانى تەواوکرد سەیری چاوانى نەجمى کرد، دلنیاوو ئەركىكى
زۆر گەورەى پىسپاردو، نەبىنىيەكى گەورەشى خستۆتە بەر دەست،
بەلام بېروای بە توانای خۆى لە ناسین و خۆیندەوئەى مەژوئا هەبوو.
نەجم کەمىک وەستا و پاش ئىستىكى زۆر کورت گووتى «جەنابى
سەى ئەسلان، ئەوئەى ئىو دەيلین راستە، ئاگر بى وەفادارى لە دلدا
داناگىرسىت. مەن کە ھاتوومەو بۆ دىلاوار بۆ ئەو ھاتووم لەگەل خەلکى
ئەم شارەدا تىکەل بۆ، بىم بە بەشیک لە مېللەتەکەى، ھەم دەروون و
ھەم جەستەم چاوەروانى ئەو تىکەلبوونەن. مەن نەخۆشەم و چاوەروانى
شتىکم گەرمم بکاتەو. بەلام گەر ئىستا دەم و دەست بە ئىو بلىم بەلى
جەنابى سەرۆک بەم کارە ھەلدەستم، وەک کەسىكى درۆزن و ھەلپەرسە
دەردەکەوم. ئەوئەى ئىو داوايدەکەن ئارەزووى گەورەى مەن. مەن دەزانم
عەشقى سەرۆک چ ئاگرىک لە دللى خەلکى ناوومىد و ترساودا دەکاتەو،
بەلام کارىکە بەرنامەى دەوئە، ئىشى دەوئە، دەبىت بزانم لەگەل توانای
مەندا دەگونجىت. ماوئەکەى کورتم بەدەرى بېرىکەمەو». سەى ئەسلان،
گەرچى ئىستا داواى کۆمەکى لەم گەنجە کردبوو، بە یقارى سەرۆکىکەو
کە پىوئىستى بە ھىچ کەسىک نىيە تا سەرۆک بوونى خۆى بسەلمىئەت
گووتى «تۆ لەوئەدا ئازادىت خۆت دەردەخەیت یان نا، خۆت دىئە مەیدان
یان ھەر کار بە کادىرەکانى تر دەکەیت، لەوئەدا بىرار بە دەست خۆتە».
نەجم کەمىک جامانەکەى ملی توندکردەو و وەک کەسىک لە ناكاو
ھەست بە سەرما بکات گووتى «گەرنگترین شت بۆ مەن بارى پۆحیە،
مەن پىوئىستم بە شتىکە جۆش و خروشى بگاتە سەر ئىسقانم. ژيان خەت».

سارده، ده‌بێت به‌هه‌ماسی شتی گه‌وره گه‌رمیكه‌ینه‌وه، لای من پاست و درۆ نرخێ نییه، به‌لكو خرۆش و گه‌رمی، تێكه‌لكردنی عه‌شق و سیاسه‌ت، فیداكارێ و ئیمان، ئه‌وانه گرنگن. من بۆئه‌وه هاته‌وه بۆ دیلاوار، لێره مرو‌ف به‌ ئاسانی ده‌توانیت شتیك بدۆزیته‌وه بۆی بژی... هه‌ر شتیك بێت گرنگ نییه، عه‌شق بێت، دۆژمنايه‌تی بێت، ئاشتی بێت یان جه‌نگ... هه‌ر شتیك وابمه‌هه‌ژینیت هه‌ستبه‌كم هه‌شتا نه‌مردوم، هه‌ستبه‌كم له‌شم له‌و سه‌رمایه دووركه‌وتۆته‌وه... من ده‌ردیكی پیسم هه‌یه، سه‌رمایه‌کی سه‌یر به‌رده‌وام له‌ ئێسقانه‌دايه». وایگووت و خۆی له‌ شوینی خۆی هه‌ستا، وه‌ك به‌وه بزانیته‌ قسه‌كان كۆتایی هاتوون. هه‌زی له‌دانیشتنی وا كورت و پوون و خه‌یرا بوو، نه‌یده‌ویست ماوه‌یه‌کی زۆرتر بمینیته‌وه و قسه‌یه‌کی دی بكات. پیاویك بوو ئاره‌زووی له‌ قسه‌ی په‌راویز و زۆر گووتنی لابه‌لا نه‌بوو، شته‌كان چی بوونایه وه‌ریده‌گرت و چی هه‌بایه ده‌یه‌خشی و هه‌لده‌ستا و ئه‌و جیگایه‌ی به‌جێده‌هێشت. كه‌سیك بوو پێچه‌وانه‌ی سه‌ی ئه‌سلان كه په‌راویزی له‌ جه‌وه‌هه‌ر لا گرنگتر بوو.

خواستی سه‌ی ئه‌سلان ئه‌وه بوو به‌ جو‌ریك خۆی بگریت، قه‌ره‌قازانییه‌كان نه‌توانن هه‌ر كاتیك ویستیان له‌ شوینی خۆی وه‌ك سه‌رو‌ك و دامه‌زرینه‌ری باغه‌وانه‌كان دوورپه‌خه‌نه‌وه. ده‌یزانی قه‌ره‌قازانییه‌كان ده‌یانه‌ویت وه‌ك فه‌رمانبه‌ریكی پله‌ بالا‌ی خۆیان سه‌یریكه‌ن، ئێستاش خه‌ستبوویانه‌ بازنه‌ی كه‌مارۆیه‌کی گه‌وره‌وه، هه‌رچییه‌کی كرده‌وه ده‌بێت هه‌یزی خۆی جیا بكاته‌وه و وه‌ك سه‌رو‌کیكی پاسته‌قینه و بێ پكابه‌ر ده‌ربكه‌ویت، گه‌ر نا كه‌م كه‌م ده‌موچاویكی تری ده‌خه‌نه‌ جی و له‌ ده‌رفه‌تیكی گونجاویشدا دوور نییه له‌ ناوی به‌رن. ئه‌و ترسه‌ سه‌ی ئه‌سلانی ده‌خوارد... وایده‌كرد گومان له‌ هه‌موو شتیك و هه‌موو كه‌سیك و هه‌موو شوینیك بكات. له‌ قوولایی دڵدا زۆر پقی له‌ قه‌ره‌قازانییه‌كان بوو، ده‌یزانی دیلاوار لای ئه‌وان ته‌نیا سه‌رزه‌مینی ده‌سه‌لات و فه‌رمانه‌رواییه‌

نەوێک نیشتیما. دەیزانی ئیستا هەموو خەیاڵی ئەوان تەنیا لای ئەوێهه چۆن ئەم بەکاربەیتن، هەموو خەیاڵی ئەمیش نیشتۆتە سەر ئەوێ، چۆن قەرەقازانییهکان بەکاربەیتن.

لەو پۆژەوێه که نهجم بوو به سه‌روکی تیمکی نهینی پرۆپاگه‌نده، ده‌رکه‌وتن و ده‌وشانه‌وه‌ی سه‌ی ئەسلان چەند پله‌یه‌کی دی به‌رزبووه‌وه. به‌یانیه‌ک دیلاوارییه‌کان له‌ خه‌و هه‌ستا و بینیان دار و دیواری دیلاوار به‌ دروشم و ستایشی خه‌باتگیری گه‌وره‌ سه‌ی ئەسلان رازاوه‌ته‌وه. دیاربوو شه‌و چەندین تیمی نهینی ئاوابوونی مانگیان به‌ هه‌ل زانیوه‌ و له‌ ژیر باڵی تاریکی‌دا وه‌ک کاریکی نهینی بکه‌ن ئەو دروشمانه‌یان نویسه‌وه، له‌ هه‌مان ماوه‌دا، ناو به‌ ناو، هه‌ر جاره‌ش له‌ گه‌ره‌کێکه‌وه‌ گه‌نجان و مندالان وه‌ک پروداویکی خۆرسک و سروشتی ده‌رژانه‌ سەر شه‌قامه‌کان و په‌رۆی وه‌نه‌وشه‌یی باغه‌وانه‌کانیان ده‌به‌ست و هاواریانده‌کرد «بژی سه‌روک، بژی رابه‌ر، بژی ئەسلان».

هیچ کات میر سه‌لیمی قەرەقازانی خۆی وا پیشان نه‌ده‌دا که بلندبوونه‌وه‌ی خۆری ده‌وشاوه‌ی سه‌ی ئەسلان شتیک بیت دلی قەرەقازانییه‌کان ناخۆشبکات، شه‌وان وه‌ک هه‌میشه‌ و به‌ ده‌ستووری خۆی، خوان ده‌رازیه‌وه، هه‌م سه‌ی ئەسلان و هه‌م سه‌رکرده‌کانی تری دیلاوار ئاماده‌ده‌بوون، شه‌رابیان ده‌خواره‌وه، گۆرانیان ده‌گووت، گوینیان له‌ موسیقای په‌سه‌نی ناوچه‌ جیاوازه‌کانی دیلاوار ده‌گرت.

ئەو پۆژگارانه به‌وجۆره‌ بوو... له‌ گردی جیلوه‌دار هه‌م شه‌راب، هه‌م سوڤره، هه‌م ترس حوکمیانده‌کرد. سه‌ی ئەسلانیش له‌ مامۆستایه‌کی بچوکی میژووه‌وه، ئیستا یه‌کیک بوو له‌وانه‌ی له‌گه‌ل حاکمه‌ دیرین و بنه‌ماله‌ گه‌وره‌کاندا ململانیی ده‌کرد.

خەونیك لهده‌فتمری خەونه‌کانمه‌وه

واده‌بینم وه‌ك شاخه‌كان له ئاسن بن، ئاسنی ره‌ش. چیا‌یه‌ك له ئاسن كه گولی ناسك و قه‌شه‌نگی له‌سه‌ر ر‌واوه. گویم له ده‌نگی پ‌یلاوه‌كانی خۆمه، كه به‌ر ئاسنی سه‌خت و پ‌ر ز‌رینگه‌ی زه‌وی ده‌كه‌و‌یت، ده‌نگی پ‌یلاوه‌كانم ه‌یند به‌رزه، وه‌ك ده‌نگی پ‌ینی دیویك وه‌هایه به ه‌یمنی به ناو د‌ولێکی ك‌یدا بگه‌ر‌یت‌وه ب‌و مال. ئه‌و هه‌سته سه‌یره‌م هه‌یه كه من هه‌م د‌یوم و هه‌م ئه‌و كه‌سه‌م كه له ده‌ست د‌یو هه‌لهات‌وووه. له چ‌ركه‌یه‌ك‌دا د‌یوم و زه‌وی له ژ‌یر قاچم‌دا ده‌له‌ر‌یت‌وه و له چ‌ركه‌كه‌ی د‌یکه‌دا به‌ترسه‌وه ئاو‌رده‌ده‌مه‌وه و هه‌سته‌كه‌م من مه‌خلوق‌ینکی ب‌چوكم و جانه‌وه‌ر‌ینکی گه‌وره خه‌ریكه پ‌نم پ‌یدا‌ده‌ن‌یت... من د‌یوم و د‌یو نیم... د‌یوم و د‌یو نیم. د‌وا‌جار خۆم له تون‌لێکی تاریك‌دا ده‌بینمه‌وه كه هه‌زاران چ‌ه‌كوش ده‌ك‌یشن به دیواره‌كان‌یدا. ماوه‌یه‌کی در‌یژ ده‌رۆم و جگه له چ‌ه‌كوشه‌كان كه سه‌ربه‌خۆ و ب‌ی ه‌یچ ده‌ست‌یک، ب‌ی ه‌یچ شان و بازوویه‌ك ده‌ك‌یشن به دیواره‌كان‌دا ه‌یچ ناب‌ینم، له ناكاو ده‌موچاوی سه‌یر سه‌یر، عاره‌قاوی، ماندوو، له تاریك‌دا ده‌رده‌كه‌ون... هه‌ندێك‌یان پ‌نده‌كه‌ن، هه‌ندێك‌یان ده‌ل‌ین «وا‌ی»، هه‌ندێك‌یان ده‌گر‌ین، هه‌ندێك‌یان ب‌یبا‌ك سه‌یره‌كه‌ن ... ده‌نگ‌یک ده‌ل‌یت «تماشا تماشا ك‌ی ل‌یره‌یه، تماشا تماشا ك‌ی ل‌یره‌یه، تماشا تماشا ك‌ی ل‌یره‌یه». وه‌ك یه‌ك‌ی‌ك‌ی نه‌ب‌ینراو په‌لم ر‌اب‌ك‌یش‌یت، ه‌یز‌ی‌ك‌ی باره‌ش‌ئاس‌ای توند له‌گه‌ل خۆ‌یدا ده‌مبات، له به‌رده‌م ئاو‌ی‌ك‌ی ش‌ین‌دا ده‌وه‌ستم، مامه سیام له‌سه‌ر به‌رد‌ی‌ك‌ی ره‌ش له ناوه‌راستی ئاوه‌كه‌دا دان‌یش‌ت‌وووه و ده‌ل‌یت «مسته‌ر گر‌ینۆك وه‌ره ده‌موچاوت بشۆ، ئه‌م ئاوه زۆر پا‌ك و ز‌واله». باوكم له پ‌شتمه‌وه وه‌ستاوه و ده‌ل‌یت «گو‌یت ل‌ی نه‌بوو مامه سیات چ‌ی گووت، كه‌ر‌یت، گ‌یژ‌یت، كه‌ر‌یت، گ‌یژ‌یت، كه‌ر‌یت، گ‌یژ‌یت، گو‌یت ل‌ی نییه؟». ده‌مه‌و‌یت به‌ره‌و لا‌ی مامم ب‌رۆم، به‌لام

ده‌بینم ده‌که‌وێته ناو ئاوه شینه‌که‌وه و ده‌خنکێت. من سه‌یریده‌که‌م ده‌خنکێت ... ده‌توانم ده‌ستی بۆ درێژبکه‌م و ده‌ریبه‌ینمه‌وه، به‌لام به‌خه‌نده‌یه‌کی دزیو و ره‌شه‌وه سه‌یریده‌که‌م و ده‌ستی ناده‌م. ده‌نگیک له‌ پشته‌وه ده‌لێت «هه‌تا تۆش ئه‌ی مسته‌ر گرینۆک... هه‌تا تۆش...». به‌لام ئه‌مجاره‌ نازانم ده‌نگی کێیه، ده‌نگیکی ناسیاوه، ده‌نگیکه‌ بیستوومه، به‌لام له‌ خه‌و راده‌چهنم و هه‌شتا ته‌واو تینه‌گه‌یشتووم که ده‌نگی کێیه.

بۆ پوژی دوايي سهردهكه وي نه سهر تروپكه كان، سهر لوتكه يه كي سهر كه ش
 كه به سهر زه مينيكى سهر و ئالوز و به ريندا ده روانيت. پنده چيت نه قيب
 نه جات پيشتر چهند جار يك ئهم جيگايه ي بينييت. كه سهر كه وتين نزيكى
 په نجا كه س بووين، ئيشكه ره كان هه موو تيشوو و پاچ و بيل و خاكه نازيان
 پى بوو. له بانى تروپك له پشت زنجيره به رديكى تيزه وه، ته ختانييه كي
 گه و ره هيه، ده بيت له ويندا بنكه يه كي چاو ديڙى گه و ره و مه كه م دروست
 بكرت، بنكه يه ك هه م چهند يه كه يه كي جهنگاوهر بتوانن وهك خاليكى
 به رگري به كار يبه تين، هه م شويني دامه زراندى روانگه يه ك بيت بۆ
 چاو ديڙى جوله ي دوژمن. كه گه يشتينه سهر لوتكه و له بان ئه و ته ختانييه
 پشوويه كمان دا، هه و ساف و ئاسمان پوون و خوڤ به تين بوو، دواي چا
 خواردنه وه يه كي كورت من و نه قيب نه جات چووينه پشت به رديكى گه و ره
 و نه قيب دوور يبه نه كه ي خوى دايه ده ست من و گووتى «پروانه، ليره وه
 به شيكى زورى خاكى دوژمن له به رده مماندايه». ده ستى دريژ كرد و به
 ئاوازه پيشانيدام «ليره وه جوله ي زور به ي هيزه كه يان ده بينين، سه يري
 تروپكى ئه و به ر بكه، دوژمن له ويندا بنكه يه كي گه و ره ي دامه زرانده، زور جار
 پاسه وانه كانيان ديارن كه دينه خوارتر و به سهر داميني دۆلدا ده روانن.
 گه ر شه ر بكه ين يه كه م جيگايه ك ده بيت بيگرين ئه و لوتكه يه يه. وا مه زانه

ئەوێ کارێکی ئاسان دەبێت، گەر جەنگ ھەلبگیرسیت، ئەم دۆلەی نیوانمان پرەدەبێت لە لاشە، دوور نییە یەکیەک لەو لاشانەش من بێم یان تۆ بیت یان ھەر کەسیکی تر لە ئێمە. دوژمن ماوێیەکێ زۆرە و بە جۆریکی پڕۆژانە و بە نھینی و بێ ڕاکیشانی سەرنجی ئێمە ھێز بۆ پشستی چیا دەھێنێت. گەر شەڕ بیت ئەم زەویە نیوانمان ھەمووی خویناوی دەبێت، بەلام لەگەڵ ئەوەشدا من ئارەزووی جەنگ دەکەم، چاوەڕوانیدەکەم. وای جەنابی مستەر تۆ نازانیت چەند بە خۆزگەوێ بوی دەژیم. دەبێت لێرە بنگەیکێ مەحکەمان ھەبێت تا چاودێری بەسەر ناوچەکەدا و نەکەین، لەم شوێنەدا دەبێت ئیشیکێ زۆر بکەین، دەبێت پەناگیەکی کۆنکرتیمان ھەبێت تا ھیزیکی کۆماندۆی مەشقراو خۆی بشاریتەو، کریکارەکان دەبێت لە بايەخ و نرخێ ئەم ئیشە ی خۆیان بزائن. ئیشیکێ سەخت دەبێت، دەبێت تۆ تییان بگەنیت، دەبێت بزائن، لەمڕۆو دەبێت دەستبکەن بە ھەلکەندن و قوولکردنەو، سەعاتیکێ تر ئەندازیارەکان دەگەن بەرەو، ئەم لوتکە یە ساردترین لوتکە ی ناوچەکە یە، لەوانە یە لە مانگیک یان چل شەوی ترەو بەفر دەست بە بارین بکات. تا خیرا ئیشبکەین لە قازانجی خۆمانە. سەیرکە لەم ترۆپکەو تا ئەوسەر، لە ھەموو لوتکەکاندا تا چاوەڕێکات. لە ھەموو جیگایەکاندا فەسیلیکی وەک ئێمە ئیشدەکات، لە ھەرجیگایەکەو دوژمن دزەبکات بۆ ناو دیلاوار دەبێت ڕینگای لێبگرین... دەبێت سەنگەر لێدەین».

من زۆرسەرم لەو شتە سەربازییانە دەرئەدەچوو، سەیریکی فەسیلەکەم کرد و لە ناخەو ھەناسە یەکی قوولم ھەلکیشا. دانیابووم پڕۆژانیکێ سەخت لە بەردەمماندا یە، بەلام ڕاگرێتی ئارامی دەروونی فەسیلەکەش کارێکی ئاسان نەبوو. ئەوێ سەخت بوو ئەو بوو ھیچ ئیشکەرێک تا کوتایی زستان و تەواوبوونی بەشی زۆری کارەکان نەیدەتوانی ئەم ھەریمە بەجێبھێڵێت، ئەوانە ی سەرپێچیان بکردایە دەبران بۆ زیندانیکێ سەربازی کە بە قسە ی نەقیب لە ناو چیاکاندا بوو، ئیشکردن لەوێ ھەلومەرجیکێ سەخت

هه‌بوو. من ده‌بوو به‌ر له‌وه‌ی فه‌سیله‌که ده‌ستبکات به‌ ئیش هه‌موو شتیکیان پێیلیم. هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ ترسیک و دوودلییه‌کی زۆر له‌ چاوی هه‌موواندا بوو. ساتینکی سه‌خت و ناخۆشی ژیا‌نی من بوو، ساتینک که ئیتر ته‌واو وه‌ک هه‌ر یه‌کیکی دی له‌ دی‌لاوار را‌ده‌ستی ئه‌و شه‌پۆله‌ گه‌وره‌یه‌ ده‌بووم که هات‌بوو، یان ده‌بوو لینگه‌ریم ئه‌م ئیشکه‌رانه‌ بی هیچ پشت و په‌نایه‌ک له‌م شاخه‌دا کاربکه‌ن یان به‌ قسه‌ فریوانبده‌م و مانایه‌ک به‌ کاره‌که‌یان بیه‌خشم. دووربینه‌که‌م له‌ نه‌قیب وه‌رگرت و یه‌ک به‌ یه‌ک کریکاره‌کانم برده‌ پشتی به‌رده‌که‌ و پیمگووتن «سه‌یربکه‌، ئه‌و تارمایانه‌ ده‌بینیت که له‌وبه‌ر له‌ نێو به‌رده‌کاندا هاتوچۆده‌که‌ن، ئه‌وانه‌ دوژمنن، تیده‌گه‌یت، دوژمن که چه‌ند وه‌خته‌ دیته‌ خه‌نمان، هه‌ره‌شه‌ له‌ شاره‌که‌مان ده‌کات، هه‌ره‌شه‌ له‌ ژیا‌نمان ده‌کات، ئیمه‌ بۆیه‌ لی‌ره‌ین تا کاربکه‌ین. گه‌ر کارنه‌که‌ین ده‌مانبه‌ن بۆ زیندان، زیندانی ئیشکه‌ره‌کان نزیک‌ی دوو سه‌عات لی‌ره‌وه‌ دووره‌، له‌ ناو چیاکانی باکووردایه‌، له‌وئ ئیش هه‌روا ئاسان نییه‌، سه‌ختتر و ناجۆرت‌ره‌، چاودیره‌کان دل‌ه‌قترن، به‌ شه‌ویش پشوو نییه‌. هه‌ر چیه‌که‌مان کردوه‌ ده‌بیت به‌رگه‌ بگرین، هه‌ر چیه‌کت کردوه‌ ده‌بیت هه‌یز بده‌یته‌ خۆت و نه‌که‌ویت و نه‌پوخیت. شته‌که‌ تایبه‌ته‌ به‌ دوژمن... بروانه‌ ئه‌وه‌تان، ده‌یا‌نینی له‌ دووربینه‌که‌تدا... ئه‌وه‌تان، زۆر نزیکن. ده‌بیت بزانی‌ن که له‌ جه‌نگدا‌ین، له‌ شه‌ری مان و نه‌ماندا‌ین... هه‌ر پاچیک ده‌یده‌یت له‌ زه‌وی وابزانه‌ که گورزیکه‌ و ده‌یده‌یت له‌ دوژمن، هه‌ر بسته‌خاکیک هه‌لیده‌که‌نی وابزانه‌ گوریکه‌ و بۆ دوژمنی هه‌لده‌که‌نی، بزانه‌ تو لی‌ره‌ جه‌نگاوه‌ریت و دژ به‌وه‌ شه‌رده‌که‌یت که مایه‌ی به‌ده‌ختی و نه‌هامه‌تی ئیمه‌یه‌».

ده‌بوو ئه‌وه‌ یه‌که‌ به‌ یه‌که‌ بۆ هه‌موو فه‌سیله‌که‌ دووباره‌بکه‌مه‌وه‌، تا‌که‌ شتی‌ک وره‌ و هه‌یزی ده‌خستنه‌ به‌ر ئه‌وه‌ بوو با‌سی دوژمنیا‌ن بۆ بکه‌یت، با‌سی ئه‌و جه‌لا‌ده‌یا‌ن بۆ بکه‌یت که دیته‌ خه‌ونه‌کانیا‌ن و سه‌ریا‌ن ده‌بریت، جه‌لا‌دیک که ئیستا به‌ خۆی و هه‌موو تفاق‌ی کوشتن و سه‌ربرینه‌وه‌

بەرامبەریان بوو، لە دووربینەکەووە دەیانبینی. هەموو ئەو پۆژەم بەو جۆرە
 بردەسەر، لە پۆژانی داهااتووشدا دەبیت ئەو دووبارەبکەمەو. لە ناخی
 دلەو بیزاربووم لە خۆم ... دەمزانی دەبیت ئەو شتانه بلیم کە بیوام پێیان
 نییە، ئەو ترسانەیان بیربخەمەو کە دەمویست لە یادییکەن. هەستەدەکرد
 پلانەکانی مامە سیا و دکتۆر جاھدار، سەبارەت بە چارەسەری بە شوکی
 دوژمن، بەجۆریکی سەیر لەگەڵ رۆحییەت و خەیاالی هەموو ئەم خەلکەدا
 دەگونجیت. منیش بووبووم بە بەشیک لە ئامیرەکە، ئیستا واقسەمدەکرد و
 رەفتارمەدەکرد وەک ئەوان دەیانەویت، ئیتر هیچ بەهائەیکەم نەبوو خۆم لە
 مامە سیام یان دکتۆر جاھدار یان ھەر کەسیکی تر بە باشتەر بزەم. منیش
 رۆحیک بووم جگە لەوہی بەو پێگاہەدا برۆم کە بۆم کیشراو، پێگای ترم
 نەدەبینی. بەلام من تەنیا مامۆستای ئەو کارە نەبووم، ھەر من نەبووم کە
 بەردەوام دەربارەوی دوژمن قسەمدەکرد. دە پۆژ جارێک ئەو دوو گەنجە
 کە گواہە پسپۆری دوژمنناسی بوون، لە شارەو دەھاتن و قسەیان بۆ
 کریکارەکان دەکرد. من هیچ کات نەچووم گوئیگرم بزەم چی دەلین و چۆن
 دوژمن دەناسین. ھەر دووکیان سەروقاتی جوانیان دەپۆشی، کراسیکی
 خاکی و بۆینباختیکی سووری ئاوریشمیان لەبەردەکرد، شینوہیان لە دوو
 گەنج دەچوو بۆ زەماوئەد هاتبن، ھەردەم ئەو خەندە ساف و مندالانە
 لەسەر رۆخساریان بوو، پێکەنینیکی گەش کە لەگەڵ وەزیفەکەیاندا وەک
 کینەچین و پروپاگەندەکار نەدەگونجا. لای من سەمبولی ئەو دەموچاوە
 ناکۆکەیی جەنگ بوون، کە ھەمیشە خۆ لە ژێر خەندە و دەمامکیکی پاک
 و دلسۆزانەدا دەشاریتەو. کاتیک دەھاتن و من بەو کریکارە بەدبەختانە
 بەراوردەمدەکردن، تورپەیی و دلەنگیەکی زۆر دایدەگرتەم ... بینینی ئەو دوو
 گەنجە رۆخۆشە، پروپاگە کە بە خەندەیکەکی مندالانەو سلاویان لی دەکردم
 و دەچوون بۆ باسی دوژمن، لە ھەر شت زیاتر تورپە و بینالی دەکردم.

دەبوو لە چەند پۆژی یەکەمدا پەناگاہەکی کۆنکرتی لە لوتکەکەدا دەردە

بکریت، خودی بنکه‌که سه‌ره‌تا ده‌بوو به‌ نیشته‌جینی تیپیکی پسپوری تاییه‌ت به‌ ده‌زگای هه‌والگری سه‌ربازی، به‌لام به‌ر له‌وه ده‌بوو به‌ مالیکی قایم بۆ خودی ئیشکه‌ره‌کان. له‌ خواریشه‌وه ئیشکردن به‌ جوړیکی شیتانه بۆ نروستکردنی کۆمه‌لیک بینا و خه‌نده‌ک و په‌ناگا ده‌ستی پیکرد. به‌ فهرمانی نه‌قیب و تیمیک له‌ ئەندازیارانی تاییه‌ت، نه‌خشه و شوینی سه‌ربازگا نوپکه دیاریکرا، شوینی عه‌مباریکی گه‌وره له‌ بنی چپادا، هه‌شارگای خۆشارده‌وه له‌ کاتی توپپاراندا، جینگای خه‌نده‌کیکی درێژ که ده‌بوو له‌ کاتی په‌لاماردا وه‌ک دوا سه‌نگه‌ری به‌رگری به‌کاربیت. سه‌ره‌تا ده‌بوو قاوشه‌ گه‌وره‌کان ته‌واوین. به‌رده‌وام هیزه‌که‌مان له‌ دوو ده‌سته‌ی گه‌وره‌دا ئیشیانده‌کرد، ده‌سته‌یه‌ک چه‌ند سه‌عاتیک کاریانده‌کرد و ئەوانی تر پشوویانده‌دا. ئیشه‌که پوژ دوا‌ی پوژ په‌وتیکی سه‌ختتری وه‌رده‌گرت. سه‌ره‌تا هه‌موو هه‌ر به‌ ئیقای پوژانی مه‌شق کاریانده‌کرد، به‌لام له‌ ژیر فشاری کات و سه‌ختگیری سه‌رکرده سه‌ربازییه‌کاندا، هه‌م سه‌عاته‌کانی کار زیادیانکرد و هه‌م جوړیتییه‌که‌ی، گه‌رچی کاره‌کان سه‌ختبوون، به‌لام به‌ جوړیکی ناسروشتی خیرا و بیگری ده‌رویشتن. ئەو هه‌سته‌ی که له‌ داها‌توویه‌کی نزیکدا په‌لاماری دوژمن ده‌ده‌ین، ئیشکه‌ره‌کانی خستبووه سه‌ر هه‌وای خۆ ماندوو‌کردن و کاری بیتشوو. هه‌ستمده‌کرد خواستی رووبه‌رووبوونه‌وه‌ی دوژمن هیند گه‌وره‌یه، به‌سه‌ر هه‌ر سه‌ختی و ئاره‌زوویه‌کی تر‌دا سه‌رده‌که‌وت. ئەوه‌ی لای من سه‌یر بوو جگه له‌ هه‌ندی ورده ده‌مه‌بۆله و له‌یه‌کدی گیربوونی ئاسایی، زۆربه‌ی ئیشکه‌ره‌کان وه‌ک بیماری ده‌روونی په‌فتاریان نه‌ده‌کرد. دیاره‌ غه‌مۆکی و هه‌لچوونی له‌ نا‌کاو و په‌شوکانی کتوپر و توپه‌بوون و گریان هه‌بوون، به‌لام من هه‌ر زوو خۆم ده‌خسته‌ نیو به‌ین و شته‌کانم ئارامده‌کرده‌وه. ئەوانه‌ی بیرى من‌داله‌کانیان ده‌کرد، یان هه‌سه‌ره‌تی که‌سیک یان عه‌شقیک تووشی په‌شوکانی کردبوون، له‌وانی دی پتر کاریانده‌کرد تا ماندویتی به‌رده‌وام یاد و تیفکرین و سۆزیان بکوژیت. دووان له‌و پیاوانه‌ی

كە زۆر پەرىشانى عەشقەكانيان بوون، بە شەویش پشوویمان نەدەدا، لە كاتى پشووەكانیشدا كەمترین كات دەووەستان... ئیشى بەردەوام تاكە ڕینگایان بوو لە دۆزەخى ڕۆح ھەلپێن. زۆر شەو بە ھەرمانى نەقیب نەبایە نەدەووەستان، دەیانویست لەشیان بخەنە ژێر بەرداشى ماندوو بوون، تا لەگەڵ لەشیاندا ھۆشیشیان وردبیت. دەیانویست بەجۆریك بچنە ژێر بارى ھیلاكى كە یادەوهریشیان لەگەڵ جەستەیاندا ویران بیت.

چەند شەوى یەكەم، من جەستە و ڕۆح و خەیاڵم لەگەڵ ئەم جیگایەدا ناتەبا و نەگونجاو بوو، من وەك جانەوهرىكى شارنشین و كەسیك كە لەدايكبوونەو پەرورەدى شارستان بووم، ئەم كێو و چادر و بەردەلان و تروپكانەم زۆر پێ سەخت بوو. بۆ مروڤى شارنشین، سروشت بۆتە جیگایەكى ناسروشتى، بۆتە جیگایەك كە تەنیا بۆ ماوھەكى كورت و بە مەبەستى گۆڕپنىكى كەمى ژيانى پۆژانەمان بەرگەى دەگرن. ھەر لە دوو ڕۆژى یەكەمەو ھەستم بە بیناكى ترسناكى سروشت كرد، كە كرىكارەكانم دەبینى لە لوتكەكەدا بە پاچ و پىك و درىلى زەوێلدەر شاخەكە كوندەكەن، ھەستم بە بیناكى چیاكان دەكرد، ئەم زرمە و چەكوش و كۆھكەنییە چى بوو لە چاو گەورەیی و مەزنى بەردە خەوتوو و مۆن و بیدەنگەكانى ئەم چیاىەدا. ئیستا بووبوو بە مەراقىكى گەورەم كە دووربین لە سەربازانى چاودیر یان لەخودى نەقیب وەرگرم و سەیری دوژمن بكەم كە وەك تارمايى ورد و بچوك لە لوتكەكانى ئەو بەرەو سەیری ئیمەیان دەكرد. ھىدى ھىدى وام لێھات پۆژانە باسى دوژمنم دەكرد، بۆئەوێ مەنتىق بە قسەكانم ببەخشم و وابكەم كاریگەرین بەردەوام لە مەترسى دوژمن دەوام. زۆرجار ھەستمەكرد ئەو قسانەم چەندە بەخشىنى تین و تاوہ بە ئىشكەرەكان، خۆفریودانىكى پىوێستیشە بۆ ڕۆحى شپرزە و لاواز و بىئاراستەى خۆم كە ھیچ كات نەیتوانیوہ بۆ ھیچ شتىك جەنگاوەرىكى وەفادار بیت.

زۆری نه‌برد تووشی په‌شۆکانیکی سه‌یربووم، هندی هندی که‌وتمه‌ به‌ر
هیرشی خه‌ونه‌ نامۆکان، بووم به‌ سه‌ریکی جه‌نجال که‌ خه‌ون هه‌راسانیده‌کات.
شه‌وان حاله‌تی سه‌یر ده‌یگرتم، خه‌ونم ده‌بینی و وه‌ک شیت وریاده‌بوومه‌وه،
هه‌لده‌ستام خه‌یرا خه‌ونه‌کانم له‌ ده‌فته‌ریکدا ده‌نوسیییه‌وه و به‌ په‌له‌ چراکه‌م
خامۆشده‌کرد و ده‌خه‌وتمه‌وه... شه‌وی چه‌ندین جار ئه‌وه‌ دووباره‌ده‌بووه‌وه
... ده‌خه‌وتم، خه‌ونم ده‌بینی، هه‌لده‌ستام، چرام هه‌لده‌کرد، خه‌ونه‌کانم
ده‌نوسیییه‌وه، چراکه‌م خامۆشده‌کرد، ده‌خه‌وتم، خه‌ونم ده‌بینی، هه‌لده‌ستام،
چراکه‌م هه‌لده‌کرد، خه‌ونه‌کانم ده‌نوسیییه‌وه، چراکه‌م خامۆشده‌کرد. ده‌خه‌وتم،
خه‌ونم ده‌بینی ... ده‌خه‌وتم، خه‌ونم ده‌بینی ... ده‌خه‌وتم.

ئیش هه‌م سه‌خت و هه‌م زۆر بوو، له‌گه‌ل هه‌موو چاپۆکی و چالاکیدا
هه‌ندی له‌ کریکاره‌کان ده‌بوورانه‌وه، هه‌ندی تووشی تۆبه‌تی تۆره‌یی
و گرژی ده‌بوون و ده‌بوو من ئارامیانیکه‌مه‌وه. سه‌یربوو، ماندویتی زۆر
هه‌ندیکیانی ئارامده‌کرده‌وه، من بۆ ئه‌وه‌ی له‌ هه‌مووانه‌وه‌ نزیک بم هه‌ر
ئێواره‌یه‌ک له‌ ژێر چادریکدا نانم ده‌خوارد. هه‌ندی جار کریکاره‌کان پێیان
ده‌گوتم «مسته‌ر گرینۆک تۆزیک بۆمان بگری... توخودا تۆزیک بۆمان
بگری». من بیئه‌وه‌ی بزانم بۆ، بیئه‌وه‌ی بمه‌ویت، بیئه‌وه‌ی مه‌به‌ستم بیت،
چاوانم پرده‌بوون له‌ ئاو. هه‌ندی له‌ کریکاره‌کان که‌ ده‌یانینی من به‌
راستی ده‌گریم، وه‌ک من چاویان پرده‌بوو له‌ ئاو و هه‌ندیکیان پێده‌که‌نین.
من هه‌ولمه‌دا تا ده‌توانم بیانخه‌مه‌ پێکه‌نین. زۆربه‌ی شه‌وان کریکاره‌کان
سه‌ربورد و چیرۆکی ژبانی خۆیان ده‌گیرایه‌وه، من له‌ ناویاندا داده‌نیستم
و گویمه‌دگرت، هه‌ندی جار هه‌ستمده‌کرد له‌ کۆری ژماره‌یه‌ک پیاوی عاقل
و فامیده‌دام، هه‌ندی جاریش هه‌ستم به‌ په‌ریشانی و په‌رته‌هۆشی ئه‌م
پیاوانه‌ ده‌کرد، هه‌ندی جار هه‌ستمده‌کرد من تا که‌ شیتی ناویانم و هه‌ندی
جاریش هه‌ستمده‌کرد من ته‌نیا عاقلی ئه‌م ئۆردوگایه‌م. شیتی و عاقلی
له‌ مرو‌فدا شتیکی هه‌میشه‌یی نییه‌، شیتی و عاقلی دوو پنتن له‌سه‌ر یه‌ک

هیل، مرؤف هیچ کات له پنتی موته قی شیتی یان عاقلیدا نییه، به لکو له هاتووچویه کی هه میسه بیدایه، لیزه وهیه ده کریت بهانیان شیت بین و شهو عاقل، نیوه پوان هیمن و فامیده بین و ئیواران شیت و هه لچوو. هه موو پیاوانی که مپه که به وجوره بوون، تووشی نۆبه تی کتوپری شیتی ده بوون و نۆبه تی حکمه ت و عاقلیشیان هه بوو. داده نیشن و به هیوری باسی ژانیان ده کرد، له ناکاویش هه لده چوون، که فیان ده رده دا، ده یاندا به سه ری خۆیاندا، کوفریانده کرد، ئاسمانیان ده دایه بهر تف. ئیستا هیچ کهس باسی خه ونه که ی نه ده کرد، به لام زور باسی دوژمنیان ده کرد. ئه وه ته ی دوژمن بوو بو به شتیکی کۆنکریت و به رجسته، له و کاته وه ی له دوورینه که وه تارمایی بچوک و لیلی خودی دوژمنیان بینییوو، چیتر دوژمن ته نیا وه ک خه ون و خه یالیک ده رنه ده که وت، به لکو پوژ به پوژ و تا ده هات زیاتر ده بوو به حقیقه ت، تا زیاتریش له راستی نزیک ببایه ته وه، که متر خه ونمان پتوه ده بینى. نه قیب نه جاتیش هه سستی به و راستیه کردبوو، جار جار نه قیب بواری ده دایه کریکاران تا سه ربکه ون و له بن به رد و تاویرانی سه ر تروپکدا سه یریکی دوژمن بکه ن، دوورینه که ی ده دایه ده ست ئیشکه ره کان و پریگای ده دا نیگایه کی تر له دوژمن بگرن. بینینی به رده وامی ئه و تارماییانه هه سستی جیاوازی دروسته کرد ... ئه و مه ترسیانه ی جارن ته نیا له خه ودا بینییویان ئیستا به زه قی و له شوشه ی دوورینه که وه ده یانبینى. په رچه کرداره کان جیاوازیبوون، هه ندیکیان هینده ی دوژمنیان ده بینى ده موده ست جنیویان ده دا، سه رسام وه ک شتیکی عه جایه ب و جوړه مه خلوقاتیکی نازه مینیان بینیت تووشی گێژ و ورییه کی کتوپر ده بوون، هه ندیکیان باریکی هه سستی و هه لچوون و خرۆشانیکی نه خواستراو ده یگرتن و ده یانووست تفه نگ هه لبگرن و دم و ده ست له ویدا په لاماری چیاکانی ئه و بهر بدن. من زورجار ده بوو هه مینان بکه مه وه و داویان لیبکه م که توپه یی ته واوی خویان هه لگرن بو ساته کانی جه نگ و پوژانی پروو به پروو نه وه.

گه‌ر نه‌قیب نه‌جات قسه‌ی بۆ کریکاره‌کان بکردایه، به‌رده‌وام یه‌ک پرسته‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه «سه‌رکه‌وتن به‌سه‌ر دوژمندا، له‌م چه‌کوشانه‌ی ده‌ستی ئیوه‌وه ده‌ست پنده‌کات». نه‌قیب قسه‌که‌ریکی باش نه‌بوو، به‌لام که‌ ده‌بیینی ئیشکه‌ره‌کان خۆیان ماندووده‌که‌ن ئه‌ویش چه‌ماسه‌ت ده‌یگرت و چه‌زی قسه‌کردنی گولی ده‌گرت، هه‌ستمده‌کرد توانای کریکاره‌کان و به‌رده‌وامی و خۆگریان هۆیه‌ک بوون نه‌قیب ئارام و سه‌نگین بنوینیت. ئیشی فه‌سیله‌که‌ له‌وه‌ باشتر و خیراتر بوو، بوار به‌ نه‌قیب بدات غه‌ریزه‌ به‌د و جیدیته‌ درندانه‌که‌ی خۆی ده‌ربخات، به‌لام هه‌میشه‌ له‌گه‌ل بانگی به‌یانیدا هه‌لده‌ستا و به‌ چاوه‌ شینه‌ جیدی و گورگ ئاسا‌کانییه‌وه به‌ سه‌ر ئیشکه‌ره‌کاندا ده‌گه‌را، کاتیک که‌ ته‌خته‌به‌سته‌کان بۆ تیکردنی سه‌قفه‌کان هاتن، زۆر غه‌مخۆر به‌دیار هه‌موو ورد و درشتیکه‌وه بوو. ئه‌و ماوه‌یه‌ خۆم زۆر لی لاده‌دا، هه‌ستمده‌کرد شتیکی تایبه‌تی من و ئه‌م پیاوه‌ کۆناکاته‌وه، نیگا و شیوه‌ی وه‌ستان و جۆری سه‌یرکردنی بۆ چیا‌کان، بۆ کریکاره‌کان، بۆ سه‌نگه‌ر و بینا‌کان تو‌ره‌یده‌کرم. هه‌ندی که‌س هه‌ن هه‌تا کاتیک سه‌یری ئه‌ستیره‌ش ده‌که‌ن، چاویان پر‌ه‌ له‌ غروریکی گه‌وره، ئه‌و له‌وانه‌ بوو، هه‌ندی که‌س هه‌ن گه‌رچی زۆر به‌هیزین، له‌سه‌ر هه‌یج عه‌رشیک نه‌وه‌ستا‌ون، که‌چی فیز و هه‌وایه‌کیان هه‌یه، پر‌ه‌نگه‌ ئه‌وانه‌ی له‌ ئاسمانیش نه‌یانینیت. ئه‌وه‌ی لای من سه‌یربوو ئه‌وه‌ بوو، هه‌ستم به‌ غروری نه‌قیب ته‌نیا له‌و کاتانه‌دا بوو که‌ پێکه‌وه‌ قسه‌مان نه‌ده‌کرد و له‌ دووره‌وه‌ سه‌یری چۆنیتی وه‌ستان و رو‌یشتن و نیگا‌کردنیم ده‌کرد، کاتیک پێکه‌وه‌ ده‌وا‌ین ئه‌و هه‌ستم و نده‌کرد و نه‌قییم وه‌ک که‌سیکی ئاسایی ده‌بیینی. ئه‌و هه‌یج هۆیه‌کی نه‌بوو له‌ ده‌ست من یان له‌ ده‌ستی فه‌سیله‌که‌ گله‌بییکات. رو‌ژانه‌ به‌رنامه‌کان هه‌رچییه‌ک بووایه‌ ئیشکه‌ره‌کان زیاتر کاربانه‌کرد و ئیشیکی فره‌تریان ئه‌نجامده‌دا، هه‌میشه‌ به‌رنامه‌که‌ چه‌ند هه‌نگاوێک له‌ پێش پلانی دیاریکراوه‌وه‌ بوو، هه‌تا جاریکیش که‌ مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی له‌گه‌ل کومه‌له‌ ئه‌فسه‌ریکی پایه‌به‌رزی

دیکه دا هاتن بۆ پشکنین، سه رسامبوون له وهی فه سیله که مان به چ هیمهت و خیراییه که وه کار ده کات. من هه موو شتی کم ده کرد که دۆخی ده روونیان باش بیت، خۆم بۆ ده کردنه لیبوک، شه وان له ژیر خه یمه کاندایه نگی بچوکی گۆرانی گووتتم بۆ ساز ده کردن، پێشبرکینی هه ندی گه مه م بۆ ریکه ده خستن... دانیشتنی تایبهت و خسوسیم بۆ ده سازاندن تا له گه لدا ژان و ناسۆری ده روون ده ربهرن. ئیتر بووبوو به شتیکی ئاسایی شه وان هه ر له دوا ی داگیرساندنی ماتۆری کاره باکه وه، من له ژیر چادر یکدا ده ربکه وم و داواش بکه م کێ هه زی له به زم و ره زمه بینه لامان.

من هه ر ئه و ماوه یه شه وانه خه ونکه لیکم ده بینێ که خه ونی خۆم نه بوون. له هه ندی له خه و نه کاندایه زمزانی خه ونی کێ ده بینم، له هه ندیکی دیشدا دیاریکردنی خه ونینه که سه خت بوو. جاریک خه ونم بینێ یه کیک خۆی به به ندۆلی سه عاتیکی مه زندا هه لواسیوه، به ندۆلیکی زۆر گه و ره، پیاوه که به هه موو توانای خۆی هه ولیده دا به ندۆلی کاتژمیره که بوه ستینیت که به بورجیکی مه زندا ها تبوووه خوار. هینشتا له خه ودا بووم ده زمزانی ئه وه خه ونی «کیسرا» یه، گه نجیکی مندالکار، که نه وه ک له مال به لکو له گه ره ک و قوتابخانه ش به شیت ناوبانگی ده رکردبوو. ماوه یه کێ زۆر له مال زیندان کرابوو، مامۆستایه کێ تایبهت بووبوو به سه ره پرشتی، هه موو شتیکی به کات و چرکه و خشته بۆ دیاریکرا بوو. ئیستا رقیکی تایبهتی به رامبه ر به سه عات هه بوو، هه ر جۆره سه عاتیکی بدیبا یه ده یدزی و ده یشکاند و فرییده دا، هاوڕیکانی له ترسی ئه و ده بوو کاتژمیره کانی ده ستیان بشارنه وه یاخود به جۆریک قایمی بکه ن، ئه و ده ستی نه گاتی. له خه و نه که دا به ندۆله شیته که کیسرای ده هینا و ده برد، ئه ویش بیسوود هه ر کاریکی له ده ست به اتایه ده یکرد تا جوله ی ئه و ئامیره گه و ره یه رابگریته... خه و نه که چه نده ها شه و و به چه نده ها جۆر دووباره ده بووه وه، له شوینی جیاوازا دا، له سه ر سه عاتی جیاوازا، له کاتی جیاوازا، به لام ئه و له خه و نه که دا هه میشه...

خولایای هه‌بوو، جولە‌ی به‌ندۆ‌له‌ گه‌وره‌کان بوه‌ستینیت، جولە‌ی سه‌عاته‌کان، چرکه‌کان ... زه‌مان به‌ گشتی.

له‌ خه‌ونیکێ تردا «محهمەد سدیق خاوه‌ر» م بینێ به‌ده‌ستیک جلی ژنانه‌وه‌ له‌گه‌ل پیریژنیکدا دانیشتوووه‌ و له‌سه‌ر پنه‌یه‌کی سپی زۆر گه‌وره‌ ناندە‌کات، زوو زوو به‌ ژنه‌که‌ ده‌لیت «دایه‌ مه‌هیلە‌ نانه‌که‌ت بسووتیت ... دایه‌ مه‌هیلە‌ نانه‌که‌ت بسووتیت». نه‌مه‌ده‌زانی سه‌رچاوه‌ی ئه‌و خه‌ونه‌ له‌ کوێوه‌ هاتوو. محهمەد سدیق خاوه‌ر وه‌ک نه‌قیب ده‌یگوت، له‌ پیاوه‌ هه‌ره‌ ئیشکه‌ره‌کانی به‌تالیۆنه‌که‌ بوو، که‌سیکی هه‌یمن بوو، له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی به‌رده‌وام و بی هیچ هۆیه‌ک په‌لاماری یه‌کیک له‌ دراوسی‌کانی دابوو هاتیوووه‌ بیمارستان، وه‌ک خۆی ده‌یگوت ته‌نها هۆی کینه‌کانی ئه‌وه‌بوو ئه‌و پیاوه‌ به‌رده‌وام له‌ خه‌ونه‌کانیدا به‌ ده‌نگیکێ ناخۆش بانگی له‌ دایکی کردوه‌. ئه‌و بانگه‌ نادیاره‌ی ناو خه‌ونه‌کانی وه‌ک ماکیکی شیتی چوو بووه‌ سه‌ری و هه‌تا له‌ ناو ئه‌م دۆل و جیایانه‌دا وازیان لی نه‌ده‌هینا. له‌ خه‌ونه‌کانیدا به‌رده‌وام له‌گه‌ل دایکی بوو، له‌گه‌ل ئه‌و نانیده‌کرد، سه‌فره‌ی ده‌رازانده‌وه‌، ئیشی ناو مالی ده‌کرد، به‌رده‌وامیش قسه‌یده‌کرد، وه‌ک «دایه‌ مه‌هیلە‌ سه‌فره‌که‌ت پیس بیت» «دایه‌ مه‌هیلە‌ ئاوه‌که‌ت برژیت» «دایه‌ مه‌هیلە‌ گوشته‌که‌ت بخوریت».

خه‌ونیکێ دیم بینێ «سه‌بور» که‌ له‌به‌ر ده‌ست بلاوی به‌ «که‌ره‌مدار» ناویانده‌نا، له‌ ژیر دره‌ختیکدا وه‌ستاووه‌ و هه‌ولنده‌ات به‌ داریکی درێژ هه‌ندی سیو بخاته‌خوار. سه‌بور چه‌ندی ده‌کرد سیوه‌کانی بۆ نه‌ده‌خرا، هه‌ر ده‌یویست داره‌که‌ی درێژبکات و لقێ دره‌خته‌که‌ بته‌کینیت، پۆله‌ بالداریکێ توڤه‌ ڕیگیان لی ده‌گرت، هه‌ر ده‌ستی بجولاندايه‌، ژماره‌یه‌ک بالنده‌ ده‌هاتن و په‌لاماریانده‌دا. بالنده‌کان شیت بوون، خۆیان ده‌کیشا به‌ سنگیدا، ده‌نوکیان له‌سه‌ری ده‌دا، به‌ چنگ ڤوخساریان بریندارده‌کرد، خه‌ونیکێ بیته‌نجام و پوچ بوو که‌ وه‌ک بازنه‌یه‌کی داخراو دووباره‌ده‌بووه‌وه‌.

خه و نیککی دیم بینی، که سیک پوخساری دیارنه بوو، ته نیا له پشته وه
 دهرده کهوت، به تفهنگیکی دریزی کونه وه نیشانه ی له شتیکی نادیار
 دهگرته وه، نیشانه که ی له تمدا ونبوو، جیگا که ی هه لم و سپییانییه کی چر
 بوو که هیچی له نیودا نه ده بینرا، ئه و که سه ی له خه و نه که دا تفهنگه که ی
 پی بوو، وهک ئه وه بوو دانیشتیبت تا ئامانجه که ی پروونده بیتته وه، ده یویست
 ته م نه میتیت و هه و پروونبیتته وه و روشنایی بگه ویت تا ئه و ته قه ی خوی
 بکات، به لام پیده چوو بۆ هه تاهه تایه مژ نه نیشیت و بولیل روشن نه بیتته وه.
 نه مده زانی ئه وه خه و نی کتیه. هیچ نیشانه یه کم تیدا نه بینی خه و نبینه که ی
 بناسمه وه.

ئیتیر خه و نم زۆر ده بینی... زۆر زۆر ... شه و دوا ی شه ویش زۆتر و
 زۆتر.

له و شه وانه دا بۆ یه که مجار ئه و خه و نه شم بینی که چهند مانگ بوو
 چاوه پروانی بووم، ئه و خه و نه ی دونیای دیلاواری هینابوو له رزه.

چهند وهخت بوو ده مویست ئه و خه و نه بیبینم و نه مده بینی، ده مویست به
 نهینیی ئه و وینه یه بگه م و نه ده گه یستم، خولیا م بوو ئه و پیاو کوژه بیبینم که
 ده چوو خه و نه کان و سه ری مروقه کانی ده په راند، به لام دوا جار خه و نه که م
 له شیوه یه کی سه یردا بینی.. له هیچ یه کیک له و خه و نانه نه ده چوو که
 پیشتر بیستبووم، له جیگایه کی سه یردا بوو که پتر له بیمارستان ده چوو.
 خه و نیککی به رگدرووی ناوداری دیلاوار «داودی داود ئاغا» بوو، که به هۆی
 نه خوژی و به دبختیه وه که وتبووه به تالیونه که ی ئیمه وه. له خه و نه که داود
 ئاغا به خۆی و ئه سپیکی به رزه وه به ریواقیکی دریز و سپیدا ده رویشت
 که زه و بییه که ی له کاشی سپی و دیواره کانی له مه رمه ر بوون. ئه سپه که
 به سه ختی ده یتوانی له سه ر کاشیه کان هه نگاو هه له یتیت. له ملاولای
 ریگای ئه سپه که دا، له سه ر سه دان قه ره ویله ی تاییه ت بیمارانیکی بی

پالکە و تېوون، هه‌موو جلی سپییان له‌به‌ردابوو، جه‌سته‌کان به‌بی سهر پۆ‌حدار بوون و ده‌جولان، له‌سهر قه‌ره‌ویله‌کان ئه‌مدیوه و دیویان ده‌کرد، بیته‌وه‌ی هه‌ستن یان دابه‌زن. ئه‌و هه‌سته‌یان ده‌دا به‌ من که ئه‌گه‌رچی سه‌ریان نییه، به‌لام ده‌توانن ببینن. داودی داود ئاغا که خۆی به‌رگدروویه‌کی ناوداری جلی پیاوان بوو، وه‌ک له‌ به‌فریکی چێدا جل‌ه‌وی ئه‌سپه‌که‌ی رابک‌شیت له‌ ناو ئه‌و رپواقه‌ درێژه‌دا، ئه‌و ئاژه‌له‌ به‌رزهی کیشده‌کرد و هه‌ولی ده‌دا جل‌ه‌وی له‌ ده‌ست نه‌دات. له‌ ناکاو ناو دالانه‌که پڕ ده‌بوو له‌ تارمایی، له‌ خێوگه‌لی ئارام که به‌ قات و جل و به‌رگی جوانه‌وه به‌ره‌و پووی داود ده‌هاتن و سلاویان لیده‌کرد و ده‌یانگووت «سلاو ئه‌ی به‌رگدرووی مه‌زن» «سلاو ئه‌ی باشترین به‌رگدرووی خۆره‌لات» «سلاو ئه‌ی خاوه‌نی ته‌قه‌لی ته‌لا و ده‌رزی زیرین» «سلاو ئه‌ی هه‌لگری مه‌قه‌ستی ئالتونین». داود هه‌میشه به‌ خۆی و ئه‌سپه‌که‌یه‌وه هه‌مین ده‌پوشت و به‌رێزه‌وه کلاوه‌که‌ی به‌رزده‌کرده‌وه و به‌ حورمه‌ته‌وه وه‌لامی سلاوه‌کانی ده‌دایه‌وه. له‌ ناکاو ئه‌سپه‌که‌ ده‌که‌وته حه‌له و سمکۆلانی توند، وه‌ها به‌رزده‌بووه‌وه و ده‌خزی، وه‌ها توند به‌لادا داهاات و ده‌خلیسکا من له‌رز ده‌یگرتم و سامم لی ده‌نیشت، ئه‌سپه‌که‌ له‌ که‌وتن و هه‌ستانه‌وه‌دا بوو، له‌ ته‌پاوتل و لوق هاویشتندا، له‌ حه‌له و پرمه و خه‌زه‌دا بوو که له‌ ناکاو جه‌سته‌یه‌کی بالابه‌رزی بیسه‌ر له‌ ناوه‌راستی رینگاکه‌دا ده‌رده‌که‌وت و پێشی به‌ ئاغا ده‌گرت. جه‌سته‌که شمشیریکی درێژی به‌ده‌سته‌وه بوو، سه‌ری نه‌بوو، ته‌نیا له‌شیکی درنده و بیته‌ست و بزۆک بوو. جه‌سته‌ پرووت و هاره‌که به‌ جوله‌یه‌کی ده‌ست ئه‌سپه‌که‌ی هه‌لده‌ستان و وه‌ک ئه‌فسونی کردبیت چۆکی پێده‌دایه‌ زه‌وی. داودی داود ئاغا وه‌ک له‌ دووره‌وه بۆ لای ئه‌م جه‌سته‌یه‌ ها‌تیت، سه‌ری حورمه‌تی داده‌نه‌واند و ده‌یگووت «گه‌وره‌م، من ئه‌مشه‌ویش ئاماده‌م بۆ مردن، شمشیری پیرۆزی ئێوه گه‌ردنی پیسی ئێمه‌ موباره‌ک ده‌کات و به‌ره‌که‌تیکي ئیلاهیمان پێده‌به‌خشیت، فه‌رموون ئه‌مه‌ گه‌ردنی چه‌په‌لی

ئیمه و ئهوهش شمشیری پیروزی ئیوه، بهلام تکایه ئاگاداربێ که ملوانی قاتهکه مان خویناوی نه بێت، چونکه هونه ریکی زۆرمان له دروونیدا به خهرج داوه، کارهکه تان وهک شهوانی تر به وردی ئه نجامبدن، بێتهوهی ئهم ناوه پیسبکه ن، چونکه دواي من کهس نییه ئیره پاکبکاتهوه». داودی داود ئاغا له پال ئه سپه کهیدا دهووستا و چوکی دادهدا و سهري داده نه واند، بهجۆریک بکوژه بیه سه ره که بتوانیت ئاسان سهري بپریت. جهسته که بی هیچ دوو دلییهک، داودی راده کیشایه سه ر بهستیکی بچوک و سهري ده نایه سه ر بهسته بهردینیک و به شمشیریکی تیژ دهیدا له گهر دنی ئاغا. سهري داود وهک سهري بولکلهیهکی پلاستیک ده په ری. هیچ خوینیکی لی نه ده هات، وهک توپیک تل ده بووه وه و چاوانی کراوه و رهزامه ند وهک خوی دهیانروانی. له ناکاو ههوا دهگورآ، وشکه به فریکی توند به پۆخی گه وره وه دایده کرد. با و گێژهن به خیراییهکی سهیر سه رما و سپیتییهکی زۆریان دههینا... هیدی هیدی هه موو شتیک سپی ده بوو، هه موو شتیک، هه تا سهري داود ئاغاش که به فر دهیبرد و له خۆیدا دهیشارده وه .

من ئه و شه وه له گه ل راچله کان و وریابوونه وه مدا، وهک شیت هه لده ستام و به ناو تاریکیدا به ره و چادره که ی داودی داود ئاغا رامده کرد، شه و سارد و من عاره قاوی و شپه رزه بووم، دوو جار له به رد و کوسپی سه ر ڤیگا هه لده نوتام، ده که وتم و هه لده ستامه وه، پاسه وانی شه و ده یناسیمه وه و به سه رسامی سهیری ئه و تیکچوون و شپه رزه بوونه کتوپره ی ده کردم و لینه گه را برۆم، لینه گه را بگه مه چادره که ی داود. ده گه ی شتمه سه ر جیگای ئه و و به لایتیکی ده ستوه سه ری په تووه که یم لاده دا. داود هه موو گیانی نیشتبوو سه ر عاره ق، باوه شم پێدا ده کرد و ده مچرپاند «داود... داود ... داود». سه رسام و ترساو راده چله کی و له ترس و په شوکاندا باوه شیده کرد به مندا. من که میک رامده وه شاندا و به چرپه وه ده مگووت «من بینیم، بینیم، ئه وه ی تو بینیت منیش بینیم». داود هه لده ستا و ده یگووت «مستهر ته

تۆیت؟ چی بووه... چی بووه؟». ههستمکرد داود زهندهقی چووه، چاوانی ده‌پۆقی بوون، دلنیا نه‌بوو هینشتا هه‌ر خه‌ون ده‌بینیت یان هوشیاره. گووتی «مه‌عز بۆ خوا مسته‌ر، مه‌عز بۆ خوا مسته‌ر، چی بووه؟». گووتم «ئه‌و خه‌ونه‌م بینی که تو بینیت». سه‌رسام بوو، پێشتر له‌ ژيانیدا شتی وای نه‌بیستبوو. سه‌ری خۆی توند راوه‌شاند و گووتی «مسته‌ر دانیشه، وای مسته‌ر، خه‌ویکی ناخۆش بوو... ئه‌رێ تو به‌م شه‌وه چیته‌؟». من ده‌ستم خسته‌ سه‌ر ده‌می و بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌وانی تر هه‌لنه‌ستن پرسیم «خه‌وت به‌ چیه‌وه‌ دی؟». خۆی په‌شۆکابوو، راچه‌نینی خه‌را و بینینی من وه‌ها ده‌سته‌پاچه‌یان کردبوو، نه‌یده‌توانی هۆشی کۆبکاته‌وه‌ و بزانیته‌ چی خه‌ونیکی بینوه. به‌ شه‌په‌زه‌یی و به‌ چه‌وه‌ پرسیم «ئێستا خه‌ونت بینی یان نا؟ خه‌ونت بینی یان نا؟». ده‌ستی گرتم و گووتی «کاک مسته‌ر، کاک مسته‌ر... خه‌ونم بینی، دلنیا... خه‌ونم بینی، ئه‌سپیکی سه‌پی تێدابوو». من گووتم «بوسته‌، بوسته‌ من بۆت ته‌واوبکه‌م، ریاوکیکی سه‌پی درێژ بوو، پهبوو له‌ قه‌ره‌ویله‌ی نه‌خۆشان، خه‌لکیک هه‌موویان بیسه‌ر بوون، تو ئه‌سپیکی به‌رزت پی بوو به‌سه‌ر کاشیدا ده‌رویشته‌... سمکۆلانی ده‌کرد، هار بوو، ئێنجا ئه‌و پیاوانه‌ هاتن...». له‌ ناکاو داود رۆشن و سه‌ره‌حال و هوشیار بووه‌وه، چاوانی کرانه‌وه‌ و به‌ ده‌نگیکی هه‌م و سه‌رسام بۆی ته‌واوکردم «ئێنجا ئه‌و پیاوانه‌ هاتن که سلاویان له‌ من کرد، ئه‌و خه‌وانه‌ هه‌موو شه‌ویک ده‌یانبینم، هه‌ر خه‌و له‌ چاوی ئه‌م داوده‌ بکه‌ویت، له‌ پێش چاوم قیت ده‌بنه‌وه‌... دوا‌یی ئه‌و پیاوه‌ ده‌رکه‌وت، ئه‌وی سه‌ری نییه‌، ده‌موچاوی نییه‌، هه‌چی نییه‌، ئه‌وه‌ش زوو زوو ده‌بینم. به‌لام مسته‌ر گیان... مسته‌ر بۆ وایه‌... مسته‌ر گیان... ئه‌و پیاوه‌ بۆ لای من هه‌چی نییه‌. سه‌گه‌باییکی بێ سه‌ره‌ و هه‌یج. ئه‌سله‌ن له‌ هه‌یج ناچیت، نه‌ له‌ دۆست... نه‌ له‌ دوژمن... نه‌ له‌ به‌شه‌ر... تو خودا مسته‌ر تو ده‌زانیته‌، تو تێده‌گه‌یت بۆچی ئه‌وی من سه‌ری نییه‌؟». من له‌ قه‌راغ نوینه‌که‌ی داود دانیشتم و هه‌موو په‌سته‌کانی ناو

خەونەكەى خۆيم بۆ دووبارەكردهوه. چاوانى كرانهوه و بەسەرسامىيهوه
شانى گرتم و گووتى «مەردى خوابه پيەم بلئ، تۆ چۆن ئەو خەونەى من
دەزانى. مستەر گرینۆك، تۆ جنۆكهيت، شەيتانیت، تۆ چیت؟». من دەمىم
گرت و بە بىزارىيهوه وهك كهسىكى نائومىد له هەموو شتىك، بەقىنەوه
گووتم «كاك داود، من نەخۆشىيهكى پىسم هەيه، من نەخۆشىيهكى پىسم
هەيه، من خەوى خەلكى تر دەبينم. ئەمشەو ئەو خەونەى تۆم بىنى، چەند
وهخته چاوهپى بووم خەونى ئەو سەرپرینه ببىنم، دواچار بەمشيويه ببىنم
... من له دەست خۆم بىزارم، بىزارم».

داودى داود ئاغا بەرگدروويهكى قسەخۆش بوو، بەلام بىننى بەردهوامى
ئەو خەونە هاوسەنگى تىكدابوو، ژيانى له بنهوه هەلتەكاندبوو. بەر
لهوهى بيهتن بۆ بيمارستان تووشى غەمۆككيهكى كۆپر بووبوو، دوكانى
خەياتىيهكەى داخستبوو، له هەموو كهسىك و له هەموو شتىك كهوتبووه
گومانهوه، هەر كەس قسەى لهگەل دەکرد وهك شىت سەيرىدهکرد و
دهیگووت «ئەوهى من سەرى نىيه... ئەوهى من سەرى نىيه». رۆژانىك
تەواو هاوسەنگى دەروونى خۆى له دەست دەدات و بە كوچهكاندا رادهكات
و هاواردهكات «ئەوى من سەرى نىيه». هەلبەت كهسانى بىژى و بەدجنس
تەفسىرىكى تەواو خراپ بۆ قسەكهى داودى داود ئاغا دهكەن و بە گالتهوه
دەچنە سەر پىنگاى و دەلین «داود ئاغا، ئەوه كهى قسەيه تۆ دهيكەيت،
هەى هەموو كەس سەرى هەيه، ئىستا بۆ بەس ئەوهى تۆ له ناو عەوام و
عاله‌مدا سەرى نىيه».

ئەو شەوه سەرلىشىواو و دەسته‌پاچه بووم. چىرۆكى وینەى
نىگاركىشەكانم دەهاتهوه ياد و له دەست خۆم بىزاربووم. ئەوهى من
ئىستا دەمىنى جەلادىكى بىسەر بوو، داود ئاغا دۆژمنىكى دەبىنى كه
هیچ روخسارىكى نەبوو، وهك ئەوانى تر نەیده‌توانى دۆژمن له كهسىك

یان شیوهیه کدا کو بکاته وه... بینینی ئەو خهونه و لهو کاته دا ترسناک بوو، وهک ئەوهی یه کیچک پیمبلێ دروستکردنی نیگارێک بۆ دوژمن ئەفسانهیه، مهحال و بیهودهیه. ویستم پرسیارێ زۆر له داود بکهه، بهلام تووشی جوړه هه لچوونیکێ دهروونی وهها بوو بووم، نه مه ده توانی دانیشم و دوو قسهی عاقلانه له زارم بێته دهه. ویستم بگه پیمه وه ژێر چادری خۆم، بهلام داود ئاغا بۆ میزکردن ههستا و گووتی منیش دیمه دهه. له پێگادا ههردوو کمان تووشی نۆبهتیکێ هه لچوون و ژانی هاوبه شبووین و له بڕه گیهکی قسه کانهماندا دهستمانکرده ملی یهک و پێکه وه گریان. داود ئاغا به دهه سهرینی فرمیسکه وه گووتی «به فهخری عالهه، ئەم ماوهیه ئەوه نه دهی به دهست ههتیو مهتیوی لای خۆمانه وه ئەزیتیم دیوه، نیو ئەوه نه دهه مهراقی دوژمنم نه بووه... ده زانی چ دهردیکیان به سهه هیتاوم، ده زانی چ نامهردی و سووکایهتییهکیان پێکردوم؟». دهنگی داود ئاغا پڕ بوو له ئازار، منیش ههستم به و ژانه شارداراوهیهی ناو دهکرد. ئەو شهوه تا درهنگ قسه مانکرد، تا درهنگ باسی ئەوهی کرد که هیچ کات جه لادی ناو خهونهکانی ئەو سهههیه نه بووه، دهنگی نه بووه، ئەویش هیتدهی بۆ سهههیه ئەو گهراوه، مهراقی هه لگرتنه وهی سهههیه بپراوی خۆی نه بووه، هیتدهی بهدوای دهه موچاوی نادیا ری دوژمندا گهراوه، بهدوای عهقلی له دهه ستچووی خۆیدا نه گهراوه. گهه رچی ههوا سارد بوو، بهلام پۆشنایی مانگ شتیک له جوانی و ئولفهتی به ئیمه بهخشی بوو. دهه مه و بهیان ههستمکرد، که خهو زۆری بۆ هیتاوم و توانای قسه کردنم نه ماوه، به گێژێ گهرا مه وه ناو جیگا کهی خۆم. زه هاو تهخت له جیگا کهی خۆیدا نوستبوو، بیهنه وهی کارێک بکهه ههستیت، چوومه ناو جیگا و وهک نیوه مردو منیش خههه لیکهوت.

ئال مورد بوی گیرامه وه :

پوژیک بوقبوقیله بانگیکردم و گووتی ئال مورد فرمانیکی تاییه تیم
 بۆ هاتووه، تو ده بیت به جیمان بهیلیت و بگوازیته وه بۆ یه که یه کی تاییه،
 ئیشی ئیوه چییه و ده بنه چ کاره من هیچ نازانم، به لام ئه وه ی به من
 گه یشتووه، ئیوه راسته وخۆ له ژیر سه ره پهرشتی په زمئارای قهره قازانیدا
 ده بن، ئه و جیگری په سمی سه ی ئه سلانه و راسته وخۆ فرمان له وه وه
 وهرده گرن. که وایگووت خه ریکبوو دلم له ده ممه وه بیته ده ری. زانیم ئه مه
 به زمیکه هه موو ژیان ی من ده گوریت. هه ر ئه و پوژه بوقبوقیله و ئه ندامانی
 تری هیزه که مان یه ک به یه ک ماچیانکردم و باوه شمان به یه کدا کرد
 و به چاوی پر فرمیشکه وه خودا حافی زیمان له یه کتر کرد. گه رچی من
 له ناخی دله وه رقم له باغه وانه کان بوو، به لام وه ک گیروده بوو بووم و
 به دبه ختییه که م ده کیشا، هه زمه کرد هه ر له گه ل ئه م هاوپی کونانه دابم و
 نه چمه هیژیکی تروه وه که نایانناسم. من له وانه بووم که گوپینی کتوپری
 ده وروبه ر و تیکه لاو بوون له گه ل خه لکی نویدا ده یترساندم و نائاسووده ی
 ده کردم، ئه وه ته ی له دایکبووم هه زم له شوینی دووباره و خه لکی دووباره
 و ژیان ی دووباره یه... له هه ر جیگایه ک راهاتم و په وتیکم وهرگرت، هه زم

له ټيکنډانې نښه.

ئەو رۆژدە بۇقۇقىلە پىنگوۋىتەم كە پىئويىست ناكات مەن ھېچ بىگەم، شەو جىيىك دىت بە دوامدا و دەمبات بۇ شوئىن مەبەست. كە شەو ھات و لە دەرگايان دا، لە برى جىب پىكايىكى سەر بە تال لە بەر دەرگاي مالىەو دە وەستا. ھەر ئەو شەو دە مەن لە پىشتى پىكايىكى تايبە دە، لە گەل چوار كەسى دىكە دە كە ھەر چوارمان لە پىشتى پىكايە كە دە لە بەر سەرما و باي توندى پىگا و بان ھەلدەلەرزىن، چوۋىن بۇ دەرەوۋى شار. ئىمەيان لە شوئىنىكى دوور دەستدا داگرت، شوئىنىك و دەا چەپەك و لاكە و تەبوو، مەگەر ھەر بۇ ئەو دە باش بىت، شەيتان ھىلگەي لى بىكات. مەن لە بەر تارىكى نەمدەتوانى بە روۋنى بەرپىنى خۇم بىيىنم. سەربازىكى مەندالكار پىشواۋى لىكردىن و بىرپىنى بۇ جىگايەك كە ناۋى دەنا «پىشوخانە». ھەر پىنجمان سەرو كۆلەپىشتى قورسەمان بە شانەو دە بوو، باي توندى پىشت پىكاي و دەا مەنى كوتابوو، سەرتاپام ژانیدەكرد، خۇل و تەپوتۇزى پىگا سەر و روخسارى شارىدبوۋىنەو، بىدەنگى شەو و ھەلتەك ھەلتەكى ماشىن گىژىكردبوۋىن. بەلام جىگا كە لە شوئىنىكى تايبەت و پىر خزمەت دەچوو. سەربازەكە پىنگوۋىتەن كە ئەم جىگايە، شوئىنىكى تايبەتە بە مەشقى «پىكەرەن». ئەھا، مەن تا ئەو كاتە و شەي و دەھام نەبىستبوو. يەككىمان پىرسى «دەي يائەلا، ئەمەيان چىيە و پىكەرەن چىيىن و كارىيان چىيە؟». ھاودەمەكەمان بۇي پوونكرىنەو كە ئىمە دەبىيىن بە قەناس. گوايە ھەر پىنجمان لە دەست پاستىرىن تەفەنگىچىيانى ولاتىن و بە فەرمانى سەركردەكانى سوپاي دىلاۋار، دەبىت بۇ ماۋەيەك مەشقى باش بىكەين و بىيىن بە پىسپۇرى تايبەتە تەفەنگى دووربىندار.

هه‌موو شتیکی شوینه‌که پاک و ئاماده دهرده‌که‌وت، چه‌مامه‌کان، ته‌والیته‌کان، ژووره‌کانی نوستن، چیشته‌خانه بچوکه‌که، پیکرا به ئه‌ساسیکی

تا بلێی جوان و گرانبەها رازابوونەو. هەر یەکەمان ژوورێکی تاییبەتی خۆمان هەبوو، خواردنمان لە خوشترین و باشترین جۆر بوون. شەوی یەکەم تا بەیانی لە جینگای نەرم و گەرمدا خەوتین، بەیانی کە هەستام دەرکمکرد کە ئەم جینگایە تاییبەت و نەهینی و لاتەرێکە، شوێنیکە نە رینگای بەشەری لەسەرە و نە بالەندە رێی تێدەکەوێت. ئەو لە جیاتی خوشحالم بکات ترسیکی نەهینی خستە دڵمەو. یەکەم پرسیارم ئەو بوو: ئێمە چیین و کێین و بۆ هاتووینە ئەم جینگایە؟ بەلام وەلامیکی وەهام چنگ نەکەوت. لە ناو هاوڕیکاندا، من بچوکتێن و لاوازترینیان بووم، چوارەکە ی تر زل و بەخۆوە بوون. سەیربوو بەلامەو، کە جینگاکە جگە لە سێ کەس کە هەم پاسەوانیان دەکرد و هەم سەرپەرشتی پاک و خاوینی و رینگخستن بوون، کەسێ تری تێدا نەبوو. لە چیشخانەکە و لە کاتی بەرچاییدا هیچ خزمەتکاریم نەبینی، وەک دەستیکی نەهینی هەموو شتیکی لەسەر میزەکان دانابیست و خۆی کلاویکی ئەفسوناوی لەسەر کردیبێت و غەیب بووبێت. بەیانی هەر پێنجمان لەو چیشخانە پاک و تەمیزدا بەرچاییمان خوارد. هێشتا یەكترمان نەدەناسی، هەموو لە ژێرەو سەیری یەكمان دەکرد و هیچمان نەدەگوت. یەکیکیان سەرنجی راکیشام، بەردەوام لە کاتی بەرچاییدا سەیری منی دەکرد و لە ژێرەو زەردەخەنەی دەگرت. کورپکی مووزەردی دەموچاو بچکۆلە بوو، سەری لە چاو لەشیدا گچکەتر دەنیواند، تا بەرچاییمان تەواوکرد، ئەو هەر لە بنەو سەیریدەکرد و وەک منداڵان پێدەکەنی، ئیستا کە بیرى ئەو چەند رۆژە دەکەمەو، جوانترین شت لەلام ئەو خەندە و نیگا نەهینی و ژێرەوانکییە ی ئەو کە زیاتر لە هەر شت دیتەو بەرچاوم. دواى بەرچایی دەبوو بگەرێنەو ژوورەکانی خۆمان، من چونکە کاریکم نەبوو هەر دەبوو یان سەیری تەلەفزیۆنی دیلاوار بکەم یان گۆی لە رادیۆ بگرم، بەلام هیچ کات لە ژياندا نەتوانیوە لە چارەکیک زیاتر هۆشی خۆم بەو دوو ئامێرە بسپێرم، رەقم لە هەر ئامێرێکە مەزە

نەتوانیت وەلامبیداتەو. هەر زوو تەلەفزیۆن و رادیۆکەم بێدەنگکرد و لە بەر پەنچەرەکەدا دانیشتم و سەیری بەرەدرگای ئەم جیگا چەپەک و نەهینیەم دەکرد. لە نزیکی نیوەڕۆدا لە پەنجەرەى ژوورەکەمەوە بینیم ماشینیکی نوێ هات و دووان لە جلی سەربازیدا دابەزین و دوو هاو دەم بە چەکەو پێشیان کەوتن. دواى سەعاتیک دەبوو هەر پینجمان لە ژووریکى تایبەتدا کە پتر لە پۆلى وانە خویندنى قوتابخانە دەچوو کۆببینەو. گەرچی من شتیکی ئەوتۆم لە پلە و پایەى سەربازى نەدەزانى، بەلام ئەم دووانە هیچ پۆتە و نشانەیه‌کی سەربازییان پێوە نەبوو تا بزانی بە راستى پلەدارى سوپان یان هەر شارەزای مەدەنین و جلی سەربازیان پۆشیو. دوو کەس بوون بە دوو چاویلکەى ڕەشەو، بە دوو کاسکیى سەربازییەو، کە پراوپر سەریانی داپۆشیبوو. هیچ کات چاویلکەکانى چاویان دانەگرت، بە جۆرە دەنگیک کە پیشتەر کەسیکم لە دیلاوار نەبینیوو واقسەبکات دەدوان، دەنگیکى منگن، وەک ئەوێ لە بن ئاوەو پێتەدەری، خۆیان وەک مامۆستای مەشق بە ئێمە ناساند، گووتیان کە پسپۆرى تایبەتى قەناسن و ئیشیان ئەوێهە فێرى ئەو چەکەمان بکەن. زوو زوو دەیانگوت «ئێو پێنج دەست راستترین گەنجى دیلاوارن». پێیان گووتین کە غەمى هیچ نەخۆین و دلمان لای کەس نەبێت، ئەوان هەموو شتیکیان بۆ ریکخستووین و هەر شتیک خیزانەکانمان پێویستیان پێ بیت دابینیانکردو. مامۆستاکانمان هیچ کات ناوی خۆیان ئاشکرانەکرد، هەتا کە من پرسیم ئایا راستە کە جەنابى ڕەزماى قەرەقازانى بەرپرسى ئێمەیه؟ بە مۆنى و گرژییەو وەلامم وەرگرت کە نەخیر، هیچ کەس نییه و گەر بەرپرسیکیش هەبێت، ئەوا ئێمە وەک سەرباز کارمان تەنیا جێبەجێکردنى فەرمانى سەرکرده‌کانمانە و بۆمان نییه لە ناو و شوناسى کەس بپرسین.

دەبوو لە هەمان ڕۆژەو مەشق دەست پێکەین.

مەشقەکانمان لە حەوشی پشتهوەی بنکە کە دەستی پێکرد، بەلام لەو یادا دوایی نەهات... وەک مامۆستاکانمان دەیانگوت هەموو ھونەر و فەلسەفەی ئێشەکە لەو دەابوو، ھەمیشە بە یەکەم فێشەک نیشانەکەمان بپێکین. لە کاری قەناسدا ئەگەری تەقاندنی فێشەکی دووھم زۆر کەمە، مەروەف یان بە فێشەکی یەکەم کاری خۆی جێبەجێدەکات یان نایکات. مامۆستا کەمان کە ھەر زوو ناوماننا «گف لووت»، چونکە وەھا بوو وەک ھەمیشە لە لووتییەو بە گفە ی بێت. دەیگوت «قەناسی راستەقینە ھەمیشە یەک فێشەکی بەسە». ئەو بە دەست راستی و نیشانەشکینی ئێمە سەرسام بوو، بەلام شەیدای من بوو، ھەر ئێوارە یەکەم کە بردیانین و سەر و قەناسیان داینی، من بڕیسکە ی ئاسن و بڕیقە ی تەختە و دووربینی سەر تەنگەکان شیتیانکردم. چەندەھا جۆری قەناسمان بوو دانرابوو، ھەر یەکەمان جۆریک تەنگمان وەرگرت کە دەبوو لە کاتی مەشق و لەسەر رێنمایی و بە داوای مامۆستا، جار جار بیگۆرینەو. من سەرھەتا تەنگیکی نوێی جۆری پی ئیس جی ۱ ی ئەلمانیم پی بوو، بە قسە ی مامۆستا، جۆریکی کونی قەناس بوو کە ئەو بە چەکیکی زۆر باشی دەزانی. ئەوانی تر تەنگەکانیان نویتەر و باشتەر بوو، یەکیک ئیم سی جی ۹۰ یەکی تازە تازە ی بەرکەوت، یەکیک ئیم ۲۴ یکی ئەمریکی، یەکیکی تر ئیم ۴۰ یک، یەکیکی ترمان والتەر دەبلیو ئە ی ۲۰۰۰ کورتە قەناسیکی عاجە یەب کە ئارەزووم بوو، بەر من بکەوێت.

پۆژی یەکەم سەلماندم کە چ دەست راستیکی عەجایەبم. ھێچ نیشانە یەکم بە خەسار نەدەدا. کابرا ھەر شتیکی بوو دا بنابام، چاوم دەنا بە لولە ی دووربینە کەو و تراق ھەر ھیندە ی بلیت یەک و دوو دەمپیکا. کورانی تریش دەستراست بوون، بەلام کەسیان نەدەگەشتە ئاستی من. مامۆستا ھەر یەکەم ئێوار بە منی گووت «بچکۆل، بەم ھەموو زبیکە قیزەو نە ی سەر لووتتەو ئەم ھونەرە لە کوێ فیربوویت. من دەست راستی وەک تۆم لە ژیاندا نەبینیوە». زۆرم پی ناخۆش بوو کە

بچکۆل بانگیکردم، به‌لام ئه‌وه‌وه‌هه‌قیقه‌ت بوو، من به‌لام به‌ ئاسته‌م له‌
تفه‌نگه‌که‌ درێژتر بوو، که‌ ده‌مکرده‌ شانم دیمه‌نیکی سه‌یر و پیکه‌نیناویم
هه‌بوو، به‌وه‌دا سه‌روروخساریشم مندا لانه‌ بوو که‌ سیک منی نه‌ناسیبایه‌
هه‌ر باوه‌ری نه‌ده‌کرد بتوانم فیشه‌ک به‌تفه‌نیم. به‌ شانازییه‌وه‌ گووتم «هه‌نی
مامۆستا، خه‌به‌رداره‌، ره‌حمه‌تی خوات لی بیت، یه‌که‌م فیشه‌ک له‌ تفه‌نگی
باغه‌وانه‌کانه‌وه‌ من ته‌قاندومه‌، تۆش ئیستا پتم ده‌لییت بچکۆل». ده‌بیت بلیم
چواره‌که‌ی تر هه‌یچ که‌فیایان به‌و ده‌ست راستییی من نه‌ده‌هات. سه‌ره‌تا
که‌ نوبه‌تی ته‌قه‌ ده‌هاته‌ سه‌ره‌ی من، هه‌موو کۆده‌بوونه‌وه‌ و چاوه‌روان
بوون، من نیشانه‌یه‌ک ویلبکه‌م و نه‌پیکم، به‌لام دوو مامۆستاکه‌مان هه‌ر
نیشانه‌یه‌کیان دابنایه‌، من ده‌مدا له‌ ته‌ختی و زرمه‌م لی هه‌لده‌ستان. تا
نیشانه‌که‌ بچوکت‌ر بایه‌ و دوورت‌ر بایه‌ و له‌ چاوی دووربیندا لیل و نه‌بینراو
بایه‌ و زیات‌ر بجولایه‌، هاو‌ریکانم کیشه‌یان زو‌رت‌ر ده‌بوو، به‌لام منی بێ‌رحم
چارم نه‌بوو، گالته‌م له‌گه‌ل نه‌ده‌کرا، ئه‌وه‌ی تفه‌نگی شه‌یتانی‌ش نه‌پیکایه‌، به‌
ترپه‌یه‌ک ته‌ختیم کوناو‌ده‌ر ده‌کرد.

زۆر دره‌نگ بۆم ده‌رکه‌وت که‌ ئه‌و هه‌موو زرنگی نواندنه‌م هه‌یچ
نه‌بووه‌ جگه‌ له‌ گه‌مژه‌یه‌یه‌کی ته‌واو. چوار کورپه‌که‌ی تر «ئه‌حمه‌د سو‌ره‌ت،
ئه‌حمه‌د کوفیان، محمه‌د پاشا و نیاز گچکه‌ل» یان ناو‌بوو. ئه‌حمه‌د
کوفیان زۆر زل بوو، له‌سه‌ره‌وه‌ پان و پۆر و گه‌وره‌، به‌لام قاچه‌کانی
باریک و درێژ، به‌ جۆریک هه‌موو سه‌رسام بووین چۆن قاچی له‌ ژێر
ئو باره‌ قورسه‌دا ناچه‌میته‌وه‌. من هه‌ر سه‌ر و رووم له‌گه‌لیدا کرایه‌وه‌،
پیمگووت «مالو‌یران، تیم ناگه‌نینیت ئه‌و قووله‌ باریک و تیروکیانه‌ت، چۆن
ئو له‌شه‌ زل و سه‌ره‌ قورسه‌تی بۆ هه‌لده‌گیریت؟». ئه‌حمه‌د قسه‌ی له‌
نه‌خۆشییه‌کی خراپی مندا لان ده‌کرد که‌ له‌سه‌ر بێ‌شکه‌وه‌ تووشی بووه‌ و
ته‌نیا مو‌عجیزه‌ی خودایی له‌ ده‌ست ئیفلجییه‌کی هه‌میشه‌یی ر‌زگاری‌کردوه‌.
پێی وابوو ئه‌وه‌ی ده‌توانیت به‌ پێوه‌ بوه‌ستیت، ته‌نیا به‌ره‌که‌ت و کۆمه‌کیکی

یه زدانیه و له قهره بووی ئه وه دا ده بێت بهردهوام سوپاسگوزاری خودای
 گه وه بیت. ئه حمه د تاکه کهس بوو که هه موو نویژه کانی ده خویند و
 بهر له وه ی په نجه له په له پیتکه ی تهنه که که راکیشیت ناوی خودای ده هینا.
 نیاز گچکه لیش ئه و گهنجه موو زهرده سه ر بچکوله یه بوو که قه ناسی
 والته ر ده بلیوه که ی پی بوو، بهردهوام له کاتی نان خواردندا له ژیره وه
 سه یری منی ده کرد و پنده که نی، کوپیکی مندا ل بوو، دهستی له وانی تر
 راستتر بوو، به لام له و که سانه بوو که هه موو شتی که به فشه ده گرن و
 به بینینی لووتی خوشیان ده که ونه تریقه، له بهرئه وه ماموستا زوو زوو
 هه ره شه ی سزای قورسی لیده کرد، هه تا جاری که فورمیان پی پر کرده وه
 بینترین بو بنکه ی جهنگا وه ره لاوازه کان و له و ئی پهروه ده یی که ن، به لام له
 دوا چرکه دا په شیمان بوونه وه. ئه حمه د سوره ت و محمه د پاشا، هه می شه
 پیکه وه بوون، زۆر تر له گه ل یه کدا قسه یان ده کرد، من و نیازیان وه ک دوو
 مندالی گیل و گه مژه ده بینیی، ئه حمه د کوفیانیش هیند بیده نگ و به سه ته زمان
 بوو، نه ده کرا بیکه ی ته هاوپی خۆت، له و پیاوانه بوو که ناتوانیت هاوپی
 هه بێت. ئه و جووته ه یچ کات قسه یه کی ئه وتو یان له گه ل مندا نه ده کرد،
 به لام ده مزانی محمه د پاشا ئیره یی که خراپی له ده ستراس تییه که ی من
 هه یه، هه تا جاری که من نیشانه یه کی گه لیک بچوک و سه ختم پیکا، به و
 کاره م گه لیک خوشحال بووم، ئه و گووتی «زیپکاوی ... ئه وه نده به خۆت
 مه نازه، وامه زانه که ده ست ت تو زی که له ئیمه راستتر بوو، ئیتر ده تکه ن به
 پاشا. ئه م هه راو زه نایه ت له چیه، ئه وه نده بچوکیت، بتخه نه سه ر ته ختی
 شاهیش، سه رت هه ر ناگات به گوونم». قسه کانی زۆر بریندار که ر بوون،
 من وه لام نه دایه وه، ترسی کم هه بوو زۆر له سه ری برۆم به مستی که نو قمی
 زه ویم بکات.

پوژانه چه ندین سه عات مه شقمان ده کرد، هه ستمده کرد بو کاریکی
 گرنگ و خه ته رناک ئاماده مانده که ن، به لام جیگا و شیوه ی ژیان و خه

خۆراکمان به‌جۆریک تایبەت بوون، حەزەم نەدەکرد مەشقگاگە بەسەر بچیت و بمانبەنەوێ بەو شار. لەو ماوەیەدا دەروونیکی ساردەم گرتبوو، بیری کەسم نەدەکرد، هەتا دایکەم بە خەیاڵدا نەدەهات. هەلبەت تەلەفون و پەڕەندیکردن تەواو قەدەغەبوون. نیاز گچکەل هەندێ جار دەیگووت دواى تەواو بوونی مەشقگاگە دەماننێرن بۆ مەمەد حەسار، لەوێ دەبیت هەندێ چالاکی گەرنە ئەنجام دەهێن. جاریک «گەف لووت» پێی گووتین وامەزانی ئێشی قەناس کاریکی ئاسانە، گەر بچن بۆ شەڕ و ئەم تەقەنگە دووربیندارەتان پێ بوو، بزانی خەو و خۆراکتان وەک جەنگاوەرێکی ئاسایی نییە، قەناس جەنگاوەرێکی تەنهایە، سەد لەشکری لە پشت بێت هەر تەنهایە، زۆربەى جارەکانیش گوللەییەک کە بەر تەختى ناوچاوانى دەکەوێت، کوتایی بە ژبانی دەهێنێت.

چەندەها هەفتە لەو جیگایە مایەنەوێ. مامۆستاكان هیچ کات پێیان نەدەگووتین کەى مەشقمان دواى دیت و بۆچی مەشق دەکەین، لە راستیدا خوشیان وەک ئێمە شتیکی ئەوتۆ گەرنەگەیان نەدەزانی، زانیارییەکیان نەبوو کە بۆچی ئەم گەنجانە پەروەردە دەکەن. شەویەک نزیکى دوو هەفتە بەر لە کوتایی پاییز، نیوێشەو لە دەنگی ماشینێک بە ئاگاهاتمەوێ. شەوان ئەو دەفەرە چۆل و بێدەنگ بوو، مامۆستاكان لە سەعات چوارەوێ دەگەڕانەوێ بۆ شار، لەو کاتەوێ ئێمە هاتبووین بە شەو هیچ ماشینێک نەهاتبووێ ئەم ناوچە. من لە پەنجەرەکەوێ پوانیم و ماشینێکی نوێم بینی، دوو پیاوی نەناسراو لە جیبیکی سەوز دابەزین، دڵم خورپەییەکی سەیری پێداهات و ترسیکی کتوپر دایگرتەم. بێئەوێ بزانی بۆ، هەستەمکرد ئێتر ئەمە دواھەمین شەوی ژبانی منە لەم جیگایەدا ... دلتیابووم ... بێئەوێ کەس فەرمانم پێدا، پەتوگەم لا برد و هەستام و دەستمکرد بە کوکەردنەوێ جەلەکانم و پیکخستنی کۆلەپشتەکەم.

«که هوشم هاته وه مستهر گرینۆک له سهرم بوو. وه ها چه په سابووم ههر وهختبوو چاوانم له گلینه دهر په پرن. گووتم خوای عالم، تو چی ده کهیت بهم شه وه، تو سنگدان لینی داویت، گلاروت گرتووه وا هاتوویته سهر جیگای من و چیت له من دهویت، من پیاویکی بهسته زمان نه هلی کاری گهند نیم. نه وه قیره خوی وهک ژنی کوستکه وتوو دهگریا. مستهر گرینۆک ههر به راستی مستهر گرینۆکه، که سیکی تا خوا چه زکات دلناسکه، تو بلی توزیک خراب به سهر گوچکه ی چه پمدا خه وتووم نه وه سه عاتیک بۆت دهگری. گووتی داود ناغا قوربانی رۆحت بم... قوربانی نه وه دل به پاکهت بم، تو نه مشه و چ خه ونیکت بینیه، منیش ههر نه وه خه ونه م بینیه. دهی من چون باوه به قسهی وابکه م، که ستتان بیستووه تا ئیستا خه ونی که سی تر بینیت، نه وه تهی ئاده م ئاده مه و حه وا حه وایه، ههر کهس خه ونی خوی ده بینیت و براهیه وه. من گووتم بهس قسهی مفت و به لاشم بۆ بکه، خو من مندا ل نیم کلاوم له سهر بنییت. گووتم عه زیزم، من تا ئیستا کلاوم بۆ هه زاران کهس دوریه، ئیستا تو ده ته ویت کلاو بخه یته سهری من... فه قیره له بهر په ریشانی زمانی گۆی نه ده کرد و له بهر بارانی فرمیسک چاوی نه یده بینی. بهس که نه وه مال باوکه باسی نه وه نه سپه سپیهی ناو خه ونه که ی منی کرد، ئیتر کهس نه پرسیت حالی من چی بوو... له دلی خومدا گووتم که

خۆ ئهم سه گگی سه گبابه به راستیتى. له ئێوهى ناشارمهوه ئهو دهقهیهى
ئهو رایچه له کانم من خهونم بهو ئه سپه سپیهوه ده بینى. مه گهر بهس خوا
خۆی بزانیته ئهو ئه سپه سپیه چهند ساله له هه موو خه ویکمدا ههیه. ئهو
مهلعونه من چیم له خهوندا بینییوو ئه ویش بینى بووی. هه موو ئه وانه شى
بینى بوو که له خهوندا سلاوم لیده کهن. دهی سلاوی خواتان لى بیت ئه مه
یه عنى چى... من گووتم مه رده و مه ردی خوا به پیمبلێ تو چون ده زانیته
من خهوم به چیه وه دیوه، که چى ئهو گه مال باوکه نایه نیت و نایبات ده لیت
واى داود ئاغا گیان، واى به قوربانى ئهو رۆحه پاکهت بم، ئه وه نه خوشیه
و چهند ساله له گه لمایه. من گووتم دهی نه خوشیه گه مال باوک له ناو ئهو
دونیا و عاله مه دا کهس بر اووه خهونى من نه بیت بی بینیت. ئهو ده ستیکرده
ملم و وهک ئیستا باوکی مر دیت ده گریا گووتی داود ئاغا تو رۆحیکى پاکت
ههیه، دامینى تو وهک دامینى فریشته خاوينه بۆیه خهونى تو ده بینم».

داود ئاغا ده می نانى نیوه رۆ، بی ئه وهى خه به ردارى ئه وه بیت من له پشت
چادره که وه وه ستاوم و گویم له هه موو شتی که به و جوړه به سه رهاته که ی
شهوى بۆ ئه وانى تر ده گزیاره وه. هه موو له ده وری سفره ی نیوه رۆ
رۆ نیشتبون و ماق و حه په ساو گوینیان له داود ئاغا ده گرت. یه کیک
گووتی «شتى وا هه ر ناییت، داودى داود ئاغا، خوتان دنیا دیدهن، پانتۆل
و چاکه تی زۆر به مان خوتان درووتانه، قهت شتى وانه بووه و ناییت، من
قهت نه مبیستوو کهس خهوى یه کیکى تر بی بینیت». یه کیکى تر که «ئهو
شه هاب» یان پیده گووت، پتر له هه موو ئه وانى تر نیشانه ی بيمارى و
په شوکانى ده روونى پنه بوو گووتى «هیچ عه جایه ب نییه. عه جایه بى
له کویدایه، عه جایه بى چى، له خوته وه بۆ ده لیت عه جایه به، من ئه سلان
به عه جایه ب نایینم، بۆ ده بیت عه جایه ب بیت، له که یه وه شتى وه ها
بۆته عه جایه ب، گهر شته که وانه بیت عه جایه به». زۆر له ئیشکه ره کان تا
ئاوا نه که وتبانه ته قسه ههستم به هیچ نیشانه یه کى شتى نه ده کرد، به لام

ئەبو شەهاب کە قسەیدەکرد بە‌وجۆره ونیده‌کردیت، دواى چەند رسته‌یه‌ک نەتە‌ه‌زانی چیت گوتوو و له باسی چیدا بوویت. ماوه‌یه‌ک هەموویان پیکه‌وه قسەیانکرد، ئیدی من له دەر‌وه‌ی چادره‌که هیچ تینه‌ده‌گە‌یشتم، له ناکاو بۆ ئە‌وه‌ی تووشی سه‌رسامیان‌بکه‌م، قرخه‌یه‌کم کرد و یه‌ک راست خۆم کرد به ژێر چادره‌که‌دا، هینده‌ی منیان بینی هەموو بیده‌نگ بوون. من روخسه‌تم خواست و له‌گه‌لیاندا دانیشتم. هه‌وا ورده ورده خه‌ریک‌بوو ساردی ده‌کرد، گووتم «سوپاس که ئیشه‌کان باش به‌‌په‌روه‌چن، گەر هیمه‌ت‌بکه‌ین، تا چەند پوژیکى تر که‌چکاری دوو سى هۆل ته‌واو ده‌بیت. به‌ر له‌وه‌ی باران و به‌فر ده‌ست پى بکات ده‌بیت به‌‌په‌روه‌ شونینک له‌ جیگای به‌‌شه‌ر بچیت». هەموو بیده‌نگ سه‌یریان‌کردم و هیچیان نه‌گووت. من بۆئه‌وه‌ی ئاسایی ده‌ربه‌که‌وم گووتم «ئەم به‌یانیه‌یه‌کیک به‌رميله بانزینی موه‌لیده‌که‌ی کونکرده‌ و زۆربه‌ی به‌‌نزینه‌که‌ پ‌ژاوه‌، ره‌نگه‌ ئە‌مشه‌و بى کاره‌با بین... نازانن کى وایکرده‌؟ که‌ستان هیچ‌تان نه‌بینیوه‌؟». هیچ که‌س قسه‌ی نه‌کرد، هەموو بیده‌نگ سه‌یریان‌ده‌کردم و هیچیان نه‌گووت، من سه‌رم داخست و گووتم «تا دوو پوژى تر بانزینمان بۆ نایه‌ت، جه‌نابی نه‌قیب زۆر تورپه‌یه‌». ئینجا داود ئاغا وه‌ک دلناییت من گویم له‌ هەموو قسه‌کان بووه‌، به‌‌شه‌رمیکه‌وه گووتی «جه‌نابی مسته‌ر، ئحم ... جه‌نابی مسته‌ر... من پیمگووتن که‌ تۆ ده‌توانیت خه‌ونی خه‌لکانی تر ببینیت». من سه‌یری داووم کرد و چاویکم به‌ روخساری ئە‌وانی تر‌دا خشان‌د و گووتم «من شه‌وان هه‌ندى خه‌ون ده‌بینم که‌ خه‌ونی خۆم نین ... به‌‌لى، داود ئاغا راسته‌کات، من ده‌توانم هه‌ندى خه‌ونی خه‌لکانی تر ببینم». که‌س هیچی نه‌گووت، هەموو پیکه‌وه خامۆش‌بوون، سه‌یری یه‌کیان کرد و بیده‌نگیه‌کی ئالۆز و ته‌ماوی نیشته سه‌ر روخساریان. هەموو بیده‌نگ نانی خویان خوارد، له‌ کاتی نانخواردندا هه‌ندیکیان له‌ ژیره‌وه‌ و به‌ ترسه‌وه سه‌یریان‌کردم و هه‌ندیکیشیان به‌ هیچ جۆریک، وه‌ک نه‌بم، ته‌ماشایان نه‌کردم.

ئێواره‌یه‌ک به‌ خۆم و ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کانمه‌وه‌ خۆم کرد به‌ چادری‌کدا و ئیشکه‌ره‌کانم له‌ ده‌وری خۆم کۆکړده‌وه‌ و گووتم «وه‌رن له‌ ده‌ورم دانیشن با هه‌ندی له‌ خه‌ونه‌کانی خۆتان بۆ بگێرمه‌وه‌». نازانم بۆچی وامکرد، هه‌میشه‌ ئاره‌زوویه‌کی بێمانا له‌ ناخدا بووه‌ واکه‌م خه‌لک بزانی من خه‌ونی ئه‌وانی تر ده‌بینم، ده‌توانم بچمه‌ ناو مائی ئاره‌زوو و ترسه‌کانیان‌وه‌، هه‌ر ئه‌و هۆیه‌ش بوو کاتی خۆی پالی پتوه‌نام بچمه‌ لای مامه‌ سیام و نه‌ینی خۆمی بۆ ئاشکرا‌بکه‌م. په‌نگه‌ هۆکه‌ی ئه‌وه‌ بیت، من به‌هره‌یه‌کی گه‌وره‌م له‌ هیچ شتیکی تر‌دا نه‌بوو، هه‌تا کاتیک سه‌یری ده‌ست و بازووی کرێکاره‌کانی فه‌سیله‌که‌شم ده‌کرد، ده‌مزانێ ده‌ست و بازووی ئه‌وانیشم نییه‌ و ناتوانم نیوه‌ی ئه‌و کارانه‌ش ئه‌نجام‌بده‌م که‌ ئه‌وان ده‌یکه‌ن. ئیستا ده‌مویست خاوه‌نی شتیک بم و شانازی پتوه‌ بکه‌م، ئه‌وه‌ی ده‌توانی له‌ سه‌ری خۆمدا خه‌ونی هه‌موو دونیا کۆبکه‌مه‌وه‌، بیانپاریزم، هه‌لیانگیرم مایه‌ی شانازیم بوو... خۆم به‌ که‌سیک ده‌بینی پێچه‌وانه‌ی هه‌موو میژووی کۆن و نویی دیلاوار که‌ یان خه‌ونی خنکانده‌وه‌، یان وه‌ک لانکه‌ی کاره‌سات سه‌یریکرده‌وه‌. من به‌ پێچه‌وانه‌ی هه‌مووانه‌وه‌ هه‌ستمه‌ده‌کرد خه‌ون بینین هه‌ونه‌ره‌ و منیش توانای ئه‌وه‌م هه‌یه‌، خاوه‌نی ئه‌و هه‌ونه‌ره‌بم.

له‌ ناکاو من بووبووم به‌ ماشینیکی ترسناکی خه‌ونبین، سه‌ره‌تا که‌س باوه‌ری به‌وه‌ نه‌ده‌کرد، به‌لام هینده‌ی که‌ وتمه‌ گێڕانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کان، هینده‌ی هه‌موو شتم ئاشکرا‌کرد، هینده‌ی ناوه‌کانم هینا و ترسه‌کانم بزواند و ده‌رگای هه‌موو په‌نه‌انیکم کرده‌وه‌، ئیتر بواریک بۆ گومان نه‌مایه‌وه‌. له‌ راستیدا سه‌فه‌ری شه‌وانه‌م به‌ خه‌ونه‌کاندا تا ده‌هات قوولتر و سه‌یرتر و خیراتر ده‌بوو، زۆرجار له‌ کاتی خه‌وتندا هه‌ستمه‌ده‌کرد خه‌ونه‌کان له‌سه‌ر ئه‌وه‌ به‌شه‌ردین کامیان زووتر بکه‌نه‌ لام، وه‌ک شه‌مه‌نده‌فه‌ریک، به‌ خیراییه‌کی

شیت، به سەر هیلکی ئاسنینی پر مه ترسیدا بروات، به سەر زه مینی نیگار و خه یالاتدا ئاوها سهرم له گوژمی سه رکه وتن و دابه زینیکی شیتانه دا بوو، که ههر ساتیک و مه ترسی به ربوونه وه یه کی کوشنده ی لیده کرا . من ئیمپراتوری جیهانیکی تایبه ت و نه ینی بووم و له و بووه وه هیچ کهس له وینه م نه بوو. ببنینی ئه و هه موو خه ونه سه یر و تیکه لاره ، رۆچوون بۆ ناو ئه و هه موو جیهانه سه یر و ته ماوی و تاریکه ، نوقمبوونم له ئازار و ترس و ئاره زووی نه ینی ئه وانی تردا، به دریزایی رۆژیش له گه لمدا ده مایه وه و کاریگه ریه کی ریشه یی کردبووه سهر ره فтарم. هیچ شتیک له ببنینی خه ونی ئه وانی تر سه یرتر و ترسناکتر نییه ، من له گه شته که مدا به خه ونه کاند، ته نیا ئه و جه لادانه م نه ده ببنی که ههر یه که یان ره نگیک و شیوه یه ک و روخساریکیان هه بوو، به لکو ده چوومه ناو نه ینی رۆحی مرۆقه کان، ناو عه شقیان، ئاره زووه کانیا، ته ماحه کانیا ... هه زیانده کرد کئ بکوژن، گومانی خراپیا له کئ هه بوو، ده یانه ویست له گه ل کئ بخه ون، بۆ کوئ سه فه ربکه ن ... خه ون خه زنه ی هه ره نه ینی و شاردراره ی مرۆقه کانه، به پینچه وانه ی هه ندئ له ته فسیره ده روونییه کانیش، مرۆف له پال هه موو خه ونیکی ئه لاجیه یی و جرنی و فرنیدا، ژماره یه کی زور خه ونی ئاقلانه و داربژراوی هه یه. ئه وه ی سه یربوو من زور به روونی و سافی خه ونه کانم ده هاته وه یاد، ریده که وت هه ندئ شه و چهنده ها خه ونی یه ک که سم ده ببنی، خه ونکه لیک هیچ یه ک له خاوه نه کانیا به و سافی و بینگه ردیه یی من نه ده هاته وه یادیا، من زوربه ی خه ونه کانم پروونتر له خاوه نه کانیا ده هاته وه یاد. ئه وه ی له سه ره تاوه باوه رم پنی بوو، خه ون و حه قیقه ت تیکه لاره نه که م، له ناو ئه م چیا یانه دا له ده ستمدا، به یه کجار خه ون و حه قیقه ت وه ها له ژیا نمدا بوون به یه ک، ئیتر جاریکی دی ترازانیا بۆ نه بوو. له و رۆژه وه که ئیشکه ره کان ده یانزانی من خه ونه کانیا ده بینم، ترسیکی سه یریا له من هه بوو، هه ندیکیان خویان لاده دا و هه ندیکیان

خۆیان نزیکه‌کردوهه، هه‌ندیکیان که ده‌یانزانی من خه‌ونه‌کانیان ده‌بینم ده‌هاتن و چی نه‌ینیه‌کی تریان هه‌بوو ئاشکرایانده‌کرد، سۆزی دلیان هه‌لده‌رشت، ئاره‌زووه‌هه‌رامه‌کانی خۆیان ده‌رده‌خست، ده‌گریان و منیش له‌گه‌لیاندا ده‌گریام.

سه‌ره‌تا گیرانه‌وه‌م بو خه‌ونه‌کان ئاشکرا و کراوه‌بوو، شه‌وان وه‌ک هیکایه‌تخوانیکی قسه‌خۆش، ناوه‌پاستی مه‌جلیسه‌کانم ده‌گرت و ده‌فته‌ره‌که‌مم ده‌رده‌هینا و ده‌که‌وتمه‌گیرانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کانی شه‌وی پێشوو. خه‌ونی هه‌ر که‌سیکم وه‌ک خۆی و له‌ به‌ر چاوی هه‌مووان ده‌گیرایه‌وه... دوو هه‌فته‌ی به‌که‌م هه‌مووان هه‌ر پێده‌که‌نین، کاته‌کانی خه‌ون خۆندنه‌وه‌ له‌ ساته‌ خۆشه‌کان بوو، کۆبوونه‌وه‌یه‌کی ئا‌اسایی بوو. دوا‌ی پۆژیکی درێژی ئیش، هه‌موو کۆده‌بووینه‌وه‌ و که‌میک خه‌نده‌ و خۆشیمان دروستده‌کرد. به‌لام خه‌ون ئامیزیکی سامناکه‌ نازانیت له‌ کویدا و که‌ی و چۆن نیچیری خۆی ده‌پیکیت، نه‌ینی راسته‌قینه‌ی زۆر خه‌ون ته‌نیا لای خاوه‌نه‌که‌یه‌تی، من ته‌نیا سه‌ریک بووم پر له‌ دیمه‌ن، شتیک وه‌ک مه‌کینه‌ی سینه‌مایه‌ک که‌ له‌ بری فیلم ته‌نیا خه‌ون پیشانده‌داته‌وه... له‌ مانای زۆربه‌ی خه‌ونه‌کان تینه‌ده‌گه‌یشتم، زۆر جار سه‌مبول و ئاماژه‌کانم نه‌ده‌بینی، تینه‌ده‌گه‌یشتم ده‌رکه‌وتنی ژنیکی گریاو، مندالیکێ کۆژاو، ده‌ختیکێ گرگرتوو، بالنده‌یه‌کی بیبال، مه‌مکیکی بریندار، گولیکێ زیرین، ماسیه‌کی ئاسن... ده‌بیت نیشانه‌ی چی بن. هه‌ندی له‌ خاوه‌ن خه‌ونه‌کان هه‌چیان له‌ خه‌ونی خۆیان بیر نه‌ده‌ما، قه‌بوولیان نه‌ده‌کرد ئه‌وه‌ خه‌ونی ئه‌وان بیت، یان ته‌نیا پرزۆلیک له‌ خه‌ونه‌که‌یان یاد بوو، به‌شتیک کورت، وینه‌یه‌ک، پسته‌یه‌ک... هه‌ندیکیان گه‌رچی هه‌چیان له‌ خه‌ونه‌که‌ی خۆیان یادنه‌مابوو، هه‌نده‌ی من ده‌که‌وتمه‌گیرانه‌وه‌ی ده‌یانزانی ئه‌وه‌ خه‌ونی خۆیان. هه‌موو مرو‌فیک، هه‌موو شاریک، هه‌موو ده‌قه‌ریک شتیک له‌ خه‌ونه‌کانیدا هه‌یه‌ که‌ له‌ جیگا و شوینی تردا نییه. مرو‌ف گه‌ر هه‌موو ئه‌رشیفی خه‌ونی خۆی له‌ به‌رده‌ستدا بیت، پرووتتر تیده‌گات.

شتگه لینگ که له سهر خۆی ده یانزانیت، چهند کهم و چهند نادروستن. له ناکاو من به هۆی خهونه کانه وه، بووبووم به که شتییه وانیکی ترسناکی ناو ناخ، ته نیا نهینی مروقه کانم نه ده بینی، به لکو هه موو ترسه کانی دیلاوار و ئاوات و پلانه کانیشم ده بینی. من به پوژ، کاتیک کریکاره کان سه رقالی ئیشکردن و بازوو وه شانندن بوون، خه ریکی جه به گرتنه وه و تیکه لکردنی چه و و چیمه تنو و لم بوون، عاره قیان ده رده دا، به ردیان ده شکاند، دیواریان به رزده کرده وه، خه نه ده کیان لیده دا ... من داده نیشتم، گهر هه تاو بایه له ژیر هه تاودا، گهر سارد بایه په توو یه کم له خۆمه وه ده پیچا و خهونه کانم ده خوینده وه، لینیان ورده بوومه وه، شته هاوبه شه کانم تیدا جیا ده کړنه وه، کوچه و بازار و قه سه ریییه کانی دیلاوارم تیدا ده بینیییه وه، باغه کان، ده ریچه کان، ماسیگره کان، قاچاغچییه ره شپۆشه کان، هه زار پیچی ناو زیندانه کان، ریزی بیکۆتایی نه خۆشه کان، بالنده ی کوژراو و که له که بووی سهر شوسته کان، مناره کان له دۆخی له رزان و له رینه وه دا، زهنگی کلێساکان له حاله تی کپ و خامۆشیدا، باغه کان له گه شی و باغه کان له په ژموورده گیدا... دهفته ری خهونه کانم ورده ورده تا ده هات گه وره ده بوون. هه ستمکرد ئیستا به راستی ناو رۆحی دیلاوار ده بینم. دوژمه کانم ده بینی له خه وندا، ترسم ده بینی له جهنگ، ئاره زووم ده بینی بۆ جهنگ، خه یالاتی مردن و هه لاهه لاپوون، خه یالاتی سه رکه وتن و مارشی هه ماسه تدار ی سوپاکان، بریندار بوون، که وتن، به رپایوونی مه حشه ر، تیکشکان.

سه دان وینه که هه مووی وینه کانی دیلاوار بوون، ئه رشیفی تاریکی شاره که بوون، میژووی هه ره خنکاو و هه ره نادیار و نه گیراوی شوینیک بوون که میژوو تیدا چین دوا ی چین له سهر یه ک نیشتبوو. جه لاده کان ته نیا شتیک نه بوون که به رده وام له هه موو سه ریک و له زۆر خه وندا دووباره ده بوونه وه، جه لاده کان له یه ک خه ون و له یه ک رۆخساردا ده رنه ده که وتن، خهونه ترسناکه که ی دیلاوار ته نیا...

نەبوو کە چەقۆ بە دەستیکی نەناسراو و غەریب بە خۆی و ئێرا دەیه‌کی
 بێسۆز و ڕەحمەوه‌ دەردەکه‌وت و بێ هیچ ترسیک له‌ مه‌رگ و خوین
 قوربانییه‌کانی سه‌رده‌به‌ری. جە لاده‌کان هه‌تا له‌ ناو یه‌ک سه‌ردا، هه‌ندێ جار
 له‌ ناو یه‌ک خه‌وندا ڕوخساری جیا، ڕه‌نگی جیا، چەکی جیا، ئه‌شکه‌نج و
 مردنی جیا یان پێ بوو. خه‌ونه‌کان ته‌نیا سه‌ره‌به‌ری و ترسیان تێدا نەبوو،
 به‌لکو ده‌یان خه‌ونم بینیوه‌ که‌ قوربانی غه‌ریبه‌کان و جە لاد ئێمه‌ بووین،
 جە لاده‌کان ئه‌م پیاوه‌ ماندوو و دیوانه‌ و ته‌نهایانه‌ بوون که‌ له‌ به‌رگی
 تردا، له‌ ده‌موچاوی تردا له‌ خه‌ونه‌کانی خۆیاندا وه‌ک سه‌ره‌به‌ری، چەقۆدار،
 سزابه‌خش ده‌ردەکه‌وتن. خه‌لکانیان وه‌ک مه‌ر ڕیزده‌کرد و وه‌ک قه‌ساب
 سه‌ریان له‌ له‌شیان جیا ده‌کردنه‌وه‌. هه‌موو له‌ یه‌ک کاتدا جە لادیک بووین
 به‌ سه‌دان ده‌موچاوه‌وه‌، قوربانییه‌کیش بووین که‌ جە لاده‌کانمان سه‌دان
 ده‌موچاویان هه‌بوو. من هه‌ندێ شه‌وه‌ له‌ده‌ستام و هه‌موو گیانم ده‌له‌رزی،
 هه‌له‌ده‌ستام و سه‌رسام بووم، چۆن ئه‌م پیاوه‌ ماندوو و بێده‌نگ و
 به‌ده‌ختانه‌ ده‌توانن له‌ خه‌وندا ببن به‌ پیاوکوژ، به‌ سه‌ره‌به‌ری، به‌ قه‌ساب...
 من له‌ دوو هه‌فته‌ی یه‌که‌مدا خه‌ونه‌کانم ته‌نیا وه‌ک گه‌مه‌یه‌کی مندالانه‌،
 وه‌ک یارییه‌ک که‌ خۆشی و پێکه‌نینی تێدا یه‌ ده‌گیرایه‌وه‌. یارییه‌ک بوو وه‌ک
 ئه‌وه‌ی که‌ سێک ئه‌نگوستیله‌یه‌کی له‌ ژێر یه‌کێک له‌ ده‌ کلاودا شارده‌بێته‌وه‌
 و من هاتبم بێ هیچ بیرکردنه‌وه‌ و سه‌ختیه‌ک ئه‌نگوستیله‌که‌م دۆزیبێته‌وه‌.
 وه‌ک به‌ خاوه‌ن خه‌ونه‌که‌ بلێم «ئه‌ها، من ده‌زانم تۆ ئه‌نگوستیله‌که‌ت له‌
 ژێر چ کلاویکدا داناوه‌». سه‌ره‌تا شته‌کان یاری بوون، پێکه‌نین بوون، پاک
 بوون، بێگوناھی بوون ... نه‌ نیازیکێ به‌دیان له‌ پشت بوو، نه‌ خواستیکی
 خراپ... به‌لام هیچ یارییه‌ک نییه‌ شه‌یتان ده‌ستی تی نه‌خات، به‌ تاییه‌ت
 گه‌ر کاری به‌ دونیای ڕ نه‌ینی و زوڵمه‌تی خه‌ونه‌وه‌ هه‌بێت.

ورده‌ ورده‌ و ڕۆژ دوا‌ی ڕۆژ پاکی گیرانه‌وه‌کانم ده‌که‌وته‌ ژێر په‌رسیار.
 شه‌ویکیان دوا‌ی دوو سه‌عات گیرانه‌وه‌ی خه‌ونی جیاواز له‌ ژێر یه‌کێک له‌

چادرهکان هاتمه ده‌ری، ده‌فته‌ره که‌مم خستبووه بن هه‌نگلم و به ریگاوه‌بووم
 بو شوینی خۆم. له ناکاو ده‌ستیک توند رایکیشام و به‌ره‌و ناو بینای هۆله
 تازه‌کانی بردم، بو به‌ینی کۆله‌که‌ی ترنجاوی ژیر ته‌خته‌ی ته‌خته‌به‌سته‌کان،
 جیگایه‌ک بو‌نی چیمه‌نتۆ و شی‌ی لیده‌هات، ساردییه‌کی کپ و خنکینه‌ری
 تیدابوو، بو‌نی بینایه‌ک له سه‌ره‌تای دروستبوونیدا، بو‌نی سه‌قف، بو‌نی
 کۆله‌که، بو‌نی دیوار به‌ر له‌وه‌ی هیشتا خویان گرتبیت. ده‌ستیک به‌هیز
 بوو که توند رایکیشام و ده‌ستی خسته سه‌رچاوم و تا نه‌گه‌یشتمه نیوان
 کۆله‌که‌ی ته‌خته‌به‌سته‌کان، ئازادی نه‌کردم. به‌جۆریک توند گرتبوومی و
 رایده‌کیشام نه‌توانیم هاواربکه‌م، نه‌توانیم تیگه‌م، نه‌توانیم هه‌لبیم. که
 به‌ریدام راسته‌وخۆ له پایه‌یه‌کی کۆنکریتی گیرکردم، هه‌ر به‌قه‌واره‌ی
 له‌ش و روخساریدا زانیم، ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا بوو، ئه‌و پیاوه‌ی
 له‌ خه‌ونه‌کانیدا به‌رده‌وام هه‌زاران بولبول ده‌یانخویند. ئه‌و شه‌وه‌ من
 یه‌ک خه‌ونم له ئیسماعیل گیرایه‌وه، خه‌ونی ژنیک به‌ رووتی له دوکانیکی
 قه‌سابیدا وه‌ستاوه و به‌چه‌قویه‌کی گه‌وره، پارچه‌یه‌ک گوشتی گه‌وره‌ له‌ت
 له‌تده‌کات، ناو قه‌سابخانه‌که چه‌ندین قه‌فه‌زی بالنده‌ی تیدابوو، کومه‌لیک
 بولبول به‌یه‌که‌وه ده‌یانخویند. له‌ خه‌ونه‌که‌دا ئیسماعیل ده‌هات و هه‌ندی
 قسه‌ی له‌گه‌ل ژنه‌که‌دا ده‌کرد، قسه‌کان نه‌ ده‌نگیان ده‌بیسترا و نه‌ دیاربوو
 باسی چی ده‌که‌ن، دواتر بو‌ چه‌ند ده‌قیقه‌یه‌ک هه‌موو شتیک ده‌وه‌ستا،
 ده‌نگی بولبوله‌کان به‌ جۆریکی درندانه به‌رزده‌بوونه‌وه، به‌ شیوه‌یه‌ک
 مرو‌قی شیتده‌کرد... ده‌نگه‌کان گه‌رچی جوان بوون، به‌لام به‌ جۆریک
 ئازاربه‌خش بوون مرو‌قیان نه‌خۆش ده‌خست. من هه‌ستمکرد جه‌نجالی
 ئه‌و ده‌نگه‌ جوانانه تا سنووری کوشتن و شیتی ده‌مبه‌ن ... له ناکاو ئه‌و
 ژنه‌قه‌شه‌نگه، به‌گیرده‌که‌ی ده‌ستی ده‌که‌وته سندوقه‌کان، وه‌ک بایه‌کی
 شیت، وه‌ک جه‌نگاوه‌ریکی زامداری کوته‌ک به‌ ده‌ست، قه‌فه‌زه‌کانی ده‌شکاند
 و بالنده‌کانی ده‌خست و په‌ری بولبوله زامداره‌کانی دونیا‌یان پرده‌کرد...

بولبولهکان هه‌میشه ده‌یانخویند، ژنه‌که له ناکاو به کێرده تیژ و بی‌ه‌حمه‌که‌ی ده‌ستی ده‌که‌وته گیانی خۆی، ده‌که‌وته له‌ت له‌تکردنی ده‌ستی خۆی، له په‌نجه‌کانیه‌وه ده‌ستی پیده‌کرد، ورد ورد ده‌یجین، بازووی، قاچه‌کانی، مه‌کی، به‌ جوړیک دوا‌جار ته‌نیا ده‌ستیک و سه‌ریکی غه‌مگین و جووتیک چاوی سووری خوینین ده‌مانه‌وه.

ئه‌وه ئه‌و خه‌ونه بوو که من گێرامه‌وه.

من هه‌یج شتی‌کم له‌سه‌ر ژیا‌نی ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا نه‌ده‌زانی، ئه‌وه نه‌بی‌ت خه‌لکی گوندیکی باشووری دی‌لاوار بوو، واده‌زانم زه‌مانیک که هات‌بووه دی‌لاوار هه‌ر کات خۆی به‌ خه‌لک ناساند‌بوو، وه‌ک ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا خۆی ناساند‌بوو، بۆیه هه‌ر به‌و جو‌ره بانگیانده‌کرد. کاره‌که‌ی تیمارپنجی بیمارستان بوو، هۆی بوونیشی له‌ به‌تالیۆنی سیدا، ئه‌وه بوو تووشی ترسیکی بینه‌ۆ و ده‌روونی له‌ ژنان بوو بوو. ده‌میک هات‌بووه سه‌نته‌ر، به‌ نیازی چاره‌سه‌ری له‌و ترسه‌ ناوی تو‌مار کرابوو، ژنه‌که‌ی و من‌داله‌کانی له‌گه‌ل هه‌ندێ خزمدا په‌له‌به‌ست هه‌ینابوویانه بیمارستان، دوا‌جار له‌ سه‌نته‌ر ئارام و ئاسووده و هه‌نور بووبوووه‌وه، هاتنیشی بۆ چیا‌کان له‌سه‌ر ئاره‌زووی خۆی بوو تا به‌ره‌و سه‌ر زه‌مینیک ب‌روات ژنی تیدا نه‌بی‌ت. که منی راکیشایه‌ ناو دار و شیلمانی بینا تازه‌کانه‌وه، توند ده‌ستی خسته‌ بینم و به‌ تو‌ره‌بوونیکی نا‌اساییه‌وه گووتی «دوا‌جارت بی‌ت با‌سی ژنه‌که‌م بکه‌یت... دوا‌جارت بی‌ت». من سه‌رسام و بی‌ئا‌گا گووتم «من، من له‌ کو‌ی با‌سی ژنی تو‌م کردوه، من ژنی تو‌ له‌ کو‌ی ده‌ناسم». توند رابوه‌شاندم به‌ جوړیک سه‌رم به‌ر شیلمانه‌که که‌وت و گووتی «ئه‌و ژنه‌ی ناو خه‌ونه‌که ژنی خۆمه... تیده‌گه‌یت... ئه‌وه ژنی خۆمه. من نامه‌و‌یت بی‌ته‌وه یادم تیده‌گه‌یت، من نامه‌و‌یت، من هه‌موو خه‌ونیک، یادیک، شتی‌ک په‌یوه‌ندی به‌وه‌وه هه‌بی‌ت له‌ می‌شکی خۆم سه‌ریومه‌ته‌وه و

تۆ دئیت دهیخه‌یه‌وه بیرم». شیتیه‌کی بیوینه له دهنگی ئیسماعیلدا بوو، به هه‌موو هیزی خۆی دهستی خسته بینم و گووتی «تۆش مه‌لعونی، وای مستهر گرینۆکی مه‌لعون، مستهر گرینۆکی مه‌لعون، هه‌ی گه‌نیوی بۆگهن، جان‌ه‌وه‌ری بیتمه‌زه‌ب». چه‌ند جارێک توند رایوه‌شاندم، سه‌رم زۆر توند به‌ر شیلمانه‌که کهوت و هه‌ستم به‌ خه‌فه‌بوون و خنکان و ترسینکی گه‌وره‌کرد، دلنیا‌بووم به‌و دهسته‌ زل و به‌هیز و زبرانه‌ی خه‌فه‌مده‌کات. له‌ چرکه‌یه‌کدا ده‌مم‌کرده‌وه و به‌ هه‌موو توانایه‌کی خۆم قیزاندم و داوای یارمه‌تیم‌کرد، هاوارم‌کرد فریام‌که‌ون. ئه‌و به‌ جۆریک وه‌ک نیازی بیت بمخنکینیت توند دهستی خسته‌ سه‌ر ده‌مم. هاواره‌که‌م گه‌یشه‌ گۆنی هه‌ندێ له‌ ئیشکه‌ر و پاسه‌وانه‌کان و به‌ره‌ و ناو بیناکان پرتاویان‌کرد. هه‌موو سه‌رسام‌بوون که‌ منیان خویناوی و نیوه‌ خنکاو له‌ ژیر دهستی ئیسماعیلدا بینێ. ئیسماعیل که‌ هوروزم و هاواری ئه‌وانی تری بینێ، دهستی کیشایه‌وه و گه‌رایه‌وه دوا. من له‌ به‌ر لیلی چاوانم و تاریکی شوینه‌که‌ جگه‌ له‌ کۆمه‌لیک تارمایی هه‌چی دیکه‌م نه‌ده‌بینێ، هه‌ستم به‌ خوینیکی گه‌رم کرد، به‌ سه‌ر و پشت‌لمدا دیته‌خوار، خوینیکی به‌ خور... به‌ ده‌نگینکی گریاو گووتم «یارمه‌تیم‌بدن ده‌مم، یارمه‌تیم‌بدن خوینم لی ده‌روات».

شه‌ویک بوو له‌ شه‌وه‌ ناخۆشه‌کان، پاسه‌وانه‌کان ئیسماعیلیان گرت و نه‌قیب به‌ ماشینه‌ تاییه‌تیه‌که‌ی خۆی منی نارد بۆ بیمارستانێکی سه‌ربازی که‌ نزیکێ چل ده‌قیقه‌ له‌ خێوه‌تگا‌که‌مانه‌وه‌ دوور بوو. من زۆر خوینم له‌ به‌ر ده‌چوو، به‌لام هه‌شتا ئه‌وه‌نده‌ وزه‌ی ژیانم تیدا‌بوو له‌ هۆش نه‌چم. هه‌ر یه‌ک له‌ زه‌هاو و نه‌واس له‌گه‌لمدا بوون. دوا‌ی دوورینه‌وه‌ی برینه‌که‌ی سه‌رم، شه‌و له‌و بیمارستانه‌ مه‌یدانییه‌ مامه‌وه‌ که‌ ته‌نیا بۆ چاره‌سه‌ری خه‌یرای رووداوی کتوپر دانرا‌بوو، بیته‌وه‌ی که‌ره‌سته‌ و که‌لوپه‌لیکی پزیشکی ئه‌وتۆی تیدا بیت بکریت برینی گه‌وره‌ و ده‌ردی سه‌خت چاره‌بکه‌ن. پزیشکیکی گه‌نجی خه‌والوو به‌ ده‌م باویشک و پرسیا‌ری گیلانه‌وه‌ برینه‌که‌ی ته‌قه‌لکار‌کرد.

من گه‌رچی له لیواری له هۆش خۆچووندا بووم، به‌لام پزیشکه‌که له من بیهاتر، هیند خه‌والوو بوو، ترسم بوو له بری جی برینه‌که شوینیکی دیم بدووریته‌وه. واپیوستیده‌کرد ئه‌و شه‌وه له‌سه‌ر ته‌ختیک له بیمارستانه مه‌یدانییه‌که بمینه‌وه، من به کاریگه‌ری ده‌رزیه‌ک و هه‌ندێ حه‌ب خه‌ویکی قوولم لیکه‌وت و ته‌نیا به‌یانی زانیم که زه‌هاو و نه‌واس شه‌و گه‌راونه‌ته‌وه بۆ خێوه‌تگا که من ته‌نیا له‌وێ بووم.

بۆ پۆزی دوایی که گه‌رامه‌وه زانیم، نه‌قیب هه‌ر ئه‌و پۆژه و بۆ ماوه‌ی دوو هه‌فته ئیسماعیلی نارده‌وه بۆ که‌مپی ئیش و ته‌میکردنی قورس، که‌مه‌که چه‌ند سه‌عاتیک له ئێمه‌ دوور بوو، له ناو به‌شی هه‌ره سه‌خت و ترسناکی چیاکاندا، جیگایه‌ک بۆ سه‌ره‌پیچه‌که‌ران و ئیش نه‌که‌ران و گیره‌شتیوتان ته‌رخان بوو. ئه‌و به‌یاره‌ی نه‌قیب زۆر تو‌ره‌یکردم، ئیسماعیل دوا‌جار که‌سیکی نه‌خۆش بوو له دۆخیکی ده‌روونی نا‌اسایی و په‌ریشاندا، من بێهه‌ی بزاتم و مه‌به‌ستم بێت بریندارم‌کردبوو، سزای وه‌ها ده‌ره‌نجامیکی باشی نه‌ده‌بوو. من هه‌ستم به‌ گونا‌هیکی گه‌وره‌ کرد و له به‌رچاوی هه‌مووان گریام بۆی. هه‌موو نا‌ره‌زاییه‌کانی خۆم به‌ نه‌قیب گه‌یاندا، به‌لام نه‌قیب به‌ روونی پیتیگو‌وتم که یاساکان وه‌هایه هه‌ر که‌سیک بجیته ئه‌وێ تا ماوه‌ی ته‌میکردنی خۆی ته‌واو نه‌کات نا‌گه‌رێته‌وه... جگه له‌وه‌ی ئه‌و ته‌میکردنه به‌ پیوست ده‌زانیت، تا هه‌ر که‌س سنووری خۆی بزانی‌ت و ئه‌ندامانی تری فه‌سیله‌که له‌ جو‌ره په‌لاماری وه‌ها به‌پاریزیت .

له‌و پۆژه‌وه من گیرانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کانم وه‌ستان، هه‌ستم‌کرد به‌رده‌وامبوون له‌سه‌ر ئه‌م یارییه ده‌ره‌نجامی ترسناکی ده‌بیت... به‌لام ئه‌وه ته‌نیا سه‌ره‌تا بوو.

خەونیك له دهفتهری خەونهكانهوه

من خەریکی خۆبندنهوهی کتییکی گه‌وره‌م که هه‌ستده‌که‌م تا زیاتر ده‌خوینمه‌وه چاوانم ئیشیکی نه‌ینی تیده‌گه‌ریت، نازانم چی ده‌خوینمه‌وه، به‌لام تا ده‌ست له لاپه‌ره‌کان ده‌ده‌م، سه‌ره‌په‌نجه‌کانم ده‌ته‌زن. هه‌ستده‌که‌م به‌شیکی له‌شم ده‌سووتیت و به‌شیکم سه‌رمایه‌تی. به‌رامبه‌ر خۆم سی ئاوینه‌ی جیاوازه‌بینم، من له هه‌ر ئاوینه‌یه‌دا له شتیک ده‌چم، کاتیک ده‌جولیم هه‌ر سی وینه‌که ده‌جولین، به‌لام هه‌ر یه‌که‌یان به‌جۆریک و هه‌ر یه‌که‌یان به‌ئاراسته‌یه‌ک. له هه‌ر ئاوینه‌یه‌کدا و ده‌موچاویکم هه‌یه، هه‌چ یه‌ک له وینه‌کان له یه‌ک ناچن و منیش له هه‌چ یه‌ک له وینه‌کان ناچم. که سه‌یری کتییبه‌که ده‌که‌م ئاوینه‌کان نامینن، که سه‌ر به‌رزده‌که‌مه‌وه دووباره ده‌گه‌رینه‌وه. هه‌ندیک له لاپه‌ره‌کان ناکرینه‌وه و من ده‌بیت به‌چه‌قویه‌کی تایبه‌تی هه‌لیانبرم، هه‌ستده‌که‌م کاتیک چه‌قۆکه نزیکده‌که‌مه‌وه کتییبه‌که ده‌گری... دلنایام ده‌نگیک له ناو یه‌کێک له لاپه‌ره‌کاندا یه‌که به نه‌ینی ده‌گری. به‌خیرایی کتییبه‌که هه‌لده‌ده‌مه‌وه و هه‌چ شتیک نادۆزمه‌وه، ده‌مه‌ویت بزانه‌م ئه‌و گریان له چ لاپه‌ره‌یه‌کدا یه‌... به‌لام دۆزینه‌وه‌ی ئه‌سته‌مه. من به‌رده‌وام سه‌یری کتییبه‌که ده‌که‌م، ده‌بینم هه‌ندی هه‌ندی ده‌سووتیت و دوکه‌له‌که‌ی ده‌چیت بۆ ئاسمان... ده‌بینم ده‌بیت هه‌ور... ده‌بینم ده‌باریت... ده‌بینم من له هه‌موو ئاوینه‌کاندا سه‌رم به‌رزکردۆته‌وه بۆ ئاسمان و سه‌یری ئه‌و بارانه‌ ده‌که‌م. ده‌بینم هه‌ر تکه‌یه‌کی باران که به‌رده‌ستم ده‌که‌ویت ده‌بیت به‌خوین. ده‌بینم کتییبه‌که دووباره له ئاسمانه‌وه دیته‌خواری... هه‌موو حه‌رفه‌کانی بریندارن، هه‌موو لاپه‌ره‌کانی خوینیان لێ ده‌تکیت... ده‌مه‌ویت دووباره بخوینمه‌وه، به‌لام ناتوانم... پرۆفیسۆر به‌هنام لیم نزیک ده‌که‌ویت هه‌و و ده‌لێت «خوین ناخوینریت هه‌و»

هه وره کانی نانیال

خوین ناخوینریته وه، خوین ناخوینریته وه». من ده لیم «ئه، چون خوین ناخوینریته وه». ئه وانیه له ئاوینه که دان هه ر سیکیان سه ر ده له قینن و ده لین «خوین هه ر خوینه، ناخوینریته وه». پرۆفیسۆر ده لیت «هه ر کتیییک خویناوی بوو، با له ئاسمانیشه وه هاتییت، ده ستی لیمه ده... ده ستی لیمه ده». من ترساو له کتیه که دوور ده که ومه وه و راده چله کم ... به ئاگادیمه وه بیئه وه ی به ئاگابم.

ئال موراڊ گىڙايه وه :

تفهنگى دووربيندار، وهك تفهنگى ئاسايى نيهه. لهه تفهنگه دا مروف
 نيچيره كهى پروونتر و سافت و نزيكتر ده بينيت. له تفهنگى ئاساييدا هه تا
 كاتيك جاسوسه كه ت ريك له نيشانه كه جووتده كهيت، نيشانه كه هه ميهه
 دوور و ناروشنه لات، شتيك ههيه من ناوى ده نيم غه ريبى نيوان تفهنگى و
 نيشانه كهى، ئه و غه ريبه هه ميهه ده مينتته وه. دووريه كه كه له دووريه كه
 پروته وه ده بيت به ليكتر زانكي ته واوى نيوان تفهنگى و نيشانه كهى، وهك
 ئه وهى من و نيچيره كهه هه ر له ئه زه له وه له يهك دووربووين، من بو ئه وه
 دروست بووبم ليره دا به ديار نيچيره وه دانيشم و ئه و يش له دووره وه
 هاتيت تا ئيستا و ليره دا من بيبكم. به لام تفهنگى دووربيندار نيچيره كه به
 جوريك نزيكه كاته وه كه هه موو ئه و غه ريبه هه پيوسته له نيوان تفهنگى
 و نيشانه كه دا بمينتته وه، له نيو ده چيت. كاتيك له چيا مه شقمانده كرد،
 نيشانه كان بيگان بوون، شوشه بوون، به رد بوون، درخت بوون، پيوستم
 به وه نه بوو بير له دوور و نزيكى بكه مه وه، به لام كه ديتته سه ر ئه وهى
 له شوشه هه دوورينه كه تدا، له زائدى پيكاندا روخسارى مروفى كى زيندو
 ببينيت هه موو شتيك ده گوريت، دووربين وه ها روخساره كان نزيكه كاته وه

ناتوانیت خوشت نه‌وین، من به‌جۆریک له‌ جۆره‌کان عاشقی هه‌موو ئه‌و
 ده‌موچاوانه‌ بووم که له‌ بازنه‌ی دووربینه‌که‌مدا بینیم. نا سه‌رزهنشتم
 مه‌که‌ن، من ده‌زانم هیچ خۆشه‌ویستییه‌ک وه‌ک ئه‌و عه‌شقه‌ ئه‌ستم و
 ئازاربه‌خش نییه‌ که له‌ نیوان تفه‌نگچی و نیچیره‌که‌یدا دروستده‌بیت، عه‌شقیکه
 له‌و ساته‌دا له‌دایکه‌دیه‌یت که ده‌ست به‌ په‌له‌پیتکه‌ی تفه‌نگه‌که‌تا ده‌نییت، له‌و
 چرکه‌یه‌دا که گولله‌که‌ت به‌ریوه‌یه‌ به‌ره‌و پێکان، ساتیکی سه‌یره، زۆربه‌ی
 قوربانیه‌کان له‌و چرکه‌یه‌دا پێده‌که‌ن، خه‌نده‌یه‌کی گه‌وره‌ ده‌که‌وێته‌ سه‌ر
 روخساریان، وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ بۆ کامیازیه‌ک، بۆ فلاشی وینه‌گریک پێکه‌ن، دوا
 خه‌نده‌ و دوا پێکه‌نینه، دواتر گولله‌که‌ دیت، گولله‌که‌ وه‌ک بریسکه‌ی فلاشه‌که
 وه‌هایه... تراق... له‌گه‌ل بریسکه‌ی فلاشه‌که‌دا گولله‌که‌ ده‌پێکێت و بۆ هه‌تا
 هه‌تایه‌ وینه‌یه‌ک له‌ خه‌یاڵدا ده‌مینێته‌وه، به‌ جه‌شنیک گه‌ر دوا‌ی مه‌رگیش
 خه‌یاڵت بکڕینن په‌نگه‌کانی هه‌ر ماون و نه‌پۆیشتون.

هیچ کات باوه‌رم نه‌ده‌کرد بمانبه‌ن بۆ جیگایه‌ک له‌سه‌ر مرو‌قی راسته‌قیه‌
 مه‌شقبه‌کین. ده‌مزان‌ی دیلاوار تا دیت له‌ گۆمی خوین و بی‌په‌حمیدا نوقمه‌دیه‌یت،
 به‌لام بگاته‌ ئه‌وه‌ی قه‌ناسه‌کان له‌سه‌ر نیچیری زیندوو مه‌شقبه‌کن، شتی وا
 ئه‌ستم بوو، گه‌ر خۆم له‌وئ نه‌بوومایه‌ و یه‌کیک حیکایه‌ته‌که‌ی بگێڕابایه‌ته‌وه،
 باوه‌رم نه‌ده‌کرد. ئه‌و شه‌وه‌ی له‌ نیشته‌جێ یه‌که‌ممان هه‌لیانکه‌ندین، به‌
 ماشین هێنایانین بۆ جیگایه‌کی دووری دیکه. مالیک بوو، وه‌ک مالی پادشای
 ناو فیلمی مندالان به‌سه‌ر قوته‌یه‌کی به‌رزوه، جیگایه‌ک به‌سه‌ر خه‌په‌ندیکی
 گه‌وره‌دا ده‌یروانی، چالیکی قوول که له‌ بنیدا زیندانیکی بچوک هه‌بوو،
 زیندانی خه‌ره‌ندیان پێ ده‌گه‌وت. له‌ بنکه‌ نوێکه‌دا مامۆستایه‌کی نوێشمان
 هه‌بوو، کورپکی قۆزی باریک بوو، له‌ش و لاریکی رێک و مه‌شق دیدی
 پێوه‌ بوو که له‌ به‌رمبه‌ریدا من به‌ خۆم و جه‌سته‌ی لاواز و پێوه‌له‌یه‌مه‌وه
 هه‌ستم به‌ شه‌رمه‌زاریده‌کرد، وه‌ک دوو مامۆستاکی پێشوو چاویلکه‌یه‌کی
 ره‌شی له‌ چاودا بوو، ئه‌میش به‌ ده‌ستووری ئه‌وانی پێشوو ته‌په‌که‌ی

سەری خۆی تا بناگوونی کیشابوو. هیچ نیشانه و روتبهیهکی سەربازی پێوه نەبوو، بەلام زمانیکی سافتر قسەیدەکرد و ئێرادەیهکی ئاسنینتری هەبوو. مامۆستا که مان هەر رۆژی یه کهم به دهست ئاماژهی بۆ زیندانی بنی خه رهند کرد و ئاگادار یکردینه وه که ئه وه زیندانی که سانیکی مه حکومن به مه رگ. سه دان که س له وانه ی ده بوو بمرن له و زیندانه قووله دا بوون، جیگا که وه ها عاسیوو، هه له اتن لینی کاری رۆحله به ری بی بال نه بوو. تا ئه و کات بوونی جو ره زیندانیکی وه هام نه بیستبوو، دیلاوار خۆی شاری زیندانه که و ره کان بوو، ئیستا بۆ ده بیت له م دۆله بیده نگه دا، له ناوچه یه کی سەربازی داخراودا، له زه وییه کدا نزیک ی سه د کیلومه تر له خودی دیلاواره وه دووره، ئه م زیندانه له شوینیکی وه ها نه ئینیدا هه بیت، دلنیا بووم دیله کانیش به ره وشیکی یاسایی دروستدا نه رۆیشتوون و به دزییه وه گیراون و به دزییه وه هوکمدراون.

مامۆستا نوێکه مان که پیاویکی خوینده وار و پر زانیاری دیار بوو، پینیگوتین «قه ناسه چه کیکی نوییه بۆ ئیمه. چه کیکی پیسه، پیشتر ته نیا خۆرئاواییه سه گبابه کان باش به کاریانه ئیناوه، به لام ئیتر ئیمه ش ده بیت هه مان بیت. قه ناسه چه کی سهرده میکه که بکوژ نایه ویت خۆی ده ربکه ویت، چه کی ئه و کارانه یه که ده مانه ویت به نه ئینی بمیننه وه، هیچ شتی له وه خۆشتر نییه یه کیک بکوژیت و تا قیامه ت که س نه زانیت کی په نجه ی ناوه به په له بیتکه ی تفه نگه که دا، ئه م چه که ده توانیت میژوو پر بکات له نه ئینی، ئیشیکی زۆر بۆ میژوونوسه ده به نگه کان بدۆزیته وه که تاقیامه ت بیه ئین و بییه بزانن کی و له کوپوه ته قه یکردوه. هینی گوئیگرن، ئیوه که وه ک پیتج ده ست راستترین جه نگاوه ری دیلاوار هه لبژیردراون، بۆئه وه نییه نیشانه له که له شیر بگرنه وه، شوشه ی شروبی کو که یان بۆتله بیسی به تال بشکینن، له دووره وه رپوی بن به ردانمان بۆ بکوژن. ئیوه ئیستان نیشانه گرته وه یه له سه ری ئینسان، ئه وه ئیشی ئیوه یه. هه ر چی مه شقیک که ده یکه ن ته نیا به یه ک مه به سه ته، که نیشانه تان گرت راسته وخۆ له ناوچاوان به دن»

که‌رچی له‌سه‌ره‌تاوه‌ ئه‌وه‌مان ده‌زانی، به‌لام قسه‌کانی وا ڤوون و بئ پینچ و په‌نا بوو، ئازاری دلی دها. مامۆستا نوێکه‌مان ره‌حمی نه‌بوو، فیشه‌کیکی گرت به‌ ده‌سته‌وه‌ و گووتی «ئه‌وه‌ی ئه‌م چه‌که‌ی گرت به‌ ده‌سته‌وه‌، چاوی نا به‌م دوورینه‌وه‌، ده‌بیت کاری به‌وه‌وه‌ نه‌بیت کئ له‌ بازنه‌ی ئه‌م شوشه‌ بچوکه‌دا ده‌رده‌که‌ویت... نه‌پرسیت ئه‌مه‌ کییه‌؟ ئه‌مه‌ چییه‌؟ ئه‌مه‌ بۆ؟ ئیشی ئیوه‌ یه‌ک شته‌، نیشانه‌یه‌کی ورد بگره‌وه‌ و هه‌له‌ نه‌که‌ن. هه‌موو هه‌له‌یه‌ک له‌ دونیادا له‌ وانه‌یه‌ راستبهریته‌وه‌، به‌لام هه‌له‌ی قه‌ناس نا، ئیوه‌ به‌م فیشه‌که‌ی ده‌بته‌قینن میژوو ده‌گوژن، گهر بیکن میژوو به‌ ئاراسته‌یه‌که‌دا ده‌ڤوات گهر نه‌پیکن به‌ ئاراسته‌یه‌کی تر»دا، فیشه‌که‌که‌ی به‌رزکرده‌وه‌ و به‌ ئیمه‌ی گووت «جوان سه‌یریکه‌ن... جوان... شتیکی وا بچوک و بیمانا هه‌ندی جار ده‌توانیت بریار له‌ چاره‌نوسی سه‌دان هه‌زار که‌س بدات».

کوڤه‌کان ده‌یانگووت مامۆستا که‌مان به‌شداری له‌ ده‌یان شه‌ڤدا کردوه‌، له‌ هه‌موو جه‌نگه‌کانی خۆره‌لاتدا به‌شداربووه‌، له‌ که‌ناره‌کانی ده‌ریای سپییه‌وه‌ تا چیاکانی ئه‌فغانستان چ جه‌نگ و پینکادانیک بووه‌ ئه‌م له‌وی بووه‌، ئه‌و شتیکی له‌سه‌ر رابوردووی خۆی بۆ ئیمه‌ باس نه‌ده‌کرد. له‌و مامۆستا حیرفه‌گه‌رانه‌ بوو که‌ هه‌میشه‌ مه‌ودایه‌کی تاریک و پتووست له‌ نیوان خۆیان و قوتاییدا ده‌هیلنه‌وه‌، ئه‌و ده‌یگووت «هه‌ر که‌سیک، هه‌ر شتیکی له‌ ئاوینه‌ی دوورینه‌که‌دا بوو تو مه‌بینه‌، مه‌یناسه‌، گوئی پیمه‌ده‌، ئیشی ئیوه‌ پتووستی به‌ ئیحساسات نییه‌، ئیوه‌ نیشانه‌یه‌کتان هه‌یه‌ و ده‌بیت لیبده‌ن. هه‌موو خه‌یالتان ده‌بیت له‌سه‌ر ئه‌و بیت له‌ نیشانه‌که‌ بدن، هه‌ر کات بۆ چرکه‌ ساتیکی کورتیش خه‌یالتان چوو هه‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌م که‌سه‌ی ده‌تانه‌ویت ته‌قه‌ی لیبکه‌ن کییه‌، پرسیتان بۆ ده‌بیت من ئه‌م که‌سه‌ بکوژم، دلنیا بنیشانه‌که‌تان له‌ ده‌ستداوه‌. هونه‌ری ئه‌م ئیشه‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ بزانیته‌ تو ته‌نیا قه‌ناسیت... تو که‌س ناکوژیت، تو نیشانه‌یه‌ک ده‌پیکیت».

گەرچی قەبوولکردنی ئەوە سەخت بوو، بەلام هیچ دەسلەتێکم نەبوو جگە لەوەی کە قەبوولیبکەم.

شوینی ئێمە لەو مالهێ لیواری خەرنەدا بۆ ئەوە دیاریکراو بەسەر سەربانی زیندانه کە و حەوشە گەورەکیدایان، زیندانه کە دوو ئەلقەیی مەحکەم پاسەوانی هەبوو، یەکیکیان لە ناو زیندانه کەدا، یەکیکی دیشیان لە دەرەوە، لە دەمی دەری خەرنەدە کە و لە چوار دەوری بیناکە، ئێمە لە سەربانی مالهێ خۆمانەو تەنگە دووربیندارەکانمان دادەمەزراند. بەرپرسانی زیندانه کە کە خەبەری تەواویان لە مەشقەکانی ئێمە هەبوو، مەحکومەکانیان دەهینا، لەسەر کورسییەکان دایاندەنان، دەیانخستە ناو هەندێ نیشانەی ترەو، فەرمانیان پێدەدان بجولین. ئەوانەیی مەحکوم بوون بە مردن دەبوو بەو جۆرە حوکمەکیان جێبەجێکەرت. ئێمە ئەو جەلادانە بووین کە هەم مەشقماندەکرد و هەم حوکمان جێبەجێدەکرد ... مامۆستا گووتی «مەشقەکان درێژ نین، تەنیا چوار پۆژ دەتوانین لەسەر نمونەی بەشەری ئیشبکەین. دواي ئەم چوار پۆژە تەنیا یەکیکتان وەک شا قەناسی دیلاوار هەڵدەبژێردریت و چوارەکی تر دەگەرێتەو بۆ ناو فەسیلەکانی خۆتان و دەبنەو بە جەنگاوهریکی ئاسایی». ئەو کات نەماندەزانی بۆچی هەڵماندەبژێرن، ئەوەی دەبێت بە شا قەناس دەبێت چی بکات و چ پاداشتیکی دەستدەکەوێت.

پۆژی یەکەمی مەشقەکانمان، کە دەستمان پیکرد، من دواھەمین کەس بووم کە دەبوو نیشانە بگرم. نیوهرۆیەکی پاییزی ساردبوو، نیوہەو و نیوہەتاو. هەر چوارمان پەرۆیەکی تایبەتی باغەوانەکانمان بەستبوو و نیوچاوانمانەو و بە ریز تەنگەکانی خۆمان لە بەردەم خۆماندا دانابوو، مامۆستا کەمان بە خۆی و چاویلکە رەشەکانییەو لە پشتمانەو رێنمایی دەکردین و فەرمانی پێدەداین. مەمەد پاشا یەکەمین گوللەیی گەلیک خراپ تەقاند.

ئه حمه د کوفیانیش نیشانه که ی نه پینکا، به لام نیاز گچکه ل به که مین که سی
 ناومان بوو نیشانه یه کی زیندوو به جوریکی کوشنده بپیکیت. ئیستا ده بوو
 بۆ من و ئه حمه د سوره ت نیشانه یه کی تر بهینن. ئه حمه د سوره ت ته قه یکرد
 و نه پینکا، نیشانه که مان که سیک بوو له ناو چه ندین بوکله ی ته خته دا ده جولا،
 پینکانی سهخت بوو، یه کتیک بوو نه یده ویست به ئاسانی بمیریت، دهیزانی
 گولله کان له کوینه دین. من که چاوم نا به دوورینه که وه، یه که مجار ته نیا
 کومه لیک بوکله ی دارینم بینی که وهک ده یان به ربه ست له به رده م پوانیندا
 رینگر بوون. هه موو شوینه که وا چنرابوو تا بکریته قه ناسیکی باشی تندا
 تاقیبکریته وه، ئاشکرا بوو هه ر مامۆستا کانی خۆمان نه خشه ی ئه و جیگایه یان
 چنیوه و ئیداره ی زیندانیان فیر کردوه دیله کان وها رینمایبیکه ن، به سوودی
 تاقیردنه وه و مه شقی ئیمه بجولینه وه. من له ناو بوکله کاندان نیشانه که م
 دۆزییه وه، به پروونی ده موچاویم له ناو دوورینه که دا بینی، زۆر ده جولا،
 به لام ده متوانی بیبینم. کهنجیکی ئه سمه ر بوو، سه ریان تاس بۆ تاشی
 بوو، له گه ل لاوازییه که شیدا ده یویست دوا شه ری ژيانی خۆی به باشی
 بکات، فانیله یه کی سه ی و پانتۆلیکی ره شی له به ردا بوو، ته نیا فریا که وتم و
 وینه که یم له یاده وریدا گرت و بۆ ئه به د خسته مه خه یالمه وه، ده مزانی دواتر
 و تا مردن ده یهینمه وه پینش چاوی خۆم، ده مزانی وهک هاوړیه ک یادگاری
 هه لده گرم و ده یپاریزم. کاتم زۆر نه بوو، ئه و به جوریکی خیرا و شیتانه
 ها توچۆیده کرد، نه یده ویست ئۆقره بگریته و ئاسان بخریته جوغزی پینکانه وه،
 نه یده ویست نیتوچاوانی خۆی ده ربخات و بلیت ئه وه منم و تۆ وه ره و وهک
 دۆستیک بمکوژه، تا بیتوانیا یه سه ری خۆی له نیتوان بوکله دارینه کاندان
 ونده کرد، دهیزانی بهس بوه ستیت ده یپیکم، له بهر ئه وه به جوریکی زیره کانه
 له ناو بوکله کاندان رایده کرد. له مه شقه کانی پینشو دا سه لماندبووم که پینکانی
 نیشانه ی جولاو بۆ من له نیشانه ی وه ستاو سه ختر نییه، ده ستیکی خیرا و
 ساتیکی دروستی بریارم هه بوو. له و ساته دا قسه کانی مامۆستا به جوریکی

که مژانه له سه رمدا ده زرين گانه وه «من ناکوژم، من نيشانه يه که ده پيکم». ئه وه بړوايه وايده کرد هه موو هوشم له سه ر ليدانی نيشانه که کوبکه مه وه. ئه وه ده جولاً و به هه موو لايه کدا هه لده هات، ده يزانی مه رگ له پيچی داهاتوودايه و ده يو يست. دونيا له و پا کردن و هه لهاته نه بيسووده دا بوه ستينيت. من چيتر منداله تر سنوکه که ی دوو مانگ له مه وپيش نه بووم که له فولکه يه کی ديلاواری ره شدا خه ريکبوو خوین بمگريت و ببوري مه وه، له ژير ليومه وه گووتم «بوه ستيت يان نه وه ستيت ده پيکم». خووم وه که ئه وه له ژير باری فشاريکی توندا ده بينی، منيش ته نيا يه که گولله م هه بوو، ته نيا چاره م نه وه بوو له يه که ساتدا و به مه ودايه کی زور کورت گولله که م به قينمه پيشی، بۆ ئه وه ی له گه ل هه نگاوی داهاتووی ئه ودا فيشه که که م دروست بدات له شوينی مه به ستی خوی. له گه ل ده رچوونی گولله که دا هه ناسه يه کی کورتی ده ويست تا دلنيا بم نچيره که م پيکاوه، بينيم که وت و چهند بوکله يه کی له نزیک خۆيه وه خست. مامۆستا که مان که له دوور بينی خۆيه وه به وردی ته ماشايده کرد، گووتی «له سه ريت دا ... رينک له سه ری ... قه ناس يان نه بيت، که بوو ده بيت واييت». من تفهنگه که م داگرت و خنده يه کی پوونی سه رکه وتن له سه ر نيگام بوو، ئه وه ی له و ساته دا بيرم لی نه کرده وه ئه وه بوو که من مروفيکم کوشتوه، که سيکم کوشتوه که رهنگه بيگونا نه بيت. ئه وه ی دواتر ئازار يده دام ئه وه نه بوو که يه کيکم کوشتبوو، به لکو هيچ کات هه ستم نه کرد که که سيکم کوشتييت، تاکه هه ستينک داگيري کردبووم ئه وه بوو نيشانه يه که م پيکاوه.

هه مووی بۆ ئيمه وه که ياری و پيشبرکی بوو، که رچی پيشتر که سمان پياوکوژ نه بووين، به لام له ماوه يه کی که مدا وه که بکوژی سارد و بياک نيشانه مان ده گرت، من هه موو کوژراوه کانم له خه يالی خۆمدا وينه ده گرت، هه موو يانم خۆشده ويست. خۆشه ويستيه که له جوړيکی تاييه تی، خۆشه ويستی کورپک نا بۆ کچيک، خۆشه ويستی دايکيک نا بۆ کورپه که ی يان هه ر...

پروپوچی تر له و جوړه، به لکو خوشه ویستی یاریزانیک بو مه دالیاکانی. خوشمه ویستن له بهرته وهی شتیکیان دابوو به من. خوشه ویستیم بویان، خوشه ویستی دهروزه که ریک بوو بو که سیک له رینگادا خیریکی گه وره ی پنده کات و ئیتر ناییینیته وه، هه ستم نه ده کرد که من سزام داو، به لکو دلنیا بووم نه وان روهی خویان به خشیوه به من، روهی رهنگاورهنگیان، وهک بالنده کان، وهک نه تهیره قه شهنگ و دهگمه نانه ی ژیان ی خویان و په ری جوانی خویان و گوشتی ناسکی خویان به خشی به من. من کال موراد که به دریزایی ژیانم له غه فاریی خاوه نی هیچ نه بووم، زور رۆژ به برسیتی چوو بووم بو قوتا بخانه، سال ده هات و ده چوو من پاره ی بنیشتیک له گیرفانمدا نه بوو، دزی کتیب بووم، شهرمنی یه که م که هه موو گالته به زیپکه کانی سهر لووتی ده که ن، ئیستا به یارمه تی نه م تفهنگه، هه موو شته کان ژیان ی خویان به من ده به خشی. من که هیچ نه بوو ئیستا له سهرمدا نه لبومی که سانیکم هه لگرتووه، که چاکه یه کی گه وره یان دهره ق کردبووم، ژیان ی خویان پی به خشیبووم.

چوار رۆژ به و جوړه مه شقمانکرد، زور زیندانیمان پینکا که ده بوو به و جوړه حوکه کانیان جینه جییکریت، به قسه ی ماموستا هه زامداریک گولله ی ئیمه نه یکوشتیت، پاسه وانه کان له خواره وه به فیشه کی ره حمه ت کوتاییان پی هیناوه... باشتین پینکان که خالی زور له سهر بوو پینکانی سهر بوو. من له پینشی هه مووانه وه بووم، که مترین گولله م به خه سار دابوو، زورترین سهرم پیکابوو، سه ختترین نیشانه کانم شکاندبوو.

ئیستا نامه ویت ورده کاری نه و رۆژانه بگیرمه وه. ده ستراستی و نیشانه پینکان شتیکه ته نیا دلی نه و که سه خوشده کات که تفهنگه که ی له ده سترایه. یارییه کی دووباره یه، به لام هه میسه نه وهی که نیشانه یه کت پیکاهه، بو ده ستراستان مایه ی به خته وه رییه، هه زار جار یه ک نیشانه ت بو دانین.

هەر ههزار چاره که تو بپێکیت، له زهتی ههزاره مین جار له له زهتی به که مین جار که متر نییه. من له و مه شقه سه ختانه دا تووشی ئه و ده رده بووم، که هه می شه بپیکم، هیچ کات هه له نه کهم، هیچ کات فیشه کم به زایه نه چیت.

له ئیواره ی پوژی چواره مدا هه موو شت پوژن بوو، من باشترین نیشانه شکین و قه ناسی دیلاوار بووم. بئ ئه وه ی بزانه ئه وه به ره و چ کاره ساتیکم ده بات، خوشحال و مه ست که یفمه کرد و به خۆم و زیپکه کانی سه ر لوو تمه وه فه خرم ده فرشت، هینده شانازیم نواند، پوژی دواتر هاو پیکانم دلشکاو پویشتن و مالاواییان لی نه کردم. به لی، به یانی پوژی دواتر هه ر چوار هاو پیکه م پیکه وه سوار ماشینی که بوون و بئ خودا حافیزی پویشتن. ئایا گه رانه و بۆ شار؟ چوونه وه بۆ ناو فه سیله کانیان؟ بوون به بناغه ی هیزیکی تایبه ت؟ نازانه... ئیتر هیچ شتیکم ده رباره یان نه بیست. له و ماوه یه دا کیشه که نی خۆم هینده گه و ره بوون، کات و ده رفه تی ئه وه ی نه دا له چاره نویسیان بپرسمه وه.

من ئیواره ی هه مان پوژ جییکی ئه مریکی سه وز هات به دوامدا و سواری کردم و بر دمی بۆ جینگایه کی دیکه، بۆ ناو مالیکی تایبه تی زۆر گه و ره، کۆشکیکی راسته قینه له قه راغی دیلاوار. دوو پاسه وانم له گه لدا بوو که به ره و به شیکی تایبه تی کۆشکه که پینما ییان کردم، سویتیکی که می که جیا و سه ره به خۆ، به لام پاک و پا زاوه. به حورمه تیکی زۆره وه وه که کارمه ندی ئوتیله کان هه موو شتیکیان بۆ پوو نکر دمه وه، هه مامه که یان پیشاندام، سارد و گه رمه که یان تاقیکر دمه وه، کۆنترۆلی ته له فزیۆنه که یان دایه دهستم، له به فر گه ره که دا چه ندین جو ری خوار دمه وه ی تیدا بوو، چه ندین جو ر خوار دنی قوتو، چه ره س، میوه ی جو روا و جو ر... گووتیان که نیوه پروان و ئیوارانی ش خوار دنی تایبه تیم بۆ دیت. ده بوو له وی چاوه پروان بم تا فه رمانیکی نویم بۆ ده رده چیت.

پاسه‌وانه‌کانم رو‌یشتن و له‌ودیوه‌وه‌ ده‌رگایان له‌سه‌ر داخستم، دیلیکی به‌شکو بووم، پیش‌وازییه‌کی سه‌یر بوو که له‌ ساتی یه‌که‌مه‌وه‌ تووشی گومانیکردم. من ئال موراد، جیقنه‌ی ناو قاره‌مانه‌کانی دیلاوار، کوره‌ زیباکاوویه‌که‌ی غه‌فاریی، با ده‌ستیشم راست بیت، با باشت‌ترین نیشانه‌ش‌کینی دونیاش بم، بۆ ده‌بیت قه‌ده‌ری وام لیب‌نین، که‌ی شیوه‌ و روخسارم ئهم جینکا شاهانه‌یه‌ ده‌هینیت... دایکم له‌ مندالییه‌وه‌ پی‌گوتبووم «قه‌ده‌ری زۆر، نیشانه‌ی داوی گه‌وره‌یه»، ده‌یگوت له‌ هه‌ر جینگایه‌ک دۆشه‌کی ئاوریش‌میان بۆ راخستی، سه‌یری ژیری بکه‌، له‌ بنیدا چالیک‌ی گه‌وره‌هیه‌ ... خو من بلیفه‌ت نه‌بووم، به‌لام هه‌ر ئهم جینگایه‌م بین‌ی، گومانیک‌ی تاریکم تیدا سه‌ه‌وزبوو ... بۆ جیایان کردمه‌وه‌، بۆ ده‌رگایان له‌سه‌ر داخستم؟ چه‌ند سه‌رم ده‌هینا و ده‌برد به‌ هیچ نه‌ده‌گه‌یشتم.

هه‌ر یه‌که‌مین شه‌و، له‌سه‌ر ته‌ختی خه‌وته‌که‌ وه‌ک پادشاکان پالکه‌وتبووم و سه‌یری ته‌له‌فزیۆنم ده‌کرد، که‌ له‌ ناکاو له‌ ده‌رگا درا، پاش ئیستیکی کورت ده‌رگا‌که‌ کرایه‌وه‌ و پیاویکی که‌ته‌ و بالا به‌رز هاته‌ ژووری، که‌سیک بین‌نی تو‌ره‌یک‌کردم، پیاویک له‌و مه‌خلوقه‌ دووبارانه‌ی له‌م ماوه‌یه‌دا بووبوونه‌ مامۆستام، به‌ خۆیان و چاویلکه‌ ر‌ه‌ش و ته‌پله‌ سه‌ربازییه‌ چه‌سه‌په‌کانیانه‌وه‌، بی نیشانه‌، بی روتبه‌، بی هیچ به‌لگه‌یه‌ک بۆم سه‌ه‌لمینیت کین و چین. پیاوه‌که‌ خۆی وه‌ک به‌رپرسی راسته‌وخۆی من ناساند، گووتی «له‌ سه‌ره‌تاوه‌ من به‌رپرسی راسته‌وخۆی تو بووم، تو جینگای متمان‌ه‌ی هه‌موو سه‌روک و پیاوه‌ گه‌وره‌کانی دیلاواریت». من پرسیم «مه‌به‌ستتان سه‌ی ئه‌سلان و جه‌نابی جیگره‌که‌یان ره‌زمئارای قه‌ره‌قازانییه‌؟». گووتی «ده‌بیت باوه‌رت به‌ من بیت، من ناتوانم هیچ ناویکت پی بلینم، من ده‌لیم هه‌موو سیاسه‌تمه‌داره‌ دلسۆزه‌کان، هه‌موو پۆله‌ به‌ شه‌ره‌فه‌کانی دیلاوار، هه‌موو ئه‌وان‌ه‌ی ده‌یان‌ه‌ویت دیلاوار له‌ شه‌ری داها‌توودا نه‌به‌زیت، سه‌رشۆر نه‌بیت. هه‌موو ئه‌وان‌ه‌ی ده‌زانن دیلاوار پیویستی به‌ هیزیک‌ی راسته‌قینه‌ و نوییه‌...

تو جیگای متمانه‌ی هه‌موویانیت». من سه‌ری لووتم خوراند و گوتم «مه‌منونی هه‌موو به شه‌ره‌فه‌کانی دیلاوارم، به‌لام جه‌نابی به‌پررسی من ئیوه به ته‌مان چی له من بکه‌ن وا به جیا داتان ناوم و له‌م جیگایه توندتانکردوم؟». گووتی «تو ده‌ست راستی یه‌که‌می، له دیلاوار له تو باشتزمان نییه، من پینج راپورتی تاییه‌ت و نه‌ینیم له‌سه‌ر تو خویندوته‌وه، ماموستا و مه‌شقده‌ران وه‌ک موعجیزه باس‌تده‌که‌ن، وه‌ک دیاری خودا بۆ خه‌لکی دیلاوار. ئیتیر رۆژی ئه‌وه‌یه به‌م توانا و به‌هره‌یه‌ت کاریک بۆ دیلاوار بکه‌یت، کاریکی گه‌وره که میژوو بیرى نه‌چیته‌وه». من بیسه‌بر گوتم «ده‌ی گه‌وره‌م، میژوو هه‌رقل و ناپلیونی بیرچوته‌وه، ئیستا منی به‌ده‌خت چی بکه‌م تا له بیر نه‌چمه‌وه. کاری چی، پیم بلێ بزانی ده‌توانم». خه‌نده‌یه‌کی گرت و سه‌ری دانه‌واند، زۆر هه‌زمه‌کرد یه‌کێک له‌م چاویلکه له‌ چاوانه جاریک چاویلکه‌که‌ی دابگریت و به‌روونی سه‌یری بکه‌م، به‌لام هه‌موو دنیات پی بدانیه، وازیان له‌و چاویلکه‌یه نه‌ده‌ینا. کابرا کلاوه‌که‌ی له‌سه‌ری توندتر کرد و گووتی «له‌م پۆژانه‌دا کاریکی گه‌وره‌مان هه‌یه... کاریکی گه‌وره. هه‌ر کاتیک له‌ هه‌موو شت دانیابووین خۆم دیم به‌ دواتدا. بیرت بیت، تو فه‌رمان به‌س له‌ من وه‌رده‌گریت، هه‌ر نیشانه‌یه‌کم نیشاندایت تو ته‌قه له‌وه ده‌که‌یت... ئه‌ی چۆن، به‌وه ده‌چیته‌ میژوووه‌وه». من هیچ نه‌گووت... دوودل بووم... ده‌بوو ته‌قه له‌ کێ بکه‌م؟ زانی گومانم خراپ کردوه و که‌وتومه‌ته سه‌ر گینگل و دوودلی. گووتی «ده‌بیت ده‌ستت نه‌له‌رزیت، نه‌ترسیت، تا ئیستا چۆن هه‌موو نیشانه‌یه‌کت پینکاوه ئه‌مه‌ش بپیکیت، دانیابه ئاسانتر ده‌بیت له‌و نیشانه سه‌ختانه‌ی له‌ مه‌شقا پینکاوتن، به‌لام له‌ پووی پۆحی و ده‌روونییه‌وه خۆت ئاماده‌بکه. ئه‌و فیشه‌که‌ی ئه‌مجاره ده‌یه‌ته‌قینیت هه‌موو میژووی دیلاوار ده‌گۆریت».

ئاه... چ مه‌راقینکی گه‌وره بوو... ده‌بوو ته‌قه له‌ چ که‌له زلیک بکه‌م...
خودایه؟

سهرم به شاشیکی سپی بهستوو و لهسهر بهردیکی گه وره بهرام بهر
چادره کان دانیشتووم، سه عاتیک ده بیئت ئیشکه ره کان ده ستیان هه لگرتوو،
ئه وانه ی نوێژ ده که ن پیکه وه چوونه سهر بهر ماله کانیا، ئه وانه ی خویان
دهشون، له پشت په رده کانه وه مه نجه لیککی گه وره یان خستوته سهر ئاگر
و ئاو گه رمده که ن، دووان لهسهر بهردیکی گه وره دانیشتوون و دامه
ده که ن. دیمه نی زنجیره یه ک هۆلی درێژ که ده بیئت به جیگای سهر بازگه
و جبه خانه یه کی گه وره، وه ک هه ندی دیوی دزیو و خۆله میشی بهرام بهر
نوستون. هه وا تا دیت سارد ده بیئت، هه ندی سه عات هه ور ته واوی ئاسمان
ده گریت. ده بینم له سهر ڕینگای سهره کی ماشینه قورس و گه وره کان
به رده وام له هات و چۆدان. میر ئه ودال ده بینم له به رده م چادره که دا چه ند
فانیله و ده رپییه کی شوراوی خزی هه لده خات، سه یریده که م و پیته که نم،
سی شه و له وه بهر له خه ونه کانمدا به له مه مۆره کان و که شتییه شینه کان
و ڕیواقه ئه رخه وانی و چه قو وه نه وشه ییه کانی ئه وم بین، هیچ خه ونیک
وه ک خه ونه کانی ئه م پیاوه زله ره نگاو ره نگ نییه، خه ونه کانی یه ک پارچه
ره نگن. له خه وندا هه ر بکه وتبامایه ته جیهانیکی ره نگاو ره نگه وه، ده مزانی
ئه وه یه کیکه له خه ونه کانی میر ئه ودال. ئیستا ده بینم جله کانی ژیره وه شی
به جۆریکی سه یر، به لام جوان ره نگدارن، میر هه ر مندالیکه و گه وره بووه،

خۆشحالم دهیبینم ئارام و دلخۆشه، هه‌ندی جار که دهیبینم بانگمه‌دکات
 «هه‌نی برازاکه‌ی دکتۆر، مامه‌ سیات هه‌یج نازانیت، هه‌یج ... هه‌ر هه‌یج.
 له‌ ئینسان تیناگات»، واده‌لێت و به‌ ده‌نگی به‌رز پیده‌که‌نیت. من ئیستا
 ته‌ماشایده‌که‌م و خالخالۆکه‌ په‌نگینه‌کانی ناو خه‌ونه‌کانیم بیرده‌که‌وێته‌وه‌ و
 پیده‌که‌نم. له‌ نیوه‌پۆوه‌ زه‌هاو چووه‌ بۆ سه‌ر چیاو نه‌هاوتۆته‌وه‌، ئه‌وینی زۆر
 پخۆشه‌، زۆر ده‌جولێت، ده‌چیته‌ بان لوتکه‌ی چیا و به‌رامبه‌ر جه‌نگاوه‌ره‌کانی
 مه‌مه‌د حه‌سار ده‌وه‌ستیت و سه‌یریانده‌کات، ده‌زانم بینینی ئه‌و سروسhte
 که‌وره‌ و به‌رینه‌ ئاره‌زووی که‌شتیکی دووری تیدا دروسته‌کات، له‌
 خه‌ونه‌کانیدا زۆر ده‌که‌پیت، هه‌میشه‌ ده‌روات، به‌لام هه‌میشه‌ش سه‌یری
 هه‌ور ده‌کات، هه‌یج که‌سم نه‌دیوه‌ وه‌ک ئه‌و کوپه‌ عاشقی هه‌ور بیت، هه‌م
 له‌ خه‌وندا و هه‌م به‌ وریایی. من به‌ درێژایی پۆژ هه‌ستم به‌سه‌ر ئیشه‌
 و لاوازی ده‌کرد، ئاره‌زوویه‌کم نه‌بوو نان بخۆم و شتی که‌م به‌ر دلم.
 بیری دیلاوار ده‌که‌م، هه‌سته‌ده‌که‌م پێویستم به‌ سه‌فه‌ریک و پشوویه‌ک و
 که‌رانه‌ویه‌ک هه‌یه‌، به‌لام نامه‌وێت له‌ کریکاره‌کان دووربه‌که‌ومه‌وه‌ ... ئاه
 دیلاوار، ده‌بیت ئیستا چۆن بیت؟ ئه‌وه‌ته‌ی هاتووم هه‌یج ده‌باره‌ی
 نه‌بیستوه‌، نازانم شته‌کان چۆن ده‌چنه‌ پیشی، ئه‌م جیگایه‌ نه‌ پۆژنامه‌ی
 بۆ دیت و نه‌ ته‌له‌فزیۆن وه‌رده‌گیریت. زۆرجار هه‌سته‌ده‌که‌م نه‌قیب شتمان
 لی ده‌شاریته‌وه‌، هه‌ندی جار ده‌پرسم «جه‌نابی نه‌قیب، ده‌نگوباسی دیلاوار
 چییه‌؟ خه‌به‌ر چییه‌؟ دنیا چی به‌سه‌ر هاتووه‌؟». به‌ دوودلییه‌وه‌
 سه‌یرمه‌دکات و به‌ چاوه‌ شینه‌ پر غروره‌کانییه‌وه‌ ده‌لێت «چی بیت، دیلاوار
 چی بیت... ئیمه‌ هه‌موو سه‌ربازی ئه‌وین، سه‌ربازی قه‌ره‌قازانییه‌کانین،
 گیانفیدای نیشتمانین... ئیتر چی بیت». دوینی که‌ له‌ بیمارستان که‌رامه‌وه‌
 زۆر له‌ ئیشه‌که‌ره‌کان له‌ پشووی خۆیاندا هاتن بۆ لام، من زۆر گریام، وا
 هه‌سته‌ده‌که‌م هه‌یج پۆژیک له‌ ژياندا هه‌نده‌ نه‌گریابم... ئیستا بۆته‌ شتیکی
 ئاسایی هه‌موو من بیه‌ن ده‌گریم، هه‌یج که‌س ناپرسیت بۆ ده‌گریت ... ئه‌وه‌

پرسیاریکی پوچه که سێک له مستەر گرینۆک بپرسیت بۆ ده‌گریته. هه‌موو ده‌زانن هه‌میشه به‌هانه‌یه‌کی پوچم بۆ گریان هه‌یه... خواستیکی نه‌خۆشانه بۆ لێبوردن و خۆپاککردنه‌وه.

من وانه‌بووم، ناتوانم بڵێم هه‌موو ژيانم گرینۆک بووم. ئاره‌زووی من بۆ گریان ته‌نیا پابه‌ندی ئه‌وه نه‌بوو داوای لێبوردن له‌ مرقه‌ به‌ده‌خته‌کان بکه‌م، به‌لکو بێده‌سه‌لاتی رده‌های من بوو له‌ گۆرینی هیچ شتی‌کدا له‌ دنیا. ئه‌و ئیواره‌یه که له‌سه‌ر ئه‌و به‌رده‌ گه‌وره‌یه دانیشتم، ده‌مزانێ گریانێ من هه‌میشه سه‌رچاوه‌ی له‌ ترسه‌وه‌ بووه ... ترس له‌ شتیکی گه‌وره. کاتیک له‌ بیمارستان ده‌گریام هۆکه‌ی ترسم بوو له‌ شیتی، له‌و خواسته‌ی که هه‌موومانێ ده‌هاری. راسته‌ من له‌ به‌رده‌م بیمارخانه‌کاندا ده‌گریام، ئه‌وانه‌ی له‌ به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن ده‌مه‌ینه‌وه، به‌لام ئه‌وه‌ی منی والیده‌کرد تا ئاستی مردن هاوار بکه‌م و بگریم، گه‌وره‌یی ئه‌و ئامیزه‌ ترسناکه‌ی شیتی بوو که هه‌موومانێ به‌ره‌و ناو خۆی کێشده‌کرد. شیتی ... شیتی ... شیتی ... له‌ هه‌موو شوینی‌کدا بوو، له‌ هه‌موو که‌سی‌کدا بوو، له‌ هه‌موو شتی‌کدا بوو ... ئه‌و شیتییه که به‌ هه‌موو جیگایه‌کدا ده‌کشێ و هه‌ا به‌هیزبوو جگه‌ له‌ گریان هیچ شتیکی ترم نه‌بوو جه‌نگی به‌رامبه‌ر بکه‌م. گریان لای من هه‌زارجار له‌ نویسنی درۆ، له‌ سیاسه‌تی درۆ، له‌ چاکسازی چاکسازه‌ درۆزنه‌کان، له‌ شوێرشێ شوێشگیره‌ درۆزنه‌کان راستگوتر بوو ... من، مستەر گرینۆک، به‌ فرمیسکه‌کانم ته‌نیا چیرۆکی ئازاره‌کانی خۆم نه‌ده‌گیرایه‌وه، به‌لکو تاکه‌ رینگای راستگویانه‌شم ده‌گرته‌ به‌ر، که له‌گه‌ل خۆمدا، له‌گه‌ل رۆحمدا ده‌گونجا، بۆ دوورکه‌وته‌وه له‌ هه‌ر درۆ و پرایه‌ک که به‌ ئومیدی درۆ ئازاره‌کانیان سووکده‌کردین.

هه‌موومان که‌سانی لاوازی‌بووین، به‌لام من له‌ هه‌ر که‌سیکی دی زیاتر هه‌ستم به‌و لاوازییه‌ ده‌کرد، ئه‌وه ده‌یگریاندم که ده‌مبینی هه‌زیکی تاریک

چادره که ی خۆیدا ده مایه وه و گوینی له رادیو ده گرت، هه زی زۆر به گۆرانی و ئاوازی کۆن، ده نگه خۆشانی سه رده می گرامافۆن ده کرد. ئه و شه وه نه قیب به ده ستیک تراکسوتی ره شه وه له سه ر ته ختیکی گه وره پالکه وتبوو، بالیفیکی سووری گه وره له ژیر سه ریدا بوو، لیقه یه کی بریقه داری په مه یی خاوینی دابوو به خۆیدا. ناو چادره که ی نه قیب هیچی له ناو چادره کانی ئیمه نه ده چوو، بۆنیککی خۆشی لیده هات، ریکوپیکیه کی سه یری تیدابوو، که له بری ئه وه ی دیسپلینی سه ربازیم بیربخته وه، سه لیقه ی دیکۆرسازیکی پسپۆری به یادا ده ینامه وه. چادره که له ناوه وه گه وره تریوو له وه ی له ده ره وه ده ینواند. رهنگی که لوپه له کان و چۆنیتی دانانی ئه ساسه که ش وه ها بوون، وهک نه قیب نه یه ویت ههستی ژیا نی ناو مال ونبکات. چادره که ی ته واو وهک ژووریک له مالی شاریکی ئارامدا ریکخرابوو، چه نده ها گۆلدا نی جوان، پارچه فه رشی رهنگین له چادره که دا بوو. دوو قه نه فه ی گه وره و میزیککی شوشه ش هه بوون که من و نه قیب یوکسه ل به رامبه ر یهک له سه ری دانیشتن.

نه قیب که منی بینی له جیگا که ی هه ستا و هه والی ته ندروستی می پرسی و فه رمووی لیکردم تا دابنیشم. پشتر له سه ر ئیسماعیل که میک توند له گه ل یه کدا قسه مانکردبوو، به لام ئاسایی بوو، له و ماوه یه دا فیربوو بووین هه ندی شتی رهق به یه کتری بلین بیئه وه ی له یهک زویر بین. من گووتم «ببوره جه نابی نه قیب، به لام له چادره که ی ئیوه دا مروف هه ست ناکات له م شاخ و کین و ره قه نه دا گیرخواردوه. هه ستیکم هه یه وهک ئه وه ی له مالیکی خۆش بم له شار». نه قیب به رامبه رم دانیشت و گووتی «به ئه گه ری زیاد له م جهنگه دا که دیت تیا ده چین... نامه ویت دوا مانگ و هه فته کانی ژیا نم زۆر نارمه حت بم». وه لامه که ی غه مگین بوو بۆ من. بیئه وه ی هیچ بزانه یان به لگه م هه ییت، گووتم «نا جه نابی نه قیب، باوه ر ناکه م جهنگ روبدات»... قسه که م ته نیا بۆ ئه وه بوو شتیک بلیم. نه قیب قاچی خسته سه ر قاچی و

بەو چاوانەییەووە کە لە گورگ دەچوون، سەیریکی قوولی کردم و گووتی «جەنگ دەبێت روبەدات، رودانی جەنگ شتیک نییە لە ئەگەر و نەگەر دا بێت. مانەوێ دێلاوار بە جەنگەووە بەستراوە، گەر لەگەڵ مەمەدحەسار یان جیگایەکی تردا نەچینە جەنگەووە، دێلاوار لە ناووەو وێران دەبێت. ئەم رۆحە ی تۆ دەیبینیت، ئەم هیزانە ی تۆ دەیانبینیت کە وا ئازا ئێش دەکەن، بەرھەمی جەنگن. جەنگ نەبێت ئەم میللەتانە ی ئیمە دەڕزین، بۆگەندەکەن. سالاھایە دێلاوار لە ناووەو بۆگەنیکردووە، مەگەر ئەم جەنگە ڕزگاریبکات». من بە هیمنی و بە خەندەییەکەووە پرسیم «لەو باوەرەدایت بۆنی جەنگ لە بۆنی ئێستای دێلاوار خۆشتر بێت؟». جەنابی نەقیب کە پێدەچوو هەموو دوا ی نیوەرۆ خەوتبێت، گووتی «بۆنی جەنگ و بۆنی رۆحی رزێو دوو بۆنی جیاوازن. وەک جیاوازی گۆشتیک تازە لە قەسابخانە ھاتبێتە دەری لەگەڵ گۆشتیک بۆگەنیکردبێت. لە جەنگدا بۆنی خوین و گۆشتی تازە لە تکرار دەچیت بەسەرماندا، من ئەوێم لە رزینی رۆح و لە بۆگەنکردنی ئیمانی ئێنسان پێناشترە». من هیچم نەگووت، نەمدەزان ی بلیم چی و نەشم دەویست بچمە گفتوگۆیەکی رەق و توندەووە لەگەڵ نەقیبدا. خۆی پاش ئێستیک گووتی «بۆ ئەوێم ناردم بە دواتدا تا لەسەر چیرۆکی ئەم خەوانانە قسەبکەین. ئەوێم من بیستووێم شتیک سەیرە، شتیک زۆر سەیرە. خەزەدەکەم بپرسم بە راستی وایە، شتی وادەبێت؟». ویستم وەلام نەدەمەووە، بلیم جەنابی نەقیب فەرماوشییەک، ئەوێم بوو و پوویداووە تەنیا یارییەک و سەرگەرمییەک بوو و هیچی تر، بەلام کتوپر ئارەزوویەکی نەینیم تێدا خولقا، شانازییەک بە خۆمەووە بکەم و فەخریک بفروشم، گووتم «بەلێ جەنابی نەقیب، من ھەستەدەکەم لەو پروووەو کەمیک نەخووشم، ھالەتەکەم شتیک نااساییە. بینینی خەونی ئەوانی تر نەخووشییە. دەردیکی ئازار بەخشە». نەقیب، نەواسی بانگکرد و پێنگووت «دوو پەرداخ ئاوی پرتەقالمان بۆ بگرە، لە پرتەقالە تازەکان». کەمیک خۆی راستکردووە.

به چاوه شینه‌کانی سه‌یریکردم و گووتی « من دیلاوارییه‌کی ره‌سه‌نم، پشتا‌وپشتم له دیلاواردا ژیاون، من گهر خه‌ونیش ببینم نایه‌ته‌وه یادم. یه‌کیک له پرسیاره سه‌یره‌کانی ژیانم ئه‌وه بووه، له خه‌ونه‌کانمدا ئاخۆ چی بگوزهریت». چاوه‌کانی هه‌میشه شتیکی ترسناکیان تیدابوو، هیچ چاویک لای من وهک چاوی شین جینگای گومان نییه، به پینچه‌وانه‌ی خه‌لکی ئاسایی دیلاواره‌وه که زوریان عاشقی چاوی شینن، چاوی شین بو من هه‌میشه شتیکی ترسناکی تیدابوو که نا‌ئومیدی و دو‌دلیم تیدا دروستده‌کات. ئه‌و پروانین و غروره قووله‌ی له‌و جو‌ره چاوانه‌دا هه‌یه تو‌ره‌مده‌که‌ن. ده‌لیم «جه‌نابی عه‌قید. باشتر که خه‌ونه‌کان نایه‌ته‌وه یادت، له‌وه‌ش باشتر ئه‌وه‌یه مرو‌ف هه‌ر خه‌ون نه‌بینیت. من له‌و بروایه دام وه‌سو‌ه‌سه‌یه‌ک هه‌یه له خه‌وندا دروستده‌بیت، دواتر مرو‌ف بیئه‌وه‌ی به‌ خۆی بزانی‌ت سه‌یرده‌کات هه‌موو ژیان و هوشیاری‌ی بو‌ته‌ دیلی ئه‌و وه‌سو‌ه‌سه‌یه». عه‌قید گووتی «نا، نا ئه‌وه راست نییه. ئینسانیک له‌خه‌ونه‌کانی پچرا‌بیت، له‌ نیوه‌ی ژیا‌نی پچرا‌وه. خه‌و سه‌ره‌زه‌مینی ئیله‌هامه، من خو‌یندومه‌ته‌وه، زور له‌ سه‌ره‌کرده سه‌ربازییه‌کان له‌ خه‌ودا ئیله‌هامی نه‌خشه‌ گرنگه‌کانیان بو‌ هاتوو. به‌شیکی ئیمه له‌ خه‌ونه‌کانماندا‌یه، ئیمه ئه‌و به‌شه‌مان ونکردوه. ره‌نگه ئاسووده‌بین، به‌لام نو‌قسانین، نیوه ژیان ده‌ژین». سه‌یرم لی‌هات که نه‌قیب نرخیکی وه‌ها زور ده‌خاته سه‌ر خه‌ون. گووتم «کیشه ئه‌وه‌یه، مرو‌ف چهند هه‌ول‌بدات خه‌ون و حه‌قیقه‌ت تیکه‌ل نه‌بن، ره‌نجی به‌ هه‌در ده‌روات. من له‌م چهند مانگه‌ی دو‌اییدا سه‌رم له‌ دیلاوار سو‌رماوه، سه‌رم له‌وه سو‌رماوه چۆن خه‌لکی به‌وجو‌ره راستی و خه‌ونه‌کان تیکه‌ل‌ده‌که‌ن. خه‌ون به‌ بروای من یارییه، گه‌مه‌یه‌کی هوشه. هه‌سته‌که‌م جه‌نگ له‌ به‌ره‌تدا تیکه‌ل‌بوونی ئه‌و دو‌وانه‌یه، تیکه‌ل‌بوونی خه‌ونه‌ له‌گه‌ل حه‌قیقه‌تدا». نه‌قیب پیکه‌نی و گووتی «به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان هه‌ق به‌ تو‌یه. به‌لێ هه‌ق به‌ تو‌یه. جه‌نگ به‌ بن‌ خه‌ون نا‌کریت. له‌ میژ جه‌نگ به‌شیکه له‌ خه‌یالاتی پو‌ژانه‌م. جه‌نگ

له پینشدا له خه یالی ئه فسه ره کاندایه، دواتر ده بیتی به راست. رهنگه زور له وانه ی ده چنه کولیژی سهربازی به و ئومیده بچن که هیچ کات و هیچ رۆژیک جهنگ پروونه دات، روتبه کانیان بخه نه سهر شانیان و له نیوان سهربازگه و ماله وهدا هاتوچوبکه ن، زور به ی ئه فسه ره کان به و خه یاله ده چنه کولیژی سهربازی که جهنگ ئه سته مه، به لام من پیم گووتی، من وانیم... من عاشقی جهنگم. خه یالم پره له باروت و بونی جهنگ، دهمه ویت بزانم له خه و نه کانمدا چی پروونه دات، دهمه ویت تو خه و نه کانم ببینیت».

ئه وه سه یرترین داواوو لیم بکریت، یه کیک تکا بکات خه و نه کانی بو ببینم.

من ئیراده یه کم به سهر خه و نه کانمدا نه بوو، به لام سهرنجم داوو که من خه و نی ئه و که سانه زیاتر ده بینم که لیمه وه نزیکن، که سانیک که له جیگایه ک ده خه و ن که دوور نین له منه وه. تا نزیکتر بن، پرووتر و زیاتر خه و نیان ده بینم، که سانیکیش زور بیرم لی کردبانه یه ته وه، خوم بمویستایه خه و نیان ببینم، خه یال و هوشم بخستبانه یه ته سهر، هه تا گهر دووریش بانایه لیم، وهک ئه وه ی له پینگای راداریکی نه یینییه وه شه پوله کانیان بدوزمه وه و له لای خوم توماریبکه م، دهمتوانی خه و نیان بدوزمه وه. له سهره تای سهره لدانی ئه و توانایه دا به وجوره خه و نه کانی سابات، خه و نی که چه مامه کانم، خه و نی هه ندی هاوړینی کونی خوم ده بینم، ده چوومه ناو نه یینییه کانیان، هه زه کان و ترسه کانیانم ده دوزیییه وه. هه ندی جار هه ستمده کرد له کاتی خه و تندا به مه به ست خه یالم بو خه و نی که سیکی دیاریکراو ده گهریت و ده بیینکیت. زور جار هه ستم به شانازیده کرد که دهمتوانی له ناو لیشاوی سهدان خه و ندا، ئه و خه و نه بدوزمه وه که بوی ده گهریم، به لام هه ندی جار گهرچی هه ولمده دا و خه یالم کۆده کرده وه، نه ده گه یشته مه هیچ. ئه وه ته ی هاتووینه ناو چیاکان و ئه و ئامیره درنده یه له سهرمدا که وتوته وه کار، خه و نی زور ده بینم، زور جار زیاتر له وه ی بتوانم هه موویان بناسمه وه، زور جار

هه وره کانی نانیاڵ

دهيان خهون دهبينم كه نازانم هي كين، ههستده كه خهوني هه مووان دهبينم، خهوني غهرييه كان، خهوني خيوه تگاكانی تر، خهوني ئه و پاسه وان و سه ربازانهش كه له لووتكه ی ئه م چيايانه دا ئيشكده گرن. رهنگه هه ندي خهوني نه قيبيشم بينييت و نه مزانييت.

نه قيب گووتي «به لي، جه نابی کاک رینوار، من زور به م توانايه ی تو سه رسام، ئه و توانايه ی تو له وه گرنگتره كه خو ت هه لیده سه نگييت. من دوينی له گه ل چه ندين له کریکارانی فه سیله که دا قسه مکرد، هه موو دلنیايانکردمه وه كه تو خهوني ئه و انت بينیوه، شته كه گومان هه لئاگریت، جیگای دوو دلی نییه. تو توانايه کی سه یرت هه یه كه پیشتر كه سی تر نه ییووه».

بو ئه وه ی خو م له هه ر گهفو گو یه کی جیدی دوو ربخه مه وه گوتم «وای جه نابی نه قيب، شته كه چ نرخیکی هه یه. هه ندي جار من وه ک یاری و بو خو شی با سیده که م. توانای چی ... من ته نیا بو خو شی شته کان ده گيرمه وه، ده مه ویت خه لک ته نیا به مسته ر گرینوک ناوم نه به ن، به لکو کاتیک منیا ن بیرکه وته وه، پییکه نن، دلیان خوش بیت». نه واس شه ربه ته کانی هینا و نه قيب ده م و ده ست، ده می نا به په رداخه که ی خو یه وه «نا، مه سه له که گه مه نییه، تو پتر وه ک دکتوریک وه هایت. چون پزیشکه کان له کاتی بیهوشیدا ناوزگمان ده درن و سه یری له شمان ده که ن و پارچه ی لیده رده هینن، توش له کاتی بیهوشیدا، کاتیک له خو مان بیخه به رین، دیت و چی له سه رماندا ده قه ومیت ده یینیت... ئه وه که م نییه. تو له من تیگه، ده مه ویت دا وه تتبکه م بینیت و خه ونه کانم بینیت». ساتیکی بچو کبونه وه و دابه زین بو و له ئه فسه ریکی مه غروره وه ... هه ستمکرد بو یه که مجار له به رده ممدا هه ست به بیهیزی ده کات.

سه ره تا نه مزانی چی بلیم، سارد و بیرو ج سه یری نه قيب یو که سه لم

کرد، نیکام وهک نیگای که سیک بوو له بۆشاییهک پامابیت. بۆ ئیستیک شتهکان سه‌رسوپه‌ینه‌ر بوون، له‌م چیا سه‌ختانه‌دا که هیدی هیدی سه‌ره‌تاکانی وه‌رزی سارد خه‌ریکبوو ده‌رده‌که‌وت، من له‌گه‌ل نه‌قیبیکدا، له‌ ژیر چادریکدا، وهک چادری جادوگه‌ران باسما‌ن له‌ خه‌ونبین ده‌کرد... نه‌مه‌دزانی نه‌قیب ئه‌و خه‌وانه‌ی بۆ چیه. به‌ ساردیه‌وه‌ گووتم «خه‌ون یان شتی بێمانا و بێ په‌یوه‌ندی و شله‌وبله‌یه‌ یان ئازاریکی نه‌ینی تیدا‌یه‌ که‌ باشتره‌ هه‌ر ده‌رنه‌که‌ویت. خه‌ونت بۆچیه‌ جه‌نابی عه‌قید، خه‌ونت بۆچیه‌؟ گه‌ر خودا له‌ ئه‌زه‌له‌وه‌ ئه‌و ده‌رگایه‌ی لی داخستویت مه‌یکه‌ره‌وه‌، تۆ وه‌ک خۆت ده‌لێت دیلاوارییه‌کی ره‌سه‌نیت، دیلاواری ره‌سه‌نیش خه‌ون نابینیت». به‌ گومانه‌وه‌ سه‌یریکردم و گووتی «وانیه‌ ... له‌و باوه‌رده‌م خه‌ون نه‌بینن نیشانه‌یه‌کی بیهیزی بیت. دیلاواری کۆن و یستوتی ئاسووده‌ بژی، به‌لام دونیای ئیستا ئاسووده‌یی تیدا نییه‌، هه‌مووان خه‌ون ده‌بینن، میله‌ته‌ گه‌وره‌کان، بچوکه‌کان، به‌هیزه‌کان، لاوازه‌کان، زیندوو‌ه‌کان، مردوو‌ه‌کان... هه‌موو خه‌ون ده‌بینن، هه‌موو خۆیان ده‌ده‌نه‌ ده‌ست خواست و یستی ناو ناخی خۆیان. نا له‌ نرخ‌ی خه‌ون که‌مه‌که‌ره‌وه‌. پێم بلێ وه‌حی چیه‌ که‌ بۆ پێغه‌مبه‌ره‌کان هاتۆته‌ خوار، جو‌ریکه‌ له‌ خه‌ون. ئیله‌ام چیه‌ که‌ شاعیره‌کان پێیان نویسه‌وه‌، ئه‌ویش هه‌ر جو‌ریکه‌ له‌ خه‌ون. من که‌ ئه‌م کریکارانه‌ ده‌بینم لێر به‌م جو‌ره‌ ئیشده‌که‌ن، له‌ به‌رئه‌وه‌یه‌ خه‌ونیکیان بینیوه‌... من جه‌نگاوه‌رم، جه‌نگاوه‌ریش یه‌ک مانای هه‌یه‌ و به‌س. مرۆف له‌ جه‌نگدا خۆی بداته‌ ده‌ست خواست و ئاره‌زووه‌کانی ناخی خۆی. دیلاوار ده‌بیت خۆی بداته‌ ده‌ست تاریکیه‌کانی رۆحی خۆی... خۆی بداته‌ ده‌ست ئه‌و خێو و دیو و درنجانه‌ی له‌ ناخیدا خه‌وتوون. هه‌موو دونیا واده‌کات. میله‌تیک بۆ ئه‌وه‌ی بتوانیت بژی، ده‌بیت خۆی بداته‌ ده‌ست ئه‌و تاریکیه‌. به‌یانی له‌ جه‌نگدا پێویستمان به‌ که‌سانیکه‌ خۆیان به‌ته‌قینه‌وه‌، مندا‌لان سه‌ربه‌پن، به‌سه‌ر میندا برۆن، دوژمن به‌ زیندووی بسووتینن.

پښوېستيمان به كړيكاړه شهو و ږوژ ئيشبكات، پښوېستيمان به جهنگاوهره شهو و ږوژ له سهنګهردا بيت، پښوېستيمان به ژنه قاچي ههلېرېت و ئهفسه ر و سهربازهكانمان خويان له ناويدا خاليېكه نه وه. پېت وايه ئه مانه به مروځي هوشيار ده كړين؟ ... ها.. پېت وايه پياو و ژني دانا ده چنه ژير باري وه هاوه؟ هر كه سيك له ژير كاريكهرې ئه وه به شه تاريكه ي گياني خويدا نه بيت، ناتوانيت ئه وه بكات. تو واده زاني من له خه وندا بوچي ده گه كړيم... با پېت بلېم، من ده زانم ئه م تاريكيه ي ئيستا له ناخمدايه به شم ناكات. سوپاي ديلاوار له وه لاواز تره بتوانيت ئه م جهنگه به رېته وه، جهنگ به ئيراده ده برېته وه، هم موو ئيراده يه ك نا، به لكو ئيراده يه كي بېرهم. من پښوېستيم به جهنگاوهرېكه كاتيک سهرده په رېتيت، هه ست نه كات سهر ده په رېتيت، كه خو ي ده ته قېنېته وه هه ست نه كات ده مرېت. ديلاواريه ك هيه هيشتا ماوېتي، هيشتا لاوازه، هيشتا زوري ماوه بتوانيت شه ري گه وړه بباته وه. ديلاوار پښوېستي به شه ركهرېكه تاوانبار و بيتاوان نه ناسيت... به لي ده بيت شه ركهرې وا په وړه ده بكات، ئه وه ش به يه كيك ناكريت نه زانېت له ناخي خويدا چي هيه. كي درتر بنت ئه وه جهنگ ده بباته وه».

من سه‌رسام گویم ده‌گرت و نه‌مده‌ویست باوه‌ربکه‌م. گووتم «له‌وه زیاتر چیت ده‌ویت جه‌نابی نه‌قیب. هر که‌سیک پروانیت ده‌بینیت که دیلاوار ئهم ماوه‌یه زور گۆراوه، خه‌لک شه‌وق و ئاره‌زوویه‌کی زوریان بۆ جه‌نگ هه‌یه، به‌رده‌وام سه‌ربرین و کوشتن هه‌یه». نه‌قیب یوکسه‌ل زیره‌ی چاکه‌تی تراکسوته ره‌شه‌که‌ی که‌میک کرده‌وه و سه‌یریکیکردم و به‌گومانه‌وه گووتی «من باس له‌خۆم ده‌که‌م، هه‌سته‌که‌م خه‌لکی دیلاوار ده‌توانن ئیله‌هام له‌خه‌ونه‌کانی خۆیان وه‌ربگرن. ئهم کریکارانه ئیله‌امیان وه‌رگرتووه، دیلاوار لاوازه. زور لاوازه، پنیوستیمان به‌هه‌موو شتیک هه‌یه هه‌یزی خۆمانی پی‌پا‌په‌نین. ئهمه‌جه‌نگه، له‌جه‌نگدا ده‌بیت هه‌موو که‌ره‌سته‌یه‌ک به‌کاربه‌نین». بۆ ئه‌وه‌ی زور له‌سه‌ری نه‌روات و

تورهم نه کات گووتم «من ده بیت چی بکهه... داوای ئیوه چیه له من؟». به نیگای ئهفسه ریکه وه که ههم دهیه ویت وهک دۆست بنوینیت و ههم نایه ویت غروری خۆیشی له دهستدات، گووتی «داوای من له تو داوایه کی دۆستانهیه، تکایه که، ئومیدی که خهونهکانی خۆمم پینلینیت. دهه ویت بزانه خهونی چی ده بینم. وهک ئهفسه ریک که خۆم بو جهنگیکی گه وه ئاماده ده کهم پینووستم به وهیه». من گووتم «جهنابی نه قیب. خوت ده زانی ئه وه به دهست من نییه، من وهک بیهوشم، وهک ئیوه له خه ودام، منیش دهه ویت ته نیا خهونی خۆم بینم، جهزم له وه نییه سه رم وهک گه نجینه ی لیتی بیت، باوه رت بیت جهزم له وه نییه. به لام جهنابی نه قیب... دلنیا به، گومان له هه ر خه ونیک بکهه بو ئیوه ی ده گیرمه وه».

داوای ههفتهیه که هه ولدانی به رده وام، ده متوانی خه ونهکانی نه قیب نه جات یوکسه ل بینم... وهک دهستی کی نهینی خه ونهکانی ئه و پینمایه بکهه، به پۆل دهفرینه لای من، وهک خۆیشی به نهینی که نالیکی دۆزبیته وه و خه ونهکانی خۆی به ره و لای من ره وانه بکات، ده متوانی خه ونی ئه و بینم.

نمونه له خه ونهکانی نه قیب

«نه قیب له جلی سواکه ریکا ده بینم، له شه قامیکی جهنجالدا ده روات، شه قامیک هه زاران که سی له سه ره. له ناو ئه و شه قامه جهنجالدا، ژنیکی بیر، به لام ریکفوش و خوش نوین دهستی نه قیب ده گریت و ده بیات. ژنه که زۆر له نه قیب توریه، به سه ریدا ده قیزینیت، ئه و ته نیا ملکه چ وه ستاوه و سه یریه دکات، دوا جار نه قیب ده لیت «وازم لیه نه، وازم لیه نه، دهه ویت بچم بو دوکانی ئاسته ره کان و چه قو به ینم». ژنه که زۆر شت ده لیت من تیا کهم. نه قیب ده روات و به چه قویه کی تیزه وه ده گه ریته وه. ئه مجاره

گویم له دهنگی ژنه که یه دهلیت « تو ناتوانیت چه قو به کار بهینیت، خوت دهبریت، بچو بو لای یه کینک فیرت بکات ». نه قیب دهلیت « من دهزانم... من دهتوانم فیریم ... دهتوانم فیریم». ژنه که دهلیت « تو قهت فیری چه قو نابیت، فیر نابیت، من له مندالییه وه پیم گوو تو ویت». نه قیب له خه ونه که دا پارچه یه که له گوشتی مه چه کی دهکاته وه و دهیخاته بهر ده می ژنه که و دهلیت « ببینه، ببینه، دهتوانم». ژنه که وهک مه ست بیت، گوشته که هله دهگریت و به سه سامییه وه سه یریده کات و دهیخاته ناو ده فیریکی قوول و سه ری داهخات و دهروات».

«نه قیب جلی جهنگی له بهر دایه، له مه دیدانکی دوکه لاویسی و تاریکدا وه ستاوه. چوار دهوری سه رباز و نهفسه و پله داره، دوو ربینیکی بچوکی به دهسته وهیه و سه یری دوو دهکات. دهلیت پنیسته له ئاوی گه وره وه که نالیکی گه وره لنبیده یه تا دو ژمن نه توانیت ئاسان به پرته وه. دواتر له گه ل سه ربان سه رباز دا که هه موویان گه لاو گیا و وره چلیان له خویان داوه، به چپایه کی به رزدا سه رده که ون. یه کیک له و سه ربازانه ی له گه ل نه قیبدا سه رده که ویت میرئه و داله، میرئه و دال شان به شانی نه قیب دهروات و ئالایه کی دباوی دیلاواری به دهسته وهیه و به دهنگی به رز سه رووی. دیلاوار ئه ی سه رزه مینی شیران. دهلیته وه. له ناوه راستی چپا که دا پیریزنیک ده بین له سه ر به ریک دانیشتووه. ژنه که دهلیت « پیمگووتی له به رزاییه وه مه رف. مه مه دحه سار لیره وه زور دووره. برۆ خوار ی و له ریی دارستانه کانه وه برۆ». پیریزنه که رهنگ و رووی شه یانی هیه، به لام به رده وام دهلیت «مه مه دحه سار لیره وه نییه، گه ر ده ته ویت بجیت بو مه مه دحه سار برۆ خوار و به ناو داره کاندایه برۆ». دواتر وهک ئه وه یه نه قیب له ناو دره خته کاندایه تووشی داویکی گه وره بوو بیت، له شکره که ی خنکابن و به دره خته کاندایه هه لواسرابن، لاشه ی میرئه و دال له ناو لاشه کاندایه نه ناسمه وه. نه قیب له خه ونه که یدا یه که یه ک بانکی سه ربازه مرده گانی دهکات و دهلیت

«ههستن، ههستن بو خوتان کردوه به خهوتوو، بهر له وهی زستان بیت دهبیت خهنده که که مان ته و او بکهین» بهلام کهس وهلام ناداته وه... پیرێژنه که ده ده که ویت و ده لیت» پیم گووتی لیره وه مه چو بو مه مه ده هسار، لیره وه مه چو». نه قیب هه لده ستی و به ته نیا له گه پیرێژنه که ده له ئاوێک ده په نه وه. پیرێژنه که به ده ست ئاماژه بو ناو ته متومانیک ده کات و ده لیت» نه وهیه مه مه ده هسار ... بری، نه وهیه مه مه ده هسار».

«شه و یکی پر نه ستیرهیه، نه قیب له گه پینج سه ربازی نه ناسرا و دا که هه پینجیان کلاوی ئاسننی سه ربازیان له سه ردایه، له سه ر تروپکی چایه کی بهرز دانیشتون. دهنگی ته قینه وه دیت، بهلام عه قید و سه ربازه کان بیناک له سه ر ئه و به ره سهیری مانگ ده کهن، گیزه ی گواله، شریخه ی پارچه ی خومپاره، هاره ی تیکشکانی بهرد و هه ره سی شان دیت. له ناکاو یه کیک له سه ربازه کان ده لیت، جه نابی نه قیب سهیری ئه و فیشه که بکه. نه قیب سهیری دوور ده کات و ده لیت وایه ئه و فیشه کیکه بو لای ئیمه دیت. هه موو سهیری بریسکه ی ئه و گواله یه ده کهن که به ره و روویان دیت. نه قیب سهیری سه ربازیک ده کات و ده لیت بهر سهری تو ده که ویت. سه ربازه که ده لیت ده میکه چاو ده روانیده که م، ده ترسم بهرم نه که ویت. هه موو پیده که نن و ریک راده وهستن و چاو ده روانن گواله که بگاته به ره وه. گواله که دیت و ده دات له سهری سه ربازه که. نه قیب ده لیت. من گووتم ئه و فیشه کی تویه، هه ر که سه و فیشه کی خوی ههیه. سه ربازه که ده لیت راسته ده کهیت، جه نابی نه قیب یوکسهل، خوم هه ر له مندالییه وه ده زانم شه و یکی مانگه شه و ده مره م، نیستا زور دله خوشم که شه و یکی وه ها ده مره م. عه قید ده سته ده کاته ملی و ده لیت چه ندیم پینخوشه که تو له شه و یکدا ده مریت که خوت هه زت لیه، منیش هه ز ده که م له شه و یکدا بهرم خوم هه زم لیه بیت. سه ربازه

کوژراوه‌که که هه‌شتا قسه‌ده‌کات ده‌لێت . که جه‌نگتان برده‌وه، منتان له
بیر بیت . . نه‌قیب و هه‌موو سه‌ربازه‌کان پیده‌که‌نن و ده‌لێن . به‌لام که‌س
نازانیت تو‌ناوت چیه، تو‌ناوت ته‌نیا سه‌ربازه، سه‌رباز و هیچی تر، ئێتر
چون تو‌مان له‌ بیر بیت - سه‌ربازه‌که ده‌لێت . ئا راسته‌که‌ن بلێن ئه‌و
سه‌ربازه‌ی له‌ سه‌ر به‌ردیکی به‌رز کوژرا - یه‌کیک له‌ سه‌ربازه‌کان ده‌لێت
- باشه که جه‌نگ ته‌واو بوو، هه‌موو ده‌لێن درود بخه‌وه و سه‌ربازه‌ی له
سه‌ر به‌ردیکی بلند کوژرا - سه‌ربازه‌که واده‌لێت و هه‌مووان پیده‌که‌نن، هه‌تا
خودی سه‌ربازه مردوو‌که‌ش زاری به‌ گه‌وره‌یی ده‌کاته‌وه و پیده‌که‌نیت».

نه‌قیب ده‌یه‌ها خه‌ونی سه‌یر و بێمانا و کورتی له‌و جو‌ره ده‌بینیت،
که لای من وه‌ک زنجیره خه‌ونی پیاویکی شپ‌رزه و شله‌ژاو ده‌رده‌که‌ون.
دیمه‌نیک هه‌موو شه‌ویک له‌ خه‌ونه‌کانی نه‌قییدا دووباره‌ده‌بێته‌وه، دیمه‌نی
پ‌ر‌و‌یشتی ته‌نیا‌ی نه‌قیبه به‌ سه‌وزاییه‌کی پان و به‌ریندا، ده‌نگیکی ژنانه له
نو‌وره‌وه بانگیده‌کات « نه‌جات نه‌پ‌و‌ی، نه‌پ‌و‌ی، ئه‌وه پ‌ی‌گاکه نییه، نه‌پ‌و‌ی».
به‌لام نه‌قیب به‌ خ‌و‌ی و گو‌چانیکه‌وه هه‌ر ده‌روات، تا ده‌گاته ناوه‌راستی ئه‌و
کیلکه زور گه‌وره‌یه، له‌ویدا ئاو‌رده‌داته‌وه و وه‌ک مالاوایی له‌ که‌سێک بکات
ده‌ست به‌رزده‌کاته‌وه و چه‌ند جارێک ده‌ستی را‌ده‌وه‌شینیت. هه‌نگاوێک
ده‌نیت ب‌و‌ دواوه و خه‌نده‌یه‌کی گه‌وره ده‌گریت، خه‌نده‌یه‌کی گه‌ش و پ‌ر
ئومید، وه‌ک یه‌کیک ده‌ست به‌ سه‌فه‌ریکی نو‌ی بکات، من هیچ کات خه‌نده‌ی
وه‌هام له‌سه‌ر بو‌خساری خ‌و‌ی نه‌دیوه. هه‌نگاوێکی تر ده‌روات دواوه و له
نا‌کاو بو‌خساری ده‌گوریت، شه‌تیک له‌ ژێر پ‌ی‌یدا به‌رزده‌بێته‌وه و نا‌له‌یه‌کی
سامناک دنیا ده‌هه‌ژینیت، عه‌قید پارچه‌ پارچه ده‌بیت و پارچه‌کانی به‌هه‌وا
و ئاسماندا بلاوده‌نه‌وه... له‌ جیگای ئه‌و ته‌نیا دو‌که‌لیکی ره‌ش به‌رزده‌بێته‌وه،
ره‌شتر له‌ هه‌ر دو‌که‌لیک من له‌ ژیاندا بینیت.

عه قید هه موو شه ویک ئه و خه ونه ده بینیت... هیچ شه ویک نییه ئه و
خه ونه دوو باره نه بیته وه.

عه قید ده بیان خه وێ سه یر ده بینیت که یه ک یه ک هه موویانی بۆ
ده نوسمه وه. خوشی نه واس راده سپیزیت هه موو خه ونه کان له ده فته ریکی
جیادا بۆ بنوسیته وه. زورجار له سه رسامیدا ده مده کاته وه و زورجاریش
بیده نگیه کی قورس دایده گریته و چاوه شینه دپه کانی کز و ماندوو
ده روان. من جار دوا جار تکاده کهم که واز له گیرانه وهی خه ونه کان
بهینم. به لام ئه و ده ست به ردار نییه.

من ماندوو ده بم، به رۆژ هه موو کاتم له گهل کریکاره کان و کیشه کانیان
ده به مه سه ر، به شه ویش ئه م خه ونانه ئازار مده دن. رۆژیک هۆله کانی
خه وتن ته وا و ده بن و هه موو چاره ره کان کو ده که یه وه و له ژووره کاندایه
ده گرین. زۆر ناباته یه کهم بارانی توندی پاییز و یه کهم بای شیتانه ی ناو
چیاکان هه لده کات. ئیشکرین له ژیر باراندا سه خته و ناله باره، کریکاره کان
زیاتر نه خوش ده کون و ماندوو ده بن. رۆژیک ئیسماعیلی خه لکی دسکارا
ده گه رپه ته وه و زۆر توپه یه له من، ژیا نی له ته میخانه ی ناو چیاکان
دۆزه خ بووه. من بانگیده کهم و له به رده میدا ده گریم. بانگیده کهم و تیدا
ده پاریمه وه بمبوریت. ئه و سارد و بیه سه ست سه یری گریانه کانم ده کات و
ده چپه ته ده ره وه و نامبوریت، هیچ هه ستیکی به نار هه ته ی و په شیمانی من
نییه، تاکه شتیک له ناخیا به ته ی رقیکی گه وره یه. له گهل ئه وه شدا ده بینت من
لیزه بم و پاریزگاری له باری بۆحی ئیشکه ره کان بکه م. له و کاته وه که
هۆله کانی بنار ته وا و ده بن، ژماره یه کی زوره له ئه ندامانی فه سیله که ده چن
بۆ سه ر چیا و له ویش بنکه نه ئینییه کان ده بینت ته وا و بین. تا ئه و کاته هیچ
نیشانه یه کی جهنگ دیار نییه، هه میشه دوژمن له دووره وه سه یرمانده کات
و ئیمه ش له دووره وه سه یری ئه وان ده که ین. ئیستا به دامینی چیادا و بۆ

مه‌ودایه‌کی نادیار ده‌بیت له‌سه‌ر خه‌نده‌کیکی درێژ ئیشبکه‌ین. من له‌گه‌ل زه‌هاو ژووریکی بچکوله‌مان جیاکردوته‌وه و له‌وێ ده‌خه‌وین. له‌و کاته‌وه‌ی من خه‌ونه‌کان ده‌گیرمه‌وه نه‌قیب بوته‌ پیاویکی غه‌مگین، زۆر ڕیز له‌ من ده‌گریت. ئیستا شه‌وان به‌رده‌وام به‌جیمان ده‌هیلتیت و ده‌چیت بۆ یانه‌ی ئه‌فسه‌ره‌کان، هه‌میشه‌ به‌ غه‌مگینی ده‌گه‌ڕێته‌وه. نه‌واس باس له‌وه‌ده‌کات که‌ ره‌فتار و روانینی ته‌واو گۆراون، له‌جاران بێده‌نگتر و غه‌مگینتره. دلنایام له‌ ناو خه‌ونه‌کاندا به‌ر هه‌ندێ نه‌ینی که‌وتوو که‌ ته‌نیا خۆی ده‌یانزانیت. دلنایابووم خه‌ونه‌کانی پڕن له‌ ئاماژه‌ی نه‌ینی و سه‌یر بۆ شتگه‌لیک که‌ ته‌نیا خۆی تییانده‌کات. من به‌یانیان ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کان ده‌بهم و له‌سه‌ر میزه‌که‌ی دایده‌نیم و ئه‌و بێده‌نگ ده‌ستده‌کات به‌ خویندنه‌وه‌یان، دواتر نه‌واس خه‌ونه‌که‌ له‌ ده‌فته‌ریکی تردا ده‌نوسیته‌وه. زۆر که‌م پرسیار له‌سه‌ر خه‌ونه‌کان ده‌کات، وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ بۆ شتی که‌ رابیت و دۆزیبیتیه‌وه. هه‌ندێ شه‌و، هه‌ندێ له‌ کریکاره‌کان دین و داواده‌کن من خه‌ونیان بۆ بگیریمه‌وه، به‌لام بریارمداوه‌ هیچ نه‌درکینم، ده‌ستده‌خه‌مه‌ سه‌ر شانیان و ده‌لیم «نا، شتی که‌ به‌ده‌ختی له‌ دواوه‌ بیت، ده‌بیت زوو کو‌تایی پی به‌نین. وازبه‌نین ئه‌وه‌ هه‌ر بۆ خوشی بوو».

له‌و پۆژه‌وه‌ی هاتووین هه‌واڵیکی ئه‌وتۆم له‌ دیلاوار نییه. هه‌ندێ له‌ کریکاره‌کان نامه‌ و پۆستیان له‌ خیزانه‌کانیانوه‌ بۆ دیت، به‌لام من هیچ سه‌ره‌تا چاوه‌ڕوانی ئه‌وه‌م ده‌کرد، مامه‌ سیام هه‌ندێ جار نامه‌یه‌ک یان هه‌واڵپرسییه‌ک بکات، به‌لام نه‌بوو هه‌تا به‌ سلاوێکی منی یاد بیت ... هه‌ر جارێ که‌ پۆست ده‌هات، من چاوه‌ڕوانی ئه‌وه‌ بووم بانگمه‌که‌ن، به‌لام هه‌تا جارێکی نه‌بوو نامه‌یه‌کی منی تیدا بیت. تاکه‌ که‌ سیک چه‌زمه‌کرد بیه‌ینه‌وه‌ پروفیسۆر به‌هنام بوو، ئه‌ویش نه‌یده‌توانی نامه‌ بنیریت.

ئیستا به‌رده‌وام باران ده‌باریت، بارانیکی به‌ خوێ و شیتانه، کریکاره‌کان

هه‌موو به موشه‌مای بارانه‌وه ئێشده‌که‌ن، ماشینه‌کان خنده‌که‌کان هه‌لده‌که‌ن و کریکاره‌کان ده‌بیت خیرا فهرده‌ خۆل و لم پربکه‌ن. له‌ ناوچه‌کانی سه‌روو ئیمه‌ زۆر له‌ کاره‌کان هاتوونه‌ کۆتایی، ورده‌ ورده‌ پوژانه‌ ده‌بینین هیزی سوپا دیت و ده‌چیته‌ بنکه‌ تازه‌کان، فه‌سیله‌کانی دی به‌ خیرایی له‌ باره‌لگر و پاسی گه‌وره‌دا ده‌گوازی‌نه‌وه‌ بۆ شوینی تر. نه‌قیب ده‌لێت «کاری ئیمه‌ تا دوایی زستان به‌رده‌وام ده‌بیت». له‌گه‌ل هاتنی سه‌رمادا حاڵی ئیمه‌ زۆر به‌ره‌و خراپی ده‌روات، کریکاره‌کان زوو زوو توشی نه‌خۆشی ده‌بن، باری ده‌روونیان چیتر وه‌ک جاران هیمن نییه‌، ئیشیکی زۆر و دوورودریژ هیدی هیدی لاوازیانده‌کات. من پێشنیار ده‌ده‌م به‌ نه‌قیب که‌ هه‌فتانه‌ ده‌سته‌یه‌ک له‌ کریکاره‌کان پشووبه‌ن تا تین و هیزیان تیده‌گه‌ریته‌وه‌، به‌لام نه‌قیب قه‌بوولی ناکات، کاره‌کان زۆرن، نه‌قیبیش له‌گه‌ل هیلاکی و په‌که‌وتنی جه‌سته‌یی فه‌سیله‌که‌دا زیاتر تو‌ره‌ و گرژ ده‌بیت.

دوای دوو هه‌فته‌ سه‌رما و باران ئیستا کریکاره‌کان زیاتر له‌ جاران تووشی باری پۆحی دژوارده‌ین. له‌ یه‌کیک له‌ ئیواره‌کاندا مو‌حسنى عه‌ره‌بانچی، که‌ به‌ درێژایی پوژ فهرده‌ خۆلی پر کردبوو، له‌ به‌رده‌م سه‌نگه‌ره‌کاندا له‌ هۆش خۆی چوو، له‌ جیگای کاره‌که‌ی و له‌ ناو قو‌راوی ئیشکه‌یدا بوورایه‌وه‌. که‌ هه‌تیانه‌وه‌ بۆ ناو قاوشی خه‌وته‌که‌ سه‌راپای لیته‌ و ته‌ریی و پیسی بوو، به‌ ده‌ستی خۆم مشه‌ما قو‌راییه‌که‌م له‌ به‌ر دامالی و که‌وتمه‌ هه‌ولێ هۆشه‌ینانه‌وه‌ی به‌ هه‌موو ئه‌و پێگایانه‌ی له‌ فزیاکه‌وتنی سه‌ره‌تایی ده‌مزانێ، دوای ماندوو‌بوونیکی زۆر هاته‌وه‌ هۆش خۆی، بیته‌وه‌ی بتوانیت به‌ پوونی قسه‌بکات و باس له‌ ده‌ردی خۆی بکات، به‌جۆریکی خراپ نه‌خۆش بوو، به‌شیوه‌یه‌ک گه‌یشته‌ ئه‌وه‌ی من چه‌ندجار به‌سه‌ریدا بگریم. هه‌موو کاته‌که‌ من و زه‌هاو به‌سه‌ریه‌وه‌ بووین و ئاگاداریمان لیده‌کری.

ئێواره دوای ته‌واو بوونی کاره‌کان، نه‌قیب یوکسه‌ل به‌ خۆی و پالتویه‌کی زستانه‌ی درێژ و کاسکیته‌کی سه‌وزه‌وه که پیشتر له‌سه‌ریدا نه‌مدیبوو، هات بۆ لای نه‌خۆشه‌که. من خۆشحال بووم بیه‌نم نه‌قیب دۆخی کریکاره‌کانی بۆ گرنه‌که، به‌ گرتنی پله‌ی گه‌رما و فشاری خۆین و تریه‌ی دل حالێ خراپی دۆخی موحسینم زیاتر بۆ پوونکرده‌وه. هه‌ر ئه‌و شه‌وه ناردمان بۆ بیمارستانه‌ مه‌یدانییه‌که، ئه‌و له‌ پینگا دووباره‌ تووشی له‌ هۆش خۆچوون هاتبوووه‌ و دکتوره‌کان به‌ ئه‌مبولانسیکی تایبه‌ت ناردبوویانه‌وه‌ بۆ شار. موحسن یه‌که‌مین دۆخی دژوار نه‌بوو، کریکاره‌کان تا ده‌هات غه‌مگینتر ده‌بوون، زۆریان نیشانه‌کانی غه‌مۆکی و بیده‌نگی و داکه‌وتنی پۆحیان پێوه‌دیار بوو. هه‌ندیکیان به‌رده‌وام ئاژاوه‌یان ده‌نایه‌وه، سیاسه‌تی نه‌قیب له‌ ئێوان نه‌رمی و ره‌قیدا هاتوچۆیده‌کرد. نه‌ده‌یتوانی زۆر نه‌رم بیت، ده‌ترسا شیرازه‌ی فه‌سیله‌که‌ له‌ یه‌ک بترازیت، نه‌شده‌یتوانی زۆر ره‌ق بیت، ده‌ترسا کریکاره‌کان بخزینه‌ جوغزیکی ته‌نگه‌وه‌ و یاخیبین و کاره‌کان دوا بکه‌ویت. له‌ پۆژانه‌دا چه‌نده‌ها جار شتی وا هاته‌ پیش، هه‌ندێ له‌ کریکاره‌کان له‌ هۆش خۆ ده‌چوون، هه‌ندێ توند ده‌که‌وتنه‌ گیانی یه‌ک ... هه‌موو شته‌کان نیشانه‌ی کاره‌سات بوون... کاره‌ساتیک ده‌مانزانی له‌ پێدایه‌ و هیچمان نه‌ده‌کرد بۆ ئه‌وه‌ی خۆمان و دونه‌ی لێ بپاریزین.

ئال مورد بۆی گنزامه وه

دلیابووم منیان بۆ یه کجار دهویت، هه رچه ند سهیری سه ر و بیچمی
خۆم ده کرد، له و باوه ردا نه بووم، وه ک که سیک ی زی رین هه لمبگرن
و بمخه نه کۆشی سه فا و عه يش و نۆش، تا گه ر جاریک ی دی جاریک ی
نویان بوو بلین «ئاغای ئال مورد، تو خودا کاتتان هه یه، گه ر به ئه رکی
نازانن، ده ی به ساقه، قوربان ی جووته گوونه ئالتوونییه که ت بین، بفرموون
که سیک ی ترمان هه یه بۆمان بکوژه». نا ... هینده گیل نه بووم، بکه ومه
داوی وه هاوه. هه میشه ئه و قسه یه ی دایکم له یاد بوو، له هه ر شوینیک
زۆر حورمه تیان گرتی، له پیشدا و به ر له وه ی دلخۆشکه ی ت، ژیر قوونی
خوت بۆ چالیک ی ره ش بگه ری . هه موو ئه و پۆژانه ی له ژووره ته نیا و
داخراو و رازاوه که دا بردمنه سه ر، بیرم له یه ک شت ده کرده وه، چۆن
دوای جیهه جیکردنی ئه و ئیشه ی پیم ده سپیرن، ده رچم و و نه گه ریمه وه...
راستیم یاخود هه له، ده نگیک له ناخدا پینده گووتم من وه ک ئه و چه قویانه م
که یه ک جار به کاردین، دوای ته واو بوونی زه ماوه نده که بی هیچ دوودلی
و نیگه رانییه ک ده مخه نه ته نه که ی زب له وه. راستترین شتیک له ژیاندا
بیستیتیم ئه و پرسته یه یه که ده لیت «قه ناس ته نیا یه ک گولله ی هه یه».
منیش یه ک گولله م هه بوو، فیشه کیکی تاک و تاقانه و هیچی تر. دلیابووم

هه‌ر نیشانه‌یه‌کم بۆ دابننن ده‌بیت لیبیده‌م. گه‌ر له‌ نیشانه‌که نه‌ده‌م، له‌و‌یادا ده‌ست‌بورد گولله‌یه‌ک ده‌ننن به‌ سه‌رمه‌وه و کۆتایی به‌ هه‌موو شتیک ده‌هینن ... تۆ چیت؟ هیچ نیت؟ ته‌نیا فیشه‌کیکی هه‌له‌یت و ته‌واو.

به‌یانیان که له‌ خه‌و هه‌له‌ده‌ستام، له‌ ناو جیگا‌که‌دا چاوم ده‌نوقاند و بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه که ده‌بیت شته‌کان چون به‌ریوه‌بچن. ئه‌وه‌ی پیشبینی وردی ره‌وتی هه‌موو شته‌کان بکه‌م، وه‌ک جو‌ره‌ خولیا و یارییه‌کی لیهاربوو. له‌و کاته‌وه ده‌مه‌ینایه به‌رچاوی خۆم که ده‌رگای ئه‌م ژووره ده‌که‌نه‌وه تا ئه‌و کاته‌ی ئیدی من نیشانه‌که‌مم پیکاره و ئه‌وان به‌ دوو که‌س ئه‌ملاولام ده‌گرن و ده‌مخه‌نه جیییکی بجوکی جام ره‌شه‌وه و ده‌مبه‌ن تا بمکوژن و به‌ نه‌ینی له‌ چالیکێ نه‌بینراو و نه‌زانراودا بمنیژن. هه‌موو ئه‌و ره‌وته‌م ده‌یان جار ده‌هینایه‌وه پیشچاوی خۆم، هه‌ر ریگایه‌کی دیلاوارم له‌ خه‌یالدا بایه، ماشینه‌که‌م ده‌برده ئه‌وی، هه‌ر مه‌یدانیکی دیلاوارم بزانییایه، کاری خۆم ده‌برده نزیکێ، ده‌موچاوی ئه‌وانه‌م ده‌هینایه‌ خه‌یالم که ده‌شیت له‌گه‌لمدا بین و رینماییمبکه‌ن و نیشانه‌که‌م پیشانبدن، شیوه‌ی قسه‌کردنیا، شیوه‌ی ره‌وشتنیا، شیوه‌ی سلّو و مالاواییکردنیا. له‌ هه‌موو ئه‌و وینانه‌دا بۆ یه‌ک شت ده‌گه‌رام، کاتیک نیشانه‌که ده‌پنیکم، دواتر چون له‌ ده‌ست ئه‌و یاوه‌رانه رابکه‌م و خۆمیان لی ونبکه‌م. شتیک له‌ دلمدا پنی ده‌گوتم گه‌ر هه‌له‌یه‌م ده‌مکوژن. ئه‌وه‌ی ئه‌و ماوه‌یه له‌ دیلاوار بینبووم به‌س بوو باوه‌ر به‌وه به‌ینم ئه‌وانه‌ی له‌ پشت ئه‌م کاره‌وه‌ن ده‌ست له‌ که‌س ناپاریزن، به‌تایبه‌ت می‌روچه‌یه‌کی مل باریکی وه‌ک من. ده‌بوو بیربکه‌مه‌وه دوا‌ی ئه‌وه چی بکه‌م و چون نزیکترین ده‌رفه‌ت به‌کاربه‌ینم تا خۆم ونبکه‌م. ئه‌ی گه‌ر خۆم ونکرد بۆ کو‌ی بچم؟ ته‌نیا جیگایه‌ک له‌ خه‌یالمدا بوو، مالی ئاموزایه‌کی دایکم بوو، پیاویکی به‌ ته‌مه‌ن که هه‌ندێ جار ماله‌که‌یم بۆ پاکده‌کرده‌وه و له‌سه‌ر خواستی دایکم خواردن و میوه‌م بۆ ده‌برد، پیره‌میزدیکێ له‌ خواترس و بیئاگا له‌ دنیا که ژیا‌نی زاهیدیکێ له‌ دنیا

دابراو ده ژیا، من له مندالییه وه «مامه ی دایه» م پنده گووت. ئه وه خولیا ی سه ره کیم بوو، ده مویست هه موو وینه کان بهینمه پینش چاوی خۆم، تا له و ساته دا که داده به زم، بتوانم راستترین بریار بدهم.

دوو پوژ دواتر، من له خه ودا بووم که ده رگا که یان کرده وه. که سیک ی دریز که لووتیکی نیوه خه رتومی هه بوو هاته ژووره که مه وه، وه ک ئه وانی تر چاویلکه یه کی رهشی له چاودا بوو، به لام له بری به رگی سه ربازی، قاتیکی خوله میشی تۆخی پۆشیبوو، رهنگیکی بۆری هه بوو، جله جوانه کانی له گهل قیافه یدا نه ده گونجان، سمیلیکی ناریکی بوو که دیار بوو خۆی نه زانانه مه قه سته پاچی کرده. کاسکیتیکی ته پاندبووه سه ری، که دیار بوو که لاله یه کی ساف و بیموو و پوچی له ژیردا شار دۆته وه. خالیکی گه و ره له ژیر لووتیدا بوو که ناشیرینییه کی بیوتنه ی پینه خشی بوو، له گهل ئه و سیفه تانه دا دهنگی له پوخساری به دتر بوو، که قسه یکرد دهنگی وه ها ناخۆش بوو، گه ر به و دهنگه سرودی په ریا نی به هه شتیشی بخویند بایه ده تگوت خالق ریگای جه ه نه م کوا و قاپی دۆزه خ له کوینه. که هاته ژوورئ، یه که م شت سه یریکی وردی ناو ژووره که ی کرد، چاوی به هه موو لایه کدا گیرا، ئینجا چووه توالیته که وه و میزیکی دریزئ کرد، که هاته ده رئ سه ر له نوئ به چاو ژووره که ی پشکنی و دوا جار بیته وه ی سلابوکات گووتی «ئه مړو کاریکی گرنگ هیه، هه سته». په فتاری لای من قیزه ون بوو. پرسیم «تۆ کینیت... دایک و باوکت فیری ئه ده ب و سلاو یان نه کردویت، نازانیت چوو یته هه ر جینگایه ک چاوت به که سیک که وت یه که مجار ده بیت سلابوکه یت؟». کابرا بیته وه ی سه یرمبکات یان بۆی گرنگ بیت چی ده لیم گووتی «من دایک و باوکم نییه. پینم گووتی هه سته، ئه مړو کاریکی گرنگ هیه». بیته وه ی له جینگای خۆم بجولیم گووتم «ئه وه ی سه ره پرشتی ئه مجۆره کارانه ده که ن. هه قه خه لکینک بدۆزنه وه، له تۆ نه چن». کابرا گووتی «هه سته برۆ خۆت بشۆ، هه مامیک بکه، با هۆشت لای خۆت بیت

و چاوت بوون ببینیت». من به بیزارییه‌وه هه‌ستام و گووتم «تۆ خه‌می
چاوی خۆت بیت... کارت به چاوی منه‌وه نه‌بیت». تو‌ره‌ییم که‌متر به
هۆی بی نه‌زاکه‌تی و که‌م ره‌وشتی کابراوه بوو، به‌لکو زیاتر له‌وه بوو
که پیشتر چی شیوه و چی نه‌گه‌ریکم هینابوو به‌رچاوی خۆم هیچیان
به‌وجۆره‌ ده‌رنه‌چوون که پیشبینیمکردبوو. لووت زلی وه‌ها هه‌ر نه‌هاتبوو
خه‌یالم. کابرا بیئه‌وه‌ی تو‌ره‌ بیت گووتی «په‌له‌بکه، خه‌لکیکی به‌ پایه و
مه‌قام، له‌ خواره‌وه چاوه‌پوان». من له‌ هه‌مامه‌که‌وه بانگمکرد «هینی تۆش
قسه‌ت خۆشه. خه‌لکی به‌ پایه و مه‌قام کاریان به‌ من چیه‌؟». که خۆم
شت و هاتمه‌ ده‌ره‌وه، له‌ ئاوینه‌که‌دا سه‌یری خۆم کرد، دوو‌دل بووم ئاخۆ
ئه‌مرۆ دوا پۆزی ژيانمه‌ یاخود نا؟ . هه‌ستم به‌ بیناکییه‌کی شیرین ده‌کرد.
ده‌زانیت بیناکی شیرین چیه‌، ئه‌وه‌یه نه‌ بۆت گرنگ بیت کێ ده‌کوژیت و
نه‌ بۆت گرنگ بیت کێ ده‌تکوژیت، به‌وه ده‌لێن بیناکی شیرین. ئه‌و هه‌سته
به‌ره‌می ژيانی ئه‌م چهند مانگه‌ی رابوردو بوو، به‌ره‌می ئه‌و ئیواره‌یه‌م
بوو که له‌ مه‌یدانه‌که‌ی باشووری شار، سه‌یری بۆقبۆقیله‌م کرد که‌سیک
سه‌رده‌بریت و هیچم نه‌کرد. ئیستا ئه‌و بیناکییه‌ شیرینه هه‌موو بوون و
ژيانمی داگیرکردبوو. کابرا له‌ سه‌ر کورسییه‌ک دانیشتبوو و چاوه‌پوانی
منی ده‌کرد. من به‌ ده‌ربینه‌کی کورته‌وه له‌ ژووره‌که‌دا ماوه‌یه‌ک هات و
چۆمکرد. ده‌مویست کابرا بزانیته‌ من هه‌ست به‌ بوونی ناکه‌م. دواتر به
کاوه‌خۆ خۆم گوپی و قژم داھینا. کابرا ته‌نیا سه‌یریده‌کردم و هیچی
نه‌ده‌گوت. دواي ئه‌وه‌ی ته‌واوبووم، بۆئه‌وه‌ی بیزارییه‌که‌م پرسیم «هینی
کابرا... تۆ خه‌لکی دیلاوارییت یا نه‌چی؟ به‌سه‌روچاوتدا له‌وه ده‌چیت
خه‌لکی شاری قزقاژان بیت». هه‌لبه‌ته‌ من ده‌مزانێ ئه‌سله‌ن هیچ ناوچه‌یه‌ک
یان شاریک له‌ دنیادا بوونی نییه‌ ناوی قزقاژان بیت، ته‌نیا بۆ تو‌ره‌کردنی
ئه‌و پرسیاڕیکی وه‌هام کرد. کابرا پرسى «قزقاژان کوییه‌؟ تۆ ده‌لێت
چی؟». من گووتم «قزقاژان کوییه‌؟ ئه‌و شوینه‌یه که خه‌لکی وه‌ک تۆ

لیلی له دایک دهبن. دلنیا م تو سه رها له قزقاژان له دایک بوویت و دواپی هیناویانیت بو ئیره». کابرا پیدهچوو له وه گیلتر بیت له گالته تییکات، هه ره له جیگای خوی قنچ دانیشتبوو و گووتی «نا بابه، من خه لکی قزقاژان نیم».

نیو سه عات دواپی ئه وه له خواره وه بووین، له بهردهم ته لاره کهدا. ئیتر ده بوو دلنیا بم شته کان گالته نین. سوار ئوتومبیلیکی نو بیان کردم، ئهم پیاوه خوی ده رگای پیشه وهی بو کرده وه و سواریکردم، دوو که سی تر، که هه ردووکیان قاتی خوله میشی تیریان له بهردابوو، چاولکه ی رهشیان دانابوو، کاسکیکیان له سه ر کردبوو، له دواوه دانیشتبوو. ئه و پیاوه مۆنه ی له ماله وه له گه لمدا بوو، سوار ماشینه که نه بوو، سلواکی کویلانه ی بو نیشه جیکانی دواوه کرد و یه کیکی تر له ته لاره که هاته ده ره وه و بو شوفیری له ته نیشه تمه وه سواربوو. من جیگا که م وابوو نه توانم باش ئاو پرده مه وه و به وردی له سه رو سیمای ئه وانی دی وردیمه وه. که س هیچی نه گووت. باش ئیستیک یه کیکیان پرسی «کاک موراد خو خوت ده زانیت چی ده که یته؟». من بیئه وهی هیچ بزانه م گوتم «به لی ... به لی، ئه ی چۆن، حه یفت نه کرد». واهات به دلما ئه وهی له دواوه دانیشتوو و پرسیارده کات، ره زمئارای قه ره قازانی خویه تی. ده ی ره زمئارای قه ره قازانی کی بوو؟ من هه ره نه مده زانی، له ژیانما نه مبینیوو، هیچ وینه یه کیشی به رچاوم نه که وتبوو. به لام له و ماوه یه ی دوایدا کورانی باغه وان ناویان زور ده هینا. بۆچی هه سستیکی وام تیدا دروستبوو که ئه وه ره زمئارای قه ره قازانییه، نازانه م؟ . هه ستمکرد شتیکی زور گه وره به ریوه یه و من قاره مان یه که می ئه و شته گه وریه م و ره زمئارا وه ک که سینی نهینی و ئه فسانه یی ده شیت له پشتی هه موو شته گه وره کانه وه بیت، بۆیه دوو ر نییه خوی به دهستی خوی پاله وانی یه که م به ره و جیگای ئه و رو دواوه گه وریه به ریت، که هه لبه ت له کو تاییدا قاره مان یه که م، وه ک هه م

هۆی خه نجه ریکى نامهردانه له پشته وه شههید ده کریت و وهک پالهوانى ناو ئهفسانه کان بهر له وهى بمریت دهست بهرز دهکاته وه و ده لیت «ئهى ئاسمان...ئهى ئهستیره کان ... شاهید بن، من به چ غه دریک کوژرام». من بیرم لهو شتانه دهکرده وه و ده مویست قاقا پیبکه نم. جار جاریش دهوستانم و به خۆم دهگووت «به لى ئال موراد ئه وه خویه تی، ئه وه بیناکى شیرینه، که ده لى بیناکى شیرین ههیه ئه مه ی تویه، ئیستا ده تبه ن یه کیک بکوژیت و دواى خۆشت وهک توتکه سهگ ده توپینن، که چى تو خه یالت لای ئه م شته پروپوچانه یه، بۆ خۆت هه ر پیبکه نه، توژیکى تر حالى گهل و گپالى خۆت ده بینیت وه». هه لبهت ئه و کاته ی له ماشینه کهدا بووم ته نیا بیرم لای ئه وه بوو که دواتر چۆن ده ر بازیم و رابکه م. ماشینه که به هیه یه کیک له و رینگا و شه قامانه دا نه رویشته که من پیشبینیم کردبوو، من چهند رۆژ بوو هه موو جوړه رینگایه کم هینا بووه خه یالى خۆم، که چى ئیستا ئه م ماشینه مه لعونه به لاریگایه کهدا ده چوو بۆ دیلاوارى باکوور، بۆ نزیک مالى خۆمان له غه فارى، بۆ جیگایه ک من هه ر له فیکر و خه یالما نه بووه. هه ر له رینگا بوو به پرسىاریکی گه و ره بۆم: بۆ ده بیت بچین بۆ نزیکى غه فارى، ده بیت کوړى لى بیت، ده بیت کینى لى بیت؟ . خه یالما بۆ هیه نه ده چوو. ته نیا ترسم ئه وه بوو که ئیشه که له چۆله وانیدا بیت. بۆ نمونه من بخه نه سه ر بانى بینایه ک یان قوتابخانه یه کى چۆل و له و یوه نیشانه یه کم بده نى بیپیکم، ئه وکات ده ر بازوونم مه حال بوو، چونکه دهم و دهست له و یادا کوژایى به منیش ده هینن و مالاوایى هه تاهه تاییم لى ده که ن. له پێچیکدا ماشینه که به ره و ناو بازارى غه فارى دابه زى. ئه وه نیشانه یه کى ئومید به خش بوو بۆ من. تا جیگا که جه نجال و پر جوله بیت، ئومیدى ده رچوونم زوړتر ده بیت. بازارى غه فارى جیگایه کى جه نجاله، سه دان ده ستگیر و ورده واله فروش له م ناوه دان، سه دان دوکانى بچوک و کوچه و لا گوزه رى تیکه لاو، خۆشم شاره زاییه کم له و شوینه هیه.

ماشینه که له ناو جهرگهی بازاردا دهووستیت، یه کیک له وانهی دواوه لهگهل مندا له ماشینه که داده به زیت، شوفیره که و ئه ویدی دانابه زن. من و رابه ره کهم له دهروازه یه کی بچوکه وه دهچینه ژووری که له سه ری نوسراوه «ئوتیلی ئومید». ناویکی سه یر و پیکه نیناوی، که لهگهل باری دهروونی مندا نه دهگونجا. من له و ساته دا له و په ری نائومیدی و شکاویدا بووم. هاو ده مه کهم زه لامیکی که ته و به قیافه ته، پتیگو وتم «دوامکه وه». چوار قات به پله که یه کی ته نگ و بژداردا سه ره ده که وین، سه ر پله که کان به جۆریک چلکن و بۆگرتوون خه ریکه ده ر شیمه وه، له ناوه راستی پله کانداهه سستیکی توندی هیلنج دامده گریت، به لام زۆر له خۆم ده کهم سه ریکه وم. سه ر پله کان ته واو بیده نگن، پیناچیت کهس له ئوتیله که دا بیت. من پیشتر نه مزانیوه ئوتیلی وه ها له غه فارسی هه یه، من یه ک یه ک ده ست له ده رگای ژووره کان ده دم بزانه ده کرینه وه. تا ده گه یه قاتی چوار هیچ کهس نابینم، دلم به خیرایی لی ده دات، سه یری هه موو کونج و دیوار و ده رگایه ک ده کهم، هه ولده دم به خیرایی له خه یالمدایه یه کی گشتی بۆ هه موو ئوتیله که و ده ورو به ری بکیشم. له ژیانمدا سه دان جار لیره وه تیپه ریووم و ئه م ئوتیله م نه بینیه. ئیستا له گیلیتی خۆم تو ره م. تاکه رینگای رزگاریم ئه وه یه هه ولده دم بزانه ده توانم له دیوی ئه و دیوه وه ده رباز بم. به پله سی پلان له سه ری خۆمدا داده نیم، یه ککیان : له کاتی دابه زیندا هه رایه ک بنیمه وه و گۆله زیک سازبکه م و شانسیک دروستبکه م تا به ته نیا تیپه قینم و ده رچم. دووه م : سه یربکه م بزانه ده رگای هیچ ژووریک کراوه یه تا له کاتی دابه زیندا، به خیرایی خۆم له ژووریک توندبکه م و له په نجه ره وه خۆم بگه ینمه یه کیک له شه قامه کانی ئه و دیو. سیهه م وریابم و هه ر ده رفه تیکی گونجاو بۆ فیلکردن له م پیاوه ها ته پینشی، گیلیتی نه نوینم و به کاریبه یینم، تا چه ند ده قیقه یه کهم ده سته بکه ویت و خۆم لیره دووربکه مه وه. که گه یشتینه قاتی چوار، هاو ده مه کهم ده رگای ژووری چوار سه د و شه شی کرده وه و پیکه

چووینه ژووری. ژووره‌که بۆی جگه‌ره، زبلی کۆن، ته‌والیتی گیراو، فهرشی شێ گرتوو، چه‌رچه‌فی چلکن، ته‌خته‌ی رزیوی لیده‌هات. پیده‌چوو به‌ر له هاتنی ئیمه‌ کۆمه‌لیک خه‌لک بۆگه‌نی پاشه‌لی خۆیان لی‌رده‌دا به‌ردابیته‌وه و به‌ ده‌رکه‌وتنی ئیمه‌، هینده‌ی بلیی یه‌ک و دوو ئه‌م ناوه‌یان چۆلکرده‌بیت. ژووره‌که ژوور نه‌بوو، بۆ پاشه‌رۆیه‌کی پیسی لیده‌هات، وه‌ک هه‌موو پیسی دیلاوار ر‌ژابیته‌ ئه‌م چه‌ند مه‌تر چوارگۆشه‌یه‌وه. کابرای یاوه‌رم، کورپکی ده‌موچاو خ‌ری سپیکه‌له‌ بوو، گووتی «دوو قاتی ئوتیه‌که‌مان بۆ ئه‌م ئیشه‌ به‌ کرێ گرتوه‌». ده‌ستی برد و په‌رده‌کانی لادا و په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ی کرده‌وه و هه‌وایه‌کی پاک هاته‌ ژووری. گووتی «وه‌ره‌ لی‌ره‌وه‌ سه‌یربکه‌... لی‌ره‌وه‌». که‌ چوومه‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌ سه‌ره‌نجی شتیکی تاییه‌تیم نه‌دا، سه‌قفی سه‌دان سه‌ریان به‌رامبه‌رم بوو. دیمه‌نه‌که‌ جیگای دلخۆشی نه‌بوو، دیمه‌نی به‌رمیله‌ کۆن و کورسیه‌ شکاو و تاییه‌ی بیکه‌لک چاوی تووشی ریشکه‌ و پینشکه‌ ده‌کرد. خوار په‌نجه‌ره‌که‌ به‌سه‌ر لا کوچه‌یه‌کی ته‌سک و داخراودا ده‌یروانی که‌ پیده‌چوو شوینی کۆکردنه‌وه‌ی زبیل و پیسی بیت. جیگا که‌ له‌وه‌ به‌رزتر بوو بتوانم بازیده‌م، نزیکترین سه‌ریان له‌ ژیرمدا هه‌شت مه‌تریک ده‌بوو. یاوه‌ره‌که‌م ده‌ستی بۆ خالینک راکیشا و گووتی ئه‌و حه‌وشه‌یه‌ ده‌بینیت، ئه‌و حه‌وشه‌یه‌ که‌ له‌ پشته‌وه‌ نوسراوه‌ «قوتابخانه‌ی سوره‌یای سه‌ره‌تایی ک‌چان». گووتم «به‌لی ده‌بینیم، چۆن نایبینیم ... جا ده‌بیت ته‌قه‌ له‌ چی بکه‌م، له‌ قوتابخانه‌که‌ یان له‌ ک‌چانه‌که‌». کابرا زۆر به‌ خوین ساردی گووتی «هی‌چیان ... هی‌چیان ... ته‌قه‌ له‌ نوسینه‌که‌ ناکه‌یت، ته‌قه‌ له‌ زه‌لام ده‌که‌یت. ئیستا کۆمه‌لیکی زۆر دینه‌ ده‌ره‌وه‌، له‌ ناو ئه‌وانه‌دا یه‌کیکت پيشانده‌دم، تۆ ته‌قه‌ له‌وه‌ ده‌که‌یت». له‌ ژووره‌که‌دا دۆلابیکی کۆن هه‌بوو، ده‌رگا که‌ی کرده‌وه‌ و تفه‌نگیکی دووربینداری گه‌وره‌ی ده‌ره‌ینا، تفه‌نگیکی جوان، جۆریکی تابلینی نایاب و ناوازه‌. تفه‌نگه‌که‌ هیند جوان بوو حه‌زمده‌کرد مۆلکی من بیت، تفه‌نگی ئه‌وه‌ بوو ته‌نیا ده‌ستراستیکی بلیمه‌تی وه‌ک من

بیگریت به دهستییه وه. من ئەم ماوهیه که له گهل تفهنگی پینکان و دووربینداردا ئاشناویم پهیدا کردبوو، بووبووم به عاشقی تفهنگی جوان، زور چهزم له گرتن و دهست لیدان و سهیرکردنیاں دهکرد. که تفهنگه که ی دایه دهستم گووتم «وای چ پارچهیه که، وای چ بووکیکه... ئەمه چییه؟ ده توانم ئەم تفهنگه بۆ من بیت». ده مزانی پرسیا ریکی بمانا دهکم، به لام ویستم توژیک هۆشی په رتبه کهم و کاتم هه بیت دوا ی نیشانه که، به قسه ی پوچ که میک کات بدزم و هۆشی به لایه کی دیکه دا به رم. کابرا یه ک فیشه کی له گیرفانی دهرهینا و دایه دهستم، گووتی «ته نیا ئەم فیشه که ت ههیه، گهر نیشانه که ت پینکا، ئەوا تفهنگه که و کۆمه لیک شتی تریش هی خۆته. گهر نه تپینکا...». دهستی کرد به گیرفانی دا و یه ک فیشه کی تری دهرهینا و خستییه ناو ده مانچه یه که وه و خستییه سه ر سه رم و گووتی «به مه میشتکت ده ته قینم». «میشتکت ده ته قینم»... ئەو رسته یه بوو که زور جار له کو رانی باغه وانم بیستبوو. من ئەو دیمه نه م وه ک خۆی له خه یالما د هیتا بووه پیش چاو م، بیتا کانه دهستیم لادا و به نار هه تییه وه گووتم «دهست لابه و کهر مه به، گهر تو وا هه ره شه م لی بکهیت، چۆن ده توانم باش نیشانه بگر مه وه. ئیوه بۆ ئەوه ند ه سه یرن هیچ حساب بۆ باری دهروونی من ناکهن، له گیای چ کینو یکتان خواردوه و به ئالفی چ ئاخو وریک گه و ره بوون؟ ده ی تا تو ئەو فیشه که له و ده مانچه یه دهر نه هینیت، قه سه م به چل و چوار هه زار پیغه م بهر ته قه له تفهنگی منه وه نایه ت». له راستیدا ده مو یست مندالبازاری دهر بهینم و کاریکبه کهم کابرا تووشی په شوکان بیت و له رووی دهروونییه وه ئاسان بریاری بۆ نه دریت. کابرا به ناچاری فیشه که که ی دهرهینا و خستییه وه گیرفانی. من گووتم «نا عه زیزم، ئەوه ند ه ش گیل نیم، بینه فیشه که کهم بدهری، کئی ده لیت ئیستا ناچیت ته توالیته که و ده مانچه که ت پر ناکایته وه... کئی ده لیت. ده ته ویت تو ده مانچه بخه یته سه ر سه رم و من نیشانه ت بۆ بپیکم، بۆ؟ ها بۆ؟ چی بووه؟ که ری کئی توپیوه تو؟»

حورمهت و ئیمتيازەت داوہ تە خۆت. من ئال موراد باشترین قەناسی دیلاوار دەبیت من نازیکەم یان تۆ ... کابرا، کە هەر نەمدیوی و نازانم کینیت». کابرا چاوەڕوانی ئەو نەبوو تووشی قسە زلی وەک من بیت. دوازی زانیم هەموو ئەم هیزە ی لە سەرەتاوە من سەرۆکارم لەگەڵیاندا بوو، گروپیکی تایبەتی بنەمالە ی قەرەقازانین کە چەندین سال بۆ ئەم جۆرە کارانە پەرورەدەکراون. ئەو نەبوو لەسەر هەموو شتیک مەشقانکردبیت، ئەو نەبیت چون لەگەڵ کەسانی وەک مندا پەرەتاریکەن ... کەسیکی قیرچیسە کە دەزانیت چون تووشی پەشوکان و سەرلێشێوانیان بکات. دوا ی هەندی گەتوگۆ و دەمەقالە کابرام ناچارکرد فیشەکەم بداتی. گەرچی دانیابووم کابرا فیشەکی تری پێیە، بەلام هەستەمکرد بە جۆریک لە جۆرەکان متمانەم لێ سەندۆتەو و ئیستا بە دوو دلییەو پەرەتاردەکات. من تەنگەکەم لە لێواری پەنجەرەکەدا دامەزراند و نیشانەم لە ناو دەرگای قوتابخانەکە گرتەو. کابرا لە تەنیشتمەو بە وردی چاوی بریووو ناو حەوشی قوتابخانەکە. من پرسیم «ئەو ی تەقە ی لێدەکەم، ژنە یاخود پیاو؟». گوتی «هەلبەت پیاو... پیاو. لیت تیکنەچیت». «ئە ی بۆ وینەکەیم پیشان نادەیت، تا بیناسم». کابرا خەریکبوو حەوسەلە ی لەسەردا نەدەما، بەلام دانی بە خۆیدا گرت و گوتی «دیارە ھۆیک هە یە کە وینەکەت پیشان نادەم، ھۆیک هە یە. ئیتەر ئەو نەدە قسەمەکە». گوتم «باشە ... باش. بەس یەک پرسیری تر. ئەو کەسە ی دەیکوژم پیاویکی زۆر گرنگە یان نا؟». «گرنگە ... بەلێ ... بەشی خۆی گرنگە؟». «پیاویکی خراپە؟ ئەگەر پیاویکی خراپ نییە، بۆ بیکوژین؟». «بەلێ پیاوی خراپە. دەیکوژین چونکە پیاویکی خراپە». من هەناسە یەکم هەلکیشا و گوتم «شتیکی باش نییە، پیاویکی وا خراپ خۆی کردووە بە خۆیندنگای کچاندا. بۆ هیشتتان بچیت؟ دەبوو بەر لەو ی بڕواتە ژووری بیکوژین. تازە سوودی چییە؟». «ئەههههههه. تۆ چیت، بێدەنگ بە، چاوی بێ بە دووربینەکەو، دانیام

تۆزیکى تر دینه دەری». من گووتم «باشه باش. بەس راست دەوێت، تا ئیستا نەمیستوه کەس لە دیلاوار بە گوللەى قەناسە بکوژرێت. گەر خەلکی فیری ئەم ئیشەش بین باش نییە. ئەوسا کەس بۆ میزکردنیش ناتوانیت سەر لە ژوور بێتێتە دەری، ئیشەکە دەبێت بە گالته بازار. پێم خوش نییە ئەم تەنگە جوانە بۆ ئەم کارانە بەکاربهێنم. من بوومایە لە جیاتی ئیوه کاری وام نەدەکرد». کابرا کە تەواو سەغەت بووبوو، گووتی «تۆ راستدەکەیت.. راستدەکەیت. منیش کەسیکم وەک تۆ. بەس تۆ ئاگات لە تەنگەکەت بیت». من گووتم «هینی باشه باش. بەلام پێم بلێ تۆش سەر بە باغەوانەکانیت، تۆش وەک من لە باغەوانەکاندا بوویت؟». ئەو بەدرۆوه گووتی «ئای. کاکە .. ئا. منیش لە باغەوانەکانم». «دەى کەوايە، دەبێت بزانی کى یەکەم فیشەکی باغەوانەکانی تەقاند، دەى پێم بلێ، گەر زیرەک بیت دەزانیت ...». کابرای گوپدار گووتی «نازانم، لە کوی بزانی. ئاگات لە ئیشەکەت بیت و ئەوەندە قسەى پرپوچ مەکە». «من بووم، من یەکەم کەس بووم کە یەکەم فیشەکی باغەوانەکانم تەقاند. هەموو دەزانن، سەى ئەسلان خوشی دەزانیت». کابرا جگەرەیهکی داگیرساند و گووتی «باشه، دەستخۆش بیت، دەستخۆش بیت. خیرت بنوسیت». من تۆزیک لووتم خوراند و گووتم «دەزانیت، ئەم ماوێهە هێندە کورت و کەمە ئەسلەن قەناسی ناویت. من بە دەمانچەى ئاسایی هەر شتیکم بویت لێدەدەم». کابرا گووتی «وايە، راستە، بەلام چەکی دووربیندار وردترە، قەناسە باشترە. نامانەوێت هەلەى تیندا بکریت. ئێمە ئیشی خۆمان دەزانین. ئیتر تکایە بێدەنگ بە». من بۆ ماوێهە چەند هەناسەیهک بێدەنگ بووم و دواتر پرسم «تۆ مامۆستا سمکو سوھەیب دەناسیت؟». «مامۆستا سمکو سوھەیب چ گەواڤیکە؟». «نا، مامۆستا سمکو سوھەیب زۆر پیاوی چاکە، ئەسلەن گەواد نییە، راستە ژنەکەى زۆر جوانە، ئەویش زۆر دلێ پیسە و حەزیش ناکات کەس بچیتە مالیان، بەلام ئەسلەن گەواد نییە. پیاو»

دهزانیت زۆر چهزى له چيهه؟». کابرا به تورپهيهوه شهقيكى له ديوارهكهى
بهردهمى ههlda و گووتى «نا... نا، له كوينه بزانه ماموستا گوو، چهزى له
چيهه؟». من به ساردى گووتم «زانيم نازانيت... به خودا زانيم نازانيت.
ماموستا زۆر چهزى له پهري بالنده بوو، دهيهويت بالندهيهكى گهواره
گهواره دروستبكات، پهري ههر چى جووره تهيرى دونيايه كۆيكر دۆتهوه،
چى تهيرىك له سهر زهوى ههيه، ماموستا له ههر يهكهيان تاقه پيرىك به
كاردههينيت، له ههموو پهركان دواچار بالندهيهك دروستدهكات، به
ئهنازهى بورچيكى زۆر بهرز ...».

له و قسانه دابووين كه بهر دهركى قوتابخانهكه جموجوليكى تيكهوت. من
چاوم نا به دووربينهكهوه و نيشانهه له ناو دهركاكه گرتهوه. كابرakeى
تهنيشتم ههناسهبركى پيكهوت، به پهله گووتى «پياويكى قات له بهره،
قاتيكى قاوهيى كالى له بهردايه، سميليكى گهوارهى زهردى ههيه، قزى
بو دواوه ههldaوتهوه». له گهل قسهكانى ئه ودا خهلكانيكى زۆر پيكهوه
له دهركاى قوتابخانهكه هاتنه دهري. قوتابخانهكه دوو دهركاى ههبوو،
دهركايهك له سهر چهوشى قوتابخانهكه و دهركايهكيش له سهر دهروهوه،
مه وداى نيوان ئه و دوو دهركايه نزيكى بيست مهتر دهبوو، من دهبوو
له مه وداى ئه و بيست مهتره دا بيبيكم. باشتربوو له ده مهترى يهكه مدا،
گونجاوترين دهرفهت ههلبژيرم و بيبيكم. له ناو دووربينهكه مدا دۆزيمهوه،
پياويك نه بوو كهس نه يناسيت، هه موو ديلاوار له مندالييه وه ده يانناسى.
بهلام من له و ساته دا وه ها خه يالم له سهر دهست و هه ناسه ي خۆم بوو،
ئه وه ي بيرم لى نه ده كرده وه، ئه وه يه ئه و پياوه بناسمه وه و بزانه م كنيه.
له ناو دووربينهكه مدا وهك پياويكى سوور و سبى و جوان هاته پيش
چاوم، پيكه نينيكي گهشى هه بوو، چواردهورى به ماموستاي قوتابخانهكه
گيرابوو. ئه و له ناو دووربينهكه دا پتدهكهنى و منيش له گه ليدا پتدهكهنيم،
به جورىك نزيك بوو ليمه وه ههستم به دۆستايه تى ده كرد. ئيستا دوو

هاوړی بووین، من ئه‌وم ده‌بینی و ئه‌و منی نه‌ده‌بینی ... ئه‌و ساته‌ی که ده‌ستم نادا به په‌له‌پیتکه‌ی تفه‌نگه‌که‌دا، ده‌مزانی گولله‌یه‌ک ره‌وانه‌ده‌که‌م که هه‌رگیز ناگه‌ریته‌وه، دلنیاش نه‌بووم ده‌پیکیت یان نا، نه‌شمده‌زانی ئایا به زیندوویی ده‌مینم تا بزانی کاریه‌ریی گولله‌که‌م له‌سه‌ر میژووی دیلاوار چیه‌یان نا... ته‌قاندیم و ته‌واو ... ته‌قاندیم و بیئه‌وه‌ی بزانی بو؟ به سه‌لیقه‌ی ده‌ستراستیکی لیزانه‌وه نا، به‌لکو به‌بیاکی یه‌کیکه‌وه که هیچ شتیکی بو گرنگ نییه.

غەزەبىكى خودايى دەربخەن نالەيك دەكەن و بەجۆرىكى يەكسەرە دەگەنە
ئەوپەرى توندی و خىرايى، بە شىۋەيك ئادەمىزادەكان ناتوانن جارىكى
تر سەر بەرزىكەنەو و ببىنن بە چ ھوروژمىك، بە چ گوژمىكى شەيتانى
دەدەن بە زەويدا. مەن ھەورەكان دەبىنم... ھەورى ناو خەونەكان... ھەورىك
يەكەمجارە دەپەپىتە خەونمەو، ھەورىك كە نازانم ھەورى ناو خەونى
مەنە يان خەونى كەسىكى ترە... لە ساتىكدا ھەستەكەم لە خەونى خۆم
دەرچووم، لە ساتىكدا دەپەپىتە ناو خەونى زەھاو، دەزانم ئىتر ئەو مەن
نیم كە سەیری ئەو ھەورە شىتەنە دەكات، ھەورەكان لەسەرى ئەودا شىتەر
و توندتر و دېندەترن، وەك جانەوهرى تورە، وەك دېندەيەكى نەپەدارى
خوارفى، ھەموو بە جۆرىكى ترسناك دەنركىنن، دەنگيان لە دەنگى
جانەوهرىك دەچىت خۆى بۆ پەلامار ئامادەبكات، ھەورن كە ھاتوون
زەمىن و ئىرانىكەن، دارستانەكان ھەلكەنن، شارەكان بىخكىنن، ھەستەكەم
كە زەھاو كەوتوتە ژىر ئەو بارانە، ھەستەكەم وردە وردە دەلەرزىت، گویم
لە ھەناسەيەتى بەرز دەبىتەو، لە خەونەكەدا دەنگى دلى زەھاو دەبىستەم،
ترسى ھەست پىدەكەم، لەرزى لەشى دەگوازىتەو بۆ ناو لەشم... لە
ناكاو ھەورەكان پەنگيان دەگورپت، وەك ئەوھى لە پىشتەو، لە چىنە
بالاكانى ئاسمانەو، لە شوپنە دوورەكانى گەردونەو قەسابخانەيەكى
نەپنى بەرپايت، وەك ئەوھى خوينىكى نەپنى لە سەققى مەلەكوتەو بىكىت
و دونيا سوور بكات، ھىدى ھىدى ھەورەكان سوور دەبن، بە جۆرىك
سوور دەبن مەن تووشى ترس و ھەراس و ھاوار دەبم، ھەموو گيانم
دەنیشىتە سەر ئاو، ئاگادار دەبمەو و لە بەر خۆمەو وەك فىگرتو
دەلیم «ھەورەكانى دانيال .. ھەورەكانى دانيال ... ھەورەكانى دانيال».
سەرپاى جەستەم ئاوە، وەك تەواوى ئەو بارانە مەلەونە لىدایم، ھەموو
لەشم وەك يەككە لەرزوتايەكى كوشندەى گرتىت دەلەرزىت، دەست بە
دەموچاومدا دەھىتم و گویم لە تەپەى سىنەى خۆم، وەك يەككى شىت،

هه‌ندی قالدۆنچه‌ی قه‌زه‌ون به‌ جه‌سته‌یدا هه‌لبه‌گه‌ریت چه‌ند هاواری خنكاو له‌ گه‌روم دینه‌ده‌رئ... چاوه‌كه‌مه‌وه‌ و له‌ تاریكیه‌كه‌دا زه‌هاوه‌به‌بێم كه‌ له‌ جیگای خۆی هه‌ستاوه‌ و وه‌ك مندالێكی ترساوه‌ له‌ شوینی خۆی به‌ ده‌نگێكی كپ و خه‌فه‌ ده‌گری. من خۆم ده‌خشینم و ده‌كه‌مه‌ لای و باوه‌شی پێداوه‌كه‌م و هاواری ده‌كه‌م «زه‌هاوه‌، زه‌هاوه‌، زه‌هاوه‌». به‌ ده‌نگێكی ترساوه‌ و گر و كه‌وه‌ ده‌لێت «مسته‌ر هه‌وره‌كانم بێنیه‌وه‌، هه‌وره‌كان، بابروین شتی ناخۆش به‌ریوه‌یه‌... بابروین». من باوه‌شی پێداوه‌كه‌م و ده‌لێم «منیش بێنیم، هه‌وره‌ سووره‌كان، هه‌وره‌كانی دانیال... هه‌وره‌كانی ئه‌و». وه‌ك ئه‌وه‌یه‌ گوێی لێ نه‌بووبێت من گووتم چی، به‌ ده‌م ئازار و هه‌نسكێكه‌وه‌ كه‌ پره‌ له‌ نیشانه‌ی ترس ده‌لێت «بابروین، گه‌وره‌م با لێره‌ برۆین. هه‌ر وه‌ختێك ئه‌و خه‌ونه‌ ده‌بێنم شتی زۆر ناخۆش بووده‌دات، زۆر ترسناك». من باوه‌شی پێداوه‌كه‌م و ده‌لێم «بۆ كوێ برۆین، بۆ كوێ... شوینێك نیه‌ بۆی بچین...». ده‌كشێته‌وه‌ دواوه‌ و خۆی ده‌نوووسینێت به‌ دیواره‌كه‌وه‌ و هه‌موو گیانی ده‌له‌رزێت.

ئه‌وه‌ یه‌كه‌مین جار بوو، هه‌وره‌كانی دانیال بێنیم... هه‌وره‌كانی كاره‌سات ... نیشانه‌كانی ترسیك كه‌ له‌ میژه‌ چۆته‌ رۆحمانه‌وه‌. زۆری نه‌برد دوا‌ی ئه‌و شه‌وه‌ سه‌ره‌تای كاره‌ساته‌كان ده‌ركه‌وت.

چه‌نگ له‌گه‌ل سه‌ره‌تای زستاندا ده‌ستی پێكرد، جه‌نگی راسته‌قینه‌. سوپای مه‌مه‌د چه‌سار كه‌ ئاگاداری خۆئاماده‌کردنی گه‌وره‌ی ئیمه‌بوو، بۆئه‌وه‌ی ڕیگا له‌ ئاماده‌كارییه‌كان بگریت و پلانی ژهنرا له‌كانی دیلاوار هه‌لبه‌وشینێته‌وه‌، ده‌ستیدا‌یه‌ هێرشێكی پێشوه‌خت. ته‌واوی سه‌ركرده‌ سه‌ربازییه‌كانی دیلاوار له‌و برۆا‌یه‌دا نه‌بوون كه‌ دوژمن له‌ سه‌ره‌تای زستاندا په‌لامارب‌دات، هێرشه‌كان غافلگیریه‌کی ته‌واو بوون. له‌و كاته‌وه‌ی ئیمه‌ هاتبووین، به‌

ده‌گه‌ن و له دووره‌وه نه‌بیت گویمان له ده‌نگی گولله نه‌بووبوو. شه‌وی په‌لامار، سه‌ره‌تا ده‌نگی ته‌قینه‌وه و ده‌ستریژه‌کان له دووره‌وه ده‌هاتن. ده‌نگه‌کان گه‌وره‌بوون، زرمه‌ی گولله توپ که له سه‌نگه‌ره‌کانی سه‌رووی ئیمه‌وه ده‌یدا به‌زه‌ویدا، ترسیکی سه‌ره‌تایی خسته دلمان‌ه‌وه. له ده‌ستپیکا ده‌نگه‌کان کپ و نه‌رم ده‌هاتن، دواتر هیند نزیکه‌بوونه‌وه ده‌یانتوانی هه‌موو خه‌وتوو‌ه‌کان به‌ئاگا به‌ینه‌وه. نزیکی سه‌عات یه‌کی شه‌و بوو که ده‌نگی ته‌قینه‌وه‌کان ته‌واو له ئیمه‌ نزیک بووه‌وه، که من هاتمه‌ ده‌ری نه‌قیب خوی گۆریبوو و پالتویه‌کی بارانیی درێژی له‌به‌رکردبوو. له‌گه‌ل سه‌ربازی بیته‌له‌که‌دا قسه‌یده‌کرد، پیده‌چوو هه‌ولی دروستکردنی په‌یوه‌ندی بدن و بۆیان نه‌کریت، نه‌قیب توپه‌بوو له‌وه‌ی نه‌یده‌زانی چی بووه و له سه‌روو خوشیه‌وه ده‌نگیک نییه راستیه‌کانی بۆ روونبکاته‌وه، چهند هه‌ولیانده‌دا له‌گه‌ل بنکه‌کانی تری سوپادا په‌یوه‌ندی بگرن، به‌لام هه‌موو هیله‌کان پچرابوون و که‌س نه‌ده‌هاته سه‌رخه‌ت. نه‌قیب منی بانگکرد و گووتی «تکایه ئاگاداری کریکاره‌کان به، من ده‌بیت بچم بۆ سه‌ر چیا». ئیمه له‌سه‌ر شاخ، پینچ کریکارمان هه‌بوو، له‌گه‌ل هه‌وت سه‌رباز که تازه هاتبوون و ئیشیان کاری هه‌والگری بوو. باران به‌توندی ده‌باری، ده‌نگی ته‌قه و ته‌قینه‌وه‌کان وچانیان نه‌ده‌دا. نه‌قیب خوی به‌ته‌واوی چه‌که‌وه و له‌گه‌ل دوو سه‌ربازدا به‌ره‌و تروپکی چیا سه‌رکه‌وت. من له‌خواره‌وه هه‌موو ئیشکه‌ره‌کانم هه‌ستان و پینماییم پیدان تا که‌لوپه‌لی زۆر سووک و پتو‌یستیان کوبه‌که‌نه‌وه و ئاماده‌بن. له‌رزیک په‌ریبووه گیانمان، هه‌م ترس و هه‌م سه‌رما پیکه‌وه یارییان به‌جسته‌مان ده‌کرد. زۆربه‌ی ئیشکه‌ره‌کان ده‌له‌رزین، من به‌سه‌ریان‌ه‌وه ده‌گه‌رام و په‌تۆکانم تیه‌وه ده‌پنچان و داوام لێده‌کردن ئارام بن. هه‌مووی چهند ده‌قیقه‌یه‌ک بوو که نه‌قیب به‌پیکه‌وتبوو که یه‌که‌مین ئالمان له سه‌رو خۆمانه‌وه بیست. شوینی هۆله‌کان که‌نار و بن چیا که‌وتبوو، له‌ویوه نه‌مانده‌توانی ببینین چی له سه‌ره‌وه رووده‌دا.

من و زهه‌او تکامان له ئیشکه‌ره‌کان کرد دابنیشن و ئارام بگرن و نه‌چنه ده‌ری، تا برۆین و هه‌والیک بزانی. هه‌ر دوو‌کمان دوو جلی باشی ژیر بارانمان له‌به‌رکرد و چو‌وینه‌گۆشه‌یه‌که‌وه تا شتیک له‌لوتکه و رینگاکانی ده‌وروبه‌ر ببینن. ته‌قینه‌وه‌ی یه‌که‌م، چه‌نده‌ها ته‌قینه‌وه‌ی تری به‌دوادا هات. شریخه‌ی توپ که ده‌یدا به‌به‌رد و تاویره‌کانی چپای سه‌روماندا له‌ته‌واوی دۆل و بناره‌که‌دا به‌جۆریکی تو‌قینه‌ر ده‌نگیده‌دایه‌وه. دوا‌ی هه‌ر ته‌قینه‌وه‌یه‌ک گویمان له‌چه‌ندین ده‌ست‌ریژ ده‌بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی یه‌کیک به‌چه‌کیکی سووک بیه‌و‌یت وه‌لامی ئه‌و ئاله و گرمانه‌ بداته‌وه که گواله‌ تو‌په‌کان دروستیانده‌کرد. زه‌هاو گووتی « دانیام له‌مه‌مه‌د سه‌اره‌وه په‌لامارده‌ده‌ن». منیش گووتم «دیاره... شه‌ر زووتر له‌وه ده‌ستیپێکرد که نه‌قیب یوکسه‌ل چاوه‌روانیده‌کرد». باران نه‌یده‌ه‌یشته‌ به‌روونی ده‌نگی هه‌موو ئه‌و گواله و ته‌قینه‌وانه‌ بییستین که شه‌ویان ده‌هه‌ژاند، له‌وچانیکدا هه‌ستم‌انکرد که له‌سه‌ره‌وه و له‌ترو‌پکدا پیک‌دادان و شه‌ری روو به‌روو هه‌بیت، ده‌نگی ده‌ست‌ریژ له‌شوینی جیا و له‌تفه‌نگی جۆراو‌جۆره‌وه ده‌هات. من ترسیکی گه‌وره‌ له‌دلم نیشته‌بوو. تاکه‌ پرسیارم ئه‌وه‌ بوو، گه‌ر دو‌ژمن له‌چیا بیه‌خواری، ئیمه‌ چیمان به‌سه‌ردیت.

نیوسه‌عاتی نه‌برد که نه‌قیب و دوو سه‌ربازه‌که به‌په‌له‌هاتنه‌خواره‌وه. تاریکی و باران نه‌یانده‌ه‌یشته‌ به‌روونی رو‌خساری نه‌قیب بینم، به‌لام به‌هه‌ناسه و په‌ش‌یویی ده‌نگیدا هه‌ستم به‌شه‌ژانیکی ده‌روونی گه‌وره‌کرد. گووتی «سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌د سه‌ار گه‌یشته‌وونه‌ته‌سه‌ر چیا. په‌یوه‌ندیمان به‌سه‌ره‌وه‌ بۆ نا‌کریت. چه‌ند هه‌ولده‌ه‌ین په‌یوه‌ندی بگرن و هه‌والیکمان ده‌ست‌به‌و‌یت یان فه‌رمانیک له‌سه‌ر‌کر‌دایه‌تی سو‌پاوه‌ وه‌ربگرن، شتیکمان ده‌ست‌گیرنابیت. تکایه‌ به‌په‌له‌پاسه‌کان ئاماده‌بکه‌ن، مه‌هیلن هه‌چ رو‌ناکییه‌ک ببینریت، چ‌را ده‌ستی و لایته‌ دامه‌گیرسین، که‌م‌ترین ده‌نگتان لێوه‌ بیت، ده‌بیت هه‌ولده‌ین کری‌کاره‌کان تا خواره‌وه‌ به‌رین و جی‌گایه‌کی ئه‌مینان

بۆ بدۆزینهوه، گهر ئیستا کریکارهکان دوورنهخهینهوه سبهی که روناک بووهوه ناتوانین و خودا دهزانیت دواتریش چی روودهات.

دلتیابووم که نهقیب خوشی به دروستی نازانیت چی دهکات. شتیکی دیاریکراوی له پلاندانهبوو، هیند ههبوو ئیستا ئیمه هیزیکی دابراوی گهوره بووین که نهماندهزانی چی له چوار دهورمان روویداوه. من له ناو دهنگی پێژنه ی تهقه و پههیلێی باراندا به نهقیبم گووت «گهر ئهمشه و سهری چیا یان گرتیت، لهوانهیه بینه خوار، بهلام ئه ی کریکار و سهربازهکانمان لهسهر چیا چیا یان بهسهرهاتووه؟ چون ئهوان جیهیلین؟». نهقیب گووتی «ئیمه تا نزیک لوتکه سههرکهوتین. دوو جار وهخت بوو پارچه تۆپ بمانیکی. لوتکهکه یان گرتووه و هیزیکی زۆریان لی بلاوکردوتهوه. ئیستا به ههموو جوهره چهکیک دهووبهری خویان بۆردومان دهکهن، دهترسن هیزیکی ههیتت سههرکهویت و پهلاماریان بداتهوه، دلتیام کهمیکی دی دهکونه کوتانی ئه م بناره. تا زووتر لیره دووربهکوهینهوه درهنگه. له کهوتر له چارهکیکی تر دا بۆردومانی کهمهکهش دهست پیدهکات. تهنا شتی گرنگ رزگارکردنی ئه م ئیشکه رانهیه، ئه مانه حیسابی هیزی جهنگاوهریان بۆ ناکریت، دهیتت تا زووه لیره دووریا ن بهخهینهوه».

من بیتهوه ی بیربهکه مه وه گهرامه وه بۆ ناو ئیشکه رهکان، هه موو به جوړیک له جوهره کان ئاماده بوون، چراکان خامۆشکران و له سه ر پۆشنایی هه ندی لایتی دهستی و مؤدا هه رچییه ک هه بوو کۆمانکرده وه، من له ژووره که ی خۆمدا بهسته ی دهفته ری خه ونه کانم خسته کۆله پشتیکی بچوک و دهستی زه هاوم گرت و گوتم «زه هاو گوئیگره، من بهرپرسم له تۆ، بهرپرسم له ژیا نت، هه رچییه ک بووه دهیتت پیکه وه بین، تکایه له من دوورمه که وه». زه هاو سه یریکی کردم و گووتی «گه وره م من پێگا ده زانم، بابروین، من پێگا ده زانم. دلتیام شتی خراپ رووودهات، شتی زۆر خراپ».

هه‌ر دوو کمان گومانیککی زۆرمان هه‌بوو، من بتوانم نه‌ خۆم و نه‌ ئه‌و له‌ هیچ مه‌ترسییه‌ک و له‌ هیچ دوژمنیک بپاریزم، به‌لام ده‌بوو باوه‌رمان به‌ یه‌ک بیت. ده‌ستم خسته‌ سه‌ر شانی و گووتم «چۆن ده‌توانم له‌ شه‌وینکی وه‌ها بپه‌رحمدا واز له‌م به‌دبه‌ختانه‌ به‌ینم. چۆن ده‌توانم؟ ها بۆ واده‌زانی من هه‌نده‌ نامه‌ردم». زه‌هاو به‌ ده‌نگیککی گریاوه‌ وه‌ گووتی «ده‌زانم هیچت بۆ ناكریت، چیت بۆ ده‌كریت، هیچ كه‌س هیچی بۆ ناكریت». توند ده‌ستیم گرت، نه‌مه‌و یست كات به‌ فیرۆ بده‌م گووتم «گوئیگره‌ زه‌هاو ده‌بیت هه‌ولی خۆمان بده‌ین، ده‌بیت هه‌موو هه‌ولی خۆمان بده‌ین، هه‌سته‌ و خۆت كۆبكه‌ره‌وه‌». له‌و ساته‌دا خه‌یاڵم لای هیچ نه‌بوو هه‌له‌هاتن و دووركه‌وتنه‌وه‌ نه‌بیت له‌م جیگایه‌ كه‌ سی مانگ بوو به‌رده‌وام ئیشتان تێداده‌کرد. زه‌هاو ویستی كه‌له‌ره‌قی پیشانبدا، کاریكه‌ری خه‌ونه‌كان و ترسی ته‌قینه‌وه‌كان و وینه‌ تاریكه‌كانی ناو یاده‌وه‌ریی خۆی ته‌واو ترساندبوویان، گووتی «ئه‌و بارانه‌ی ئه‌م شه‌و ده‌باریت، هه‌مان بارانی ناو خه‌ونه‌كانمه‌». من توند ده‌ستم گرت و له‌گه‌ل خۆمدا برده‌مه‌ ده‌ری، بیته‌وه‌ی بواریك بۆ قسه‌ و نا‌ره‌زایی به‌یلمه‌وه‌. به‌ په‌له‌ و بیده‌نگ، له‌ ناو باران و په‌هێله‌یه‌کی بیوینه‌دا كه‌ هه‌موومانی تا سه‌ر ئیسقان ته‌ركردبوو، چووینه‌ ناو پاسه‌كان، نه‌قیب بپاریدا خۆی له‌ پیشمانه‌وه‌ بروت. ترس، له‌رزی خستبووه‌ جه‌سته‌ی زۆبه‌مان، میرئه‌ودال نه‌بیت كه‌ كپ و بیناك ده‌رده‌كه‌وت، پێده‌چوو درێژه‌دان به‌ خه‌وی له‌ هه‌له‌هاتن له‌ مه‌رگ بۆ گرنگتر بیت. مام ده‌رویشی شۆفیر له‌ گه‌شتان زیاتر ده‌له‌رزی. یه‌ك دووانیک له‌ ئیشه‌كه‌ره‌كان به‌ر له‌وه‌ی سوار پاسه‌كه‌ ببن، سه‌رسه‌ختیان ده‌نواند و داوای چه‌کیان ده‌کرد تا شه‌ری دوژمن بکه‌ن، به‌ ده‌نگی به‌رز ئازایه‌تیان ده‌رده‌خست و جوامیریان ده‌رده‌هێنا و ده‌یانگووت «لینگه‌رین بابكوژرین و دوژمن بزانیته‌ دیلاوار جه‌نگاوه‌ری هه‌یه‌». من كه‌میک توپه‌ و نا‌ئارام گووتم «هه‌لبه‌ت گه‌ر چه‌ك هه‌بوایه‌ شه‌رمانده‌کرد. به‌لام ئه‌مه‌ هه‌رشیککی كتوپه‌ر، نه‌ چه‌كمان هه‌یه‌، نه‌ ده‌زانین

چی پرویداوه. په یوه نندی بیتله کانمان له گهل سهرکردایه تیدا پچراوه. نه مه کاریکی خو پاراستنه تا تیده گهین چی پرویداوه و ده بیت چی بکهین». هه موو له پاسه که دا دانیشتبووین که یه کهم گولله هاوهن له شوینی کونی ختیه تگا که ماندا ته قییه وه. ناله که ی وه ها گه وره بوو پاسه که ی له رانده وه. هه موو دلمان به جوړیکی نااسایی و خیرا لییده دا، ناو پاسه که تاریک بوو، هیچ جوړه سهرچاوه یه کی روناکی نه بوو، به لام هه ستمده کرد ده توانم له فه زای گشتی پاسه که دا، له و بیده نگییه قورسه ی که بالی به سهرماندا کیشاوه، قولایی ترسه کان بخوینمه وه، ترس ته نیا له ناو چاو و له سهر روخسار و له روانیدا ناخوینریته وه، به لکو له هه ناسه و بیده نگی و جولای جهسته ی مرقفه کانیشدا دهرده که ویته وه. بهر له وه ی پاسه که بکه ویته جولای، دوو هاوهنی تر له بهرده لانه کانی بان ئو جیگایه ی خنده کمان لییده دا که وت و روناکی ته قینه وه کانیان شهوی پرووناک کرده وه. پاسه کان به خیرایی که وتنه ری، ئیمه دوا ی خیرایی جتیه که ی نه قیب که وتبووین، من له پیشه وه نزیک ی مام دهرویشی شو فیژ دانیشتبووم، ده مبینی که خیرایی ئیمه پابهندی خیرایی جتیه که ی نه قییه که له هه ندی شویندا خیرا و له هه ندی شوینی تردا به کاوه خو دهرویشت. زور نه بوو که وتبووینه ری که له نا کاو جتیه که وهستا، من له شوشه ی باراناوی پاسه که وه تارمایی نه قییم بین ی دابه زیی، له تاریکیدا هه ستم به نزیکبونه وه ی تارماییه کی تر کرد. وهک ئه وه بوو ریگا که کومه لیک کهس و سهر بازی تری له سهر بیت. بو ئیستیک دوودل بووم، به لام دوا جار بریارمدا دابه زم. دابه زم و بهره و لای جتیه که ی نه قیب رویشتم، باران درندانه تر له پیشو و دباری، له بهر خورهی ئاو نه مده توانی باش گویم له هیچ بیت. تارمایی نه قییم بین ی له گهل دوو سهر بازی پاسه واندا بهره و ناو تاریکی دهر و ن و منیش بیت ه وه ی بزانه بۆ، دوايانکه وتم. گویم لی بوو یه کیک به نه قییبی گووت «بگه رینه وه، بگه رینه وه. سوپای مه مه د حه سار په ریونه ته وه و سهر جاده ی دیناواریا»

گرتووه». دلم به جوړیکی توند لیده‌دا، فشاری خوینم تا دیت ده‌چیته بالا، به‌لام بۆ ئه‌وه‌ی بزاتم چیه، به‌ره‌و لای نه‌قیب و ده‌نگه‌که چووم و پرسیم «خه‌به‌ر چیه؟ بۆ وه‌ستاوین، که‌ی ئیره جینگای وه‌ستانه؟». نه‌قیب قسه‌ی له‌گه‌ل چه‌ند سه‌ربازیکدا ده‌کرد که هه‌موو گیانیان له ئاو هه‌لکشابوو، پۆسته‌له‌کانیان هه‌مووی قور و لیته‌ بوو، له سه‌رمادا ده‌له‌رزین. گووتیان «ئیمه سه‌ربازی په‌رته‌وازه‌ی فه‌سیلی هه‌ژده‌ین، شه‌ش پۆزه بۆ پاسه‌وانیکردن هاتووینه ئهم ناوچه‌یه، شاره‌زایمان له‌م ناوه‌دا هه‌ر نییه. چوار سه‌عات له مه‌وبه‌ر هه‌یژکی که‌وره په‌لاماریان داین، هه‌یژکی زور که‌وره‌یه که له پشتی ئیمه‌وه په‌ریونه‌ته‌وه و هه‌م شه‌قامی گشتیان گرتووه و له‌و دیویشه‌وه پێچیانکردۆته‌وه و پشتیان له ته‌واوی هه‌یژه‌که‌مان گرتووه». سه‌ربازه‌کان له‌وانه بوون که شانسیان هه‌ینابوو و به هۆی باران و تاریکییه‌وه توانیبووین ده‌رچن و نه‌که‌ونه دیلی سوپای مه‌مه‌د هه‌سار که یه‌کیکیان ده‌یگوت به چاوی خۆی بینوییه‌تی، ده‌م و ده‌ست، هه‌ر له جیدا هه‌موو دیله‌کانیان سه‌ربه‌ریوه. به قسه‌ی سه‌ربازه‌کان و به پیتی دوا قسه‌یه‌ک که له ئه‌فسه‌ری هه‌یژه‌که‌ی خۆیان بیستبووین، یه‌که‌مین بنکه‌ی سه‌رکردایه‌تی سوپا، واته‌ دوورترین خالێک که ده‌بوو دوژمن ده‌ستی پێدا بگات، له‌ویوه ده‌ستیان پێک‌دبوو، هه‌م بۆ ئه‌وه‌ی شه‌قامی سه‌ره‌کی بپه‌چن و هه‌م بۆ ئه‌وه‌ی هه‌یژه‌کانی خۆیان به خه‌یرایی و ئاسانی به‌په‌ینه‌وه. نه‌قیب ده‌سته‌پاچه و بێچاره ده‌یاندا، گووتی «ئێستا ده‌زانم چیه‌یان کردوه، ده‌زانم چیه‌یان کردوه. هه‌ر دوو بنکه‌ی سه‌ره‌کی سه‌رکردایه‌تیان له باشوور و باکوور گرتووه، ناوه‌ندی په‌یوه‌ندی و سه‌ته‌ری سه‌ره‌کیان خسته‌وته ژێر ده‌ستی خۆیان تا په‌یوه‌ندی نیتوان هه‌موو هه‌یژه‌کان بپه‌چین، دوو هه‌یژێ کوماندووی لێزانیان به خه‌یرایی له راست و چه‌په‌وه جولاندوه بۆ ئه‌وه‌ی که‌مارۆی ته‌واوی ئهم ناوچه‌یه بده‌ن و له‌و به‌ینه‌دا به کۆمه‌لیک هه‌یژشی ورد و کورت، سه‌ربازه‌کانی ئیمه‌یان به درێژایی چیا ده‌رکردوه و ئێستا

ئیمە لە گەمارۆیەکی تەواو داین». قسەکانی نەقیب ترسناک بوون، بەلام
 پێدەچوو راست بن. من سەیریکی نەقیبم کرد و گووتم «ئەی ئیستا چی
 بکەین؟». نەقیب لەو سەربازانە نەبوو، بیهوینت لە یەکەم شەوی جەنگدا
 تیاچیت، سالاھەیی سالا بوو، خەونی بە مەیدانی کوشتار و گۆرەپانی
 جەنگەوێ بێنیوو، ئیستا کەوتبوو دۆخیکەوێ ھەم ژیانی خۆی و ھەم
 ژیانی فەسیلەکی لە مەترسیدا بوون. ئەو لەوانە بوو کە ئاسان خۆیان
 نادەنە دەست دۆژمن، دڵنیابووم گەر بزانییت دەکەوینتە دەست ئەوان،
 خۆکوشتن ھەلەبژیریت تا دیلی. بۆ چرکەیک سەیرمکرد و زۆر دڵم
 بۆی سووتا، ئەفسەریکی جەنگاوەر، بەلام بێھیز، بێچەک، لەگەڵ کۆمەلێک
 کریکاردا کە هیچیان ئەزموونی شەریان نییە. ئاخۆ دەبیت لە میژوودا
 چەندجار و چەند ئەفسەری کارامە، بە ھۆی ھەلومەرجی وا ناداپەرۆەر
 و سەختەوێ شکستیان خواردبیت و دنیا لە بیرکردبن. نەقیب لە بەر
 بارانەکە وەستا بوو، ھەموو ھۆش و خەیاڵی خۆی کوکەردبوو، چی
 بکات. پیاویکی بێچارە کە بوو بوو بە داویکی چنراوێ... دواجار
 گووتی «لێرەوێ بۆ بنکەیی باشوور نزیکیی پێنج کیلۆمەترە، دەتوانین تا
 سێ کیلۆمەتری دیکە سوود لە پاسەکان ببینین، پێگایەکی باریک ھەیە،
 دەکەوینتە پشتی بنکەیی سەرەکییەو، باوەرناکەم ھیزەکانی مەمەد حەسار
 ئەو تۆلە پێگایەیان کۆنترۆلکردبیت، ئەوان ئیستا سەرقالی خۆجیگیرکردن
 و خۆپاراستن، ئیمە ناتوانین بچینەوێ دوا، تا بۆ دواوێ بڕوین ئەگەری
 ئەوێ بکەوینە تەپکەیی ئەوانەوێ زۆرترە. ھەر گەرانەوێک بۆ دواوێ
 مەترسیدارە... تەنیا شانسیک مابیت ئەوێ لە درزیکەوێ گەمارۆکە بپڕین.
 تا شەوێ و تا بارانە و تا ھیزەکانی ئەوان خۆیان نەگرتوو، دەتوانین
 ئەوێ بکەین، ئەوێ نزیکترین درزیکە بکرت بەکاربھێنین. گەر لێرەوێ بەم
 چیاانە بەردەمماندا سەرکەوین ھەم کاتیکی زۆرمان دەپوات، ھەم نازانم
 تا پۆژ دەبیتەوێ دەگەینە کوێ، ئەو درزە تاکە شانسی ئیمە، لە بە

به‌پایانه‌وه ئیتر هیوامان نامینیت، یان کوژراوین یاخود دیلین، به‌لام گهر
ئه‌مشهو ده‌ست و برد بکه‌ین ده‌توانین ده‌رچین... به کیلومه‌ترینک بچینه
بشت بنکه‌ی سه‌ره‌کی، ئیدی له‌وتوه به ئاسانی ده‌گه‌ینه‌وه به هه‌زه‌کانمان».

له راستیدا من شتیکم له سهر جوگرافیاى شوینه که نه ده زانی، گهر
بشمزانیایه نه مده توانی زور قسه ی تیدابکه م، مه سه له که په یوه ندی به
چاره نوی زیاتر له سه د و پازده که سه وه هه بوو. پنده چوو نه قیب له سهر
هه ق بیت، ئیمه شانسیکی ئه وتومان بؤ نه جات نه بوو، هه وره کانیش وهک
هه وری ناو خه ونه که تا ده هات تاریک و درنده و خوږ ده بارین. من هینده ی
له فیکری په یوه ندی نیوان خه ون و حه قیقه تی ئه م شه ودا بووم، له فیکری
پرگاریدا نه بووم، به جوړیک له جوړه کان هه ستمده کرد چاره نوی
هه موومان پیکه وه گریدراوه، گهر بمرین هه موو پیکه وه دهمرین و گهر
بگیرتین هه موو پیکه وه ده گیرتین. له ناخدا هه سستیکی نهینى و شاردراره
هه بوو که ده بیت متمانم به نه قیب بیت. گهرچی دؤخه که زور سهخت بوو،
به لام نه قیب دهیتوانی هیمن و ورد بیربکاته وه. ئیستا هه ستمکرد بارانه که
له قازانجی ئیمه یه، دنگ و خوږه ی باران به سهر هه موو دهنگیکى تری
شه ودا زال بوو، پاسه کان دهیانتوانی تا ماوه یه که به ناخی شه ودا برؤن
و دهنگیان نه گاته دوور، ده بوو دؤعا بکه یین که تا ده گهینه شوینی خومان
باران هه ر توند بیت و خوږ نه کاته وه.

چاره‌کینکی دی به پاسه‌کان ده‌رۆین، ترسناکترین چاره‌که سه‌عاتیکه له ژیانمدا، دانیاین سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار له هه‌موو لایه‌که‌وه، له چوارده‌وری ئه‌م ڕیگایه له خۆ ریکه‌سته‌تینکی گه‌وره‌دان بو‌گه‌مارۆدان و خنکانه‌نی هه‌ر دیلاوارییه‌ک له‌م حه‌وزه‌دا بیت. خۆشه‌ختین که له زۆر جیگادا شه‌قامه‌که به‌جۆریک شاخاوییه، به‌زه‌حمه‌ت هه‌یج هه‌یزیک به‌توانیت له‌به‌رزاییه‌وه هه‌موو به‌شه‌کانی بیه‌نت و بیه‌خته بن رکه‌تیه‌وه.

پیناچیت هیزهکانی دوژمن توانیییتیان ته‌واوی ئه‌و بازنه‌یه دروستبکه‌ن که مه‌به‌ستیان بووه، به هیمنی و سه‌لامه‌تی له دوورییه‌کی دیاریکراوه‌وه هه‌موو داده‌به‌زین. نه‌قیب تا نزیکیه‌کی به‌رچاو له که‌مپی یه‌که‌م نزیکه‌بیته‌وه. یه‌که‌ی هه‌که‌ فاسیله‌که ئاگادارده‌که‌مه‌وه که ده‌بیت ته‌واو بیده‌نگ بن. نه‌قیب خۆی له پیشه‌وه ده‌پروات، ئه‌و ته‌نیا که‌سه که ده‌زانیت به‌ کویدا بمانبات، به‌ من ده‌لێت، ده‌بیت من له کلکی کاروانه‌که‌دا بم، دوا که‌س بم، ده‌بیت هه‌ر که‌سه و به‌ فاسیله‌ی ده‌ هه‌نگاو له دوا‌ی ئه‌و‌یت‌ره‌وه بجو‌لێت. به‌ کریکاره‌کان ده‌لیم، هه‌ر که‌سیکمان هه‌له‌بکات ژیا‌نی هه‌موومان ده‌که‌و‌یت‌ه مه‌ترسییه‌وه، له هه‌چ حاله‌تیکدا نابیت، هه‌چ که‌س، هه‌چ جو‌ره‌ ده‌نگیکی لی‌وه بیت. هه‌موو ترساو و دوودل و په‌ریشانی، هه‌ندیکیان ده‌له‌رزن، نازانم به‌ کاریگه‌ری سه‌رمایه‌ یاخود ترس، هه‌موو باران به‌ گیانماندا ده‌چۆریت، مو‌شه‌ماکانی به‌رمان ناتوانن ده‌مو‌چاو‌مان بپاریزن، تا دیت باران توندتر و قامچی ئاساتر لی‌مان ده‌دات. نه‌قیب خۆی سه‌ری کاروانه‌که‌ ده‌گریت و سه‌ربازه‌کانی له دواوه‌ دین، نه‌قیب هیزه‌که‌ وای ریکه‌ه‌خات هه‌ر چه‌ند کریکاریک و سه‌ربازیک بکه‌و‌یت‌ه نیوانیان، هه‌م بۆ پاراستن و هه‌م بۆ دابه‌شبوون و هه‌م بۆ کو‌مه‌ک که‌یان‌دن له کاتی پتو‌یست‌دا. هه‌ندیکیان به‌ ئه‌ندازه‌یه‌ک ده‌ترسن، گومانم هه‌یه هه‌موو شتیک راست و ریک و په‌وان به‌روات. گو‌یمان له ده‌نگی سه‌ربازه‌کانی دوژمنه‌ له ناو باران و تاریکیدا بانگی یه‌کتری ده‌که‌ن، له پال که‌مه‌که‌دا که‌ندپێکی که‌میک قوول هه‌یه که‌ پر‌دیکی داری‌نی له‌سه‌ره، سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌د حه‌سار ده‌بینن که‌ هه‌ندیکیان بی‌ترس لای‌تی ده‌ستی به‌کارده‌هێنن، ئیمه‌ ده‌بیت به‌ توله‌ پنگایه‌کدا تی‌په‌رین که‌ په‌نجا مه‌تریک له‌ پرده‌که‌وه‌ دووره‌. پنگاکه‌ لا‌پتیه‌کی فراموش‌کراوه‌ که‌ پیده‌چیت کو‌ن گوند‌نشینه‌کان بۆ مه‌به‌ستی سه‌رکه‌وتن به‌ره‌و په‌زه‌کانی دامی‌نی چیا به‌کاریانه‌یتابیت. په‌پینه‌وه‌ ده‌بیت به‌ جو‌ریک بیت سه‌ربازه‌کانی دوژمن هه‌چ نه‌بیستن. من و زه‌هاو له دوا‌ی دوا‌ی

ده‌پۆین. رینگاکه زۆر باریکه، بارانیش زه‌وییه‌که‌ی وه‌ها خزکردوه که هه‌ر چه‌ند هه‌نگاوێک ده‌پۆین و ده‌که‌وین، گه‌ر باران بوه‌ستیت به‌ دلنیا‌یه‌وه گوییان له‌ ده‌نگی پێ و خشه‌ی موشه‌ماکانمان ده‌بێت. به‌لام ده‌نگی باران و ده‌نگی توپبارانی به‌رده‌وام که‌شیکێ وایان ره‌خساندوه بتوانین له‌ پشتی هه‌زه‌کانی دوژمنه‌وه به‌په‌رینه‌وه. نزیکێ ده‌ ده‌قیقه به‌ رینگادا ده‌پۆین و له‌ ناکاو فه‌سیله‌که له‌ پێشه‌نگه‌وه ده‌وه‌ستیت، هه‌سته‌که‌م ئیتر گه‌یشتی‌نه‌ته جینگای خه‌ته‌ر، لیره‌وه ده‌بێت هه‌مووان ئارام بن، لیره‌دا ژيانێ هه‌ر که‌سیک ئیدی وه‌ک ئه‌لقه له‌ ژيانێ ئه‌وانی تر هه‌لکێشراوه... له‌سه‌ره‌خۆ کاروانه‌که ده‌که‌ویت‌ه‌وه جوله، دلنیا‌م ئیستا یه‌ک یه‌ک له‌ پێشه‌وه ده‌په‌رینه‌وه. من له‌ جینگای خۆمه‌وه تارمایی هه‌موو کامپه‌که ده‌بینم، له‌ دوو ژووردا پۆشناییه‌کی که‌م ده‌بینم، پێده‌چیت ژووری ئه‌فسه‌ره‌کان بیت، هاتوچۆیه‌کی که‌م له‌ ژووره‌کاندا دیاره. به‌لام ده‌ره‌وه زۆر تاریکه، دلنیا‌م ئه‌و هه‌زانه‌ی شه‌و په‌ری‌بونه‌ته‌وه سه‌رجه‌می پیاده‌ن، پێ ناچیت هه‌شتا توانیبیتیان که‌لوپه‌لی قورس بگوازنه‌وه. تۆپه‌کانیان له‌ دووره‌وه ئه‌م ناوه ده‌کوئێ و سه‌رپۆشیکێ ئاگر بۆ جه‌نگاوه‌ران دا‌بینده‌کات. له‌گه‌ل ده‌نگی بارانه‌که‌شدا هه‌ندێ جار ده‌نگی هاواریکی کپ و خنکاو له‌ دووره‌وه دێت، وه‌ک یه‌کێک هاواریکات، یان ده‌نگیکێ دوور به‌ ناو‌میدی شه‌و شه‌قبکات. ورده ورده و به‌خاوی ده‌چینه‌ پێشێ. له‌ ناو تاریکیدا پتر تارمایی پرده‌که‌م له‌ به‌رچاو پروون ده‌بێته‌وه. زه‌هاو له‌ پێش منه‌وه ده‌پوات، هه‌موو دل و نیگام له‌ لایه‌تی، تا دێت ئیمه زیاتر له‌ پرده‌که نزیک ده‌بینه‌وه. دلنیا‌م ئیستا به‌شیکێ زۆری کرینکاره‌کان په‌ری‌بونه‌ته‌وه. بۆ چه‌ند چرکه‌یه‌کی کورت، خۆشباوه‌ و گه‌مزه هه‌سته‌که‌م هه‌موو شتێک به‌ ئاسانی و سه‌لامه‌تی ده‌پوات، ئیمه ته‌واو له‌ تێپه‌راندنی پرده‌که و گوزه‌ر بۆ پشتی هه‌زه‌کانی دوژمن نزیک بووینه‌ته‌وه، نازانم چه‌ند که‌س له‌ پێشده‌مدا ماون، به‌لام دلنیا‌م له‌ سی تا چوار که‌س زیاتر نین. هه‌موو هه‌سته‌وه‌ره‌کانم کۆده‌که‌مه‌وه تا وریایانه له‌م

جیگا ترسناکه بگوزهریین، هیشتا په‌نجا مه‌ترینمان بۆ ئاستی پرده‌که ماوه. له‌ویادا بۆ یه‌که‌م جار ده‌ستریژیکی ره‌ق و درێژ و ترسناک ر‌امده‌چله‌کینیت، گویم له‌ پیکراویکه پر به‌ شه‌و هاوارده‌کات. له‌گه‌ل ده‌نگی ته‌قه‌کاندا هاوار له‌وانه‌ی پیشه‌وه ده‌که‌م بگه‌رینه‌وه، له‌ سه‌ر پرده‌که‌وه تارمایی سه‌رباز ده‌بینم که ته‌قه‌ده‌که‌ن و به‌ راکردن به‌ره‌و لای ئیمه‌ دین. من به‌ هه‌موو هیزم چله‌کانی زه‌هاو له‌ دواوه ده‌گرم و ر‌ایده‌کیشم، هه‌ر دووکه‌مان خۆمان ده‌ده‌ین به‌ زه‌ویدا و گولله‌ وه‌ک باران به‌ره‌و روومان دیت. چاو‌م لێیه ئه‌وانی پیشه‌وه به‌ پرتاو باز به‌سه‌ر برینداره‌کاندا ده‌ده‌ن و بۆ پیشه‌وه ده‌رۆن، گویم له‌ ناله‌ی پیکانه، به‌لام له‌وه گرنکتر ئه‌وه‌یه خۆم و زه‌هاو به‌ خێزایی به‌ره‌و خوار تلده‌بینه‌وه، ته‌نیشته‌ ر‌ینگاکه که‌ندریکی پر به‌رده، له‌گه‌ل ته‌که‌ماندا به‌رده تیژه‌کان ده‌چن به‌ له‌شمدا و توند ئازارم ده‌ده‌ن، سه‌رم له‌ چوکلێ هه‌ندێ به‌ردی تیژ ده‌دات. گویم له‌ ده‌نگی زه‌هاوه که له‌گه‌ل مندا بۆ ناو بنی که‌ندره‌که تلده‌بیته‌وه، گویم له‌ ده‌نگی گولله‌ و ده‌ستریژه که ته‌واوی لاپال و ناو که‌ندره‌که ده‌بیژیت. ده‌یه‌ها ته‌فنگ کوێرانه ته‌قه‌ده‌که‌ن و دۆله‌که ده‌بیژن. تاوی بارانه‌که به‌ هیژتر ده‌بیت، زه‌هاو له‌گه‌ل ته‌که‌کانیدا ده‌لێت «من گووتم.. من گووتم... من گووتم». که ده‌که‌مه بنی که‌ندره‌که له‌ به‌ر لێزمه‌ی باران ناتوانم باش چاو‌م بکه‌مه‌وه، به‌لام زه‌هاو ده‌ستم ده‌گریت و به‌ هه‌موو توانای خۆی ر‌امده‌کیشیت، گویم له‌ هه‌ناسه ترساوه‌کانیت، به‌ توندی ده‌ستم ده‌گریت و هه‌لمده‌ستین، ده‌که‌ومه سه‌ر ئه‌ژنۆ، هه‌ر دووکه‌مان به‌ ده‌ست و له‌سه‌ر ئه‌ژنۆ وه‌ک دوو ئاژه‌لی ترساو به‌ره‌و دواوه هه‌لدین، بێوچاو و به‌ خێزایی و به‌ هه‌ناسه‌برکی هه‌لدین. گویم له‌ هه‌ندێ ده‌ستریژی به‌رامبه‌ره، دانیام سه‌ربازه‌کانی خۆمان بۆ ترساندن و دورخستنه‌وه‌ی چه‌ساریه‌کان به‌ چری ته‌قه له‌سه‌ر پرده‌که ده‌که‌ن. ئاوڕده‌ده‌مه‌وه و ئاگربارانی یه‌کدی ده‌بینم، له‌ هه‌موو فه‌سیله‌که‌دا به‌س من و زه‌هاو به‌ره‌و دوا کشاوینه‌ته‌وه و ناتوانین چاریکی تر له‌ به‌ر

ئهو پرده‌وه برۆین. ده‌زانم گه‌رانه‌وه و یه‌کگرته‌وه له‌گه‌ل فه‌سیله‌که‌دا کاری نه‌کرده‌یه. زه‌هاو وه‌ک پشیل‌یه‌کی ترساو وایه، له‌شسوک و بازدار له‌ پێشمه‌وه، وه‌ک که‌رویشکیک له‌ تانژی هه‌لبێت راده‌کات، هه‌ر دوو‌کمان وه‌ک شیت له‌سه‌ر چوار چنگۆله‌ به‌ ناو لیته‌ و به‌رد و ئاوه‌پۆی ساردی باراندا بیته‌وه‌ی بزانی‌ن ده‌چین بۆ کوئ، به‌ره‌و دوا ده‌گه‌رینه‌وه. گویمان له‌ ته‌قه‌یه... گویمان له‌ هاواره ... گویمان له‌ بارانه ... گویمان له‌ هه‌وره ... گویمان له‌ ده‌نگی به‌ریه‌که‌وتنی ئیسکی خۆمانه‌ له‌گه‌ل به‌رده‌کاندا ... دوا‌جاریش گویم له‌ گریان‌ه، گریان‌ی خۆم که‌ وه‌ک ئاژه‌لێکی ترساو له‌سه‌ر چنگۆلان هه‌ل‌دیم و له‌ ژیر باراندا ده‌گریم.

ئال موراد بۆی گێرامه وه

له گهڵ تهقاندنی فیشه که که دا، یه کسه ر تهنه که که م فریدا و به پرتاو
وهک شیت، به دوا خیراییه که که خودا بیبه خشیت به له شیکی سووک
و بچوکی وهک له شی من، وهک بالنده یه کی چکوله ی فریو تا هیزم تندا
بوو پامکرد و به سه ر پله کاندای وهک با به رهو خوار گفه مکرد. پاکردنم
وهها خیرابوو، نه پاسه وانه که ی یاوه رم، نه دوو سه رنشینی ماشینه که ی
خواره وه که ئیستا رووی ماشینه که یان وه رگێرابوو و له به ری ئه وه به ری
شه قامه که چاوه روان بوون، جوله یان بۆ کرا... هیچ یه ک له وان پینشینی
پاکردنی منیان نه کردبوو، عه قلیان بۆ ئه وه نه چووبوو من وهها بیژیی
و دووربین بم. دیاربوو بیخه یال دانیشتون و ناماده گیان بۆ کرداریکی
وهک ئه وه ی من نه کردوه. من به پیچه وانه ی ئاراسته ی ماشینه که وه، وهک
با خۆم کرد به ناو پێیواراندا و له دووری دووسه دمه تر، به پله که یه کی
که میک درێژدا چوومه ناو قه یسه ریبه کانی غه فارویه وه که سه دان که س
تیندا به یه کدا ده چوون و سه ودا و مامه له یان ده کرد. من له جیگایه کدا که
دلنیا بووم که سم به دواوه نییه، خامکرده وه و که و تمه سه ر رۆیشتنیکی
ئاسایی، له یه کیک له ده رواز هکانی قه یسه ریبه که وه چوومه ده ری و خۆمکرد
به گوزه ری قه ساب و سه روپی فرۆشه کاندای. سه د مه تریکم ده ویست

ئه‌وه‌ی بگه‌مه مه‌یدانیکی بچوک که تینیدا تاکسییه‌کان ده‌وه‌ستان. له‌و سه‌د مه‌تره‌دا هه‌ستم به‌ شله‌ژانیکی زۆری ناو بازارکرد، گویم له‌ ده‌نگی هه‌ندی ته‌قه‌ بوو، بینیم ماشینه‌کان به‌ خیراییه‌کی شیتانه‌ لیده‌خوێن، خه‌لک زۆری به‌ پرتاو سوار تاکسی ده‌بن. ده‌بوو منیش ده‌ست و برد بکه‌م ... به‌ راکردن خۆم گه‌یانده‌ مه‌یدانه‌که‌، له‌ویدا ژماره‌یه‌ک له‌ باغه‌وانه‌کانم بینی به‌ خۆیان و په‌رۆ وه‌نه‌وشه‌یه‌یه‌کانی ناوچاوانیانه‌وه‌ راده‌که‌ن و خه‌ریکن به‌ سه‌ر چوار رینگاکه‌دا دابه‌شده‌بن. من گه‌یشتمه‌ تاکسییه‌ک و خۆم تی فریدا و به‌ کابرام گه‌وت، خه‌را به‌ ده‌وری مه‌یدانه‌که‌دا بسورپوه‌ و به‌ ئاراسته‌ی باشوور لیخوهره‌. شو‌فیره‌که‌م پیاویکی خه‌زاندارێ بپوه‌ی بوو له‌ هه‌چی نه‌پرسی و پاره‌یه‌کی زۆریشی نه‌سه‌ند. من له‌ ده‌وری دووسه‌د مه‌تر، له‌ مالی «مامه‌ی دایه‌» دابه‌زیم و سه‌رم داخست و بیته‌وه‌ی به‌یتم هه‌چ که‌س له‌ پوخسارم ورددبیته‌وه‌، خۆم کرد به‌ لای «سه‌ی فه‌تحو‌لا» دا که‌ وه‌ک هه‌میشه‌ له‌ سه‌ر به‌رماله‌که‌ی نوێژی ده‌خویند. سه‌عاتیک دوا‌ی ئه‌وه‌ له‌ رینگای رادیوکه‌ی مامه‌ی دایه‌وه‌ زانیم که‌ ئه‌م‌رۆ ده‌ستیکی چه‌په‌ل و دوژمنکار، مرۆفیکێ خوینمژ و له‌ ئینسانییه‌ت به‌ده‌ر، به‌ گولله‌یه‌کی بیره‌حم کۆتایی به‌ ژیا‌نی فه‌رمانداری دی‌لاوار «عه‌بدولسه‌لامی ماروفی» هه‌تاوه‌، دوا‌ی ئه‌وه‌ی به‌ مه‌به‌ستی به‌سه‌رکردنه‌وه‌ و هاندانی قوتابی‌ان، بۆ ئاگاداری له‌ پینداویستی هاو‌لاتیان، له‌ سه‌ردانیکی ره‌سمیدا بووه‌ بۆ قوتابخانه‌ی سو‌ره‌یای کچان له‌ گه‌ره‌کی غه‌فاریی. به‌ پنی رادیوکه‌ کۆنفه‌راسیۆنی بنه‌ماله‌کانی دی‌لاوار له‌ کۆبوونه‌وه‌یه‌کی په‌له‌دا بوون، بۆ دانانی رێ‌شوینی پتویست بۆ پاراستنی ئارامی و ئاسایش و رینگرتن له‌ هه‌له‌اتنی تاوانباران. بۆ ئه‌و مه‌به‌سته‌ش حاکی عه‌سکه‌ری یاسینی قه‌ره‌قازانی فه‌رمانی به‌ سوپای دی‌لاوار و باغه‌وانه‌کانی دی‌لاوار دابوو ته‌وا‌وی شاره‌که‌ بخه‌نه‌ ژێر چاودیری ورده‌وه‌ و هه‌موو رینگایه‌کی هاتن و چوون ببه‌ستن. له‌ویادا زانیم که‌ گولله‌که‌م پینکاویتی... دواتریش بۆم ده‌رکه‌وت که‌ فیشه‌که‌م رینگ دابوو‌ی له‌ ته‌ختی

ناوچاوانی فەرماندار. دەبێت بڵێم کە پێکانم بۆ ئەو پیاووە تەنیا خواستیکی میکانیکی و ئارەزوویەکی نەخۆشانه بوو لە لایەن دەست راستیکەووە تا هیچ گۆللەیهکی بە هەدەر نەچیت و هیچ نیشانهیهک لە تیری دەر باز نەبیت. من هیچ شتیکم بەرامبەر فەرماندار نەبوو، بە لای نیشانهشکینیک بووم کە دەبوو نیشانهەم لە هەر چیهێک گرتەووە لێدەم، هەتا گەر ئەو نیشانهیه سەری فەرمانداریش بێت... من ئال موراد، کە چەند مانگ لە مەوێش لە کەمپی پەرورەدە و مەشق گالتهجاری هاوڕێکانم بووم، ئێستا بکوژی فەرمانداربووم، ترسناکترین پیاو کوژی دیناوار بووم، ئەو بووم کە تەواوی شار بە دوامدا دەگەڕا. منیش لای مامەیی دایە، لەسەر کورسییەکی نایلۆن دانیشتبووم و جامیکم خستبوووە سەر کۆشم و غەمگین و پەشیمان نۆک و میووژم دەخوارد.

تەنیا کەسیک بە خەیاڵمدا هات داوای کۆمەکی لێیکەم «ئەرسەلانی موفتی» بوو. گەر ئەو یارمەتی نەدامایە هیچ کەسەم نەبوو لە دنیادا یارمەتیم بدات. بەلام «ئەرسەلانی موفتی» نە هاوڕێم بوو، نە کەسەم بوو، نە دۆستیکی نزیکم بوو... تەنیا شتیک دەمزانای ئەوێه کە رقی لە سەیی ئەسلانە، رقی لە باغەوانەکانە. گەر هەموو شتیکم بە وردی بۆ باسبکرایە ئۆمیدیکی لاوازم هەبوو یارمەتیم بدات، گەر یارمەتیشی نەدابام، دڵنیا بووم بە گرتی نە دەدام، لەو دڵنیا بووم. دەبوو لە دیناوار کەسیک هەبێت، تا قەمیک هەبێت کۆمەک بە کەسانی وەک من بکەن. ئەو شەو و سێ شەوی دواتریش نەمویرا بچمە دەری و هیچ پەڕیو نەدییهکم بە دەروە نەکرد. لە هەوالەکانەووە بیستم کە قەرەقازانییهکان بە کۆمەکی سوپای باغەوانەکان دەستیانگرتووە بەسەر هەموو پۆستە مەدەنییهکاندا، بەڕێو بەری پۆلیس تاهیری وزیری و کۆڕەکەیی گیراون، سەیی ئەسلان وەک بەڕێو بەری ئیدارەیهکی کاتی دەسەلاتیکی زۆری وەرگرتووە تا دیناوار بۆ قوناغیکی نوێ ئامادەبکات. باغەوانەکان بە سەدان لە هەموو کۆچە و شەقامێکدا بلاو بوو بوون.

وتاریکی ئاگراویشدا سەي ئەسلان ئەوەي ڤاگەياند کە شەهید عەبدولسەلامی ماروفی بە دەست بەکرئیکراوەکانی مەمەد حەسار کوژراوە و بکوژە کە سەیکی ناسراوە و دوو مانگە بە دزییەووە خۆی گەیاندۆتە مەمەد حەسار و لەوئ مەشقی لەسەر چەک کردووە و نێردراوەتەووە بۆ دیلاوار تا ئاسایشی ناوڤۆ تیکبەدات، لەم قۆناغە هەستیارەشدا لە میژووی دیلاوار هەموو دەبیت لە ئاستی بەرپرسیاریتیدا بن و بیرى تەسکی بنەمالەچیتی واز لێبھێنن و بیر لە قازانجی بەرزى دیلاوار بکەنەووە کە وا پێویست دەکات تەواوی دەسەلاتەکان بدریژ بە گەنجانی خوینگەرم و جەنگاوەر لە سوپای باغەوانەکان و بە حاکمی سەربازی، تا بتوانین دوور لە ڤۆحی تەسکی خۆویستی و عەشرەتبازی دیلاوار لەم میحنەتە دەرەهینین. لە ڤاستیدا سەي ئەسلان بە جۆریکی هیند بڕواھین قسەیدەکرد، گەر من خۆم ئال موراو نەبوومایەووە و خۆم فەرماندارم نەکوشتبايە، باوەڕم بە هەموو چیرۆکەکی دەکرد. من لای خۆمەووە ئیستا تێدەگەیشتم کە قەرەقازانییەکان و سەي ئەسلان بە ڤاستی لە پشت هەموو مەشق و ئامادەکارییەکانی منەووە بوون، دڵنیاشبووم گەر هەلنەهاتبام دەیانکوشتم. من بەش بە حالی خۆم ئیستاش لە هەندئ شت دەپرسم و وەلامیکی ڤوونم نییە بۆیان. ئەو ساتەي کە لە دووربینە کەدا فەرماندارم بینی ناسیمەووە؟ زانیم ئەووە فەرماندارە... ئەووە عەبدولسەلامی ماروفییە؟ نازانم. بیرکردنەووەي قەناس لەو کاتانەدا بیرکردنەووەيەکی ئاسایی و مەنتیقی نییە. مەرۆف تەنیا چەند چرکەيەکی هەيە، ئەو چەند چرکەيە بە جۆریک تیکەل و ئالۆزە دواتر بەشەکانی پیکەووە نالکێنرێنەووە، مەرۆف لەو چەند چرکە کورتەدا کاتی ئەووەي نییە بیربکاتەووە ئەووە کێیە لە بازنی ئاگری دووربینە کەیدا و ئایا بیکوژیت یان نا. غەریزەي قەناس لەویدا بە ڤلەي یەک لەسەر خواستی لێدان دەوەستیت. من دەمویست بۆ دونیای بسەلمینم کە بەلئ من دەست ڤاستترینی دیلاوارم، بۆ کێی بسەلمینم؟ ... بۆ مامۆستا کانم... بۆ هاوڕیکانم ... بۆ ئەو سەرکردە

نادیارانەیی که لەسەر و منەووە بوون... بۆ خودا... بۆ دراوسێکانمان... بۆ باغەوانەکان... بۆ هەموو خەڵکی دیلاوار و مەمەدخەساریش؟ نازانم. منیک هەموو ژيانم گالته‌یان پێکردبووم و ترسابووم، دەمیک تەفەنگیک کەوتبوو بەردەستم، جگە لەوێ بۆ سەرینەوێ بچوکی و لاوازی خۆم بەکاربیهێنم، دەکرا چی لی بکەم؟. قەناس وەک پزیشک وایە، چۆن پزیشک دەبێت هەموو نەخۆشیک تیماربکات، هەتا گەر دوژمنی هەرە گەورەشی بوو، قەناسیش بە پێچەوانەو، دەبێت هەموو نیشانەیەکی بێکییت هەتا گەر دۆستی هەرە نزیکیشی بوو، ئەو فەلسەفەی ئێشەکەیت.

دوای سێ پۆژ، شار کەمیک هێور بووبوو، هەموو دیلاوار بە دوای خائینیکدا دەگەرا کە ناوی ئال موراڵ کەنعانە، بۆچی لە بری ناوی باوکم ناوی باپیرە گەورەمیان بەکاردهێنا نازانم؟. من کاریکم کرد، مامەیی دایە نەزانیت، بەلام ناوی من هێندە لە دەنگوباسدا دووبارەدەبوو وە ئاشکرا بوونم نزیک بوو، بۆئەوێ پێم نەزانیت تا نەخەوتبایە گویم لە دەنگ و باس نەدەگرت. ئەو چەند شەوێ من و مامەیی دایە وەک دوو ئازەلی جیاواز کە هەر یەکەمان سەر بە جنسیک بین، بێدەنگ و بێپەیوەندی دەژیاين، مامەیی دایە نوێژەکانی خۆی دەکرد و خواردنیک کەمی ئامادەدەکرد و دەخەوت، منیش بێئەوێ هیچ بلێم یان هیچ ڕوونکردنەوێ بە دەم دەچومە سوچیەکە و بێدەنگ دادەنیشتم. من و ئەو وەک قەل و کەرویشکیک وەهابووین، کرا بێتێنە ناو قەفەزیکەو، نە یەکمان خۆشدەویست و نە ڕقمان لە یەک بوو، هەر یەکەمان سوچیکی قەفەزەکە بۆ خۆی گرتبوو و بێئەوێ هەستیکی زۆرمان بۆ بەرامبەرەکەمان هەبێت، لێدەگەڕاین ئەویدی خەلوەتی خۆی بژی. شەوی چوارەم دەبوو بچمە دەری، هیدی هیدی مانەوێم لێرە دەبوو بە کاریکی بێسوود، دەبوو هەرچی بەکەم کردوێ هەولبەدەم لە دیلاوار دەرچم. دەزمانی قاچاغچیەکان بە چیاکاندا خەلک دەبەن بۆ شارانی تر. بەلام من نە پارەیهکی زۆرم بەدەستەوێ بوو و نە کەسم دەناسی. شەو سەری...

خسته بن کلایکی گه‌وره، که زستانی پار لای مامه‌ی دایه بیرم چووبوو و هاتمه دهره‌وه. په‌رۆیه‌کی باغه‌وانه‌کانیش له گیرفانمدا بوو، ئه‌ویشم به‌ست به ناوچاوانمه‌وه و له دهرگای مالی ئه‌رسه‌لانم دا. له شانسی زیرینی مندا ئه‌رسه‌لان خۆی کردیی‌ه‌وه، هه‌ر منی بینی ده‌می به ئه‌ندازه‌ی نه‌هه‌نگیکی چه‌په‌ساو داچه‌قی، به جوړیک ترسا خه‌ریکبوو ده‌م و ده‌ست دهرگا‌که به ده‌موچاومدا دابخات و رابکاته‌وه ژوورئ، به‌لام توزیک بیریکرده‌وه و زانی که ئه‌وه کاریکی گه‌مژانه‌یه، خه‌را یه‌خه‌ی چاکه‌ته‌که‌ی راکیشام و برده‌میه ژوورئ و به سه‌رسامی و ترسه‌وه گووتی «وای کو‌ری ئاسمان، خۆ گیل نیت، تو چی ده‌که‌یت، بۆ هاتوویت بۆ لای من، نزیککی ۵ هه‌زار که‌س به‌دواته‌وه‌ن... گیلێت یان ته‌واویت، ده‌ته‌وێت به‌کوشتم بده‌یت؟». من به‌ده‌نگیکه‌وه که خالی نه‌بوو له راستگویی گووتم «ئه‌رسه‌لان، نامه‌وێت ئازار ببینیت، نامه‌وێت به‌هۆی منه‌وه تووشی هیچ ببیت، به‌لام من گه‌ر ئه‌وه که‌سه ترسناکه بم که ئه‌وان باسیده‌که‌ن، پشت و په‌نایه‌کم ده‌بوو، گه‌ر خائین بوومایه کونیکم ده‌سته‌ده‌که‌وت خۆمی تیا بشارمه‌وه. هه‌ر چی شتیک که له رادیو و ته‌له‌فزیۆندا له‌سه‌ر من ده‌یلێن درۆیه. خۆت ده‌زانی من تاقه کو‌ری ژنیکی به‌سته‌زمانم، نه‌حه‌زم له شه‌په و نه‌ویستومه بېم به قاره‌مان، به‌لام منیش وه‌ک تو، وه‌ک زۆرینه‌ی ئه‌وانه‌ی له سوپادان یان له باغه‌وانه‌کانی دیلاواردان تووش بووم، من نه‌خائینم نه‌هیچ... له ژیانمدا مه‌مه‌د حه‌ساریشم نه‌بینیوه. دوو مانگه مه‌شقم پیده‌که‌ن، ته‌پیکی تابه‌تی سه‌ر به ره‌زمئارای قه‌ره‌قازانی مه‌شقم پیده‌که‌ن، هه‌ر من نه‌بووم پێنج که‌س بووین، ناوه‌کانیانم ده‌ده‌می تا به‌جیت به‌رسیت و دلناییت. من یه‌ک پوژیش له دیلاوار نه‌چوومه‌ته دهره‌وه، هه‌رچییه‌ک له‌سه‌ر من ده‌یلێن درۆده‌که‌ن. دواتر خۆیان تفه‌نگیان دامی و فه‌رمانیان پێدام ته‌قه‌بکه‌م، پلانی خۆیان بوو فه‌رماندار بکوژن و به‌چه‌ جیگای. ئێستاش من ته‌نیا شاهیدم که ده‌توانم هه‌موو شتیک ئاشکراکه‌م. تکایه من هیچ که‌س نانا‌سم، چوار

پۆژه لە ژووریکى بچکۆلەدا خۆم شارىدۆتەو، گەر تۆ یارمەتیم نەدەیت دەکوژریم و هەموو شت لەگەڵ مندا دەچیتە گۆرەو، بەس تۆم هەیه ئەرسەلان، دەزانم تۆ دەیانناسیت... دەزانم تۆ وەک ئەوانى تر کەر و کوێر نیت... بۆیه لە هەموو دونیادا هاتووم بۆ لای تۆ. تکایە ئەرسەلان یارمەتیم بدە؟».

ئەرسەلان حەپەسابوو، چاوانى ترسیکی زۆریان تیندا بوو، دەیزانى راستى دەلیم، بەلام راستى و درۆ لە کاتى وادا جیاوازییەکی ئەوتویان نییه، کێشەى ئەرسەلان ئەو نەبوو من راست دەلیم یان درۆ، کێشەکەى ئەو بوو ئیستا چى لە من بکات. هەلبەت دەیتوانى بلیت ئەم بەردەرگایە چۆلێکە و لەم ناو هەمینە، بەلام دوودل بوو، هەستمکرد بۆ ساتنیک وایریکردەو گەر یارمەتیم بدات بۆ خوشى سەلامەتترە، هەر دەرکەوتنم لە بەر دەرگای مالهەیدا مەترسییەکی گەورە بوو لەسەر ژيانى. هەر شتیک خوار پۆشیتبا، هەر بیانزانیاى من ئەم نەهێنیم بەو گوتوو، ژيانى ئەویش دەکەوتە مەترسییەو. بە دوودلییەو گوتى «باوەرت پێدەکەم. باوەرت پێدەکەم. بەلام باوەرکردن و نەکردنى من هیچ لە هیچ ناگۆریت. من باوەرم بەو قسانە نەکردووە کە لەسەر تۆ کردیان. بەس تکایە پێم بلى، من نازانم چۆن یارمەتیت بدەم، چى بکەم... خو گێل نیت، خۆت دەزانیت من هیچم پى ناکریت». زۆر غەمگین و دەستەپاچە دیاربوو. گوتم «پێم بلى، دەتوانیت سەرەتا بۆ چەند پوژیک جیگایەکم بۆ پەیدا بکەیت. دەمەوینت دواتر قاچاغچییەک بدۆزمەو لە دیلاوار دەرەمبکات. ئەو تەنیا شانسی منە، لەو دەرچیت کوشتنم مسۆگەرە، گیرانم مەسەلەى پۆژ و سەعاتە». گوتى «بەم شەو ناتوانم هیچ بکەم، هەر شتیک بکەین مەترسى خۆى هەیه. بیرت نەچیت براکانم لایەنگرى سەرسەختى سەى ئەسلانن. خو گێل نیت، خۆت خەلکى دیلاوار دەناسى چ عاتیفى و گەمژەن، لەم پۆژانەدا هەموو وەک پیغەمبەر سەیری سەى ئەسلان دەکەن. هەر نابێت لە

بتبینن. به‌لام پێم بلی، تۆ ده‌توانیت تا دوو شه‌وی تر له‌و جینگایه‌ بمینیته‌وه‌ که ئیستا له‌وێت... ده‌توانیت یان نا؟». به‌ نابه‌دلییه‌وه‌ گووتم «به‌لێ ده‌توانم. گهرچی مه‌ترسی خۆی هه‌یه‌، به‌لام هه‌موو شتیک ده‌که‌م دوو شه‌وی تریش له‌وێ خۆم بشارمه‌وه‌». گووتی «یه‌ک تۆز بوه‌سته‌، یه‌ک تۆز بوه‌سته‌. خۆم ده‌گۆڕم و دیم له‌گه‌لتدا، تا تۆ جارێکی تر خۆت نه‌خه‌یت به‌ر ئه‌و مه‌ترسییه‌. با من جینگای تۆ بزاتم». من گووتم «نا... نا ئه‌رسه‌لان. من ناوینشانه‌که‌ت ده‌ده‌می. سێ شه‌ویتر سه‌عات ٩ ی شه‌و وهره‌ بۆ به‌رده‌می فرۆشکای سه‌فا، به‌رامبه‌ر مالی جیهادی ده‌لاک، ده‌زانیت کوێ ده‌لیم، نزیک مالی کچه‌ جوانه‌کانی لوتفی خان. کورێک نییه‌ له‌ غه‌فاری مالی کچه‌ جوانه‌کانی لوتفی خان نه‌زانیت. وانیه‌؟ خۆ گێل نیت... ئه‌م رینگایه‌ له‌گه‌ل مندا مه‌به‌ره‌... رینگاکه‌ به‌شی خۆی ترسی هه‌یه‌». که‌ پێم گووت «خۆ گێل نیت» هه‌ردووکه‌مان پێکه‌وه‌ پێکه‌نین، ئه‌رسه‌لان چاوانی پرپوون له‌ ئاو و گووتی «کال موراد گوییگه‌ره‌... گه‌ر نه‌متوانی شتیک بکه‌م، له‌ به‌رئه‌وه‌ نییه‌ که‌ ناتوانم یان ده‌ترسم، به‌لکو ته‌نیا له‌به‌رئه‌وه‌یه‌ هه‌موو دیلاواریان ته‌نیوه‌. دار و دونیایان پرکردوه‌ له‌ جاسوس و پاسه‌وان». من خه‌نده‌یه‌که‌م بۆ گرت و گووتم «دلنیا، دلنیا، ئه‌رسه‌لان».

ئه‌و شه‌وه‌ که‌ له‌ مالی ئه‌رسه‌لان دوورکه‌وته‌وه‌، بۆ یه‌که‌مجار هه‌ستم به‌ گوناھیکی زۆر کرد. به‌ درێزایی ئه‌و ماوه‌یه‌ خۆم بێگوناھه‌ هاتبوو هه‌ستام چاو. تاوانبار ئه‌وانی تر بوون که‌ به‌ زۆر منیان خستۆته‌ دۆخیکێ دژواره‌وه‌، به‌لام ئه‌و شه‌وه‌ له‌ رینگای گه‌رانه‌وه‌مدا بایه‌کی سارد هه‌لیکردبوو، کۆلان و شه‌قامه‌کان به‌ جۆرێکی به‌رچاو چۆل بوون، دنیا بۆ ترسینکی سه‌یری لێ هه‌لده‌ستا، هه‌ستمده‌کرد با و ئه‌ستیزه‌ و دره‌خته‌کان سوسه‌ی کاره‌ساتیکێ گه‌وره‌یان کردوه‌. من له‌ ناو ئه‌و سه‌رما و ترسه‌دا هه‌ستم به‌ گوناھێ گه‌وره‌ی خۆم کرد. من تاوانباربووم، له‌و ماوه‌یدا چه‌ندین که‌سم کوشتبوو. وینه‌کانی ئه‌و قه‌سابخانه‌یه‌ی له‌ سه‌ربانی زیندانه‌ نه‌ینییه‌که‌ سازمانکرد له‌

بەرچاوم بوون. چیتەر نەمدەتوانی بە گوناھبارکردنی ئەوانی تر بژیم. ھەموو کەسیک دەبێت بەشە گوناھی خۆی بگریتە ئەستو. سزای کەسانی وەک من چییە و دەبێت چۆن بێت؟ ئەو نازانم؟ بەلام سووربووم لەسەر ئەوێ کە دەبێت سزایەکی بێت لە دەستی تاوانبارەکانەو نەبێت... ھەر سزایەکی تاوانبار بۆ تاوانباری دابنێت، سزایەکی، بەلکو تاوانیکی نوێیە. نە دەبوو بەیلم بگیریم، کە گەر ھەموو بۆ مامی مامی دایە، مامە خەوتبوو. ئەو شەو خەوتم و بۆ یەکەمجار کۆمەلیک ھەورم بینی لەسەرمدا دەبارین... بە یەک جار ناو سەرم پڕ بووبوو لە ھەور... وەک ئەوێ ھەموو ھەوری سەر زەمین ھێرشیکێ نەینیان بۆ ھینابیت، ئاسمان وەک درندەییەکی توپە دەباری. دەنگی ھەورە گرمە و ڕەنگی بروسکە و لیزمەیی بە خۆر خەریکبوو شیتیان دەکردم، نیو شەو بە ئاگا ھاتمەو، بە دەم ھەژین و عارەق و ترسەو لەسەر چنگۆلان بەرەو لای سوراخی ئاوەکە چووم، کە شەوان مامی دایە دەخستە نزیکێ خۆیەو، بە جۆریک تینووبووم خەریکبوو دەخنکام. وەک فێ ھاتوو لە بەردەم خۆمەو دەمگوت «ھەورەکان ... ھەورەکان ... ھاتوون بۆ ناو سەرم». بۆ وام دەگوت نازانم. لەشم نوقمی ئاو بوو، دەلەرزیم، سەرمامبوو، دەنگی چۆقەیی ددانم لە دەرگای دەروە دەبێسترا. ئەو شەوی یەکەم بوو لەگەڵ ھەورەکاندا، لەگەڵ باراندا، لەگەڵ ئەو چەخماخانەیی سەرمدا کە خوین و دەمار و ئیسکیان پوناکەکردمەو، بەلام دوا شەو نەبوو، ھەورەکان ئیدی لەو شەووە بەردەوام لە سەرمدا بوون.

سێ شەو دواي ئەو بە ترسیکی زۆرەو چووم بۆ نزیکێ فرۆشگەیی سەفا، سەعات و نیویک پیتش وادەیی خۆم لەو ناوہ بووم، بۆئەوێ گەر جولەییەکی ناسروشتیم بینی دەربازبم و خۆم لە قەرەیی ئەرسەلان نەدم. بەلام ئەرسەلان لە کاتی خۆیدا و ئەویش بە ترس و لەرزیکێ بەرچاوەو ھات. کە منی بینی بە ھێمنی خۆی کرد بە یەکێک لە کۆلانە تاریکەکان.

و منیش له سه رهخو دوايکه وتم. له جيگايه کي گونجاودا له سه رم وهستا و
 بيته وهی سلوا بکات، په شوکاو و نا ئارام له منی پرسى «تو پرؤفيسور
 به هنام ده ناسيت... ده ناسيت؟». من گووتم «نا، پرؤفيسورى چى... هيچ
 كهس نا ناسم پرؤفيسور بيت، به دبختى وهك من و ناسينى پرؤفيسور،
 تو بلن بوقبوقيله، بلن به رازه رهش، بلن فازيلى سه له ئه فغانى... من ئه وانه
 ده ناسم، به لام پرؤفيسور نا». خه ندهيه کي گرت و گووتى «راستده كهيت،
 هق به تويه»، به لام ده ستى و دهنگى وهك ده ست و دهنگى من ده له رزين.
 گووتى «باشه، گوئيگره. شته كه به مجوره يه. من ئيستا له به شى زيندان
 ئيشده كه م، تيده كهيت، ماوه يه كه منيان گواستوته وه بؤ به شى زيندان. پيرى
 شه و له گه ل باغه وانه كانى ديلاواردا چووين بؤ گواستته وهى پياويك، ناوى
 پرؤفيسور به هنام. پياويكه واتيده كه م نه يارى سهى ئه سلانه. يه كه مين شتيك
 ئه و كردى كه بووه جيگرى حاكم ئه وه بوو موزه خانه كهى ئه وى داخست.
 تيده كهيت. منيش وهك تو تا پيرى شه و ناوى ئه م پياوهم نه بيستبوو،
 نه شمه زانى ديلاوار موزه خانه يه كى وا گورهى تيدايه. ئيمه ئه ركى ئه وه مان
 له سه ر بوو پرؤفيسور بگري و بييه ين بؤ زيندانى كى تاييه ت. من هه ر بينيم
 زانيم پرؤفيسور پياويكى به ريزه، ئينسان خو گيل نيه، مروف خو دياره،
 زانيم هيچ گوناھيكي نه كردوه تا بگيريت. هه موو دوينى من پاسه وانى
 تاييه تى ئه و بووم. له فرسه تيكدا ليم پرسى دكتور چى كاريكى تاييه ت
 هيه، چى راسپارده يه كت هيه پيم بلن، من ده زانم تو كه سيكى خراپ نيت.
 من هه ولده دم به پتي توانا جيته جيبيكه م...». من دوودل و نا ره حه ت پرسيم
 «گوئيگره ئه رسه لان، من ژيانم له مه ترسيديا، چ كارم به م پرؤفيسوره وه
 هيه ... تو باسى چى ده كهيت، ئه م وريته قورانه چيه، بؤ ناييريه وه و
 بيته سه ر ئه سلى شته كه؟». گووتى «ده زانم، ده زانم، بوه سته، په يوه ندى
 هيه، زور په يوه ندى هيه... خو گيل نيت، بوه سته با تيتبگه ينم». گووتم
 «ئادهى، به س خيرا بكه، وه ستانى له م جوړه و ليژه دا مه ترسى خوى هيه».

گووتى «پروڤيسۆر گووتى بچۆ ھەموو کليلى مۆزەخانە کە لە کچە کەم وەر بگرە، پەرمزىكى نەيتى دامى و من چووم کليلەکانى مۆزە کەم لە کچە کەى وەر گرت. پەرمزکە شتىک بوو لە بابەت ھەورەکانى دانىال و نازانم چى ... شتىكى بيمەنا بوو. گووتى لە ژير زەمىنە کەدا لە دەرگايە کى ئاسنىنى لای چەپەو ە بچۆ ژوورئ و لە فلانە جىگادا کتیبىكى زۆر کۆن ھەيە، ھەليگرە و بيبەرە لای خۆت و دواتر بیدە بە دکتۆر سوعاد. من دوينى شەو بە خۆم و کتیبە کۆنە کەو ە چووم بۆ لای دکتۆر سوعاد، پياويكى سەر چرچى تا خوا حەزبکات ناشيرىنە، بەلام زۆر مېھرەبانە. ئىنسان کە دەبيینىت سەرەتا لى دەترسیت، بەس دوايى دەرە کە ویت کە سىکى بە رەحم و دلپاکە. من ھەموو دوينى شەو لە گەل ئەو بووم، باسى تۆم بۆ کرد، ھەموو چىرۆکى تۆم لە نوکەو ە بۆ گىرايەو ە، ئەو نامەيە ک و ناو نيشانىکى داومەتئ دەبيت ئىستا بچىن بۆ ئەوئ... تۆ لەوئ دەبيت تا دکتۆر کە سىک دەدۆزیتەو ە بتييرىت بۆ دەرەو ەى دىلاوار. لە بەرامبەر ئەو ەدا من پەيوەندىيان لە گەل پروڤيسۆردا بۆ رىکدەخەم، ئەوان زۆر پىويستىيان بە پروڤيسۆرە. دۆعام بۆ بکە تا تۆ دەرە چىت من ھەر پاسەوانى پروڤيسۆر بم». کە وايگووت من تۆزىک کرامەو ە و باو ەشم پياکرد و گووتم «دەى گەر وايە، ھەزار جار سوپاس بۆ تۆ ھاوړىم. تا مردن ئەمەم بىرنا چىتەو ە. ھەر چىيە کە و ھەر جىگايە ک ھەيە، بابروين. تا شەو درەنگىريت ھاوچۆ مەترسى زۆر ترە».

ئەرسەلان بە تاکسىيە ک، منى بردە مالىک لە باشوورى دىلاوار، لەو گەرەکانەى لە گەل باغەوانەکان راوى دۆژمنمان تىدا کردبوو. مالىکى ھەزار کە ژوورىكى بچوک و تاريکيان لە پشتەو ە ھەبوو، چەند شەويک لەو ژوورەدا مامەو ە، نە من قسەيە کى ئەوتۆم کرد و نە خاوەن مالەکان وشەيە کيان لە گەلدا گۆرپمەو ە، ھەردوو کمان ئاگادار کرابووينەو ە کە ھىچ نەلئين و ھىچ نەپرسىن. لەوئ ھەموو شەويک خەونم بە ھەورەکانەو ە دەبينى دەبارىن، شەو تا بەيانى نوقمى ئاو و عارەق دەبووم، ھەموو شەويک تا بەيانى ھەرچىيە

بکر دایه هه ره هور و باران بوو، هه ره هور و باران و هیچی تر. شه ویک بهر له دهه چوونم به ره و مه مه دهه سار دکتور سوعاد له گهل ئه سه لانی موفتیدا هاتن بۆ لام، کتیبیکی کونیان پی بوو، له چهنده ها شته وه پینچابوو یان، خستبوویانه قووتوویه که وه. ده بوو له سه ره پاسپارده ی پرۆفیسور، ئه و کتیبه بگات به دهستی که سیکێ تر له مه مه دهه سار. کتیبیکی زور دیرین که بهرگیکی نوێی تیگیرابوو و یه کیک به خه تیکی جوان له سه ره ی نوسیوو «چیرۆکی راسته قینه ی هه وره کانی دانیال». من له دکتورم پرسی «ئه مه کتیبی چییه، که هینده گرنگه که ده بیت من ئاوا به هه موو چیا دا بییه م؟ من زور سوپاسی ئیوه ده که م و تا مردن قه رزار بار و شه رمه نده تانم، به لام خوتان ده زانن پیکاکه چه ند ناله بار و درێژه، ده ترسم ئه م ئه مانه ته م بۆ هه لئه گیریت». گروتی «به بی ئه م کتیبه ئه و که سه ی ده بیت له مه مه دهه سار بتگریته خوی و بتپاریزیت و کومه کتبات، پیتشوازیت لی ناکات، ئه م کتیبه کلیلی ژیا نی تویه، به بی ئه م کلیله هیچت پی نا کریت و هیچ ده رگایه کت بۆ نا کریته وه. من نازانم، ئه م کتیبه م نه خویندۆ ته وه، کتیبیکه ده بیت بینیرین بۆ جیکایه ک نه فه وتیت. هه وره کانی دانیال ناویکه بۆ کاره ساتیک که هه میشه له خه یالی دیلاواردا بووه ... کاره ساتیک هه میشه به پێویه و دووباره ده بیته وه ... توفانیک هه میشه به شاردر او هی له سه رماندا بووه ... واده لین ... واده لین، به لام من هیچ نازانم. گرنگ ئه وه یه کتیبه که وه ک ژیا نی خۆت پیا ریزیت. ئه م کتیبه نه بیت تۆش نیت». گه یاندنی ئه و ئه مانه ته تاکه پاسپارده ی دکتور سوعاد بوو. هه ره ئه و شه وه ناو نیشانی چاپخانه ی «نیعتیما د» م وه رگرت، ده بوو له وئ کتیبی دانیال بده مه ده ست پیا ویک به ناوی پرۆفیسور «قاسم شابه نده ر». جگه له کتیبه که نامه یه کی داخراوی پرۆفیسور به هنامم بۆ شابه نده ر خسته گیر فانم و خۆم بۆ سه فه ر ته یار و ئاماده کرد. شه و ی دواتر له گهل قاچاغچییه کی بسته بالا دا، دیلاوارم به پیکای چیاکاندا، پرووه و شاری دوژمن، به ره و مه مه دهه سار به جیهیشت.

به چنگۆلان و به دەم گریانەو به ناو کەندریکی درێژدا دەپۆم، زەهاو له دوامەوێهه، چەندین سەعاته بیتۆچان سەردەکهوم، سەرپای دەست و ئەژنۆم خۆیتە، بەلام به جۆریک سەرم، به جۆریک بێهەستم، هەست به ئازاری برینه کانم ناکەم. شەو درێژدەبێتەو، گویم له بارانه، گویم له تەقەیه، گویم له هیچیش نییه... هەموو دەنگیک دەبیستم، بەلام نازانم دەنگی راستەقینەن یان ژاوه ژاوی ناو سەری خۆم، جیاکردنەوێ ئه و دەنگانە ی که هیاکی و وێبوان و گریان له ناومدا دروستیانکردوه له دەنگەکانی دەرەو، سەختە. هیدی هیدی دنیا خەریکه پوناک دەبێتەو. زەهاو له من توانا و تینی زۆرتەر. ئەویش سەرتاپای لیتە و تەری و برینه. له ئاسکیک دەچیت له دەمی گەله گورگیک بەربووینت. بەر له وێ دنیا تەواو پوناکیبێتەو، زەهاو پامدەکێشیتە ناو چالیکەو و دەلیت دەبیت تا شتیگمان لی پوون دەبێتەو لێردا خۆمان بشارینهو. من چاوم سوور بووه، دەنگم نوساوه، تا خودا خەزبکات بیتینم. له گەل دەمو به یاندا باران به هەمان گۆپی شەو و به ردهوامه، چیت له شەم هەست به تەری ناکات، ئێسکه کانم یان دەبیت بەرگه بگرن یاخود بمرن. به جۆریک تینومه دەم دەکه مەو و ئاسمان ئاوم بداتی. من له و چالەدا بیهۆش دەکهوم، هەردووگمان ماوهیهکی درێژ بێجوله له جینگای خۆمان دەمینینهو. من هەستە...

خه‌ویکی قوول و دریزم لیکه‌وتوو، هه‌ستده‌که‌م له‌شم پئو‌یستی به‌وه‌یه
 ماوه‌یه‌کی دریز بجته سوریکه‌وه نزی‌ک له‌مردن، هیچ شتیکم یادنامینیت،
 هیچ شتیک به‌ئاکام ناهینیت‌وه، چه‌ندین سه‌عات بیهوش یان خه‌وتوو
 به‌ده‌مدا له‌ناو که‌ندریکدا ده‌مینمه‌وه و نه‌هیچ ده‌بیستم و نه‌هه‌ست به
 هیچ شتیک ده‌که‌م. سه‌عاتیک که‌نازانم که‌یه، زه‌هاو هه‌لمده‌ستینیت، ئه‌ویش
 تیکش‌کاو و نیوه‌گیانه، به‌لام له‌من وریاتره، هوشی کوتر و هه‌سته‌کانی به
 هه‌موو تیز‌ی و زیره‌کی خویانه‌وه ئیشده‌که‌ن. ده‌لێت «هه‌سته. ده‌بیت
 بجولین، ده‌بیت تا شه‌و دانه‌ها‌توو هه‌ولیده‌ین ریگا بدوزینه‌وه». من
 هه‌لده‌ستم، ته‌واوی له‌شم کو‌تراوه، ماسولکه‌کانم به‌جۆریک کرژ و په‌قن،
 هه‌موو جوله‌یه‌کم ئازاره‌ین و سه‌خته، به‌لام زۆر له‌خۆم ده‌که‌م. زه‌هاو
 کو‌ری ئه‌م شاخانه‌بووه، لێیده‌پرسم «ده‌زانیت له‌کو‌یین؟». ده‌لێت «نازانم،
 شه‌و وه‌ک تۆ، هه‌ر له‌خه‌یالی را‌کردندا بووم، نازانم که‌یشتووینه‌ته‌کو‌ی،
 به‌لام له‌دیلاوار ده‌رچووین». ده‌پرسم «مه‌به‌ستت چیه‌ له‌دیلاوار
 ده‌رچووین؟». «هه‌موو شه‌و را‌مان‌کردوه، هه‌شت سه‌عات زیاتر،
 باوه‌رده‌که‌م ئیستا له‌قوولایی خاکی مه‌مه‌دحه‌ساردا بین». من ترسیک
 دامده‌گریت، هه‌ست به‌په‌شوکان ده‌که‌م «ئیستا ده‌بیت چی بکه‌ین، چۆن
 بکه‌رپینه‌وه‌ بۆ دیلاوار؟». «ده‌بیت چا‌ونیک به‌و ده‌ورو به‌ردا بگێرم، بزانه‌م
 ئه‌و سه‌ر قووتانه‌هیچیان لینه‌. که‌ر سنووره‌که‌یان گرتبیت، ناتوانین
 بکه‌رپینه‌وه‌ بۆ دواوه. ئیشی ئه‌و هه‌ساریانه‌ ده‌زانم، داخیان وا له‌دلی
 مندا. هه‌ر ئیستا خه‌ریکی مین ریژکردن، یه‌که‌م شت رقیان لینه‌، ئه‌م لاری
 و شتانه‌یه... به‌لام ده‌بیت سه‌یربکه‌م». به‌ده‌نگیکی گریاوه‌وه ده‌لیم «یه‌عنی
 چی نه‌که‌رپینه‌وه‌ بۆ دیلاوار... یه‌عنی چی؟ ده‌بیت ریگایه‌ک هه‌ر هه‌بیت».
 زه‌هاو ده‌لێت «که‌وره‌م، که‌ر ئه‌لقاو ئه‌لق که‌مارۆی ئیمه‌یان دا‌بیت، دوو
 ریگامان له‌به‌رده‌مدایه، یان ده‌بیت ئه‌و ریگایه‌ بدوزینه‌وه‌ که‌قا‌چاغ‌چیه‌کان
 به‌کاریده‌هین، یان ده‌بیت لی‌ره‌وه‌ به‌ناو خاکی مه‌مه‌دحه‌ساردا نزیکی

سهه کیلۆمه تر به پئی برۆین. تا بتوانین له کونجیک یان کهله به ریکه وه خۆمان بکهینه وه به ویدیوا، به لام من شارهزا نیم، ئه وه یان حوکمی مردنه، ئه م رینگا درێژه به خاکی هه سارییه کاندایه کاتی شهردا گالته نییه». من دهلیم «دهبا ئه و رینگایه بدۆزینه وه که جاران پیا هاتوویت، بابیدۆزینه وه». من ترسیکی گه وره م ههیه. من و زه هاو پیکه وه له که ندره که دینه ده ری و به سه ر به رزاییه کدا سه رده که وین، له نزیکای لووتکه که وه دهنیشینه سه ر زه وای و زه هاو به خشکان تا تروپکی گرده که ده چیت. چیت له وه دا نه ماوین شه رم له قور بکهین. زه هاو له نزیکای لووتکه که به ئه سپایی و بیده نگ بانگمه کات، من به هیمنی خۆ ده خشینم و ده چمه لای. له وێوه ته ختانییه کی گه وره ده بینم که سه دان سه ربازی مه مه ده سه ار له ژیر باراندا خه ریکی هه لدانی چادر، ژماره یه کی زۆر ماشینی سه ربازی ده بینم که هیزیکی پیاده ی گه وره به ره و سه رووتر ده گوێزنه وه. به چه وه ده لیم «چ هیزیکی گه وره یه». زه هاو به ترسه وه سه یرمه کات و ده لیت «گه وره م، شه ر ده ستی پیکردوه. شه ر به ته وای ده ستی پیکردوه». منیش سه یری هیزه که ده که م و ده لیم «ئه مه هیزی هیزه، خوای گه وره دلنیا م ئه مرۆ یان سه بی په لاماری گه وره بۆ سه ر دیلاوار ده ست پنده کات ... خودای گه وره دیلاوار تیاچوو... دیلاوار له ده ستچوو». زه هاو ده ستم ده گریت و ده لیت «ئیترا ناتوانین به ره و خوار برۆین، گه وره م، ئه وه ی بتوانین به ناو ئه م هیزه دا برۆین و نه ماندۆزنه وه، بی عه قلییه ... یه ک رینگامان له به ره بچین بۆ سه ره وه. گه ر رینگای قاچاغچییه کان بدۆزینه وه، من شاره زام، کونج و که له به ری ده زانم، به مه رجیک مین ریز نه کراییت... گه ر مین ریز کراییت و گیرا بیت، ئیترا ده بیت به پیچه وانه وه برۆین». من سه یریده که م و ده لیم «مه به ستت چییه به پیچه وانه وه برۆین؟». «یه عنی بچین بۆ مه مه ده سه ار». نه گویم باوه رده کات، نه باوه ر به گویم ده که م. به توره ییه وه ده پرسم «بچین بۆ کوێ؟ شیت بوویت». «شیتیم یان عاقل، گه ر رینگاکه

پێژکراوێت یان گیراوێت، پێکای ترمەن نیه. گه‌وره‌م، من ده‌توانم تا ناو مه‌مه‌ده‌سه‌ر به‌ سه‌لامه‌ت بته‌بم». وه‌ک شیتیم لیهات «تۆ ده‌لێت چی؟ ... زه‌هاو... له‌ مه‌مه‌ده‌سه‌ر چی بکه‌ین... چی؟ له‌ویش ده‌مانگرن». «نازانم. دوو مائی قاچاغبه‌ری سه‌ساری ده‌ناسم، له‌وه زیاتر هه‌یج. له‌ ناو مه‌مه‌ده‌سه‌ر دا به‌مانگرن و بلێن قاچاغبه‌رن، باشته‌ره‌ له‌وه‌ی لێره به‌مانگرن و بلێن جاسوسی سوپان یان سه‌ربازن». من ده‌لێم «بابکه‌وینه‌ پێ به‌ره‌و باکوور، تا زووتر بکه‌ین شانسێ ده‌رچوونمان زیاتره‌، تا زۆر بلاونه‌بوونه‌ته‌وه‌، با خێزابه‌کین». گه‌رچی جه‌سته‌م نایکات، گه‌رچی ماسوله‌که‌کانم هه‌موو لاوازن، گه‌رچی برسیمه‌ و هه‌یج شتی‌که‌مان پێ نیه‌ بیخوین، به‌لام جگه‌ له‌وه‌ی چی وزه‌مان تێدایه‌ تا ئه‌وپه‌ر به‌کاربه‌یه‌تێن چاریکی ترمەن نیه. ده‌چینه‌وه‌ خواری، دوا‌ی که‌مه‌تر له‌ کیلومه‌تریک ده‌یه‌ت سه‌رکه‌وینه‌وه‌، من به‌ لای راست و ئه‌و به‌ لای چه‌پدا، ده‌یه‌ت به‌ جو‌ریک برۆین ئاگاداری هه‌ر دوو دیوی دۆله‌که‌ بین. له‌ جیگایه‌که‌دا ده‌گه‌ینه‌ هه‌ری‌مێکی ئاودار، ده‌توانین ماوه‌یه‌ک له‌ ناو چرستانیکێ پر دره‌ختدا خۆمان به‌شارینه‌وه‌ و برۆین، دره‌خته‌کان رووت و بێگه‌لان، به‌لام بواری ئه‌وه‌ ده‌ده‌ن به‌ ناویاندا برۆین و خۆمان له‌ پووته‌ن به‌پاریزین. که‌ له‌ ناو دره‌خته‌کان ده‌رده‌چین، ده‌که‌وینه‌ به‌رامبه‌ر کۆمه‌لێک گرد. زه‌هاو له‌ من چاو‌تێژت‌ره‌ و ده‌لێت «گه‌وره‌م سه‌یربکه‌، ده‌بینیت، له‌ سه‌ری گرده‌که‌ وردبه‌ره‌وه‌، ده‌بینیت». من وردبه‌مه‌وه‌ و سه‌ربازه‌کان ده‌بینم ده‌جولێن، سه‌یری لوتکه‌ی هه‌موو گرده‌کان ده‌که‌م و له‌ سه‌ر زۆربه‌یان سه‌ربازیک یان دوا‌ن ده‌بینم. به‌پرسم «ئێستا ده‌یه‌ت چی بکه‌ین؟». «گه‌وره‌م هه‌یج، هه‌یج. ده‌یه‌ت چاو‌ه‌ری‌که‌ین تا تاریک دایه‌ت، من لێره‌وه‌ شاره‌زام. که‌ خۆرئاوا‌بوو ده‌یه‌ت به‌ نێوان گرده‌کاندا برۆین، دوا‌ی ئه‌م گردانه‌، ته‌ختانییه‌کی گه‌وره‌ دیت، ده‌یه‌ت ئه‌م شه‌و ئه‌و ته‌ختانییه‌ به‌پین، چونکه‌ گه‌ر پو‌ژبێته‌وه‌ ده‌مانبینن، گه‌ر نه‌شمان بینن له‌ برسا ده‌مرین. ده‌یه‌ت ئه‌م‌شه‌و تا بناری چیا‌ی

بۆخرسان برۆین، لهوێ چڕ و دارستانه، دهتوانین به پرۆژ بگهینه سه‌ر
 لوتکه‌که‌ی، که لهوێ دابه‌زین ده‌چینه سه‌ر ڕێی قاچاغچییان. بۆخرسان
 چیا‌یه‌کی زه‌به‌لاحه‌ گه‌ر هه‌یزیشیان لێ دانابیت، پره‌ له‌ ڕێگای دیو و درنج
 و جنۆکان که‌ من هه‌موویان ده‌زانم. له‌ویوه‌ ده‌بیت دابه‌زین و ببینین چ
 باسه‌». له‌ناو داره‌کاندا دانیشتین و هه‌یج کاریکمان نه‌بوو جگه‌ له‌وه‌ی باران
 لیمان بدات. هه‌ندی جار له‌ ژياندا ده‌بیت چاوه‌ڕێی پرۆژ بکه‌ین و پرۆژ
 نایه‌ت، هه‌ندی جاریش ده‌بیت چاوه‌ڕێی شه‌و بکه‌ین و شه‌و نایه‌ت ... ژیان
 هه‌میشه‌ شتیکه‌ که‌ نایه‌ت. زه‌هاو به‌ ناو دره‌خته‌کاندا بۆ شتی که‌را
 به‌خۆین، هه‌یج ده‌ست نه‌که‌وت. هه‌ردوو کمان ده‌له‌رزین... له‌ بن داریکدا
 داده‌نیشین و کات ناروات، هاتنی شه‌و درێژه‌ده‌بیته‌وه‌. باران که‌میک خوشی
 کردۆته‌وه‌، ئه‌و ماوه‌یه‌ به‌کارده‌هێنین تا به‌ نۆره‌ که‌میک به‌خوین، هه‌نده‌ی
 تاریکی ده‌که‌وێت به‌ڕێده‌که‌وین، جگه‌ له‌ ئازاری برینه‌کانمان، به‌ هۆی ئه‌و
 پشوووه‌ شتی که‌ له‌ تینمان تیزاوه‌ته‌وه‌. له‌ گوژمی یه‌که‌مدا نیو گرده‌کان
 ده‌برین و ده‌گه‌ینه‌ ته‌ختانی، سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌ده‌سه‌ر له‌م ناوه‌دا بێخه‌یاڵن
 و پاسه‌وانیه‌کی وه‌ها ئه‌نجام ناده‌ن. زه‌هاو له‌ ڕۆیشتی ته‌ختانیدا ئیجگار
 به‌ گوڕ بوو، که‌مبوونه‌وه‌ی بارانیش کۆمه‌کی پیکردین خه‌را برۆین. هه‌موو
 شه‌و بیده‌نگ ڕۆیشتین، که‌سمان شتیکی ئه‌وتومان نه‌گووت، من هه‌ندی
 جار شه‌که‌تی ده‌بیرۆکاندم و ده‌وه‌ستم، به‌لام زه‌هاو زۆریده‌کرد نه‌وه‌ستین.
 به‌ر له‌وه‌ی خۆره‌له‌بیت گه‌یشتی نه‌ دامینی بۆخرسان. ئاه‌ بۆخرسان چ
 چیا‌یه‌کی سه‌یره‌، پڕ نوک و چوکل و دندانی به‌ردینه‌، وه‌ک په‌یکه‌ریک
 وه‌هایه‌ له‌ به‌ردی زل زل چنرابیت، تاشه‌ به‌رده‌کان و له‌ته‌ تیزه‌کانی پیده‌چیت
 یه‌کێک به‌ ده‌ست به‌ چیا‌که‌وه‌ی نووساندبیت. بیهینی ئه‌م جۆره‌ شاخانه
 هه‌میشه‌ مایه‌ی ترس و دوولیم بووه‌، زه‌هاو ده‌لیت «سه‌رکه‌وتن به‌سه‌ر
 ئه‌م چیا‌یه‌نه‌دا، وه‌ها قورس نییه‌ وه‌ک به‌چاو دیاره‌». له‌گه‌ل به‌یاند، دوو
 به‌ردی ساف و گه‌وره‌ ده‌دۆزینه‌وه‌ و له‌سه‌ری ده‌خه‌وین، شوێنی

خه‌وه‌که‌مان نه‌ با ده‌یگریته‌وه نه‌ باران و نه‌ تیشک، به‌لام له‌گه‌ل به‌یاندا گویمان له‌ نالهی بۆمب و هاوه‌نه‌ له‌ دووره‌وه‌ دین. به‌ درێژایی شه‌و گویمان له‌ هیچ ده‌نگیک نه‌بوو، به‌لام ئیستا زۆرجار ده‌نگی نامۆ و نزیکمان گوئی لێیه‌، له‌گه‌ل شه‌وه‌شدا ده‌خه‌وین. برسیته‌ی به‌ جۆریک برستی لێ بریوم ده‌مه‌وێت خه‌و له‌ بیرم به‌ریته‌وه‌، دوا‌ی خه‌و هه‌له‌ه‌ستم و له‌شم له‌گه‌لم نایه‌ت، ماسوله‌که‌کانم به‌ جه‌مام که‌وتوون، ده‌مارم کرژ و پۆحم گرژیه‌کی سه‌یری تێدايه‌. دوا‌ی دوو شه‌و ئیستا به‌ پوونی ده‌بینم له‌ چ دۆخیکی دژواردا‌ین که‌ له‌وانه‌یه‌ لێی ده‌رنه‌چین. له‌گه‌ل زه‌هاو له‌ کونجه‌که‌ دێینه‌ ده‌ری، بۆ شه‌وی به‌سه‌ر چیدا سه‌ربه‌که‌وین، له‌ ناوقه‌دی بۆخرسانا‌ین که‌ هه‌سته‌که‌ین ده‌نگیکی زۆر له‌ تروپکی چیاوه‌ دیت. زه‌هاو ده‌لێت ده‌بێت بوه‌ستین تا شه‌و دادیت، دووباره‌ له‌ بن به‌رده‌کاندا خۆمان ده‌شارینه‌وه‌. له‌ جێگای خۆمانه‌وه‌ پووبه‌ریکی به‌رفراوان له‌ سنووری نیوان دیلاوار و مه‌مه‌دحه‌سار ده‌بینین، ته‌واوی سنووره‌که‌ به‌ هێز ته‌نراوه‌، به‌ پوونی توپبارانیکی پچ‌ر پچ‌ر ده‌بینین، شه‌قامه‌ سه‌ره‌کییه‌کانمان لێ دیاره‌. به‌رده‌وام له‌ مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه‌ هێز دیت و له‌و پێده‌شخانه‌دا جیگیر ده‌کڕین. گه‌رچی به‌ پوونی له‌ زۆر شت تێناگه‌م، به‌لام هه‌سته‌که‌م هێزه‌کانی دیلاوار جۆره‌ به‌رگرییه‌ک پێشانده‌ده‌ن، جارجار دوکه‌لی ته‌قینه‌وه‌ ده‌بینم له‌ خاکی مه‌مه‌دحه‌ساردا به‌رزده‌بێته‌وه‌. له‌گه‌ل که‌وتنی تاریکی‌دا زه‌هاو ده‌لێت «گه‌وره‌م دوام بکه‌وه‌». زه‌هاو بست به‌ بست بۆخرسان شاره‌زایه‌. له‌ لاپه‌یه‌که‌وه‌ به‌ره‌و ئه‌ودیو ده‌مبات. هێنده‌ی چاومان ئاوقای تارماییه‌کانی ئه‌ودیو چیا ده‌بێت، ده‌زانین هێزکی زۆر گه‌وره‌ له‌ ده‌ربه‌ندی بۆخرسان کوکراوه‌ته‌وه‌. گویمان له‌ ده‌نگی گروپیکه‌ سرود و ئاوازی دینی ده‌خوینن، قافله‌یه‌کی سه‌ربازی ده‌بینین له‌سه‌ر شه‌قامه‌ی که‌ به‌ ناو ده‌ربه‌نده‌که‌دا گوزه‌رده‌کات، ده‌یان نه‌فه‌ره‌ه‌لگری سه‌ربازی که‌ زۆریان چرای ماشینه‌کانیان هه‌لکردوه‌ و سه‌ربازه‌کانی له‌ چاوه‌پوانیدا دابه‌زیون و له‌

که‌نار ڕێ دانیشتون. ئێمه که‌مێک ده‌وه‌ستین، له‌ ناکاو گویمان له‌ ده‌ست‌ڕیزی نزیکه، گویمان لێهه‌ هه‌زه‌که‌ ده‌شله‌ژین و هه‌موو به‌ ئاراسته‌ی جیگایه‌کی دیاریکراو له‌ چیا ته‌قه‌ده‌که‌ن، چاومان له‌ ڕێژنه‌ی گولله‌کانه‌ که‌ که‌متر له‌ کیلومه‌تریک له‌ولا ئێمه‌وه‌ به‌ ئاراسته‌ی چیا دین. زه‌هاو ده‌لێت «بێت و نه‌بێت، که‌سانێکی تر هه‌ن، وه‌ک ئێمه‌، وان به‌ بۆخرسانه‌وه‌». دوور نییه‌ خه‌لکانیکی تر، ئێشکه‌ری فه‌سیله‌کانی تر وه‌ک ئێمه‌ په‌رته‌وازه‌ بووبن و که‌وتیبینه‌ چیا. من به‌ زه‌هاو ده‌لێم «ده‌ترسم به‌ هه‌وی ئهم غه‌ریبانه‌وه‌ ئێمه‌ش ئاشکرا بێین». زه‌هاو ده‌لێت «نا، په‌رینه‌وه‌ بۆ ئه‌مبه‌ری چیا ئاسان نییه‌، گه‌ر بزمانینن مه‌گه‌ر هه‌ر دووراو دوور ته‌قه‌بکه‌ن». دوا‌ی ده‌ ده‌قیقه‌ ته‌قه‌کان ئارامده‌بنه‌وه‌. من و زه‌هاو به‌ قه‌دپالی چیا دا به‌ره‌و خوار داده‌گه‌ڕین. زه‌هاو ده‌لێت ئه‌شکه‌وتیکی بچوک و نه‌ینی هه‌یه‌ که‌ ده‌بێت بگه‌ینه‌ ئه‌و، ڕیار نییه‌ له‌ ئه‌شکه‌وته‌که‌دا بمینینه‌وه‌، به‌لام جیگایه‌که‌ به‌سه‌ر ڕیگای قاچاغچیاندا ده‌روانیت، گه‌ر ڕیگاکه‌ مه‌ترسی له‌سه‌ر بێت له‌وێهه‌ دیاره‌، ده‌بێت تا ده‌مه‌و به‌یان له‌وێ بمینینه‌وه‌، تا بتوانین به‌شیک له‌ ڕیگاکه‌ ببینین. زه‌هاو گه‌شبین نییه‌، ئه‌و هه‌زه‌ گه‌وره‌یه‌ی له‌ ده‌ربه‌نده‌که‌دا، ڕوایه‌ک بۆ ئه‌وه‌ ناهیلیته‌وه‌ که‌ هه‌زه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار ڕیگای قاچاغچیه‌کانیان هه‌روا ئازاد جیه‌شتیت. به‌ کزی و بیده‌نگیه‌کی زۆره‌وه‌، له‌ ناو تاریکی ئه‌نگوسته‌چاوی شه‌ویکی هه‌وریندا به‌ ڕیگایه‌کی به‌ردیندا، به‌ جووتیک پێلاوه‌وه‌ که‌ هه‌یدی هه‌یدی خه‌ریکه‌ ده‌درین و کونده‌بن، به‌ ترسه‌وه‌ به‌ قه‌دپالی بۆخرساندا داده‌به‌ژین. به‌ر له‌وه‌ی بگه‌ینه‌ ئه‌شکه‌وته‌که‌ گویمان له‌ ده‌نگی تره‌، گویمان له‌ته‌قه‌ی نزیکتره‌، هاوار و خشه‌ و ده‌نگی خنکاو ده‌بێستین، جاریکی تر من و زه‌هاو له‌ ناو به‌رده‌کاندا خۆمان ده‌شارینه‌وه‌. ته‌قه‌کان ئێستا به‌ ئاراسته‌ی جیگاکه‌ی ئێمه‌ن، به‌لام دلایانین ئاخۆ ته‌قه‌ له‌ ئێمه‌ ده‌کریت یاخود نا. نیوسه‌عات له‌ ناو به‌رده‌کاندا خۆمان هه‌شارده‌هین، هه‌یج ده‌نگیک نامینیت، خاموشیه‌کی ترسناک بال به‌سه‌ر چیا دا ده‌کیشیت.

به‌هیمنی له بن به‌رده‌کان دینه‌ده‌ری و به‌ره‌و ئه‌شکه‌وته‌که ده‌کشین. له ده‌می ئه‌شکه‌وته‌که‌دا گویمان له ده‌نگی که‌سیکه قسه‌ده‌کات، زمانه‌که‌ی دیلاوارییه، گویم له وشه‌گه‌لی وه‌ک «نامریت، خۆت بگره، پالکه‌وه» یه، ده‌نگه‌که ده‌نگیکی ماندوو و برینداره، تیناگه‌م ده‌لێت چی، به‌لام دلنایام که‌سیکی دیلاوارییه و وه‌ک ئیمه‌ له چیاکاندا ونبووه. ده‌زانم پێویستی به یارمه‌تییه، دلنایام پێویستی به‌ کومه‌که، بن هیچ دوو‌دلییه‌ک خۆم ده‌که‌م به ئه‌شکه‌وته‌که‌دا... به‌لام له به‌ر تاریکی هیچ نابینم.

هه‌وای ئه‌شکه‌وته‌که خنکاو و پر شیه. به‌ زه‌هاو ده‌لیم گهر شتیک بوو، هه‌لێت و دوا‌ی من نه‌که‌وێت. ده‌چمه ژووری و ترسیکی نه‌یتی له دلماده، به‌ زمانیکی ساف و پروونی دیلاواری ده‌لیم «کێ لێره‌یه... من گویم لێت بوو... من خه‌لکی دیلاوارم، کێ لێره‌یه». ته‌نیا ده‌نگی نه‌فه‌سیکی قورس ده‌بیستم، یه‌کێک به‌ سه‌ختی ده‌توانێت هه‌ناسه‌ بدات، به‌لام له به‌ر تاریکی هیچ نابینم. جاریکی تر ده‌لیم «گویم لێت بوو به‌ دیلاواری قسه‌تکرد، تۆ له کویت، گویم لێت بوو... تۆ کیت؟». هیچ وه‌لامیک نابیستم. که‌میک زیاتر ده‌چمه ناوه‌وه، به‌رده‌وام ده‌پۆم و ده‌لیم «تۆ کویت؟». هیند نزیکه‌بمه‌وه گویم له هه‌ناسه‌یه‌تی، دلنایام دوو که‌سن، یه‌کیکیان خیزه‌ی سنگی به‌رزه، ئه‌وێتریان به‌ خیزایی هه‌ناسه‌ده‌دات. دوو هه‌نگاو زیاتر ده‌پۆم و به‌سه‌ر یه‌کیکیاندا ده‌که‌وم، هه‌ردوو‌کمان له ترسدا هاوارده‌که‌ین. ده‌نگیکی ماندووی هه‌یه، من دوو تل ده‌ده‌م و که‌میک ده‌کشیمه‌وه دواوه و به‌ توندی ده‌لیم «تۆ کیت بۆ قسه‌ ناکه‌یت؟». پاش ئیستیک ده‌لێت «شتیک پێیه‌ برینی پێ بپنجم، پێویستیم به‌ شتیکه‌ برینی پێ بپنجم، هاو‌پێکه‌م ده‌مریت». له‌سه‌ر چنگ به‌ره‌و لای ده‌نگه‌که ده‌پۆم، خۆی تیشکی لایتکی گه‌وره‌م تیده‌گریت، تیشکی لایته‌که ده‌دات له‌ چاوم، ناتوانم هیچ ببینم. به‌ ترسه‌وه ده‌پرسیت «تۆ کیت، تۆ کیت؟». من ده‌لیم «ئه‌و روناکیه‌ لابه‌ له‌سه‌ر چاوم، ئه‌و روناکیه‌ لابه، هیچ نابینم». ئه‌و ده‌لێت «شتیک به‌ینه‌ هاو‌پێکه‌م ده‌مریت،

ئەو کۆری قەحبانە پێکاین... شتیک بەینە تکایە». لایتەکە لادەبات و من بۆ
 یەکەمجار دەبینم، دەموچاویکی قوپا و باریک و ترساوی هەیە کە شەوقی
 لایتەکە لاونیو پۆشنیکردۆتەو. ئەو یەکەمین بینی من بۆ ئال مورات،
 خۆی لەسەر دەست بەرەو پروم دیت و دەلیت «خراب پیکراوە... خراب
 پیکراوە». ھاورپیکەیی بستەبالایەکی بچکولانەیە، لایتەکەیی لێ وەرەگرم و
 سەیریدەکەم، لە گیانە لاودایە، لێوێکانی شین بوونەتەو، چاوانی ھەلنایەن،
 خیزەیی سنگی تا دیت کەم دەبیتەو، گوللەیک لە قەراغەو پیکاویتی و
 لە جینگایەکی نادیارای ناوسکیدا گیرساوێتەو. برینەکەیی لە جینگایەکدا یە کە
 ناپیچریت، من دەلیم «ئەمە کیتە، ئەمە چیتە؟». دەرترسم ھاورپیکەییان
 باریکەکی بیت. بە دەنگی گریاو دەلیت «کەسم نییە، ئەو قاچاغچییە کە
 دەبوو دەرملکات، کە دەبوو بمبات». من لایتەکە دەبەم و دەلیم «دەقەیک
 سەبریکە، دەقەیک سەبریکە، ئیستا دیم». بە پەلە دیمەدەری و زەھاو
 بانگدەکەم ناو ئەشکەوتەکە. پیکەو دەچینە سەر بریندارەکە کە لە دوا
 ھەناسەکانیدا یە. زەھاو بە سەرسامییەو دەلیت «خوای عالم، ئیلاھی،
 ئەمە یاقوبی قەموورە. یاقووبە، زیرەکترین قاچاغچییەکانی چیا یە، بە
 گۆربەیی شاخ بەناوبانگ بوو». من دەلیم «زۆر خراب پیکراوە، گوللەیک
 لە شوینیکی کاریگەری داو». بریندارەکە ھیدی ھیدی خیزەیی نامینیت، لە
 ناکاو تەواو بیدەنگ دەبیت، بەردەوام خوینیشی لێ دەروات. ئال مورات
 بەدبەخت و بیچارە سەری خستۆتە ناو دەستی و دەگری و دەلیت «مرد
 ... مرد». من ترپەیی دەستی دەپیوم، چیتەر خوین بە شادەماراندا نایەت،
 سەر دەنیمە سەر سنگی و دلێشی بێ ترپەیی، بە دەست بە ھەموو توانای
 خۆم فشار دەخەم سەر سینەیی بەلکو لێدانای دلی بگەریتەو، دەستەکانی
 توند دەجولینم، بەرزیدەکەمەو و رایدەوێشینم، بەلام بیسوودە. منیش
 دەستدەکەم بە گریان و دەلیم مرد.

ژیان به و جوړه یه، من له شویښکی وهادا، له شه ویکی به و جوړه دا ئال موراد م ناسی. من به ږیگاوه بووم بگه ږیمه وه بؤ دىلاوار و ئه و به ږیگاوه بوو بچیت بؤ مه مه دحه سار، له دهمی ئه وه وه یه که مجار چیروکی کوشتنی فرماندارم بیست. ئه و به منی گووت «له دىلاوار، سه ی ئه سلان و قه ره قازانیه کان هه موو شتیکیان گرتوته ده ست». هه واله کان بؤ من سه یر و دلته زین بوون. من گه رچی فرماندارم خو ش نه ده ویست، به لام هه والی کوشتنی کاره ساتیک بوو بؤ دىلاوار. ئیستا ژیان و چاره نویسی هه مووان له ژیر پرسیاردا بوو. هه ر ئال موراد به ئیمه ی راگه یاند که ږیگای قاچاغچیه کان به ته وای گیراوه و گه رانه وه به سه لامه تی بؤ دىلاوار له ئه گه ردا نییه. قسه ی له بینینی لاشه ی چهن دین قاچاغبه ر کرد که له ږیگای هاتن و په ږینه وه دا تا بوخرسان بینونی و گووتی هه مووان به ده ستی هیزه کانی مه مه دحه سار تیاچوون. به قسه ی ئه و هیزه کانی مه مه دحه سار مرو ف ناکوژن، به لکو چاوانی دهرده یتن و زگی دهرن و زه که ری دهرن و زورجاریش سه ری لیده که نه وه. دوو شه و له دوا ی دهرچوونی ئه و له دىلاوار، هیزشی گه وړه ی مه مه دحه سارییه کان ده ستی پیکردبوو، ئه و که وتبووه ناو بازنه ی هیزشه که وه و وریایی و زیره کی یاقووبی قه موور تا ئیره ی هینابوو، گه ر قه موور نه بایه هه ر شه وی یه که م ده کوژرا. ئال موراد قسه ی له گرتن

و کوشتنی سه‌دان سه‌ربازی دیلاواری ده‌کرد. قسه‌کانی وه‌ک دوا ته‌قه‌لی کفن بوون، بۆ هیوای گه‌رانه‌وه‌ی من. له‌ راستیدا ترسی گه‌وره‌م له‌ خۆم نه‌بوو، ترسی گه‌وره‌م له‌ زه‌هاو بوو، که به‌ هیچ جۆریک نه‌مده‌ویست بیخه‌مه‌ به‌ر مه‌ترسی وه‌ها گه‌وره، نه‌وه‌سته‌ی که ژیا‌نی نه‌وه‌یشتا نه‌مانه‌تیک‌ی گه‌وره‌یه‌ له‌ مل‌مدا هه‌میشه‌ له‌ ناو‌مدا زیندووبوو، به‌لام ئیستا هه‌موو شت پێچه‌وانه‌ بوو، ئیستا هه‌ستم‌ده‌کرد پ‌روفیس‌ور گه‌مه‌یه‌کی ئالۆز و سه‌یری له‌گه‌ل کردوین، نه‌وه‌ زه‌هاوه‌ که پاسپ‌ێرد‌راوه‌ ژیا‌نی من بپار‌یزیت و ر‌زگارم‌بکات، هه‌ستیک‌ی قوول و نه‌فسانه‌ییم هه‌بوو که دکت‌ور پ‌یش‌بینی هه‌موو نه‌م ر‌ینگایه‌ی کردوه‌ که ئی‌مه‌ پ‌یا ده‌رۆین و ژیا‌نی منی داوه‌ته‌ ده‌ست زه‌هاو بپار‌یزیت. ئیستا زه‌هاویش دل‌نیا‌بوو که گه‌رانه‌وه‌ به‌ ر‌ینگای قاچاغ‌چییه‌کاندا کاری نه‌کرده‌یه، له‌به‌ر نه‌وه‌ جگه‌ له‌ ر‌ینگای مه‌مه‌دحه‌سار ر‌ینگای ترمان نه‌بوو، تاکه‌ ئاراس‌ته‌یه‌ک ب‌توان‌ین ب‌گیرینه‌ به‌ر ئاراس‌ته‌ی مه‌مه‌دحه‌سار بوو. هیچ ش‌تیک‌مان پ‌ی نه‌بوو ب‌توان‌ین له‌ ناو نه‌شکه‌وته‌که‌دا گۆر‌یک‌ی لایه‌ق بۆ یا‌قووب هه‌لب‌که‌نین، به‌لام به‌ دزییه‌وه‌ و به‌ بێده‌نگ کۆمه‌ل‌یک به‌ردمان ه‌یناو به‌ ده‌وری لاشه‌که‌دا هه‌لمانچ‌نی. نه‌وه‌ تاکه‌ کار‌یک بوو ب‌توان‌ین ب‌یکه‌ین تا حورمه‌ت له‌ لاشه‌ی کۆژراوه‌که‌ ب‌نین. له‌گه‌ل ر‌وناک‌بوونه‌وه‌دا، ه‌یزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سارمان ب‌ینی له‌و نزار و به‌رچایه‌دا بلا‌بوونه‌ته‌وه‌ و ته‌واوی ناوچه‌کانی نه‌وه‌به‌ریان گرت‌وه. له‌ده‌می نه‌شکه‌وته‌که‌وه‌ ده‌مانتوان‌ی هه‌ندێ له‌ جوله‌ی ه‌یزه‌کانیان ب‌بینن. به‌لام ده‌بوو ته‌واو له‌ بۆسه‌داب‌ین و ئاگادار‌بین. دوا‌ی ته‌قه‌کانی دو‌ینێ شه‌و دل‌نیا‌بووم چا‌ویکی به‌رده‌وام‌یان له‌سه‌ر بۆخرسانه‌، ته‌نیا ترسم نه‌وه‌بوو قاچاغ‌به‌رانی تر په‌ریی‌تته‌وه‌ نه‌مبه‌ری چیا و کار‌یک بکه‌ن مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان بۆ گرت‌نیان، ه‌یز ب‌ینه‌ سه‌ر چیا و ب‌ینه‌ نه‌مبه‌ر. ده‌بوو هه‌موو رۆژ له‌ ده‌می نه‌شکه‌وته‌که‌دا چا‌وه‌روانی تاریکی ب‌ین. تاریکی گه‌وره‌ترین په‌ردی خه‌لکانی ب‌یچاره‌ و هه‌له‌ات‌وو، گه‌ر تاریکی نه‌بایه‌ ئیستا هه‌زاران م‌رو‌فی ئازاد له‌ زیندان و هه‌زاران که‌سانی زیندو له‌ گۆردا بوون. م‌رو‌ف ده‌ب‌یت

حه شارخواز و هه لهاتوو بیت تا له نرخى تاریكى تییگات، له م خاکه تاریکانه دا پوژ و پوناكى دۆزهخى ئازادیخوازانه. ده بوو شهو به رهو قوولایى ناوچه هیمنه کانی مه مه د حه سار به ریگاوه بین، تا بتوانین به روژ له ریگایه کی که مینک هیمن و ئەمانه وه بچینه ناو شار. زه هاو ته نیا چاوسا غمان بوو، ئەو ژیا نه خش و پزگار که ری هه ردوو کمان بوو. ئال موراد به ردهوام ده یگووت «ئیه دیاری خودان بۆ من، ئەوه نیشانه یه که خودا نایه ویت من بمرم». ئەو له و ماوه یه دا له زور ته له ی مه رگ پزگاری بوو بوو، ده رکه و تنی ئیمه شى له ئەشکه و ته که دا به مو عجیزه یه کی خودایى ده زانی. پیتی وابوو ئیمه فریشته ی نه جاتین و له ئاسمان دابه زیوین، به لام بۆ من پیچه وانه که ی راست بوو، ده رکه و تنی ئال موراد، فریشته ی فریاد په سی ئیمه بوو. ئەو کۆمه کی به ئیمه کرد له برسا نه مرین. ریگای ئیمه ریگایه کی دریژ و ناخۆش بوو، به لام سوودمان له هه ندی خواردنی کۆله پشته که ی ئال موراد و یاقوب بینى، تا به سه ر برسیتی دوو پوژی پینشوودا زال بین، بۆ یه که مجار دواى زیاد له دوو پوژ شتی کمان ده خوارد و تینی ئەوه مان تیده که را بتوانین به رهو شارینکی نه ناس و دۆژمن به پى بکه وین.

من خۆم وه ک مستر گرینۆک به ئال موراد نه ناساند. له برى ناوی خۆم گووتم من «زه ریاوارییه کی خه ونبین» م، که سیکم توانایه کی شه یتانیم هیه خه ونى ئەوانى تر ببینم، گه ر خه ونى مرو فیه کانیش نه بیت، خه ونى شته کان، خه ونى به رد، گیا، زه وى، ئاو. به خه نده یه کی تاله وه گووتم «تۆ که سیکی شانسدار نیت، گه ر که مینک به خت هه بایه لی رده دا، له م ئەشکه و ته خنکاو و تاریکه ی سه ر سنوورى جه هه نه مدا به من، به پادشای خه ونه جرنى و فرنییه کان نه ده که یشیتیت». هه ستم کرد نه ده زانیت باسى چی ده که م، نه تیده گات مه به ستم له بینینى خه ونى ئەوانى تر چیه. ئەو گووتى «من هیچ نیم، جگه له ده ستراسیتی که مژه، که وه سواسی ئەوه م هیه هه ر نیشانه یه کم بۆ دابنن بيشکینم، هه تا گه ر سه رى مرو فیکى که ورده ش بیت»

هه‌لبه‌ت سه‌ره‌تا نه‌یگوت که ئه‌و بکوژی فه‌رماندار ماروفیه. ئه‌و گووتی بۆ ئه‌وه‌ی بزانی‌ت من کیم ده‌بی‌ت له سه‌ره‌تاوه قسه‌ت بۆ بکه‌م، له پۆژیکه‌وه که به‌رازه ره‌ش و هاو‌پینه‌کی چوون بۆ لای سه‌ی ئه‌سلان. منیش گووتم، زۆر چاکه، گهر وا بی‌ت منیش ده‌بی‌ت له سه‌ره‌تاوه بۆت بگێرمه‌وه، له‌وه‌ی پۆژه‌وه که میرئه‌ودال هات بۆ عیاده‌که‌ی مامم و ده‌ستی به‌ گێرانه‌وه‌ی خه‌ونی خۆی کرد.

شهو بهر له وهی بکهوینه ړیگا بهرهو مه مه دحه سار، ئال موراد کوله پشته که ی کرده وه و قووتوویه کی دهرهینا. گووتی «ئهم ړیگایه ی ئیمه پیاده رږین وهک ړیگای هات و نه هاته، له مه مه دحه سار که سیک هیه ده توانیت یارمه تیمان بدات ناوی پروفیسور قاسمی شابه ندره، له چیدا پروفیسوره؟ نازانم. به لام گهر من له ړیگا کوژرام، تیاچووم، گیرام یان بهر گولله که وتم، هر یه کیک له ئیوه ده توانیت بچیت بو ئهم ناو نیشانه «چاپخانه ی ئیعتیما، شه قامی هه بیولا داغستانی، ژماره ۱۹، گهره کی هاجهری خوارو» و ئهم کتیبه به دهستی بداته پروفیسور، ته نیا پروفیسور خوی و هیچ که سیکی تر نا. له گهل ئهم نامه یه دا، جوان سه یربیکه، ئهمه نامه ی پیاویکه ناوی پروفیسور به هنامه، ئهم کتیب و نامه یه کلیلی ئیمه یه تا له مه مه دحه سار بو ماوه یه کیش بووه جی خه ویکی ئه مینمان ده سته بکه ویت، وشه یه کی نهینی هیه ده بیت به پروفیسور قاسمی بلین ئه وسا ده تانینیت «هه وره کانی دانیال». به بی ئه و وشه نهینییه بینینی شابه ندره ئاسان نییه. گهر به یه که وه گه یشتینه ئه و شاره، پیکه وه ده چین بو لای پروفیسور، گهر منیش کوژرام ئیوه بییه، گهر ئیوه ش کوژران من خوم ده یبه... هر که سیک له ئیمه گه یشته مه مه دحه سار ده بیت ئه و کاره بکات، هه م له بهر خوی، هه م له بهر ئهم کتیبه که ده بیت بگاته شو ننگی باش».

ناوی پروفیسور بہنام، دلی منی تووشی خورپہ کی کتوپر کرد۔

ئال موراد پرسی «پیم بلی، تۆ چۆن پروفیسۆر به‌هنام دهناسیت، ئەم کتێبه‌ چیه‌ پێته‌ و کێ تۆی خستۆته‌ سه‌ر ئەم پێگایه‌. پروفیسۆر هاوڕێی من و زه‌هاویشه‌، ئەو ئیمه‌ی به‌ یه‌ک ناساند، هه‌ر ئەو ئەمانه‌تی پاراستنی ژیا‌نی ئەم کۆره‌ی خسته‌ گه‌ردنی من». ئال موراد وه‌لامیدایه‌وه‌ «نا ب‌رای زه‌ریا‌واری ... نا». ئیت‌ر به‌رده‌وام وا بانگمه‌ده‌کات «ب‌رای زه‌ریا‌واری». «نا، من پروفیسۆر نانا‌سم، پروفیسۆرم نه‌بینوه‌، کورێکی هاو‌پێی ئەم کتێبه‌ی بۆ ه‌ینام، ئیستا مۆزه‌خانه‌که‌ی پروفیسۆر له‌ بنده‌ستی سه‌ی ئەسلاندا‌یه‌، له‌سه‌رچی سه‌ی ئەسلان رقی له‌ پروفیسۆر به‌هنامه‌؟ نازانم، به‌لام هه‌ر رۆژی دووه‌می ده‌ستب‌کاربوونی وه‌ک جیگرێ حاکم یاسین، ه‌یزیکێ نارد ده‌رگای مۆزه‌خانه‌که‌ دابخه‌ن و پروفیسۆر ب‌گرن. که‌سێک که‌ خۆی ئەندامی باغه‌وانه‌کانه‌، یاری به‌ ژیا‌نی خۆی کردوه‌ و چووه‌ ئەم کتێبه‌ی ده‌ره‌یناوه‌ و رزگاریکردوه‌. سه‌ی ئەسلان مۆزه‌خانه‌که‌ی بۆچییه‌؟ که‌س نازانیت. ئاخۆ ده‌یه‌وێت بیسووتینیت، ده‌یه‌وێت وێرانیکات، ده‌یه‌وێت ده‌ستی به‌سه‌ردا ب‌گریت، من ه‌یچی لێ نازانم. تا‌که‌ شتێک له‌ مۆزه‌خانه‌که‌ ه‌اتۆته‌ ده‌ری ئەم کتێبه‌یه‌، به‌وه‌دا جه‌نابی پروفیسۆر خۆی له‌ زیندانه‌ رایی‌سپاردوه‌ کتێبه‌که‌ ب‌گاته‌ ده‌ست هاو‌پێه‌کی که‌ نرخێ کتێبه‌که‌ی لایه‌... له‌وانه‌یه‌ ئەمه‌ به‌ نرخترین شتی مۆزه‌خانه‌که‌ی بیت، له‌وانه‌شه‌ وانه‌بیت، کێ چوزانیت؟ پروفیسۆر دلنیا‌یه‌، دیلا‌وار که‌سی وای تیدا نه‌ماوه‌ ئەمانه‌تی وه‌ها هه‌لب‌گ‌ریت... تا دوا‌ی خۆی کتێبه‌که‌ نه‌فه‌وتیت، داویه‌ته‌ ده‌ست من... من هه‌ر ئەوه‌نده‌ ده‌زانم».

«من ده‌زانم، ده‌زانم، ئەوه‌ کتێبی دانیاله‌... دلنیا‌م کتێبی دانیاله‌، خۆیه‌تی»

ئال موراد به‌ بێبا‌کی سه‌یریکردم و گووتی «ده‌ی که‌واته‌ تۆ له‌ من باش‌تر ده‌زانیت. تۆ له‌ من زانیاریت له‌سه‌ر نرخێ کتێبه‌که‌ زیات‌ر لایه‌». هه‌ستم‌کرد سه‌رسام نه‌بوونی ده‌گه‌رایه‌وه‌ بۆ گه‌ژه‌یی. یه‌که‌مین نیشانه‌ی گه‌ژه‌یی نه‌مانی توانای سه‌رسامییه‌. من گووتم «نا، نا زانیاریم نییه‌، ه‌یند هه‌یه‌ من

چهندین شهوه، ئه وهه ورانه له خهونده دهبینم، چهند شهوه له خهونده هه
 باران دهباریت». خۆشم نه مزانی په یوهندی ئه وه چیه به وهی که من ناوی
 ئه وه کتیه ده زانم. سهیری چاوی ده کهم، دلنایام ئه ویش ئه وه خهونه ی بینوه،
 به لام هیچ نالیت، سهیری زه هاو ده کهم و ئه ویش سه رسام سه یرمه دکات،
 دلناییه ده زانم که ئه وه له میژه خهونی هه وره کان ده بینیت... هه وره کانی
 کاره سات، هه وره کانی دۆزهخ، که بهر له وهی به سهر ئه م چیا یانه دا بیارین،
 به سهر ئه م شارانه دا بیارین، له ناخی ئیمه دا باریون. من له دهروازه ی
 ئه شکه وته که وه دهروانم و هه وره کان ده بینم، ئه وه یه که مجاره کاتم هه بیت
 و هۆشم لای خۆم بیت و به مه بهست سهر بۆ ئاسمان بهر بکه مه وه تا
 هه وره کان ببینم. ههستیکی سهیر دامده گریت که ئه وه هه ورانه ی له ئاسماندا
 دهیا نبینم، هه ره وهی ناو خهونه کانی خۆم و به ئاسماندا دهفرن. ئیستا
 که سهیری ئه وه هه ورانه ده کهم، و له ده می ئه م ئه شکه وتدا له خۆم دهروانم
 ، تیده گه م هه رچی ئومید و خهیا لاتیک له دیلاوار هه مبوو ته واو بوون، من و
 سه دان هه زار خه لکی تر ئیستا له ناو جهرگه ی جهنگدا ی، سه دان هه زار
 کهس که سه له هایه بۆ ئه م جهنگه ئی شده کهن. هه وره کان به خیرای ده پۆن
 و من بهردهوام سه یریانده کهم، له وه خیراترن، بتوانم رایان بگرم، هه سته ده کهم
 به جوریکی شیتانه پرووه دیلاوار دهکشین، پهنگیکی خوینین و سه یریان
 ههیه، تا دیت له بهر چاوم سوورتر ده بن. چیر له وه درهنگتره کهس بتوانیت
 هیچ چه قویه ک رابگریت، هه گولله یه ک بگیریت هه وه، هیچ هه وریک له ئاسماندا
 بوه ستینیت، هه موو کاره ساته کان که وتوونه ته سهر هیلای خو یان، ئه وه ی
 جاریک به خه ونیک، به ترسیک ده ست پیده دکات، ئیستا له نیوان ئه م دوو
 ده فهرده وهک جهنگیکی هه تاهه تای، وهک سه ربهرین و سووتانیکی بیکوتا
 و تا ئه به ده رکه وتوته وه. هه موو کاره ساته کان چوونه ته سهر پهنگای
 خو یان. ده پرسم ئایا له هیچ جیگایه کدا، له هیچ پوژیکدا ده کرا ئه م جهنگه
 بوه ستینریت. که بیر له خۆم ده کهمه وه، که بیر له مامه سیام ده کهمه وه.

که بیر له نه‌خۆشه‌کانی عیاده‌که ده‌که‌مه‌وه، که بیر له فه‌رماندار و حاکم یاسین ده‌که‌مه‌وه، که بیر له نیگارکێشه‌کان ده‌که‌مه‌وه، ده‌لیم نا... نه‌ده‌کرا. به‌لام که بیر له پروفیسۆر ده‌که‌مه‌وه، بیر له دکتۆر سوعاد ده‌که‌مه‌وه، بیر له‌و ده‌موچاوه غه‌مگینانه ده‌که‌مه‌وه که له شه‌ویکی تاریکدا له دیلاواری ره‌ش بینیم، ده‌لیم به‌لێ ... به‌لێ ده‌کرا. له دهمی ئەشکه‌وته‌که‌وه ده‌پوانم و سه‌ربازه‌ی و توره‌ی و پێشهاتووه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌بینم، له خه‌یالی خۆمدا ده‌لیم «سه‌دان سال له مه‌وبه‌ر، دانیال له‌مجۆره‌ هه‌ورانه‌ی بینوه». وه‌ک شتیکی دووباره‌ی بێمه‌وه، وه‌ک راستیه‌ک بدرکێتم که له میژده‌یزانم و خۆمی لێ غافلده‌که‌م، ده‌لیم «مرووف بۆ ئەوه‌ی کاره‌سات ببینیت، پتویست ناکات سه‌یری میژوو بکات، سه‌یری ئاسمان بکات، سه‌یری زه‌وی بکات، ته‌نیا به‌سه‌ له ناخی خۆی بپوانیت». غه‌مگین سه‌یریکی هه‌وره‌کان ده‌که‌مه‌وه، دلنایام ئەوه‌ هه‌وری خه‌ونه‌کانی منه‌ ده‌پوات و ده‌باریت ... هه‌وری خه‌ونه‌کانی زه‌هاوه، هه‌وری خه‌ونه‌کانی پروفیسۆره ... له خۆم ده‌پرسم، ده‌بیت مامه‌ سیام ئەم هه‌ورانه‌ی دیبیت، ده‌بیت ئەمجۆره‌ بارانه‌ له‌ خه‌ونه‌کانیدا بارین؟ ده‌بیت ژهنرال مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی چیرۆکی ئەم هه‌ورانه‌ بزانیته‌؟ . هه‌نده‌ی من له مامه‌ سیام تیگه‌یشتیم، پیاویک بوو له‌م دوایه‌دا په‌یوه‌ندی به‌ ده‌روونی خۆیه‌وه‌ پچرا‌بوو، چیت نه‌یده‌زانی چی له ناخی خۆیدا ده‌گوزهریت.

ئێستا ئاوێ له‌ پابوردووم ده‌ده‌مه‌وه و ده‌زانم، جیگایه‌ک بپوانم پزگاری خۆمی تیندا به‌ ده‌ست به‌یتیم و له‌م جه‌نگه‌دا نه‌خکێتم، دیلاوار نییه ... من چیت سه‌ر به‌ هه‌یج شاریک، نه‌ته‌وه‌یه‌ک، زمانیک نیم، به‌لکو ته‌نیا ترسیکم و به‌زه‌ویدا ده‌که‌پیم. له‌گه‌ل زه‌هاو و ئال موراد دا کۆله‌پشته‌که‌ی یاقووبی قه‌موور هه‌له‌دگرم و دوا نیگای ته‌رمه‌که‌ی ده‌که‌م و به‌ره‌و مه‌مه‌دحه‌سار ده‌که‌مه‌ پێ. به‌ خه‌نده‌یه‌کی بێزار و تاله‌وه‌ به‌ خۆم ده‌لیم «مسته‌ر... بۆئه‌وه‌ی خۆت بناسیت، بپرو و که‌میک له‌ شاری دوژمنانیشدا بژی».

مه مه ده سار شارىكى گه ورهيه، كه له تروپكى «يائىمام» وه پروانىمان، هه موو شار له بهرده مماندا بوو، به لام كوتاييه كانى له ههچ جىگايه كه وه ديار نه بوون، ده رىايه كى گه وره ي تيشك بوو، مليونه ها گلۆپ پىكه وه ده سووتان. هينده ي له سه رى يائىمامه وه، چاومان به و تيشكستانه به رينه كه وت، ئال موراد گووتى «واى، سه ير كه ن، سه ير كه ن، چ شارىكى گه وره يه، چ شارىكى عه جايه به، رهنگه ئه مه گه وره ترين شارى دونيا بىت». ئه و كات نه مه دزانى دوژمن خاوه نى شارىكى وه ها گه وره يه، دىلاوارى ئىمه به هه موو گه وره يى خۆى، پىده چوو سى يه كى ئه م شاره نه بىت. من به سه رسامى گووتم «گه ر گه وره ترين شارى دونيا نه بىت، ئه ي گه وره ترين شارى دونيا ده بىت چۆن بىت؟». له شوينى خۆمانه وه له تروپكى يائىمام، نه مانده توانى ئه وسه رى ئه م زه رىاي تيشكه ببينىن، مليونه ها تيشك كه هه ر يه كه يان ده ستى ئاده ميزادىك دايگىرساندون، هه ر يه كه يان مروفتىك له به ر پوناكويه كهيدا دانىشتوو، هه ر يه كه يان جوړه ده ستيك ده ناسيت و جوړه ژيانىك له ژىر تيشكه كانيدا هه ناسه ده دات. شاره كه به جوړىكى سامناك گه وره بوو، به جانه وه رىك ده چوو هه ر گه شه ي كرديت و گه شه ي كرديت و ههچ هه نىك نه يتوانى بىت بيوه ستييت. سه ىرم لىهات و له خۆم پرسى، بۆ ده بىت خه لكانىك كه خۆيان شارىكى وه ها گه وره يان هه يه، بىر له

جهنگی شاری تر بکه‌نه‌وه. شاره‌که به‌و گه‌وره‌یه ترسناکه‌ی، به‌و هه‌موو تیشکه‌ی که لینی هه‌لده‌ستا، بۆ من غه‌ریب و شه‌رانگیز ده‌هاته به‌رچاو. گه‌وره‌یه‌که‌ی ئاماژه‌بوو بۆ برسی‌تییه‌کی جانه‌وه‌ر ئاسا، وه‌ک ئه‌وه‌ی له ناکاو سه‌دان جیگا و شار و شاروچکه‌ی هه‌لوشی بیت، وه‌ک ئه‌وه‌ی بیه‌ویت به‌رده‌وام بکشی‌ت، نه‌وه‌ستی‌ت و جیگای تر بخاته سه‌ر جه‌سته‌ی خۆی. من که له‌سه‌ر به‌رزاییه‌کانی یائیمامه‌وه پوانیم، هه‌ستمکرد شه‌پۆلێکی دێ و بیه‌رمی تیشک له شاره‌که‌وه به‌ره‌و پوومان دیت. هه‌ستمکرد بارانی چه‌ند پۆژه خوشبۆته‌وه تا ئیتمه‌ لی‌رده‌دا شه‌رانگیزی ئه‌م شاره‌ بیه‌نین، تی‌گه‌ین که ئه‌وه‌ی به‌ره‌و ناوی ده‌پۆین، ده‌توانیت له خۆیدا به‌مانخکینیت و نه‌توانین ئاسان جاریکی تر بیه‌ینه ده‌ره‌وه. ئال مورادیش هه‌مان هه‌ستی هه‌بوو، سه‌یری ئه‌و ئوقیانۆسه‌ پوناکه‌ی به‌رده‌ممانی کرد و گووتی «پێنده‌چیت به ئاسانی بپۆینه ئه‌م شاره‌وه، به‌لام پێ ناچیت، ئه‌وه‌ی که‌وته ئه‌م به‌حه‌ره‌وه ئاسان بیه‌ته‌ده‌ری». منیش وام هه‌ستکرد، وه‌ک ئه‌وه‌ی مه‌مه‌دحه‌سار به‌مه‌به‌ست، به‌فریو، وه‌ک ته‌له‌ و فاقه‌یه‌کی ره‌ش، ده‌رگا‌کانی خۆی بۆ ئیتمه‌ کردیه‌ته‌وه. تاکه‌ که‌سیک که‌ پای جیاوازی بوو، زه‌هاو بوو، که‌ به‌هۆی ئه‌زموونی خۆیه‌وه، وه‌ک پشیل‌یه‌کی سه‌ر ریگاوبان، ده‌یتوانی له‌ شوینه‌ داخراوه‌کان ده‌رچیت و بجیه‌ته‌وه‌ ناویان، ئه‌و گووتی «وه‌ک هه‌ر شاریکی تر ده‌رگای خۆی هه‌یه‌».

مه‌مه‌دحه‌سار به‌جۆریک گه‌وره‌یه، پاراستنی هه‌موو ده‌روازه‌ و ده‌لاقه‌کانی کاری نه‌کرده‌یه، که‌ ده‌گه‌یه‌ته به‌رزاییه‌کانی یائیمام ده‌توانیت له‌وێوه به‌ ئاسانی له‌ ژیر بالی شه‌ودا و له‌ هه‌ندیک لاری تاییه‌ته‌وه بگه‌یه‌ته‌ ناو شار. من و دوو هاو‌پیکه‌م له‌ شه‌ویکی ئارامدا، دوا‌ی چه‌ندین پۆژ پوشتن و بارانی به‌رده‌وام، پیمان خسته‌ یه‌که‌مین کوچه‌کانی مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه، سه‌یری‌بوو، شاره‌که‌ له‌ بانه‌وه‌را، چه‌نده‌ پوناک بوو، له‌ ناوه‌وه‌را هه‌ند تاریک بوو، وه‌ک ئه‌وه‌بوو تیشکی چرا بیه‌شوماره‌کانی بالا

هه‌مووی خه‌یالات بووبیت، یان هه‌ر روناکییه و مولکی تایبه‌تی که‌سینک یان شوینیک بیت که‌هه‌رگیز تیشکی نادات به‌ ناو کوچه‌ و جیگاکانی دی. کۆلانه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار تاریک بوون، ئه‌وه‌ سه‌رنجی کتوپری ئه‌و شه‌وه‌ سه‌یره‌ی ژیانم نه‌بوو، به‌لکو له‌ دوو سالی دواتریشدا که‌ له‌و شارهدا ژيام، به‌رده‌وام کوچه‌کانم تاریک ده‌بینی، وه‌ک ئه‌وه‌ی تیشک به‌ ئاسانی نه‌توانیت شه‌وی ئه‌م زه‌مینه‌ روناکباته‌وه‌، نه‌توانیت قه‌واره‌ی زوله‌تیک بشکیتیت که‌ به‌ نه‌ینی وه‌ک هه‌لاو له‌ زه‌وییه‌وه‌ هه‌له‌ستا. له‌گه‌ل گه‌یشتماندا به‌ یه‌که‌م شه‌قامی گه‌وره‌، یه‌که‌م ئاسه‌واره‌کانی شه‌رم بینی، گه‌رچی ئیمه‌ زۆر دوور له‌ که‌ناره‌کانی شاردا بووین، به‌لام چه‌ندین لاقیتیه‌ی جه‌نگم بینی، دروشمی گه‌وره‌، وینه‌ی سه‌رانیک که‌ نه‌مه‌دناسین. شه‌و پرووی له‌ دره‌نگی بوو، به‌ قسه‌ی زه‌هاو نه‌ده‌بوو بکه‌وینه‌ نیوه‌شه‌و. تا کات دره‌نگتر بایه‌، رینواران و گه‌پیده‌کان و غه‌ریبان پتر ده‌بوونه‌ جیگای گومان، کاتمان نه‌بوو وردینه‌وه‌، کاتمان نه‌بوو له‌ تاریکیدا سه‌یری ئه‌م سه‌ر زه‌مینه‌ جیاوازه‌ بکه‌ین، له‌ باله‌خانه‌ و ته‌لاری شار بنواپین. تاکه‌ شتیک مه‌راقمان بوو، ئه‌وه‌بوو جیاوازی خۆمان ده‌رنه‌خه‌ین و سه‌رنجی که‌س رانه‌کیشین. سێ که‌سی شه‌که‌ت و بی‌پرست و چلکن بووین، ده‌بوو به‌ زووترین کات بکه‌ینه‌ ئه‌و ناوێشانه‌ی که‌ به‌س خودا خۆی ده‌یزانی له‌ ناو ده‌ریای ئه‌م شارهدا که‌وتۆته‌ سه‌ر چ شه‌قامیک یان ناو چ کوچه‌یه‌ک. ده‌مانزانی شیوه‌ و رۆخسار و زمانمان جیگای گومانه‌، به‌لام چ چاریکمان هه‌بوو. دوا‌ی چاوه‌روانییه‌کی که‌میک درێژ تاکسییه‌کمان چنگ که‌وت و زه‌هاو به‌و زمانه‌ی که‌ ده‌یزانی ناوێشانی چاپخانه‌که‌ی پرۆفیسۆر شابه‌نده‌ری دا به‌ شۆفیره‌که‌. ئال موراد هه‌ندیک پاره‌ی مه‌مه‌دحه‌ساری پێ بوو، که‌ نه‌مانده‌زانی چه‌نده‌ و نه‌مانده‌زانی چی ده‌کات، به‌لام زه‌هاو ده‌یگووت چه‌ند رۆژیک کومه‌کمانده‌کات و چه‌ند نانیکي پێ ده‌خوریت. خاوه‌ن تاکسییه‌که‌ شوینه‌که‌ی به‌ دوور ده‌زانی، به‌لام وه‌ک هه‌موو شۆفیره‌ سه‌رسه‌خته‌کان

سوورن له کۆتایی شهودا پارهیه کیان دهستبکه ویت، ملی رینگای گرتی بهر. پیاویکی بیدهنگ بوو، هه ندیک پرسپاری که می له زه هاو کرد که به ئارامی وهلامی دایه وه. زه هاو له سالانی قاچاغبه ریدا هینده له گهل قاچاغچیه کانی مه مه ده ساردا سه روکاری بوو بوو، دهیتوانی ئهو وشانه ی دهیانزانیت به دروستی و له شوینی خویاندا به کاریان بهینیت. به پینچه وانه ی منه وه که له سه ر پووی کتیب زمانه کان فیزبوو بووم و ئه گه ری به کارهینانی هه له م بو پسته کان گه وره بوو. دوا ی سه فهریکی دریز که نزیک ی سه عاتیکی خه یاند گه یشتینه شه قامی هه بیولای داغستانی. شه قامه که له سه ر بو ئه وسه ر داخرا بوو، ده رابه کان زوریان قفلان لی درابوو، به لام پیده چوو ئه م جینگایه به رۆژ مهیدانی جموجولیکی گه وره بیت. چاپخانه ی ئیعتیما د له سه ری فولکه یه کی گه وره دا بوو، مهیدانیکی به رین و کراوه به رامبه ری بوو، پینانده گووت «ده روزه ی فیرده وس». چاپخانه که بالاخانه یه کی سنی قات بوو، تاکه جینگایه ک بوو له سه ری مهیدانه که دا ده رگای کرابووه وه، من و ئال موراد پیکه وه چووینه ژووری و زه هاومان له به رده رگا که دانا. گه ر تووشی کیشه و را کردنیک به اتباین، زه هاو دوا هیوامان بوو جاریکی تر له م شاره ده رمانبکات، ئیمه بریارمان دابوو گه ر ژیانمان له مه مه ده سار بکه ویته مه ترسییه وه، هه ندیک که لوپهل و نه خشه یه ک بکرین و هه ندیک که س پروتبه کینه وه و دیسان به ره و شاریک و جینگایه کی دیکه بکه وینه رینگا. گه ر زه هاومان له ده ستبدا یه، هه موو هیوا یه کیشمان له ده ستده دا، ئهو هه ر شاره زا و گورگی راسته قینه ی رینگاوبان نه بوو، به لکو له هه ردوو کمان وریاتر و به گو پرتیش بوو.

ده می ده رگای چاپخانه که ئوفیسیکی گه وره بوو، ده رگایه ک له ئوفیسه که وه ده چوو هه سه ر هۆلیکی گه وره که تیتدا ئامیره گه وره کانی چاپ وه ک شیت دهنگیان ده هات و چاپیانده کرد. میژیکی دارگویزی زور کۆن و پته وه له ناوه راستی ئوفیسه که دا بوو، تاقمیک قه نه فه ی سه وزی تیر،

دۆلابیکی پر کتیب، چه ندین ته پلهک که هر هه موویان چهنده ها جوړی
 رۆژنامه یان له سه ربوو، شوشه ی سه ر میزه گه وره که خاوین و پاک
 ده بریسکایه وه، وهک بهر له هاتنی ئیمه ده ستیک شته کانی ریکه ستیت،
 ته نیا پیاله یهک چای نیوه خوراوه ی له سه ربوو، له گه ل کلویهک شه کردا،
 سو بایه کی نه وتیش له سوچینکدا ده سووتا، دوا ی نزیک ی سی مانگ یه که م
 جارم بوو پی بهمه شوینیکه وه له ژوور بچیت، هه وای گهرم و ئارامی
 ئوفیسه که هینده به له شم دوست بوو، گیانم وه ها غریبی شوینیکی
 وه های کردبوو، ده مو یست بی هیچ مۆله تیک خۆم بدهم به سه ر قه نه فه کاند
 و دانیشم. بۆنیک ی تایبه تی له ئوفیسه که دا بوو، که بۆ من جادویی و هه ژین
 بوو، بۆنی عه تر نه بوو، بۆنی ده رمانی خاوین کردنه وهش نه بوو، به لکو بۆنی
 شتیک بوو که بیرمه کرد، بۆنی تازه ی کتیب، بۆنی لاپه ره ی نو ی که تازه
 له ژیر میلی چاپ دیته ده ری، بۆنی حه رف که تازه وهک بیچووی بولبول
 له دایکبوون و خویان بۆ ژیان ئاماده ده که ن. پیم سه یر بوو که بۆنی تیژی
 چاپخانه که، بۆنی ئامیره کان، بۆنی مه ره که بی چاپ، بۆنی کاغه ن، له م
 ماندوویتی و ترسه دا وه ها ئارامده که نه وه. بۆ ساتیک هه ستم نه کرد له
 مه مه ده سه سارم، به لکو هه ستم کرد له سه ر زه مینیکی جاویدام، له جیگایه کد
 که له سه ره تای ژیانمه وه بۆی گه راوم، شوینیک که بیته وه ی به خۆم بز
 ژیانم به رده وام رووی تیکردوه. بۆ چرکه یه کی کورت نه ژنۆکانم شل بوون،
 ده بوو له سه ر زه وییه که دانیشم، نه مه زانی چی بکه م، هه ستیکی بیمانام
 هه بوو که له و کاته وه ی له دیلاوار ده رچووم، به نیازی ئیره هاتووم و
 به ره و ئه م جیگایه به ریگا وه بووم ... من و ئال موراد هه ردوو کمان سه یری
 شته کانمان ده کرد، بۆنی شوینه که مان ده کرد، هه ر دوو کمان چلکن و ریش
 هاتووبووین، گه رچی بهر له هاتنه ناو شار، له سه ر کانیه که خۆمان
 خاوین کردبووه وه، به لام هه ر که سیکی زیره ک سه یری کردبایه، ده بیینی له
 ریگای دووره وه هاتووین و شه که تین. له و کاته دا پیاویکی زۆر زلی سه

پووتاوێ که جووتیک گویی خپیش و شوێی هه‌بوو، به‌ له‌فه‌یه‌که‌وه‌ هاته‌ ژووری. که ئیمه‌ی بینی له‌ بری ئه‌وه‌ی به‌په‌سیت قاقا پیکه‌نی و گووتی «ئه‌وه‌ ئیوه‌ کین؟ براکانم... فه‌رموون... فه‌رموون. چیتان ده‌وێت؟». من به‌و زمانه‌ی له‌سه‌ر پووی کتیب فیری بووبووم سلاو‌مکرد و به‌ ده‌نگیکی له‌رزوک گووتم «ئیمه‌ هاو‌پینی دکتۆر شابه‌نده‌رین، ئه‌مانه‌تیکی تایبه‌تیمان بۆ جه‌نابی پروفیسۆر هیناوه‌، له‌گه‌ل نامه‌یه‌کی خسوسی، ده‌مانه‌وێت ده‌م و ده‌ست چاومان به‌ جه‌نابیان بکه‌وێت». دیاربوو شیوه‌ و قه‌یافه‌تمان به‌ هیچ یه‌ک له‌ هاو‌پیکانی پروفیسۆری نه‌ده‌کرد. کابرا فه‌رمووی لیکردین، دانیشین و به‌سه‌رسامیه‌وه‌ سه‌یریکردین و گووتی «ئه‌ها... ئه‌ها... ئیوه‌ هاو‌پینی دکتۆر شابه‌نده‌رن، هاو‌پینی تایبه‌تین. ده‌تانه‌وێت به‌ شه‌خسی خۆی ببینن، ئه‌ها... ده‌تانه‌وێت ده‌م و ده‌ست خۆی ببینن». نه‌مزانی کابرا گاته‌ی به‌ قسه‌کانمان دیت یان به‌ راستی ده‌یه‌وێت تیبگات. من سه‌رم له‌قاند و گووتم «به‌لێ، وایه‌، ده‌مانه‌وێت خۆی ببینن، ده‌موده‌ست، شتیکی زۆر گرنگمان بۆ هیناوه‌». پیاوه‌که‌ له‌فه‌که‌ی دانا و ده‌ستی برد بۆ ته‌له‌فونیکی سه‌وز که له‌سه‌ر میزه‌که‌ دانرابوو و ژماره‌یه‌کی لیندا و وه‌ک یه‌کیک دوو‌دل بیت له‌ وه‌رگرتنی ژماره‌که‌ به‌ چاویکی که‌میک چه‌په‌ساوه‌وه‌ که‌وته‌ چاوه‌روانکردن. گویم له‌ ده‌نگی که‌سێک بوو له‌وسه‌ر، پیاوه‌که‌ به‌ ریزه‌وه‌ سلاو‌یکرد و به‌ خیرایی هه‌ندیک قسه‌یکرد که‌ من له‌ زۆری تینه‌گه‌یشتم، دواچار گووتی «به‌لێ ئه‌مانه‌تیان پێیه‌، یه‌کیک ئه‌مانه‌تیکی داونه‌تی بیه‌یتن بۆ جه‌نابت». پاش هه‌ندیک قسه‌، پیاوه‌ قه‌له‌وه‌ سه‌ر پووتاووه‌که‌ سه‌یری منی کرد و پرسی «کێ ئیوه‌ی نارده‌؟». من گووتم «پروفیسۆر به‌هنام بریکان، پروفیسۆری میژوو و ئاسه‌واره‌ دیزینه‌کان. ئیمه‌ نامه‌یه‌کی تایبه‌تیشمان له‌ جه‌نابی پروفیسۆره‌وه‌ بۆ ئه‌وان پێیه‌، پێی بلێ هه‌وره‌کانی دانیال، ئیتر جه‌نابیان ده‌زانیت کێین». کابرا ناوه‌که‌ی پروفیسۆر به‌هنامی بۆ ئه‌وی سه‌ر خه‌ت دووباره‌کرده‌وه‌ و شفه‌ری هه‌وره‌کانی دانیالی پێگووت، که‌ قسه‌یده‌کرد

جار جار به گومانیکیشه وه سهیری ئیمه ی دهکرد و به چاویکی سهیر و سهرسامه وه لینی دهپوانین. دواپی تهلهفونه که ی دانا و گووتی «خۆی بوو، جهنابی دکتۆر بوو، شهخسی خۆی بوو». وهک ئه وهی بیهویتی ئیمه بخاته گومانه وه دوو جار سهیری کردین و گووتی «زۆر شهکهت دیارن، وانیه، زۆر شهکهت دیارن... له کوپوه هاتوون؟ به زمانتاندا دیاره خه لکی ئیره نین». من گووتم «ئه گهر جهنابتان که رهه بهرموون و پینگا به ئیمه بدهن، شهخسی دکتۆر خۆی ببینین، ئه و سا له گه له جهنابیان هه موو شتیک باسده که ی». سهریکی راوه شاندا و گووتی «ته بیعی، ته بیعی. دکتۆر له سه ره وه چاوه پوانتانه، گهر له گه لمدایین، من تا لای ئه و ده تانبه م. له خۆشبه ختی هه مووماندا ئه وه سالی که دکتۆر ماله که شی هیتا وه ته ئیره، ئه وه کاریکی باش بوو. ته بیعی ده تانبه م بۆلای جهنابی دکتۆر، ته بیعی، خودی دکتۆر له قاتی سه ره وه یه». من و ئال موراد دوا ی کابرا که وتین، ئال موراد رهنگی سه پی بوو بوو، هه ردوو کمان به راستی ده ترساین، ئه م ساتانه گرنگترین ساتی ژیانمان بوو، به زه هاومان گووتبوو هه ر بینیت ماشینی پۆلیس لیره نزیکه ده بیته وه، دوور به که وه و هه ولبده نه گیریت.

بیئه وه ی پنیوست بیت به ناو هۆلی چاپخانه گه ره که دا برۆین، به راره ویکی باریکدا برۆیشتین، به پله که یه کی ته نگه به ردا دوو قات سه ره که وتین، نه مانزانی قاتی دووهم چی تیدا یه، به لام له قاتی سه یه مه دا پله که کان له پیش ده رگایه کی دارینی قه شه نگدا ته واو بوون. پیاوه قه له وه که له زهنگی ده رگا که ی دا و به جۆریکی سه یر هه موو هۆشی کوکرده وه بزانیته ده توانیته خشپه یه ک یان جوله یه ک ببیستیت، گوئ شلکردنی وهک گوئ شلکردنی که سیکی ترساو بوو، که سیک خۆی ئاماده بکات تا له گه له یه که م جوله ی پشت ده رگا که دا هه لبیت. من له پیش ده رگا که دا وه ستابووم و ته نیا سه یری روخساری ئه وم ده کرد. بیئه وه ی هه یج ده نگیک بیت، له ناکاو ده رگا که کرایه وه. پیاوه که کتوپر ده موچاوی گۆرا و خه نده م.

مندالانه كه‌وته سه‌ر سه‌م‌ای و به ده‌نگه‌ك شه‌تیه‌ك له‌ په‌یای ته‌دا بوو گووتی «ه‌وی جه‌نابی ده‌كت‌ور، خ‌وتانن؟ خ‌وتانن؟ . عه‌جایه‌ب ئه‌ی مه‌سه‌عود له‌ مال نه‌یه، یان ئه‌و ته‌پ‌ویه له‌ ئه‌سته‌اره‌ خه‌وته‌وه‌». ده‌كت‌ور ده‌رگاكه‌ی به‌ ته‌واوی كه‌رده‌وه‌ و من و ئال مه‌راده‌ش به‌نه‌مان، په‌یاویكه‌ی كه‌مه‌یه‌ك وه‌رگن و سه‌رخ‌ر بوو، په‌ش و سه‌مه‌یه‌یه‌كه‌ی چ‌ری ه‌شه‌ته‌بووه‌وه‌، جووته‌یه‌ك به‌روی ز‌ور كه‌وره‌ی هه‌بوو، چاوانی په‌ش و كه‌وره‌ بوون، په‌شی ماش و به‌رنجی بوو، به‌لام ق‌ژ و به‌روی وه‌ها قه‌ترانی كه‌ ه‌یه‌چ په‌كه‌وه‌ نه‌ده‌گونج‌ان، ئه‌و دوو په‌نگه‌ ناكو‌كه‌یه‌كه‌ی جوان و سه‌ره‌نجه‌راكه‌شی به‌خشیه‌بوو به‌ په‌وخساری. ده‌سته‌یه‌ك به‌جامه‌ی سه‌ی له‌ به‌ردابوو، چاویلكه‌یه‌كه‌ی به‌ ده‌سته‌وه‌ بوو و به‌ سه‌ره‌سامیه‌وه‌ سه‌یری من و ئال مه‌رادی كه‌رد و به‌ته‌وه‌ی وه‌لامی كه‌ابرا به‌داته‌وه‌، گووتی «به‌ه‌نام به‌ریكان؟ به‌ه‌نام به‌ریكان؟ ئه‌و ئه‌وه‌ی نارده‌وه‌ بو لای من... ئه‌و؟». ده‌نگی په‌ربوو له‌ په‌رسیار و سه‌ره‌سامی. من ته‌فیه‌ك ق‌ووت دا و گووتم «به‌لئ، په‌ره‌فیه‌سه‌ر به‌ه‌نام، مه‌ژوو... نه‌س». به‌ په‌نجه‌ ئاماره‌ی بو كه‌ردین و گووتی «خ‌یره‌ وه‌رنه‌ ژووری، وه‌رنه‌ ژووری». په‌ویكه‌رده‌ په‌یاوه‌ قه‌له‌وه‌كه‌ و گووتی «به‌لئ خه‌وته‌وه‌... به‌لئ. تا به‌یانی په‌لاكه‌ته‌كان ده‌یه‌ته‌ ئاماده‌یه‌ته‌... تا به‌یانی، ئه‌مه‌شه‌و فه‌وانی باوه‌حه‌یز سه‌ی جار ته‌له‌فونیه‌كه‌رده‌وه‌. كه‌ر تا به‌یانی كه‌رتان كه‌رده‌وه‌، ده‌یه‌ته‌ ئاماده‌یه‌كه‌ن». قه‌له‌وه‌كه‌ په‌كه‌نی و گووتی «ئه‌ی چ‌ۆن، ئه‌ی چ‌ۆن، ته‌به‌یه‌ی. ئه‌وه‌ ئارام بخه‌ون و كه‌رتان به‌ ه‌یه‌چه‌وه‌ نه‌یه‌ته‌، په‌ش سه‌عات هه‌شه‌ته‌ هه‌موو شه‌ته‌ ئاماده‌یه‌... هه‌موو ئامه‌زه‌كان ئه‌شه‌ده‌كه‌ن، مه‌كه‌ینه‌ كه‌وره‌كه‌شه‌مان داگیرسانده‌وه‌». ئه‌مه‌ چ‌وینه‌ ژووری، كه‌ابرا ده‌رگاكه‌ی توند داخسته‌ و به‌ زمانیه‌كه‌ دیلاواری سه‌اف گووتی «به‌ راست، به‌ راست ئه‌وه‌ له‌ دیلاواره‌وه‌ هاته‌وون؟ به‌ راست په‌ره‌فیه‌سه‌ر به‌ه‌نام به‌ریكان ئه‌وه‌ی نارده‌وه‌؟». ئه‌مه‌ له‌ ناوه‌راسته‌ی ژووره‌كه‌دا وه‌سته‌این، ماله‌كه‌ی په‌ره‌فیه‌سه‌ر قاسم، به‌ مالی په‌یاویكه‌ی زه‌نگه‌ین و په‌اره‌دار ده‌چوو. فه‌ره‌شه‌كانی له‌ گه‌رانترین جو‌ری به‌ن بوون، كورسه‌یه‌كانی له‌ قه‌شه‌نگه‌ترین

جۆری ته‌خته، پوناکی و چلچراکانی ته‌لایی و به‌شکو. من و ئال موراد دوو چلکن بووین، دوو ماندوو، دوو ترساو، دوو سه‌رسام، که به‌ترسه‌وه پیمان ده‌خسته سه‌ر فه‌رشه گرانبه‌هاکان نه‌با پیسبن. هه‌ر دوو کمان سه‌یرمان له‌وز دیناواریه سافه‌ی پرۆفیسۆر هات. ئال موراد گووتی «به‌لی، به‌لی جه‌نابی پرۆفیسۆر له‌ دیناواره‌وه هاتووین، من هه‌لگری نامه‌یه‌ک و پاسپارده‌یه‌کم بۆ ئێوه». ئه‌و به‌رامبه‌رمان وه‌ستا و به‌وردی سه‌یریکی کردین و وه‌ک هه‌په‌شه‌بکات، په‌نجه‌ی راوه‌شاند و گووتی «چه‌ند پۆژه به‌ رینگاو، که‌وتوو نه‌ته‌ ناو گه‌رمه‌ی جه‌نگ، ناخۆشی زۆرتان بینیه‌ ... پوخسارتان دیاره‌. وه‌ک له‌ شه‌ر پاتانکردینت». من به‌ ده‌نگیکی کز گووتم «به‌لی». گووتی «دوامکه‌ون». جاریکی تر ئیمه‌ی به‌ ناو سالۆنیکی جواندا برد بۆ ژوویریکی پازاوه‌ و فه‌رمووی لیکردین دانیشین. ئال موراد به‌ په‌له‌ نامه‌که‌ی پرۆفیسۆر به‌هنامی ده‌ره‌ینا و دایه‌ ده‌ستی و گووتی «ئهم ئه‌مانه‌ته‌شی له‌گه‌لدایه‌، ئهم ئه‌مانه‌ته‌». ئال مورادیش ده‌ستی ده‌له‌رزى، منیش ده‌ستم ده‌له‌رزى. بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌مانه‌ته‌که‌ نه‌که‌ویت، ئال موراد قوتوه‌ پتچراوه‌که‌ی به‌ هه‌ردوو ده‌ست گرت و خستیه‌ به‌رده‌ستی پرۆفیسۆر. هه‌ستمکرد پرۆفیسۆر له‌ دۆخیکی وروژان و نائاسایی دایه‌، به‌ په‌له‌ نامه‌که‌ی کرده‌وه، سه‌ری له‌قاند و گووتی «ده‌ستوخه‌ته‌ جوانه‌که‌ی خۆیه‌تی، به‌هنام ... به‌هنام بریکان». نامه‌که‌ دوو لاپه‌ره‌ی درێژبوو، به‌ خه‌تیکی ورد نوسرابوو. پرۆفیسۆر بیئه‌وه‌ی هه‌تا یه‌کجاریش سه‌ر به‌رزبکاته‌وه، دووجار نامه‌که‌ی له‌ سه‌ره‌تاوه‌ تا کۆتایی خوینده‌وه. به‌ ده‌ستیکی ترساوه‌وه‌ ده‌ستی برد بۆ قوتوی کتێبه‌که‌ و له‌ سه‌ره‌خۆ کردیه‌وه، من کتێبی دانیالم ناسیه‌وه. هه‌مان ئه‌و کتێبه‌ بوو که‌ جاریک له‌ جاران گرتبووم به‌ ده‌ستمه‌وه. هه‌ستمکرد پرۆفیسۆریش ده‌ستی ده‌له‌رزیت، هه‌موو گیانی خروشان و سه‌رسامی بوو، له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ دووجار گووتی «له‌م شه‌وه‌دا ... له‌م شه‌وه‌دا و ئهم هه‌موو شته‌ سه‌یر و عه‌جایه‌ به‌ ... ئاه له‌ ده‌ست شه‌و». پوویکرده‌ ئیمه‌ و گووتی

«کتیبه‌که هه‌بیه‌تی هه‌یه، دوا نوسخه‌یه له دنیا‌دا، هیچ نوسخه‌یه‌کی تر له‌م کتیبه‌بوونی نییه، گهر بفه‌وتیت به‌لگه‌یه‌کی میژوویی له‌سه‌ر دونیای دیزین ده‌فه‌وتیت. گونترین کتیبه‌که پیشبینی شه‌ری دینه‌کان، مه‌زه‌به‌کان، نه‌ته‌وه‌کانی ئەم سه‌ره‌مینه‌ی کردوه». سه‌یری‌وو به‌لامه‌وه پرۆفیسۆر به‌هنام به‌نرخترین پارچه‌ی ناو موزه‌خانه‌که‌ی خۆی نارده‌وه بۆ ئەم پیاوه. به‌لام له‌دوخیکدا نه‌بووم پرسپاری وه‌ها بکه‌م و بچمه‌ ناو ورده‌کاری له‌و جو‌ره‌وه. پرۆفیسۆر که‌میک بونی کتیبه‌که‌ی کرد و وه‌ک توحفه‌یه‌کی به‌نرخ که‌میک نای به‌سنگیه‌وه و گووتی «دوای چه‌ندین سال، دوای چه‌ندین سال ده‌گه‌رپته‌وه». ئینجا سه‌یری‌کردین و گووتی «کامتان مورادن، کامتان؟ ... پرۆفیسۆر رایسپاردوه من کومه‌کی موراد بکه‌م». ئال موراد گووتی «ئیمه‌ سی‌که‌سین، هه‌ر سیکمان پنیوستان به‌یارمه‌تییه، هه‌ر سیکمان ژیانمان له‌مه‌ترسیدایه، هه‌م له‌دیلاوار هه‌له‌اتووین و هه‌م له‌مه‌ده‌ساریش بی‌ پشت و په‌ناین و گه‌ر بگیرین نازانین چیمان به‌سه‌ر دیت. به‌لی من که‌ له‌ دیلاوار هاتمه‌ ده‌ره‌وه له‌گه‌ل قاچاغبه‌ریکدا بووم، به‌لام له‌رینگا که‌وتینه‌ ناو په‌لاماری سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌ده‌سار و هاو‌پیکه‌م کوژرا. هاو‌پیم رینواری زه‌ریاواری و هاو‌پیکه‌ی، هه‌م من و هه‌م کتیبه‌که‌یان پزگارکرد، گه‌ر ئەوان نه‌بوونایه‌ من و کتیبه‌که‌ نه‌ده‌گه‌یشتی نه‌ئیره. ئەوه‌ی لیره‌دا سه‌یره‌ ئەوه‌یه که‌ کاکی زه‌ریاواری خۆی دۆستیکێ شه‌خسی پرۆفیسۆر به‌هنامه، خۆی شه‌ره‌فی ئەوه‌ی پیتراوه‌ روو به‌ روو له‌گه‌لی دابنیشیت و قسه‌وباسیش بگو‌رنه‌وه».

پرۆفیسۆر شابه‌نده‌ر سه‌یریکی منی کرد و گووتی «ئهی هاو‌پیکه‌تان کوا، ئەو له‌کونیه‌؟». من به‌شه‌رمیکه‌وه گووتم «له‌خواره‌وه چاوه‌ریمانده‌کات. ترسمان بوو هه‌ر سیکمان بینه‌ سه‌ره‌وه». پرۆفیسۆر گووتی «یه‌کیکتان زه‌حمه‌ت بکیشیت و بچیته‌ خوارێ، با ئەویش بیته‌ سه‌ری. من مه‌به‌ستم ئەوه‌ نه‌بوو بلیم که‌ ته‌نیا کومه‌کی که‌سیک ده‌که‌م که‌ ناوی له‌نامه‌که‌ی

پرۆفیسۆردا ھاتبیت. بۆ ئیمە ئەو شتیکی نوێ نییە، لە سالانی رابوردودا پرۆفیسۆر بەھنام ژیاڵی چەندەھا کەسی پاراستوو کە لە مەمەدحەسارەو ھەلھاتوون، ماوەیەک مالى ئەو شوینى حەشاردان و خۆشاردنەوێ ئەو کەسانە بوو کە لە دەست فەرمانرەوایانى مەمەد حەسار ھەلەھاتن، من لێرەو ئەوانم دەنارد بۆ لای پرۆفیسۆر و ئەو لەوێ دەشاردنەو و ژیاڵی نوێی بۆ دابیندەکردن. من و پرۆفیسۆر ھاوڕینی منداڵین».

سەیرم لیھات دوو پیاو لە دوو شارى وەھا دوژمندا بەمجۆرە دۆست بن. ئەو شەو زەھاویشمان ھێنا بە سەری و دکتۆر بیئەوێ داوای هیچ چیرۆک و هیچ پرۆنکردنەوێک بکات، بیئەوێ لە ناوی تەواوەتیشمان بپرسیت، داوای ئەوێ یەکیک لە کریکارەکانی چاپخانەکەى راسپارد، ھەرچیھک بۆ خواردن لەم کاتەدا دەستدەکەویت بیخاتە بەردەممان، لە قاتی دوو، لە ژووریکى گەرەدا لەسەر سى تەختە خەوێ پاک، شۆینیکی نوستنی تاییەتی پێبەخشین کە لە دوو سالى داھاتوودا دەبیت بە شۆینی مانەو و خەوێ ھەمیشەیی من و زەھاو. شەو دکتۆر شاھەندەر پێی گووتین کە بەیانى بە هیچ جۆریک لەو ژوورە نەبێنە دەرەو، دەرگای ئەپارتمانەکە داخەین و دەرگا لە کەس نەکەینەو.

بەیانى من بەر لە ھەمووان ھەستام، شەوێکی بێھۆشە و بێخەون و مردووناسام بردبوو سەر. توانای بیرکردنەوێم لە هیچ شتیکی نەبوو، لە پەنجەرەکەو رۆنیمە شەقامی حەبیبولا داغستانی و میدانی دەروازەى فیردەوس، شەقام و میدانیکی زۆر جەنجال و پڕ ھاوچۆ بوون، پێدەچوو شارى مەمەدحەسار لەم میدانەدا، توندتر لە ھەر جیگایەکی تر بەھێزیت و ھەناسە بدات، ھەموو شتیکی لەویدا دەجولا. لە ناوەرەستى میدانەکەدا سەکۆیەکم بینی، وەک بۆ شۆینی ناھەنگ و کۆبوونەو تەرخان کرابیت. پەنجەرەى ژوورەکەى ئیمە ھەم بەسەر میدانەکەدا دەروانیت و ھەم

به‌سه‌ر به‌شىكى شه‌قامه‌كه‌شدا، تا په‌نجه‌ره‌كان داخراون ژووره‌كه‌ كپ و خاموشه، به‌لام هينده‌ى په‌نجه‌ره‌يه‌كت كرده‌وه ليشاوى ده‌نگ و هه‌روژمى هاوار و زيقه‌ى فروشياران و وڤه‌ى ماشين به‌ شيوه‌يه‌كى بې‌رحم خويان ده‌كه‌ن به‌ ژووردا... ده‌نگه‌كان به‌ جوړيكن ده‌بيت خيرا په‌نجه‌ره‌كه‌ دابخه‌يت. من ئه‌و به‌يانيه‌ى بو‌يه‌كه‌مجار بو‌نى راسته‌قينه‌ى مه‌مه‌دحه‌سار چوو به‌ سه‌رمدا، شه‌ره‌كان به‌ شه‌و بو‌نيان نيه‌، ئه‌وه‌م له‌ ديلاواريش تاقيكردوته‌وه، هه‌ر وه‌خت تاريكى ده‌كه‌ويت، هيندى هيندى بو‌نى شه‌قام و كوچه‌كان پاشه‌كشه‌ده‌كه‌ن و بى‌ بو‌نييه‌كى سارد له‌ هه‌موو شوينيك ده‌نيشيت، به‌لام پوژ له‌گه‌ل هه‌له‌اتنيدا هه‌م مروڤ، هه‌م بو‌ن، هه‌م هالاوه‌ تايبه‌تبيه‌كانى شار له‌ خه‌و هه‌له‌ستينيت. مه‌مه‌دحه‌سار دووه‌مين شارى ژيانى منه‌ پيى تيبخه‌م، بو‌نيكى سه‌يرى هه‌يه، كه‌ پله‌ به‌ پله‌ و جار به‌ جار ده‌گوڤيت، هه‌ندى جار وه‌ك تيكه‌له‌يه‌كى عه‌جايه‌به‌ له‌ بو‌نى سىر و خه‌لوز و سملى ژنان، هه‌ندى جاريش ئاوите‌يه‌كه‌ له‌ بو‌ى ترشيات و زيره‌ و ئه‌دكوڤو‌نى هه‌رزان، هه‌ر جاريك كه‌ با ديت و ئه‌و بو‌نانه‌ دينيت، مروڤ له‌ ناو هه‌سته‌ جياوازه‌كاندا نوقم ده‌بيت، دواتر دوو بو‌ى تر ده‌چنه‌ سه‌ر لىستى بو‌نه‌ سه‌يره‌كانى من، ئه‌و بو‌نانه‌ى كه‌ تا ماوم وه‌ك بو‌ى مه‌مه‌دحه‌سار دينه‌وه‌ كه‌پووم و له‌ هه‌ر جيگايه‌ك بم به‌ ئاگام ده‌هيننه‌وه‌ ... بو‌نى خوڤن و بو‌نى سووتان... دوو بو‌ن هه‌نديك پوژ له‌ مه‌يدانى فيرده‌وسه‌وه‌ تا ئه‌و سه‌رى شار وه‌ك ته‌ميكى ته‌نك له‌ هه‌موو جيگاكان ده‌نيشيت. پوژى يه‌كه‌مم ته‌نيا نه‌مته‌وانى له‌ پشت په‌نجه‌ره‌كه‌وه‌ سه‌رسامانه‌ له‌و شه‌قام و مه‌يدانه‌ بنواڤم، هه‌ر يه‌ك له‌ زه‌هاو و ئال موراد تا دره‌نگ خه‌وتن، ده‌يانويسه‌ت به‌ خه‌وى دريژ، شه‌كه‌تى ئه‌و چه‌ند پوژه‌ له‌ له‌شى خويان ده‌ربكه‌ن. نزىكى نيوه‌ڤو گيليك به‌ هيمنى ده‌رگاي ئاپارتمانكه‌ى كرده‌وه‌ و جه‌نابى پروفيسور به‌ خوى و دوو زه‌رفى گه‌وره‌ى خوڤاك و نانه‌وه‌ هاته‌ ژوورى. پروفيسور قوژى له‌ شه‌و په‌شته‌ر و ريشى سپيتر دياربوو، كه‌ميك پوخوشته‌ر بوو،

شهو ههژان و سه‌رسامیه‌ک له چاویدا بوو که ئیستا نه‌مابوو، ئاسایی و خوش‌بروو ده‌یتواندا. کومه‌لێک زانیاری داینی له‌سه‌ر مانه‌وه و هاتوچو و خۆپاراستنمان، به‌لام گووتی «به‌ر له‌وه‌ی هیچ بریاریکی گرنگ ده‌رباره‌ی چاره‌نوستان ده‌ین، ده‌یت زور بیرکه‌ینه‌وه، مه‌سه‌له‌ی گه‌رانه‌وتان بۆ دیلاوار مه‌حاله، جه‌نگ له‌ دوینیوه به‌ دریزایی دوو سه‌د کیلومه‌تری سنوور گری سه‌نده، گه‌رانه‌وه و هاتوچو به‌ سنووره‌کاندا بۆته مه‌حال، سه‌دان هه‌زار جه‌نگاوه‌ر له‌ هه‌ر دوولا له‌ شه‌ردان». ده‌بوو ئیمه و پروفیسۆر یه‌ک یه‌ک دابنیشین و قسه‌به‌که‌ین، پروفیسۆر ده‌یویست باشت‌ترین ڕیگایه‌ک بدۆزیته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی یارمه‌تیمان بدات. یه‌که‌م که‌سیک که‌ قسه‌ی له‌ گه‌ل کرد من بووم، له‌ ته‌ک خۆیدا چوومه ژووریکی جوانی ئاپارتمان‌ه‌که‌ی خۆی، دیاربوو پروفیسۆر به‌ ته‌نیا ده‌ژیا. ته‌نیا کورپیکی به‌ر ده‌ست له‌ ماله‌که‌دا بوو که‌ کاری پاک‌کردنه‌وه و ڕیک‌خستنی ئه‌نجامده‌دا. پروفیسۆر هه‌ندیک پرسپاری له‌ من کرد و منیش شتیکی که‌مم له‌ ژایانی خۆم بۆ گێرایه‌وه. پروفیسۆر شتیکی ده‌رباره‌ی ئه‌وه‌ بیستبوو که‌ فه‌رمان‌په‌روایان له‌ دیلاوار خه‌لک به‌ تومه‌تی شیتی ده‌خه‌نه قه‌ره‌نتینه‌کان و دوا‌یی وه‌ک هیزی کار ده‌یانبه‌نه سه‌ر سنوور تا ئیشیان پێکه‌ن. گووتی «به‌لێ پۆژنامه‌کان لێره به‌رده‌وام قسه‌ له‌ دوژمن ده‌که‌ن، هه‌وال زور بلاوده‌که‌نه‌وه، به‌لام چه‌ندی راسته و چه‌ندی درۆ مرو‌ف هیچ کات ناتوانیت تییگات». من گووتم «به‌لێ جه‌نابی پروفیسۆر، له‌ چوار مانگی رابوردوودا یه‌که‌مین شیتخانه له‌ دیلاوار دروستکرا، به‌لام هیچ کات پێوه‌ریکی پوونمان بۆ جیا‌کردنه‌وه‌ی شیتی و عاقلی نه‌بووه، هیچ کات، زۆربه‌ی نه‌خۆشه‌کانمان که‌سانی ئاسایی بوون که‌ هه‌ندیک کیشه‌یان هه‌بووه، به‌لام هیچ کات نا‌کریت وه‌ک شیت وه‌سفیانبه‌که‌ین، ئیمه له‌ دیلاوار هیشتا وه‌ها زیره‌ک و شاره‌زا نین، بتوانین شیت و که‌سانی ئاسایی له‌ یه‌ک جیا‌که‌ینه‌وه». دکتۆر گووتی «من مامۆستای میژووبووم، بواری تایبه‌تمه‌ندیم میژوو»

شاره‌کانی خوره‌ه‌ل‌ات بووه، د‌یل‌اوار هه‌م‌یشه ج‌ی‌گ‌ای ب‌ایه‌خ‌ی م‌ن بووه. م‌ن تا حه‌ق‌ده سال‌ان له د‌یل‌اوار بووم، ئه‌و کات ده‌سه‌ل‌ات له مه‌مه‌ده‌سه‌ر سه‌ل‌ته‌نه‌تی بوو، سول‌تانی مه‌مه‌ده‌سه‌ر خ‌و‌ی به سول‌تانی د‌یل‌اواریش ده‌زانی، باوکم پ‌زیشکی سوپای مه‌مه‌ده‌سه‌ر بوو، م‌ن له د‌یل‌اوار له‌دایک‌بووم، دایکم د‌یل‌اوار ی و باوکم مه‌مه‌ده‌سه‌ریه. پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ور به‌ه‌نام هاو‌ر‌ی‌ی م‌ند‌ال‌یم بوو، له ته‌مه‌نی پازده سال‌یدا پ‌یکه‌وه خول‌ی‌ای در‌وس‌ت‌کرد‌نی زنجیره‌یه‌ک م‌وزه‌خانه‌ی گه‌وره له د‌یل‌اوار و مه‌مه‌ده‌سه‌ر و شاره‌ک‌انی تر که‌وته سه‌رمان. ب‌ی‌ر‌و‌که‌ی م‌وزه‌خانه‌ی د‌یل‌اوار که دواتر پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ور هه‌موو ژ‌ی‌انی خ‌و‌ی ب‌و ته‌رخ‌ان‌کرد، ب‌ی‌ر‌و‌که‌ی هه‌ر دووکمان بوو، به‌لام م‌ن ته‌مه‌نم شازده سال‌ان بوو که ش‌و‌ر‌ش‌گ‌ی‌ر‌انی د‌یل‌اوار توان‌یان سوپای ئ‌یمه ده‌رب‌که‌ن، م‌ن و خ‌یزانم گه‌پ‌اینه‌وه ب‌و مه‌مه‌ده‌سه‌ر، به‌لام به ه‌و‌ی دایکم و خ‌زمه‌کان‌یه‌وه هه‌م‌یشه له په‌یوه‌ند‌یدا بووین. م‌ن و پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ور د‌و‌ای ئه‌وه یه‌ک‌ترمان نه‌بین‌یه‌وه، به‌لام چه‌نده‌ها ساله، هه‌تا مان‌گ‌یک‌ش تینه‌په‌ریوه ب‌ی‌شه‌وه‌ی ئاگامان له یه‌ک ب‌یت. هه‌ر دووکمان می‌ژ‌وومان خویند، ئه‌وه خول‌ی‌ای هه‌ر دووکمان بوو، له کاتی نویس‌ینی د‌کت‌وراکه‌م‌دا گه‌ل‌یک سوودم له شاره‌زایی و ل‌یزان‌ینی به‌ه‌نام وه‌رگرت». پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ور به‌پ‌نچه‌وانه‌ی مامه‌وه که قسه‌یده‌کرد هیچ کات چاویل‌که‌که‌ی نه‌ده‌کرده چاوی، به‌رده‌وام به ده‌ستی‌یه‌وه بوو، گه‌ر چاویل‌که‌که‌شی ب‌کر‌دایه‌ته چاوی قسه‌ی نه‌ده‌کرد، به‌ل‌و‌و ش‌ت‌یک‌ی ده‌خویند‌ه‌وه. م‌ن گو‌وتم «م‌ن ناتوانم، ب‌ل‌یم که د‌و‌س‌ت‌یک‌ی نزیک‌ی پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ورم، به‌لام چه‌ند جار‌یک یه‌ک‌د‌یمان بین‌یوه. له چ‌وار‌چ‌یه‌ی ئه‌و ئه‌رکه‌دا که هه‌ر م‌ر‌و‌ف‌یک به‌ر‌پ‌رس‌یاری یه‌ک‌ت‌ک ب‌گ‌ریته ئه‌س‌ت‌و‌ی خ‌و‌ی، هه‌ر م‌ر‌و‌ف‌یک م‌ر‌و‌ف‌یک‌ی تر ر‌زگ‌ارب‌کات، م‌ن ده‌بوو به‌ش‌داریم، م‌ن پ‌یش‌تر هه‌له‌یه‌کی کوش‌نده‌م ک‌رد‌بوو، پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ور ده‌ی‌گو‌وت، ب‌و‌ئه‌وه‌ی خ‌و‌م پاک‌ب‌که‌مه‌وه ده‌ب‌یت م‌ر‌و‌ف‌یک ر‌زگ‌ارب‌که‌م. م‌ن له‌و‌یدا زه‌هاوم ناسی، گه‌رچی تا ئ‌ی‌ستا ئه‌و زیاتر ک‌ومه‌کی به‌ م‌ن ک‌رد‌وه، به‌لام هه‌ر ئه‌و به‌ر‌پ‌رس‌یار‌یت‌یه‌م به‌رام‌به‌ر پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ور

بەرەو ئێرەى هینام». پروفیسۆر لە چەكمەجەكەى بەردەمیدا هەندىك گەرا و نامەیهكى دەرھینا، گووتى «بەلى تۆ لەسەر هەقى، ئەو نامەیهكى پروفیسۆرە دەگەرێتەو بە نزیكى دوو مانگ لەووبەر، لەویدا هەموو شتیكى بۆ نووسیوم، دەربارەى كوشتارەكان، دەربارەى سەربڕینەكانى ناو شار، دەربارەى سووتانى ماله غەوارەكان... سەیرە لە هەمان كاتدا كە لە دیلاوار سەربڕین و ترس دەستى پێكرد لە مەمەدحەساریش سوپا و هیزە تاییبەتەكانى ئىمام سوپخان دەستیان بە ترساندن و كوشتن و تۆقاندن كرد. گەر راستگو بىم ئەو شتانه لێرە پێشتریش دەستیان پێكرد، زۆر پێشتر... من و دكتۆر بەهنام هەمیشە سەرمان لەو سۆرماو، دیلاوار و مەمەدحەسار وەك ئاویئەى یەكن، هەر شتیك لەو پوودەدات بەجۆریكى تر، بە شێوێهەكى پێچەوانە لێرەش پوودەدات. دوو شارن تەواو كەرى یەكن، گەر مەمەدحەسار نەبوایە دیلاوار دروستیدەكرد، گەر دیلاواریش نەبوایە مەمەدحەسار دروستیدەكرد».

پروفیسۆر پێگوتىم كە لە مەولا هەر بە دكتۆر قاسم ناوى بهینىم. بەلایەوێ گرنى بوو من دەمەوێت چى بكەم. بەشەرمەوێ گووتى «جەنابى دكتۆر قاسم، من و زەهاو بە ئارەزووى خۆمان نە هاتووینەتە ئێرە، هاتنى ئێمە لە بەر ئەوێهە هیچ پێگایەك نەبوو پێیدا بگەرێنەو، بە ناچار ئاراستەى مەمەدحەسارمان گرتە بەر. گەر بكریت ماوێهەك خۆمان حەشاربدەین تا پێگاكان ئاسایى دەبنەو، دوا ئەوێ كۆمەكمانبەكەن تا بڕۆینەو دیلاوار». دكتۆر پێكەنى و گووتى «كى چۆزانیت ئەم جەنگە چەند دەخایەنیت، چیتەر پەڕینەوێ بە چیاكاندا بۆ دیلاوار ئاسان نییە. دەبێت حسابى ئەوێهە بكەین كە جەنگ درێژ دەبێتەو، دەبێت ئەوێهە بخەینە بەرنامەوێ كە ئێوێهە ناتوانن بگەرێنەوێ بۆ دیلاوار. ئێستا پروفیسۆر لای سەى ئەسلان دیلە، سەى ئەسلان پیاویكى شەڕانییە، ئومێدەوارم دكتۆرى هاوڕێمان سەلامەت بێت. من گەرچى ئێمانىكى زۆرم بە پارانەوێ نییە، بەلام دوعای بۆ دەكەم، بەلام

شتیک که زۆر دلی خودا رازیدهکات، دوعای ئهوانهیه که ئیمانیان نییه. دوعای بیثیمانان گهر بهلگهش نه بیته لهسهه بوونی خودا، بهلگهیه لهسهه لاوازی ئینسان. ئیوه لای من وهک ئهمانهتی پروفیسۆر وان. بههنام پیاویکه پزگارکردنی مرۆف به تهنیا ئیشیکی گرنه دهزانیت که لهسهه زهوی ماییت. من ناتوانم پیت بلیم تو کهی دهتوانی بجیتهوه دیلاوار، جهنگ هیتتا له سهههتادایه ... جهنگیکه چهند ساله خوینی بو ئامادهدهکهن. بهلای بهداخهوه مههمدههسارییهکان له پیشهههیدان، هیرشی یهکه میان گورزیکه کوشندهبوو له دیلاوارییهکان که پیدهچیت کالفامی و نارپیکه کۆنیان هه وهک خوی ماییت».

نهگهپانهوه بو دیلاوار، لای من زۆر سهخت بو، له ناکاو بووبووم به عاشقی ئه و شاره. غهریبی وادهکات مرۆف بیرى ناخۆشترین بۆن و ویرانهترین کوچه و بهدترین کهسی شاری خوی بکات، منیش لهو یاسایه بهدەر نهبووم و ئه وهستهی که ئیتر ناگهپیمهوه بو دیلاوار، ئازاری دهدام. هه لهویدا و له بهردهم دکتۆردا چاوانم پرپوون له ئاو و ههلهچوونیکه عاتیفی بهرگهروی گرتم و دهستمکرد به گریان. دکتۆر هیمنیکردمهوه و گووتی «غهم مهخۆ، من له پۆژانی داهاتوودا، سی شوناسنامهتان بو دهردههینم، خوشبهختانه چهند سالیکه مههمدههسار پرپووه له کریکاری بیانی که له ئه لاناپاد یان کهربولهوه دین، زۆریان زمانی ئیره به باشی نازانن یان به شکاوی قسهی پیدهکهن، زۆربهی خندهکهکانی جهنگ، کاره لۆژیستیکییهکان ئه و کریکاره ههرزانه بیانیانه دهیکه، له بهرئهوه خهک به بینن و دهنک و پهنگیان راهاتوون. له م پۆژانهدا دهولهت کاریکی زۆری به چاپخانه کهی من ههیه، دهتوانم له ریگای په یوههندییهکانمهوه و به هوی زۆربوونی کارهکانمهوه کریکاری نوی دابههزینم. له سالانی رابوردوودا کیشهی زۆرم له گهله دهسهلاتدارانی مههمدههساردا بووه. چاپخانهکه م تاکه چاپخانهی مههمدههسار بوو که کتییی زانستی و فلسهفی و ئهدهبی

چاپدەکرد، جارێک ئاگریان لەم بالاخانەییە بەردا و خەریک بوو ھەموو شتێک بسووتیت. پڕۆژیک سەرۆکی ھەینەتی کولتور و پەرەدە بانگیکردم و گووتی کابرا تۆ چیت دەویت، بۆ سوار گای ھار بوویت، بۆ زیان لە خۆت دەدەیت، بۆ جووڕە کتیبیک چاپدەکەیت لەگەڵ سەلیقە و کولتووری ئێمەدا ناگونجیت، لە مەمەدحەسار لە چاپخانەیی تۆ باشتەری تێدا نییە، خۆت ھەلبێژێرە یان چاپخانەکەت بۆ بسووتینین یان کار و پلاکات و کتیب و بلاوکراوەکانی ئێمە چاپیکە، ھەم بۆ ئیمانەت باشە و ھەم بۆ گیرفانت. بەلێ کابرا ئاوەھا بێ پێچ و پەنا بوو لەگەڵم. ھەر ئەو پڕۆژە چی کتیبی زانستی و ئەدەبیم لایبوو دامەووە بە خواوەنەکانیان و ناوی چاپخانەکەم لە چاپخانەیی پڕۆشنگەرپیەووە کرد بە چاپخانەیی ئیعتیماد و دەستکرد بە کارکردن لەگەڵ دەولەتدا. سالانی پێشووتر، دەمیک دەولەتی سەلتەنەتی لەسەر کار بوو، سێ سال زیندانم چەشتبوو، چیتەر بەرگەیی دیلیم نەدەگرت. نا بابە ... نا، من قارەمان نیم، پیاویکی ئازا نیم، کەسێکم دەمەویت مایکی خۆشم ھەبیت و بژیم، بەلام گەر کاریکی باشم لە دەست بیت و بزنام گەردنم بۆ ژێر چەقۆ نابات، دەیکەم. نا ھیچ کات قارەمان نیم، لیت تیک نەچیت، کەسی باش و قارەمان دوو شتی جیان، قارەمان لە پیناوی ئەوانیترا دەمریت، بەلام مرقۆی باش، مرقۆی وەک من تەنیا چاکەیک دەکات کە بزانی ت پینی ناسووتیت. من تا بزنام ناسووتیم لەگەڵتانم، لە پشتتانم، کۆمەکتان دەکەم، بەلام وامەزانن من قارەمانم، من پیاویکم چوومەتە تەمەنەووە و دەمەویت ژیانم لێ تیک نەچیت ...».

قسەکانی پڕۆفیسۆر کەمیک منیان ترساند، بەلام ئەزموونی ھەفتە و مانگ و سالم لەگەڵ پڕۆفیسۆردا ئەو ھەستەیی نەدا بە من کە ئەو کەسیکی خراپ یان ترسنۆک بیت.

دکتۆر ھەر بەو جووڕەیی کرد کە خۆی گووتی، شوناسنامەیی دوو

هاولاتی خه‌لکی ئە‌لائابادی بۆ ده‌ره‌ینانین که ده‌می ساله به‌هوی شه‌ری ناوخوی هه‌ریمه‌که‌یان‌ه‌وه روو له مه‌مه‌دحه‌سار ده‌کن.

قسه‌کانی ئال موراد له‌گه‌ل پرۆفیسۆر قاسمدا جیابوو له‌گه‌ل ئیمه. ئال موراد بریاریدا‌بوو له مه‌مه‌دحه‌سار نه‌مینیت‌ه‌وه و ملی ریگایه‌کی سه‌خت بگریت و روو له به‌نده‌ره دووره‌کانی سه‌ر ئاوی باشوور بکات، تا له‌وینوه هه‌ولبدات به‌ره‌و خۆرئاوا بپه‌ریت‌ه‌وه. ده‌یویست دووباره به‌قاچاغ رووبکاته کوفیان و له‌وئ ماوه‌یه‌ک ئیشبکات و پاره‌کۆبکاته‌وه و ئینجا به‌ره‌و «به‌نده‌ربا» یان «ته‌رابزوی» بروات و له‌وینوه بۆ هه‌تا‌هه‌تایه‌ خۆی ونبکات. بریاره‌که‌ی ئال موراد بۆ من مایه‌ی دلته‌نگی بوو، ئە‌و کۆره‌ لووت زیپکاوییه، چاوکاڵه‌ که چه‌ند رۆژیک له‌وه‌وبه‌ر فەرمانداری کوشتبوو، له‌هه‌لگیرسانی ئاگری ئە‌م شه‌ره‌دا به‌شداربوو، ئە‌ندامی تیپه‌ به‌دناوه‌کانی سه‌ی ئە‌سلان بوو، که‌چی شتیکی وه‌ها ترسناک و نا‌ئاسایی تیدا نه‌بوو، جیاییکاته‌وه له‌ که‌سانی هێمن و باش که من له‌ ژیانمدا ناسیومن. پیاوکۆژ و فریشته هه‌ندی جار ته‌نیا موویه‌کی باریک له‌یه‌کیان جیاده‌کاته‌وه، ئە‌و مووه‌ش زۆرجار به‌چاو هه‌ر نابینریت. ئە‌وه‌ی ده‌مزانی ده‌روات و نایییمه‌وه غه‌مگینی ده‌کردم. مانه‌وه‌ی ئە‌و له مه‌مه‌دحه‌سار ترسناک بوو. چیرۆکی هه‌له‌اتنی ئە‌و لیره‌ش بابته‌ی قسه‌و‌باسی رۆژنامه و ته‌له‌فزیۆنه‌کان بوو، ناوی ئە‌و سه‌ره‌بورد و حیکایه‌تی رۆژ بوو. پرۆفیسۆر چه‌نده‌ها رۆژنامه‌ی چاپی مه‌مه‌دحه‌ساری پیشاندایوو که به‌شیوه‌ی جیاوا‌ز ناوی ئە‌و و ژیا‌نی ئە‌و و چاره‌نوسی ئە‌ویان نوسیویوه‌وه، خۆشبه‌خت بوو له‌وه‌دا که وینه‌یه‌کی رۆشنی وه‌های نه‌بوو، رۆخساری به‌روونی ده‌ربخات. پۆلیسی نه‌هینی دیلاوار رایگه‌یان‌د‌بوو که ئال موراد دوا‌ی جینه‌جێکردنی تاوانه‌که‌ی چووه‌ بۆ مه‌مه‌دحه‌سار. پرۆفیسۆر دلنیا‌بوو، که سیخو‌ر و هه‌والدزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار گرتنی ئال موراد به‌ده‌ستکه‌وتیکی میژوویی ده‌زانن تا بیهێننه‌ سه‌ر ته‌له‌فزیۆنه‌کان و بلێن که ململانی ناوخۆ‌کانی دیلاوار وه‌ها

خویناوی بوو، کوشتنی فەرماندار تەنیا بەشیکە لە سافکردنی حیساب لە نێوان کۆدەتاجییەکانی بنەمالەیی قەرەقازانی و بنەمالەیی ماروفیدا. چیرۆکی بە رای ئەوان هیندەیی تر ئاگری دەکرد بە دووبەرەکییە ناوخۆییەکانی دیلاواردا. پروفیسۆر توند و سەرسەختانە پێی داگرت کە ئال موراڤ تا لیترە بیت نابیت بچیتە دەری و ئەپارتمان و شوینی خەوێکی جیبهیلیت، بە پێچەوانەی ئیمەوێ کە دەبوو زوو دابەزینە چاپخانە و وەک دوو کرێکاری خەلکی ئەلئاباد بە ناوی «حەسەن تاج» و «ئەمین لاھور»-ەوێ کاربەگەین. کە ئال موراڤ پێی راگەیاندەم کە پروفیسۆر لە پۆزانی داھاتوودا کەسیکی بۆ دەدۆزیتەوێ و پەوانەیی کوفیانی دەکات من دەستکرد بە گریان. ژوورەکەمان دەفتەرێکی گەورە و هەندیک قەلەمی تیدا بوو، بە دەم فرمیسک و هەنسکەو، دەفتەرەکەم خستە بەر دەست و گووتم «برای باش، کە بریار تداوێ بە جێمان بهیلت، ئەم ماوێە چیرۆکی ژیاڵی خۆتم بۆ بنوسەو، کێ دەلێت من پۆزێک لە پۆزان کتیییک لەسەر ئەم پۆزانە و ئەم گەشتە نانوسم. من گەژەم هەموو کاریکی خراپم لە دەست دیت، هەتا کاری نویسی کتیییکیش، کە دنیام توانا و لیاقەتیم نییە». ئال موراڤ بە غەمگینییەوێ دەفتەرەکەیی لاڤرد و گووتی «برای زەریاواری، من زۆر ئەھلی قەلەم و دەفتەر نیم، راستە لە چاو خەلکی تردا عەشقیکی زۆرم بۆ کتیب هەیه، بەلام هەرچی پەیوەندی بە ژیاڵەوێ هەیه، دەتوانم تا دەپۆم هەموو شتیکی بە وردی بۆ بگێرمەوێ و تۆش دواویی بەوجۆرە بینوسەوێ کە خۆت دەتەوێت».

ئێتر لەو شەوێ ئال موراڤ دەستی کرد بە گێرانی وەیی چیرۆکەکانی خۆی.

ئەسلان لە وتارى يەكەمىدا پياوگۆژەكانى مەمەدحەسار و دوژمنانى ئەبەدى گەلى دىلاوارى بە كوشتنى فەرماندار تاوانباركرد، داواى لە خەلكى دىلاوار كرد تىكرا چەك ھەلبگرى و ناوى خويان لە سوپاي باغەوانەكاندا بنوسن و تەيار و ئامادە بۆ جەنگ لە دۆخى ئامادەباشيدابن. سەيى وەك ھەميشە ھەموو پەشوكان و دوودلييهكى خۆى لە دوژمندا خالىدەكردەو. نەجمەى ئايىشە گۆل و تىپە نەينىيەكانى، شەوانە سەدان و ھەزاران كەسيان دەھيتايە سەر شەقام و ناو گۆرەپانەكان و سروديان بە سەي ئەسلاندا دەخويند. نەجمە بە جۆرىك گەرمى ئەو پۆژانە دەژيا، سەرما لە جەستەيدا نەما بوو. قەرەقازانييەكان لە دلەو ھەزەر زۆر نىگەرەن بوون، بەلام ھىزى خويان بە جۆرىك نەدەيىنى سەي ئەسلان بتوانيت بيانخاتە كەنارەو. ئاشكرابوو تاكە كەسيك كە دەتوانيت دىلاوار بجولينيت سەي ئەسلانە. ئەسلان پياويكى دوودل بوو، ھەم دەترسا و ھەم لەزەتيشى لە دەسلەتى خۆى دەيىنى. ھەر ئەو پۆژەى كە دەسلەتە تازەكانى خۆى زانى، يەكەم جىگا ناردى دابخريت مۆزەخانەى دىلاوار و سەنتەرى كولتورى ھاوچەرخ و كتيخانەى ئەسخيلۆس بوو. تەماحيكى گەرەى ھەبوو لە داھاتوودا مۆزەخانە گەرەكەى بەھنام بگۆریت بۆ ئەو مۆزە خورافى و پىرۆزەى لە خەيالىدا بوو «مۆزەى مىران». ئەو جىگايانە شوينى كۆبوونەو ھى ئەو نوسەر و پۆشنبىرانە بوون كە بە دەنگى بەرز رەخنەى سەي ئەسلانيان دەكرد و بە دەسلەتخوازيكى نەخۆشيان ناودەنا. ھەر شەوى يەكەم زىاد لە دوازدە نوسەر و شاعير و پروفيسۆر گيران و رەوانەى گرتووخانەى نەينى کران. لە بەرامبەر ئەو ھەدا سەي ئەسلان دەيوست كارىك بکات لە گەردى جیلو ھەدار دووربکەویتەو ھە جىگايەك بۆ خۆى بگريت تیندا ھەست بە دليايى بکات، بەلام لە دلەو دەترسا. ھەفتەيەك لەو ھەو بەر لە ھەندى كەسى دلسۆزەو ھەبەرى بۆھات كە رەزىمئاراي قەرەقازانى تەماحيكى بيويىنەى خستوتە بەر فەراسە رەش، سەرۆكى تايبەتى پاسەوانەكانى ئەو.

تا له‌گه‌ل قه‌ره‌قازانییه‌کان ئیشبکات و هه‌موو زانیارییه‌کی تایبەت به‌هاتوچۆ و بیرکردنه‌وه‌ی سه‌ی ئه‌سلان بداته‌ ئه‌و. فه‌راسه‌ په‌ش که‌ستیکی د‌لسۆز بوو، وه‌فادارییه‌کی بی‌ئینه‌ی بۆ ئه‌سلان هه‌بوو، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا خۆی هیچی لای سه‌یی نه‌درکاندبوو. ئه‌وه‌ به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان د‌لی ئه‌سلانی کرمی کرد و له‌ فه‌راس که‌وته‌ دوودلییه‌وه. سه‌ی ئه‌سلان نه‌یده‌توانی وه‌ها ئاشکرا فه‌راس دووربخاته‌وه، به‌لام چه‌ندین شه‌و بوو ئارام نه‌ده‌خه‌وت، به‌رده‌وام راده‌چله‌کی، ده‌رگا‌کانی توند داده‌خست و هه‌ولی ده‌دا زۆرترین پ‌شوو و کاری ده‌ره‌کی بداته‌ ده‌ست فه‌راس تا له‌ خۆی دوور بیت. ئیستا که‌ پۆزانه‌ ده‌رده‌چوو، هه‌میشه‌ فه‌راسی له‌ بنکه‌ جیده‌ه‌شت و خه‌لکانیکی تری وه‌ک پاسه‌وان له‌گه‌ل خۆیدا ده‌برد. له‌ د‌وای کوشتنی فه‌رمانداره‌وه هه‌موو پۆزیک ده‌بوو وتار و کۆبوونه‌وه‌ی گه‌وره‌ له‌ مه‌یدانه‌ جیاوازه‌کاندا سازبکات، گه‌رچی به‌و په‌ری جۆش و له‌ خۆ بوورده‌یییه‌وه تین و تاوی ده‌دایه‌ گه‌نجانی دیلاوار تا بچن بۆ جه‌نگ، به‌لام هه‌میشه‌ ترستیکی ق‌وول و نادیار له‌ چاویدا بوو. ئیستا نه‌یده‌زانی جگه‌ له‌ ئال موراد ئاخۆ ده‌بیت قه‌ره‌قازانییه‌کان چه‌ند قه‌ناسی دیکه‌یان بلاوکردبیته‌وه و جگه‌ له‌ فه‌رماندار ک‌تی تر له‌سه‌ر لیسته‌که‌یان بیت. زۆر ئیواران وه‌ک جاران ده‌چوو بۆ خ‌وانه‌که‌ی میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی، خۆی وه‌ک پیاویکی د‌لسۆز و بی ته‌ماح پ‌یشاننده‌دا، به‌لام هه‌ر تیکه‌یه‌ک ده‌یخوارد، هه‌ر شه‌رابیک هه‌لیده‌دا، به‌ گومانه‌وه‌ تامیده‌کرد، به‌ دوودلییه‌وه‌ ق‌ووتی ده‌دا، به‌رده‌وام پ‌تی وابوو ئه‌م سف‌ریه‌ د‌وا سف‌ریه‌تی و ئه‌م تیکه‌یه‌ د‌وا تیکه‌یه‌تی.

هه‌والی په‌لامار و ه‌یرشی گه‌وره‌ی مه‌مه‌دحه‌سار هه‌موو شتیکی له‌ دیلاوار گۆری. شه‌وی یه‌که‌م که‌ ه‌یرشه‌کان ده‌ستیان پ‌یکرد، ه‌یزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌یان کیلومه‌تر هاتنه‌ ناوه‌وه‌ و سه‌دان سه‌رباز و ئیشکه‌ری دیلاواریان به‌ دیل گرت. زۆرینه‌ی ئه‌وانه‌ی گیران له‌ به‌تالیۆنه‌کانی کاربوون که‌ ئیشیان خه‌نده‌ک ل‌یدان و په‌ناگا دروستکردن بوو، خ‌ودی سوپای دیلاوار

لهو هیز شه دا گورزیکی کاریگه ری نه خوار دبوو. به لام هه والی په لاماره که ترسیکی بیوتنه ی له دیلاوار خسته وه، هیزه کانی مه مه دحه سار به درنده یی و بیتره حمیان به ناوبانگ بوون، چه ندین سال له وه و بهر که دیلاوار ژیردهستی نه وان بوو، قه سابخانه و کومه لکوژی گه وره یان نه نجامدابوو که تا نه مرۆ له یاده وهری خه لکدا زیندوبوون، له گهل هاتنیان بو نه مدیو سنوور دوو گوندیان به ژن و پیاو و گه وه و منداله وه سهر برپیوو. سهدان که لاله سهریان خستبووه سهر یهک و له پالیدا وینه یان گرتبوو. وینه کان ههر زوو له دیلاواریش بلاو بوونه وه. ههر به یانی یه کهم ده یان هه زار خۆبه خش که ناوی خویان له بنکه کانی ناو نوسین تۆمار کردبوو چوونه ریزی سوپا یان بوون به باغه وانه کانی دیلاوار و به خیرایی چه کیان وهر گرت و به رهو به ره کانی پیشه وه ره وانه کران. ده لێن لهو سهرده مه دا مامه سیام ته وای سهن ته ره که ی چۆل کردوه و جگه له هه ندی شیتی دهسته پاچه و بیکه لک، که سیک ی نه وتو نه ماوه نه ینیریت بو پیشه وه ی شه ر. سه ی نه سلان ههر نه و رۆژه و تاریکی ئاگرین بو میلله تی به شه ره فی دیلاوار له ته له فزیونه وه پیشکه شده کات و میژووی دیرینی دیلاوار و ترسه ره واکانی خه لک و ته ماحه کوشنده کانی دوژمنان ده هینیته وه بیر، و تاره که ی نه سلان وه ها پر خروش ده بیت، زۆرینه ی خه لک ده خاته سهر که لکه له ی چه ک هه لگرتن و خو کوتان به رهو مردن له پیتاوی دیلاواردا، ههر نه و رۆژانه ئیشی کهسانی وهک نه جمه و ئامیره کانی تری پرپاگهنده وه ها کاریگه ره دهن، شه وان کۆلان و کوچه کانی دیلاوار پرده بن له رپرۆشتن و سرودخویندن و دروشمدان، به رۆژ گۆره پانه کان و شه قامه کان دهن به شوینی لایه نگرانی شه ر، له زور جیگادا مالی هه ندیک خه لکی غه واره که گومانی دوژمنیان لی ده کریت ده سووتینرین. به فه رمانی سه ی نه سلان و قه ره قازانییه کان ههر که سیک دهستی چه کی گرت ده بیت په یوه ندی به هیزه کانی پاراستنی دیلاواره وه بکات. وهک ده لێن لهو رۆژانه دا مامه سیام

به‌رده‌وام له رادیۆ و تله‌فزیۆن و پۆژنامه‌کاندا قسه‌یکردوه، باسی له‌وه کردوه که ئیستا ئاشکرایه دوژمن نه‌وه‌ک ناتوانیت بمانه‌زینیت، به‌لکو به‌جۆریکی به‌رچاو هه‌موو توانا شاردراوه‌کانی ئیمه‌ی ته‌قاندۆته‌وه. ئیمه‌ چیتر له‌ فه‌رمانبه‌ر و موچه‌خۆری بی‌کار و بی‌به‌ره‌مه‌وه هه‌موو بووین به‌ جه‌نگاوه‌ری مه‌زن و شه‌رکه‌ری ئه‌فسانه‌یی. وه‌ک ده‌لێن مامه‌ سیام له‌و سه‌رده‌مه‌دا بۆ خۆی ئامی‌ریکی گه‌وره‌ی پروپاگه‌نده‌ بووه، به‌ پۆژ له‌ قوتابخانه‌ و له‌ سه‌نته‌ره‌ پێشه‌یه‌یه‌کان و له‌ زانکۆکان گه‌نجانی بۆ جه‌نگ ئاماده‌کردوه، به‌ شه‌ویش له‌ تله‌فزیۆنه‌کانه‌وه، به‌رنامه‌ له‌ دوا‌ی به‌رنامه‌ و که‌نال له‌ پشتی که‌نال قسه‌یکردوه. هه‌ندێ شه‌ویش و له‌ هه‌ندێ بۆنه‌دا له‌ پال حاکم یاسین و سه‌ی ئه‌سلاندا ده‌رکه‌وتوه و به‌رده‌وام یه‌کیک بووه له‌وانه‌ی مشتێ گرمۆله‌کردوه و ده‌ستی به‌رزکردۆته‌وه و قۆلی وه‌ک نیشانه‌ی هیز و به‌رخۆدان راوه‌شاندوه. ئه‌وانه‌ی ئیستا چیرۆکی ئه‌و پۆژگاره‌ ده‌گێرته‌وه، ده‌لێن باغه‌وانه‌کان له‌ ناو دیلاواردا پۆژ دوا‌ی پۆژ بوونه‌ته‌ هیزکی بێ جله‌و که‌ هیچ که‌س نه‌یتوانیوه به‌ر به‌هه‌وا و هه‌وه‌سیان بگریت. له‌ سالانی جه‌نگدا مامه‌ سیام دوو ئیش ده‌گریته‌ ده‌ست، به‌ سه‌ریک ده‌بیته‌ سه‌روکی ئه‌و لیژنه‌ پزیشکیه‌ی که‌ کاری پشکنینی ئه‌و سه‌رباز و جه‌نگاوه‌رانه‌یه‌ که‌ تووشی کێشه‌ی ده‌روونی ده‌بن، به‌ سه‌ریکی دیش ده‌بیته‌ مامۆستا له‌ سه‌نته‌ریکی په‌روه‌رده‌ و ئاماده‌کردندا که‌ به‌ فه‌رمانی سه‌ی ئه‌سلان بۆ هه‌لبژاردنه‌یه‌کی تایبه‌ت له‌ جه‌نگاوه‌ران داده‌مه‌زری‌ت. ده‌لێن له‌و ماوه‌یه‌دا که‌ سه‌روکی ئه‌و لیژنه‌ پزیشکیه‌ بووه که‌ ده‌بوو پشکنینی ده‌روونی بۆ سه‌رباز و جه‌نگاوه‌ره‌ نه‌خۆشه‌کان بکات، ده‌یان نه‌خۆشی به‌ تۆمه‌تی درۆکردن و خۆشیتکردن و خۆ دزینه‌وه‌ له‌ فه‌رمان داوه‌ته‌ ده‌ست تیپه‌کانی تیرباران.

دوا‌ی سه‌رکه‌وتنی یه‌که‌می هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، ده‌بوو خیرا هیزکی زۆر له‌ سوپا و تیپه‌ چه‌کداره‌کانی دیلاوار له‌ دوو هیلی نوێدا

جیگیر بکری نه وه. هەر شهوی یه که می په لامار، کۆبوونه وه که یه که یه شهوی نه جو مهنی نویی حکومه تی دیلاوار، لیوا هورمزی قه ره قازانی وه که فرمانده ی گشتی هیزه کان ده ستنیشان ده کات. کۆبوونه وه که له کوشکی میر سه لیمی قه ره قازانی و به ئاماده گی سه ی ئه سلان به پریوه ده چیت... ئیستا لیوا هورمز به پاله وانی به رگری داده نریت، هەر ئه و شه وه خوی و هیزیکی دوو هه زار سه ربازی له به رزاییه کانی ئافیانبه ر پینگا له په لاماریکی گه وری مه مه ده سه سارییه کان ده گرن بۆ سه ر دیلاوار. لیوا هورمز یه که هه فته ی ریک، هه موو هیز شه گه وریه کانی دوژمن بۆ سه ر دیلاوار تیک ده شکینیت، هه ندیک ئه وه به به نر خترین هه فته ی میژووی دیلاوار ده زانن. هیزه که ی لیوا، جگه له و به ره به سه ته سه روشتیانه ی که به رزاییه کانی ئافیانبه ر پینشه که شیده که ن شوینیکی خو شه شار دانی ئه وتویان نابیت، به لام زیره کی و وریایی لیوا له دابه شکردن و پلانداناندا واده کات هه ولی مه مه ده سه سارییه کان بۆ گرتنی ئه و ناوچه گرنگه نه گاته نه نجام. ئه و هه فته یه به سه تا له دیلاواره وه هه زاران جه نگاوه ر بکه و نه پینگا و دابه زرین و خه نده ک لینده ن و هیلکی نویی به رگری دروستبکه ن و توپخانه کانی دیلاوار چالاکانه بیته شه په وه. شه ر له ئافیانبه ر هیتد به هیز ده بیت، هیزه کانی مه مه ده سه سار هه زاران کوشته ده دن، گه رچی ئه وان به توپخانه یه کی سه ر شیت و هار که له چرکه یه کدا ده یان گولله توپ ده ته قینیت ده که و نه ویزه ی ئه و به رزاییه سه ختانه، به لام به رگری شه ره که ره کانی دیلاوار ئه فسانه یی ده بیت و شکستیکی گه وریه یان پی ده هینیت... شکستیک بۆ ماوه یه ک گرتن و که وتنی دیلاوار دواده خات.

وه ک دواتر بۆیان گیرامه وه، هیزه که ی ئیمه به سه ر کردایه تی نه قیب نه جات یوکسه ل، له شه وی په پینه وه دا، شه وی هیز شه له ناکاوه که ی مه مه ده سه سار، دوا ی ونبوونی ئیمه، دوو کوشته ده دن، به لام هه موو ئه وانی دی، به هوی نه قیب نه جاته وه ده گه نه جیگای ئارام و له سنووری دوژمن ده په رنه وه، هیزه که دوا ی شه و و پوژیک پی پویشتنی به رده وام ده گه

به کاروانیک له سه‌ربازانی دینلاوار و رزگاریان ده‌بیت، ناوی من و زه‌هاو
 وهک بینسه‌روشوین ده‌دریت به سوپا و ئەوانیش به نامه‌یه‌کی تایبته باوکم
 له‌وه ئاگادارده‌که‌نه‌وه که له شه‌وی یه‌که‌مین په‌لاماری دوژمندا، ونبووین
 و هه‌والمان پچراوه. باوکم غه‌میککی گه‌وره له ونبوون و دیارنه‌مانی من
 ناخوات، هۆکه‌شی وهک خۆی ده‌لێت ئەوه بووه که چاره‌نوسی من، به
 پینچه‌وانه‌ی منداله‌کانی ترمه‌وه، هیچ کات شتیک نه‌بووه له ده‌ستی ئەودا
 بیت، به‌لکو یان له ده‌ستی خۆمدا بووه یان له ده‌ستی قه‌ده‌ردا. فه‌سیلی
 ئیشه‌که‌مان دوا‌ی رزگاربوونیان، ناوی سه‌نته‌ره‌که‌یان لی ده‌کریته‌وه
 و ده‌خرینه سه‌ر پینکه‌اتی سوپای نویی دینلاوار و چه‌کیان پینده‌دریت و
 وهک جه‌نگاوه‌ری ئاسایی ده‌گوازینه‌وه بۆ پینشه‌وه‌ی جه‌نگ. هه‌ندیکیان
 له جه‌نگی دوو ساله‌دا له به‌ره‌کاندا ده‌کوژرین، ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا
 و داودی داود ئاغا و عیمادۆک له ناو کوژراوه‌کاندا ده‌بن. نه‌قیب یوکسه‌ل
 له ناوه‌راستی جه‌نگدا، به‌هۆی ئازایه‌تییه‌کانییه‌وه مه‌دالی ته‌لا وه‌رده‌گریت،
 به‌لام ته‌نیا دوا‌ی هه‌فته‌یه‌ک له‌و خه‌لاته، شه‌ویکی پر تریفه‌ خۆی و سێ
 سه‌رباز له سه‌ر به‌ردیکی به‌رز داده‌نیشن، هه‌ر یه‌که‌یان پووده‌که‌نه
 جینگیه‌ک و به‌ ئارامی سه‌یری ئەستیره‌کان ده‌که‌ن، له ناکاو نه‌قیب
 نه‌جات ده‌لێت «ئێستا گولله‌یه‌ک له دوور، له دوور، له دوور دیت و من
 ده‌کوژیت»، هه‌موو ئاو‌ر ده‌ده‌نه‌وه و سه‌یرده‌که‌ن، هه‌ر سێکیان پینده‌که‌ن،
 نه‌قیب نه‌جات ده‌لێت «پینمه‌که‌ن، بۆ پینده‌که‌ن، جه‌نگ ئیتر ته‌واو... من پینم
 خۆشه‌ له شه‌ویکی وه‌هادا ده‌مرم. هه‌موو ژیانم ویستومه‌ له شه‌ویکی پر
 ئەستیره‌دا بکوژریم، شتیک که غه‌می پینده‌خۆم ئەوه‌یه به‌ قه‌د خواستی
 دلی خۆم له‌و مه‌مه‌دحه‌سارییه سه‌گانه‌م نه‌کوشتوو». هه‌موو پینکه‌وه
 پینده‌که‌ن، نه‌قیب نه‌جاتیش که هه‌موو ماوه‌ی جه‌نگ مۆن و پوو گرژ بووه
 پینده‌که‌نیت. دوا‌ی چه‌ند چرکه‌یه‌ک گوئیان له خرچه‌ی ئیسکی ناوچاوانی
 ده‌بیت، له‌به‌ر مانگه شه‌وه‌که‌دا ئەو خوینه که‌مه ده‌بینن له برینه‌که‌ی دیت،

گوللەكە ناوچاوانى دەپنكىت و بە ئارامى دەكەويت بە پشتا، چاوانى بە كراوهيى و شادى، بە خەندەيهكەوه كە پىشتەر لە ژياندا كەم كەوتۆتە سەر پرووى، بە خۆشيهكەوه كە هېچ كەس لە هۆ و نەيتيهكى نازانيت، دەمریت. مەرگىك نەقیب خۆى بە جۆرىكى دىكە لە خەوندا بينيووى، وەك مەرگى سەربازىكى ناديار، وەك مەرگى كەسىكى نەناس.

سالانى جەنگ گەلىك كارەساتاوى و دېرندە دەبیت، مەن دوو برام لە جەنگدا لە دەستدەدەم، يەكلىكان لە سەنگەرەكەى خۆيدا پارچەى نارنجۆك بەر ملى دەكەويت و يەكلىكى دىيان بە تۆمەتى ترسنوكى و جىيەجى نەكردنى فەرمان لە لایەن هیزە تايبەتییەكانى سەى ئەسلانەوه تىرباراندەكریت.

جەنگى نىوان دىلاوار و مەمەدخەسار، يەكلىكە لەو جەنگە كەمانەى میژوو كە كەمترین دىلى تىدا دەگیریت، هەر دوولا دىلەكان یان بەدەست بەستراوى لە شوینى خۆياندا تىرباراندەكەن و دەیانخەنە گۆرى دەستەجەمعیەوه، یان دەیانگرن و سوار ماشینی سەر بە تالیان دەكەن و لە شار و گوندەكاندا دەیانگیرن و دواتر لە نمایشى گەورە و لە گۆرەپانى تايبەتدا سەریاندەبێن. بۆقۇقیلە دەبیت بە سەرکردەى فەسلىكى تايبەت كە ئیشیان سەرپەراندنى زیندانى و دىلەكانى مەمەدخەسارە. پێدەچیت مەمەدخەسارییەكان پێش لە دىلاوار دەستیان بەو ئاھەنگە شیت و هیسیتیریایانەى سەرپەراندن كەردبیت، بەلام ئەوێ جىگای سەرسورمانە ئەوێ ناوى بۆقۇقیلە وەك قەسابى يەكەمى دىلاوار، وەك كەسێك كە بە لىزانين و بە ساردییەكى بێ ویتەوه سەرى قوربانیهكان لىدەكاتەوه، دەكەویتە سەر زارى ھەموو دونیا. مەن پىشتەر ناوى بۆقۇقیلەم لە چىرۆكەكانى ئال مورادەوه بىستبوو، دواتر كە ئال موراد رۆشست و ئىتر نەمانىنیهوه، ھىندەى نەبرد ناوى بۆقۇقیلە كەوتە سەر زارى ھەموو دونیا، بۆقۇقیلە وەك دەمخویندەوه و دەمبىست، لە ھەر زمانەدا بە جۆرىك ناویان دەنا «زىفدو، فرۆش»

فرۆگیۆ، گورباگیۆ»، به لām گومان له وهدا نه بوو که بۆقبۆقیله له دنیادا زیاتر له سهی ئەسلان یان له سهروک یاسینی قهرهقازانی ناسرابوو. بهرامبهه بۆقبۆقیله که هیدی هیدی دهبووه قارهمانیکی جیهانی له سهربهرین و نیگای سارد و روانینی بیرهمانهدا، مه مه ده سارییه کان پالەوانیکی تایبته و ترسناکی خویان دروستکردبوو که به «سکینان» بانگیانده کرد. سکینان زوو زوو له تهله فزیونهکانی مه مه ده سارهوه دهرده کهوت، هه میشه به شیکی کهم له ده موچاوی دیاربوو، دوو چه قۆی گه وهی پینیو که ده یانگوت کارخانه یه که به تایبته بۆ ئه و و بۆ سه ربهرینی ئاسانی مرووف دروستیان کردوه، کارخانه یه که که نرخه چه قۆکانی به هۆی به کارهینانی سکینانه وه چوو بووه ئاسمان. سکینان به رده وام ئه وهی ده گوت که رۆژیک له رۆژان بۆقبۆقیله سه رده بریت، هینده ئه وهی دوو باره کردبووه وه ئیدی هندی جار واده رده کهوت وه که ئه وهی هه موو ئه م جهنگه، ململانی تایبته تی نیوان سکینان و بۆقبۆقیله بیت، نه وه که به یه کدادانی گه وهی نیوان دیلاوار و مه مه ده سار یان سهی ئەسلان و ئیمام سو بجان. سکینان خۆی وه که پیاوینکی ئیماندار نیشانده دا که فهرزی خودا جیبه جیده کات و به ئیشیک هه لده ستیت که سوودی بۆ هه موو ره گه زی ئاده میزاد هیه، ده یگوت له سه رده می چه زهره تی ئاده مه وه تا ئه مپۆ کاریکی وه ها مو باره که پهیدا نه بووه و ئه و شه و رۆژ شوکری خودا ده کات که نیعمه ت و به ره که تی ئه م ئیشه ی به و به خشیوه. پنی وابوو سه ربهرینی سه گیک ئازاری زۆرتر و په شیمانی زیاتری تیدا دروستده کات تا سه ربهرینی که سیک له دیلاوار... بره وایه که من زۆرجار لای دیلاوارییه کانیش هه ستم پیکردبوو، که ژیا نی قالۆنچه یه کیان له ژیا نی که سیکی مه مه ده سار لا گرنگتر بوو.

دەبوو لەگەڵ ناوێ تازەکەمدا رابینم. حەسەن تاج، خەلکی ئەلئاباد. زەهاو، بە ناوێ تازەکەم دڵخۆش نەبوو «ئەمێن لاھور»... بەلام شوناسنامەکانمان فەرمانی و دەولەتی بوون و پروفیسۆر بە پەنۆەندییە بەرزەکانی خۆی و لە پێگای ئاشنا و دۆستانییهو لە بەپنۆەبەرایەتی کۆچبەرانی بۆی دروستکردبووین، دەبوو پۆژی پیشتر لە فۆتۆگرافیکی نزیکی چاپخانەکەو وێنەبگرین. من و ئەمێن لاھور و ئال مورا، سێ قۆلی لەگەڵ یەکیک لە کریکارەکانی چاپخانەکەدا چووین بۆ وێنەگرتن، بۆ یەکەم جار شارەکەمان لە جەنجاڵیدا بۆنکرد و لە نزیکەوێ هالای مرقەکان چوو بە سەرماندا و گۆیمان لە دەنگی فرۆشیارەکان و قیرەیی پاگوزەرانی بوو. لە هات و چوونماندا یەکی ژنیشمان بەرچاو نەکەوت. من ماوێ ئەو دوو سالی لە مەمەدحەسار بێرەم سەر هەتا دەموچاوی یەکی ژنیشم نەبینی. دوو سالی پێک تەنیا لە دوورەوێ و لە عەبای رەش و لە ژێر پەچەیی ئەستووردا ژانام دەبینی، بە جۆریکی ئیدی باوەرێم بە خۆم هێنا کە ئەم ئەستیرەیی تەنیا یەکی جۆر لە جنسی لەسەرە و جگە لە پیاو جۆرە بوونەوێریکی دی لەم سەر زەمینە ناژی. دۆنیای من بە گشتی جیهانیکی بوو دوور لە خانمان، بەلام هیچ کات لەو باوەرەدا نەبووم بشیت دوو سال لە شاریکدا بژیم و بۆ یەکیارێش پوخساری ژنیکی نەبینم، شاریک بوو هەموو شتیکی بەو بۆنە

سه‌نگین و قورسه‌ی پیاوان قاندا‌بوو، که وه‌ک هه‌وایه‌کی ئالووده له هه‌موو شوین و کوچه و که‌لینیکدا ئازاد وه‌ک هه‌وای تاعوون ده‌سو‌رایه‌وه. دواتر زانیم که یاساکان له دیلاوار له‌و ږووه‌وه چه‌ند سه‌ختگیر و توند‌ئاژۆن، سزای ده‌رکه‌وتنی ژن سه‌خت و سزای نیگا‌کردنی پیاو بۆ ژنان سه‌ختتر بوو. ئال موراد له شونا‌سنامه‌که‌یدا ناوی «موجیب سو‌فیان» بوو، ئه‌و به‌ خه‌لکی «به‌نده‌ر سادق» شونا‌سی بۆ ده‌ره‌ات‌بوو، چونکه‌ ره‌نگی پیستی و شینوه‌ی لووتی به‌ خه‌لکی ئه‌لا‌ئابادی نه‌ده‌کرد، جگه‌ له‌وه‌ش ده‌یتوانی له سه‌فه‌ره‌کانی تریدا به‌ره‌و باشوور که‌م تا زۆر سوود له‌م ناوه‌ تازه‌یه‌ی ببینیت.

پرو‌فیسۆر کاریکی‌کرد من و زه‌هاو زۆر پینکه‌وه‌ نه‌بین، چونکه‌ گه‌ر پینکه‌وه‌با‌ین ناچار‌ده‌بووین به‌ دیلاواری قسه‌بکه‌ین و ئه‌وه‌ش هه‌م ئیمه‌ و هه‌م پرو‌فیسۆری ده‌خسته‌ مه‌ترسییه‌وه. من بۆ کار دابه‌زیمه‌ ناو چاپخانه‌که‌ و زه‌هاو‌ییش له‌ جیگایه‌کی تایبه‌ت، که‌ ژماره‌یه‌کی زۆر کریکار کاریان له‌ کو‌کردنه‌وه‌ی وه‌ره‌ق و سه‌فته‌کردندا ده‌کرد، ده‌ست‌به‌کار بوو. جیگا‌که‌ی زۆر دوور نه‌بوو له‌ من، ژیر زه‌مینکی دی بوو ده‌که‌وته‌ بنی ئوتیلیکی کۆن و هه‌رزانه‌وه‌، که‌ ته‌نیا ده‌ مه‌تریک له‌ولای چاپخانه‌که‌وه‌ بوو. به‌لام ده‌بوو من و زه‌هاو تا ده‌توانین پینکه‌وه‌ قسه‌نه‌که‌ین. دوور‌که‌وته‌وه‌ی زه‌هاو له‌ من زۆر نیگه‌رانیده‌کردم، هه‌ستیکی خراپی باو‌کانه‌م به‌رام‌به‌ری هه‌بوو، به‌لام سه‌لامه‌تی و مانه‌وه‌مان وا پیوستیده‌کرد له‌ ږۆژدا له‌ یه‌ک‌دی دوور‌بین. ئیشی چاپخانه‌که‌ی من گه‌رچی زۆر‌بوو، به‌لام سه‌خت نه‌بوو، ئه‌وانه‌ی کاری سه‌ر ئامیره‌کانیان ده‌کرد خه‌ل‌کانی لینزان و هونه‌ریی بوون، ئیشی من پاک‌کردنه‌وه‌ی ئامیره‌کان بوو، له‌گه‌ل کو‌کردنه‌وه‌ی قه‌راغی ب‌راوی کتێبه‌کان، هه‌لگرتن و سه‌فته‌کردنی به‌نده‌ چاپ‌کراوه‌کان و ڤیز‌کردنیان له‌ جیگایه‌کی تایبه‌تدا به‌ مه‌به‌ستی گواسته‌نه‌وه‌ی بۆ ئه‌و کریکارانه‌ی کو‌یده‌که‌نه‌وه‌ و وه‌ک کتیب ده‌یه‌یننه‌وه. پرو‌فیسۆر ژووره‌که‌ی به‌ کریه‌کی ناچیز بۆ

حیسابده‌کردین و له موچه‌که‌مان ده‌بیری، موچه‌مان وه‌ک کریکاره‌کانی تر بوو، دکتور نه‌یده‌ویست شتی‌کمان بۆ بکات یاخود شتی‌کمان لی بستی‌تیت بمانخاته به‌ر گومانه‌وه. کاره‌کانی من زۆربه‌ی پوژ به‌یانیان سه‌عات هه‌شت بۆ نزیک‌ی چوار یان پینجی ئینواره بوو، شه‌فتی شه‌و کریکاریکی تر ده‌هات و جیگای منی ده‌گرته‌وه.

له پوژانی یه‌که‌می جه‌نگدا گورانکارییه‌کی گرنه‌گ له چاپخانه‌که‌دا پرویدا، زۆرینه‌ی شه‌و گه‌جانه‌ی که لی‌ره بوون و دانیش‌تووی مه‌مه‌دحه‌سار‌بوون ده‌بوو بچن بۆ جه‌نگ، هه‌موو ناویان بۆ خزمه‌تی سه‌ربازی هات‌بووه‌وه و ده‌بوو چه‌ک هه‌لبگرن. له‌گه‌ل ده‌ست به‌کار‌بوونی مندا، ستافی چاپخانه‌که‌ جگه له سه‌ید یه‌دولا، شه‌وانی دی هه‌موو جینیان هه‌شتین. سه‌ید یه‌دولا پیاویکی تو‌زیک به‌ ته‌مه‌نی سه‌روو په‌نجا سال بوو، سه‌ره‌رشتی راسته‌وخوی مه‌کینه‌کان بوو، ئامیری چاپه‌که‌ی ده‌برده‌ریوه و له‌گه‌ل کورپیکی خه‌لکی کوفی‌اندا هاریکار‌بوو که شه‌ویش له لی‌زانین و ده‌ست په‌نگینیدا ده‌سته‌که‌میکی له سه‌ید یه‌دولا نه‌بوو. شه‌و پیاوه‌ گوپنه‌ قه‌له‌وه‌ش که شه‌وی یه‌که‌م پیش‌وای له ئیمه‌ کرد، شه‌ویش دوا‌ی هاتنی ئیمه‌ به‌ ده‌ پوژ، مالا‌وا‌یکرد و بوو به سه‌رباز، ئیتر تا دوو مانگ نه‌مانینییه‌وه، که گه‌رایه‌وه پیاویکی لا‌وازی نیمچه شیت بوو که ده‌نگی گولله‌ توپ و دیمه‌نی کاره‌ساته‌کانی جه‌نگ تووشی په‌شو‌کانیکی ده‌روونی قوولی‌ان‌کرد‌بوو. پیاوه‌که ناوی سه‌ی مو‌حسن بوو، چه‌ند سال بوو لی‌ره له نو‌سینگه‌ی پیشه‌وه‌ی چاپخانه‌که‌ داوا‌کاریی خه‌لکی وه‌ر‌گر‌ت‌بوو، نرخ‌ی دابووه‌ خاوه‌ن کتیب و چاپه‌مه‌نییه‌کان، وه‌لامی ته‌له‌فونی دابووه‌وه، ریکه‌وتنی مۆر کرد‌بوو، له‌گه‌ل شه‌و قا‌چا‌غه‌چیا‌نه‌دا که ئامیر و پارچه و مه‌ره‌که‌بیان له باش‌ووره‌وه به‌ قا‌چا‌غ ده‌هینا مامه‌له‌یکرد‌بوو، بۆ کاروباری ناو چاپخانه‌ش پرۆفیسۆر ده‌سه‌لاتی ته‌واوی پێ‌به‌خشیبوو. پویش‌تنی سه‌ی مو‌حسن کێشه‌ی زۆر گه‌وره‌ی بۆ چاپخانه‌که‌ دروست‌ده‌کرد، چونکه له دوو سه‌الی رابورد‌و‌دا پرۆفیسۆر زۆربه‌ی ئیشه‌کانی دابووه‌ ده‌ست شه‌و و خۆ

تهنیا دوور به دوور چاودیری کارهکانی دهکرد. بۆیشتنی ئه‌و له پۆژیکدا بوو که چاپخانه‌که کهوتبووه ژیر گوشاریکی زۆره‌وه، بێشتر په‌یمانیکێ له‌گه‌ڵ وه‌زاره‌تی کاروباری جه‌نگدا مۆرکردبوو که به‌ زووترین کات چاپه‌مه‌نی و ریکلام و پلاکاته‌کانی هاندانی جه‌نگ بگه‌یشته‌ ده‌ست ده‌زگای راگه‌یاندنی وه‌زاره‌ت. ئه‌وه‌ی جیگای سه‌ی موحسنی گرته‌وه مامۆستایه‌کی پیری زانکۆ بوو به‌ ناوی سه‌فه‌د، پسپۆریکی تایبه‌ت له‌ میژووی مه‌مه‌دحه‌ساردا که به‌ تۆمه‌تی شیناندن و ناشیرینکردنی میژووی وڵات له‌ زانکۆ ده‌رکرا‌بوو، به‌وه‌دا هاوڕییه‌کی کۆنی پرۆفیسۆر بوو، بۆئه‌وه‌ی بێش نه‌بێت و خۆی و خیزانه‌که‌ی له‌ برسا نه‌مرن، هاتبوووه سه‌ر ئه‌م کاره. به‌ گشتی له‌گه‌ڵ هاتنی مندا فه‌زای چاپخانه‌که ته‌واو نوێ بووه‌وه، زۆربه‌ی ئیشکه‌ر و کریکاره‌کان بوون به‌ گه‌نجی بیانی که وه‌ک ئیمه‌ باش زمانی خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌ساریان نه‌ده‌زانی.

پۆژانه سه‌عاتیک پشووی نیوه‌پروانمان هه‌بوو، له‌و ماوه‌یه‌دا ده‌چوو مه‌وه سه‌ری و په‌رده‌ی ژووره‌که‌م لاده‌دا و شتیکی که‌مم ده‌خوارد و چایه‌که‌م ئاماده‌ده‌کرد و له‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه سه‌یری ده‌روازه‌ی فیرده‌وس و شه‌قامه‌که‌م ده‌کرد. زۆربه‌ی پۆژ له‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌که‌دا ده‌که‌وتمه‌ بێرکرنه‌وه و چاوام پرده‌بوون له‌ فرمی‌سک، له‌ راستیدا هۆیه‌کی دیاریکراوم بۆ گریان نه‌بوو، به‌لام سه‌رجه‌می دنیا، ژیا‌نی خه‌لک، دۆخی تاریکی دیلاوار و ژیا‌نی خۆم ده‌یانگریاندم. یه‌ک یه‌ک بیرم له‌ هه‌موو ئه‌وانه‌ ده‌کرده‌وه که ده‌یانناسم، له‌ خوشک و براکانه‌وه تا ده‌گه‌یشته کریکاره به‌دبه‌خته‌کانی فه‌سیله‌که‌مان. زۆر خه‌می پرۆفیسۆر به‌هنامم بوو، هه‌میشه له‌ بیرم ئه‌وه‌دابوو ئاخۆ ئازاد بووبیت، به‌لام هه‌چ رینگا و هۆکاریکم نه‌بوو بتوانم هه‌والی بزاتم.

له‌و کاته‌وه‌ی من له‌ چاپخانه‌که کارمه‌ده‌کرد، پۆژ دوا‌ی پۆژ ژماره‌ی پۆسته‌ری کوژراوه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار زیادیانده‌کرد، هه‌موو پۆژ

چاپخانه که مان هه زاران پۆستهری چاپده کرد، کوژراوه کان زۆربه یان کورانی گهنجی ریش هاتووبوون که زۆریان له وینهکاندا په رۆیه کی رهشیان بهستبووه ناوچاوانیانوه. من ته نیا به ژمارهی پۆستهره کان و زانیاریی سهر وینهکاندا ده مزانی شهر له کوپیه و کوشتاری گه وره له کوئ رویداوه. ههر کاتیک چاویم به وینهی ئه و کوژراوانه ده که وت، نه مه ده توانی بهری خۆم بگرم و فرمیسک به چاویدا دهاته خوار. کهس له چاپخانه که به مستهر گرینوک بانگی نه ده کردم، به لام هه موو کریکاره کان به ئاماده گی دهروونی من بۆ گریان ئاشنا بوون. من شتیکی نه وتوم له ژیا نی ناوه وه و له سیاسه تی مه مه ده سار نه ده زانی. زۆر شه و گهر پرۆفیسۆر بیتا قهت بایه ده ینارد به دوا ی مندا و شه و تا درهنگانیک داده نیشتین و قسه مانده کرد. له و شه وانه دا دکتۆر زۆر شتی له سهر ژیا نی خۆی و له سهر خه لکی مه مه ده سار بۆ باس کردم. شاره که پینچ سال بوو له ژیر دهستی ده سه لاتیکی ئاییدا بوو که نان خواردن و پیساییکردن نه بیت هه موو شتیکی تری قه دهغه کردبوو. ئیمام سوبحان خۆی وهک جوړه په وانه کراویکی نویی خودا پیشانده دا، جوړه تهفسیریکی دیکه ی بۆ دین هه بوو، په یمان و مژده یه کی تری به مروقه کان ده دا. ئیمام پیاویکی هیمن و له سه رخو بوو، دهنگیکی خوش و نه رمیه کی جوان له گه رویدا بوو، به لام به و نه رمی و هیمنییه ی، به و میهره بانیه زاره کییه ی سوپایه کی دلره ق له هه وادارنی بۆ خۆی دروستکردبوو، زۆر کهم له ته له فزیۆنهکاندا ده رده که وت، زۆر کهم و تاری ده دا و کهم که سیش له نزیکه وه دیبوویان، به جوړیک هه ندی کهس پیا یان وابوو ئیمام خۆی بوونی نییه و ده ستردی ئامیتریکی سه ربازی دلره قه، به لام ئه و دووری و کهم ده رکه وته ی وایده کرد ئه فسوناوی و خودایی ده ربکه ویت. پینچ سال له وه و بهر له شکریکی به ناوی پاسه وانه کانی ئیمان پیکه وه نابوو. سه ره تا ئیشیان ته نیا رینماییکردن و ئامۆزگاریکردن بوو، به لام وهک پرۆفیسۆر ده یگێراهه وه سال دوا ی سال و مانگ دوا ی مانگ ورده ورده هه موو شتیکی

گورابوو، له سوپایه‌که‌وه که کاریان «هیدایهت» دان بوو، بووبوون به سوپایه‌ک که ئیشیان سووتاندن و سه‌ره‌په‌راندن بوو.

زور سه‌رم له‌وه سوورما که پرۆفیسۆر گووتی له نزیکێ حه‌وت بۆ هه‌شت مانگ له‌وه‌وبه‌ر له مه‌مه‌دحه‌سار خه‌ونیکێ سه‌یر بلاوبۆته‌وه که تا ئیستاش خه‌لکانیکێ زور ده‌یبین. که‌سیک ره‌نگ و پرووی شه‌یتانیکێ دزیوی هه‌یه ده‌چیته‌ خه‌ونی خه‌لک و دوا‌ی ده‌رکه‌وتنی، به‌ده‌ختی و نه‌خۆشی سه‌ره‌له‌ده‌دات، خه‌ونیک به‌ خێرای له‌م سه‌ره‌وه ده‌فریت بۆ ئه‌و سه‌ر و له‌م خه‌یاله‌وه بازده‌دات بۆ ناو ئه‌و خه‌یال. هه‌ندیک له‌وانه‌ی خه‌ونه‌که ده‌یبین به‌ له‌رزوتای توند ده‌مرن، فێ ده‌یانگریت، تووشی ده‌ردی گه‌ربوون و داوه‌شان دین، ئازاری ناوه‌کی نادیار له‌ ناوه‌وه ده‌یانخوا. ژنه‌کان تووشی نه‌زۆکی، هه‌وکردنی ترسناکی مه‌مک، ژانه‌ سکی به‌رده‌وام، له‌ بارچوونی منداڵ دین. نه‌خۆشانی ئه‌و خه‌ونه هه‌موو له‌ خه‌سته‌خانه‌ی تایبه‌تدا جیا‌ده‌کرینه‌وه، باری ده‌روونیان تیکه‌ده‌چیت، ره‌نگی پیستیان ده‌گۆریت و به‌ جو‌ریکی گورگئاسا شه‌پانگیزده‌بن. شیوه‌شیان وه‌ها ده‌گۆریت، مرو‌ف به‌ چاوی ئاسایی ده‌توانیت له‌ شه‌قام و کوچه‌کاندا جیا‌یان‌بکاته‌وه. ماوه‌یه‌کی زور ئیمام خۆی بیده‌نگ ده‌ییت، به‌لام له‌ ینگای هاو‌پیی هه‌ره‌ نزیک و جیگری دلسۆزی خۆیه‌وه «سادق میرداد» که به‌ خواجای گه‌وره‌ به‌ناوبانگه‌ و که‌سانیک به‌ به‌هیزترین پیاوی مه‌مه‌دحه‌ساری ده‌زانن، ئه‌وه راده‌گه‌ینیت، تاکه‌ پیگایه‌ک بۆ ده‌رکردنی ئه‌و ده‌رده‌ له‌ رۆح و جه‌سته‌ی خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار، ره‌نج‌دان و گیانفیدا‌کردنه‌ له‌ پیناوی به‌رزکردنه‌وه‌ی ئیمان و ئالای پاکی سه‌ره‌زمینی خوداناسان. ئه‌و خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار به‌ ئه‌یوب ده‌شو‌به‌هینیت که‌ خودا بۆئه‌وه‌ی ئیمانیان تاقیبکاته‌وه، هه‌موو جو‌ره به‌ده‌ختی و ده‌ردیکیان بۆ ده‌نیریت. خواجا میرداد وه‌ک دواتر بینیم پیاویکی سه‌یر بوو، رۆژیک وه‌ک پیاوانی مۆدیرن خۆی ده‌گۆری و قاتی له‌به‌رده‌کرد، رۆژیکیش جبه‌ی درێژ و می‌زه‌ر و سه‌له‌ته‌ی پیاوانی ئایینی ده‌پۆشی، رۆژیک به‌ تراکسوتی یاری

و شورتی مه له وه وینه ی بللوه کرایه وه، پوژیکیش به جلی سهربازی و تفهنگی قه ناسه وه. ئه وه یه کهم کهس بوو که به خه لکی مه مه دحه ساری گووت «ئه وه ی له وه خه ونه دا دهر ده که ویت، ئیبلیس، ئه وه شی دهیه ویت ئیبلیس له گیانی خو ی دهر بکات، ده بیت هه ولبدات، ده بیت دانه نیشیت و ته لاشبکات، ده بیت هیزی ئه وه ی تیدا بیت له گه ل عه زایلدا به چیته جه نکه وه، چه کی ئیمان هه لگريت و بروات بو جهنگی بیدینان که له وه دیو سنووره وه پیلان له ئومه تی ئه م ولاته قاره مانه ده که ن».

خه لکی مه مه دحه سار به جوړیک له وه دهر دهر ترسن، ئاماده ن به چن بو هه ر جیگایه ک، هه ر کاریک به که ن تا باری سه نگینی ئه وه مو ته کانه له کو ل خو یان به که نه وه. هه ر کهس دهر دیکی هه بیت ده یه سستیه وه به دوژمنه وه، ته نیایی و شیتی و بیکاری هه موو ده به جوړه ئافات و تاعوونیک که دوژمن ره وانه ی ئه م ولاته ی کردون. له چ جیگایه ک به ده ختی و ده سکتورتی زوره، لایه نگرانی ئیمام سوبحان و جهنگاوهرانی له وه جیگایه له هه موو شوینیک زور ترن. پوژانه ئیمامه کان، خواجاکان، جبه داران، وه عزگه ران، بانگه شه چیان له ماله کانی خودا وه، له شه قامه کانه وه، له رادیو کانه وه، له ته له فزیو نه کانه وه، خه لک له وه خه ونه شه ی تانییه ئاگادار ده که نه وه که ته نیا به جهنگیکی دهر وونی و جهسته یی له گه ل خودی ئیبلیسدا مرو ف پاکده بیته وه. خه لک له ترسی ئه وه ی شه ی تان لیبان نزیک نه بیته وه، زیان به خو یان و منداله کانیان نه که نیت یان ده خزینه کونجی په رستگا و ماله دینییه کان یان خو یان له ژووره کانی خو یاندا دیلده که ن یان پۆل پۆل ده چنه پیزی سو پای ئیماندارانه وه تا برۆن و له گه ل سهربازه پیس و بو نداره کانی ئیبلیس گه وهره دا به نه گن که به وته ی خواجا له وه دیو چیاکانی دیلاواره وه قه راریانگرتو وه.

دکتۆر ده یگووت «هیدی هیدی ترسی خه لک له وه خه ونه وه وهرگه را بو ترس له تاعوون و ئافات و نه خوشیه ک که له دیلاواره وه به ره و ئه

شاره دیت». له دیر زه‌مانه‌وه، له‌سه‌رده‌میکه‌وه که دیناوار ژێرده‌سته‌ی مه‌مه‌دحه‌سار بووه، که‌مایه‌تییه‌کی بچوکی خه‌لکی دیناوار له‌م شاره‌ ژیاون، بازرگان بوون، دوکاندار بوون، ئیشی ئاساییان کردوه، منداڵه‌کانیان له مه‌مه‌دحه‌سار گه‌وره‌ بوون و زانکویان خویندوه، به‌شیکی هه‌میشه‌یی بوون له‌ ژیان و له‌ شاره‌که. به‌لام له‌ ناکاو ئه‌و که‌مایه‌تییه‌ وه‌ک گه‌رای ئیبلیس له‌ دلی مه‌مه‌دحه‌ساردا ناوده‌برین، وه‌ک وه‌چه‌یه‌کی شه‌یتانی که‌ به‌ مه‌به‌ستی پیسکردنی خوین و تیکدانی ئیمان هاتوونه‌ ئێره. پوژیک دیت هه‌موو بازرگانه‌کانیان کۆده‌کرینه‌وه و بێ ئه‌وه‌ی تۆمه‌تیکی پوون و دیاریکراویان ئاراسته‌بکریت، به‌ ده‌یانیان له‌سیداره‌ ده‌ده‌ن و لاشه‌کانیان ده‌که‌ن به‌ ستوونی ئاسنینی کاره‌باکاندا، به‌ دره‌خته‌کاندا، به‌ ناوه‌راستی مه‌یدانه‌کاندا. هه‌موو شه‌قامه‌ سه‌ره‌کییه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار تا چه‌ند پوژ پرده‌کرین له‌و جه‌ستانه. له‌ زۆربه‌ی گوند و شار و شاروچه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار مالی دیناواریه‌کان ده‌سووتین، ژنه‌کانیان ده‌رفینن و ده‌یانبه‌ن بۆ ئه‌و سه‌ربازگه و مۆلگه‌ تایبه‌تانه‌ی مه‌شق تا سه‌دان پیاو له‌ سروتی ده‌سته‌جه‌معی گه‌وره‌دا پێکه‌وه‌ لاقه‌یانکه‌ن. له‌ هه‌ندێ جیگا‌دا گو‌ری به‌ کۆمه‌لیان بۆ هه‌لده‌که‌ن، لاشه‌کانیان به‌ سووتاوی فریده‌ده‌نه‌ سه‌ر ڕیگا‌کان. به‌لام تا تاوان زیاتر بیت خه‌لک تینوتر ده‌بن و زیاتر و زیاتریان ده‌وێت. تا کوشتار زۆربیت خه‌لک د‌پ‌تر ده‌بن، برسی‌تیا‌ن بۆ بینینی خوین و سووتان و سه‌ربرین زیاتر جۆش ده‌ستینیت. له‌و سه‌رده‌مه‌دا پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ۆ‌ر قاسمی شابه‌نده‌ر بۆ یه‌که‌مجار خه‌ونی هه‌وره‌کان ده‌بینیت... چه‌ندین سا‌له‌ وشه‌ی نه‌ینی له‌ نیا‌ن ئه‌و و پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ۆ‌ر به‌هنامدا هه‌وره‌کانی دانیال بووه. کتییی دانیال، له‌ دۆزینه‌وه‌ی پ‌ر‌و‌ف‌یس‌ۆ‌ر قاسمی شابه‌نده‌ره، ئه‌و هه‌شت سا‌ل له‌مه‌وبه‌ر له‌ مالی یه‌کیک له‌ دیناواریه‌کاندا کتیه‌که‌ ده‌دۆزیته‌وه. به‌ دریزایی میژوو وابوو دیناواریه‌کان که‌ هه‌له‌هاتوون هاتوون بۆ مه‌مه‌دحه‌سار، چوون بۆ کوفیان، بۆ ئه‌لا ئاباد، به‌ پێچه‌وانه‌شه‌وه، مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان که‌ له‌ شاری

خۆیان هه‌لهاتوون، روویانکردۆته‌وه دیلاوار یان هه‌ر جیگایه‌کی دی که گوشه‌یه‌کی ئارامیان ده‌ست بکه‌وێت. پروفیسۆر ده‌میک باسی دۆزینه‌وه‌ی کتێبه‌که‌ی ده‌کرد چاوانی ده‌کرانه‌وه، نیگای پرده‌بوو له‌ سه‌رسامیه‌کی قوول، ده‌نگی ده‌گۆرا و ده‌یگووت «من هینده‌ی کتێبه‌که‌م خوينده‌وه بوومه‌ مرقۆشکی دی. مرقۆشی راسته‌قینه‌ که‌سیکه‌ ته‌نیا مرقۆشه‌کان له‌ مه‌ترسی ئاگادارد هه‌کاته‌وه، مرقۆشی راسته‌قینه‌ که‌سیکه‌ وه‌ک نوح که‌ توفان ده‌بینیت و خۆی بۆ ئاماده‌ده‌کات، توفان ده‌بینیت و که‌شتی خۆی دروستده‌کات. ئه‌مڕۆ له‌ سه‌رده‌می‌کدا ئین که‌شتی گه‌وره‌ دروست ناکریت، توفانه‌که‌ هه‌موو که‌شتیه‌کی گه‌وره‌ نوقمه‌ده‌کات، ئه‌وه‌ی ده‌کریت به‌له‌میکي بچوکه‌ که‌ خۆت و هه‌ندیک مه‌خلوقاتي تێخه‌یت... دانیاڵ که‌شتی دروست نه‌کردوه، به‌لام هه‌وره‌کانی بۆ نارده‌وین، خه‌به‌ری توفانی بۆ نارده‌وین ... له‌و ڕۆژه‌وه‌ من ده‌مه‌وێت دانیاڵیه‌کی راسته‌قینه‌م، که‌شتیه‌کی بچوکه‌ هه‌بێت و خۆم و سه‌ر نشینانی به‌ ناو توفانه‌که‌دا به‌ڕێتمه‌وه، ئه‌فسوس که‌ که‌شتیه‌که‌م جیگای هه‌موو بوونه‌وه‌رانی تێدا نابێته‌وه. ئه‌فسوس».

جاریکی تر له‌ به‌رده‌م ئه‌م پیاوه‌دا که‌ وه‌ک وینه‌ی ئاوینه‌ی پروفیسۆر به‌هنام ده‌میانی، سه‌رسام و غه‌مگین ده‌وه‌ستام. چۆن ده‌بێت دوو مرقۆشی وه‌ها چۆنیه‌ک و ئاوینه‌ی له‌ دوو شاری دۆژمندا بژین؟ . من بیده‌نگ ده‌بووم و وه‌ک یه‌کیک به‌ دواي وه‌لامی مه‌ته‌لێکی وندا بگه‌ریت ده‌مپرسی «دانیاڵی راسته‌قینه‌ کتێبه‌، ده‌بێت چۆن بێت؟». چاوانی هینده‌ی تر ده‌کرانه‌وه، چاویلکه‌که‌ی به‌ هیمنی له‌ ده‌ستیدا ده‌جولاند و ده‌یگووت «ئه‌وه‌یه‌ که‌ کاره‌ساته‌ گه‌وره‌کان ده‌بینیت. ده‌بینیت توفان هاتوه‌، ده‌زانیت گه‌وره‌ترین دۆژمنی مرقۆف، مرقۆف خۆیه‌تی. جگه‌ له‌ توفان ناویکی دیکه‌ له‌ توفان ناییت. دانیاڵیه‌کان قاره‌مان نیین، زۆرجار ترسنۆکیشین، به‌لام دوو چاوی وریایان هه‌یه‌، ته‌نیا شتیک که‌ بیریان لایه‌تی، ئه‌وه‌یه‌ ئه‌وانیتر ڕزگار بکه‌ن، دۆژمیان زۆره‌ به‌لام ئه‌وان دۆژمنی که‌س نیین. «من ته‌نیا کاتیک ده‌بم به‌ دۆژمندا».

ئەو وەك دوژمن دەمبینیت، وە ئەو تەنیا كاتێك دەبیتە دوژمن كە من وەك دوژمن دەیبینم... لەووە بترازیت، دوژمن لەسەر زەوی بوونی نییە» دانیال وادەلێت. ئەوان جگە لە پزگاركردن باوەڕیان بە هیچ وشەیەکی تر نییە، ناتوانن دونیا بگۆرن، بەلام دەتوانن هەندێ ژیان پزگاربكەن. بەلێ ... من ئەم كتیپەم دۆزییەو، سەدان سالا دەلێن ئەم كتیپە بوونی نییە، سەدان سالا هەر كەسیك بلیت دوژمن لە خەونەكانی خۆمانەووە دیتەدەری، زمانی دەبێ، بە درۆزن و نوکەر و خیانه‌تکار ناویدەبەن، بەلام كە ئەم كتیپەم دۆزییەو، كە ئەم كتیپەم گرت بە دەستمەووە و پەرە پەرە هەلمدایەو، دانیابووم هەمیشە لە قوولایی میژوودا هاوڕینیەكم هەبوو، خەلكانیك هەبوون كە لەودێو مانای دۆست و دوژمنەووە بیریان لە مڕۆف كردۆتەو، گەورەتر لە سنووری شاری خۆیان تیفكریون، دوورتر لە سنووری پۆزگاری خۆیان پوانیویانە، مڕۆفی راستەقینە كە بیریکردەو، بیر لە مڕۆفی هەموو شوینەكان و هەموو سەردەمەكان دەكاتەو. پڕوفیسۆر بەهنام لە سەرەتاو، لە پۆزگاریكەووە كە چیرۆکی كوشتاری دانیالییەكانی لە دیلاوار خۆیندبوووە، باوەڕی بە بوونی ئەم كتیپە هەبوو، باوەڕی بە بوونی دانیال هەبوو، باوەڕی وابوو كە هەر كات هەورەكان دەرکەوتن سەرەتای كارەساتە گەورەكان دەرەكەویت، بەلام بەلگەی تەواوی بە دەستەووە نەبوو. چەندین سال بوو من و پڕوفیسۆر و چەندانی تر بە دواي ئەو كتیپەدا دەگەڕاین... دەمانزانی دەبیت لە جیگایەکی دونیادا هەلگیراییت. من دەمانزی كە ئەم كتیپە چ نرخێکی بۆ پڕوفیسۆر هەیە، بە پۆستیکی نەینی و تاییبەدا كتیپەكەم بۆ نارد، بەو مەرجەي پۆزێك دانیابوو دەكەوێتە دەستیکی غەریب، دەستیك كە لە نرخێ تیناگات، بینیریتهووە بۆ من. كەمن ئەو كەسانەي لە مانای ئەم كتیپە تێدەگەن. ئەفسوس، یەكێك لە سیفەتە نزیوەكانی مڕۆف ئەووەیە، كاتێك بەلای شتی مەزندا دەروات كۆیردەبیت... من سەلماندم كە دانیال هەبوو، دەبیت لە هەموو سەردەمیكیشدا هەبیت.

من و پرۆفیسۆر پێکهوه توپێکمان دروستکرد بۆ بزگارکردنی ژیان، وشه‌ی نه‌تییمان هه‌میشه «هه‌وره‌کانی دانیال» بووه. من لێره‌وه ده‌یان شاعیر و نوسه‌ر و میژونوسی هه‌لهاتووم ناردوه بۆ لای ئه‌و، خه‌لکانیک له‌سه‌ر ئیمانیکی تر بوون و له‌مه‌مه‌دحه‌سه‌ر ژانیان له‌مه‌ترسیدا بووه، خه‌لکانیک بێ هیچ هۆیه‌ک یان به‌هانه‌یه‌کی دیاریکراو ژانیان که‌وتۆته مه‌ترسییه‌وه، پرۆفیسۆر هه‌میشه له‌مالی خۆیدا یان له‌ژێره‌مینى موزه‌خانه‌که‌دا ده‌یشاردنه‌وه تا ده‌رفه‌ت ده‌هات و له‌پێگای قاچاغچیه‌کانه‌وه ده‌یناردن بۆ خۆڕئاوا، من و ئه‌و ده‌یان ژیانمان بزگارکردوه.... ئیستا که‌ ئه‌و چیتى ئازاد نییه، که‌ جه‌نگ دیواره‌کانی نیوانمانی ئه‌ستوورتر کردوه، هه‌ست به‌ ترسینکی گه‌وره ده‌که‌م. ئه‌م جه‌نگه‌ تۆفانی راسته‌قینه‌یه و هه‌وره‌کانی له‌ میژه‌ له‌سه‌ری ئیمه‌دا ده‌بارین».

پرۆفیسۆر زۆر غه‌مگین بوو، هه‌ستیده‌کرد تا دیت بزگارکردنی مرو‌فه‌کان سه‌ختتر ده‌بیت. شه‌ویک به‌ منی گووت «له‌ ئاگری جه‌نگدا، بزگارکردنی مرو‌فه‌کان کاریکه‌ له‌ توانای که‌سانی وه‌ک مندا نییه»، هه‌ستی به‌ لاوازی ده‌کرد، خۆی و قژه‌ په‌شو‌کاو و پژی‌اوه‌که‌ی، به‌ چاویلکه‌یه‌که‌وه که‌ پتر به‌ ده‌ستییه‌وه بوو تا له‌ چاویدا بیت، ده‌هات و ده‌چوو، ده‌یگووت «ته‌نیا به‌خته‌وه‌ری ئه‌م ماوه‌یه‌م ئه‌وه‌یه که‌ ده‌توانم کۆمه‌ک به‌ ئیوه‌ بکه‌م. من گه‌ر نه‌توانم کۆمه‌ک به‌ که‌سیک بکه‌م ده‌مرم».

کاری پرۆفیسۆر تا ده‌هات دژواره‌بوو. هاوکاره‌کانی ئه‌و زۆربه‌یان برابوون بۆ جه‌نگ، چاوی پیاوانی ده‌وله‌ت له‌ جاران دپتر ده‌یان‌روانی و زیاتر گومانیانده‌کرد، سه‌ر شه‌قام و ناو کۆلان و کوچه‌کان به‌ سیخو‌ر و چاوی نه‌ینی و هه‌والگرانی بێ‌رحم ته‌نرابوون، ئه‌وه پرۆفیسۆر قاسمی خزانده‌بووه‌وه ناو چاپخانه‌که‌ی خۆی و کاریکی ئه‌وتو گرنگی بۆ نه‌ده‌کرا. هه‌ندیک پو‌ژ ته‌واو خۆی ده‌گۆڕی، شه‌پقه‌یه‌کی په‌شی ده‌کرده‌ سه‌ری

پالتۆیه کی درێژی دهپۆشی و به خۆی و چه ترێکی گۆچانی درێژه وه بۆ چه ند سه عاتیک دهچوو ده ری. هه می شه ئه و چه تری پی بوو، ده یگووت «گهر هه واش خۆش بیت، باران له سه ری مندا به رده وام هه ر ده باریت»، چه ند جار سه رنجمدا که کاتیک باران ده باریت ئه و خه یالی لای ئه وه نییه چه تره که بکاته وه، ده مبینی به خیرایی له شه قامه که وه به ره و مه یدانی فیرده وس ده روات و له وێوه له پشت سه کۆی سه ره کی مه یدانه که وه و نده بیت، ده مبینی هه ندی جار بی باران چه تری هه لده دا و هه ندی جاریش باران چه ند توندبایه چه تری هه ل نه ده دا، هه ستمده کرد چیر توانای جیا کردنه وه ی بارانه کانی نه ماوه، نه یده زانی کامه باران له سه ری دا ده باریت و کامه باران له ئاسمانه وه دیته خوارێ.

هه موو ئه و ماوه یه ئال موراد له ژووره وه چاوه روانی قاچاغ به ریکی ده کرد له مه مه ده سه ار بیاته ده ری. پرۆفیسۆر پۆژ دوا ی پۆژ و هه فته دوا ی هه فته سه فیه ره که ی ئال مورادی دوا ده خست. به قسه ی پرۆفیسۆر قاچاغ به ره کان تا ده هات که مه ده بوونه وه، پێگا کان تا ده هات پرده بوون له مه ترسی، هه له اتووه کان تا ده هات زیاتر ده کوژران و بواری پزگار بوونیان ته سک ده بووه وه، مه مه ده سه اریش پۆژ دوا ی پۆژ ده بوو به سه ر زه مینیکی خویناوی داخراو، به ته له یه کی کوشنده که هه یج که س به ئاسانی نه یده توانی لێی ده ربجیت.

دوا ی ماوه یه که له پێکه وه ژیا ن و چیرۆک و ترس و دودلی، شه ویک زۆر درهنگ پرۆفیسۆر له سه ره خۆ له ده رگای ژووره که مانی دا و دوا ی ئیستیک هه ر خۆی کردییه وه و هاته ژوورێ. من له جیگا که ی خۆم هه ستم و سه یرم لێهات که پرۆفیسۆر شابه نده رم به خۆی و قژه درێژ و بژه که یه وه بی نی، به هه یمنی به ئال مورادی گووت «خیرا خۆت کۆ بکه ره وه، له خواره وه چاوه رواتن، هه ر ئه مشه و ده بیت ده ربجیت، په نگه ئه مه دوا فرسه تمان بیت.

گەر ئه‌مشه‌و دهرنه‌چیت، دوور نییه تا چه‌ند مانگ و سالی تر لیڤه گیر بخویت». مالاواییمان له ئال موراد خیرا و کتوپر بوو، من ده‌ستمکرد به گریان و بیئه‌وه‌ی بتوانم هیچ پرسته‌یه‌کی مانادار بلیم و خوداحافیزییه‌کی دۆستانه بکه‌م. باوه‌شم به ئال موراد دا کرد و توند به خۆمه‌وه نوساند و گریام. ئال موراد پتر له‌وه‌ی غه‌مگین یان دلخۆش دهربکه‌ویت، سه‌رسام و په‌شوکاو دیاربوو. به‌ر له‌وه‌ی له‌ دهرگای ژووره‌که به‌چیته دهره‌وه و مالاوایی هه‌میشه‌ییمان لی بکات، به‌ ده‌نگیکی ساده و مندالانه گووتی «ده‌بیت پرۆم»، ده‌نگی پر له‌ پاک‌ی و ته‌نهایی و بیگونه‌های بوو. ده‌نگیکی ساف بوو، ده‌نگی رۆحیک دلنیام ده‌توانیت بکه‌رپته‌وه بۆ سه‌رچاوه پاک‌زه‌کانی بوونی خۆی. له‌و ساته‌دا ئال موراد رۆخساری بیگهرد و مندالانه‌ی خۆی وه‌رگرته‌بووه‌وه، چیتر که‌سیک نه‌بوو که له‌ سوپایه‌کی در و بیره‌حمی وه‌ک باغه‌وانه‌کانی دیلاواردا کاریک‌ردییت، که‌سیک نه‌بوو به‌ قه‌ناس له‌ دووره‌وه خه‌لکانیکی کوشتییت که نه‌یناسیون، گه‌نجیکی ساده‌بوو که به‌ دوا‌ی ژیانیکی ساده‌دا به‌ره‌و زه‌مینیکی دوور ده‌رۆی. زه‌هاو و پرۆفیسۆر هیوا‌ی سه‌رکه‌وتنیان بۆ خواست، ئه‌و به‌تایبته باوه‌شی به‌ مندا کرد و گووتی «برای زه‌ریا‌واری ئاگات له‌ خۆت بیت، گهر گه‌رپایته‌وه دیلاوار دایکم بدۆزه‌ره‌وه و پینی بلی که من سه‌فه‌رم‌کردوه، من ده‌زانم چیت وه‌لام‌ده‌داته‌وه، به‌لام تو هه‌ر بچۆ. هه‌ر چیه‌کی گووت گوئیگره و هیچ مه‌لی، که هاتیه‌ده‌ری له‌ مالی ئیمه‌یه‌کسه‌ر بچۆ بۆ لای مامۆستا سمکو سه‌هه‌یب و سه‌یریکی په‌یکه‌ری بالنده‌که بکه، بزانه ئه‌و ته‌یرانه جوان بوون که من راوم‌کردون، گهر توانیت بچۆ بۆ لای ژن و منداله‌که‌ی فه‌رماندار ماروفی و داوا‌ی لی‌بوردنیان لی بکه، تکایه گهر توانیت ئه‌و کارانه‌م بۆ بکه». ده‌مزانی که له‌و دهرگایه چوو به‌ودیدا ئیت‌ر نه‌ده‌ییینه‌وه و نه له‌ هیچ جیگایه‌کی دونیاشه‌وه جاریکی تر هه‌والیکمان بۆ ده‌نیرپته‌وه. که له‌دهرگا‌که چوو به‌ودیدا ئیت‌ر بۆ هه‌تاه‌تایه ونبوو، ئه‌و له‌وجۆره که‌سانه بوو که جیگایه‌کیان به‌جیه‌یشت هه‌رگیز ناگه‌رپته‌وه بۆی.

ههفتهیهک دواى رۆیشتنى ئال موراد من دهستمکردهوه به بینینی خهونهکان،
 خهونى ئەوانى دى، خهونى شاریکی نهاس، خهونى کهسانیک که نازانم
 کین... خهون به لیثاوه دههاتن و شهویان پردهکردم له گینگل و دوودلی.
 جیاوازی خهونهکانی ئیرهم له وهدا بوو که هه مووی خهونى نهاس بوون،
 خهونى شوینی نهاس و هیمای نهاس. من دوو سال خهونى مه مهده ههسارم
 وهک خویان بینى، به لام خهونهکان هه میشه ئالۆز و تیکهل و نا ئاشنا بوون،
 بو من هه میشه نامۆ و ته ماوی بوون. خهونهکان پرپوون له ئاره زووی
 کوشتن، له خواستی سووتاندن، له ئاره زووی دپدانهی سیکس، له ترسی
 مردن، له وینهی ویرانه، له شاری نغز، له لاشه ی رزیو. سه یربوو به لامه وه
 که بهشی زۆری خهونهکانی ئەم شاره له دهوری کوشتن و سووتان و
 توندوتیژی دهسورانه وه، پرپوون له شوینی کاو لیبو، له پردی پوخاو، له
 شه قامی ویران، له ئاگر که لیک که هه رگیز نا کوژینه وه، له گرکان که مندا لان
 ده که وه ناوی، له سه ری بر او که پیده که نیت، له مرۆف که وهک پشکو وان
 و به وینه ی خه لوزی که شاوه به شه قامه کاند ده که رین، له چه قوی که روک
 که به هه ر کهس ده که ن سه ریده بپن، له سه نگه ری پر لاشه، له قه فه زی
 پر ئیسک و پروسک، سه عات که زهمانی مردن ده خوینیتته وه، پوژژمیر
 که ته نیا واده ی سه ره لدا نه وه ی مردو وه کان پیشانده دات، کفنپوش که به

شهقام و کوچهکاندا دهگهڕین، بالۆن که له ناوهراستی شارهکاندا گردهگریت و دهسووتیت... خهونهکانی مەمەدحهسار بێ خاوهن بوون، له هەندی خهوندا خاوهن خهونهکانم دهبینی، بهلام کهسانیکی نهاسراو بوون، هیچ کات ڕیکهوتی نهکرد من یهکێک لهو ڕوخسارانه ببینم یان بناسمهوه. ئهوهی بهلامهوه سهیربوو ئهو ترسه زۆرهبوو که له خهونی ئهم شارهدا دهبینی، چەند جار ئهو ئههریمه نهم بینوه له خهونهکاندا دهردهکهوت و بهجۆری درێندانه ئهشکهنجهی خهوبینهکانی دهدا، زۆری خهونهکان له ترس و تاریکی وهحشهتیاندا له خهونهکانی دیلاوار دهچوون. له راستیدا ڕۆژ به ڕۆژ و خهون له دواي خهون زیاتر لهوه تینگهیشتم که دیلاوار و مەمەدحهسار وهک یهک بیردهکهنهوه، وهک یهک خهون دهبینن، وهک یهک دهترسن، ههم یهک دل و ههم یهک سهر و ههم یهک ڕۆحیان ههیه.

ههندیک ڕۆژ گهر کارمان کهمبووایه، یاخود ئیشهکانمان زوو تهواوکردبا، زووتر چاپخانهکه بهجێدههێشت و دهچوومه سهری یان له شهقام و کوچهکانی دهوروبهردا پیا سهیهکم دهکرد. لهسهر ڕۆشنایی ڕینماییهکانی پرۆفیسۆردا گرتنی هاوپی و نزیکبوونهوهی زۆر له ههر کهسیکی خهلکی مەمەدحهسار تهواو قهدهغهبوو. بهلام جار جار دهبوو شهقامهکانی مەمەدحهسار بگهڕیم تا له نزیکهوه ژیان و ههناسهی شارهکه بۆنیکهم. دواي دوو مانگ ژیان له مەمەدحهسار، یهکهه ڕیڤۆیشتنی کفنۆشهکانم بینی، که به مارش و لهسهر ئاوازی سرودی «ئهی خاکی نیرگس و بههار، ئهی باغی پیروز و پڕ گول، ئهی دهشتی مەمەدحهسار» به ڕینگادا دهڕۆیشتن. ههزاران کهس تهماشایاندهکردن و سرودیان لهگهڵدا دهخویندن و دهگریان. له دواي ئهوهوه بینینی مارش و ڕیڤۆیشتن و مالاواییکردن و پیتشوازیکردن له سوپا بوو به بهشیک له ژیانی ڕۆژانهی ئهم شهقامه. ڕۆژانه، لهسهر دهنگی سرودی ئایینی و موسیقای سهربازی، جهنگاوهرازی تازه بهرهو بهرهکانی جهنگ پهوانهدهکران. ڕۆژیک له چاپخانهکه

هه‌لا و سه‌رکاری گه‌وره‌مان پینی راگه‌یاندین که به‌رپرسیانی ئاسایش و چاودیری له‌ ناوچه‌که‌دا ئاگاداریانکردوینه‌ته‌وه که ده‌بیت هه‌موو دوکاندار و فه‌رمانبه‌ران و ئیشکه‌رانی سه‌ر ئه‌م شه‌قامه سه‌عات یه‌کی نیوه‌پۆ له‌ مه‌یدانی ده‌روازه‌ی فیرده‌وس ئاماده‌بن. خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌یانزانی به‌هانه‌ی ئه‌م کۆبوونه‌وانه چیه. پینستر هه‌والیان هه‌بوو که ئه‌م نمایشه ترسناکانه وه‌ک شانۆی گه‌رۆک وان و هه‌موو به‌شیکی خاکی مه‌مه‌دحه‌سار و هه‌موو مه‌یدانیکی ئه‌م شاره ده‌گه‌رین. ئه‌و پۆژه ده‌بوو ئیمه‌ش ئامیری چاپه‌که بکۆژینه‌وه و ده‌رگای چاپخانه‌که دابخه‌ن و بچین بۆ گۆره‌پانی ده‌روازه‌ی فیرده‌وس. له‌وئ حه‌شاماتیکی گه‌وره کۆبووبوووه، هه‌ندیکیان دروشم و هه‌ندیکیان شمشیریان هه‌لگرتبوو. به‌ر له‌ ده‌ستپێکردنی مه‌راسیمه‌کان، بانگی «فیداتم ئه‌ی خاکی ته‌لا» «تا مه‌حشه‌ر... تا مه‌حشه‌ر... سه‌ربازی سو‌بحانم» «خوینی من، خوینی تو. ئازاده خاکی من، سه‌ربه‌رزه خاکی تو» گوینی که‌رده‌کرد. هاواره‌کان هیند به‌رزبوون من ده‌نگی ئه‌وانه‌م نه‌ده‌بیست که له‌ نزیکمانه‌وه قسه‌یانده‌کرد. سه‌کۆی ناو مه‌یدانه‌که کرابوووه دوو به‌شه‌وه، به‌شیک بۆ قسه‌کردن و وتاردان، به‌شیکیش بۆ نمایشیکی تایه‌ت. ئالای سوور و په‌شی مه‌مه‌دحه‌سار به‌سه‌دان ده‌شه‌کانه‌وه. له‌ ناکاو بیده‌نگیه‌کی کوشنده بالی به‌سه‌ر مه‌یدانه‌که‌دا کیشا، من و زه‌هاو و جه‌نابی پرۆفیسۆر و یه‌دولا پێکه‌وه وه‌ستابووین و له‌ جیگایه‌کی که‌مێک به‌رزوه به‌سه‌ر ته‌واوی مه‌یدانه‌که‌دا ده‌مانپوانی. پیاویکی بالابه‌رز به‌ قاتیکی جوانه‌وه له‌سه‌ر سه‌حنه ده‌رکه‌وت و ده‌ست پێکردنی مه‌راسیمه‌کانی به‌ هه‌ندیک ئایه‌ت راگه‌یانند. له‌ کاتی خویندنی ئایه‌ته‌کاندا مه‌یدانه‌که ته‌واو بیده‌نگ و خامۆش بوو، دواتر که قسه‌که‌ره‌کان ده‌رکه‌وتن، دووباره هوتاف و هاوار زه‌مینی ده‌له‌رزان. چه‌ندین که‌س قسه‌یانکرد، و ته‌کانیان جنیو و هه‌ره‌شه و وه‌سفی نابه‌جیتی دیلاوار بوو، به‌لام خرۆش و حه‌ماس و خۆشیه‌کی بیۆینه‌ی له‌ نێوان ئاماده‌بووندا دروستکرد. له‌ مه‌راسیمه‌که‌دا دیلاوارییه‌کان به‌و سه‌گانه وه‌سفکران که

تهنیا به پانکردنه‌وهی سه‌ریان زه‌وی له شه‌ر و ئافه‌تیان پرزگاری ده‌بیت، دیلاواریان به‌سه‌ر زه‌مینی مه‌یمونه بیکلکه‌کان ناونا، هه‌موو پینیان له‌سه‌ر ئه‌وه داده‌گرت که سه‌رکه‌وتنی کۆتایی سوپای مه‌مه‌دحه‌سار ته‌نیا مه‌سه‌له‌ی کاته و له داهاتووێه‌کی زۆر نزیکدا خودی شاری گه‌وره‌ی دیلاواریان به‌ ئاگری هیزه نه‌به‌رده‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار له‌گه‌ل زه‌ویدا ته‌خته‌کریت. قسه‌کان و هه‌ها به‌جۆش ده‌کران، ده‌نگه‌کان و هه‌ها تاییه‌ت هه‌لبژێردرا‌بوون و وشه‌کان و هه‌ها کاریگه‌ر ریزکرا‌بوون، هه‌ستمده‌کرد هه‌تا مندا‌لانی بچوکی ئه‌م شاره‌ش گه‌ر دیلاوارییه‌ک بگرن، ئاماده‌ن له‌ویدا پیستی له‌ جه‌سته دامالان و وه‌ک ئاژه‌ل که‌ولیبکه‌ن. له‌گه‌رمه‌ی هوتاف و هه‌ماسه‌ت و سه‌روودا، دیله‌کانی دیلاواریان هه‌تیاه سه‌ر سه‌کو. ساتیک بوو ته‌واوی خه‌لک ئاماده‌ی بینینی سه‌ربرینیان بوون. سه‌عاتیک بوو قسه‌که‌ران، ئه‌و خه‌لکه‌ زۆر و هه‌شاماته هاره‌یان بو بینه‌ی ئه‌م دیمه‌نه ئاماده‌ده‌کرد. له‌سه‌ر سه‌کوکه جیگایه‌کی تاییه‌تیان بو جه‌لاد و زیندانییه‌کان ریکخستبوو. یه‌که‌م جار ئه‌و پیاوه بالا‌به‌رزه گه‌وره‌یه به‌ دوو چه‌قۆوه ده‌رکه‌وت، خه‌لک هه‌نده‌ی ناوی سکینانیان بیست وه‌ک فیان لی هاتبیت، وه‌ک ئه‌ستیره‌یه‌کی گه‌وره‌ی نیو فیلمه‌کانیان بینیبیت، به‌جۆش و خروشینکی بیوینه‌وه، وه‌ک پیکرا خه‌ویان لی که‌وتبیت و هیزیکی نه‌ینی بیانجولینیت، ئاگریان گرت. سکینان دوو چه‌قۆی گه‌وره و تیژی پی بوو، وه‌ک زۆربه‌ی جه‌لاده‌کانی دونیا بیده‌نگ بوو، به‌لام ته‌واوی مه‌یدانه‌که وه‌ک هاوار له‌ شیریک بکات، به‌یه‌ک ده‌نگ و یه‌ک گه‌روو هاواریده‌کرد «سکینان». یه‌که یه‌که سه‌ر برینه‌کان ده‌ستی پیکرد، هه‌یج که‌س نه‌یده‌وێرا چاوی بگریته‌ یان خۆی بیلایه‌ن پێشانبدات یان بترسیت. ئیمه‌ش ده‌بوو وه‌ک ئه‌وان ده‌رکه‌وین، وه‌ک ئه‌وان هاواربکه‌ین، وه‌ک ئه‌وان چاوه‌روان بین چۆن دیله‌کانی دیلاواریان ده‌هه‌ین و به‌ چه‌قۆیه‌کی خه‌را و بیگری و یه‌که‌سه‌ره سه‌ریان لی ده‌که‌نه‌وه. هه‌یج که‌س نه‌یده‌وێرا له‌و ساتانه‌دا چاو لیک بنیت، چونکه له‌ سه‌ره‌وه‌را چاودیره‌کان سه‌یریانده‌کرد و دیمه‌نه‌کیان به‌ کامه‌رای تاییه‌ت ده‌گرت

دهبوو هه موو هاو لاتییه کی مه مه ده سار گهر ئاماده گی ئه وه شی تیندا نه بیت، خو ی دیلاوارییه ک بکوژیت، ئاماده گی ئه وه ی تیندا بیت له زهت له سه ربهرین و ئازاردانیان ببینیت. ئه وه ی سه یر بوو، تا سکینانی جه لاد به دوو چه قوکه ی دیلی زیاتری سه ربهریایه، خه لک برسیت و به جو شتر و شادتر ده بوون، گهر سکینان خو ی ماندوو نه بایه، گهر خو ی کو تایی به ئاهه نگه کانی سه برین نه هینایه، خه لک ئاماده بوون هه موو شه و دابنیشن و سه یری خوین و که لله ی براو بکه ن.

ئهو ئاهه نگه هیس تیریانه ی که هه می شه به سه ربهرین یان سووتاندنی هه ندیک دیلی دیلاواری کو تاییان ده هات، زوو زوو له مه یدانه کاندایا کو بوونه وه یان بو ساز ده کرا. ده بوو هه موو جار یکیش ئیمه ده ست له کار هه لگرین و بچین. ئه وانه ی نه ده چوون بو ئاهه نگه که و له گو ره پانه که دا نه ده بێنران، ئه که ری ئه وه هه بوو سزابدهرین، بگرین، تو مه تی نا ره وایان بو دروست بکری ت. پرؤفیسۆر هه موو شه ویک بهر له م بو نه تر سنا کانه، هه وره خوینینه کانی دانیالی ده بینی به سه ریدا ده باریت. هه می شه بانگیده کردم و به چه لینی ده پرسیم «هه وره خوینینه کانت نه بی نیوه؟». من هه ندیک جار ئهو هه ورانه م ده بینی و هه ندیک جار نا، هه ندیک جار سه رنجی زه هاوم ده دا که عاره قی ده رده دا و بارانی سامناک له خه و نیدا ده باری و به ده م له رزه وه هه لده ستا. پرؤفیسۆر سووربوو له سه ر ئه وه ی که هه موومان بچین بو ئهو کو بوونه وانه. ده یگووت «مرو فیه درنده کان له ویدا زیاتر ده بیه درنده و مرو فیه راسته قینه کانی زیاتر ده بیه که سانی میهره بان و پر به زه یی». پیو ابوو ئه وه ی له مه یدانی ده روازه ی فیرده وس روو ده دات، به شیکی گرنگی میژووه و مرو فیه ده بیت ببینیت. جار یک له کاتی سه ربهرینه کاندایا، له کاتی که دا دیلیک له ژیر چه قو ی سکیناندا ده نا لاند، پرؤفیسۆر چاویلکه که ی له ده ستیدا و چه تر یکیش له بنه هه نگیدا چپانی به گویمدا «ئیمه ئیستا گه وره ترین شاهیدین له سه ر درنده یی میژوو، له سه ر وه حشییه تی که نه وه کانی دا هاتوو با وه ری پر

ناکهن، به درۆی دهخه نه وه، خه لکانیک وهک چیرۆک سهیریده کهن، له کاتی کهدا ئیمه ده توانین بزانین چ راستیه کی گه ورهیه، چ راستیه کی عه جایه ب و ئازار به خشه». من بینینی ئه و دیمه نانه تووشی غه مۆکیه کی قوولیان ده کردم، دوا ی ئه وه ی که له مهیدانه که ده گه پاینه وه شه و و پۆژیک ی پیک ده گریام. دکتور قاسم دهیزانی که چیم به سهر دیت، دهیزانی من بو زیاد له بیست و چوار سهعات ناتوانم ژیر بیمه وه، هه میسه دوا ی ئاههنگه کان پۆژیک پشووی ده دامی و لیده گه را له ژووره که ی خۆم نه یه مه ده ری و ته نیا به بیده نگ بگریم.

له دووه مین زستانی جهنگدا، به یانییه ک وهک هه ندیک جاری پتشیوتر، پیاوان و چاودیزانی ده وله ت له شه قامی هه بیلولای داغستانی ئیمه یان ئاگادار کرده وه که ده بیت کاتزمیری دوانزه ی نیوه رۆ بو ئاههنگیکی نویی پیشاندان و سه ربپینی دیله دزیوهکانی دیناوار له گۆره پانه که ئاماده بین. من ئه و پۆژه بیهۆ ترسیکم لی نیشتبوو، هه ستمده کرد کاره ساتیکی زۆر ناخۆش و پووداویکی تایبه تی به رپیه یه، تکام له زه هاو کرد که خۆی بپاریزیت و ئه مپۆ هه موو شتیک به وردی و پیکی ره چاوبکات. هه سته کانم ئالۆز و ته مومژاوی بوون، به لام پیکرا به و ئاراسته یه بوون که شتیکی ناجۆر ده قه ومیت. ئه و پۆژه سهعات دوانزه له پتشی پتشی وه ی مهیدانه که و ته نیا چه ند مه تریک دوور له سه کۆکه وه جیگام گرت. هه رگیز له و باوه رده نا نه بووم، چیرۆکی که له عیاده که ی مامه سیام ده ستی پیکردبوو، ئه مپۆ و له م گۆره پانه گه وره یه دا بگاته کوتایی. هیچ کات جورئه تی ئه وه م نه کردبوو به و ئه ندازه یه له سه کۆی قه ساییه که نزیک بیمه وه، به لام ئه و پۆژه په لی زه هاوم کیشا و تا به رده م سه کۆکه درمان به خه لکه که دا و له جیگایه کی زۆر نزیک قه رار مانگرت. به دریزیای ئه و ماوه یه ی که قسه که ران، دووانی ئاگرینیان ده دا و مهیدانی ده روازه ی فیرده وسیان ده هینایه جۆش، من وهک بیهۆش بووم، ئاگام له هیچ شتیک نه بوو، وشه کان ته نیا وهک غه لبه غه لب و ژا...

دههاتنه گویم، به ترسیکه وه توند دهستی زه هاوم گرتبوو و نه مده ویست لیم دوور بکه ویته وه، هه ستمده کرد تا له سه کوکه نزیکترین سه لامه تر ده بین. شهوی پیشتر چه ندین خهونی شله و به لم بینبوو، ئیستا مهیدانه که ته واو به خهونیکه رهش دهچوو، به مۆته که یه که له ساتنیکه تر سدا له دونیای خهونه کانه وه بۆ ناو حهقیقهت بازیداییت. هه موو شتیکی شوینه که ئیستا به خهون دهچوو، به خهونیکه تر سناک، به تاریکییه کی ناو ناخ که بازیداییت دهروه. بۆ ئیستیک ورده بووم، سه رم لنده شینوا، چاوانم لیل ده بوون، سه رم به رزده کرده وه و هه ورینیکه سووری زۆرم له ئاسماندا ده بین، ئاو پم ده دایه وه و پرۆفیسۆر شابه ندهرم ده بین له ناو حه شاماته که دا، هه م کلاویکی گه وره ی له سه ر کرده وه و هه م چه تره که شیه له داوه. بۆ ساتنیک چاوم لیکه نه نا و ئه وه هه ورانه له سه رمدا بوون، سه رم به رزده کرده وه و دیسان له ئاسماندا ده بین، گویم لئ بوو پرۆفیسۆر بانگمه دکات و ده لیت. «حه سه ن تاج... حه سه ن تاج، سه یری ئاسمان بکه». من توند دهستی زه هاوم ده گرت و له ناو ئه وه هه زاران که سه توپه و سه رسام و به جۆشه دا جاریکی دی، سه رم بۆ ئاسمان به رزده کرده وه، چاوانم جگه له لیلی و سه رسامی، له ترس، له ماقبوون و وری، هه چی تریان تیندا نه بوو. سکینان به خۆی و دوو چه قۆ تیزه که یه وه بازیده دایه وه پیشی سه حنه، له گه ل ده رکه و تنی ئه ودا یه که مین تنۆکه کانی باران ده باری، بارانیکه سوور، بارانیک وه که ئه وه ی خوینی جیگا دوور هه کانی هه لگرتیت و به ره و ئیره هیناییتی. له گه ل سکیناندا هه شت دیلی نوێ به زنجیره وه دههاتنه سه ر سه حنه، هه موویان جلی سه ربازانی دیلاواریان له به ردابوو. من وه که یه کیک له ژیر کاریگه ری شوکیکی گه وره دا بیت ده پوانم، پینجه مین که س له ریزه که دا ده بینم... خۆیه تی، که میک لاواز تره له جاران، به لام خۆیه تی میرئه ودا له. هه ردوو دهستی و هه ر دوو قاچی به زنجیر به سترانه ته وه، پومه ته کانی سوورن وه که ئه وه پۆژه ی له عیاده که دا هه لچوو و پۆلیسه کان هاتن و قۆل به ستیان کرد، وه که ئه وه

كاتانەى لە سەنتەرى چارەسەرییەكە پێكەوه قسەماندەكرد، وەك ئەو سات و چركانەى لەگەل كرىكارانى فەسىلەكەدا لە ناو چياكاندا بەردى ھەلدەگرت و جەبلەى دەگواستەو. من دەبیینم و خورپەیهكى گەورە بە دلمدا دیت، زەھاو دەچینیت بە گویمدا و دەلێت «سەیریكە، میرئەودال». ھەموو شتێك لە بەرچاوم لێل دەبیئت، ھەموو شتێك وەك خەونێك دەبینم، سەیری میر دەكەم و دەمەوێت ھاواربەكەم «جەنابی میر سەیرمبەكە... جەنابی میر سەیرمبەكە، من رینواری زەریاواریم». بەلام دەنگم دەرنایەت. بایەكى ھێمن یاری بە قژی دەكات، بەجۆریكى سەیر و توند و بێرەحمانە چاوانى نوقاندو، وەك بیهوێت ھەم مەرگی خۆى و ھەم سیمای بكۆژەكەى نەبیینیت. ھەستەمكرد بۆنێكى زۆر ناخۆش دەچیت بە سەریدا، بۆنى دزىوێ مەرگ، بۆنى چەقویەك كە دەیان جار لە خوێنى تر ھەلكشاو. چەقویەك مەمەدحەسارىیەكان بە سەمبولى خۆیانى دەزانن، چەقویەك دەیانەوێت دواى جەنگ بیخەنە مۆزەخانەى نیشتمانیانەو، چەقویەك ئیستا لە میرئەودال نزیكدەبیئتەو، پیاویك كە پنیشتەر سەدان جار لە خەونەكانیدا سەربەردابوو، سەدان جار لاشەى خۆى بینیبوو، سەیری سەرى براوى خۆى كردبوو. ئیستا تەواو چاوى لێكدەنا، وەك من نەیدەزانى ئەمەى لێردەدا پوودەدات خەونێكە و دووبارەدەبیئتەو یان راستییەكى ئازارەخشە و كۆتایى بە ھەموو شتێك دەھینیت. ئەوێ سەیربوو چاوەكانى بوون كە توند نوقاندبوونى و ھەلینەدەبرین. لەگەل سەربەرىنى یەكەم قوربانى پیزەكەدا باران توند دایدەكرد، بارانێكى تورە و خوینین، تارىكییەكى مەیلە و سوور بالى بەسەر گۆرەپانەكەدا دەكیشا، من ھێندە لە ناو دەنگەدەنگى ناخ و ھاژەى ترسناكى رۆحى خۆمدا ونبووم، گویم لە دەنگەكانى دەرەو ھەبوو... ھێند لە سەكۆكەو نزیكبووم بۆنى خوینى قوربانییەكان دەگەیشتنە لام، دەمبینى چۆن ئەو خوینە خەستە لە دەمارەكانى گەردنەو دەرژیت و لەسەر سەكۆكە تێكەل بەو بارانە خوینینە دەبیئت و پێكەو ئەوێتەیهكى شلتر و كالتەر دروستدەكەن. بۆیەكەمجار وەھا لە نزیكەو خوین دەبین

پاسته وخو له گه رووی مروفه وه فیچقه دهکات، بو یه که مجار خوین دهبینم له ئاسمانه وه دیت، بو یه که مجار بونی چهقو و لاشه دهکهم که له بونی ناو خهون که سکونتر، تیزتر، برنوکترن، سهرهکان دهبینم تلدهبنه وه، سهرهکان دهبینم یه کیک هه لیانده گریت و دهیانخاته ناو توره که یه که وه، له نزیکه وه چاوانی سکینان دهبینم دهرپوقیون، چاوانی دهبینم که ترسیکی وهک ترسی ناو چاوی قوربانیه کانی تیدایه، دهستی ناله رزیت، جهسته ی توکمه و پته و له سهر سه کوکمه، به لام له چاوانیدا له رزیکه نهینی هیه که من دهبینم، ترسیکی شاردراره هیه که من دهبینم. میر نه و دال پینجه م قوربانی نه مریه، هه میشه چاوانی لیکناره، باران به سهر سهر و گونایدا دیته خواری، سهرتاپای ته ره، سکینانیش سهرتاپای ته ره، من و زه هاویش سهرتاپامان له بارانایکی سوورباو هه لکشاره. وهک هه میشه جله کانی میر نه و دال گه وره به بهری، که رایده کیشن توند خو ی رایده ته کینیت، به لام دوو یاریده دهری زل و که ته دهیگرن و ملی دهخنه سهر تهختی سهر برینه که، سکینان وهک هه میشه به یه کیک له چهقو کانییه وه له دواوه دیت و قری میر ده گریت و توند به ره و لای خو ی دهیکشیت، رهنگه نه وه نه ستوورترین گهردن بوو بیت تا ئیستا چهقوی نه و بریویتی. گرمه یه کی گه وره له سهری مندا دهنگه داته وه، نازانم گرمه ی هه وره کانی بالایه یاخود گرمه ی هه وری خهونه کانه. میر وهک چاوانی توند نوقاندووه، من هه موو گیانم کردوته چاو، هه ناسه م له خوم بریوه، توند دهستی زه هاو دهگوشم، بو نه وه ی هاوارنه که م، بو نه وه ی دلنیا بم دۆستیک و مروفیک له نزیکه وه یه. خوینی میر دهبینم، یه کجار و بیترکه دهرژیت، دلنیا م میر هه موو توانا و هیزی خو ی له وه دا کو کردوته وه چاوانی نه کاته وه و هیچ شتیک نه بینیت و هه موو نه م ساته وهک خهونیک له خهونه کان بژی، دلنیا بووم ئازاری نه م راستیه سهختتر نییه له ئازاری نه و سه برینه خه یالیانه ی له خهونه کانی میردا دووباره بوونه ته وه. میر گهر دیتکی نه ستوور و ئیسکیکی رهق و خوینیککی چری هیه که سکینان ئاسان بو ی نابرد ریت،

دهبوو به هه موو هیزی خۆی چه ندجار سه ری میر ږاکیشیت، چه ندجار کیرده درنده که ی توند گیربکات، چه ندجار هیزیکی ته فسانه یی له مه چه کی خۆیدا کۆبکاته وه تا ده ماره کان بپریت. ئه وه دریزترین سه ربړینی سکینان بوو، تا سه ری میر له جهسته ی بوو وه من ته ماشامده کرد، دهنگی میر دهاته وه گویم که له کاسیته کانی مامه سیامدا باسی سه ربړینی خۆی ده کرد، باسی ئه و ساته ی ده کرد که جه لادیک سه ری ده گریته و بۆ دواوه ده یکتیشیت، باسی جهسته ی خۆی ده کرد له چه وزیکدا. من تاکه که سی ئه و مهیدانه بووم که هه موو مردنه کانی میر ئه و دالم بینیبوو، هه م مردنه خه یالی و هه م مردنه راسته قینه کانی. که سه ری ده که وته سه ر ته ختی سه کۆکه دهنگیکی که وره ی لئوه ده هات، ده مبینی ده ستیک سه ری میر له قزه وه هه لده گریته و پیشانی ئه و چه شاماته تور ه ییه ی ده دات که وهک شیت بۆ بینینی ئه م سه ره مندالانه و بئ گوناوه و غه مگینه دروشمیان ده دا و هاواریانده کرد. هه موو گیانم نوقمی له رز و ترس و باران بوو، له گه ل ئه و بارانه شدا له شم عاره قیکی ساردی ده رده دا، غه مگین بووم له وه ی نه متوانی هاواربکه م «جه نابی میر، سه یرمبکه و مه ترسه». زه هاویش وهک من هه موو گیانی ده له رزی، زه هاویش له سام و چه سه ره تدا وهک من توند دهستی ده گوژیم و ده یویست دلنیا بیت که ئه وه ی له گوڤه پانی فیره و سدا ده یبینیت خه ون نییه. تا ئاههنگه که دریزتر بایه ته وه، هه وه خوینینه کان توندتر و درتر ده بارین، به جوړیک له بری ئه وه ی له باران بجیت له لیدانی قامچی ده چوو. نه ده بوو تا ئاههنگه که کوتایی دیت کهس بهروات، کهس بجولیت، کهس بگری. من تا کوتایی ئاههنگه که به رده وام سه ری میر ئه و دال له پیش چاوم بوو، خوینه که ی، قزه ته په که ی که به ناریکی له سه رچاوی بوو، گوپه سووره داکه و تووه کانی که وهک هه میسه خبر و پر زیان بوون... که چه شاماته که له ژیر لیزمه ی توندی باراندا ئه و ناوه یان جیهیتشت. من تا ماوه یه ک هه ر دهستی زه هاوم گرتبوو و له جتگای خۆم وه ستابووم ...

له پوژانی دواتردا ئیدی زۆر کهم له چاپخانه که دهچومه دهڕ، زۆر کهم له پهنجهره که وه یان له ده رگای چاپخانه که وه سهیری مارشی ئه و کفنپوشانه م دهکرد که به شهقامه کاندای دهگه بان. بهشی هه ره زۆری کاتی خۆم ته نیا له لای ئامیره کانی چاپ و له نزیک بۆنی لاپه ره چاپکراوه کانه وه دهبرده سه ر. ته نیا له زه تی ژیانم ئه وه بوو که کتیبه تازه کان له دهستی کرێکاری سه ره مه قه سه ته که کاره بایه که وه ربگرم و سه فته یان به که م و کۆمه ل کۆمه ل ئاماده یان به که م بۆ بار. زۆربه ی کتیبه کان کتیبه گه لێکی مه زه به یی بوون یان کتیبه گه لێک که ئاوی نه ی سیاسی ره سمی ده وله ت بوون، هه ندی جار پیده که وت رۆمانیک یان کۆمه له شهیریک ده که وته ناو چاپه مه نییه کان. بۆنی کتیبه کان، مه لمه سی لاپه ره کان، بریقه ی به رگه کانیان، پێکی بنکه کانیان، جوانی شه یوه یان پیکرا سه ره سامیا نه ده کردم. خۆش حال بووم که به رده وام بۆنیکی خۆش و شه تیکی قه شه نگه وه ک کتیبه هیه، من سه یریه که م. له سالی یه که مه دا زمانی مه مه ده سه سارییم وه ها پێشه که وت ئاسان ده مه توانی هه موو جو ره کتیبه یکی پی بخوینمه وه. پرۆفیسۆر ده یزانی من عاشقی کتیبه و خوینده نه وه م، هه ندی جار رینگای ده دام له کتیبه خانه تایبه تییه که ی کتیبه قه رزبه که م و دواتر بیه مه وه. شه وان گه ره نه چوو بامه یه بۆ لای پرۆفیسۆر، ئه و یان زه هاوم قه یری خوینده نه وه و نو سی نی با شه تر ده کرد یان رۆمانیکم ده خوینده وه. زۆربه ی شه و پرۆفیسۆر بانگیده کردم تا زانیاریم له سه ره به ره کانی جه نگ پێی لیت. شه ره له هه ندیک ناوچه و له سه ره هه ندیک لوتکه و له نزیک هه ندیک ئاوه دانییه وه روویده دا که من زۆر جار به دروستی نه مه ده زانی ده که وه نه کو یی خاکی دیلا واره وه. سالی ک بوو هیژه کانی مه مه ده سه سار له جه نگێکی دپ و پپ کو شه ته و خوینا ویدا ده یانویست به رزاییه کانی ئا هیا نه به ر بگرن و بۆیان نه ده گیرا، به لام له رووی ده ریا چه کانی شه وه جه نگه کوشنده و خویناوی روو یانده دا. دواتر زانی م که میرئه ودا ل له جه نگێکی خوینا ویدا

له سەر هه‌ریمی سهرانکو که‌وتۆته ده‌ست دوژمن. من هه‌موو ئه‌و ماوه‌یه زۆر هه‌ولمدا شتیکی تایبته له‌سەر ژیا‌نی پرۆفیسۆر بزائیم، به‌لام خۆی ده‌یگوت «ژیا‌ن، من ژیا‌نم نییه. من هه‌ر به‌‌جۆره ژیا‌وم که ده‌مبینی، ئیش، ته‌نهای، کتیب، ته‌نهای، نوسین، ته‌نهای، سه‌فه‌ر، ته‌نهای، که‌رانه‌وه، ته‌نهای، خواردن، ته‌نهای، خۆ‌ئنده‌وه، ته‌نهای، ئه‌وه ژیا‌نی منه و هیچی تر». پیاویکی ته‌نها بوو، جگه له میژووی ئه‌م شاره خۆ‌ئاوا‌یانه‌ی خۆ‌ره‌لات هیچ خۆ‌لایه‌کی تری نه‌بوو، له‌سه‌ره‌تای که‌نجیدا کتیب‌نکی له‌سەر زیندا‌نه‌کانی خۆ‌ره‌لات نوسی‌بوو، به‌‌جۆریک له‌‌جۆره‌کان که‌یشته‌بووه ئه‌و برۆایه‌ی که نه‌ک ته‌نیا دی‌لا‌وار، به‌‌لکو هه‌موو شاره‌کانی خۆ‌ره‌لات له‌‌بنه‌رتا له‌‌ده‌وری زیندان دروست‌بوون. «گه‌ر زیندان نه‌بایه، ئه‌م می‌لله‌ته‌‌کوچه‌ری‌یا‌نه نه‌ده‌بوون به‌‌شارنشین». پرۆفیسۆر وایده‌گوت و پیده‌که‌نی. زۆر شه‌و هیچ قسه‌مان نه‌ده‌کرد، ته‌نیا پیکه‌وه شه‌تره‌نج یا‌ن ئه‌زنیف‌مان ده‌کرد. ئه‌و له‌ شه‌تره‌نجدا ده‌ستی بالا‌ی هه‌بوو، منیش له‌ ئه‌زنیف‌دا، من به‌‌ده‌گه‌ن ده‌ستیکی شه‌تره‌نجم بێ‌ردایه‌ته‌وه و ئه‌ویش به‌‌ده‌گه‌ن بیتوا‌نیایه له‌‌گه‌مه‌کانی تر‌دا پێشم بکه‌ویت. به‌‌دوو مانگ جا‌ریک، تاکسی‌یه‌کی ده‌گرت و من و زه‌ها‌وی سو‌ارده‌کرد و ده‌بێ‌ردین بۆ رێستۆرا‌نتیکی گرا‌نبه‌ها له‌‌په‌ری شار، هه‌ر جا‌ره‌ی به‌‌ری‌گایه‌کدا ده‌بێ‌ردین، به‌‌دریژایی رێگا با‌سی میژو‌ی مه‌مه‌ده‌سا‌ر و گه‌ره‌که‌کانی بۆ ده‌کردین، برۆایه‌کی سه‌یری هه‌بوو که «میژو‌ی را‌سته‌قینه ته‌نیا میژو‌ی شاره». ده‌یگوت «میژو‌ی نه‌ته‌وه، میژو‌ی و‌لات، میژو‌ی ده‌وله‌ت، میژو‌ی جیهان ته‌نیا وه‌همه. یه‌ک میژو‌و بو‌ونی هه‌یه، ئه‌ویش میژو‌ی شاره». با‌وه‌ری و‌ابوو که شاره‌کان ته‌نیا جه‌نگه‌لیکن و خۆ‌یا‌ن لی‌ گۆ‌را‌وه، زۆر شه‌و که له‌ مه‌مه‌ده‌سا‌ر و بێ‌زه‌حمی نا‌و شاره‌که بێ‌زا‌رده‌بوو، سه‌ری با‌ده‌دا و ده‌یگوت «مه‌مه‌ده‌سا‌ر شار نییه، هه‌ر جی‌گایه‌که درنده‌کان تێیدا یه‌کتري ده‌ناسن».

نزیکی دوو سال بوو له چاپخانه‌که‌دا کار‌مه‌کرد، زه‌ها‌وم ف

خوینده‌واری ده‌کرد، کتێبه‌کانم سه‌فته‌ده‌کرد، ده‌گریام، خه‌ونم ده‌بینی، ده‌مخوینده‌وه، له‌ پوچی راده‌مام، له‌ پۆستهری کوژراوه‌کانی جه‌نگ راده‌مام، له‌ وینه‌کانی ئیمام سو‌بو‌حانم ده‌روانی له‌ مه‌یدانی ده‌روازه‌ی فیرده‌وسدا، گویم له‌ موسیقای جه‌نگ ده‌گرت، گویم له‌ ده‌نگی مه‌کینه‌ی چاپه‌که‌ ده‌گرت، که‌ به‌ خیراییه‌کی سه‌رسو‌رپه‌ینه‌ر کاغه‌زه‌ چاپکراوه‌کانی فیرده‌دایه‌ ده‌ری، خواردنی سادهم ده‌خوارد، هه‌ولی ئه‌وه‌م ده‌دا زه‌هاو دلخۆش‌به‌کم، هه‌ولم ده‌دا شه‌تره‌نجیک له‌ پرۆفیسۆر بیه‌مه‌وه، هه‌ولم ده‌دا وشه‌ی زۆرت‌ری مه‌مه‌دحه‌ساری فیزبیم. له‌ گۆره‌پانه‌که‌دا ده‌چووم بۆ بینینی سه‌ره‌برینی دیله‌کان، سه‌یری خه‌لکی ئه‌م شارهم ده‌کرد که‌ پیکرا بو‌وبوون به‌ جه‌نگاوه‌ر، گویم له‌ پێکه‌نینی کریکاره‌کان ده‌گرت که‌ هه‌ر یه‌که‌یان له‌ شاریک و له‌ جیگایه‌که‌وه‌ هات‌بوون، بۆنی کتێبم ده‌کرد، له‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌مه‌وه‌ سه‌یری ئه‌و خۆبه‌خشه‌ گه‌نجانهم ده‌کرد له‌ سه‌ته‌ره‌که‌ی ئه‌وبه‌ردا خۆیان ناو‌نوسی جه‌نگ ده‌کرد، له‌ پا‌قله‌ فرۆشه‌کانم ده‌روانی له‌ به‌رده‌م چاپخانه‌که‌دا... ژیانم سو‌رانه‌وه‌یه‌کی به‌رده‌وام و دو‌وباره‌ و پر ترس و مۆته‌که‌ و بیباکی بوو، له‌ هه‌ر شت زیاتر لیک‌چوونی خه‌ونی ئینسانه‌کان له‌ نیوان دیلاوار و مه‌مه‌دحه‌ساردا ئازاری ده‌دام. هه‌وره‌کان ئازاریان ده‌دام که‌ هه‌موو شه‌و ده‌بارین، بێده‌نگی هه‌رچی زۆرت‌ری زه‌هاو ئازاری ده‌دام که‌ تا ده‌هات غه‌مۆکی تر و په‌نگ زه‌رد‌تر ده‌ینواند... هه‌موو ئومێدم ئه‌وه‌بوو که‌ جه‌نگ کۆتایی بیت... دوو سال به‌وجۆره‌ من چاوه‌روان بووم و جه‌نگ کۆتایی نه‌هات. دوا‌جار شه‌ویکی زۆر دره‌نگ، که‌ هه‌ریه‌ک له‌ من و زه‌هاو له‌ شیرین خه‌ودا بو‌وین، پرۆفیسۆر دوو جار له‌ ده‌رگای دا و پاش ئیستیک ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه‌ و گووتی «هه‌والێکی گرنه‌گ هه‌یه‌ ده‌بیت پیتان بلێم، پێده‌چیت ئه‌م‌شه‌و هه‌یزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، بچنه‌ ناو دیلاواره‌وه‌. هه‌واله‌کان قسه‌ له‌ هه‌ره‌سیکی کتو‌پری هه‌یزه‌کانی دیلاوار ده‌که‌ن».

دوای سێ مانگ له دهستپێکردنی جهنگ، هیزیکێ پۆلیس له ژێرزهمینی
یهکیک له قهیسهریهکانی دیلاواری باکووردا، مهیتی گهنیوی فهراسه
رهشیان دوزیهوه. سێ پوژ بوو فهراس دیارنهبوو، دهستیکی نادیار
کوژراوهکی بۆ ئه و جیگا تاریکه داوه تکردهبوو، دواتر به کێردیکی تیژ
چهند جارێک پیکابووین، لاشهکه ئاسهواری بهرگریهکی زوی پیوهبوو،
دیاربوو بهر لهوهی بیکوژن، ههولیکێ زوری داوه له دهستیان دهربازیت،
بهلام نهیتوانیوه. کوشتنی فهراس، که سهردهستهی پاسهوانهکانی سهی
ئهلان بوو، گهلیک پرسیار و مهتلهی گهرههه له دوای خوی بهجیهیشت.
زۆربهی ئاماژهکان بۆ ئهوه بوون که یان پهزمئارای قهرهقازانی له پشت
تاوانهکهوهیه یان خودی سهی ئهلان، لهبهرئهوه پشکنینهکانی پۆلیس و
گهپانی به دوای تاوانباراندا، له جیگایهکدا وهستا و دۆسییهی تاوانهکه بێدەنگ
خرایه ژێرهوه. ئهوهی سهیربوو دوای کوشتنی فهراس، نهجمهه ئایشهگول
بوو به بهرپرسی بیزوی سهی ئهلان، حامید سولتانیش بوو به بهرپرسی
پاسهوانهکان. بهپیتی ئه و قسهو پاسانه بیت که دواتر بلاوبوونهوه، پێدهچیت
گومانی نابهجیتی سهی ئهلان له پشت له ناوبردنی فهراسهوه بووبیت.
کوشتنی فهراس ململانی نیوان پهزمئارای قهرهقازانی و سهی ئهلان زۆر
قوولدهکاتهوه. ههر دووکیان له سهرهوه خویان وهک دۆست نیشاندهدن و

له ژیره‌وه دوو دوژمنی سه‌سه‌ختن، ئه‌و ناكوكييه باغه‌وانه‌كانی دىلاواريش له‌ته‌ده‌كات و ده‌يانكات به دوو به‌ره‌ی نه‌يار. كوشتنى فه‌راسه‌ ره‌ش بێ‌ده‌نگ تێپه‌رى، هه‌تا هه‌ندىك له هه‌قالانى خو‌شى كه ئێره‌يه‌كى زورىان به پله‌وپايه‌ی ده‌برد، به مردنى داخو‌ش بوون. هه‌چ ژيانىك له دىلاوار نرخی نه‌ما‌بوو، تا ژيانى فه‌راسه‌ ره‌ش نرخی هه‌بێت... له‌و كاته‌دا دىلاوار كيشه‌ی قوولتري هه‌بوو، به‌رده‌وامى جه‌نگ وای ده‌کرد ژماره‌ی كوژراوه‌كان روو له زيادبوون بێت. دواى چه‌ند مانگى يه‌كه‌مى جه‌نگ، ده‌مىك روژانه لاشه‌ی كوژراوه‌كان ده‌هاته‌وه بو دىلاوار، بيمارستانه‌كان پرده‌بوون له جه‌نگاوه‌رانى ده‌ست و قاچ په‌ريو، چيتر وتاره‌كانى سه‌ی ئه‌سلان هه‌يز و سيحري جارانى نه‌ده‌ما، به‌لاغه‌تى سه‌روك تا ده‌هات ده‌چووه كزى. ئه‌و ئوميد و مژده و په‌يمانانه‌ی سه‌ی ئه‌سلان سه‌ره‌تا به خه‌لكى دىلاواری ده‌دا، هه‌چيان نايه‌نه‌دى. سوپای باغه‌وانه‌كان نه‌وه‌ك ناتوانن له به‌ره‌كانى جه‌نگدا دوژمن بشکينن و پاشه‌كشه به هه‌زه‌كانى مه‌مه‌دحه‌سار بکه‌ن، به پهنجه‌وانه‌وه وه‌ك هه‌يزىكى نارېك و بېئه‌زموون كه پتر له‌سه‌ر دروشم و هاوار گۆشبوون، له هه‌موو جه‌نگى‌دا كوشته و بريندار و گيراوێكى زور ده‌ده‌ن. شكستى سوپا و باغه‌وانه‌كان له شكاندنى دوژمن و دوورخستنه‌وه‌يدا له دىلاوار، توپه‌بى و ناو‌ميديه‌ى كه‌وره دروسته‌كه‌ن. چيتر هاواره‌كانى سه‌ی ئه‌سلان، وتاره دريژه‌كانى، ئه‌و ته‌فسير و ليك‌دانه‌وانه‌ی زانا و پرۆفيسۆره‌كانى وه‌ك مامم بۆ قسه‌كانى ئه‌وى ده‌که‌ن، سوودىكى راسته‌قينه‌يان نامينيت. له زور جیگا مامه‌سيام و هه‌ندىك له ئه‌كاديميسته‌كانى دىلاوار له‌گه‌ل كه‌ژاوه‌ی ديله‌كانى مه‌مه‌دحه‌ساردا ده‌گه‌رېن و ده‌يانه‌ويت تين و وره‌ی خه‌لك ب‌لندپاڤگرن، به‌لام هه‌وله‌كانيان شتىكى ئه‌وتو گرنگ ناده‌ن به‌ده‌سته‌وه. له دواى ساليك له جه‌نگ تارمايه‌ى كه‌ ره‌ش بال به‌سه‌ر دىلاواردا ده‌كيشيت، له كاتى‌دا هه‌زه‌كانى مه‌مه‌دحه‌سار روژ دواى روژ گوردان و تپى نوى ده‌خه‌نه سه‌ر هه‌زه چه‌كداره‌كانيان، سه‌ربازه‌كانيان به ئيمانىكى كوێرانه‌وه روو له مردن ده‌که‌ن.

به لام جاریک نه بوو گه شبین و پر هیوا له مهیدان بگه ریته وه، سهربازهکان و باغه وانان له دۆخیکی دژواردا بوون، ئه وهی رایگرتبوون هیز نه بوو، چهک نه بوو، پلانی سهربازی نه بوو، به لکو خهونی جهنگاوه ران بوو بوو شکاندنی دوزمن، ئاره زوویان بوو بوو توله وه. ئه و خهونه وایده کرد هه ندی له سهربازهکان تا مردن له سهنگه رهکاندا هه لئه ستن. نه جم دهیزانی که هیزه درندهکانی مه مه دهسه سار تا دیت نزیکتر ده بنه وه، ده بیینی رۆحی بهرگری و قاره مانیتی هیندهی ژماره ی کوژراوهکانی بهر زکردۆته وه، سوویدیکی کاریگه ری نه بووه. سهیری لیده هات که ژماره ی ئه و گه نجانیهی غه فاریهی که رۆژیک له رۆژان پیکه وه چوون بوو ماله هاوینییه که ی سه ی ئه سلان تا دیت که متر ده بنه وه. زۆریان به و جوړه کوژرابوون وهک له خهونه که دا بینیبوویان، به دیلی و به سه ربهرین ... ئیستا بوو بوون به دوو به شه وه، یان وهک بۆ قبۆ قیله جه لادی به ناوبانگ بوون، یان لاشه یه کی بیه سه ربوون و له ژیر خاکدا نیژرابوون. دوا ی گه رانه وه یان له دوا سه ردانی سه نگه رهکان، دلنیا بوو که دیلاوار ده که ویته ده ست دوزمن، سهربازهکانی دیلاواری برسی و بیهیز و بیوره بینی بوو، سوپایه کی ماندوو که چیت سه ردانی که سیکی وهک سه ی ئه سلان ناتوانیت وره و خوگری زیاتریان پی به خشیت، له شکریک که له ناو قور و لیتیه ی پیده هشت و چیاکاندا ونبووه بیته وهی توانایه کی راسته قینه ی جهنگی هه بیت. سه ی ئه سلان بهر له هه مووان باوه پی به شکستیکی ترسناک هینا، شه وان که له گه ل قه ره قازانییه کاندا داده نیشت، وهک جاران له عه شقی دیلاواردا تیزی فه لسه فی و نه زمی شاعیرانه ی نه ده هۆنییه وه، بیده نگ وهک سه رۆکیکی شکسته به دیار په رداختیک مه یه وه کۆم هه لده کورما و گوپی له نوکته و گورانی و پیکه نیینی قه ره قازانییه کان ده گرت، که پیده چوو بریار یاندا بیت تا خاپوور بوونی دیلاوار مه ستین و بخۆنه وه و پیکه نن، سه ی ئه سلان و نه جمه ش هه ر دووکیان هه ستیانده کرد بوو قه ره قازانییه کان ئه وه گرنگ نییه دوزمن دیلاوار بگریت، به لکو ئه وه

گرنگه هیزیکێ ناوخۆ ده‌سه‌لات له ده‌ستی ئه‌وان نه‌ستینیت، گه‌یشته‌بوونه پنتیک له بێباکی، وه‌ک ئه‌وه‌ی بۆیان ڕوون بیت دره‌نگ یان زوو دیلاوار نو‌قمده‌بیت و ئه‌وانیش له‌گه‌ڵیدا ده‌خنکین. به‌لام جیا له‌ هه‌موو ئه‌و راستییانه، مانگی‌ک به‌ر له‌ شکستی گه‌وره‌ نه‌جمه‌ی ئایشه‌گول سه‌رنجی ئه‌وه‌یدا که چیت‌ر خه‌ون نابینیت... هه‌فته‌یه‌ک له‌سه‌ر یه‌ک خه‌وت و هیچ خه‌ونیکێ نه‌بینی، ئه‌وه‌ ترس و سه‌رمایه‌کی گه‌وره‌ی هه‌تایه‌وه‌ بۆ جه‌سته‌ی، سه‌ره‌تا نه‌یوی‌را ئه‌و ڕازه‌ لای که‌س بدرکینیت، نه‌یوی‌را ئه‌و کێشه‌یه‌ له‌گه‌ل سه‌ی ئه‌سلانیشدا باسبکات، که‌ ئیستا وه‌ک باوکی خۆی خوشیده‌ویست، ئه‌وه‌ی وه‌ک نه‌ینیه‌ک لای خۆی شارده‌وه، بێئه‌وه‌ی بزانی‌ت که‌ له‌ پشت ئه‌و نه‌مانی خه‌ونه‌وه، دیسان په‌تایه‌کی ترسناکی نو‌ی هه‌یه‌.

مانگی‌ک به‌ر له‌ هه‌ره‌سی گه‌وره‌ی سوپای دیلاوار، سه‌ی ئه‌سلان به‌ کۆمه‌کی نه‌جمه‌ی ئایشه‌گول و حامید سولتان و هه‌ندیک سه‌رکرده‌ی دیکه له‌ هه‌وادارانێ سه‌رسه‌ختی خۆی، پلانی‌ک بۆ پاشه‌کشه‌ و خۆ قایمکردن له‌ چیاکانی خۆڕئاوا‌دا داده‌ڕێژن. تا‌که‌ شتی‌ک سه‌ی ئه‌سلان له‌ بیریدا بیت، ڕزگارکردنی خۆی و ده‌سته‌یه‌ک جه‌نگاوه‌ره، تا بکری‌ت یان له‌ ڕیگای چیاکانی خۆڕئاوا‌وه به‌ره‌و ده‌ره‌وه‌ هه‌لبێن یان له‌ویدا تا ڕۆژی گه‌ڕانه‌وه‌ خۆیان هه‌شاربده‌ن.

دوای دوو سال جه‌نگ، شه‌وی‌ک هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار به‌ هی‌رشیکێ توند و گه‌وره، ته‌واوی ئه‌و هیلانه‌یان شکاند که‌ دوو سال بوو جه‌نگاوه‌ره‌کانی دیلاوار به‌ خوین و عاره‌ق به‌رگریان لیده‌کرد. ده‌لێن شکانی سوپای دیلاوار په‌یوه‌ندی به‌ ترسنوکی یان گه‌مزه‌یه‌یه‌وه‌ نه‌بووه، به‌لکو له‌ ناکاو له‌ ناو هیزه‌کاندا ده‌ردیکی ترسناک بلا‌بو‌وته‌وه، ده‌لێن ته‌واوی سوپای دیلاوار له‌وه‌ که‌وتوو به‌ یه‌کجار خه‌ون ببینیت، به‌یانییه‌ک سه‌ربازه‌کان له‌ خه‌و هه‌له‌ده‌ستن و سه‌رنجده‌هن که‌ پیکرای له‌شکری گه‌وره‌ی دیلاوار، له‌مه‌سه‌ری

سنوور بۆ ئه‌وسهر، هه‌یج خه‌و نیکیان نه‌بینوه. خه‌ون به‌یه‌کجار له‌ خه‌یال و خه‌وتنی جه‌نگاوه‌رانی دیلاواردا ده‌س‌دریته‌وه، ده‌لێن ماندویتی زۆر، شه‌ری به‌رده‌وام، بیه‌خه‌وی درێژ کاریکیانکردوه، له‌شکر چیت‌ر توانای خه‌و بینینی نه‌میتیت. له‌گه‌ل نه‌مانی خه‌وندا سوپای دیلاوار نه‌ ئومید، نه‌ ترس، نه‌ به‌هانه‌یه‌کیان بۆ جه‌نگ نامیتیت. وه‌ک هه‌زاران خه‌لکی ئاسووده‌ که‌ باکیان به‌ ئازادی یان دیلی نییه، له‌ سه‌نگه‌ره‌کاندا ده‌وه‌ستن و ده‌ست به‌رزده‌که‌نه‌وه و خۆیان پاده‌ستی سوپای مه‌مه‌دحه‌سار ده‌که‌ن، ئه‌وانیش بینا‌کانه‌ قه‌سابخانه و کۆمه‌لکوژی گه‌وره‌یان تیا ئه‌نجامده‌ده‌ن. ده‌لێن هه‌تا لاشه‌ی سه‌ربازه‌کان نا‌ئاسایی و سه‌یر بووه، روخساریان له‌ کاتی مه‌رگدا بێباک و ئاسووده دیاربووه، وه‌ک خوشحال بن که‌ ئازاریکی دوور و درێژ کۆتایی هاتوه، وه‌ک ئه‌وه‌ی بیسه‌لمێنن هه‌یزیک نه‌توانیت خه‌ون بینیت ناتوانیت جه‌نگیش بکات. ئایا ئه‌وه ئه‌فسانه‌ بووه، خورافه‌ت بووه، درۆیه‌ک بووه دیلاوارییه‌کان دروستیانکردوه تا شکستی می‌ژوویی خۆیانی پێ پاساو‌بده‌ن؟ نازانم. به‌لام هه‌ندیک ده‌لێن ئه‌وه سه‌رچاوه‌ی سه‌ره‌کی شکستی دیلاوار بووه.

ناشکرایه له‌ پال ئه‌وه‌دا، له‌ پال ئه‌و ترسه‌دا که‌ وه‌ک تاعوون له‌ ناو جه‌نگاوه‌راندا بلاوده‌بیته‌وه، ده‌یان راستی دی هه‌بووه که‌ کۆتاییان به‌ دیلاوار هه‌یناوه. دیلاوار له‌وه‌ بچوکت‌ر بوو به‌رگه‌ی ئه‌و هه‌موو کوشته‌یه‌ بگریت، جه‌نگ هه‌یدی هه‌یدی بووبوو به‌ قه‌سابخانه‌یه‌کی پوژانه‌ بۆ هه‌یزیکی ماندوو که‌ هه‌ندیک له‌ جه‌نگاوه‌رانی شه‌ش مانگ بوو ساتیکی پشوویان نه‌دیوو. هه‌یزه‌که‌ توانای ئه‌وه‌ی له‌ خۆیدا نه‌ده‌بینی هه‌رشبکات، هه‌ر هه‌یزیکیش توانای هه‌لمه‌تی نه‌ما، ئه‌سته‌مه‌ بتوانی له‌ دۆخی به‌رگریدا زۆر خۆی بگریت. دیلاوارییه‌کان له‌ یه‌که‌م سالی جه‌نگدا زۆر له‌ سه‌رکرده‌کانی خۆیان له‌ ده‌ست دا، له‌ کۆتایی سالی یه‌که‌مدا هه‌ردوو ژه‌نرال مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی و هورمزیا‌ری قه‌ره‌قازانی له‌ مه‌یدانی جه‌نگدا و له‌ سه‌نگه‌ری پێشه‌وه‌دا کوژران. دوا‌ی ئه‌وان هه‌یج سه‌رکرده‌یه‌کی گه‌وره‌ نه‌بوو، بتوانیت وه‌ک ئه‌و

هیمه‌تی سه‌ربازه‌کان بجولینیت، چیت‌له ناو‌ئو ده‌ریای خوینده‌دا که ده‌رژا، جۆش و خرۆشی که‌س به‌ سرودی «دیلالوار ئه‌ی سه‌رزه‌مینى شیران» گه‌رم نه‌ده‌بوو. سه‌ربېنى دیله‌کان له‌لایه‌ن بۆقبۆقیله‌وه که به‌ فرمانیکی تایبه‌تی سه‌ی ئه‌سلان بوو، هینده‌ی درنده‌یى جه‌نگى بېر جه‌نگاوه‌ره‌کان ده‌خستنه‌وه، هیمه‌ت و هه‌لمه‌تى نه‌ده‌بزواند. شه‌ویک مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان بریاراندا کۆتایی به‌ جه‌نگ به‌ینن، شه‌ویکی سه‌یربوو که هیزه‌کانی دیلاواریش وه‌ک زیندانییه‌ک چاوه‌روانى په‌تى مه‌رگ بکات، ئاماده‌بوون بۆ شکست.

له‌ ماوه‌ی بیست و چوار کاتژمیردا دیلاوار هه‌موو شتیکی دۆران. سه‌ربازه‌کانی دیلاوار هه‌ر چیه‌کیان بکرایه ده‌که‌وتنه به‌ر لیزمه‌ی تیرهاویژه‌کانی دوژمن، به‌جۆریک له‌ هه‌ندى جیگادا هه‌تا یه‌ک سه‌ربازیش به‌ زیندووی نامینیته‌وه، تا سه‌ربوردی ئه‌و شه‌وه‌ بگێریته‌وه. مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان هه‌چ دیلیکیان له‌گه‌ل خویان نه‌برد، هه‌ر سه‌ربازیک یان جه‌نگاوه‌ریک گیرا ده‌موده‌ست له‌ویدا تیرباران کرا، سوپای دیلاوار له‌و شه‌وه‌دا به‌ جۆریکی ترسناک قه‌تل و عام ده‌بیت و ده‌یان هه‌زار کوشته‌ ده‌دات. ده‌مه‌و به‌یان و غافلگیر هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار گه‌یشته به‌رده‌روازه‌کانی شار، به‌ر له‌وه‌ی پینخه‌نه ناو شاره‌که‌وه، به‌ر له‌وه‌ی خه‌لک له‌سه‌ر ئه‌و راستیه‌ به‌ ئاگابینه‌وه که سوپاکه‌یان بۆ ئه‌به‌د تیکشکاوه و هه‌چ هیزیک نییه به‌رگریان لى بکات، فه‌رماندار «موهیب جه‌نگى ماماد» که فه‌رمانه‌روای سه‌ربازی هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار بوو، فه‌رمانیدا چی شتیک له‌ دیلاواردا ده‌شیت بسووتینریت و بپوختینریت، با بسووتیت و پپوختیت. شاره‌که به‌رگرییه‌کی وه‌ها له‌ خۆی ناکات، به‌لام هیزه‌کانی ماماد، به‌ر له‌وه‌ی بچه‌ هه‌ر گه‌ره‌کیکه‌وه، به‌ر له‌وه‌ی ده‌ستبکه‌ن به‌ په‌شه‌کوژی، به‌رله‌وه‌ی ژنه‌کان وه‌ک ده‌ستکه‌وتی جه‌نگ بخه‌نه لۆری و ماشینی تایبه‌ته‌وه، چه‌ندین سه‌عات به‌ چپى موشه‌کباران ده‌که‌ن، تیئیتى ده‌خه‌نه ژیر باله‌خانه به‌رزه‌کان و ده‌یانته‌قینه‌وه، ئه‌و ده‌یان هه‌زار

سەربازەیی که دێلاواریان داگیرکردووە، بە دەیان بلدۆزەر و مەکینەی گەورە دەستدەکەن بە تیکدانی زۆر لە شوێنە گرنگەکانی شارەکه، خەڵک هەندیکیان بەرەو چیاکان هەلدین، هەندیکیان دەبن بە ژێر داروپەردووی پوخاوی ماله‌کانیانەو، هەندیکیان تیر باران دەکڕین، ئەوانەیی که دەمێنەو و بە زیندووویی دەرەچن جگە لەوێی لە ناو وێرانە و خەراباتی شارەکه‌یاندان درێژە بە ژیان بدەن چاریکی دییان نییە. لە پێنجەمین شەوی کەوتنی دێلاواردان، سوپا سنوورەکان دەکاتەو و ڕیگا بە تالانچی و خەڵکانی توپەیی مەمەدحەسار دەدات بڕژێنە ناو شارەکه‌و و ئەوێی دەیانەوێت تالانیبەکان، من و ئەمین لاهور بە لۆری یەکیک لە تالانکەرەکان گەڕایەو بو دێلاوار. دواي حەوت پۆژ بەسەر داگیرکردنی دێلاواردان هیشتا شارەکه نوڤمی دوکەل و بۆسۆ و تەپوتۆزە، هەندیک گەڕەک لەگەڵ زەویدا تەختکراوون، هەندیکیش زیانیکی وەهایان بەر نەکەوتبوو. زیندانەکانی دێلاوار نەبیست وەک خۆیان مابوون، تەواوی شوێنە دەوڵەتییەکان خاپووربوون، زانکۆی دێلاوار تەواو سووتابوو، مۆزەخانەکه‌ی پڕۆفیسۆر بەهنام کرابوو بە بنکەیی حەوانەوێی هیزەکانی مەمەدحەسار، وەزارەتی ئاوەدانی که دەکەوتە سەنتەری دێلاوار هیشتا هەر گری لێ هەلدەستا. لە ماوەیه‌کی که‌مدا دەیان هەزار کەس لە خەڵکی مەمەدحەسار بو تالانکردن پڑانە دێلاوارەو، لە زۆر جیگادا تەنیا کەلوپەل و خشل و پارەیان نەدەبرد، بەلکو خیزانە دێلاوارییه‌کانیان لە مالی خۆیان دەرەکرد و دەچوونە جیگا که‌یان. هیچ کەس نەیدەزانی سەیی ئەسلان یان قەرەقازانییه‌کان بو کۆی هەلەتاون، لە ناکاو زەوی قلیشتبوو و ئەوانی قووت دابوو. گردی جیلوهدار بوو بە نیشته‌جینی فەرمانداری سەربازی نوێی دێلاوار، «موهیب ماماد» لەوێ بنکەیی داکوتا و ماله‌که‌ی میر سەلیمی قەرەقازانی کرد بە کۆشکی نوێی فەرمانرەوایی خۆی، هەموو ئەفسەرە بالاکانی دیکەش چوونە ناو کۆشکه‌کانی دیکەیی گردی جیلوهدار و لەوێ نیشته‌جیوون. لە زۆر گەڕەکدا بۆنی لاشە نەیدەهیششت کەس نزیک

بکه ویتتهوه، له هه ندى جیگادا سه دان پیاوانی دیلاواریمان ده بینی که زنجیر کرابووه دهست و قاجیان و به ریز بۆ جیگایه کی نادیار دهبران، خه لکانی برسیمان بینی که هه ندى جار سه ربازه کانی مه مه دهسه سار به رماوه ی خویان بۆ فزیده دان تا بیخۆن. له هه یج جیگایه ک دیلاوارییه کان به رگرییه کی توندیان پیشان نه دا، هه ندى جار وا ده مبینی وه ک ئه وه ی دلخوشین به م شکسته، پازبین به م کۆتاییه. ده لێن موهیب «جهنگی ماماد» که یه که م شه و له دیلاوار خه وتوو، بۆ به یانی به خه یالیکى گه لیک ئاسووده وه هه ستاو، ده لێن په نجه ره کانی کردۆته وه و دوکەلی سووتانی دیلاواری هه لمژیوه و گه لیک شادومان بووه، پشتر له هه یج جیگایه ک وا ئاسووده نه خه وتوو، شه ویکی بى خه ون ژیاوه، بى مۆته که. به یانی به ئه فسه ره کانی گووتوو «هه یج سه ر زه مینیک وه ک دیلاوار بۆ خه وتن خوش نییه».

ئهو پۆژه که من و ئەمین لاهور ده گه یه دیلاوار، هه سته ده که یه چتر خه لکی ئەم شاره نین، که س ناناسینه وه و که س نامانناسیته وه، دوو سال جهنگ به ئەندازه ی سه د سالی غوربه ت شیوه و پوخساری شویته کان و مروقه کان ده گۆریت. بریارمانداوه جارێ ته نیا ناوه ساخته کانمان به کاربه ینین، جگه له و ناوانه، جگه له و شوناسنامه هه یج به لگه یه کی ترمان پی نییه بیسه لمیتیت ئیمه کتین. دواى ئەم هه موو جهنگ و ویرانییه ئیمه چتر به ئاسانی نابینه وه به پینواری زه ریاواری و زه هاو عه بدی جارن، به لگو بۆ ماوه یه کی زۆر درێژ هه ر هه سه ن تاج و ئەمین لاهورین، دوو مروقی ون و بيشوناس و بى شار و بى نیشتمان. هه یج شه ره ف و شانازییه که له وه دا نابینین خه لکی ئەم دوو شاره بین. هه ردوو که مان هه سته ده که یه ئهو دوو ناوه له م دونیا درێوانه دوورمان ده خه نه وه، ئهو مینرووه تاریک و پۆژه ترسناکانه شمان له یاده وه ریدا بۆ ده پارێزن که نابیت بیرمان بچنه وه. من و ئهو یه کی کۆله پشتیکمان پیتیه که پرۆفیسۆر شابه ندهر به دهستی خوی بۆ پێچاوینه ته وه، ته نیا نان و خواردنی قوتو و هه ندیک دارووی پێویست

و وزەبەخشی تێدایە، لەگەڵ دوو پارچە سابوون و جلی ژێرەو. دەمێک دەگەینە سەنتەری دیلاوار هەلایەکی گەورەیه، هەزاران کەس کۆبوونەتەو، قسە لەو دەکەن کە بۆقبقیلە گیراوه و ئەمڕۆ لەم مەیدانەدا بە دەستی سەکینان سەردەبردیت. گەرچی بۆقبقیلەم نەدیوه، بەلام لە چیرۆکەکانی ئال موراوه دەیناسم، هەست بە ئالۆزی و وروژانیکی دەروونی گەورە دەکەم، دەزانم گەر ئال موراو لێزەبایە، گەر بەخۆی و چاوه کز و لووتە زییکاوییهکەیهو ئیستا لەگەڵ مندایایە، ئەم دیمەنانه بەشیک بوون لە چیرۆکی ئەو، ئەمێن لاھور هێندە ئەو دیمەنانهی بینووه کە دەلیت «ئینسانم لە پیشچاو کەوتوو». من دەمەوێت دەستی بگرم و لەگەڵمدا سەیری ئەم بەشەکی کارەساتەکەش بکات، بەلام نایەوێت... ئەمێن لاھور هەستدەکات ئارەزوویەکی نەماوه سەیری ئەم دیمەنانه بکات، لە دوینی شەووە کە پێمان خستۆتە سەر خاکی دیلاوار هەورەکان لەخەیاڵ و خەونماندا نەماون، سەر بۆ ئاسمان بەرزەکەمەو و سامالێکی شین و ڕوون دەبینم، هەتاویک تەنیا دوکەلی ئاگرەکانی ناو شار بەریان گرتوو، چیتەر ئاسەوارێک لە هەورە خوێنینهکان دیار نییه. سەربازەکانی مەمەدحەسار دەبینم کە لە سەنتەرەکەدا سەکۆیەکی ئاسنینی بچوک دروستدەکەن. ئەو بەشیکە لە کولتووری مەمەدحەسارییهکان کە جەلاد هەمیشە دەبێت لە جیگایەکی بەرزدا بوەستیت و بە شیوەیهک سەری قوربانییهکەیی بپەریتیت، کە لە هەموو گۆشەیهکی مەیدانەکەو ببینیت. ئەمێن لاھور دەچیتە جیگایەکی دوور و من لە ناو حەشاماتەکەدا دەوێستم، سەربازەکانی مەمەدحەسار بەزۆر خەلکانی ماندوو و ترساو و بیخەوی دیلاوار دەدەنە پیش خۆیان و دەیانپێتن بۆ مەیدانەکە تا بە چاوی خۆیان کوشتنی دوا جەنگاوه‌ری خۆیان ببینن. ئایا بۆقبقیلە لە دیلاوار خۆشەویست بوو یان نا؟ نازانم. بەلام ئیستا هەم غەم، هەم شکست، هەم بیاکی لە چاوه‌کاندا دەبینم... هەست ناکەم ئەو شکستەیی لە چاوی خەلکی دیلاواردایە، پەيوەندی بە بۆقبقیلەو هەبێت.

شکستیکی قوولتر و دریزخایه‌نتره، ئاماژه‌یه بۆ رۆحیک له میژه توچیاوه و هه‌لاهه‌لا بووه. له سه‌ره‌تای مه‌راسیمه‌که‌دا جاریکی تر سکیان ده‌بینمه‌وه، دوو سه‌له ئومیدی هه‌ره‌گه‌وره‌ی سکیان ئه‌وه‌بووه رۆژیک سه‌ری بۆقبۆقیله بخاته بنده‌ست و گه‌ردنی بنیته ژیر چه‌قوی خۆی. له‌سه‌ر ئه‌و سه‌کویه‌وه سکیان هاوارده‌کات هه‌ر ئه‌مرۆ سویند و په‌یمانی خۆی جیبه‌جیده‌کات. خۆی وه‌ک نوینه‌ری خودا له‌سه‌ر زه‌وی ناوده‌نیت و دوو چه‌قۆکه‌ی ده‌ستی به‌ زولفه‌قار ده‌شوبه‌نیت، به‌لام ده‌نگی له‌رزیک تاییه‌تی تیدا به‌که‌ پێشتر لیم نه‌بیستوه، ده‌نگی که‌سه‌یک هه‌یه‌ له‌ نا‌کاو ناخی پر‌بووینت له‌ ترسیکی کتوپر. گه‌رچی مه‌یدانه‌که‌ پر له‌ سه‌ربازی مه‌مه‌دحه‌سار، گه‌رچی خه‌لکی دیلاوار له‌ ژیر حوکمی چه‌قۆ و گولله‌ی سه‌ربازه‌ درنده‌کانی موهیدان، به‌لام مه‌یدانه‌که‌ گر و تین و جۆشی ده‌روازه‌ی فیرده‌وسی نییه. په‌نگه‌ هۆکه‌ی ئه‌وه‌ بیت جه‌نگ کۆتایی هاتوه، دۆراوه‌کان له‌وه‌ بیه‌زترن مردنیان نرخ‌ی هه‌بیت، کوشتنی مرۆفیک شکه‌ستخواردو خالییه‌ له‌ هه‌ر جۆش و خرۆشیک، سه‌رکه‌وتوی راسته‌قینه‌ که‌سیکه‌ لیده‌گه‌رێ دۆراوه‌کان بژین و شکه‌ستی خۆیان ببینن. هه‌ر سه‌رکه‌وتویه‌ک به‌ کوشتنی دۆراوه‌کان دلخۆش بیت، سه‌رکه‌وتویه‌کی ترستۆکه‌ که‌ له‌ هیزی خۆی دایا نییه. کاتیک بۆقبۆقیله‌یان هینایه‌ سه‌ر سه‌کۆ چاویان به‌ستبووه‌وه، به‌ر له‌وه‌ی بیکۆژن په‌رۆکه‌ی سه‌رچاویان لابرد و لیگه‌ران بۆ دواچار سه‌یریکی ئه‌و چه‌شاماته‌گه‌وره‌یه‌ بکات. ئه‌و به‌ رۆخساریکی گه‌لیک ترساوه‌وه‌ سه‌یری مه‌یدانه‌که‌ی کرد، پێشتر ته‌نیا وه‌ک جه‌لاد له‌و جۆره‌ جیگایانه‌دا وه‌ستابوو. مَن له‌و باوه‌رده‌دا نه‌بووم دوا ئه‌و هه‌موو ماوه‌یه‌، دوا سه‌ربرینی سه‌دان که‌س، وا لاواز و ئه‌ژنۆشل رۆبه‌رپووی مه‌رگ بیه‌ته‌وه. چاوانی پر‌بوون له‌سه‌رسامی و چه‌په‌سان، وه‌ک باوه‌رنه‌کات، وه‌ک ئه‌وه‌ی وایزانییت ئه‌وه‌ی له‌ خه‌ونه‌کاندا بینویتی، بۆ ئه‌و ته‌نیا له‌ سنووری خه‌وندا ده‌مینیته‌وه. بۆقبۆقیله‌ وه‌ها نیگای خه‌لکی ده‌کرد، وه‌ک ئه‌وه‌ی زولمیکێ گه‌وره‌ی لی بچیت، وه‌ک ئه‌وه‌ی بی

گوناھێکی گەورە بێت و بە ناهەق ڕوو بە ڕووی سزای وەها ببیتەو. من توڕە بووم لەو نیگا بێگوناھانە، بۆقوبقێلە و سکینان بۆ من یەک کەس بوون، یەک جانەوەر بوون بە دوو سەری جیاوہ... ئەوێ یەکیکیان سەری ئەویدیان دەپەراند، هیچی لەو نەدەگۆڕی کە ھەردووکیان سەری جیاوازی یەک مەخلوقن، ھەر دووکیان دوو بوونەوہری ئاویتەین کە ھەمیشە یەک یەکتریان دروستکردوہ. لەو ساتەدا کە ھەستم بە ترس و لەرزێ ناو جەستەیی بۆقوبقێلە دەکرد، ھەستم بە ترسیکی گەورە لە دەست و نیگا و وەستان و ڕەفتاری سکینانیشتا دەکرد. چەند بۆقوبقێلە دەترسا، ھیندەش سکینان دەترسا، ساتیکی سەیربوو، ھەستمکرد ئەو تەنیا سکینان نییە کە بۆقوبقێلە سەردەپریت، بەلکو ھەردووکیان بە جۆریک لە جۆرەکان یەکتەری دەکوژن. بە درێژایی ئەم دوو سالە، جەنگ بووبوو بە جەنگی نیوان دوو جەلاد، کە مردنی ھەر یەکیکیان مانای مەرگی ئەوی دیکەش بوو. سکینان لە ھەر کەس باشتر دەیزانی کوشتنی بۆقوبقێلە، کوشتنی خوشییەتی. بەزمی کوشتنە کە سارد و بێ خرۆشان و بێ گەرمی تێپەری، ھات و ھاواری سەربازەکانی مەمەدحەسار و تالانچیەکان نەیانتوانی بەسەر ئەو ترسەدا سەربکەون کە یەكجار بالی بەسەر ھەموواندا کێشابوو. فەرمانداری مەمەدحەسار بریاریدا بوو کە لاشەکەیی بۆقوبقێلە و کەللەسەرەکەیی تا بۆگەندەکات لە مەیداندا بمینیتەوہ. بەلام ھەمان شەو، ھەوالی ئەوہ بلأوبووہو، کە سکینان خۆی کوشتووہ... ئەوہ چەندە دروست بوو نازانم؟ بەلام لەو ئیوارە یەوہ سکینان لە ھیچ جیگایەک و شوینیکی دیکە نەبینرا و ھیچ ھەوالیکی دیکەیی لێ نەبیسترا....

ئەو ڕۆژە من گەڕامەوہ بۆ مال و ئەمین لاھوریش چووہوہ بۆ باشوری دیلاوار تا لەوێ بە دوای خانەوادە و خیزانییدا بگەریت. ڕیکەوتین کە بۆ سبەیی یەک ببینیئەوہ و پلانی پاشەڕۆژ داڕێژین...

گه پرهکی ئیمه له و گه پرهکانه بوو که زیانیکی که می بهرکه وتیوو، ماله که ی ئیمه وهک له که شتی نوخدا بوو بیت هر هیچ زیانیکی نه دیوو، که چوومه ژووری، خوشکه کانم سه رسام سه یریانکردم و چاویان باوه پری نه ده کرد و له گهل دیتنی مندا کردیانه هاوار و قریکه و ههله له و گریانی خوشی. له کاتیکدا هه مووان چاوه پوانی هه والی مردنی زیندوو هکان بوون، ئه وان به چاوی خویان زیندوو بوونه وهی مردوو یه کیان ده بینی. هه لبت وهک نه ریتی هه می شه یی خوشکان و برایانی دیلاوار هه موو خویان گه یانده دۆخیکی پۆخی سهخت و خویان بورانده وه و به دهم فرمی سه که وه، خویان به ملی مندا هه لواسی. کهس باوه پری نه ده کرد له ناو ئه و ترس و دوکه ل و بای کاره ساته دا، مردوو یه ک زیندوو بیته وه. من دوو سال بوو به مردوو حساب کرابووم، وه فاتنامه ی ره سمیم بۆ دهرهاتبوو و له قهیدی بنه ماله و له نفوس سهرا بوومه وه. له راستیدا گه پانه وه م بۆ مال په یوه ندیه کی به وه وه نه بوو که به ویت دلی خیزانه که م خوشبکه م یان به ویت وهک کوپکی باش بگه پیمه وه ئامیزی خانه واده. من وهک هه می شه نه کوپری خانه واده بووم، نه کوپری شار، نه کوپری نیشتمان... کوپری گریانیک بووم که بۆ هیچ هۆ و به هانه یه ک ناگه پیت، فرمی سه کی که ته نیا دیته خواری و ده ویت هه موو ئازاره کان له خویدا جی بکاته وه. من وهک حه سه ن

تاج گه پامه وه بق مال نه وهک رینواری زه ریاواری... که چوومه ژووری
 بق لای باوکم، ئەو له سهەر جیگا که وتبوو. له دهمی ئەوه وه بیستم که
 مامه سیام له پوژی دووه می داگیرکردنی دیلاواردا له گهل ژماره یهک
 له پیاوان و کار به دهستانی دهوله تدا ههولی ههلهاتنیان داوه و که وتوونه ته
 بۆسهی سهربازهکانی مه مه دحه سار و هه موو کوژراون. من دواتر و دواي
 پشکینیکی دريژ له کۆمه لیک به لگه نامه و دۆسیه بۆم ده رکه وت که له دوو
 ساله دا مامه سیام چهنده له کاری ترسناکه وه ئالاوه و چ پۆلیکی خراپی
 له تیربارانکردن و ئەشکه نهجه دان و زیندانکردنی گه نجاندا بووه. باوکم له
 جیگا که ی خۆیدا نیوه گیان که وتبوو، هه ره له ژووره کۆنه که ی جارانی
 خۆیدا بوو، ژووره که تیشکیکی زۆر که می تیدا بوو، هه موو په نه ره کان به
 په رده ی ئەستوور به ریان گیرابوو، باوکم له ناو پیخه فه که یدا ته نیا وهک
 تارماییه ک دیار بوو. پێده چوو جوله و هه ستان و دانیشتنی ئاسایی نه بییت،
 زۆر پیرتر له دوو سال له مه به ره ده رده که وت، بیجامه یه کی خه ت خه تی
 سپی و شینی له به ردا بوو له گهل کلاویکی سپی به ندا، وهک هه میشه پاک و
 ته میز و ته راشکراو، به لام چرچتر و بیحالتتر له جاران. به هوی بینینی منه وه
 که میک خۆی له جیگا که به رزکرده وه و به رله وه ی ماچمبکات گووتی «له و
 دوو ساله دا تا که مندالیک که بیرم نه کردوه تۆ بوویت، ژیا نی تۆ هه چ کات له
 دهستی مندا نه بووه، یان له دهستی خۆندا بووه یان له دهستی قه ده ردا».
 تو ره یی و بیزاریی پنه دیار نه بوو، پاش ئیستیک دهستی برد و له ژیر
 سه ری نه که یه وه سی وه فاتنامه ی ده ره ینا، هه ر سیکیانی به وردی سه یرکرد
 و دووه مین دانه ی رادهستی من کرد و گووتی «ئوه وه فاتنامه که ی
 خۆته. تۆ به مردوو حساب بوویت، هه لیگره با لای خۆت بییت، ره نگه
 پوژیک پتو یستت پتی بییت تا بیسه لمینیت که مردوویت». هه ستمکرد باوکم
 واده زانییت من له خه وندا سه ردانیده کهم، چه ند زیاتر قسه مان بکر دایه،
 زیاتر دلنیا ده بوو که من له خه وندا ده رکه وتووم. گووتی «دلنیا م خوشک

و براکانت باوه رناکه ن که تو ده گه پڕیتته وه، هه ر جارێک من باسی ئه وه یان
 بۆ ده کهم، ده لێن بابه واز له م خه وه شله و بلانه ی خۆت به ینه، رینوار
 کوژراوه... ئه وه هه ر له شه وی یه که می جه نگدا کوژراوه». گووتم «بابه
 من خه ون نیم، من گه پراومه ته وه، جه نگ به شکست و ویرانبوونی دیلاوار
 کوتایی هات». گووتی «له گه نجیمه وه من ته نیا خه ونی خۆشم بینوه،
 به لام هه میشه که سیک له خه ونه که دا دیت و پیم ده لیت ئه مه خه ون نییه.
 له راستیدا له ژیا ندا شتی خۆش پروونا دات، چه ند پوژ له مه و پیش مامه
 سیاتیان کوشت، ئه وه یه ژیا ن». ئه وه یه که مجار بوو هه والی کوشتنی
 مامه سیام بیستم، به لام سارد و بیباک سه یری باو کم کرد و هیچم
 نه گووت. من ئیستا به ناو ویرانه کانی دیلاواردا هاتبوومه ژووری و هیشتا
 بۆی سه دان لاشه ی گه نیوی سه رجاده کان له لووتمدا بوو. به درێژایی
 پێگای گه رانه وه م له مه مه ده سه ساره وه تا ئیره، ته نیا لاشه ی گه نجان و
 خه لکانی بێ گونا هم بینبوو، هه والی هیچ مردنیک نه یده جو لاندیم. له و دوو
 ساله دا زۆر که م بییری مامه سیام کردبوو، ئه وه مه و دایه ی که وتبووه نیتوان
 من و ئه وه وه هه موو پر دیککی عاتیفی له نیتوانماندا پچراندبوو، وه ک ئه وه
 بوو باسی مردنی که سیکم بۆ بکات که نایناسم، وه ک هه ر لاشه یه ک له و
 لاشانه ی ئیستا له کوچه و کو لانه کاند که وتوون، وه ک هه ر مردوویه ک که
 گولله ی سه ربازه کانی مه مه ده سه سار کوتاییان به ژیا نی هینابیت. من گووتم
 «شه پێکی سه خت بوو، مان و نه مان ته نیا مه سه له ی شانس بوو و هیچی
 تر». باو کم گووتی «له و دوو ساله دا مامه سیاتم وه ک تو ته نیا له خه وندا
 بینوه. له و کاته وه ی جه نگ دهستی پیکرد ئیتر سه ردانی منی نه کرد، ته نیا
 له خه ودا ده بینیم، به لام ئه وه هیچ له وه ناگوریت که بلیمه تیکی گه وره
 بوو، یه کێک بوو له گه وره ترین پیاوانی زه ریاواری. له و پوژه وه ی جه نگ
 دهستی پیکرد هه موو کاتی خۆی بۆ خزمه تی باغه وانه کان ته رخانکرد،
 ده لێن سه ی ئه سلان دوو جار خه لاتیکردوه. به لام که دیتته خه وم زۆر کاتی

ئەو قسانەمان نییە». چیرۆکی کوژرانی دوو براکەمی بۆ گێڕامەو، من نەگریام، ئەو بە شتیک لە ساردییەو و گووتی «بەسەرھاتەکە دەگەریتەو» بۆ سالتیک لەو وەبەر، من چەندجاری تریش بۆم گێڕاویتەو، وەک چۆن بەردەوام باسی کوژرانی تۆش بۆ براکانت دەگێڕمەو... ئەوانیش وەک تۆ زوو زوو دینە خەوم».

هیچ ئارەزوویەکم نەبوو کە زۆر پێداگری لەو بەکەم کە من بە راستی گەراومەتەو، چونکە لە ئیستیکدا هەموو شتەکان وەک خەونیکی ناخۆش ھاتنە پیشچاوی خۆشم. منیش هەستمکرد ئیستا باوکم لە خەوندا دەبینم، بۆ ساتیک چاوم لێکنا و تەواوی ژوورەکەم وەک ژووری ناو خەونیکی تاریک ھاتە پیشچاوی. هیچ مانایەکی نەبوو بە باوکم بڵێم «من خەون نیم». ئەو زیاتر بەو دڵخۆش دەبوو کە من خەون بەم نە راستی. دواتر لە پیگای خوشک و براکانمەو زانیم کە سالتیکی تەواو، هەموو دیوارەکانی نێوان خەون و راستی لە سەری باوکمدا روخاون و ئیتر ناتوانیت ئەو دوو دونیایە لە یەکتەر جیا بکاتەو.

ئەو شەو لە قاتی سەرەو، لە ژوورە کۆنەکە ی خۆمدا خەوتم، جگە لە تەختی خەو کەم و دۆلابیک هیچ شتیک لە ژوورەکەدا نەما بوو. من هیچ کات هەستم نەکردووە کە ئەمە ژووری منە... ئیستاش ئەو هەستم نییە کە ئێرە ژووری منە. لە بەر پەنجەرەکەدا دەوێستم ... دەمەوێت بگریم و ناتوانم... ترسی ھەرە گەورە ی ژیانم ئەوێە پۆژیک بیت نەتوانم بگریم، وای چ کارەساتیک دەبێت گەر نەتوانم بگریم، مرقەکانی تر بە جەنگ دەژین، بە ئیمان، بە نیشتیمان، بە عەقیدە... بەلام من بە گریان دەژیم. من لەو کەسانەم کە تەنیا بە گریان دەتوانم پەيامی خۆم بە دنیا بگەیتم، گەر ترسە، گەر غەم ... گەر توپەییە، گەر خۆشەویستی... گەر شادییە، گەر ناویندی، من تەنیا بە گریان دەتوانم شتیک بڵێم. گریان هیچ کار

زمان نه‌بووه، شتیكه پێش زمان، كه‌ره‌سته‌ی رۆحیكه پاشه‌كشه‌یكردوه و گه‌راوه‌ته‌وه بۆ جیگایه‌ك به‌ر له‌ هه‌ر گوزارش‌ت و قسه‌یه‌ك... ئه‌و درنده‌یه‌ی من ده‌مبینی، ئه‌و پاشه‌كشه‌ قووله‌ی له‌ ئێنساندا ده‌مبینی بۆ جیگا و پله‌ی درنده‌كان، پاشه‌كشه‌ی هه‌موو دنیا و هه‌موو جیهان بوو بۆ پێش وشه‌، پێش قسه‌کردن. من له‌ سه‌رده‌مێكدا ژيام، له‌ شارێكدا ژيام كه‌ زمان، وشه‌، نوسین ته‌نیا كه‌ره‌سته‌ی فریوی گه‌وره‌بوون، له‌ سه‌رده‌می وێرانه‌ و جه‌نگه‌ گه‌وره‌كاندا، كه‌ ملیونه‌ها م‌رو‌ف هه‌ست و زمان و عه‌ق‌لییان له‌ ده‌ست ده‌دن، م‌رو‌ف یان ده‌بیت ببیت به‌ جه‌نگاوه‌ر یان به‌ گرینۆك. ئه‌وانه‌ی ده‌بن به‌ گرینۆك كه‌مینه‌یه‌کی بچوكن، یاخود له‌وانه‌یه‌ چه‌ند كه‌سیك بن. فرمیسك چه‌ك نییه‌، من بۆیه‌ له‌م جه‌نگه‌دا به‌ فرمیسك به‌شداریم‌كرد ... چونكه‌ ته‌نیا كه‌ره‌سته‌یه‌ك بشیت له‌ جه‌نگدا به‌شدار بیت و چه‌ك نه‌بیت فرمیسكه‌. ئیستا پر به‌ سییه‌كانم هه‌وای دوكه‌لاوی دیاوار هه‌لده‌مژم، بۆنی برا كوژراوه‌كانم ده‌كه‌م و ناتوانم بگرم... ئایا جه‌نگ ته‌واو بووبوو؟ ئایا من وه‌ك هه‌موو مه‌خلو‌قاته‌كانی تر هه‌موو هه‌سته‌كانم له‌ ده‌ستدا‌بوو، ئایا وێرانه‌كانی دیاوار و وێرانه‌كانی رۆحی من بووبوون به‌ یه‌كێك؟ ... نازانم. له‌و ساته‌دا كه‌ دوكه‌لی وێرانه‌كان ده‌چوون به‌ سه‌رمدا، هه‌ستم‌ده‌كرد شار به‌ جو‌ریك له‌ جو‌ره‌كان له‌ دا‌یكه‌دیه‌ته‌وه... هه‌چ بیروكه‌یه‌كم نه‌بوو كه‌ ده‌بیت چۆن له‌ دا‌یك ببه‌ته‌وه، به‌لام دیاواریکی سووتاو، دیاواریکی شه‌ل، دیاواریکی له‌ خویندا شه‌لال له‌ ژیر ئه‌م خۆله‌میشه‌وه ده‌بینرا، دیاواریك كه‌ من هه‌چ شتیكم له‌ سه‌ر داها‌تووی نه‌ده‌زانی. ئه‌وه‌ بریاری ژیانم بوو كه‌ وه‌ك م‌رو‌فێك، نه‌ وه‌ك كه‌سیکی ئێره‌، نه‌ وه‌ك دیاوارییه‌ك له‌م شاره‌دا بم‌ینه‌وه و به‌یلم ئه‌و دیاواره‌ له‌ دا‌یك بیت، دیاواریك كه‌ ئیستا هه‌موو جه‌سته‌ی خوین و برین بوو.

ژووره‌ خالییه‌كم وه‌ك نیشانه‌یه‌ك بوو بۆ هه‌موو ئه‌و پو‌چییه‌ی كه‌ رابورد، هه‌چ ئاره‌زوویه‌كم نه‌بوو بپرسم جله‌كانم و ك‌تیه‌كانم چیا‌ن لێ

هاتوو، له ناو ئەو هه موو ویرانه یه دا جووره پرسپاری وه ها چهند دلی ئازار ددها، هیندهش بیمانا بوو. دهمه ویت هه موو شهو په نجه ره که بکه مه وه و بخه وم، دلم لای ئەمین لاهوره، ناو نیشانی ته وای ماله که ی خومانم داوه تی تا گهر شتیک بوو خوی بگه ییتته من... نازانم له کوپوه ژیان دهست پتیکه مه وه، مروڤ ده توانیت دوا ی عه شق، دوا ی مردنی ئازین، دوا ی نه خوشی و ئافات و کاره سات ژیان دهست پتیکاته وه، به لام دوا ی جهنگ نا، دوا ی جهنگ مروڤ ناتوانیت ژیان دهست پتیکاته وه، ناتوانیت وابکات وهک ئەوه ی شتیک له جیگایه کدا پچراوه و سه ره له نوی گری ده دینه وه، تو ده توانیت ته نیا هه ندیک له و شتانه ی پو خاون دروستیان بکه یته وه. هه موو ئەوانه ی له سه رده می جهنگدا ژیاون، دواتر ته نیا توانیوانه خه ریکی چاککردن و تیمارکردنی ئەو ویرانه و برینانه بن که جهنگ له سه ر دیمه نی شاره کان، شوینه کان، سروشت، جهسته، پوځ جیهیشتوو. دوا ی جهنگ تا ماوه یه کی درێژ ناتوانین بیر له سه ره تا بکه یته وه، بیر له نوی بکه ینه وه، ته نیا شتک بتوانین بکه ین ئەوه یه جیهانی کوڤ، دارمانه گه وره کان وهک خو یان دروست بکه یته وه.

به ره له وه ی بخه وم ده رگای دۆلابه که ده که مه وه و وه قاتنامه که ی خوم ده خمه ناوی، جگه له به سه ته یه ک کاغه زی پتچراوه هیچی دیکه ی تیدا نییه، ده سته ده به به سه ته که ده که مه وه، وینه کانی قاسم وه لید و ئاسه ف بورهان و مسته فا له یلانن پوژیک وینه زیاده کانیانم هه لگرت، ده میک نیگاری گونا بهاریکی خه یالیا ن کتیا. له سه ر زه وییه که داده نیشم و یه ک یه ک وینه کان سه یرده که م، ده یان وینه ن که هیچ کامیان له ویدی ناچیت، ده یان وینه ن که تاقیکردنه وه ی هه له ی مروڤن له سه ر وینا کردنی شتیک که وینا نا کریت، وینه ی پیاویکن که هیچ کات نه یانزانپوه کینه و چیه و له کی ده چیت، وینه یه که ده توانین تا قیامه ت تاقیکردنه وه ی له سه ربکه ین... ده یان و هه زاران سکیچی تری بو دروست بکه ین، به لام دوا جار وهک خه ونیک ده مییتته وه.

مه‌حاله بتوانین شیوهی پنبه‌خشین. سه‌یری دوکه‌له‌کان ده‌که‌م، سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م، دلنیا‌م دوژمنیک که له خه‌ونه‌کانماندا دروستیده‌که‌ین، ناتوانین بو ئه‌به‌د هه‌ر له خه‌ونه‌کانماندا دیلیکه‌ین، دوژمنیک که له سه‌ره‌تاوه وه‌ک دوژمن هه‌لیده‌بژیرین، له هه‌ر بوته‌یه‌که‌دا به‌سه‌را‌یته‌وه و له پشت هه‌ر خه‌ونیکه‌وه هه‌لگیرا‌یت، دواتر هه‌ر دیته‌ده‌ری. ئیستا دوا‌ی ئه‌و هه‌موو خه‌را‌با‌ته ده‌پرس‌م: ئایا ده‌کرا دوژمن دروست نه‌که‌ین؟ نا، گه‌ر دوژمنمان دروست نه‌کردایه چی‌مان بکردایه، گه‌ر دوژمن ئیمه‌ی دروست نه‌کردایه چی‌مان بکردایه؟ ئه‌م سک‌چانه چی‌ین، جگه له کۆمه‌لێک هیلکاری و تا‌قیرنه‌وه که هه‌ر یه‌که‌مان به‌رده‌وام به‌خه‌یا‌ل ده‌یک‌شین، چ یه‌ک‌یک له ئیمه ده‌یان سک‌چی خه‌یا‌لی دوژمن له سه‌ری‌دا نییه؟ ئیستا بو یه‌که‌م جار شتیک له دکتۆری مام تیده‌گه‌یشتم ... ئه‌م هه‌موو وزه ویرانکاره‌ی که دوو سا‌له ئه‌م سه‌رزه‌مینه ویران‌ده‌کات، بچووبایه بو کۆی، گه‌ر له جه‌نگیکی وه‌ها خویناویدا، گه‌ر له‌م ویران‌کردنه په‌یتا‌په‌یتایه‌ی خۆمان و ئه‌وانی دیدا خالی نه‌بایه‌ته‌وه. سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م و ده‌زانم که ده‌یان سا‌له دی‌لاوار له نا‌خی ترسا‌وی خۆیدا رو‌خساری ئه‌م پیا‌وه ترسان‌کا‌نه ده‌بینیت... بیرده‌که‌مه‌وه و دلنیا‌م، هیچ گه‌ش‌بینیه‌کی درۆزن ئه‌م جه‌نگه‌ی نه‌ده‌وه‌ستان، هیچ شتیک نه‌بوو بتوانیت به‌ر به‌م کاره‌ساته بگریت، جه‌نگیک بوو جه‌نگی هه‌موومان، جه‌نگی دۆرا‌و و جه‌نگی برا‌وه‌کان... ئه‌وه‌ی دی‌لاوار ئه‌م شه‌ره‌ی دۆرا‌ن، ئه‌وه‌ی ئه‌م شاره‌ خاپوور بوو، ئه‌وه مانای ئه‌وه نییه که ئیمه بی‌خه‌تاین. سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م و ده‌لیم «دی‌لاوار ئه‌وه تۆیت، که بو دوژمن ده‌گه‌را‌یت». به‌ په‌له له ژووره‌که‌م داده‌به‌زم و داوا‌ی چه‌رخ‌یک یان شقا‌رتیه‌ک له خوش‌که‌کانم ده‌که‌م، ده‌گه‌ریمه‌وه سه‌ری و له به‌رده‌م په‌نجه‌ره‌که‌دا ده‌وه‌ستم و به‌ هیمنی وینه‌کان گرده‌دم، ده‌مه‌و‌یت دوکه‌ل و خۆله‌میشه‌که‌یان تیکه‌ل به‌ دوکه‌ل و خۆله‌میشی دی‌لاوار ببیته‌وه، وینه‌کان ده‌سووتین و با به‌گره‌وه ده‌یانبات، هه‌سته‌ده‌که‌م ئه‌وه‌ی له دی‌لاوار بو‌ی

دهگه راين دوزيمانه وه، ئه وهی قاسم و ئاسهف و مستهفا سکتیچیان کیشا،
 ئه وهی هه زاران له خهونه کانیاندا دهیانینی، ئیدی خوی لیرهیه، دوژمن
 چیتەر وینهیهک یان خه یالیک نییه، به لکو ئیستا و پاشه پوژی دیلاواره.
 ئه وانهی پوژیک وهک شیر به دواي دوژمندا دهگه رین، زورجار دهگه نه
 جیگایهک که ده بیئت وهک مشک، خویانی لی بشارنه وه. سه ره بر زده که مه وه
 و ئاسمانیکی سامالی ده مه و ئیواران ده بینم. تا چاو بر بکات سهیری
 هه ندیک له پارچه کاغه زه سووتاوه کان ده که م که با ده یانبات، سهیری
 دوکه لی وینه کان و دوکه لی حه قیقه ت ده که م پیکه وه تیکه لاوده بن و به سه ره
 دیلاواردا په خشده بنه وه. ته نیا شتیک ئاسووده م ده کات ئه وهیه که له ناو
 هه موو ئه م ئوقیانوسه تاریکه دا مرووف دواچار په نگه بتوانیت په کتیک
 پرگار بکات. خوشحالم من له وه هه موو ماوه یه دا، له وه هه موو سه ختییه دا،
 ده ستم له ئه مین لاهور به رنه دا، خوشحالم پر و فیسور شابه نده ریک له سه ره
 زه وی ههیه که ئیمه ی پرگار کرد، هه میسه له بهرچاومه به ریشه سپی و
 قره ره شه کانییه وه، به چاویلکه که ی ده سستییه وه، به قیافه تیکه وه که ئارامی
 و دلنایای ده هیئت، ده لیت «سه یرکه هه تا مروفی ترستوکی وهک منیش
 گه ر بیه ویت ده توانیت که سانیک پرگار بکات»... چاو داده خه م و ده بینم
 به خوی و چه تره که یه وه له مهیدانی ده روازه ی فیرده وس ده په ریته وه و
 ده چیت بۆ جیگایه کی نادیار. شه ویک به منی گووت «ئه وهی مانا ده دات
 به م ئیشه ی من و پر و فیسور به هنام، ئه وه نییه ژماره ی کوژراوه کان که متر
 ده که ینه وه، به لکو مانای راسته قینه ی له وه دایه که ده شیت شتیک بوونی
 هه بیئت ناوی پرگاریی بیت. هه تا له ناوه راستی دوزه خیشدا، هه تا له ناو
 جه رکه ی گر و بلیسه ی ئاگری جه هه نه میشدا، ده بیئت شتیک هه بیئت ناوی
 نه جات بیت، ناوی ده رباز بوون بیت».

به‌ر له هه‌ر شت، من ده‌بیت هه‌موو ئه‌و کون و که‌له‌به‌رانه بگرم که ده‌شیت له یاده‌وریمدا دروست بین، ده‌مه‌ویت بگه‌ریمه‌وه بۆ هه‌ر جینگایه‌ک که میژووی من و میژووی دیلاوار به‌یه‌که‌وه گرێده‌داته‌وه له‌سه‌ر جینگاکه‌م پالده‌که‌وم و بیر له ئال موراد ده‌که‌مه‌وه، ده‌مه‌ویت بچمه ئه‌و ژووره و به‌ر ئه‌و په‌نجه‌ره‌یه‌ی که له‌ویوه ته‌قه‌ی له فه‌رماندار کردوه، هه‌زه‌که‌م بزانم ئیستا له کوینه. به‌لام ده‌نگیک له ناخدا پێم ده‌لێت که جارێکی دی نایبینمه‌وه. له خۆم ده‌پرسم «ده‌بیت خۆشه‌خت بیت؟ ده‌بیت گه‌یشتیته ئه‌و جینگایه‌ی که خۆی ده‌یه‌ویت؟ ده‌بیت پۆژیک له پۆژان هه‌تا گه‌ر له پیریدا بووه بیر له گه‌رانه‌وه بکاته‌وه؟». زۆرجار هه‌ولده‌دم که رقم لێی بیت، که بیرێ نه‌که‌م، که روخساری له پێشچاوم بسرمه‌وه، به‌لام ناتوانم... له‌گه‌ل ئه‌و خه‌یالاتانه‌دا خه‌وم پێداده‌که‌ویت و شه‌ویکی ئارام، به‌لام درێژ و تاریک ده‌به‌مه‌سه‌ر.

دوای دوو هه‌فته له گرتنی دیلاوار، هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار له کوشتن و سووتاندن و پوختن بێزارده‌بن. تا ئه‌ندازه‌ی تیربوون له خه‌لک تیربارانده‌که‌ن و له گه‌نجان سه‌رده‌بن، زۆربه‌ی سه‌نته‌ره گرنگه‌کان ده‌سووتێن، شاریکی نیمچه روخاو و تیکشکاو به‌جێده‌هێلن و زۆرینه‌ی هیزه شه‌پکه‌ره‌کانیان ده‌به‌نه ده‌ره‌وه‌ی شار. شاریکه‌ بێ بیمارستان، بێ ئاو، بێ کاره‌با، پڕ له بۆنی مردن و ته‌نهایی. هه‌ر هه‌فته‌ی یه‌که‌م کوپه‌ بچکۆله‌که‌ی عه‌بدولسه‌لام ماروفی، که ناوی موخته‌سه‌می ماروفیه وه‌ک فه‌رماندار داده‌نێن و به‌ چوار پاوێژکاری خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار ئابڵو‌قه‌ی ده‌دن. به‌ فه‌رمانی فه‌رمانداری نوێ، هه‌موو ئه‌وانه‌ی که به‌زیندوویی ماون، ده‌بیت ده‌ستبکه‌نه‌وه به‌ ژیان. وه‌کو چۆن لێره مردن به‌ فه‌رمانه، ژیانیش هه‌ر به‌ فه‌رمانه. دوای دوو هه‌فته، ئیدی ژیان ده‌ست پێده‌کاته‌وه.

ئیدی قوتابییه کان دهگه پینه وه بۆ قوتابخانه کانیان و وهک ئه وه وایه هیچ نه بوو بیت، من دهچمه ده ری و سهیری ئه و دایک و باوکانه ده کهم که هیشتا زیندوون و له ناو داروپه ردوی ویرانه کاندایه منداله کانیان ده بن بۆ قوتابخانه، سهیری ئه و فرمانبه رانه ده کهم که به په له به ره و سه رکار ده پۆن، سهیری ئه و دوکاندار و فروشیارانیه که به په له دوکانه کانیان ده که نه وه... ئاسووده گی و به خته وه رییه کی نهینی له چاوی هه موواندایه. به فرمانی فرماندار، ئه وانه ی له ده زگای پۆلیسی کۆن کاریان کردوه و زیندون، ده توانن بگه پینه وه سه ر کاری خۆیان. هیزه کانی مه مه ده سه سار ته نیا بوار به هیزیکی پۆلیس و ئیداره یه کی مه ده نی له دیلاوار ده دن. له کۆبوونه وه یه کی بچوکدا که هه ندیک له به نه ماله کانی دیلاوار تیندا به شدارن، بابه عه لی وه زیری که تازه له زیندان هاووته ده ر، ده کریت به به ریوه به ری نویی پۆلیس. ژیان، هینم و ساده ده ست پنده کاته وه. به لام شاره که پیکرا قسه له وه ده کهن که چه ندین شه وه کهس خه ون نابینیت. به لام من وا نیم، من هه ر خه ون ده بینم، خه ونه کانم هیچ مانایه کیان نییه، هیچ نه زمیکیان نییه، هیچ شتیکی دیاریکراوم پی ناڵین، به لام خه ونن و ده یان بینم. ئایا به راست هه موو دیلاوار خه ون نابینیت؟ ... ئایا هه موو شاره که پیکه وه و بۆ هه تاهه تایه، به یه کجار خه ونه کانی خۆیان قووتدا وه ته وه و چیتر خه ون نابینن؟ یان ئه وه ش نمایشیکی تره که ده بیت هه موومان تیندا به شدارین، هه موو پیکه وه خه ونه کانمان بشارینه وه، هه موو پیکه وه بیخکینین تا بۆ هه میشه له یه ک بچین، تا هه میشه دیلاواری بین، له ئازایی و ملکه چیدا، له خه ون و بیخه ونیدا، له جهنگ و له کۆیله ییدا؟ .

من بۆ دوو هه فته به رده وام به یانیان زوو دهچمه ده ری و شه و بۆ خه وتن دهگه ری مه وه، سهیری مه مه ده سه سارییه کان ده کهم ماله کان و دوکانه کان و کۆگاان تالانده کهن، سهیری قه یسه ری و بازاره کان ده کهم که هه ندیکیان سووتاون و هه ندیکیان کراونه ته وه و هه ندیکیان هیشتا هه ر داخراون،

کوچه هیشتا هه‌ر به‌ستراوه و هه‌ندیک تیپی تایبته که له‌لایه‌ن فه‌رمانداری نویوه دانراون لاشه‌کان ده‌رده‌هینن و له‌گۆری ده‌سته‌جه‌معیدا ده‌یاننیزن. ده‌چمه‌وه بۆ جیگای مۆزه‌خانه‌که‌ی پرۆفیسۆر به‌هنام و ده‌بینم که هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار چۆلایانکردوه و قفلێکی گه‌وره له‌ ده‌رگا‌که‌ی دراوه. دوو جار له‌گه‌ل ئەمین لاهور یه‌ک ده‌بینن، ده‌لێت که دایکی و برا‌که‌ی باشن و ده‌بێت له‌ داها‌تو‌ودا ئیشیک بدۆزیته‌وه تا بتوانیت بژی. یه‌که‌م هه‌والی پرۆفیسۆر به‌هنام له‌ ده‌می ئەوه‌وه وه‌رده‌گرم، به‌پێی زانیارییه‌کانی ئەو که له‌ خزمه‌کانی خۆی بیستویت. پرۆفیسۆر شه‌ش مانگ دوای له‌ گیرانی له‌لایه‌ن سه‌ی ئەسلانه‌وه گوازراوه‌ته‌وه بۆ زیندانێکی دی له‌ ده‌ره‌وه‌ی شار و له‌وێ دادگا‌یه‌کی کورت کراوه و له‌گه‌ل کۆمه‌لێک نوسه‌ر و میژوونوسی دیکه‌ی دی‌لا‌واردا به‌ تومه‌تی خیا‌نه‌ت تیرباران‌کراون. ئەو ده‌لێت تاکه‌ شتی که له‌ پرۆفیسۆر له‌ زیندانه‌وه ها‌تۆته‌ده‌ری، دوو نامه‌یه که به‌ر له‌ مرده‌ی به‌ نه‌ینی نوسیونی، یه‌کی‌کیان بۆ که‌که‌ی و یه‌کی‌کیان بۆ پرۆفیسۆر شابه‌نده‌ر. ئەو که‌سه‌ی قسه‌کانی بۆ ئەمین لاهور کردوه گووتویتی ئیستا هه‌ردوو نامه‌که لای که‌که‌ی پرۆفیسۆر به‌هنامه و به‌سته‌زمانه رینگایه‌ک شک نابات، نامه‌که بگه‌ینیته ده‌ست پرۆفیسۆر شابه‌نده‌ر. ئەوه خولیا‌ی ئەوه ده‌خاته سه‌رمانه‌وه بچین و که‌که‌ی پرۆفیسۆر بدۆزینه‌وه، لایه‌نیکه‌م تا هه‌لبه‌دین دوا نامه‌ی پیاویکی وه‌ک پرۆفیسۆر به‌هنام بگه‌ینن به‌ پرۆفیسۆر شابه‌نده‌ر.

خۆم وه‌ک رینواری زه‌ریاواری به‌ که‌که‌ی پرۆفیسۆر به‌هنام ده‌ناسینم، تا باوه‌رم پێ بکات. هه‌موو چیرۆکی خۆم و ئەمین لاهور له‌ نوکه‌وه ده‌گیرمه‌وه، کیژه‌که هه‌ر به‌ گو‌مانه‌ لی‌مان. تا وشه‌ی نه‌ینی «هه‌وره‌کانی دانیال» نادرکینم، خانم ئاماده‌نابیت گو‌یمان لێ بگریت. هه‌ر گو‌یی له‌و دوو وشه‌یه ده‌بێت پووی ده‌گه‌شیته‌وه و به‌و په‌ری جیدییه‌ت و دلنیا‌یی له‌لامان داده‌نیشیت. که‌که‌ی پرۆفیسۆر به‌هنام که‌سه‌یکه وه‌ک باوکی، بچکۆله و لا‌واز، به‌ نا‌و‌چا‌وانی‌کی بلند و قژیکی پڕه‌وه، به‌ هه‌مان زه‌رده‌خه‌نه‌وه که

زۆربهی کات له سهەر لێوی پرۆفیسۆریش بوو. پێدهچیت کچیکی تهنیا بیت، ئیستا له مالی پوریکی له دیلاواری پۆژههلات دهژی. مالهکه تا بلیتی ساده و ئاساییه، کچهکهی پرۆفیسۆر ماکسییهکی ژنانهی درێژی له بهردایه و وهک باوکی کتیییکی به دهستهوهیه. به غه مگینی دهلیت «باوکم هه موو کاروباری موزهخانهکهی بۆ من جیهیشتوو، ئهو ئهرکهی داوه به سههر مندا که تا دهتوانم موزهخانهکه بهاریزم و کتیبخانهکهی له فهوتان پرزگاریکهم. سهربازهکانی مه مه دهسه سار و پیشتریش ئهو که سانهی که سهی ئهسلان کردبوونی به پاسهوان، زیانیکی زوریان له هه موو بیناکه داوه، به شیکی کتیبخانه و ئاسهوارهکان تهله فببون، بهلام زور شتیش وهک خوی ماوه، به پنی سه نه د و به لگهی دائیره ی مولکیهت موزهخانهکه ئیستا مولکی منه. من سالیکی خهریکی هاتوچۆ بووم تا مولکیهتی جیگا که هاته وه به لای مندا. من ئومیدیکی زورم نییه دهسهلاتی تازه له دیلاوار بهیلت له داها تووی نزیکدا موزهخانهکه بکهینه وه، بهلام ده بیت ئیشی تیدا بکه م و ئاماده بیکه م «من سهیری «نادین» خانم ده که م و ده لیم «خانم من میژوونوس نیم، شتیکی ئه وتۆ له میژوو نازانم. نامه ویت هیچ شتیک هه لبرم یان بیپاریزم ... هه زم له هیچ شتیکی کون نییه، بهلام ده مه ویت له شوینی کدا بژیم، مرۆف ئومیدیکی به نه جات و ده ربازبوون هه بیت، هه ر ئه وه نه ده. ئهو موزهخانهیه ئی لای من وهک بنکهیه که بۆ ئهو ئومیده».

نهمده و یست هیچی تر بلیم، باوهرم به هیچ عه قیده و فهلسه فهیه ک نه بوو، بهلام ده مویست ئهو کارهی له گه ل پرۆفیسۆردا دهستم پیکردوه درێژه ی پێدهم. ده زانم هه میشه مرۆفیک ههیه که ده بیت پرزگاری بکه یـ... ئیستا پتویستیم به م خانمه بوو، پتویستیم به م موزهخانهیه بوو تا به و ئیشه ههستم. من نامه که ی پرۆفیسۆر شابه نه ده ر و ده ده گرم و په یمان به خاتوو نادین ده ده م که په یامه که ی باوکی ده که یتمه جیگای خوی. نادین خانم ده لیت «باوکم له نامه کهیدا بۆ من داوای کردوه هه میشه بۆ راوێژ

پرسوڤا، پرس به پروفیسۆر شابه‌نده‌ر بکه‌م. له مالى ئيمه هه‌موو ده‌زانين باوکم و پروفیسۆر شابه‌نده‌ر گه‌رچى له گه‌نجيه‌وه يه‌کتريان نه‌بينيو، به‌لام دۆستى هه‌ره‌ نزیکى يه‌ک بوون. له هه‌موو ئه‌و سالانه‌ى دوايیدا، به‌رده‌وام مالى ئيمه‌ ميوانیکى غه‌ریبى لى بووه، باوکم هه‌میشه‌ ده‌یگوت هاوڤى قاسمن. ئه‌و دوو وشه‌يه‌ به‌س بوون بۆئه‌وه‌ى هه‌موومان ڤیز له‌و غه‌ریبانه‌ بگري‌ن».

من له‌ ناو ئه‌و خه‌لكانه‌دا كه‌ هاتوون بۆ دى‌لاوار كه‌سي‌ك ده‌دۆزمه‌وه كه‌ زۆر جار بۆ كاری چاپ هاتۆته‌ چاپخانه‌كه‌ و نامه‌كه‌ى پروفیسۆرى پیندا ده‌نیرم. خۆشم نامه‌يه‌ك بۆ پروفیسۆر ده‌نوسم و داواى لى ده‌كه‌م باوه‌ڤى پێم بێت، داواى لى ده‌كه‌م چه‌ند سال چى له‌گه‌ل پروفیسۆردا كرده‌و له‌گه‌ل مندا درێژه‌ى پێدات، به‌ قوتابيه‌كى بچوك و هاوكاریكى خۆى و پروفیسۆر به‌هنامم دا‌بنیت. پروفیسۆر ده‌زانیت هه‌موو شته‌كان چه‌ند ترسناكن... دى‌لاوار بووه‌ به‌ جیگایه‌كى تاریك و پڕ مه‌ترسى. به‌لام من ده‌مه‌و‌یت به‌رده‌وام بین... ده‌مه‌و‌یت.

هه‌موو ئه‌و ماوه‌يه‌ بيه‌وده‌ و بى مه‌به‌ست ته‌نیا به‌ كوچه‌ و كۆلانه‌كانى دى‌لاواردا ده‌سوڤمه‌وه. ئیواره‌يه‌ك ڤیارده‌ده‌م به‌چم بۆ گه‌ڤه‌كى غه‌فارى تا داىكى ئال مو‌راد ببینم. پاش گه‌ڤانىكى زۆر ده‌گه‌مه‌ به‌رده‌م ماله‌كه‌يان. خۆمى پێده‌ناسینم «من هه‌سەن تاجم به‌ ئه‌سل خه‌لكى ئه‌لائاباد، دوو سال له‌ مه‌وبه‌ر كوڤه‌كه‌ى ئیوه‌ ئال مو‌را‌دم له‌ مه‌مه‌دحه‌سار بێنیه‌، ئه‌و منى ڤاسپارد گه‌ر ڤۆژي‌ك ڤيمكه‌وته‌ دى‌لاوار بێم و پێتان بلیم كوڤه‌كه‌تان كاتى خۆى به‌ سه‌لامه‌ت له‌ دى‌لاوار ده‌رچوو‌ه و به‌ نه‌یتى له‌ مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه چوو‌ه بۆ به‌نده‌ره‌كانى باشوور، تا له‌و‌یوه‌ بته‌وانیت به‌ره‌و خۆرئاوا سه‌فه‌ربكات، یان هه‌ر جیگایه‌كى تری دونیا». داىكى له‌و ژنانه‌يه‌ كه‌ به‌ته‌مه‌ن گه‌نجه‌، به‌لام ده‌رد و ماندویتی و به‌ده‌ختى ڤیریانكردوه، كراسیكى

ئاودامانى له بهردايه، دهموچاويكى رهق و باريك و پيستيكي سبي و كال،
 دوو چاوى بچوك و تيز، وهك چاوانى كورمهكهي. به هيمنى سهيرمههكات
 و ههست ناكهم شتيكي تايهتي له چاويدا بيت. وهك من چاوهرواندهكرد
 نهگريا، نهكهوت به سهر ملمدا و شيوهنبكات، پهروشييهكي تيدا نهبوو...
 منيش نهگريام، منيش كه دهبوو به راستى ليرهدا بگريم، ههموو شتيكم
 سارد و بيوزه و بي ههلوچوون گنپرايهوه. دايكى داوهتى نهكرمه مال و
 به گسكيكهوه له دهستيدا گووتى «بههلهوهى بيهن و بيكهه به پياوكوژ،
 كورى من بوى... بهلام لهو پوژوهوى برديان و شارديانهوه، ئيتير زانيم
 كورى من نيهه. ئينسان ههر بهوه نايت به پياوكوژ بي خهتايهك بكوژيت،
 بهوهش دهبيت به پياوكوژ گهر تاوانبارترين و خهتاكارترين كهس بكوژيت.
 كهس هيچ بههانهيهكم بو نههيتهوه، كه تو له يهك پياوكوژ خوش
 بوويت وهك نهوهيه له ههرچى دهعبا و جينايتكار و قهتلچى دونيايه
 خوش بوويت. لهو پوژوهوه كه تفهنگيكى ژهنگاويان دايه دهست و چووه
 ناو نهو سهگانه، زانيم عاقيبهتي چيه ... وادهزاني نهمانه قسهى ئستهمن،
 نهخير ... من نه شتانهم له يهكهه پوژوهوه پي گووتووه». نازانم بلنم
 چي. بهلام دلنيام كه نهگهپانهوهى ئال موراد بو لاي دايكى، باس نهكردى
 له حيكايهتهكاندا، كپوونى بهرامبهري، سههرهلوگرتنى لهوهوه هاتووه كه
 نهه ژنهى ناسيووه. به توپهيهيهوه گووتى «له مندالييهوه پيم گووت، دروت
 ليندهبوورم، دزيت لي دهبوورم، بهلام يهك شت لي نابوورم، كوشتن.
 من دهلنم گهر خوداش ههقى كوشتنى دايتته ئينسان، بهشهر بوى نيهه
 نهو ههقه بهكاربهيتنت. سهيربكه... نهه شاره بو ويران بووه، گهر له
 يهكهه جارهوه ئينسان كوشتنى حهرامبكردايه، نهه شاره ئيستا بهم جوړه
 دهبوو؟ ئاوا كاوه دهبوو؟ نهه ژيانه ئاوا دهبوو؟ من نهه دهر و
 چهرمهسهرييهه بهسهر دههات؟». چاوهپيى نهوه نهبووم، قسهى وا له
 دايكى ئال موراد ببيستم. منيش دهمزاني ئال موراد پياوكوژه، ههتا زور

له و زیاترم ده زانی، به لام له قوولایی دلّه وه ئه و به خشیبوو، هیچ کات و هیچ ساتیک وهک بکوژ و درنده سهیرم نه کردبوو ... بۆ؟ نازانم. ئایا له بهر ئه وه بوو خۆی له پیاو کوژ نه ده چوو؟ له بهر ئه وه بوو زۆر راستگو بوو له گه لمدا؟ له بهر ئه وه بوو، توانایهکی گه وره ی له گیرانه وه ی چیرۆکدا هه بوو که منی سه رسامده کرد؟ یان له بهر ئه وه بوو که له بنه رتدا ئال موراد بیگونا نه بوو، رۆحی پیاو کوژی نه بوو، جارێک له به زمیکه وه ئالابوو و ئیتر تا کوتایی، تا هه له اتنی نهیتوانی بوو ده ستیت، نهیزانی بوو چون کوتایی پی بهینیت؟ . دایکی وهک بیهویت من ده ربکات به تور بهیه وه گسکه که ی دهستی راوه شانده و گووتی «خه لکی ئه لا ئابادیت، خه لکی هه ر کویت، برۆ به ریگای خۆته وه، نامه ویت هیچ بزانه. هه زار جار خیرت بنوسی و ته شه کور بۆ هیلا کیت. ئه وه ی من دایکم، ئه وه ی تاقه مندالم بووه، ئه وه ی له گلینه ی خۆم خۆشترم ویستوه. مه عنای ئه وه نییه که پیاو کوشتن قه بوو لیکه م... بمه خشه به قوربان، له کو یوه هاتوویت بچۆره وه بۆ ئه و ی... سه لامم بگه ی نه ئه لا ئاباد».

من ده بوو مالی مامۆستا سمکو سو هه بییش بچم، ئه وه سویتدیک بوو بۆ ئال مورادم خواردبوو که پوژیک گه رامه وه دیلاوار، دیده نی مامۆستا سو هه یب بکه م. دوزینه وه ی مالی ئه وان ئاسان بوو، خۆی ده رگا که ی بۆ کردمه وه و گووتی «ها به قوربان، ئه مرکه ... فه رموو چاوه که م». من خۆم پیناساند «من ناوم هه سه ن تاجه، خه لکی ئه لا ئابادم، دوو سال له مه بهر له شاری مه مه ده سار به خزمه تی که سیک گه یشتم ناویان ئال موراد بوو، ئه و به منی گووت که بیم و سه ردانی ئیوه بکه م». مامۆستا سو هه یب هه ر ناوی ئال مورادی بیست قو لی گرتم و گووتی «سووک قسه بکه، عاسمان، ئه وه تو ده لینی چی، وای هه رک به سه ر باو کم، کو ره یه کی ئه و ناوه ی گو ی لی بیت، شه ش پشتم قورده کریت به سه ریاندا ... ناوی مه به ... بۆ خاتری ئه لا». من گووتم «ده ی ده ور و زه مان گو راوه، ئیستا له دیلاوار کو ته

به دهست که سانیکی ترن، ئیتر ترسی ناویت، بۆیه ناوم هینا». مامۆستا سوهیب گووتی «دهی قابیله نه زانم، بهس من دوو سالم دهویت، تا ترسی ئه و دهو و زه مانهش له مێشکدا دهسپێتهوه، قابیله من به چی دهزانیت». من گووتم «مامۆستا من هاتووم، ئه و بالندهیه بێنیم که ئه و هاوڕێیه مان دهیگووت تۆ له پهری بالندهکان دروستیده کهیت... پهیکه ری بالندهیه که له پهری هه رچی بالندهی دونیایه». مامۆستا سوهیب چاوانی کرایه وه و به سه رسامی و خۆشییه وه سه یری منی کرد و گووتی «تو شه رهف به راسته، تۆ له ئه لئاباده وه هاتوویت، بۆ ئه وهی ئه و بالندهیه بێنیت؟ ... بلی به ئه سحابه بۆ ئه وه هاتووم». من دانیام کرده وه که به تایبته له ئه لئاباده وه بۆ ئه وه و هه ندیک ورده ئیشی تر هاتووم. گووتی «یه عنی خوانه ناسی لامه زه ب ئه و ڕیگا خه ته رهت بۆ ئه وه بریوه ئه و بالندهیه بێنیت؟». گووتم «بێگومان، تۆ له و باوه ردا نیت که ئه و بالندهیه وه ها به نرخه، شایه نی ئه وه بێت مرۆف ئه و ڕیگایه ی بۆ بېریت؟». گووتی «دهی چوزانم، لیتره هه موو پێم ده لێن سمکۆ شیت، خالق لیتره فه ن و مه ن نازانم، لیۆنارد داوینشی به به جرت شیتتده که ن، هه موو ده لێن بخۆ و بکوژه، بخۆ و سووکایه تی به خه لک بکه، بخۆ و گاته به دنیا و قیامهت بکه. من دوو ساله له و ته یره دا ئیشده که م... ئه وه ته یری خه ونه کانمه، وه ره وه ره پیشانت بدهم». مامۆستا سوهیبیم وه ک پیاویکی شیرین و مه یله و شیت هاته به رچاو، کهنجیکی جوان، ترسنۆک و پۆحسۆک. گووتی «عه فومکه بهر له وهی بچینه ژووری، ده بیت به خانم، که یانوو ی مال بلیم خۆی جه موجۆرکات». من گووتم «بێگومان فه رموو». پاش تۆزیک که رایه وه و گووتی «برا ڕۆ، ئه سله ن هه ر ناچیت به مێشکدا، به شه ری وه هاش هه یه له ئه لئاباده وه ملی ڕیگا بگریت بۆ بێننی شتیکی وه ها. بهس تو ئه سحابه پێم بلی ئه و زمانه ی ئیمه چۆن ئاوا فیزیوویت». گووتم «دهی مامۆستا، من دایکم خه لکی دیلاوار بووه و بایم بازرگانیکی ئه هلی ئه لئاباد

ئیتەر چۆن دیلاواری نازانم؟». منی به‌ره‌و ژیر زه‌مینیک برد، ژیر زه‌مینیکی زۆر تاریک، سه‌ره‌تا مۆمیکی داگیرساند و دواتر به‌ ئاگری مۆمه‌که‌ نژیکی ده‌ چرا و چه‌ندین مۆمی پۆشنکرده‌وه، ئیستا ژیر زه‌مینه‌که‌ وه‌ها پۆشن بوو، مه‌گه‌ر له‌به‌ر پۆشنایی خۆردا نیگا وه‌ها روون و ساف هه‌ییت. هه‌ر گه‌یشتی نه‌ ناوه‌وه‌ گووتی «ده‌ی توخودا ئیستا پیم بلی، ئه‌و مه‌لعونه‌ باشه‌، ته‌ندروستی باشه‌، خۆشی لی ده‌گوزهریت؟». من گووتم «مامۆستا، من دواچار دوو سال له‌مه‌وبه‌ر سه‌ره‌تای هه‌لگیرسانی شه‌ر له‌ مه‌مه‌دحه‌سار بینومه‌، به‌ رینگاه‌و بوو بۆ باشوور، ده‌چوو بۆ به‌ندهر سادق، ئه‌و شه‌ویک باسی تۆی بۆ کردم، باسی ئه‌وه‌ی ده‌ته‌ویت بالنده‌یه‌ک دروستبکه‌یت له‌ په‌ری هه‌موو بالنده‌کانی دنیا». چاوانی پرپوون له‌ بریسکه‌ و شادی، وه‌ک که‌سیک بوو په‌یوه‌ندی به‌م شار و میژووه‌وه‌ نه‌ییت، به‌ روویه‌که‌وه‌ که‌ پرپوو له‌ پیکه‌نینیکی په‌نه‌ان گووتی «ئا، دایه‌ پۆ، چۆن منی بیربووه‌، چۆن. ده‌مه‌ویت بالنده‌یه‌ک دروستبکه‌م له‌ په‌ری هه‌موو بالنده‌کانی جیهان... هه‌موو بالنده‌کان. هه‌چ کات بالنده‌یه‌ک به‌ ته‌نیا جوان نییه‌، به‌لام ته‌یریک... ته‌یریکی که‌وره‌ که‌ هه‌ر په‌ریکی و له‌ بالنده‌یه‌که‌وه‌ هاتیییت، هه‌ر په‌ریکی و له‌ ته‌یری شاریک و گوندیک و جه‌نگه‌لیکه‌وه‌ هاتیییت، ته‌یریک هه‌موو ته‌یره‌کانی دنیا له‌ خۆیدا کۆبکاته‌وه‌، عاسمان، ته‌یریک بیت هه‌موو دنیا، هه‌موو عاسمانه‌کان، باکان، هه‌ره‌کان له‌ خۆیدا کۆبکاته‌وه‌». چاوانی پرپوون له‌ شه‌یدایی و سۆزیکی زۆر، له‌ میژبوو له‌ چاوی هه‌چ مروفیکدا هه‌ستی له‌وجۆره‌م نه‌بینیوو، پرپوون له‌ ئومیدیک که‌ من چه‌ندین سال بوو نه‌ له‌ دیلاوار و نه‌ له‌ مه‌مه‌دحه‌سار و نه‌ له‌ چاوی کریکار و ئیشکه‌ره‌ بیانییه‌کانیشدا نه‌بینیوو. له‌ ناوه‌راستی ژیر زه‌مینه‌که‌دا شتیکی زه‌به‌لاح هه‌بوو، جیگایه‌ک وه‌ک سه‌کویه‌کی که‌وره‌، به‌ په‌رده‌یه‌کی چیتی هه‌رزان له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه‌ داپۆشرا بوو، ده‌ستی برد و له‌ سێ لاوه‌ په‌رده‌که‌ی کرده‌وه‌، په‌یکه‌ری بالنده‌یه‌کی که‌وره‌ ده‌رکه‌وت، بالنده‌یه‌ک له‌ هه‌زاران

چەشنە پەرى جىاوان، رەنگى جىاوان، مەن هەيچ كات بەلەندەى وەها جواڤم نەبىنىبوو، سەرى وەك سەرى ھەلۆيەكى دىرى ناو شاخان بوو، بەلام لەشى و بالە كراوەكانى وەك شەبەنگىك لە رەنگ، لىشاویك لە تىشكى نەینى بوون، رەنگ شەپۆلانى دەدا، ئارامى و دانیایى دەبەخشى. مامۆستا سۆھەیب ئەو شادى و سەرسامییەى لە چاوانى مندا خۆیندەو و گووتى «كوپى عاسمان، ئەمە پىشانى ھەر كەس نادەم، بەلام تۆ لە ئەلا ئابادەو تا ئێرە ھاتوویت، زەحمەت داوەتە بەر خۆت، عەیبە بۆ مەن، جواڤ نىيە دەست بنىم بە پروتەو. بەلام ئەمە خەونى منە... مەن خەونم زۆرە ... ئەمە تەنیا خەونىكىانە. خەون بە درەختىكەو دەبینم لە گەلاى ھەموو درەختەكان، خەون بە وینەيەكەو دەبینم لە ھەموو رەنگەكانى دونیا كىشرا بىت، خەون بە زمانىكەو دەبینم لە وشەى ھەموو زمانەكانى دونیا دروستبوو بىت، ئا گيان... ئا، مەن خەون بە ئامىرىكى مۇسقاو دەبینم، دەنگى ھەموو ئامىزەكانى كۆكردىتەو، بە ئىنسانىكەو جواڤى ھەموو مەرقەھەكانى سەر زەوى ھەلگرتىت». دەنگى پەربو لە خوشىيەكى مندا لانە، لە خرۆشانىكى كۆپەر، وەك يەكەك لە ناكاو كەسىكى دۆزىيتەو كە تىدەگات. دەستى برد و لە ژىر سەكۆكەدا دوو بەستە زەرفى نامەنوسىنى دەرھىنا «دەبىنىت، دەبىنىت، لە ھەموو شوینىكى دونیاو پەرى بەلەندەيان بۆ ناردوم، لە ھەموو شوینىكەو، خالق شوینى وای تىدايە ھەر خۆشم نازانم لە كوێيە، لە سەر نەخشەش نايدۆزىتەو ... گەر پۆژىك بە رىگادا پۆشستى و بەلەندەيەكى جواڤت بىنى، گەر پۆژىك لە جىگايەك دانىشتىت و بە رىكەوت پەرىكى جواڤ، ئا... پەرىكى زۆر جواڤت دۆزىيەو، مەنت لە بىر بىت، مامۆستا سەمكۆ سۆھەبىت لە بىر بىت، خۆت دەزانى ئەم پەرىكەرە تەواو بوونى بۆ نىيە». ئىنجا كەمىك بە سەرسامییەو سەیرى بەلەندە ئەفسانەيەكەى خۆى كرد و بە دەنگىكى كەمىك غەمگینەو گووتى «نا ئەم پەرىكەرە تەواو نابىت، بۆ پەرى بەلدارىكى نوێ ھەمیشە شوینم ھەيە...

هه‌ره‌کانی نانیال

هه‌میشه شوینم هه‌یه». به سه‌رسامیه‌وه سه‌یری مامۆستا سو‌هه‌ییم کرد و پرسیم «به‌لام مامۆستا، تۆ ئه‌و خه‌ونه‌ت نه‌بینی، ئه‌و خه‌ونه‌که زۆربه‌ی خه‌لکی دیلاوار بینیان، خه‌ونی ئه‌وه‌ی یه‌کتیک سه‌رت ده‌بریت؟». چاوانی به‌خۆشییه‌کی گه‌وره‌کرانه‌وه و گووتی «نا... نا... من خه‌ونی وا نابینم، من گه‌ر خه‌ون ببینم به‌په‌ری بالنده‌کانه‌وه ده‌بینم، به‌په‌نگه‌کانه‌وه، به‌شه‌وه‌وه پربیت له‌مۆسیقا. ئه‌و خه‌ونه‌هه‌مووی درۆیه ... هه‌مووی درۆ».

ئه‌و پۆژه‌که له‌مالی مامۆستا سو‌هه‌یب هاتمه‌ده‌ری، ئاواتیکی سه‌یر له‌دلمدا بوو، پۆژیک ئه‌م بالنده‌قه‌شه‌نگه‌له‌هۆلیکی گه‌وره‌و تاییه‌تی مۆزه‌خانه‌که‌ی پروفیسۆردا دابینم و خه‌لک له‌هه‌موو جیگایه‌کی دونیاوه بانگبکه‌م بۆ ته‌ماشاکردنی.

ئىوارەيەکیان دەگەڤمەو بۆ جینگای عیادە کۆنەکەى مامەسیام. لە پلەکەکان سەردەکەوم. سەرسام لە دەرگای عیادەکە دەروانم، دواى زیاد لە دوو سال هەمان ئەو نووسینە کۆنە بە دەرگاگەوێە «تکا لە هەموو ئەو برا و خوشکانە دەکەین کە بۆ سەردانی دکتۆرى دەروونناس سیامەند زەریاوارى دینە ئێرە، لە هەفتەى داهااتوووە، پووبکەنە بنکەى یەک بۆ تەندروستى دەروونى لە سەر شەقامى شەهەریار، شوینی زیندانە کۆنەکەى بنەمالەى شوکور ئاغا ... سوپاس بۆ هاوکاریتان». لەگەل هەموو کارەساتەکاندا، لەگەل ئەو هەموو تۆز و دوکەلەدا کە بە ناو کوچه و کۆلانەکانى دیلاواردا گوزەریانکردووە، نووسینەکە هیشتا نوێ دەنوینیت. من دوو قاتى تر چوومە سەرى و لە دەرگای بیروکەى مام سولتانم دا، کە خاوەنى هەموو بالەخانەکە بوو. پیاویکى بە تەمەن بوو، لەسەر کرێى مولکەکانى دەژیا. وەک جاران بەردەستە پیرەکەى کردییەو، کە ئیستا لە چاو جاراندا کۆماووتر و کزتر دەینواند. گەر مام سولتان لەوێ نەبووایە، ئەو لە برى مام، کرێى بیرو و مولک و عەمبارەکانى وەردەگرت. مام سولتان هەمیشە جلی کاسبکارە کۆنەکانى دیلاوارى دەپۆشى، کلاویکى سپی لەسەردا بوو، کەشییەکی حەج بە پشتییەو بوو، پووخساریکی هێمن و کەمێک نورانى هەبوو، کە خالى نەبوو لە شتیکی لە سەرسەختى و

وشکی و پینداگری. وهک پیاویکی پیسکه ناوبانگی رۆیشتبوو، که هیچ کات له دواکه‌وتنی کرێ نابوریت و توند له هه‌ر تیکدان و شکان و ویرانکردنیکی مولکه‌کانی ده‌پرسیته‌وه. به‌ حورمه‌تیکی زۆره‌وه پیشوازی لیکردم و گووتی «باش بوو هاتیت، به‌خیربێت، من خه‌مم بوو چون یه‌کیکتان بدۆزمه‌وه. دکتۆر خودا لینی خۆش بێت، جگه‌ له‌ ته‌له‌فونی سه‌ر ئیش، ژماره‌یه‌کی تری به‌ من نه‌دابوو. ئیستا که‌ تۆ هاتوویت، ئیتر دانیام». دیاربوو مام سولتان هه‌والیکی له‌ ژیانی ئەم دوو ساله‌ی من نییه. من پرسیم «خیره‌ مام سولتان، من ته‌نیا ریکه‌وت لیره‌وه رابوردم و گووتم سه‌ریک له‌ جیگا که‌ بده‌م». گووتی «ئه‌لبه‌ت ... ئه‌لبه‌ت... کاریکی باشه‌، نا، کوپم مه‌به‌ستی خراپم نییه. هه‌ر هینده‌یه‌ گه‌ر دکتۆر سیامه‌ند کوچی کردبیت و گه‌رابیته‌وه به‌ر قاپی خودا، پاشه‌پوژی مولکه‌که‌ به‌ کوێ ده‌گات، کێ لیره‌ به‌ دواوه‌ کرینی مانگانه‌ی شوینه‌که‌ ده‌دات؟ گه‌ر چۆلێشی ده‌که‌ن، ئه‌وا که‌لوپه‌له‌کانی ناوی بیه‌ن به‌ لایه‌کدا». سه‌یرم لینه‌ات، بۆچی مامم له‌ دوو سالی رابوردوودا ئەم جیگایه‌ی چۆل نه‌کردوه. من به‌ سه‌رسامیه‌وه گووتم «من ئاگام له‌وه نییه که‌ له‌م دوو ساله‌شدا مامه‌ سیام هه‌ر کرینی ئەم جیگایه‌ی داوه. ئه‌وه‌ی من ئاگادارم دواي کردنه‌وه‌ی سه‌نته‌ری چاره‌سه‌رییه‌که‌، له‌ شوینی زیندانه‌که‌ی مالی شوکور ئاغا، مام ئیره‌ی وهک شوینی ئیش به‌کارنه‌هیناوه». گووتی «راسته... راسته. دوو سال زیاتره‌ که‌ ئیره‌ عیاده‌ نییه، به‌لام خۆی جارجار ده‌هات، به‌ دوو هه‌فته‌ جاریک ... به‌ سێ هه‌فته‌ جاریک... چهند سه‌عاتیک ده‌مایه‌وه و ده‌پۆی. هه‌ستده‌که‌م هه‌ندیک شتی له‌وێ هه‌یه‌ نه‌یده‌ویست بیانباته‌ ماله‌وه، یان بیانخاته‌ به‌ر ده‌ستی ئەم و ئەو. گه‌ر ئیوه‌ ده‌توانن کریکه‌ی بده‌ن ئه‌وا باشه‌، گه‌ر نا... هه‌ر خۆتان سه‌رپشکی که‌لوپه‌له‌کانی بن. من له‌ ئیوه‌ زیاتر که‌س شک نابهم له‌ دکتۆره‌وه‌ نزیک بێت». من گووتم «مام سولتان، من کلیلی بیرۆکه‌م نییه، گه‌ر بفرموون و پینگا بده‌ن چاویک به‌ جیگا که‌دا بخشینم. گه‌ر کلیلیک بده‌ن من، له‌ چهند پوژی

داهاتوو هه موو شتیكتان بۆیه کلایی دهکه مه وه». مام سولتان دهستی برد و له چه که مه یه کی بچوکدا دهسته یه کی زۆر که و ره کللیی ده رهیتا و دوا ی که پانیکی کورت، کللیکی دریژی دۆزییه وه و دوو جار سهیری ژماره که ی کرد و له که ل ژماره یه کی تر دا له سه ر ده فته ریک به راوردی کردن و گووتی «ئه وه کللیه که یه، تا زوو ئه وه مه سه له یه به لا دا بخه ن با شته ر، دکتۆر خۆی به په حمه ت بیته شوین متمانه بوو، له وه مه موو ساله دا هیچ کات کرینه کی ئیمه ی دوا نه خستوو. به لکو خوا له گونا ه ی ئه وه و گونا ه ی هه موومان خوش بیته».

من کللیه که م وه رگرت و به خیرایی هاتمه خوار. له بهر ده رگا که دهستم برد و ئه وه را که یان دنه م لی کړ ده وه و قه دم کرد و خسته م گیر فانه وه. له سالۆنه که دا هه موو شتی ک وه ک خۆی بوو، چون عیاده که م به جیه یشت بوو هه ر به و جو ره مابوو وه، سهیریکی بنمیچ و پانکه و په نجه ره کانم کرد، پنده چوو له خه ویکی قولدا بن، دلنیا بووم مامم چند هاتیه ئیره، وهک نه ریتی هه می شه یی، له سالۆنه که دا ئیستی نه کړ ده وه و دم و ده ست و به په له چۆته ژوو ره که ی خۆی. یه که م شت چه رچه فه سپیه که م له دۆلاییکی چکولانه ی ناو سالۆنه که ده رهیتا و بۆنم کرد، بۆنی زه مانیکی دیرینی لیده هات، بۆنی مۆته که دوو ره کان و نا ئارامیه کۆنه کانی من، بۆنی ئه وه شه وه درێژانه ی ته نهایی که له م سالۆنه دا بیده نگ ی ده یتر ساندم. ده چمه ژوو ره که ی مامم، له سه ره خۆ ده رگا که ی ده که مه وه ... زۆر له سه ره خۆ... وهک ئه وه ی بترسم ئه وه له و ی بیته، هه موو ده رگا که ده که مه وه و ده وهستم، جووتیک ده ستکی شی سپی ده بینم له سه ر میزه که ی دانراون، چاوی لکه یه ک ده بینم له سه ر میزه که به کراوه یی جیما وه. ده فته ریکی کراوه و قه له م پاندانیک که له نیوان ده فته ره که دایه. دلنیا م جاریکی تر مامه سیام نایه ته وه ئه م ژوو ره... ده مه ویت بگرم و ناتوانم... ده مه ویت پیش ئه وه ی پی بخه مه ژوو ره که وه به گریان شتی ک له په شیویم ئارامبکه مه وه... به لام ناتوانم.

هه‌نگاو هه‌نگاو ده‌چمه ژووری، سه‌یری په‌فی کتێبه‌کان ده‌که‌م، هه‌چ شتیک نه‌گوراهه، مامم هه‌چ کات بۆ خویندنه‌وه نه‌هاتۆته ئێره. هه‌موو شته‌کان له جیگای خۆیان، هه‌چ ده‌ستیک به‌ر دۆلابه‌کان، به‌ر ئه‌رشیفه‌که، به‌ر کتێبه‌کان نه‌که‌وتوو. به‌ ترسه‌وه ده‌چمه پشته‌ی میزه‌که‌ی، به‌ ترسه‌وه داده‌نیشم، یه‌ک یه‌ک چه‌که‌مه‌جه‌کان ده‌که‌مه‌وه، جگه‌ له‌ هه‌ندیک ده‌ستکێشی سپی هه‌یچان تێدا نییه. ئه‌و ده‌فته‌ری سه‌ر میزه‌که‌ ده‌که‌مه‌وه. له‌ سه‌ر دێری سه‌ره‌وه‌دا ده‌خوینمه‌وه

«نامه‌ بۆ مردوو یه‌ک»

به‌ سه‌ر سامیه‌وه لاپه‌ره‌کانی هه‌لده‌ده‌مه‌وه. چاوانم کراونه‌ته‌وه ... ده‌خوینمه‌وه:

«... تو ئێستا مردویت، ئێتر من و تو یه‌کتر نابینینه‌وه. ئه‌فسوس که هه‌چ کات ئه‌م دێرانه ناخوینیته‌وه. من هه‌موو شتیکم له‌ ده‌می نه‌قیب یوکسه‌ل خۆیه‌وه بیه‌ست. هه‌ر ئه‌و رۆژه‌ی نه‌قیب گه‌یشته‌وه دیلاوار، ده‌ستکێشه‌کانم هه‌لکێشا و چووم بۆ لای. هه‌موو دلایان له‌ شه‌هیدبوونی تو و هاوڕێکانت. من نه‌گريام، توند ده‌ستی نه‌قیبم گووشی و گووتم «شه‌هیدبوون بۆ دیلاوار، مایه‌ی سه‌ره‌برزی بنه‌ماله‌که‌مانه‌»».

به‌ په‌له‌ به‌ لاپه‌ره‌کاندا دیمه‌ خواری

«... مردن به‌ شیک بووه‌ له‌ ئیمه، که کاتی خۆی له‌ ولاتی ئینگلیزه‌کان گه‌رامه‌وه، زۆر بیرم له‌ مردن ده‌کرده‌وه. سه‌یرم لێهات که گه‌رامه‌وه دیلاوار، بیه‌یم خه‌لکی ئه‌م شاره‌ هه‌ست به‌ مردن ناکه‌ن، خه‌لکی ئێره هه‌موو وا هه‌ستده‌که‌ن ده‌کوژرێن. هه‌تا ئه‌وانه‌ی به‌ ده‌ردی پیری ده‌مرن، به‌ نه‌خۆشی ده‌مرن، ئه‌وانه‌ی به‌ هۆی ده‌ردیکی زگماکه‌وه دلایان ده‌وه‌ستی، ئه‌وانیش ئه‌و هه‌سته‌یان هه‌یه که کوژراون... من وه‌ک دکتۆر، وه‌ک که‌سیک

که چاره‌سەری مەرفەکانم لەسەر بوو بەردەوام ئەو هەستەم هەبوو،
 که هەموو دێلاوارییهک و هەستەدەکات، خەڵکانی تر بۆیه لە دایک بوون
 تا ئەو بکوژن».

.....

«... دێلاوار شارێک بوو شیت. من هەموو شەویەک که چاوم ناوەتە
 خەو، لەوێ ترساوم بەیانی لە خەو هەستم و ببینم هەموو دێلاوار چووینتە
 جەنگی دەستەویەخەوێ لەگەڵ یەکدا. لەسەر زەوی هیچ شارێک نییه وەک
 دێلاوار، شیتی خۆی ناو بنیت یاخی بوون، شۆرش، نیشتمان پەرورەری،
 ئازادی، هیچ شارێکی تری وەها نادۆزیتەوێه ...»

... من دەزانم تۆ چاوەروانی شتی گەورەترت لە من دەکرد، دەزانم
 چاوەروانی زیاتر لە من هەبوو، بەلام پێم باش بوو لە بری ئەوێ وەک
 دکتۆر پەفتارێکم، بێم بە خۆدی شیتەکان... دواي چەند سال لە پزیشکی
 زانیم ناتوانم هەتا مەرفەکانیش چاره‌سەرێکم، شیتی هەموو حوکمەکانی
 خۆی کردبوو بە یاسا. هەتا بەر لەوێ تۆ بنیت بۆ عیادەکە و بێتە
 هاوکارم. بڕیارمدا بوو که ئێتر واز لەوێ بهێنم یاری پزیشکەکان بکەم،
 ئەوێ من دەمکرد ئێتر یاری شیتەکان بوو ...».

.....

«... هیچ هیزیکم نەما بتوانم شیتەکان و عاقلەکان لە یەک جیا بکەمەوێ»

.....

«... جەنگ تاکە پێگایەکی بوو بپارێزێت دێلاوار پزگاریکات، گەر جەنگ
 نەبایە، بەس خودا دەیزانی چۆن بنەمالەکانی دێلاوار دەکووتە گیانی یەک.
 گەورەترین کارەساتێک پووبکاتە خەڵکی ئەم شارە ئەوێه دۆزمنیا»

نه‌بیت. دیلاوار، شکست و دۆران و ویران بوونی له نه‌بوونی دوژمن
پنخۆشتره ...

... دوژمن له ئاو، له نان، له هه‌وا گرنگتره بۆ ئه‌م شاره‌».

.....

«... من نه‌توانی پزیشک بم، له‌به‌ر ئه‌وه‌ بپارمدا نه‌خۆش بم ...».

.....

«... گهر لیره‌ بوویتایه‌ ده‌تینی چه‌ند رۆژه‌ ده‌ستکێشه‌کانم فێرداوه‌ ...
ئێتر ئه‌و ترسه‌ی جارنم نییه‌، ئێستا وه‌ک نه‌خۆشه‌کان له‌زه‌ت له‌ ژیان
ده‌بینم...».

به‌ په‌له‌ به‌سه‌ر هه‌موو لاپه‌ره‌کاندا هاتم، لیره‌ دێرێک و له‌وێ دێرێکم
ده‌خوینده‌وه‌. مامه‌سیام که‌ پیتی وابوو من چیتر مالاوایم له‌ دنیا کردوه‌،
دوا نامه‌ی خۆی بۆ من نوسی بوو. بۆ یه‌کێک له‌ واپه‌ره‌دا نه‌بووه‌ بتوانیت
بیخوینیته‌وه‌. نامه‌که‌ی به‌ جۆرێک نوسراوه‌ تا هه‌رگیز نه‌خوینیته‌وه‌. وه‌ک
ئه‌وه‌ی، بیه‌وێت وه‌ک جارن هه‌موو شتێکم بۆ ڕوونبکاته‌وه‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی
هه‌ستبکات قه‌رزازی ته‌فسیریکه‌ و ده‌بیت له‌ به‌رده‌م مندا ڕوونکردنه‌وه‌یه‌کی
هه‌بیت. له‌ جیگایه‌کدا نوسیویتی «که‌ جه‌نگ هه‌لگیرسا ده‌بیت هه‌موو
مرو‌قه‌کان وه‌ک یه‌ک ئاماده‌گی مردنیان تێدا بێت. وه‌ک یه‌ک، به‌ یه‌کسانی».
به‌ پێنوسه‌که‌ی دوو جار هێلی به‌ ژێر وشه‌ی یه‌کسانییدا هێنا بوو. پێده‌چیت
ویستبیتی ته‌فسیریک بۆ ئه‌و فره‌مانانه‌ی مردن بدۆزیته‌وه‌، که‌ به‌ هۆی
لیژنه‌کانی ئه‌وه‌وه‌ ده‌رچوون. هه‌ستمکرد زۆرجار لاپه‌ره‌کانی دراندوه‌ و
سه‌ر له‌ نوێ نوسیویتییه‌وه‌، ته‌واوی نامه‌که‌ی له‌ به‌رگرییه‌ک ده‌چیت بۆ
دادگایه‌ک نوسرابیت، دادگایه‌ک مامه‌سیام هه‌ستیکردوه‌ ده‌بیت له‌ به‌رده‌میدا

بوہستیت و قسەبکات. من ئەو ڕستەییەى خۆى دەپەریتەوہ یادەم، دەربارەى ھەندىک مەرؤف کە تەنیا بۆئەوہ لە دایکدەبن تا مردن دووبارەبکەنەوہ، ئیستا مام وەک یەکیک لەوانە دەبینم، وەک یەکیک لەو مەرؤفانەى تەنیا و تەنیا مردن دووبارەدەکەنەوہ.

دەفتەرەکە دادەخەم و چاو لیک دەنیم. ھەستدەکەم لە بەردەم نوسینیکدام دەگەریتەوہ بۆ سەردەمیکی کۆن، بۆ زەمانیکی بە سەرچوو، نوسینیک کە پزیشکیکی شیت بۆ برازیەکی مردووی نوسیوہ کە من نیم. ھەستیکی سەیر پالم پتوہ دەنیت، نوسینەکە نەخوینمەوہ، لە بەرئەوہى ئەو کەسەى نوسیویتی مردووە و ئەوہشى بۆى نوسراوہ مردووە. دەفتەرەکە ھەلدەگرم و ھەست بە گێژییەک دەکەم، وەک تەواوی ئەم جینگایە بەشیک بیت لە زەمەنیکى دى، بەشیک بیت لەسەردەمیک کە بۆ ھەتاهەتایە تێپەرئوہ و جارێکی تر ناگەریتەوہ، ھەستدەکەم مانەوہى زۆر لەم ژوورەدا، لەسەر ئەم میزە، بە دیار ئەم دیوارانەوہ وەک مانەوہ وایە لە ناو گۆرێکی گەورەدا، لە ناو جەرگەى مردندا. بە کاوہخۆ دیمەدەرى و کلیلەکە دەدەمەوہ بە مام سولتان و دەلیم «دوو ڕۆژى تر دیمەوہ و کەلوپەلەکان دەگوازمەوہ». ئارەزووم نییە لەوہ زیاتر ھىچى تر بلیم، نەمانى ئەم شوینە بە نەمان و تەواوبوونى بەشیک لە میژوو دەزانم، ئەو بەشە لە میژووی شتەکان کە دەبیت بڕوات و ونبیت و ببیت بە ژیر کارەساتەکانەوہ. ھىچ ئارەزوویەکم نییە دەنگى مامە سیام بەسەر ڕۆحى کوژراوى مندا بگەریتەوہ بۆ دیلاوار، دەفتەرەکە ھەلدەگرم و بە خیرایى دەگەریتەوہ بۆ ژوورەکەى خۆم و لەوى بە ھەمان شیوہى وینەکان دەیسووتینم... پەرە پەرە دەیکەمەوہ و بیئەوہى لە ھىچ وشەیکى بناویم ئاگرى دەدەم، خوشحالم کە دەتوانم شتیک بسووتینم، خوشحالم کە من و مامە سیام مردووین، خوشحالم کە بەشیک لە شتەکان دەبن بە خۆلەمیش.

شه‌و ئه‌مێن لاهور دیت بۆ لام و ده‌لێت نامه‌یه‌ک له‌ پرۆفیسۆر شابه‌نده‌روه‌و بۆ نادین خاتوون هاتوو، نامه‌که‌ لای ئه‌وه‌ و ده‌بیت پێکه‌وه‌ بیده‌ینه‌ ده‌ست خاتوون. به‌ تاکسییه‌کی کۆن له‌ باکوری دیلاواره‌وه‌ ده‌چین بۆ پۆژه‌ه‌لات، سه‌عاتیک به‌ ڕینگاوه‌ ده‌بین، شۆفیره‌که‌ زۆر خێرا لیده‌خوڕیت، من و ئه‌مێن لاهور به‌رده‌وام قسه‌ له‌سه‌ر داها‌توو ده‌که‌ین، هه‌موو ئومیدمان ئه‌وه‌یه‌ ئه‌م وێرانییه‌ سه‌ره‌تای کوتایی کاره‌ساته‌کان بن. شاره‌که‌ ئیستا هێمن و خامۆش ده‌نوینین، زۆرینه‌ی هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار کشاونه‌ته‌وه‌ بۆ که‌ناری شار، هیزی پۆلیسی ناوخۆ له‌وه‌ لاوا‌تره‌ بتوانیت ده‌ست به‌ سه‌ر هه‌موو جینگا‌کاندا بگریت، مه‌ترسی دز و ڕیگران له‌ زۆربو‌ندایه‌، به‌لام به‌ په‌رۆشم هه‌والی پرۆفیسۆر بزانم، به‌رده‌وام داوا له‌ شۆفیره‌که‌ ده‌که‌م خیراتر و خیراتر ماشینه‌که‌ی بئا‌زویت. ده‌گه‌ینه‌ مالی خانم، وه‌ک هه‌میشه‌ به‌ خه‌نده‌یه‌ک و به‌ کتیییکه‌وه‌ پێشو‌ازیمان لی ده‌کات، ئه‌مجاره‌ بچو‌کتر و بزێوتر له‌ جاری پێشو‌و دیته‌ به‌رچاوم. به‌ په‌له‌ نامه‌که‌ی پرۆفیسۆر ده‌کاته‌وه‌ و له‌به‌ر تیشکی زه‌ردی چرایه‌کدا ده‌یخوینیته‌وه‌، به‌ پێکه‌نینه‌وه‌ ده‌لێت «ئێوه‌ن حه‌سه‌ن تاج و ئه‌مێن لاهور؟». هه‌ر دوو‌کمان سه‌ر ده‌له‌قینین، ژو‌وره‌که‌ هه‌وا‌یه‌کی زه‌رد و غه‌مگینی هه‌یه‌، له‌ هه‌وا‌ی ئه‌و ژو‌وره‌ ده‌چیت شه‌ویک له‌ دیلاواری ره‌ش پرۆفیسۆرم تیاناسی. نادین خانم ده‌لێت «پرۆفیسۆر منی پاسپاردوه‌ له‌گه‌ل ئێوه‌دا مۆزه‌خانه‌که‌ بخه‌مه‌وه‌ سه‌ر پێ». من و ئه‌مێن لاهور شادمانین، شابه‌نده‌ر له‌ نامه‌که‌یدا نوسیویتی «ده‌بیت هه‌موو ئیشه‌کانمان له‌ مۆزه‌خانه‌که‌دا نه‌هێنی بیت. ده‌بیت تا ده‌میک هه‌موو شت ئاسایی ده‌بیته‌وه‌، ده‌رگای مۆزه‌خانه‌که‌ نه‌که‌ینه‌وه‌، له‌ ناوه‌وه‌ شته‌کان بگێرینه‌وه‌ بۆ دۆخی جارانی و بوه‌ستین تا بارودۆخی سیاسي زیاتر ڕو‌ونده‌بیته‌وه‌». من خوشحالم، ده‌مه‌ویت بۆ ماوه‌ی داها‌توو کاریکی گرنگمان هه‌بیت بیکه‌ین. «به‌و نزیکانه‌ پتو‌یستمان به‌ جیگای نه‌هینی ده‌بیت، به‌ شو‌ین بۆ حه‌شاردانی خه‌لکانی بیگونا‌هه‌». پرۆفیسۆر وای نوسیوه‌. هه‌ر

سیکمان دلمان دوترسیت، پرۆفیسۆر به زمانیکی غه مگین ده لیت «جهنگ کوتایی نایت، هه میشه هه وره کان ده بارین، دین و ده پۆن و ده گه پینه وه. ده بیت هه من ئاماده بيم و هه ئیوه». هه سیکمان نیگای یهک ده کهین و هه سته کهم یهک هه ستمان هه یه، نه وهی پیمان بکریت ده یکهین. نادین خانم ده لیت «رهنگه پرۆفیسۆر له داهاتوودا خوی بیت بو ئیره، دوور نییه قاسمی شابه ندهر لیره ش چاپخانه یهک بکاته وه، ده لیت ته نیا شیعر چاپ ده کهین... شیعر و هیچی تر». که ناوی چاپخانه دیت، من هه وای کتیه کان ده چیته وه سه رم، دهنگی ئامیرهکانی چاپ جاریکی تر له گویمدا ده زرنگینه وه، که پووم پرده بیت له بوی مه ره که بیکی بونخوش. نادین ده لیت «ئیه هه ردوکتان له به یانییه وه لای من موچه یه کی مانگانه تان هه یه، له سبه ینیوه ده سته کهین به کار له دروستکردنه وهی جیگا کهی پرۆفیسۆری باوکمدا». هه ر دوو کمان له مالی خانم دینه ده ری و دلمان پرده له ترس... دلمان پرده له هیوا. به خوشییه که وه خالی نییه له هه سته مندالانه، به کوچه که دا راده کهین، دلخوشین به وهی که ده توانین شتیک بکهین... ده گه یه سه ره شه قامیک و هه ره یه که مان ده بیت به جیا تاکسییه که بگریت و بگه ریته وه بو مالی دووری خوی له و په ری شار. من ده لیم «ئه مینی هاوړیم، پرۆفیسۆر راسته دکات، رۆزانی ترسناکی تر زور به ریوهن، به لام ئه مجاره ئیمه ئاماده یین... وانیه ... ئه مجاره ئیمه ئاماده یین؟». تاکسییه که دیت و ئه مین لاهور سواره بیت، له په نجه ره که وه ده ست راده وشینیت و ده لیت «تا سبه ی... تا سبه ی هاوړیم». نه وه یه که مجاره به هاوړی بانگمبات، یه که مجاره نه و دیواره نه ستووره ی له نیاواندا بووه ده روخت. تاکسییه که ده روات، من به خوشحالییه وه ده ست به زرده که مه وه و ده لیم «تا سبه ی هاوړیم... تا سبه ی هاوړی ئازیزم ... تاسبه ی ... تا سبه ی». من ته نیا ده وه ستم و له تاریکیدا، چاوه روانی تاکسییه کی دی ده کهم، سه یری ئاسمان ده کهم... هه وره کان، مانگ، نه ستیره کان له وه جوانتر و پۆشنتر

مروڤ ههستبکات، بۆ ساتیکیش چیه، ئاگیان له غهمی دیلاوار بووه.

بهیانی کاتژمیری ده، ههردوو کمان له بهردهم موزهخانهکهدا دههستین. خانمی نادین له کاتی خۆیدا، به کتێبهکهی بهر سنگیهوه دهگات و بهستهیهک کللی گهوره دهدههتیت و دهراکه دهکاتهوه. سی قۆلی دهچینه ناو موزهخانهکهوه، لهگهڵ ههموو رووداوهکاندا، لهگهڵ ئهوه دهسته جیاوازهیه یارییان به شتهکانی ئهم جیگایه کردوه، لهگهڵ ئهوه پێژان و پیسی و شکانهدا که جوانی شوینهکهی تیکداوه، موزهخانهکه ههیهتهیه میسهیی خۆی ههیه. پیاوهکانی سهی ئهسلان و سهربازهکانی مهمهدهسار، شیوانیکی گهورهیان دروستکردوه، کتێبهکانیان له سهه رهفهکانهوه فریداوته خوار. ههندیک دۆلابیان به دهمهدا خستوه، به چهکه و بۆستالهکانیان ههندیک دهستنوسی کونیا خستۆته ژیر پێیان، ههندیک کتیبیان بیهۆ پهپهپهکردوه. زۆر له ئاسهواره کۆنهکانی پیشانگا میژوویهکیان شکاندوه، زیانیان به چهند پهیکهیهکی میژوویی گهیانده، بهلام نهیانویستوه ههموو شت به بهرنامه و به پلان ویرانیکه، ههندیک بهشی ژیر زهمینهکه و زۆر لهو جیگایانهی پرۆفیسۆر وهک کۆگای نهینی بهکاریهتایبون، تهواو سهلامهت بوون. بیرۆکهی پرۆفیسۆر درابوو بهسهه یهکدا، دیاربوو سهربازهکانی مهمهدهسار وهک بنکهی خهوتن و ههوانهوه بهکاریانهتیاوه، جیگای ئاگرکردنهوه و پاشماوهی سفره و خوراکیان لهو ناوهدا بلابۆتهوه، بۆنی گوشتی گهنیو و نانی کهپووکردو ئهوه ناوهی تهنیوه. دیاربوو به پهیهی کتیهکان ئاگریانکردۆتهوه، قورپی پێلاوهکانیان سهپیه، له زۆر جیگادا که فهرشی گرانبهها راخرا بوون، زهخرهقهی شیوه تهلا دیوارهکانی رازاندبووهوه، ئهوان میزیانکردبوو. بهلام ههچ یهک لهو بۆنانه، بیهینی ههچ یهک لهو دیمهانه، شکۆی موزهخانهکهی لکهدار نهدهکرد. ئیستا لهو قسهیهی پرۆفیسۆر تیدهگهیشتم که نااگا به منی گووت «پێنوار، بزانه جینگام زۆر زۆره، ژیر پێی ئیمه به دوو قات، چهندین

ژیرزەمینی گەورەیی تێدا، جیگای ئەوێ تێدا دەبیتەوێ هەم ئێستای تێدا
 بشارینەوێ و هەم رابوردو ... هەم پاشەپۆژ ... هەم پاشەپۆژ ... ئەوێت لە
 بیر نەچیت». ئەم جیگایە شوێنیک نەبوو بۆ هەلگرنتی رابوردو، بەلکو
 پرۆفیسۆر لە پێناوی داھاتوودا دروستیکردبوو، لە پێناوی مندا، لە پێناوی
 ئەمین لاھوردا، لە پێناوی خانمی کچیدا، لە سەرەتاوە ئیشەکانمان بەشکرد،
 من چاککردنی کتێبخانەکەم گرتە ئەستۆ، ئەوانیش دەبوو دوو قۆلی لە
 پێشانگا میژوووییەکە و ژیر زەمینەکان و پاراوە نەینییەکاندا کاربکەن. من
 قسەکانی دکتۆرم ھاتەوێدا، پۆژیک کە قسەیی لەسەر خنکانی کتێبەکان
 کرد ... بەر لەوێ هیچ شتیک بکەم، هەندیک لە کتێبەکان ھەلەدەگرم و
 دەیانبەمە بالکونەکە، لە بەر خۆرەکەدا دایاندەنیم، ھەستیکی غەمگینم ھەیە،
 لە ھەموو شوێنیک مۆزەخانەکەدا خەندەکەیی پرۆفیسۆر بەھنام دەبینمەوێ.
 ھەموو جیگایەکی ئەم شوێنە بە عەشق دروستکراوە ... کە دەست لە
 کتێبەکان دەدەم ھەستیان پێدەکەم رادەچلەکن، وەک ئەوێ ترسابن یان
 بزائن کە ھەر دەستیک لە ئێستا بە دواوە بەر لاپەرەکانیان دەکەوێت، دەستی
 میھرەبانی پرۆفیسۆر نییە. وەک دەست بە سەر بالندەیکدا بەینم دەست
 بە سەر کتێبەکاندا دەینم، دەمەوێت لە ئێستا بە دواوە لەگەڵ پەنجەیی مندا
 رابین، ھەستبکەن دەستیکی میھرەبانی تریش لە دونیادا ھەیە. گەورەیی
 کتێبخانەکە دەترسینێت ... زۆر کتێب ھەلەدەمەوێ، زۆر ناوێشان دەبینم کە
 ھەرگیز نەمدیون، زۆر نوسەر کە ناوەکانیان نازانم، لە نیو کتێبەکاندا کتێبیک
 دەکەمەوێ «ئاناباس» سان ژۆن پێرس، لەسەری نوسراو «پیشکەشە بە
 دانیالی ئەم پۆژگارە، بە ھاوێم بەھنام، پزگارکەری پۆجە قەلەندەرەکان،
 بە کەسیک دەزانێت تاریکی دیت و پۆجی خۆی بۆ ئامادەدەکات. برات
 ئەندازیار مورتەزا ھەساری». کتێبەکە دەخەمە لاوە و بە یەكجار دەکەومە
 داگرنتی پزیک کتییی دی، دەبیت تەواویان پاکبکەمەوێ، بە ھەموویان
 ئاشناپم، دەست لە ھەموویان بدەم ... سەیری گەورەیی کتێبخانەکە دەکەم

و جاريکی تر سهراسيمه دهووستم، وهک جيگايهک دهيبينم که خوی به ئەندازەى هه‌موو ديلاوار نه‌ينى تيدايه. به خۆم ده‌ليم «کى ده‌ليت له‌م جيگايه‌دا نه‌ينى زۆر گه‌وره‌ نادۆزمه‌وه». هه‌موو پۆژه‌که ته‌نيا سه‌رسامانه کتيب داده‌گرم و جيايان ده‌که‌مه‌وه، ئىوارى کتيبى ئانا‌باس هه‌لده‌گرم و سه‌ر له‌ نوێ پيشکه‌شکردنه‌که‌ى ده‌خوينمه‌وه... «به‌که‌سيک ده‌زانيت تاريکى ديت و پۆحى خۆى بۆ ئاماده‌ده‌کات». سه‌ر به‌رزده‌که‌مه‌وه و له‌ په‌نجه‌ره‌که‌نه‌وه له‌ ده‌ره‌وه‌ ده‌روانم، له‌ ئاسۆکان ده‌روانم، وه‌ک ئەوه‌ى ئيت‌ر ئيشى من بيت هه‌موو پۆژيک سه‌يرى دووربکه‌م و بۆ هه‌ورى خوينين بگه‌رېم، دانيام که تاريکى دووباره ديت و ده‌بيت پۆحى خۆمى بۆ ئاماده‌بکه‌م. ئىواره هه‌ر يه‌ک له‌ ئەم‌ين لاهور و نادين دينه‌وه سه‌رى، هه‌ر دوو‌کيان ماندوون... به‌لام شادومانن، هه‌ر سيکمان هه‌ستده‌که‌ين ژيانىکى نويمان ده‌ست پيک‌دوه. خانمى نادينم وه‌ک ژنيک ديت‌ه به‌رچاو که ئيشيتى هه‌موو ئەو ميژووه بس‌رپه‌ته‌وه که پياوانى دزيو ليره به‌جتيان هيشتووه. ئيشيکى که‌ممان کردوه، به‌لام کاتمان ده‌ويت تا له‌ ديمه‌نى ئەم هه‌موو شکويه، له‌ بيس‌تنى ئەو مۇسيقا نه‌ينيه، له‌ په‌يامى ئەو هه‌موو شفره داخراوانه، تيده‌گه‌ين ... پيکه‌وه ده‌چينه ده‌رى... هيش‌تا دونيا روناکه. من جيا‌ده‌بمه‌وه، ئەم‌ين لاهور و نادين پيکه‌وه به‌ره‌و باشوور ده‌رۆن.

ئىواره‌يه‌کى فينکه، شه‌قامه‌کان وه‌ک جاران جه‌نجال نين، به‌ هيمنى ږوه و باکوور ده‌که‌ومه‌ ږى. سه‌ر به‌رزده‌که‌مه‌وه و پۆليک بالنده‌ى سه‌ير ده‌بينم به‌سه‌ر سه‌رمدا ده‌فرن. هه‌رگيز ئەو بالنده‌نه‌م له‌ ديلاوار نه‌بينوه، وه‌ک بزائن چ خوش‌حالم له‌ بينينيان، دين و به‌سه‌ر سه‌رمدا ده‌فرن و ده‌گه‌رپه‌نه‌وه، من ده‌وه‌ستم و ته‌ماشايان ده‌که‌م... خه‌يال‌م لای بالنده هه‌ره گه‌وره‌که‌ى مامۇستا سه‌وه‌يه، خه‌يال‌م لای په‌ريکى نوينه بۆ ئەو بالنده گه‌وره‌يه. ده‌بينم که بالنده‌کان به‌رزده‌بنه‌وه، ده‌بينم له‌ ئاسماندا گيژ ده‌خۆن، ده‌بينم دوو جار به‌ به‌رزيدا خوله‌ده‌خۆن و ده‌گه‌رپه‌نه‌وه... وه‌ک بزائن چاو‌ه‌روان

چیم... وهک بزانتن بۆ وهستاوم و سهیریاندهکهه...من دهپۆم و ئهوان بۆ دوور دهفرن، دهپۆم و له یادم دهچنهوه... بهلام سهیری سهه شام دهکهه و دهیبینم، دهست دریزژژ دهکهه ... دهست دریز دهکهه و پهپیکی قهشهنگ له سهه شام ههلهگرم، جوانترین پهپیک تا ئیستا به چاوانی خۆم دیبیتم، سهه سام سهیری پهنگهکانی دهکهه، وهک ماموستا سهههیب دهلیم «وای خالق له وه پهنگانه». پهپکه دهگرم به دهستمهوه و به خیرایی به رهو باکوور دهپۆم... به رهو غهفاریی... به رهو لای بالندهکهی ماموستا سهههیب... بالندهیهک که دهبیت له پهپی ناوازی ههموو بالندهکانی دنیا دروست ببیت... بالندهیهک که ئهفسانهیه و ئهفسانهش نییه. من بهخۆم دهلیم، خیراکه، خیرا، به رهو لای بالندهکهمان... به رهو باکوور ... به رهو غهفاریی... به رهو غهفاریی... ههنگاو ههلههینم و دهپۆم، خیراتر و خیراتر و خیراتر و خیراتر

کتیبه چاپکراوهکانی ئەندیشه

ز	ناوی کتیب	ناوی نووسەر	ناوی وەرگیر
۱	بنەرەتەکانی فەلسەفە	حەمید عەزیز	
۲	کورد لە دیدی رۆژە لە تەنەکانەوه (چ ۲)	فەرهاد پیربەل	
۳	رێبازە ئەدەبییەکان (چ ۲)	فەرهاد پیربەل	
۴	مۆزەخانەی پاکیزەیی	ئۆرەهان پاموک	بەکر شوانی
۵	نەتەوێ زێرا بەکان	جەبار جەمال غەریب	
۶	ناسیۆنالیزم و ناسیۆنالیزمی کوردی (چ ۲)	جەعفەر عەلی	
۷	سۆفیزم و کاریگەری لەسەر بزووتنەوێ رزگاری خوازی...	جەعفەر عەلی	
۸	مەحووی لەنێوان زاھیرییەت و باتینییەت و... (چ ۲)	ئەحمەدی مەلا	
۹	نەینییەکانی ژیان	ئۆشۆ	ئازاد بەرزنجی
۱۰	کورتیلە یەک لە میژوووی کات	ستیفن ھۆو کینگ لیۆنارد ملۆدیتۆ	حوسەین حوسەینی ھیوا عومەر
۱۱	کۆشک	فرانتس کافکا	عەتا نەھایی
۱۲	فەصول مەقال	ئیبین روشد	مەریوان عەبدول

سەباح ئىسماعىل	جان دۆست	مىرنامە (چ ۲)	۴۸
رووناك شوانى	لەتيفە	رووخسارە بەندكراوۋە كەم	۴۹
ھەورامان وريا قانع	مستەفا خەلىفە	قەپىلك	۵۰
	ماردىن ئىبراھىم	خەۋنى پىاۋە ئىرانىيە كان و كەۋتنى بۆرە قەلا	۵۱
خەبات عارف	پىر لاگەر كفىست	گر گن	۵۲
حەكىم كاكەۋەيس	جۇرچ ئۇرۇپل	۱۹۸۴ (چ ۲)	۵۳
سىامەند شاسۋارى	ستاندال	سوور و رەش	۵۴
سىروان مەحمود	پاولو كۆيلۆ	دەستىنۋوسە دۆزراۋە كەى ئەكرا	۵۵
	دلاۋەر قەرەداغى	جادەى مىخەك (۱)	۵۶
	دلاۋەر قەرەداغى	جادەى مىخەك (۲)	۵۷
خەبات عارف	پىر لاگەر كفىست	ئىۋارستان	۵۸
تارا شىخ عوسمان	ھاروكى موراكامى	دارستانى نەروىجى	۵۹
	بەختىار عەلى	ئىۋارەى پەروانە (چ ۱)	۶۰
	بەختىار عەلى	شارى مۇسىقارە سىپىيە كان (چ ۳)	۶۱
	بەختىار عەلى	مەرگى تاقانەى دوۋەم (چ ۵)	۶۲
	بەختىار عەلى	كۆشكى بالندە غەمگىنە كان (چ ۲)	۶۳
	بەختىار عەلى	تاماتەمى گوول... تا خويىنى فرىشتە (چ ۳)	۶۴
	بەختىار عەلى	سىۋى سىھەم (چ ۳)	۶۵
	بەختىار عەلى	ئاۋرەكەى ئۆرفىۋوس	۶۶
	بەختىار عەلى	غەزەلنوس و باغەكانى خەيال (چ ۲)	۶۷

٦٨	ئەى بەندەرى دۆست، ئەى كەشتى دۆژمن (چ ٢)	بەختىار عەلى
٦٩	دواھەمىن ھەنارى دونيا (چ ٥)	بەختىار عەلى
٧٠	ئىمەى پەنابەر	كۆمەلى نووسەر
٧١	گرەوى بەختى ھەلە (چ ٢)	عەتا نەھايى
٧٢	عيراقىيەك لە پاريس	سەمۆئىل شەمعون
٧٣	جىيەھانى سۆفيا و فەرھەنگى سۆفيا (چ ٤)	يۆستايىن گاردەر
٧٤	كچەى پرتەقال (چ ٣)	يۆستايىن گاردەر
٧٥	لە ئاوينەيەكدا، لە نەينىيەكدا (چ ٢)	يۆستايىن گاردەر
٧٦	كچى بەرپۆەبەرى سىرك (چ ٢)	يۆستايىن گاردەر
٧٧	نەينى يارى كاغەز (چ ٢)	يۆستايىن گاردەر
٧٨	مايا (چ ٢)	يۆستايىن گاردەر
٧٩	ئىنساىكلۆپىدىايەكى مېژووى وئىنەدار	كۆمەلى نووسەر
٨٠	فەلسەفەى بوون	محەمەد كەمال
٨١	وەك رۆوبارە بەخۆرەكە	پاولۆكۆيلۆ
٨٢	دىارىيە مەزنەكە	پاولۆكۆيلۆ
٨٣	سېشەممان لە گەل مۆرى	مىچ ئەلبۆم
٨٤	دوالىزمى دژ يەك لە ھۆنراوە لېرىكىيەكانى مەولاناي رۆمى و...	لەھۆن قادەر عەبدولرەحمان
٨٥	رۆوناك وەك ئەووين، تارىك وەك مردن	مەمەد ئوزون
		ورىا غەفوورى

بەیان سەلمان	فۆلتیر	کاندید	۸۶
ئەحمەدی مەلا	بەلزاك	باوكە گۆریۆ	۸۷
	جەبار جەمال غەریب	زبیرا	۸۸
دلاوەر قەرەداغی	ستیگ داگەرمان	مەندالی سووتاو	۸۹
عەتا محەمەد	ئەنتونیۆ تابوکی	وړینه	۹۰
دانا مەلا حەسەن	بوساحە ئەحمەد	مردن له روانگه‌ی ئایینه‌كانه‌وه	۹۱
خەبات عارف	ویلهلم رایش	گۆی بگره، پیاوی بچووک	۹۲
	عەتا محەمەد	رپه‌ری کتیبسازە کوژراوه‌کان	۹۳
عەتا محەمەد	هیرنان ریقیرا لیتیلییر	کچە فیلم گیرەرەووەکە	۹۴
رووناک شوانی	پەرینوش سەنیعی	باوکی ئەو	۹۵
سیروان مەحمود	پاولۆ کۆیلۆ	داوینپسی	۹۶
سیروان مەحمود	پاولۆ کۆیلۆ	کیمیایەر (چ ۲)	۹۷
حەسەین لەتیف	محەمەد ماغوت	رۆژھەلاتی عەدەن، رۆژئاوای خودا	۹۸
کارزان عەلی	محەمەد ماغوت	خۆشی پیشە‌ی مەن نییە (چ ۲)	۹۹
حەسەین لەتیف	محەمەد ماغوت	خیانەت لە نیشتمانەکەم دەکەم	۱۰۰
کارزان عەلی	محەمەد ماغوت		
عەلی عوسمان یاقووب	ئان فرانک	رۆژرمیری کیژۆلەیه‌ک	۱۰۱
دلاوەر قەرەداغی	نیکۆس کازانتزاکیس	مەسیح لە خاچ دەدەنەووە (چ ۲)	۱۰۲
	ماردین ئیبراھیم	تۆ مەچۆ بۆ شەر (چ ۲)	۱۰۳

	محهمەد موکری	سه گوهر (چ ۵)	۱۰۴
ئازاد بهرزنجی	بوزورگ عه‌له‌وی	چاوه‌کانی (چ ۱۰)	۱۰۵
عه‌تا محهمەد	فیرینک گویندویر	A-6171	۱۰۶
خه‌بات عارف	پییر لاگه‌رکفیست	من له‌ئاوشفیتز ده‌ریاز بووم	۱۰۷
	محهمەد موکری	باراباس	۱۰۸
سیروان مه‌حمود	یۆستاین گاردەر	تۆله	۱۰۹
	به‌ختیار عه‌لی	سلاو؟ که‌س له‌وییه؟ (چ ۲)	۱۱۰
		هه‌وره‌کانی دانیال	

ENGESE

مەسئۇلىيەتچىلىك ۋە تەنھەرىكەت

۱۲۰۰ دىنار

PDF 4 KURD